

МАНИЧЕН

КРИСТАЛ

ДАН СИМЪНС

АКТИВЕН НА „ДИНАМО“ И „КРИСТАЛ“

ДЕШОЯДИ

ПРОИЗВЕД. И ИЗДАНИЕ НА НАПИСАТЕЛЯ „МАНИЧЕН“, ДАН СИМЪНС
И ПЕРИОДИКА „МАНИЧЕН“ И „КРИСТАЛ“

Дан Симънс

Лешояди

Това е за Ед Брайънт

БЛАГОДАРНОСТИ

Не само авторските ръце и ум акушират всяка книга, която успешно изминава Дългия път до публикацията си – помагат ѝ и мнозина други. Роман с този обем и обхват набира повечко помощници от останалите. Бих искал да спомена с благодарност някои от онези личности, помогнали „Carrion comfort“ да се пребори с бурите и вълнението, и ураганите в морето и да стигне най-сетне сигурен бряг:

Дийн Р. Кунц, чийто нежни окуражения бяха тъй прецизно преценени, колкото и щедри.

Ричард Къртис, чиято настоятелност и професионализъм ценя много.

Пол Микъл, чийто вкус е неоценим и чието приятелство ми е скъпо.

Саймън Хоук, оръженосец в традицията на Джофри Буутройд.

Арлийн Тенис, *extraordinaire*¹ машинописка, за онези горещи летни дни, през които се бореше с последните предпускови версии на коригираните корекции на текста.

Клаудия Логъркуист, задето търпеливо ми напомняше, че прегласителите и диакритичните знаци не са сол, че да ги ръсиш наслуки.

Улф Блицър от „Джирусълъм пост“, за помощта му в проследяването на най-добрата сергия за фелафел в Хайфа.

Елън Датлоу, която каза, че една новела не може да има продължение.

А най-специалните благодарности дължа на:

Дъщеря ми Джейн, чието търпеливо очакване баща ѝ най-сетне да приключи страховитата си книга, се проточи две трети от живота ѝ.

Карън, която не можеше да дочака да разбере какво става след това.

И накрая, най-искрено, благодаря на Едуард Брайънт, джентълмен и чудесен писател, на когото е посветена тази книга.

1. изключително (фр.) – Бел. пр.

Не, аз няма – Гнила разтуха, Отчаяние – няма да празнувам с тях,
не да ги развивам – те трябва да се разхлабят – тези последни
стръкове
на човека
в мен или най-уморено, да плача повече не бих могъл...

Не, Отчаяние – Гнила разруха! – аз няма да гуляя с тебе;
не размотани – разхлабени ще да са – тез стръкове човешко
мен последни или, напълно изтощен, да плача вече аз не мога...

Джерард Манли Хопкинс

ПРОЛОГ Челмно, 1942

Саул Ласки лежеше сред смъртниците в лагера на смъртта и мислеше за живота. Трепереше в студа и мрака и се насили да възкреси в съзнанието си елементи от пролетна утрин – златна светлина, която докосва натезалите стави на върбите край потока, морава златни маргаритки отвъд каменните сгради на фермата на чичо му...

Бараките бяха тихи, с изключение на разнасящата се от време на време стържеща кашлица и скришното ровичкане на Мюселманер, живия мъртвец, напразно търсещ топлинка в студеното сено. Някъде встрани старец кашляше в разрушителен спазъм, който показваше края на дълга и безплодна борба. Старецът щеше да е мъртъв до сутринта. Или – дори и да преживееше нощта – би пропуснал сутрешната проверка в снега, което означаваше, че ще е умрял преди утрото да изтече.

Саул се сви встрани от блясъка на прожектора, чийто лъч се лееше през заскрежените стъкла, и притисна гръб към дървените жлеbove в леглото си. В гърба му през тънкия плат на дрехата се забиha тресчици. Краката му се разтрепериха неудържимо, докато студът и изтощението го обгръщаха. Саул притисна изтънелите си бедра едно към друго и ги стисна здраво, за да спре треперенето.

Ще живее. Тази мисъл беше заповед; команда, която той забиваше толкова дълбоко в съзнанието си, че дори изтощеното му и изгладняло тяло не можеше да пребори волята му.

Когато Саул беше хлапе преди няколко години – преди цяла вечност – неговият чичо Моше му обеща да го заведе за риба във фермата си близо до Краков. Тогава се бе научил на номера да си представя – точно преди да заспи – гладък, овален камък, на който пишеше часа и минутата, когато иска да се събуди. После, вътре в съзнанието си, пускаше този камък в чисто езеро и го наблюдаваше как потъва в дълбините. На следващата сутрин неизменно се събуждаше в точния момент, нащрек и свеж, вдишващ студения утринен въздух и вкусващ предутринната тишина в онзи нежен миг, преди братчето и сестрите му да нарушат съвършенството.

Ще живее. Саул стисна здраво очи и проследи как камъкът потъва в бистрата вода. Тялото му отново започна да трепери и той притисна поплътно гръб в гърбите жлеbove на дъските. За хиляден път се опита да

се зарови по-дълбоко в сламената си постеля. Беше по-добре, когато старият господин Шиструк и младият Ибрахим делеяха леглото с него, но ето че изпратиха Ибрахим в миньорския отряд, а преди два дни старецът седна в каменоломната и отказа да се изправи дори когато Глюкс, началникът на пазачите от СС, пусна кучето си. Някъде пет секунди преди немската овчарка да му разкъса гърлото, Шиструк махна почти весело с кокалестата си ръка – вяло сбогуване със зяпащите го затворници.

Ще живея. Мисълта притежаваше ритъм, достигаш далеч отвъд думите, отвъд езика. Поставяше контрапункт на всичко, което Саул беше видял и изпитал по време на петте си месеца в лагера. Ще живея. Мисълта пулсираше със светлина и топлота, които частично надмогваха студената, шеметна яма, която заплашваше да зейне по-широко в него и да го погълне. Ямата. Саул я познаваше. Заедно с другите беше ринал студени бучки черна почва над топлите тела – някои още мърдащи, дете слабо вдига ръчица, сякаш помахва на приветстващ го роднина на гарата или шава в съня си. Беше ринал прах и пръскал чакъл от чували, които са твърде тежки да ги вдигнеш, а есесовецът седи и си клати краката на ръба на Ямата, ръцете му върху черното стоманено дуло на картечницата са меки и бели, парче лейкопласт белее на грубата му буза, където се е порязал при бръснене, разрезът вече зараства. Голи бели тела се гърчат вяло и Саул сипва пепел в Ямата, а очите му са почервенели от облака пепел, който виси като тебеширена мъгла в зимния въздух.

Ще живея. Той се съсредоточи върху силата на този израз и пренебрегна треперещите си крайници. Две нива над него един мъж подсмърчаше в нощта. Саул можеше да почувства въшките, които пълзяха по ръцете и краката му, докато търсеха убежище сред гаснещата му топлина. Сви се на по-плътна топка – вече разбираше стремежа, който тласкаше паразитите; реагираше на същата безумна, нелогична, неустойима команда да продължава нататък.

Камъкът потъна по-дълбоко в лазурните дълбини. Саул можеше да разчете неравните думи по него, докато балансираше на ръба на съня. Ще живея.

Очите му се отвориха мигновено, щом нова мисъл го охлади още по-дълбоко, отколкото свирещия през лошо уплътнения прозорец вятър. Беше третият четвъртък на месеца. Саул беше почти сигурен, че е третият четвъртък. Те идваха в третия четвъртък. Но не винаги. Може би не този четвъртък? Той завря лице в подмишницата си и се сви още по-плътнo като прерасъл ембрион.

Беше почти заспал, когато вратата на казармата се отвори с трясък. Бяха петима – двама пазачи от СС с картечници, войник от редовната армия, лейтенант Шафнер и млад полковник, когото Саул не бе виждал досега. Той имаше бледо, арийско лице. Кичур руса коса падаше над веждите му. Лъчите на ръчните им фенерчета танцуваха по редиците подобни на рафтове нарове. Никои не помръдна. Саул можеше да почувства как тишината натежава, докато осемдесет и петте скелета сдържат дъха си в нощта. Той също затаи дъх.

Германците направиха пет крачки навътре, студеният въздух се кълбеше покрай тях, масивните им силуети се очертаваха на фона на отворената врата, а дъхът им висеше на ледени облаци. Саул се притисна още по-плътнo в гнилата слама.

– Du! – чу се гласът. Лъчът на фенерчето беше попаднал върху изтъняла и оголена фигура, свита в дълбините на най-долната кутия на шест реда от Саул. – Komm! Schnell! – когато мъжът не помръдна, пазачите от СС грубо го издърпаха в прохода. Саул чу голите му крака да дращят по пода.

– Du, gaus! – и отново. – Du!

Сега тримата Мюселманер стояха като безтегловни врани пред масивните силуети. Процесията спря на пет легла по реда на Саул. Пазачите от СС се обърнаха встрани да прехвърлят лъчите на фенерчетата си нагоре-надолу по централната редица нарове. Червени очи се отразяваха в светлината им като стреснати плъхове, надничачи от полуотворени ковчези.

Ще живея. За пръв път това беше по-скоро молитва, отколкото заповед. Никога не бяха взимали повече от четири души от една и съща барака.

– Du! – мъжът с фенерчето се обърна и светна право в лицето на Саул. Той не помръдна. Не дишаше. Вселената се състоеше от собствената му ръка на сантиметри от лицето му. Кожата ѝ беше бяла, бяла като на какавида, на места се лющеше. Космите на опакото на дланта му бяха много тъмни. Саул се вираше в тях с дълбоко изумление. Лъчът на фенерчето превръщаше плътта на китката и ръката му в почти прозрачен воал. Можеше да види пластове мускули, елегантната плетеница на капилярите, сините вени, които меко пулсираха в бесния ритъм на сърцето му.

– Du, gaus!

Времето се беше забавило и увисна. Целият живот на Саул, всяка секунда, всеки щастлив и банален, забравен следобед, водеха до този

миг, до този кръстопът. Устните на Саул се разпукаха в безрадостна усмивка. Много отдавна бе решил, че те няма да го изведат навън в нощта. Щеше да им се наложи да го убият тук, пред останалите. Ако не друго, поне щеше да диктува на убийците си момента на собственото си убийство. Обзе го пълен покой.

– Schnell! – изкрещя му един от есесовците и двамата пристъпиха напред в синхрон. Саул, заслепен от светлината, подуши мокра вълна и сладката миризма на шнапс в дъха на единия, усети студения повей по лицето си. Кожата му се сгърчи в очакване да го сграбчат в грубия си захват.

– Nein – отрязва младият полковник. Саул го виждаше само като черен силует с човешки очертания на фона на белия блясък на нощта. – Zurucktreten! – пристъпи крачка напред и хората от СС бързо отстъпиха. Времето сякаш бе замръзнало, докато Саул се взираше в черния силует. Никой не заговори. Мъглата на дъха им висеше около тях.

– Komm! – нареди полковникът меко. Не беше заповед. Изрече го сладко, почти нежно – както друг би повикал любимото си куче или би подканил нечие дете да предприеме първите си колебливи крачки. – Komm her!

Саул стисна зъби и затвори очи. Щеше да ги ухапе, когато дойдеха. Щеше да се устреми към гърлата им. Щеше да гризе, да къса и да дърпа вени и плът, докато се наложи да го застрелят; просто трябваше да открият огън, щеше да ги накара да...

– Komm! – полковникът потупа леко коляното си. Саул оголи зъби. Щеше да скочи върху проклетниците, да прегризе проклетото кучисинско проклето гърло точно пред останалите, да му откъсне проклетите черва от...

– Komm! – и Саул го усети. Нещо го удари. Германците не бяха помръднали нито на сантиметър, но нещо го удари с ужасен тласък точно в основата на гръбнака. Той изпищя. Нещо го цапардоса и после влезе в него.

Саул усети нашествието така ясно, сякаш някой бе пхнал стоманен прът в ануса му. Но нищо не го беше докоснало. Никой не го бе приближавал. Изпищя отново и после челюстите му се затвориха под нечия невидима хватка.

– Komm her, Du Jude!

Саул го чувстваше. Нещото беше в него, изправяше гърба му, караше краката и ръцете му да се гънат диво. В него. Почувства нещо да се стяга около мозъка му като менгеме, стискайки, изцеждайки. Опита се

да изпищи, но то не искаше да му позволи. Диво се загърчи в сеното, нервите му подаваха объркани сигнали, напика собствения си крак. После яростна конвулсия изхвърли тялото му отвън на пода. Пазачите отстъпиха назад.

– Steh auf!

Гърбът на Саул отново се изви толкова яростно, че гърчът го вдигна на колене. Ръцете му трепереха и се размахваха насам-натам, като че ли бяха добили собствен разум. Можеше да усети нещото в мозъка си – студено присъствие, загърнато в бляскава корона от болка. Пред очите му танцуваха пламъци.

Саул се изправи.

– Geh! – единият от есесовците се разсмя тежко. Миризма на вълна и стомана, далечно усещане за студените дъски под краката му. Саул изкрета към отворената врата и белия блясък отвъд. Полковникът го последва тихо, спокойно потупвайки бедрото си с ръкавицата. Лагерникът се препъна по външните стълби, почти падна. Изправи го невидимата ръка, която стискаше мозъка му, и прати по всеки нерв огън и игли като порой. Бос, без да усеща студа, той поведе процесията през снега и замръзналата кал към очакващия ги камион.

„Ще живея“ – помисли си Саул Ласки, но магическите думи се разпаднаха и се стопиха пред буря от мълчалив, леден смях и воля, далеч по-голяма от неговата собствена.

ПЪРВА КНИГА ОТКРОВЕНИЯ

1

Чарлстън,
петък, 12-и декември 1980

Нина се канеше да се възползва от смъртта на този „Битълс“, Джон. Според мен това беше проява на много лош вкус. Тя разположи папката си на моята махагонова масичка за кафе, с изрезките от вестници, спретнато подредени по хронологичен ред – оголени констатации за смърт, описващи всичките й Хранения. Усмивката на Нина Драйтън беше слънчева както винаги, но в бледосините й очи не се забелязваше и искрица топлота.

– Трябва да изчакаме Уили – намекнах й аз.

– Разбира се, Мелани. Права си както винаги. Колко глупаво от моя страна! Знам правилата!

Нина се изправи и тръгна да обикаля стаята, като разсеяно докосваше мебелите или леко възкликваше над някоя керамична статуетка или гоблен. Тази част от къщата някога беше служила за оранжерия, но сега я използвах като стая за шиене. Зелените растения все тъй ловяха утринната светлина. През деня слънчевите лъчи я превръщаха в топло и удобно местенце, но сега, с настъпването на зимата, стаята ставаше прекалено студена, за да се използва нощно време. Пък и не харесвах усещането, което предизвиква мракът, когато се притиска към всички тези стъкла.

– Обичам тази къща – каза Нина. Обърна се и ми се усмихна. – Не мога да ти опиша с какво нетърпение очаквах завръщането в Чарлстън. Би трябвало да провеждаме тук всичките си срещи.

Знаех колко цени тя този град и тази къща.

– Уили ще се разстрои – отвърнах. – Той направо обожава да се фука с онова негово имение в Бевърли Хилс. И с новите си приятелки.

– И приятели – подхвърли Нина и се засмя. След всички промени и опетняването й, смехът й бе най-малко засегнат. Беше си същият дрезгав, но детински смях, който бях чула за пръв път преди толкова време. Тогава точно той ме бе привлякъл към нея – едно самотно, младо

момиче, което реагира на топлината у друго като муха на свещ. Сега само прати тръпки по гръбнака ми и ме накара да внимавам още повече. През множеството десетилетия твърде много мухи бяха изгаряли в огъня на Нина.

– Ще поръчам чай – реших.

Господин Торн поднесе чая в най-добрия ми уеджуудски порцеланов сервиз. Ние с Нина седнахме под бавно местещите се осветени от слънцето квадрати и си говорихме ей тъй, за нищо специално; безразлични в същността си коментари за икономиката, цитати от книги, която другата още не е успяла да прочете – и съчувствени оплаквания за ниската класа хора, които човек среща по самолетите напоследък. Ако някой надничаше от градината, би могъл да си помисли, че вижда привлекателна племенница, дошла на посещение при любимата си леля. (Позволявам си да спомена, че всеки би могъл да ни сметне за майка и дъщеря). Хората обикновено ме мислят за добре облечена, но не и стилна. Един Бог знае, че плащам предостатъчно, за да получавам вълнени поли и копринени блузи направо от Шотландия и Франция. Но редом с Нина винаги се чувствам недоцялана. Днес тя носеше елегантна, светлосиня рокля, която сигурно струваше няколко хиляди долара, ако правилно бях определила кой е дизайнерът ѝ. Цветът придаваше на формите ѝ още по-голямо съвършенство от обикновено и подчертаваше синьото на очите ѝ. Косата ѝ беше посивяла като моята – но тя бе съумяла някак да смекчи впечатлението, като я носи дълга и прихваната с шнола отзад. Изглеждаше младолика и шик и ме караше да се чувствам така, сякаш късите ми, изкуствени къдри са минати със синка.

Малцина биха се досетили, че съм четири години по-млада от Нина. Времето се бе оказало милостиво към нея. А и се Хранеше по-често.

Тя остави чашата и чинийката си и отново тръгна да обикаля безцелно стаята. Не беше присъщо на Нина да показва такива признаци на нервност. Спря пред една остъклена витрина. Плъзна поглед по статуйките и халбите, после спря изумена.

– Добри ми небеса, Мелани. Револвер! Що за странно място да сложиш стар пистолет!

– Наследствен ми е – обясних. – Доста е скъп. Но права си, тъпо място за такова нещо. От друга страна, тази витрина е единствената с ключалка в къщата, а госпожа Ходжес често води със себе си своите внуци, когато идва на посещение и...

– Искаш да кажеш, че е зареден?

– Не, разбира се – излъгах я. – Но децата не бива да си играят с

такива неща... – смутено преглътнах думите си. Нина кимна, но не се погрижи да прикрие снизхождението в усмивката си. Отиде да надникне през южния прозорец към градината.

Проклетата да е. Фактът, че не разпозна този пистолет, може да ти каже всичко за Нина Драйтън.

В деня на смъртта си Чарлз Едгар Ларчмънт ми беше годеник точно от пет месеца и два дни. Нямахме официална церемония, но се канехме да се женим. Тези пет месеца бяха цяла епоха в миниатюра сами по себе си – наивни, флиртаджийски, официални до прекомерност и – романтични. Най-вече романтични. Романтиката е най-ужасното усещане на света; посветено на захаросани и безсмислени идеали, които само един подрастващ – или подрастващо общество – би могло да се стреми да запази. Ние бяхме деца, които си играят със заредени оръжия.

Нина – тя беше Нина Хоукинс тогава – си имаше свой собствен годеник, висок, несръчен, но добре изглеждащ англичанин на име Роджър Харисън. Господин Харисън я беше срещнал в Лондон преди година, по време на първите етапи от Великото турне на Хоукинс. Обявявайки се за поразен – друг абсурд от онези детински времена – високият англичанин я беше следвал от една европейска столица в друга. Накрая бащата на Нина (невъобразим дребен галантерист, който постоянно беше нащрек заради съмнителното си обществено положение) го притиснал по-здраво, та Харисън се върнал в Лондон да си „оправи работите“ – само за да цъфне няколко месеца по-късно в Ню Йорк. Междувременно бяха пратили Нина в дома на леля ѝ в Чарлстън, за да бъде прекратен друг неин флирт. Все още непримирим, тромавият англичанин я беше последвал на Юг, без да обръща внимание на задълженията и ограниченията на онези времена.

Бяхме весела групичка. В деня, след като срещнах Нина на юнския бал на братовчедката Селия, ние четиримата отидохме – с лодка под наем – нагоре по река Купър. Направихме си пикник на Дейниъл Айлънд. Роджър Харисън, сериозен и съсредоточен по всеки въпрос, беше идеалният прицел за непочтителното чувство за хумор на Чарлз. Но пък и Роджър очевидно нямаше нищо против добронамерените шегички, след като бързо присъединяваше към смеха ни и странното си ха-ха-ха.

Нина обожаваше всичко това. И двамата господа ѝ обръщаха внимание, макар че Чарлз никога не пропускаше да демонстрира и че е далеч по-привързан към мен. Ясно беше обаче, че Нина Хоукинс е една от онези млади дами, които на всяко събиране неизменно се превръщат в център на мъжкото ухажване и внимание. Пък и обществените слоеве

в Чарлстън не бяха слепи за сборното очарование на нашата четворка. През следващите два месеца на онова отдавнашно лято нямаше свършено парти, добре планирана екскурзия и успешно събитие, ако ние, четиримата весели лудетини, не бяхме поканени и не решавме да присъстваме. Веселото ни надмощие на младежката обществена сцена беше толкова изявено, че братовчедките Селия и Лорейн изпросиха от родителите си да заминат за ежегодното им августовско посещение в Мейн две седмици по-рано.

Не съм сигурна кога ние с Нина измислихме онова нещо с дуела. Може би беше през една от дългите, горещи нощи, когато си нанасяхме „визити по пижами“ – събирахме се в едно легло, шепняхме си и се кикотехме. Прекъсвахме смеха си, щом чуехме шумоленето на колосани униформи, което издаваше присъствието на нашите черни камериерки, минаващи през тъмните коридори. Във всеки случай, идеята бе естествено продължение на романтичните измислици от онова време. Представата, че Чарлз и Роджър действително биха могли да се дуелират заради някакъв абстрактен въпрос на чест, свързан с нас, ни възбуждаше и двете по физически начин, който – сега разбирам – си беше най-първична форма на сексуална възбуда.

Трябваше да бъде безопасно, само дето имахме своята Способност. Бяхме толкова умели в манипулациите си над мъжкото поведение – власт, която беше и очаквана, и окуражавана по онова време – че нито една от нас и не подозираше, че в способността ни да пресъздаваме собствените си желания чрез действията на другите хора има нещо повече от обичайното. Парапсихологията тогава не съществуваше; или по-скоро съществуваше само в почукванията и ударите в сеансите по призоваване на духове. Във всеки случай, забавлявахме се да си шепнем фантазии цели няколко седмици и после някоя от нас – а може би и двете – използва Способността да превърне мечтите ни в действителност.

По определен начин това беше първото ни Хранене.

Не си спомням привидната причина за спора – вероятно беше някакво съзнателно погрешно тълкуване на някоя от шегите на Чарлз. Не мога да си спомня кои приятели Чарлз и Роджър убедиха да им станат секунданти в това нелегално дело. Но помня нараненото и объркано изражение на лицето на Роджър Харисън през онези няколко дни. Беше карикатура на тежко униние; объркване на човек, който се е озовал в ситуация, която не му е по вкуса, но и не може да се измъкне от нея. Спомням си Чарлз и изумителните му смени на настроението – пристъпи на хумор, периоди на черен гняв, както и сълзите и целувките от

нощта преди дуела.

Помня съвсем ясно красотата на онази сутрин. Кълба мъгла се носеха по течението на реката и разсейваха лъчите на изгриващото слънце, докато яздохме към мястото на дуела. Помня как Нина се протегна и ми стисна ръката с необмислена възбуда, която премина през тялото ми като електрически удар.

Остатъкът от онази сутрин ми се губи почти изцяло. Може би във вихъра на онова първо, несъзнателно Хранене буквално съм изгубила съзнание и съм била погълната от вълните страх, възбуда, гордост... мъжественост... излъчвани от нашите двама годеници, докато те се изправяха лице в лице със смъртта. Спомням си как изпитва шока от осъзнаването, че това наистина се случва, докато вървя по следите от високите ботуши в тревата. Някой призовава да заемат местата си. Смътно си спомням тежестта на пистолета в ръката ми... Ръката на Чарлз, мисля – никога няма да бъде сигурна – и секундата на студена яснота, преди експлозията да прекъсне връзката и киселата миризма на барут да ме върне в тялото ми.

В крайна сметка Чарлз умря. Никога не съм могла да забравя невероятните количества кръв, която бликаше от малката обла рана на гърдите му. Бялата му риза бе станала червена само за няколко секунди, докато стигнах до него. В нашите фантазии не беше имало кръв. Не бях виждала и Чарлз, чиято глава клюма, от устните му и по окървавения гръден кош се точи слюнка, а очите му се забелват, като че ли са две пъхнати в черепа му яйца. Роджър Харисън хълцаше, докато съперникът му поемаше последните си конвулсивни глътки въздух на това поле на невинността.

Изобщо не помня последвалите объркани часове. Чак на следващата сутрин отворих платнената си чанта и открих там пистолета на Чарлз. Защо ли бях прибрала револвера? Ако бях искала да запазя нещо от вещите на падналия ми любим – като знак за спомен – защо съм взела това чуждо парче метал? Защо бях измъкнала от мъртвите му пръсти символа на необмисления ни грях?

Нина не разпозна този пистолет и това казва всичко за нея.

– Уили дойде.

Не мистър Торн оповестяваше пристигането на нашия гост, а секретарката на Нина – отвратителната Барет Крамър. Външният ѝ вид беше унисекс също като името ѝ: късо подстригана, черна коса, мощни рамене и празен, агресивен поглед, който аз свързвах с лесбийките и

престъпниците. Изглеждаше на трийсет или трийсет и няколко години.

– Благодаря ти, Барет, скъпа – каза Нина.

Тръгнах да посрещна Уили, но господин Торн вече му беше отворил и се срещнахме в коридора.

– Мелани! Изглеждаш прекрасно! Подмладяваш се всеки път, когато те видя. Нина! – промяната в тона на Уили беше осезаема. Мъжете продължаваха да се поддават при първия поглед към Нина след дълго отсъствие. Последваха прегръдки и целувки. Самият Уили изглеждаше по-безпътен отвсякога. Вълненото му спортно яке беше изискана кройка, пуловерът с висока яка успешно прикриваше сбръчканите гънки на плисираната му шия, но когато смъкна наперената си шапка, разбърка дългите кичури бяла коса, които беше сресал напред да скрият разширяващата се плешивина. Лицето му беше зачервено от възбуда, но си личаха и издайническите червени капиляри около носа и по бузите му – признак за твърде много алкохол и прекалено много дрога.

– Дами, мисля, че познавате партньорите ми... Том Рейнолдс и Янсен Лухар?

С тях в притурка тесният ми коридор изглеждаше претъпкан. Рейнолдс беше слаб и рус и се усмихваше с перфектно обработени зъби. Лухар беше огромен негър, сгърбен напред с кисело, наранено изражение на грубото си лице. Сигурна бях, че нито едната от двете ни с Нина е срещала точно тези спътници на Уили.

– Защо не влезем в гостната? – предложих аз. В резултат на тромавия процес ние тримата се озовахме на тежко тапицираните кресла около джорджианска масичка за чай, която беше принадлежала на баба ми.

– Още чай, ако обичате, господин Торн!

Мис Крамър прие това за позволение да се оттегли, но двамата бяха на Уили останаха несигурно край вратата, пристъпваха от крак на крак и оглеждаха кристала на витрината така, сякаш биха могли да счупят нещо с простото си присъствие. Не бих се изненадала, ако точно така и станеше.

– Янсен! – Уили щракна с пръсти. Негърът се поколеба и после подаде напред скъпо кожено дипломатическо куфарче. Нашият приятел го сложи на масичката и щракна ключалките с късите си широки пръсти. – Защо вие двамата не идете при човека на госпожа Фулър да ви даде нещо за пиене?

Когато те излязоха, Уили поклати глава и се усмихна на Нина.

– Съжалявам за недоразумението, скъпа.

Нина положи длан на ръкава му. Наведе се напред, цяла лъхаше на

очакване.

– Мелани не искаше да ме пусне да започна Играта без теб. Не е ли ужасно, че исках да започна без теб, Уили, миличък?

Той се намръщи. И след петдесет години все още се дърпаше, когато го наричаха „Уили“. В Лос Анджелис той беше Големия Бил Бордън.

Когато се връщаше в родната си Германия – което не се случваше често заради свързаната с това опасност – отново се преобразяваше във Вилхелм фон Борхерт, господар на тъмното имение, гората и лова. Но когато се срещнаха за пръв път през 1925-а във Виена, Нина го беше нарекла Уили – и тъй си и остана.

– Ти започни, Уили – каза му тя. – Ти си на ход.

Спомням си годините, когато прекарвахме първите няколко дни от събирането си в разговори и наваксване със събитията в живота на останалите. Сега не си оставяхме време дори за празни приказки.

Той се озъби и извади от куфарчето си изрезките, тетрадките и купчина касети. Тъкмо беше покрил малката масичка с нещата си, когато господин Торн пристигна с чая и вещите на Нина от стаята за шиене. Уили обидено разчисти малко място.

На пръв поглед между Уили Борхарт и господин Торн се забелязваха определени сходства. Голяма грешка! И двамата бяха червендалести, но телосложението на Уили се дължеше на излишества и емоции; господин Торн не си ги бе позволявал от доста години. Плешивината на Уили бе неравна и съзнателно замаскирана – невестулка с краста – докато голата глава на господин Торн беше гладка и недокосната. Човек не би могъл да си представи, че изобщо е имал коса. И двамата бяха със сиви очи – някой писател дори би ги нарекъл „студени сиви очи“ – но тези на господин Торн бяха студени поради безразличие, студени с яснотата, идваща от абсолютното отсъствие на проблемни емоции или мисли. Очите на Уили бяха студени като зимата в бушуващото Северно море и често ги замъгляваха хлъзгавите завеси на емоциите, които го владееха – гордост, омраза, любов към болката и радостите на унищожението. Уили никога не наричаше употребата на Способността си Хранене – очевидно аз бях единствената, която мислеше за нея по този начин – но понякога говореше за Лов. Може би си мислеше за тъмните гори на родните си земи, докато преследваше човешката си плячка през яловите райони на Лос Анджелис. Дали Уили сънуваше гората? Чудех се. Дали той си спомняше зелените ловни жакети, ръкопляскането на свитата, плискащата кръв на умирация глиган? Или пък си спомняше тропането на ботуши по каменната настилка и ударите на юмуруците на

лейтенантите му по вратите? Може би все още свързваше своя Лов с тъмната европейска нощ на пещта, която бе помагал да надзирават.

Аз го наричах Хранене. Уили му викаше Лов. Никога не бях чувала Нина да му дава определение.

– Къде е видеото ти? – попита Уили. – Всичките съм ги записал на касети.

– О, Уили – каза Нина с раздражение. – Нали познаваш Мелани. Толкова е старомодна. Не вярвам да има видео.

– Нямам дори телевизор – уточних. Тя се засмя.

– Мътните го взели – промърмори Уили. – Няма значение. Имам и други записи. – Той махна ластичетата от малките, черни бележници. – Просто щеше да е по-хубаво на касета. Станциите в Лос Анджелис отразиха толкова добре Холивудския удушвач, а аз допълних в... Ах! Няма значение...

Той бутна видеокасетите в куфарчето си и хлопна капака. Каза:

– Двайсет и три! Двайсет и три, откакто се срещнахме преди дванайсет месеца. Като че ли вчера беше, а?

– Покажи ни – настоя Нина. Беше се навела напред и сините ѝ очи изглеждаха извънредно ярки. – Изгарям от любопитство, откакто видях интервюто с Удушвача в „Шейсет минути“. Твой беше, нали, Уили? Изглеждаше толкова...

– Ja, ja, мой беше. Господин Никой. Плах дребосък. Беше градинар на един мой съсед. Оставих го жив, та полицията да може да го разпита – да изтрие всякакви съмнения. Ще се обеси в килията другия месец, когато пресата изгуби интерес. Но това е по-интересно. Я вижте! – Уили плъзна по масата няколко лъскави черно-бели снимки. Служител на NBC бе убил петимата членове на семейството си и удавил една актриса от сапунените опери – своя съседка – в басейна си. След това се беше наръгал много пъти и беше написал с кръв на стената в банята „50 ДЯЛА“.

– Припомняш си старата слава, а, Уили? – попита Нина. – Смърт на свинете и разни такива?

– Не, мътните го взели. Мисля, че това трябва да получи точки за ирония. Момичето бе вписано в програмата за удавяне. Вече я бяха извадили от сценария.

– Труден ли беше за Употреба? – зададох аз въпроса си. Беше ми любопитно, въпреки всичко.

Уили вдигна едната си вежда.

– Всъщност не. Беше алкохолик и затънал с кокаина. Не беше

останало кой знае колко. Пък и мразел семейството си. Както повечето хора.

– Повечето хора в Калифорния, навярно – поправи го Нина. Това бе странен коментар от нейната уста. Баща ѝ се беше самоубил, като се хвърлил пред тролейбус.

Попитах:

– Къде установихте контакт?

– На едно парти. Обичайното място. Той си купи кока от режисьора, който беше съсипал един от моите...

– Трябваше ли да повториш контакта?

Уили ми се намръщи. Задържа гнева си под контрол, но лицето му се зачерви видимо.

– Ja, ja, видях се с него още два пъти. Веднъж просто го гледах от колата, докато играеше тенис.

– Точки за ирония! – съгласи се Нина. – Но губиш точки заради повторния контакт. Ако е бил така празен, както казваш, щял си да бъдеш способен да го Ползваш още след първото докосване. Какво друго имаш?

Носеше обичайния си асортимент. Патетични убийства по кръчмите. Две кланета в домашни условия. Катастрофа на магистралата, която прераснала в смъртоносна стрелба.

– Бях сред зяпачите – обясни Уили. – Направих контакт. Той имаше оръжие в жабката.

– Две точки – оцени Нина.

Той беше запазил за десерт най-доброто. Известен навремето като дете-звезда пострадал при странен инцидент. Напуснал апартамента си в Бел Еър, докато се пълнел с газ и се върнал с клечка кибрит да го палне. В така започналия пожар загинали още двама.

– Получаваш точки само за него – отбеляза Нина.

– Ja, ja.

– Сигурен ли си за това? Би могло да е случайно...

– Не се дръж като глупачка! – изръмжа Уили. Обърна се към мен. – Този тук беше ужасно труден за Ползване. Много силен. Блокирах спомена му, че пуска газта. Трябваше да го държа надалеч цели два часа. После го насилих да влезе в стаята. Бореше се да не драсне клечката.

– Трябваше да го накараш да използва запалка – отбеляза Нина.

– Не пушеше – изръмжа Уили. – Бе ги отказал миналата година.

– Да – ухили се тя. – Май си спомням, че каза нещо такова на Джонни Карсън.

Не знам дали не му се подмазваше.

Ние тримата преминахме ритуала по присъждане на точки. През повечето време говореше Нина. Уили от начумереност мина през сърдечност и обратно към чумерене. В един момент дори посегна и ме потупа по коляното, докато на шега ме молеше за помощ. Не казах нищо. Накрая той се предаде, разходи се през салона до барчето с напитки и си наля висока чаша бърбън от татковата гарафа. Залезът сипеше последните си вертикални лъчи през цветните стъкла на обзорния прозорец към залива и хвърляше червени отсенки по Уили, както беше застанал до дъбовия бюфет. Очите му сияеха като малки червени въглени в кървава маска.

– Четирийсет и една – установи Нина накрая. Вдигна весело очи и ни показа калкулатора, сякаш да удостовери някакъв обективен факт. – Преброих четирийсет и една точки. Ти какво имаш, Мелани?

– Я – прекъсна я Уили. – Много добре. Нека сега видим твоите претенции, Нина.

Говореше с равен и безизразен тон. Дори той беше изгубил част от интереса си към Играта.

Преди Нина да започне, господин Торн влезе и ни уведоми, че вечерята е сервирана. Преместихме се в трапезарията; Уили си наля още една чаша бърбън, а приятелката ми размаха ръце в престолено разочарование, че са ни прекъснали Играта. Щом се настанихме на дългата махагонова маса, се заех със задълженията си на домакиня. Според десетилетната традиция разговорите за Играта бяха изключени на масата за хранене. По време на супата обсъждахме новия филм на Уили и покупката на нов магазин за веригата бутици на Нина. Изглеждаше, че месечната ѝ колонка във „Вог“ ще бъде съкратена, но пък един вестникарски синдикат се интересуваше да я купи.

И двамата ми гости се възхитиха на съвършенството на печения бут, но аз сметнах, че господин Торн е направил соса прекалено сладък. Преди да приключим шоколадовия мус, прозорците се изпълниха с мрак. Отразената от свещниците светлина пращаше танцуващи отсенки по косата на Нина, а моята, боя се, светеше по-синя от всякога.

Внезапно откъм кухнята се разнесе странен звук. През въртящата се врата се подаде огромната глава на негъра. Бели ръце сграбчиха рамото му и изразът му беше като на кисело детенце.

– ...волите го взели, к'о мислиш, че ще седиме тука като... – белите ръце го издърпаха извън полезрението ни.

– Извинете, дами – Уили попи устните си със салфетката и се

изправи. Все още се движеше грациозно за годините си.

Нина побутна шоколада си. Откъм кухнята се разнесе сурова, лаеща команда и се чу плясък на шамар. Беше удар на мъжка ръка – твърд и равен като изстрел на малокалибрена пушка. Вдигнах поглед и господин Торн се озова до лакътя ми; разчистваше чиниите от десерта.

– Кафе, моля, господин Торн. За всички ни. Той кимна и усмивката му бе мека.

Франц Антон Месмер беше знаел за това, макар и да не го бе разбирал. Подозирам, че Месмер е притежавал лека склонност към Способността. Съвременните псевдо-учени я изучават и са я прекръстили; лишили са я от повечето ѝ сила, объркват употребата и произхода ѝ – за тях тя си остава сянката на онова, което Месмер откри. Те нямат представа какво означава да се Храниш.

Отчайвам се от възхода на съвременното насилие. Наистина се отдавам на отчаянието понякога – онази дълбока, непрогледна яма на отчаяние, която Хопкинс нарича гнила разтуха. Гледам Американската клиника, обичайните нападения върху папи, президенти и неизброимо множество други важни и маловажни клечки и се чудя дали там, навън, има още мнозина със Способности – или клането просто се е превърнало в съвременния начин на живот.

Всички човешки същества се хранят с насилие, чрез малките упражнения по налагане на власт едни над други, но малцина са вкутали – като нас – истинската власт. А без тази Способност малцина познават и несравнимото удоволствие от отнемането на човешки живот. Без Способността дори онези, които се хранят с живот, не биха могли да опитат потока емоции в палача и жертвата, божествения възторг на атакуващия, който пристъпва отвъд всички правила и наказания; странното, почти сексуално подчинение на жертвата в онази финална секунда на истината, когато всички спорове са прекратени, всички бъдещета – отказани, всички възможности – изтрити в упражнение по абсолютна власт над другия.

Отчайвам се от съвременното насилие. Отчайват ме безличностно му естество и обичайността, която го е направила достъпно за прекалено много хора. Имах телевизор – продадох го в разгара на вьетнамската война. Тези библейски отрязъци смърт – обективите на камерата ги отдалечават – не означаваха нищо за мен. Не вярвам, че имаха смисъл и за онези говеда, които ме заобикалят. Когато войната и спретнатото телевизионно бруене на тела приключиха, те искаха още, още... И

телевизионните екрани и улиците на тази сладка и умираща нация го осигуриха в пищно, просташко изобилие. Това е пристрастяване, което ми е добре познато.

Но те пропускат най-важното. Подложената на наблюдение жестока смърт е тъжна гледка и представлява гнусен гоблен на бъркотията. Обаче за онези от нас, които се Хранят, смъртта може да бъде свещенодействие.

– Мой ред е! Мой ред! – гласът на Нина все още напомняше онзи на прелестната девица, която тъкмо беше запълнила програмата си с танци на юнския бал на братовчедката Селия.

Върнахме се в гостната. Уили си бе довършил кафето и поиска бренди от господин Торн. Притеснявах се за Уили. Ако някой от най-близките ти спътници демонстрира наченки на непредвидено поведение, това определено е знак за отслабване на Способността. Нина като че ли не забеляза.

– Подредила съм ги всички – каза ни. Разгърна папката си на празната вече масичка за чай. Уили внимателно прегледа всичко, понякога задаваше въпроси, по-често сумтеше мълчаливо. Аз от време на време се обаждах в съгласие, макар че не бях чувала за повечето жертви. Освен случая с онзи от „Битълс“, разбира се. Нина го бе запазила почти за края.

– Мили боже, скъпа, това ти ли беше? – Уили изглеждаше ядосан. Храненето на Нина обикновено е свързано със самоубийства на Парк Авеню и семейни скандали, които свършват със стрелба от скъпи, малокалибрени дамски пистолети. А този тип събитие беше по-скоро в собствения му груб стил. Може би смяташе, че е навлязла в територията му.

– Искам да кажа... много си рискувала, нали така? Толкова е... по дяволите... толкова публично е.

Нина се засмя и остави калкулатора.

– Уили, скъпи, та нали точно за това е Играта, а?

Той се разходи до бюфета с напитките и си наля нова доза бренди. Вятърът блъскаше голи клонки в цветните стъкла на панорамния прозорец. Не харесвам зимата. Дори на Юг ти понижава настроението.

– Та нали този... какмубешеимето... си купил оръжието някъде на Хаваите? – попита Уили от другия край на стаята. – На мен това ми звучи като негова инициатива. Искам да кажа, след като вече е дебнел жертвата...

– Уили, скъпи – гласът на Нина бе станал студен като вятъра, който люлееше клонките, – никой не е казал, че той е стабилен. Колцина от

твоите са стабилни, Уили? Но аз го накарах да се случи, скъпи. Аз избрах мястото и времето. Не виждаш ли иронията на мястото, Уили? След онази дребна карикатура на режисьор, дето спретна какъвто там беше филмът за вещици преди няколко години? Извадено направо от сценария...

– Не знам – промърмори Уили. Тежко се отпусна на дивана и разля бренди по скъпото си сако. Дори не забеляза. Светлината на лампата се отразяваше в оголелия му череп. Нощем по врата му и следите от възрастта се виждаха по-добре; кожата му избобилстваше от гънки и ръбчетата там, където се скриваше под яката на пуловера.

– Не знам! – погледна ме и се ухили внезапно, сякаш споделяхме някаква обща тайна. – Може и да е по-скоро като онзи писател, а, Мелани? Може да е като него.

Нина сведе поглед към дланите си. Беше ги положила в скута си. Връхчетата на пръстите ѝ с хубав маникюр бяха побелели.

Умствените вампири. Така се канеше да нарече книгата си онзи писател. Понякога се чудя дали той действително би написал нещо. Как му беше името? Нещо руско.

Ние с Уили получихме телеграма от Нина: ЕЛАТЕ БЪРЗО. НУЖНИ СТЕ. Това ни стигаше. Качих се на първия сутрешен полет за Ню Йорк. Самолетът беше шумен, „Констълейшън“ с перки. Прекарах по-голямата част от полета да уверявам прекалено загрижената стюардеса че не се нуждая от нищо и се чувствам чудесно, няма лъжа – няма измама. Тя очевидно бе решила, че съм нечия баба, която лети за пръв път.

Уили беше съумял да пристигне двайсет минути преди мен. Завашихме Нина смутена и по-близо до истерията, отколкото някога съм я виждала. Преди два дни посетила парти в долен Манхатън – не беше толкова объркана, че да забрави да ни каже кои важни личности са били там – и по едно време открила, че споделя един тъгъл, фондю и лични тайни с някакъв млад писател. Или, по-скоро, писателят споделя тайни с нея. Нина го описа като мърляч с рядка брадица, дебели очила, рипсено спортно сако, наметнато върху стара карирана риза – един от онези, които неизменно се мотаят около успешните партита от тази епоха... поне по нейно мнение. Тя бе достатъчно изискана да не го нарече битник, понеже терминът тъкмо беше *passed*, но думата „хипи“ още не се разпространяваше сред масите, пък и бездруго не би му прилегла. Беше писател от типа, дето едва свързват двата края – поне по онова време – като

продават кръв и правят новелизации на телевизионни сериали. Александър някой си.

Идеята му за книга – казал на Нина, че работи върху нея от известно време – била, че много от убийствата по онова време в действителност са предизвикани от малка група психо-убийци, наричани от него умствени вампири, които използвали другите да изпълняват мръсните им подвизи. Казал ѝ, че издател на евтини книжлета вече бил показал интерес към резюмето му и щял още утре да му предложи договор, ако промени заглавието на „факторът зомби“ и добави още секс.

– И какво? – попита я Уили отвратен. – Накара ме да прелетя през континента само заради това? Спокойно мога да купя идеята и да я продуцирам.

Това се оказа и фиктивната ни причина да се свържем с този Александър някой си и следващата вечер Нина даде импровизирано парти. Не присъствах. Партито не било особено успешно, поне според приятелката ни, но даде на Уили шанса да проведе дълъг разговор с младия бъдещ писател. Почти жалък беше стремежът на младежа да прави бизнес с Бил Бордън, продуцент на „Парижки спомени“, „Трима на люлката“ и поне още две други напълно забравени днес техникolor-филмчета, които, се въртяха non-stop по автокината това лято. Той разкри, че в действителност книгата се състои от добре изтъркано резюме и около дузина страници бележки. Обаче беше сигурен, че може да „свърши работа“ на господин Бордън за не повече от пет седмици, може би дори три, ако се изнесе за Холивуд, за да получи подходящата творческа стимулация.

По-късно същата вечер обсъдихме възможността Уили наистина да купи въпросния труд, но в момента беше излязъл на червено, а и Нина се оказа настояща. В крайна сметка младият писател отвори феморалната си артерия с ножче „Жилет“ и хукна с писъци из тясна пресечка в Гринич Вилидж, за да умре в дъното ѝ. Не вярвам, че изобщо някой си е дал труда да рови из боклука му и да събира оцелелите му бележки.

– Може да е като онзи писател, ја, Мелани? – Уили ме потупа по коляното. Кимнах. Той продължи. – Беше моичък, а Нина се опита да си го припише. Помниш ли?

Отново кимнах. Всъщност не беше нито на Нина, нито на Уили. Бях избягнала партито, тъй че после можех да осъществя контакт, без младежът да забележи, че го преследват. Стана толкова лесно. Помня, че седях в прегрято малко магазинче за деликатеси от другата страна на

улицата срещу блока му. Изобщо не беше трудно. Приключи толкова бързо, че почти не приличаше на Хранене. После отново се свестих сред помпешите радиатори и миризмата на салам, докато хората търчаха през вратата да видят за какво са били всичките писъци. Помня, че бавно допих чая си, тъй че не се наложи да изляза, преди линейката да си е тръгнала.

– Глупости – изсумтя и Нина. Отново се зае с малкия си калкулатор. – Колко точки? – погледна към мен. Аз пък стрелнах с поглед Уили.

– Шест – отвърна той неохотно. Нина изигра цял миниспектакъл със събирането на числата.

– Трийсет и осем – каза и въздъхна театрално. – Отново печелиш, Уили. Или, по-скоро, пак ме би. Трябва да чуем и Мелани. Беше толкова тиха, миличка! Сигурно си ни приготвила изненада...

– Да – оживи се и Уили. – Твой ред е да спечелиш. Минаха няколко години.

– Нямам нищо – отвърнах. Бях очаквала експлозия от въпроси, но мълчанието се нарушаваше само от тиктакането на часовника над камината. Нина гледаше встрани, към нещо скрито от сенките в ъгъла.

– Нямах нищо? – повтори Уили след мен.

– Ами... има един – казах накрая. – Но беше случайност. Натъкнах се на тях, докато обираха един старец зад... абе, случайност беше.

Уили се притесни. Стана, отиде до прозореца, обърна един стар стол с права облегалка и го яхна, скръстил ръце.

– Какво означава това?

– Напускаш Играта ли? – попита и Нина, докато се обръщаше да ме погледне. Оставих въпросът ѝ да послужи за отговор.

– Защо? – изръмжа Уили. Във възбудата си бе започнал да говори твърдо, по немски.

Ако бях израсла в епоха, когато на младите дами им се позволява да свиват рамене, сега щях да го сторя. Но както си е, задоволих се да бръсна с връхчетата на пръстите си въображаемо косъмче от полата си. Уили беше задал въпроса, но аз се вирах право в очите на Нина, когато накрая отговорих:

– Уморих се. Мина толкова време. Просто остарявам, предполагам!

– Ще остарееш много повече, ако не Ловуваш – възрази Уили. Тялото му, тонът, червената маска на лицето му, всичко подсказваше за огромното раздражение, на което той с мъка съдържа юздите. – Мили боже, Мелани, ти вече изглеждаш по-стара! Изглеждаш ужасно. Нали

затова Ловуваме, жено. Погледни се в огледалото! Нима искаш да умреш като старица, просто защото си се уморила да използваш тях! А-ах! – той се изправи и ни обърна гръб.

– Глупости! – гласът на Нина беше силен, уверен, тя отново владееше положението. – Мелани е уморена, Уили. Помня ти как изглеждаше след войната. Като напикано пале. Дори не излизаше от мизерния си малък апартамент в Баден. Даже след като ти помогнахме да се преместиш в Ню Джърси, ти просто се мотаеше насам-натам и се самосъжаляваше. Мелани измисли Играта, за да ти помогне да се почувстваш по-добре. Тъй че тихо! Никога не казвай, че изглежда ужасно на дама, която просто се чувства уморена и потисната. Честно, Уили, понякога си истински Schwachsinniger. И пълен протак.

Бях премислила множество реакции на съобщението си, но най-много се страхувах точно от тази. Тя означаваше, че Нина също се е уморила от Играта. Означаваше, че е готова да мине на ново ниво на игра. Това трябваше да значи.

– Благодаря ти, Нина, мила – казах. – Знаех си, че ще ме разбереш.

Тя се пресегна и успокоително ме докосна по коляното. Дори през вълнената си риза можех да усетя колко студени са белите ѝ пръсти.

Гостите ми нямаше да останат за през нощта. Помолех ги. Настоях. Посочих, че техните стаи са готови, а господин Торн вече е разгънал юрганите.

– Следващия път – увери ме Уили. – Следващия път, Мелани, моя малка любима. Ще изкараме цял уикенд, както навремето. Цяла седмица даже! – той беше в много по-добро настроение, след като получи своите хиляда долара „награда“ от всяка от нас. Бе се цупил, но аз настоях. Егото му се успокои, когато господин Торн донесе чек, вече попълнен на името на Уилям Д. Бордън.

Отново го помолех да остане, но той възрази, че непременно трябва да хване среднощния полет за Чикаго. Налагало се да се срещне с някакъв писател, дето бил спечелил награда, та да говорят с него за филмов сценарий. После ме прегърна за довиждане, компаньоните му излязоха в коридора пред мен и преживях кратък ужасен миг.

Но те си тръгнаха. Русият младеж ми показа бялата си усмивка и негърът ми кимна с глава в знак, който приех за довиждане. После останахме сами. Ние с Нина бяхме насаме.

Не точно сами. Онази Крамър стоеше близо до Нина в дъното на коридора. Господин Торн беше извън полезрението ни, но зад

въртящата врата на кухнята. Оставих го там.

Барет Крамър пристъпи три крачки напред. За миг дъхът ми секна. Господин Торн положи длан на люлеещата се врата. После плещестата дребна брюнетка мина към килера, извади палтото на Нина и се върна да ѝ помогне да се облече.

– Сигурна ли си, че не искаш да останеш?

– Не, благодаря ти, скъпа. Обещах на Барет, че ще потеглим за „Хилтън Хед“ тази вечер.

– Но става късно...

– Имаме резервации. Благодаря ти обаче, Мелани. Ще поддържаме връзка.

– Да.

– Имам го предвид, мила. Трябва да поговорим. Разбирам точно как се чувстваш, но не бива да забравяш, че Играта все още е важна за Уили. Ще трябва да открием как да я приключим, без да нараняваме чувствата му. Може да го посетим следващата пролет в Каринхъл или както там си нарича неговото мрачно баварско имение. Едно пътуване до Континента ще стори чудеса за теб, скъпа.

– Да.

– Ще се виждаме. След като уредя тази сделка с новия магазин например. Трябва да прекараме малко време заедно, Мелани... само ние двете... както в старите времена – устните ѝ целунаха въздуха близо до бузата ми. Тя здраво стисна рамото ми за няколко секунди. – Довиждане, миличка.

– Довиждане, Нина.

Занесох чашата от бренди в кухнята. Господин Торн я взе мълчаливо.

– Увери се, че къщата е обезопасена – наредих. Той кимна и излезе да провери ключалките и алармената система. Беше само девет и четирийсет и пет, но бях много уморена. От възрастта е, помислих си. Изкачих се по широкото стълбище – вероятно най-изисканата част от тази къща – и се приготвих да си лягам. Навън се надигаше буря и студените дъждовни капки удряха с тъжен ритъм по прозореца.

Господин Торн надникна, когато си решех косата и си мечтаех да е по-дълга. Обърнах се към него. Той бръкна в джоба на тъмната си жилетка. Когато извади ръка, в нея проблясна тънко острие. Кимнах. Той затвори джобното ножче – и вратата след себе си. Вслушах се в стъпките му, заглъхващи по стълбите и към креслото в антрето, където шеше

да прекара нощта.

Струва ми се, сънувах вампири тази нощ. Или може би си мислех за тях точно преди да заспя и бях пренесла откъс от тези видения с мен до сутринта. Сред всички ужаси, които човечеството само си е създадо; сред всички жалки дребни чудовища единствено митът за вампира съдържа поне някаква капчица достойнство. Също като хората, с които се храни, кръвопиецът реагира на собствените си тъмни страсти. Но за разлика от сладката си човешка плячка, той довежда користлюбивите си мръсотии до единствените възможни заключения, които могат да извият подобни действия – целта е буквалното безсмъртие. В това има нещо аристократично. И много тъжно.

Уили беше прав – остарявах. Последната година бе взела от мен повече, отколкото цялото предишно десетилетие. Но не се бях Хранила. При все глада, при все остаряващия образ в огледалото, при все тъмната страст, която господстваше в живота ни от толкова много години, не се бях Хранила.

Заспах, опитвайки се да си спомня лицето на Чарлз. Заспах гладна.

2

Бевърли Хилс, събота, 13-и декември 1980

На моравата пред къщата на Тони Харъд имаше голям кръгъл фонтан, където мраморен чифтокопитен сатир пикаеше, втренчен в каньона край Холивуд със застинала за вечни времена гримаса, която можеше да се тълкува или като болезнено отвращение, или като подигравателно презрение. Хората, които познаваха Тони Харъд, не се и съмняваха кое от двете определения е по-подходящо.

Навремето къщата бе принадлежала на актьор от немите филми, който на върха на кариерата си и след големи усилия беше извършил прехода към озвученото кино, само за да умре от рак на гърлото три месеца след като първата му говорилка бе пусната в Китайския театър на Грауман. Вдовицата му отказала да напусне просторното имение и останала тук трийсет и пет години като де факто музеен работник; често цедяла стари холивудски познати и допреди отблъсквани роднини, за да може да си плати данъците.

Тя починала през 1959-а и къщата била купена от сценарист, който

до момента бил докарал до успешен край три от петте романтични комедии на Дорис Дей. Писателят се оплаквал от буренясалата градина и лошата миризма в ателието на втория етаж. В крайна сметка затънал в дългове и си пръснал мозъка в градинската беседка, където и го намерил на следващия ден градинарят, който пък не съобщил за смъртта – боял се, че с това ще разкрие нелегалното си пребиваване в страната. Тялото на сценариста било открито за втори път дванайсет дни по-късно – от един адвокат от Гилдията на сценаристите, който бил дошъл да обсъждат предстоящата им защита в дело по плагиатство.

Последователно собственици на къщата станали: знаменитата актриса, която си отдъхвала тук в тримесечния промеждутък между петия и шестия си брак; техник по специалните ефекти, който починал по време на пожара през 1976-а; стар шейх, който боядисал сатира розов и го кръстил с еврейско име. През 1979-а шейхът отишъл на поклонение и докато минавал през Рияд, зет му го убил. Тони Харъд купи имението четири дни по-късно.

– Шибано страхотно е – каза на посредника, докато стояха на павираната пътечка и се взираха в плакаещия сатир. – Взимам го.

Час по-късно той му връчи чека за шестстотин хиляди долара в брой. Още не беше влизал в къщата.

Шайла Берингтън знаеше доста от разказите за импулсивните действия на Тони Харъд. Знаеше и за онзи път, когато Харъд обидил Труман Капотти пред двеста гости, както и за скандала от 1978-а, когато заедно с един от най-близките дружки на Джими Картър за малко не ги арестуваха за притежаване на наркотици. Никой не влязъл в затвора, нищо не се доказало, но се говореше, че Харъд бил подложил бананова кора на нещастния човечец – на майтап. Шайла се наведе навреме да види сатира, докато карания ѝ от личния шофьор „Мерцесес“ се плъзгаше по кривата алея към къщата. Тя твърде добре осъзнаваше, че майка ѝ не е с нея. На точно тази разходка липсваха също и Лорен (агентката ѝ), Ричард (агентът на майка ѝ), Коулс (шофьор/бодигардът ѝ) и Естебан (фризьорът). Шайла беше на седемнайсет години, успешен модел от близо девет години и филмова звезда от две насам, но докато мерцедесът полека спираше пред сложно украсената предна врата на дома на Харъд, тя се чувстваше най-вече като принцеса от приказките, която е била призвана на посещение при ужасен звяр.

Не, не звяр, каза си Шайла. Как Норман Мейлър нарече Тони Харъд на партито на Стивън и Леели миналата пролет? Зловреден дребен трол. Трябва да мина през пещерата на този зловреден дребен трол,

преди да грабна съкровището.

Шайла усети напрежение в мускулите на врата си, докато натискаше колчето на звънеца. Успокои се с мисълта, че господин Бордън също ще бъде там. Тя харесваше възрастния продуцент с неговата любезност, сякаш дошла от Стария свят, и приятната следа от акцент. Напрежението ѝ нарасна отново, щом се сети как би реагирала майка ѝ, ако изобщо откриеше, че тайно си е уредила подобна среща. Бе почти готова да се обърне и да си тръгне, но вратата се отвори.

– А, госпожица Берингтън, предполагам – Тони Харъд застана на прага, издокаран в кадифен халат. Шайла го зяпна и се почуди дали той носи нещо отдолу. В черния гъсталак по голите му гърди се виждаха няколко сиви косъма.

– Как сте? – каза любезно тя и последва потенциалния си помощник-продуцент във фоайето. На пръв поглед Тони Харъд не беше очевиден кандидат за трол. Бе малко по-нисък от нормалното – Шайла беше почти метър и осемдесет, висока дори за модел, а той не надминаваше метър и шейсет и пет – и дългите му ръце и прекалено големи длани изглеждаха несъразмерни, както си висяха прикачени към тънкото му, почти момчешко телце. Косата му бе много тъмна и подстригана толкова късо, че черните косми се къдреха по високото му, бледо чело. Шайла си помисли, че вероятно като първа следа от скрития в него трол може да се сметне бледността на кожата му, която изглеждаше по-подходяща за жител на някой леден, североизточен град, а не за обитател на Лос Анджелис, живял тук дванайсет години. Лицето на Харъд беше с остри кости, с остри ръбове и сардоничният щрих на устата не смекчаваше изражението му – тя изглеждаше пълна с прекалено много остри малки зъби и розовият език постоянно се стрелкаше да облизва тънката долна устна. Очите на Тони бяха потънали дълбоко в орбитите и изглеждаха вечно наранени, но именно силата на този засенчен поглед накара Шайла да си поеме дълбоко дъх и да спре в бляскавото антре. Тя бе чувствителна към очи – нейните собствени ѝ бяха помогнали да стане това, което е – и все пак никога не бе срещала човек с поглед, който да я удря като този на Тони Харъд. Безжизнени, с тежки клепачи, почти разфокусирани в подигравателната си липса на интерес, малките кафяви очи на Харъд сякаш излъчваха сила и предизвикателство в огромен контраст с целия му външен вид.

– Хайде, дете. Иисусе, къде ти е антуражът? Не съм си и мислил, че излизаш през прага без тълпа, пред която великата армия на Наполеон изглежда като зле посетена сбирка на фенклуба на Ричард Никсън.

– Моля? – изуми се Шайла и мигом съжали за изгърваната дума. Разчиташе твърде много на резултата от тази среща, за да си позволи да изостане по точки.

– Забрави – каза ѝ Харъд и се обърна да я погледне. Пъхна ръце в джобовете на халата си, но не и преди тя да има време да забележи извънредно дългите му, бледи пръсти. Сети се за Ам-гъл от „Хобит“.

– Божке, ама че шибана красавица си! – рече гнусният дребосък. – Знаех, че си истинско парче, но на живо си даже по-впечатляваща. Сигурно им докарваш инфаркт на гларусите!

Шайла се вцепени. Бе подготвена да понесе известна грубост, но беше възпитана да се гнуса от сквернословията.

– Господин Бордън тук ли е вече? – попита студено. Харъд се ухили и поклати глава.

– Боя се, че не – отвърна. – Уили трябваше да иде на посещение при стари дружки на изток... някъде в южната част... В Помиярницата или Селяндурския плаж, там нейде.

Шайла се поколеба. Смяташе се за добре подготвена да сключи желаната от нея сделка с господин Бордън и продуцента му, но мисълта да се разправя само с Тони Харъд я накара да потрепери. Трябваше да си измисли някакво извинение и да си тръгне, но ходът ѝ беше предотвратен от появата на прекрасна жена.

– Госпожице Берингтън, нека ви представя асистентката ми, Мария Чен – обяви Харъд. – Мария, това е Шайла Берингтън, много талантива млада актриса, която може да стане звездата на новия ни филм.

– Как сте, госпожице Чен?

Шайла набързо оцени по-възрастната жена. Някъде около трийсетте, а ориенталският ѝ произход личеше само по прелестно оформените скули, гарвановата чернота на косата и леко дръпнатите очи. Мария Чен лесно можеше да стане модел. Лекото напрежение, толкова естествено между две хубави жени при запознанството им, незабавно се разсея от топлината в усмивката на асистентката.

– Госпожице Берингтън, голямо удоволствие е да се запозная с вас – ръкостискането на Чен беше твърдо и приятно. – Голяма почитателка на работата ви съм. Притежавате редки качества. Мисля, че плакатът на Аведън във „Бог“ беше изумителен.

– Благодаря, госпожице Чен.

– Моля, наричай ме Мария – тя се усмихна, отметна косата си и се обърна към Харъд. – Басейнът е затоплен както трябва. Уредих да задържат всички обаядания през следващите четирийсет и пет минути.

Продуцентът кимна и обясни:

– От инцидента на пътя за Вентура миналата пролет, считам за полезно да прекарвам всеки ден известно време в джакузито – усмихна се леко, когато видя, че гостенката му се колебае. – По закона на басейна, нужни са бански... – той разкопча халата си да покаже чифт червени боксерки с инициалите му, извезани със злато. – Мария да ви покаже ли съблекалнята или бихте предпочели да обсъдим филма някой друг път, когато и Уили е тук?

Шайла бързо обмисли положението. Съмняваше се дали ще успее да запази от Лорен и майка си такава тайна за по-дълго време. Това можеше да се окаже единственият ѝ шанс да получи филма при своите условия. Оправда се:

– Не си нося бански.

Мария Чен се засмя и отбеляза:

– Няма проблеми. Тони държи костюми за гости – всякакъв вид и размер. Дори пази няколко за старата си леля, когато намине насам.

Шайла се присъедини към смеха. Последва другата жена по дългия коридор, през стая, пълна с удобни дивани, в която царстваше голям телевизор, покрай лавици, пълни с електронно видео-оборудване и после надолу по друг къс коридор до облицована с кедър съблекалня. Широките чекмеджета наистина преливаха от мъжки и женски бански костюми с най-различна кройка и цвят.

– Ще ви оставя да се преоблечете – каза Мария Чен.

– Ще се присъедините ли към нас?

– Може би по-късно. Трябва да наваксам с разпечатването на кореспонденцията на Тони. Наслаждавайте се на водата... и, госпожице Берингтън... не обръщайте внимание на маниерите на Тони. Той е малко грубичък понякога, но е много честен.

Шайла кимна, докато Мария Чен затваряше вратата. Прегледа купчините бански. Кройките варираха от икономични френски бикини до цял бански без презрамки и консервативни костюми от две части. На етикетчетата бяха изписани имена като „Готекс“, „Кристиан Диор“ и „Кол“. Избра си оранжев цял – на практика две части, съединени от страни с тънки ленти; не от най-фрапантните модели, но достатъчно високо изрязан, за да показва дългите ѝ бедра по най-добрия възможен начин. От опит знаеше колко добре ще стоят малките ѝ твърди гърди и как под тънкия ластичен плат ще си личи само намек за зърната. Цветът щеше да подсили зеления оттенък в лешниковите ѝ очи.

Шайла мина през другата врата и се озова в зимна градина, която

беше защитена от трите страни с извити стени от стъкло, тъй че избилните тропически растения да получават достатъчно светлина. Четвъртата стена поддържаше още един голям киноекран до вратата. От невидими говорители се разнасяше приглушена класическа музика. Беше много влажно. Можеше да види навън на утринната светлина да блещука много по-голям плувен басейн. Тони Харъд се беше настанил в плиткия му край и отпиваше от висока чаша. Шайла почувства как горещият, влажен въздух я притиска като мокро одеяло.

– Какво те задържа, малката? Започнах без теб.

Тя се усмихна и седна на ръба на малкия басейн. Остана си на около два метра от Харъд – не толкова далеч, че да се сметне за обида, но и не толкова близо, че да подсказва интимност. Разсеяно подритна в разпенената вода, вдигайки крака така, че да покаже стъпалата си изпънати, за да се виждат най-добре мускулите по прасеца и бедрата.

– Да започваме, какво ще кажеш? – предложи продуцентът. Показва и тънката си, леко подигравателна усмивка и езикът му се стрелна навън да обlige долната устна.

– Дори не би трябвало да съм тук – меко каза Шайла. – Агентът ми се оправя с тези неща. Пък и винаги се съветвам с мама, преди да се заема с някакъв нов проект... дори да е ангажимент за снимки за уикенда. Дойдох днес само защото господин Бордън ме помоли. Той винаги е бил много мил с нас, откакто...

– Да бе, да, той е луднал по теб – прекъсна я Харъд и остави питието си яа перваза. – Ето к'ва е сделката. Уили е купил правата за бестселър с меки корици, наречен „Белият роботърговец“. Става дума за стандартен боклук, писан за малоумни четиринайсетгодишни и лоботомираните домакини, които се редят за новия „Арлекин“ всеки месец. Окълцана работа за интелектуално сакати. Естествено, продали са се над три милиона тираж. Получихме правата, преди да го публикуват. Уили има някакъв в „Балънтайн“, който му подсказва кога някоя от тези абсолютни помии ще се окаже пробив.

– По думите ви звучи много привлекателно – отбеляза меко Шайла.

– Шибано вярно. Разбира се, за филма изхвърляме повечето от книгата – запазваме приблизителния сюжет и евтиния секс. Но сме хванали умни хора да бачкат по него. Майкъл Мей-Дрейън вече започна работа по сценария, а Шубърт Уилямс се съгласи да режисира.

– Шу Уилямс? – Шайла се изуми. Той тъкмо беше приключил снимките на широко рекламиран филм на Джордж Скот за „Метро Голдуин Майер“. Тя сведе поглед към бълбукащата повърхност на басейна.

– Боя се обаче, че не ми звучи като нещо, което да заинтригува и нас. Майка ми... тъй де, тя много внимава що за средства ще бъдат избрани за започването на филмовата ми кариера.

– Ъ-хъ – кимна Харъд и допи последната глътка от питието си. – Преди две години започна с „Надеждата на Шанърли“ с Райън О'Нийл. В клиника нейде си в Мексико умиращо хлапе среща умиращ мошеник. Заедно те изоставят търсенето на фалшив лек и откриват истинското щастие през останалите им няколко седмици живот. Лел'божке шибани Иисусе, ако мога да цитирам Чарлз Чамплин: „И самите критици за това захаросано лайно ще са достатъчни да пратят диабетичите в кома“.

– Разпространението и рекламата бяха лоши и...

– И по-добре да си шибано доволна от това, малката. После миналата година майка ти те вкара в „На изток от щастието“ на Вайс. Щеше да бъдеш поредната Джули Андрюс в онова евтино лайно – преработка на „Звукът на слузта“. Само дете не стана – и днес не са шейсетте на децата-цветя, става дума за безсмислените осемдесет и аз не съм ти агент или нещо такова, госпожице Берингтън, но бих казал, че Мамчето и тълпата са те пуснали доста нагоре по лайнната рекичка, каквато всъщност представлява филмовата ти кариера. Те се опитват да те превърнат във втора Мери Озмънд... аха, аха, знам, че си член на Църквата на децата на ЛДС... и какво от това? Ти беше супер парче на кориците на „Вог“ и „Севънтийн“ и при все това в момента си на път да осереш цялата работа. Те се опитват да те пробутват за дванайсетгодишна девственица, а за този боклук е малко късно, нали?

Шайла не помръдна. Умът ѝ препускаше, но тя не се сещаше какво би могла да каже. Инстинктът ѝ подсказваше да прати този зловреден дребен трол да пукне, но нито дума не излезе между устните ѝ и тя продължи да седи на ръба на разпенения басейн. Бъдещето ѝ зависеше от следващите няколко минути, а умът ѝ бе цопнал в локвата.

Харъд се измъкна от водата и изшляпа по плочките до мокрия бар, разположен сред папратите. Наля си висока чаша сок от грейпфрут и се обърна към Шайла.

– Искаш ли нещо, миличка? Всичко ми е под ръка. Ще се намери даже и хавайски пунш, ако се чувстваш особено мормонски настроена днес.

Тя поклати глава.

Продуцентът се плъсна обратно в джакузито и отпусна чашата на гърдите си. Погледна нагоре към огледалото на една от стените и кимна почти недоловимо.

– Добре – каза. – Да поговорим за „Белия роботърговец“ или както там ще се казва в крайна сметка.

– Не мисля, че ще се интересуваме от...

– Получаваш четиристотин бона аванс – натърти той, – плюс процент от приходите от филма... ти и бездруго няма да го видиш, каквото счетоводно чудо е. Всъщност от него ще получиш преди всичко име, което можеш да заложиш в кое да е студио в града. Това чудо ще е истински шибан фойерверк, хлапе. Повярвай ми. Мога да подуша големия боксофис още преди да е написан втория вариант на сценария. Това е нещо голямо.

– Боя се, че не, господин Харъд. Господин Бордън каза, че ако не се интересувам, след като чуя първоначалното предложение, можем да...

– Снимките започват през март – продължи Харъд. Отпи голяма глътка и затвори очи. – Шу ги смята за около дванайсет седмици, тъй че ги брой двайсет. Снимачните терени включват Алжир, Испания, няколко дни в Египет и около три седмици в Пайнуудските студия за дворцовите истории, на тяхната голяма сцена.

Шайла се изправи. Водата блестеше по краката ѝ. Тя сложи ръце на бедрата си и се загледа в грозното човече в басейна. Продуцентът не отвори очи.

– Вие не ме слушате, господин Харъд – отрязва тя. – Казах „не“. Не, няма да се снимам във филма ви. Не съм видяла дори сценария. Е, можете да си вземете вашия „Бял роботърговец“ или какъвто там ще е и... да...

– Да си го завра в задника ли? – Харъд отвори очи. Тя имаше чувството, че гледа как се събужда гущер. Водата се завихри около бледите му гърди.

– Довиждане, господин Харъд – отсече Шайла Берингтън и се обърна. Бе направила около три стъпки, преди гласът на продуцента да я закове на място.

– От голите сцени ли се боиш, хлапе?

Тя се поколеба, после продължи към съблекалнята.

– Боиш се от голите сцени – повтори Харъд и този път това не беше въпрос.

Шайла почти беше стигнала вратата, когато се обърна. Ръцете ѝ издраха въздуха.

– Дори не съм видяла сценария! – гласът ѝ се пречупи и тя изумена откри, че е готова да се разплаче.

– 'Стествено, щото има голи сцени – продължи продуцентът, сякаш

тя не го беше прекъсвала. – И една любовна сцена, която ще накара малките пикльовци да нацапат гащите. Можем да ползваме дубльорка... но няма да го направим. Ти ще играеш себе си, хлапе.

Шайла поклати глава. Чувстваше в гърдите ѝ да се надига гняв, който преминаваше далеч отвъд границата на думите. Обърна се и поsegна сляпо към дръжката на вратата.

– Спири – тонът на Тони Харъд беше по-мек отвсякога. Почти не го чуваше. Но в него имаше нещо, което я спря по-сигурно и от писък. Около врата ѝ сякаш се обвиха студени пръсти.

– Ела тук.

Шайла се обърна и тръгна към него. Харъд отпусна дългопръстите си ръце на гърдите си. Очите му бяха, едва отворени – влажни, с тежки клепачи, ленивият поглед на крокодил. Част от съзнанието на момичето изпищя панически и се възпротиви, докато друга част просто наблюдаваше с нарастващо изумление.

– Седни.

Тя седна на ръба на басейна на метър от него. Отпусна дългите си крака в джакузито. Бяла пяна плискаше по загорелите ѝ бедра. Почувства се извън собственото си тяло, взираше се в себе си с нещо като клиничен интерес.

– Та както казвах, ти ще се справиш, хлапе. Иисусе, та във всеки от нас се крие по един екзхибиционист. Само че на теб ще ти платят цяло състояние, за да правиш онова, дето и бездруго ти се иска.

Сякаш в плен на ужасно схващане, Шайла с мъка вдигна глава и улови погледа на Тони Харъд. На приглушената светлина ирисите му се бяха разширили дотолкова, че изглеждаха като черни дупки на бялото му лице.

– Като сега – допълни меко той – толкова меко... Може би изобщо не беше казал нищо. Думите сякаш се плъзнаха на мястото си в главата на Шайла – студени монети, потъващи в дълбока вода.

– Наистина е доста топло тук. Не ти трябва банският. Нали? Разбира се, че не!

Шайла се взираше. Далеч, далеч назад в тунела на съзнанието си, тя беше малко дете и се намираще на ръба на сълзите. Гледаше с кротко изумление как ръката ѝ се вдига и полека разхлабва горницата на банския и се пъха под ластика. Тя дръпна леко и ликрата се свлече по-надолу по хълбока ѝ, притегляйки по-силно набъбналите ѝ гърди. Дръпна отново, отдясно. Платът се връза точно над едното ѝ зърно. Ясно виждаше бледата червена следа там, където я беше охлузил ластикът. Пак обърна

очи към Тони Харъд.

Той ѝ се усмихна леко-леко и кимна.

Сякаш получила разрешение, Шайла рязко дръпна банския надолу. Когато се освободиха от оранжевия плат, гърдите ѝ се залюляха меко. Бяха много бели, само с няколко лунички, пръснати като капки по меката кожа. Зърната ѝ бяха възбудени, бързо се издуваха в студения въздух. Ареолите бяха кафяви и много големи, очертани с по няколко черни косъмчета, които Шайла смяташе за прекалено хубави, за да изскубне. Никой не го знаеше. Дори майка ѝ. Не позволяваше никому, даже на Аведън, да снима гърдите ѝ.

Тя отново погледна към Харъд, но лицето му представляваше само замазано бяло петно. Стаята като че ли се клатеше и въртеше около нея. Шумът на помпата на басейна се усилваше все повече и започна да гърми в ушите ѝ. В същото време Шайла усети нещо да се размърдва в нея. Започна да я изпълва приятна топлина. Все едно някой посягаше направо в мозъка ѝ да погали меко центровете на удоволствието – досущ както длан и пръсти биха потъркали меките туфички между бедрата ѝ. Шайла зина и неволно се изви.

– Наистина е доста топло – настоя Тони Харъд.

Тя прокара длан през лицето си, почти с почуда докосна клепачите си, после плъзна ръце надолу по врата си, по ключицата и спря с пръсти, притиснати плътно до гърдите – там, където започваше бялата кожа. Можеше да почувства как пулсът ѝ подскача в гърлото като птичка в клетка. После плъзна ръце още по-надолу, отново се изви, когато дланите ѝ преминаха над станалите внезапно болезнено чувствителни зърна. Приповдигна гърди, както доктор Кемърър я беше учил, когато беше на четирийсет – но не за да ги огледа, а просто ги притискаше, притискаше ги към себе си с приятно удоволствие, от което ѝ се прииска да стене.

– Ама наистина не ти трябва този бански – прошепна Харъд. Шепнеше ли? Шайла се обърка. Гледаше право в него и устните му не бяха мръднали. Малките му зъбки се показваха между откренатите му в лека усмивка устни – като остри, бели камъчета.

Нямаше значение. За Шайла нищо не беше по-важно от това да се отърве от прилепналия плат. Тя придърпа банския още по-надолу, приплъзна го по лекото хълмче на корема си и се надигна, за да го издърпа изпод себе си. После той вече представляваше само закачено за единия ѝ крак парче плат и тя го изрита встрани. Погледна се, взря се в обърнатата навътре изящна арка на бедрото и вертикалната, не точно V-образна линия на окосмяването в слабините, което се надигаше към

демаркационната линия на тена ѝ. За секунда главата ѝ отново се завъртя, този път с далечното усещане за шок, но после тя усети как онова галящо докосване вътре в нея започва отново и се отпусна назад на лакти.

Джакузито плискаше топла вода по бедрата ѝ. Тя вдигна ръка и бавно проследи една синя вена, която пулсираше под бялата кожа на гърдата ѝ. И най-лекото докосване запалваше пожар в плътта ѝ. Меките хълмове на гърдите ѝ сякаш се свиваха и едновременно с това ставаха по-тежки. Шумът на басейна като че ли се беше синхронизирал и вече синкопираше с туптящото ѝ сърце. Тя вдигна дясното си коляно и прокара ръка по вътрешността на крака си. Собствената ѝ длан се плъзна нагоре, разбърквайки водните капчици, които блестяха по тънките златни космчета по бедрата ѝ. Топлината я обгръщаше, изпълваше, владееше я. Вулвата ѝ пулсираше с удоволствие, което тя познаваше само от онези виновни мигове преди сън; известно ѝ преди само през филтъра на срама, който сега липсваше, а никога не бе усещала и това всепоглъщащо чувство на горещина и нужда. Пръстите на Шайла откриха овлажените гънки на срамните ѝ устни и тя ги раздели с мека въздишка.

– Твърде топло е за бански – потрети Тони Харъд. – И за двама ни. Той отпи за последно от сока си от грейпфрут, изтегли се нагоре на перваза и остави чашата далеч от ръба на басейна.

Шайла се преобърна, усещаше прохладните плочки под бедрото си. Дългата ѝ коса се люлееше около лицето ѝ, когато запълзя напред, леко отворила уста. Използваше лактите си вместо кормило. Харъд се беше облегал назад и краката му безцелно плискаха водата. Момичето спря и се вгледа в него. Дълбоко в ума ѝ ласките се усилиха, откриха същността ѝ и се плъзнаха бавно по нея с игриво докосване. Сетивата ѝ регистрираха само спадането и притока на мазна слюз. Шайла зина и неволно стисна бедрата си, докато през нея минаваха вълна след вълна от първични оргазми. Шепотът нарасна в съзнанието ѝ – подигравателно бърбене, което сякаш беше част от удоволствието.

Гърдите на Шайла докоснаха пода, когато тя се наведе напред и дръпна боксерките на Тони Харъд с рязко движение, едновременно някак яростно и благородно. Тя смъкна сбръчкания плат през коленете му и го пусна във водата. Под корема му растяха черни косми. Пенисът му беше бял и отпуснат, бавно помръдващ в гнездото си от тъмна козина.

Тя вдигна глава и видя, че усмивката му се е стопила. Очите на Харъд бяха като дупки в бяла маска. В него нямаше стаена топлина. Нито възбуда. Само силната концентрация на хищник, който съзерцава плячката си. На Шайла не ѝ пукаше. Тя не проумяваше какво вижда. Знаеше

само, че ласките в главата ѝ се усилват, преминават отвъд границата на екстаза и клонят към болката. Чистото удоволствие течеше във вените ѝ като наркотик.

Тя облегна буза на бедрото на Харъд и посегна с дясната си ръка към пениса му. Той разсеяно бръсна пръстите ѝ встрани. Тя прехапа устна и изстена. Съзнанието ѝ беше като ураган от усещания, които засичаха само смените на страст и болка. Краката ѝ се присвиваха в случайни спазми. Търкаше се в ръба на басейна. Прокара устни по солената течност на бедрото на Харъд. Вкуси собствената си кръв, докато посягаше да захлупи тестисите му с длан. Дребничкият продуцент вдигна десния си крак и нежно я бутна странешком в басейна. Шайла продължи да се държи за крака му, да се притиска към него, наддавайки тихи стениания, докато устата и ръцете ѝ го търсеха.

Мария Чен влезе, включи телефонен апарат в розетката на стената и го постави на пода близо до Харъд.

– От Вашингтон е – каза, погледна веднъж към Шайла и излезе.

Топлината и ласките напуснаха мозъка и тялото на момичето с внезапна студенина, което я накара болезнено да изписка. За миг сяпало се втрени в нищото, после се отблъсна назад в бълбукащия басейн. Разтрепери се силно и прикри гърдите си с ръце.

– Харъд е – каза продуцентът. Изправи се, пристъпи встрани и се намъкна в хавлиения си халат. Шайла с болезнено неверие наблюдаваше как се скриват белите му слабини. Разтрепери се още по-силно. През тялото ѝ препускаха тръпки. Зарови нокти в косата си и сведе лице към развълнуваната вода.

– Да? – тъкмо казваше Харъд. – Мътните да го отнесат в шибания му ад. Кога? Сигурни ли са, че е бил на борда? Шибана работа. Да. И двамата? Ами онзи другия... квомубеше името? По дяволите! Не, не, ще се погрижа за това. Не. Казах, че ще се погрижа. Да. Не, нека са два дни. Да, ще дойда – той трясна слушалката, отиде до един плетен стол и се тръшна в него.

Шайла се протегна колкото се може по-далеч, докопа банския си и го издърпа в басейна. Все още трепереше, виеше ѝ се свят и ѝ се повдигаше. Тя разплиска бълбукащата вода, докато се облече. Хлипаше, без дори да го усеща. Това е кошмар, беше единствената мисъл, която препускаше през замаяния ѝ мозък.

Харъд вдигна едно дистанционно и го насочи към големия видеоекран, вграден в стената. Незабавно той светна с образа на Шайла Берингтън, седнала на ръба на малък басейн. Тя погледна встрани, взря се

невиждащо в нещо, усмихна се, сякаш се наслаждава на някакъв сън, и започна да дърпа ластика на банския си. Гърдите ѝ бяха бели, зърната щръкнали, ареолите – разширени и видимо потъмнели дори на това слабо осветление.

– Не! – изпищя Шайла и удари по водата.

Харъд обърна глава и сякаш я забеляза за пръв път. Тънките му устни се извиха в подобие на усмивка.

– Боя се, че плановете ни малко се промениха – съобщи той меко. – Господин Бордън няма да участва точно в този филм. Аз ще съм единствен продуцент.

Шайла спря да блъска бясно по водата. Мокри кичури висяха покрай лицето ѝ. Устата ѝ бе зинала и от брадичката ѝ висеше дълга лига. Като се изключат неовладените ѝ хлипания, единственият друг звук беше бръмченето на помпата в басейна.

– Ще запазим първоначалния график на снимките – продължи почти отсъстващо Харъд. Погледна отново към големия екран. Шайла Берингтън пълзеше гола по тъмните плочки. Показа се и голият торс на мъж. Камерата се насочи към лицето на Шайла, точно когато тя потри буза в косматото бледо бедро. Очите ѝ бяха оцъклени от страст и устата ѝ пулсираше досущ като на извадена на сухо риба.

– Боя се, че господин Бордън вече няма да може да продуцира филми с нас – допълни Харъд. Главата му се обърна към нея и тя видя фаровете на очите му да примигват бавно. – Оттук насетне сме само ти и аз, дете.

Устните му се извиха и Шайла можа да види малките му зъби. Изглеждаха много бели и остри.

– Боя се, че господин Бордън вече няма да продуцира други филми с когото и да е – Харъд отново обърна очи към екрана. Допълни кротко: – Уили е мъртъв.

3

Чарлстън, събота, 13-и декември 1980

Събуди ме ярката слънчева светлина, която минаваше през клоните. Беше един от онези кристални, стоплящи зимни дни, заради които животът на Юг е далеч по-малко депресиращ от простото преживяване

на зимата при янките. Над червените покриви можех да видя зеленината на палмите. Когато господин Торн ми донесе подноса със закуската, го помолих да отвори леко прозореца. Докато си пиех кафето, слушах как децата си играят в двора. Преди години господин Торн щеше да донесе и утринния вестник на подноса си, но отдавна се бях научила, че четенето за глупостите и скандалите по света просто съсипе утрините. Честно казано, все по-малко и по-малко се интересувах от делата на хората. Вече дванайсет години се оправях без вестник, телефон или телевизор и не страдах от вредни странични ефекти, освен ако не броите за вредно нарастващото самодоволство. Усмивнах се, щом си спомних разочарованието на Уили, когато се оказа, че няма къде да пусне видеокасетите си. Такова дете беше!

– Събота е, нали, господин Торн? – щом той кимна, посочих му да отнесе подноса. – Днес ще излизаме. На разходка. Може да идем до Форта. После ще вечеряме в „При Хенри“ и се прибираме. Трябва да подготвя някои неща.

Господин Торн се поколеба и за малко да се спъне, докато напускаше стаята. Спрях се, както си връзвах халата. Не бях като господин Торн, че да правя грозни движения. Осъзнах, че той е твърде остарял. Изправи подноса и посудата, кимна и избърза към кухнята.

Не бих допуснала мислите за старостта да ми развалят такава хубава сутрин. Чувствах се заредена с нова енергия и решителност. Срещата ни предишната нощ не бе минала добре, но и не беше толкова зле, колкото можеше да се очаква. Бях честна с Нина и Уили относно намерението си да напусна Играта. През следващите седмици и месеци те – е, поне Нина – щяха да започнат да обмислят последствията от решението ми, но докато дойде време да реагират, поотделно или заедно, мен отдавна нямаше да ме има. Аз вече имах нови (и стари) личности, които ме очакваха във Флорида, Мичиган, Лондон, южна Франция и дори в Ню Делхи. Мичиган за момента не се броеше. Бях отвикнала от суровия климат. Ню Делхи вече не беше онова гостоприемно място за чужденци, което бе, когато отсядах за кратко там преди войната.

Нина се беше оказала права за едно – завръщането в Европа щеше да ми дойде добре. Вече копнеех за пищната светлина и сърдечното *savoir vivre* на селяните край старата ми лятна къща недалеч от Тулон.

Въздухът навън бе ободрителен. Избрах си обикновена карирана рокля и навлякох пролетното си палто. Леките артритни бодежи в десния ми крак ме притесняваха при слизането по стълбите, но вместо патерица използвах стария бастун на баща ми. Един млад чернокож

прислужник го бе издялкарал за Татко през лятото, когато се преместихме от Грийнвил в Чарлстън. Усмивнах се, щом топлият въздух на двора ме обгърна.

Госпожа Ходжес изникна на дневна светлина от антрето си. Именно нейната внучка и приятелката ѝ играеха около сухия фонтан. Вече два века три тухлени сгради си делеяха този двор. Само моят дом не беше разделен на семейни етажи или отделни апартаменти.

– Добро утро, 'спойце Фулър.

– Добро да е, госпожо Ходжес. Прекрасен ден.

– Наистина. На пазар ли отивате?

– Просто на разходка, госпожо Ходжес. Изненадана съм, че господин Ходжес не е навън. Винаги го виждам в градината в неделя.

Госпожа Ходжес се намръщи, когато едното от малките момиченца притича между нас. Приятелката ѝ се носеше след нея с писъци, а пуловерът ѝ се вееше.

– О, Джордж вече е в яхтклуба.

– Посред бял ден? – често се забавлявах да наблюдавам как съпругът ѝ отива на работа вечер; униформата му на пазач е спретнато изгладена, сивата му коса стърчи изпод фуражката, а черната кутия за обяд е притисната здраво под мишницата. Господин Ходжес бе обветрен и кривокрак като състарен каубой. Беше от онези, които винаги се канят да се пенсионира, но вероятно осъзнават, че бездействието е просто друга форма на смъртната присъда.

– О, да. Един от онези цветнокожи от дневната смяна долу на яхтения кей напуснал и помолиха Джордж да го замести. Казах му, че е прекалено стар да работи четири нощи седмично и после и през уикенда, но нали го знаете какъв е.

– Е, предайте му много поздрави – казах ѝ. Тичащите около фонтана момиченца ме нервираха.

Госпожа Ходжес ме последва до кованата желязна врата.

– Ще отсъствате ли за празниците, 'спойце Фулър?

– Вероятно, госпожо Ходжес. Почти сигурно.

После ние с господин Торн излязохме на тротоара и тръгнахме към Батъри. Няколко коли напредваха бавно по тесните улици, туристите запаха къщите в Стария квартал, но денят беше тих и спокоен. Видях мачтите на яхтите и лодките още преди да зърнем водата, докато излизахме на Броуд Стрийт.

– Моля, купете ни билети, господин Торн – поръчах. – Смятам, че ще ни дойде добре да обиколим Форта.

Както е типично за повечето хора, живеещи в близост до популярна туристическа атракция, не му бях обръщала внимание от много години. Днешното посещение на Форта беше нещо като сантиментална визита. Вече започвах да осъзнавам факта, че ще трябва да напусна завинаги тези места. Едно е да планираш местене; да се сблъскаш с неизбежната му реалност е нещо съвсем различно.

Имаше малцина туристи. Фериботът се отдели от пристанището и навлезе в кротките води на залива. Комбинацията от топла слънчева светлина и равномерното бучене на дизела ме приспаха почти веднага. Събудих се, когато навлизахме в тъмната сянка на надвисналите островни укрепления.

Известно време вървах с групата туристи, наслаждавайки се на тишината на подземията на по-долните нива и на безсмисленото бърборене на младата екскурзоводка. Но когато се върнахме при музея с неговите прашни диорами и безвкусни малки снимки в рамки, се отклоних от групата и се качих по стълбите до външните стени. Махнах на господин Торн да остане на върха на стълбището и се насочих към бастионите. По стената се разхождаше само една двойка – младо семейство с бебе в доста неудобна на вид индианска торба, въоръжени с евтин фотоапарат.

Беше прелестен миг. От запад приближаваше буря и поставяше тъмен шрих на все още осветените от слънцето църковни шпилове, тухлени кули и голите клони в града. Дори от няколко километра разстояние ясно различавах хората, които се разхождаха по Батъри. Вятърът духаше пред тъмните облаци и тласкаше белите им капюшони срещу люлеещия се ферибот и дървения док. Въздухът ухаеше на река, зима и дъжд при залез.

Не беше трудно да си представя онзи ден преди толкова време. Гюлетата се сипеха върху Форта, докато накрая горните нива се превърнаха просто в защитни купчини от отпадъци. Хората празнуваха по покривите зад Батъри. Ярките цветове на роклите и копринените камизоли сигурно подлудяваха артилеристите на янките. Най-сетне един успя да изпрати изстрел над претъпканите покриви. Сигурно оттук последвалата бъкотия е изглеждала много забавна.

Движение в залива привлече вниманието ми. Нещо тъмно се плъзгаше през сивите води; нещо тъмно и мълчаливо като акула. Изстръгнах се от мислите за миналото, когато осъзнах, че това е подводница „Поларис“, стара, но очевидно още на въоръжение – носеше се през тъмните води, без да издава и звук. Вълните се къдреха и пенеха над гладкия като делфинова кожа корпус и се разделяха на увенчан с бели гребени

клин. На тъмната кула имаше няколко човека. Бяха облечени в тежки палта и шапките им бяха ниско нахлупени. Невероятно голям бинокъл висеше на врата на единия, когото приех за капитан. Той сочеше нещо далеч зад остров Съливан. Втренчих се в него. Периферното ми зрение започна да избледнява, докато осъществявах контакт през залива. Звуци и усещания достигнаха до мен отдалеч.

Напрежение. Удоволствие от солените пръски, бриз от север-северозапад. Раздразнение от непрекословните заповеди долу. Нашрек за пясъчните плитчини, които тъкмо влизат в полезрението откъм пристанището.

Стреснах се, защото някой ме приближи изотзад. Когато се обърнах, бляскащите на ръба на полезрението ми точки избледняха.

Господин Торн се беше изправил точно до лакътя ми. Нежелан. Понечих да му наредя да се върне на стълбището, когато видях и причината за приближаването му. Младецът, който беше снимал бледата си жена, сега идваше към мен. Господин Торн бе дошъл да го прихване.

– Хей, извинете, ма'ам. Вие или съпругът ви ще имате ли нещо против да ни снимате?

Кимнах и господин Торн взе протегнатия му фотоапарат. Изглеждаше смешен в дългопръстите му длани. Две шраквания и двойката беше задоволена, че присъствието им тук е документирано за поколенията. Младецът се ухили идиотски и кимна. Бебето започна да плаче, когато го лъхна студеният вятър. Обърнах се към подводницата, но тя вече беше преминала, а сивата ѝ кула бе като тънък шрих, съединяващ морето и небето.

Почти се бяхме върнали в града, фериботът се люлееше към дока, когато една от пътничките ми каза за смъртта на Уили.

– Ужасно, нали? – бърбивата стара жена ме беше преследвала по откритата част на палубата. Макар че вятърът бе станал неприятно студен и се бях местила на два пъти, за да се изплъзна от безумното ѝ бърборене, глупавата жена очевидно ме беше избрала за цел на разговора си през последния етап от пътуването. Не я бяха обезкуражили нито отеглянето ми, нито натрапващото се присъствие на господин Торн.

– Сигурно е било ужасно – продължи тя. – В тъмното и тъй нататък.

– За какво става дума? – злоещо предчувствие подхрани интереса ми.

– Ами, самолетната катастрофа. Не сте ли чули за нея? Сигурно е

било ужасно, да паднат в блатото и тъй нататък. Казах на дъщеря ми тази сутрин...

– Каква самолетна катастрофа? Кога?

Старицата трепна леко при остротата на тона ми, но празната усмивка си остана на физиономията ѝ.

– Ами снощи. Тази сутрин. Казах на дъщеря ми...

– Къде? Какъв самолет? – Господин Торн се приближи малко, когато чу тона на гласа ми.

– Онзи снощи – обясни жената. – Полетът от Чарлстън. Във вестника в салона има всичко за катастрофата. Не е ли ужасно? Осемдесет и пет човека. Казах на дъщеря ми...

Оставих я там при перилата. Близко до снекбара имаше намачкан вестник и под заглавието от четири думи намерих оскъдните детайли за смъртта на Уили. Полет 417, за Чикаго, беше напуснал международното летище на Чарлстън в 00.18. Двайсет минути по-късно самолетът експлодирал във въздуха, недалеч от град Колумбия. Парчета от опашката и части от тела паднали в блатото Конгари, където ги намерили нощните рибари. Няколко оцелели. Агенцията по въздухоплаване, Националният отдел за борба с бедствията и ФБР разследваха случая.

Ушите ми бучаха и ми се наложи да седна, за да не припадна. Ръцете ми лепнеха по зелената винилова тапицерия. Хората ме подминаваха, запътени към траповете.

Уили беше мъртъв. Убит. Нина го бе убила. За няколко главозамайващи секунди обмислях възможността за заговор, за сложен план между тях двамата, целящ да ме объркат и да ме накарат да мисля, че е останала само една заплаха. Но не. Не би имало причина. Ако Нина беше включила Уили в плановете си, нямаше да има нужда от чак такива машинации.

Той бе мъртъв. Останките му бяха разпръснати из смрадливи, затънтени блата. Беше съвсем лесно да си представя последните му мигове. Сигурно се е изтегнал удобно в креслото си в първа класа, с питие в ръката, може би си шепне с някой от недодяланите си спътници. После – взривът. Письци. Внезапен мрак. Брутално килване и последно пропадане в забравата. Потреперих и стиснах металния подлакътник на креслото.

Как го беше постигнала Нина? Почти сигурно не чрез някой от антуража на Уили. Не беше извън възможностите ѝ да Използва някой от собствените му биячи, особено в светлината на неговата отслабваща Способност, но не би имала причина да го прави. Би могла да Използва

когото и да е на борда на този самолет. Сигурно е било трудно. Сложната стъпка по подготвяне на бомбата, изключителното усилие да се блокират всички спомени за това и почти невероятното усилие да се Използва някой, докато си седим заедно и прием бренди и кафе. Но Нина би могла да се справи. Да, би могла. А и времето. Точното му изчисление можеше да означава само едно нещо.

Последните туристи бяха напуснали кабината. Усетих лекото покащане, което сочеше, че са ни вързали за дока. Господин Торн стоеше на вратата.

Преценката на Нина означаваше, че се е опитвала да работи и двама ни едновременно. Тя очевидно го беше планирала много преди срещата ни и плахото ми съобщение за оттеглянето. Колко ли се е забавлявала. Нищо чудно, че беше постъпила така щедро! Да, но бе допуснала една огромна грешка. Като се беше справила първо с Уили, тя бе заложила всичко на това, че няма да чуя за катастрофата, преди да може да се насочи към мен. Тя знаеше, че нямам достъп до новините и сега рядко напускам къщата. И все пак не ѝ беше присъщо да оставя всичко на случайността. Беше ли възможно да мисли, че съм си изгубила Способността напълно и че Уили представлява по-сериозната заплаха?

Поклатих глава, докато излизахме на сивата следобедна светлина. Вятърът ме пронизваше през тънкото палто. Трапът ми изглеждаше размазан и осъзнах, че очите ми са пълни със сълзи. За Уили? Той бе помпозен стар глупак. Заради предателството на Нина? Може би беше просото от студения вятър.

По улиците на Стария квартал почти нямаше пешеходци. Голите клони се притискаха зиморничаво пред прозорците на изящните къщи. Господин Торн вървеше редом с мен. Студеният въздух прашаше иглички на артритни болки през десния ми крак и по бедрото. Облегнах се по-тежко на бастуна на Татко.

Какъв би бил следващият ѝ ход? Спрях. Къс от вестник, носен от вятъра, се уви около глезена ми и после отлетя.

Как би ми се нахвърлила тя? Не от разстояние. Беше някъде в града. Знаех го. Макар да бе възможно да Използва някого от по-далечно разстояние, това би изисквало по-големи усилия и почти интимни познания за въпросната личност, а и ако изгуби контакта, ще е трудно или почти невъзможно да го възстанови от разстояние. Никой от нас не знаеше защо е така. А сега нямаше и значение. Но мисълта, че Нина е още тук, наблизо, накара сърцето ми да се разтупа по-силно.

Не от разстояние. Когото и да Използваше тя, щеше да ме нападне.

Щях да видя убиеца си. Познавах добре Нина, тъй щеше да постъпи. Естествено, смъртта на Уили беше най-малко личното Хранене, което човек може да си въобрази; просто техническа операция. Нина очевидно е решила да уреди старите си сметки с мен и той ѝ се е изпречил на пътя – дребна, но съществена заплаха, която трябва да бъде елиминирана, преди операцията да продължи. Лесно можех да си представя, че Нина третира решението си да убие Уили като акт на състрадание, почти признак за привързаност. При мен не бе така. Чувствах, че тя би искала да науча, пък дори и да е в последния миг преди смъртта, че тя стои зад нападението. В определен смисъл нейната собствена суетност беше моето предупреждение. Или поне така се надявах да е.

Съблазнявах се да напусна незабавно. Можех да накарам господин Торн да изкара аудито от гаража и щяхме да сме извън обсега на Нина до час – и да започнем нов живот след още няколко часа. В къщата имаше важни предмети, разбира се, но находките, които пазех на други места, щяха да заместят повечето от тях. Щеше да е почти приятно да оставя всичко зад гърба си заедно с дискредитираната личност, която беше събирала дреболиите.

Не. Не можех да си тръгна. Не още.

От другата страна на улицата къщата изглеждаше тъмна и зловеща. Бях ли затворила капациите на втория етаж? В двора долових смътно движение и видях внучката на госпожа Ходжес и нейната приятелка да притичват от един вход към друг. Стоях нерешително на завоя и почуквах с бастуна на Татко по едно тъмно дърво. Беше глупаво да се държа така – знаех, че е – но бе минало много време, откакто ми се е налагало да взимам решения под напрежение.

– Господин Торн, моля те, иди да провериш къщата. Погледни във всяка стая. Върни се бързо.

Надигна се студен вятър, докато гледах тъмното палто на господин Торн да се разтваря в сумрака на двора. Чувствах се ужасно уязвима, застанала така сама. Открих, че се оглеждам през рамо насам и натам по улицата, търсейки тъмната коса на мис Крамер, но единственият признак на движение беше отдалечаваща се нататък по улицата млада жена, която буташе детска количка.

Капациите на втория етаж се отвориха и лицето на господин Торн се белна за миг. После той се извърна и аз останах втренчена в черната дупка на прозореца. Откъм двора ме стресна вик, но това беше само малкото момиченце... какво ѝ беше името?... което викаше приятелката си. Катлийн, точно така. Двете седяха на ръба на фонтана и отвориха

кутия с бисквитки във формата на животинки. Зяпнах ги настойчиво и после се отпуснах. Дори можах да се усмихна леко – само каква параноичка съм! За секунда мислех да Използвам директно господин Торн, но ме разколеба мисълта, че ще остана безпомощна наред улицата. Когато човек е в пълна връзка, сетивата все още функционират, но в най-добрия случай са като далечни сигнали.

Побързай. Мисълта бе пратена почти несъзнателно. Двама братати мъже вървяха по тротоара от моята страна на улицата. Пресякох да застана пред собствената си порта. Те се смееха и жестикулираха. Единият ме погледна. Побързай.

Господин Торн излезе от къщата, заключи вратата зад гърба си и тръгна през двора към мен. Едно от момиченцата му каза нещо и му протегна кутията с бисквитки, но той не ѝ обърна внимание. На отсрещния тротоар мъжете си крачеха незаинтересовано. Господин Торн ми връчи големия ключ от входната врата. Аз го пуснах в джоба на палтото си и го погледнах изпитателно. Той кимна. Спокойната му усмивка несъзнателно се надсмиваше над притесненията ми.

– Сигурен ли си? – попитах. Отново кимна. – Провери ли всички стаи? – пак кимване. – Алармите? – кимване. – Погледна ли в мазето? – Кимване. – Никакви признаци да е влизал непознат? – господин Торн поклати глава.

Вдигнах ръка към металната порта, но се поколебах. Притеснението задавяше гърлото ми като преседнал залък. Бях глупава старица, уморена и поболяла от студа, но не можех да се насиля да отворя тази порта.

– Ела – пресякох улицата и решително се отдалечих от къщата. – Ще вечеряме при Хенри и ще се върнем после.

Само дете не вървях към стария ресторант; просто се насочвах подаден от дома си в, както си знаех вътрешно, сляпа, безпосочна паника. Започнах да се успокоявам едва когато стигнахме крайбрежната улица и тръгнахме по протежение на стената Батъри. Наоколо не се виждаха хора. Няколко коли напредваха по улицата, но за да ни приближи някои, би трябвало да пресече широко празно пространство. Сивите облаци бяха доста ниско и се сливаха с ръбатите, белопенни вълни в залива.

Откритото пространство и отслабващата вечерна светлина ме посъживиха и започнах да мисля по-ясно. Каквито и да бяха планове на Нина, със сигурност ги бях объркала с днешната разходка. Съмнявах се приятелката ми да може да остане, ако има и най-малък риск за нея. Не, тя почти сигурно точно в този момент се връща в Ню Йорк със самолет,

а аз стоя разтреперана на Батъри. На сутринта щях да получа телеграма. Почти можех да си представя и точния ѝ словоред. МЕЛАНИ. НЕ Е ЛИ УЖАСНО ЗА УИЛИ? МНОГО ТЪЖНО. ЩЕ МОЖЕ ЛИ ДА ДОЙДЕШ С МЕН НА ПОГРЕБЕНИЕТО? С ЛЮБОВ, НИНА.

Започнах да осъзнавам, че колебанието ми е породено най-вече от желанието да се върна в топлината и удобството на дома си. Просто се страхувах да отърся тази стара какавида. А вече можех да го сторя. Ще изчакам на сигурно място, докато господин Торн се върне в къщата и вземе единственото нещо, което не бих могла да изоставя. После щеше да изкара колата от гаража и когато пристигне телеграмата, щях да съм много далеч от Чарлстън. Тъй че именно на Нина ѝ предстои през идните месеци и години да се вира в сенките. Усмихнах се и започнах да оформям необходимите команди.

– Мелани.

Завъртях глава. Господин Торн не бе проронил и дума от двайсет и осем години насам. Сега ме нарече по име.

– Мелани... – Лицето му бе изкривено от мъртвешка усмивка, виждаха се дори кътниците му. Ножът беше в дясната му ръка. Острието проблесна, докато се вирах в него. Гледах в празните му сиви очи и разбрах.

– Мелани.

Дългото острие се завъртя в широка дъга. Нямахме начин да го спра. То се вряза в плата на ръкава ми и продължи в хълбока. Само че чантата ми висеше на дълга дръжка и се намираще точно там. Ножът мина през кожата и подплатата ѝ, вряза се в разбърканото ѝ съдържание, прониза палтото ми и пусна кръв над долното ми ляво ребро. Чантата ми беше спасила живота.

Вдигнах тежкия бастун на Татко и ударих господин Торн точно в лявото око. Той се олюля, но не издаде и звук. Отново разсече въздуха с ножа, но аз вече бях отстъпила две крачки назад, а очите му бяха замъглени. Стиснах здраво бастуна с две ръце и го завъртях отново, стоварвайки го в тромав удар. Вярвате или не, пак успях да улуча очната орбита. Отстъпих още три крачки.

Кръв струеше по лявата буза на господин Торн и увреденото му око висеше извадено. Мъртвешката усмивка все тъй бе замръзнала на лицето му. Той отметна глава, вдигна лявата си ръка; стисна, дръпна, сивото шнурче на нерва се скъса с мек плясък и той метна окото си във водите на залива. Пристъпи към мен. Аз се обърнах и побягнах.

Опитах се да побягна. Болката в десния ми крак ме забави до

нормален ход само след двайсетина крачки. Още петнайсетина забързани стъпки и дробовете ми пламнаха, сърцето ми заплашваше да избухне. По левия ми хълбок се стичаше влага и усещах гъделичкане – все едно до кожата е опряно кубче лед – там, където ме бе докоснало острието на ножа. Погледнах през рамо и установих, че господин Торн напредва към мен по-бързо, отколкото се движех аз самата. В нормално състояние той щеше да ме догони с четири крачки. Трудно е обаче да накараш някого да тича, когато го Използваш. Особено докато тялото на този човек реагира на шок и травма. Погледнах назад... отново, като почти се спънах на хлъзгавия тротоар. Господин Торн се хилеше широко. Кръв бликаше от празната очна орбита и капеше по оголените му зъби. Не се виждаха други хора.

Надолу по стълбите: стисках здраво перилото, за да не падна. Замякнах се надолу по виещата се пътека и нагоре по асфалтовата алея към улицата. Уличните лампи проблеснаха и светнаха точно когато ги подминах. Зад мен господин Торн взе стълбите с два скока. Докато бързах по алеята, благодарих на Бога, че носех обувки с ниски токове заради разходката с ферибота. Какво ли би си помислил страничен човек, като види това странно преследване между двама старци на забавен кадър? Но нямаше странични наблюдатели.

Завих по една тясна пряка. Затворени магазини, празни складове. Ако тръгна наляво, ще стигна Броуд Стрийт, но отдясно – на половин пресечка – от тъмен вход изникна самотна фигура. Поех натам, вече неспособна да тичам, близо до припадъка. Артритните крампи в крака ми боляха повече, отколкото някога бих могла да си представя и като нищо щях да падна на улицата. Господин Торн беше на двайсетина крачки зад мен и бързо скъсяваше разстоянието.

Човекът, към когото се насочих, се оказа висок, слаб негър с кафяво найлоново яке. Носеше кутия или папка, пълна с нещо, което ми заприлича на поставени в рамки червеникави снимки. Погледна ме, когато наближих и после се взря над рамото ми към странния призрак на десетина крачки зад мен.

– Хей! – мъжът имаше време да извика само това. После посегнах с ума си и бръкнах в него. Той се изви като зле овладяна марионетка. Челюстта му увисна, очите му се оцъклиха и той пристъпи край мен, точно когато господин Торн посегна към яката на палтото ми.

Кутията полетя във въздуха и на мръсния тротоар издрънчаха стъкла. Дълги кафяви пръсти се протегнаха към бялото гърло. Господин Торн отблъсна новия ми защитник встрани, но негърът целеустремено

го стискаше и двамата се завъртяха като тромава танцова двойка. Стигнах ъгъла към следващата алея и облегнах чело на студената стена – да си поема дъх. Концентрацията, нужна, за да използвам този непознат, не ми позволяваше да се отпусна дори за секунда. Гледах тромавото препъване на двамата високи мъже и потиснах абсурдния импулс да се засмея.

Господин Торн заби ножа в корема на другия, извади го, заби го пак. Ноктите на негъра докопаха дясното му око. Здравите му зъби щракаха в търсене на вратната вена на господин Торн. Смътно усетих студеното навлизане на ножа за трети път, но сърцето му още биеше и той все още беше използваем. Мъжът подскочи, обхвана с крака кръста на господин Торн и склочи челюсти върху мускулестото му гърло. Ноктите му прокараха кървави ивици по бялата кожа. Двамата паднаха преплетени.

Убий го. Пръстите посягаха към окото, но господин Торн вдигна лявата си ръка и стисна тънката китка. Отслабналите пръсти продължиха да мърдат. С огромно усилие, досегашният ми телохранител натисна с рамо гърдите на другия и го вдигна над себе си като дете, което е подхвърляно от превития си баща. Зъбите на негъра откъснаха парчета плът, но не нанесоха смъртоносни щети. Господин Торн вдигна ножа помежду им, нагоре, отляво, после надясно. Пререза половината гърло на негъра с втория замах и кръвта ги оплиска и двамата. Краката на противника му подритнаха два пъти, господин Торн го изблъска настрани, а аз се обърнах и бързо се отдалечих по алеята.

Отново излязох на открито, на гаснештата вечерна светлина и осъзнах, че съм се набутала в задънена улица. Гърбовете на складовете бяха без прозорци, металната стена на „Яхтите на Батъри“ се издигаше право срещу водите на залива. Улицата завиваше наляво, но беше тъмна, празна и прекалено дълга, за да се пробвам по нея. Погледнах назад навреме – черен силует влезе в алеята след мен.

Опитах се да осъществя контакт, но не открих нищо отсреща. Нищо. Със същия успех вместо господин Торн можеше да има дупка във въздуха. По-късно щях да се притеснявам как Нина е постигнала това чудо.

Страничната врата към яхтения кей бе затворена. Главната порта се намираще на поне двеста метра и също щеше да е заключена. Господин Торн излезе от алеята и завъртя глава наляво и надясно – търсеше ме. В здрача силно издраното му окървавено лице изглеждаше почти черно. Насочи се към мен. Куцаше силно.

Вдигнах бастуна на Татко, счупих най-долния сектор на прозореца и посегнах през острите парчета. Ако имаше горно или долно резе, бях мъртва. Напипах обаче проста брава с ключ и напречно резе. Пръстите ми се пързаляха по студения метал, но резето се отвори точно когато господин Торн стъпи на тротоара зад мен. Бързо се пяхнах през вратата и отново я залостих.

Беше много тъмно. От циментовия под лъхаше студ и отекваха шумовете от множество малки лодки, които се повдигат и спадат с вълните. Прозорецът на караулката на стотина метра нататък грееше ярко. Бях се надявала, че ще задействам някоя алармена система, но сградата бе прекалено стара, а пристанището – твърде евтино, за да си монтират такава. Тръгнах към светлината, когато господин Торн разби с рамо остатъците от стъклото зад гърба ми. Дръпна ръка. Яростен ритник разби горната панта и напука дървото около резето. Погледнах към караулката, но иззад невъобразимо далечната врата се чуваше само някакво радиопредаване. Още един ритник.

Обърнах се надясно и изкуцуках до кърмата на клатеща се корабна лодка на метър от мен. Пет крачки – и се озовах в малкото закрито пространство, което би трябвало да минава за предна каюта. Затворих крехкия входен люк зад гърба си и надникнах през издрания плексиглас.

Третият ритник на господин Торн най-сетне разби вратата на комплекса и я завъртя навътре. Висеше на дълги трески. Тъмният му силует изпълни прага. По острието в дясната му ръка се отразяваше светлината на далечните улични лампи.

Моля! Моля, чуй шума! Но в караулката не се забелязваше движение, чувах само металическите гласове от радиото. Господин Торн пристъпи четири крачки, спря и се качи на първото корабче в редицата. Беше открита лодка и той се върна на циментовия кей след шест секунди. Втората лодка имаше малка кабина. Чу се звук от раздиране, когато господин Торн отвори с ритник крехката вратичка. После се върна на кейа. Моето корабче беше осмо в редицата. Чудех се защо просто не се вслуша – щеше да чуе бясното туптене на сърцето ми.

Преместих се и надникнах през илюминатора на носа. Мътният плексиглас разсейваше светлината на потоци и ивици. Мярнах за кратко бял кичур коса в караулката и радиото превключи на друга станция. Шумна музика отекна в празното пространство. Преместих се на другото прозорче. Господин Торн стъпваше на четвъртия кораб.

Затворих очи, усилих се да укротя накъсаното си дишане и се опитах да си спомня безбройните вечери, когато сме гледали кривокракия

старчески силует да крачи надолу по улицата. Господин Торн свърши с инспекцията на петия кораб, яхта с по-дълга кабина с няколко тъмни люка, и се изтегли обратно на кея.

Забрави за кафето в термоса. Забрави за кръстословицата. Иди погледни!

Шестият кораб бе малка открита лодка. Господин Торн я погледна, но не се качи на борда. Седмата беше ниска яхта със сгънати платна, такеджакът беше подреден по кокпита. Ножът на господин Торн се заби в дебелата материя. Окървавените му ръце дръпнаха встрани платната, все едно късат парцал. Пак скочи на кея.

Забрави за кафето! Иди погледни! Сега!

Господин Торн стъпи на кърмата на моята лодка. Усетих как тя се полюлява под тежестта му. Нямахме къде да се скрия – само шкафче под седалката, прекалено малко да се пъхна в него. Съединих ивиците плат, които придържаха възглавничките за седане към пейката. Звукът от накъсаното ми дишане изпълваше тясното пространство със странно ехо. Когато краката на господин Торн минаха покрай предния илюминатор, аз се свих зад възглавницата. Сега! Внезапно лицето му изпълни плексигласовата ивица на една педя от главата ми. Невероятно широката му усмивка се бе разширила дори още повече. Сега! Той пристъпи към кокпита.

Сега. Сега. Сега.

Господин Торн се наведе пред входа на кабината. Опитях се да подпра малката талашитена вратичка с крака, но десният не искаше да ме слуша. Юмрукът на доскорошния ми телохранител проби тънката дървена плоскост и ме сграбчи за глезена.

– Хей ти!

Това беше треперливият глас на господин Ходжес. Фенерчето му светна в нашата посока.

Господин Торн налегна вратата. Левият ми крак се сгъна болезнено. Неговата лява ръка здраво ме стискаше за глезена през разбитите останки, докато другата заедно с ножа се пъхна през отворения процеп.

– Хей... – извика господин Ходжес и после бръкнах в него. Много здраво. Старецът спря. Изгърва фенерчето и разкопча предпазната лента над дръжката на револвера си.

Господин Торн мушкеше свирепо с ножа и го въртеше напред-назад. Почти изтръгна възглавницата от ръцете ми, а сипещите се парчета дунапрен пълнеха кабината. Острието клъцна връхчето на кутрето ми, когато ножът отново се завъртя.

Направи го. Сега. Направи го.

Дъртият Ходжес стисна револвера с две ръце и стреля. Изстрелът е насочен далеч нагоре в мрака и звукът отекна по цимента и водата.

По-близо, глупако. Мърдай! Господин Торн удари отново и се напъха почти целият през разбитата врата. Пусна глезена ми, за да освободи лявата си ръка, но почти незабавно я върна в кабината. Посягаше да ме докопа. Протегнах се нагоре и включих лампата. Мрак се взираше в мен от празната му очна орбита. Светлината, струяща през разбитите капаци, хвърляше жълти ивици върху съсипаното му лице. Плъзнах се наляво, но ръката на господин Торн докопа палтото ми и ме издърпа от пейката. Той бе застанал на колене и вече се готвеше да ме удари с ножа.

Сега! Вторият изстрел на господин Ходжес улучи дясното бедро на нападателя ми. Той изпъшка, когато силата на удара го тласна назад до седнало положение. Палтото ми се скъса и копчетата изтрещяха по палубата.

При замаха ножът одра гредата близо до ухото ми, преди инерцията от падането да го оттласне назад.

Господин Ходжес стъпи несигурно на кърмата, почти падна и тръгна да си проправя път към носа. Бутнах люка срещу рамото на господин Торн, но той продължи да стиска палтото ми и да ме дърпа към себе си. Свлякох се на колене. Острието се завъртя, прорязва дунапрена и удари палтото: И малкото, останало от възглавницата, излетя от ръцете ми. Накарах Ходжес да спре на метър и нещо встрани и да облегне дулото на покрива на кабината.

Господин Торн отдръпна острието и го насочи напред – като меч на матадор. Можех да усетя полъха от беззвучните триумфални викове, които се лееха през окървавените му зъби като пагубна пара. Сиянието на лудостта на Нина гореше зад единственото втренчено око.

Господин Ходжес стреля. Куршумът пронизва гърба на доскорошния ми телохранител и се заби в предния шпигат. Господин Торн се изви назад, разпери ръце и се замая на палубата като голяма риба, която тъкмо е била извадена на сухо. Ножът падна на пода на кабината, а схванатите му, побелели пръсти продължиха да пляскаят безцелно по палубата. Накарах господин Ходжес да пристъпи напред, да опре дулото на слепоочието на господин Торн, точно над оцелялото око, и да стреля отново. Звукът беше приглушен и кух.

В банята на караулката имаше аптечка за първа помощ. Накарах

стареца да остане до вратата, докато превързвах кутрето си и изпих три аспирина.

Палтото ми беше съсипано, а кръвта бе изцапала карираната ми рокля. Роклята не беше от значение – и бездруго смятах, че в нея изглеждам старомодна – но палтото ми беше любимо. Косата ми беше в ужасно състояние. Бяха я посипали малки, мокри късчета сиво вещество. Наплисках си лицето с вода и се сресах, доколкото можех. Не е за вярване, но още носех скъсаната си чанта, макар че голяма част от съдържанието се беше изсипало. Прехвърлих ключове, банкноти, очила за четене и салфетки в големия джоб на палтото и хвърлих чантата зад мивката. Бастунът на Татко не беше у мен, но не можех да си спомня къде съм го хвърлила.

Енергично измъкнах тежкия револвер от хватката на господин Ходжес. Ръката на стареца остана протегната, пръстите му – свити около въздуха. След като се помъчих няколко секунди, съумях да щракна затвора на пълнителя. Бяха останали две пълни гнезда. Старият глупак се бе разхождал наоколо с шест патрона в барабана! Винаги оставяй празно гнездо под предпазителя. Така ме беше научил Чарлз през онова весело и далечно лято толкова отдавна. Тогава оръжия като това ни служеха най-вече за извинение да се разходим до острова за стрелба по мишени, прекъсвана от треперливите трели на нашия нервен смях. Ние с Нина позволявахме на младежите да ни прихванат отзад, да подкрепят ръцете ни и сами се отпускахме в стабилните обятия на тъй наречените ни учители. Човек винаги трябва да брои патроните – преподаваше Чарлз и аз леко се гушках в него и вдъхвах сладката, мъжествена миризма на сапун за бръснене и тютюн, която лъхаше от тялото му в онзи топъл, ясен ден.

Господин Ходжес се размърда схванато, щом вниманието ми се отклони от него. Устата му зина и изкуствените му челюсти увиснаха хлабаво. Погледнах към износения му кожен колан, но не видях допълнителни пълнители там и нямах представа къде би могъл да ги държи. Побутнах, но в хаоса на мислите на стареца не беше останало почти нищо, освен люлеещо се, вечно превъртащо се повторение на образа с дулото, което се опира до слепоочието на господин Торн, изстрелът, после...

– Хайде – казах. Нагласих очилата на празното лице на господин Ходжес, върнах револвера му в кобура и го оставих да ме изведе от сградата. Навън беше съвсем тъмно. Вървахме от лампа до лампа. Бяхме минали шест пресечки, преди яростното треперене на стареца да ми напомни, че съм забравила да го накарам да си сложи палтото. Стегнах

умствената си хватка и той престана да се тресе.

Къщата изглеждаше точно както... Боже мили... само четирийсет и пет минути по-рано. Нямаше светнати лампи. Вкарах ни в двора и претърсих препълнения джоб на палтото си за ключа. Копчетата бяха скъсани и щом пешовете се разтвориха, студеният нощен въздух ме захапа. Иззад осветените прозорци от другата страна на двора се разнасяше смехът на малките момиченца и аз се разбързах, за да не види Катлийн дядо си да влиза в моята къща. Господин Ходжес тръгна напред с готов за стрелба револвер. Накарах го да светне лампата, преди да вляза.

Антретото беше празно, без следи от чужда намеса. Светлината от полилея в трапезарията се отразяваше по полираните повърхности. Приседнах за минутка на стола до вратата – имитация на Уилямсбърг – за да изчакам сърдечния ми ритъм да се възстанови. Не накарах господин Ходжес да свали предпазителя на все още вдигнатия си пистолет. Ръката му започна да трепери от усилието да го държи. В крайна сметка се изправих и тръгнахме по коридора към оранжерията.

Иззад въртящата се врата на кухнята изхвъркна онази Крамер, въоръжена с тежка метална тръба. Вече бе замахнала високо. Оръжието изгърмя нахалост към полирания под, когато ръката на стареца се счупи от удара. Револверът падна от омекналите му пръсти още докато Крамер вдигаше тръбата за втори удар.

Обърнах се и хукнах назад по коридора. Зад гърба си чух звука от смазване на диня – тръбата се тресна в черепа на господин Ходжес. Вместо да избягам на двора, тръгнах по стълбището. Грешка. Госпожица Крамер полетя по стълбите и стигна вратата на спалнята само няколко секунди след мен. Мернах за миг разширените ѝ, полудели очи и вдигнатата тръба, преди да затръшна и заключи тежката врата. Резето щракна точно когато брюнетката от другата страна удари с рамо в дървото. Дебелият дъб не поддаде. Тогавя започна да блъска с тръбата и ударите на метал по вратата и касата отекваха силно. Отново. Отново.

Проклинайки глупостта си, се обърнах към познатата стая, но тук нямаше нищо, което да ми е от полза, нито дори телефон. Не разполагах даже с килер, където да се скрия, само с античния гардероб. Бързо пристъпих към прозореца и дръпнах щората. Письците ми биха привлекли внимание, но не и преди тази чудовищна дама да успее да влезе. В момента тя стръвно нападнаше ъглите на вратата. Погледнах навън, видях сенки зад прозорците от другата страна на улицата и направих онова, което трябваше.

Две минути по-късно едва осъзнавах, че дървото около бравата

подава. От някъде безкрайно далеч чувах ударите на тръбата, която разцепваше неподатливата метална плочка. Вратата поддаде навътре.

Госпожица Крамер бе цялата изпотена. Устата ѝ висеше отворена и по брадичката ѝ се стичаше слюнка. Погледът ѝ не беше човешки. Нито тя, нито аз чухме меките стъпки на пантофи по стълбите зад нея.

Продължавай напред. Вдигни го. Дръпни го – докрай. Използвай и двете си ръце. Прицели се.

Нещо предупреди госпожица Крамер. Предупреди Нина, би трябвало да кажа, защото тази жена пред мен вече не беше Барет Крамер. Брюнетката се обърна и видя малката Катлийн, застанала на най-горното стъпало, а тежкото оръжие на дядо ѝ бе прицелено и готово за стрелба. Другото момиченце стоеше на двора и викаше приятелката си.

Този път Нина знаеше, че ѝ предстои да се разправи със заплахата. Госпожица Крамер вдигна тръбата и се обърна към коридора, точно когато пистолетът изгърмя. Откатът събори Катлийн назад и тя падна по стълбите, а над лявата гърда на госпожица Крамер разцъфна червена роза. Изстрелът я завъртя, но тя сграбчи перилата с лявата си ръка и се повлече надолу по стъпалата след детето. Освободих десетгодишната точно когато тръбата се стовари, издигна се, стовари се отново. Пристъпих към ръба на площадката. Трябваше да видя.

Госпожица Крамер вдигна глава и отклони поглед от мрачната си дейност. На фона на раздраното ѝ лице се виждаше само бялото на очите. Мъжката ѝ риза бе пропита със собствената ѝ кръв, но тя все още се движеше, функционираше. Вдигна оръжието с лявата си ръка. Устата ѝ се отвори още по-широко и тя издаде съскащ звук – като пара, изтичаща от стар радиатор.

– Мелани... Мелани... – затворих очи, когато чудовището тръгна нагоре по стълбите към мен.

Приятелката на Катлийн врълетя през отворената врата, а малките ѝ крачета набираха скорост. Тя взе стъпалата на шест скока и обви тънките си бели ръце около врата на госпожица Крамер. Здрава прегръдка. Двете се сурнаха назад, върху Катлийн, търкаляха се по целия път надолу по широкото стълбище и до полираните дъски във фойето.

Момичето изглежда беше само поохлузено. Слязох долу и я обърнах. Синкаво петно разцъфваше на едната ѝ скула, по ръцете и челото ѝ имаше порязвания. Сините ѝ очи примигваха неразбиращо.

Вратът на госпожица Крамер беше счупен. Вдигнах пистолета и изритах тръбата настрани. Главата ѝ бе извита под неподобен ъгъл, но тя беше още жива. Тялото ѝ бе парализирано, урината ѝ вече цапаше

дъските, но очите ѝ още примигваха и зъбите ѝ щракаха зловещо. Трябваше да побързам. От къщата на Ходжес се чуваше глас на възрастен, викащ някого. Вратата към двора бе широко отворена. Обърнах момичето.

– Ставай.

Тя примигна веднъж и мъчително се изправи на крака. Затворих вратата и грабнах тънък шлифер от закачалката. Отне ми само минута да прехвърля съдържанието на джобовите си в тези на шлифера и да съблека съсипаното си пролетно палто. Гласовете вече звучаха откъм самия двор.

Коленичих до госпожица Крамер и стиснах лицето ѝ между длани-те си. Наложих се да упражня силен натиск, за да удържа челюстта неподвижна. Очите ѝ се забелиха отново, но аз грубо разтърсих главата ѝ, докато не видях отново ирисите. Наведох се напред, чак бузите ни се докоснаха. Шепотът ми беше по-силен от вик.

– Идвам да те хвана, Нина.

Ударих главата ѝ в дървото и бързо се оттеглих към оранжерията – моята стая за шиене. Нямах време да взема ключа отдолу, тъй че вдигнах уиндзорското кресло и разбих стъклото на витрината. Джобът на шлифера се оказа точно по мярка.

Момиченцето ме чакаше неподвижно в коридора. Връчих ѝ пистолета на господин Ходжес. Лявата ѝ ръка висеше под странен ъгъл и се почудих дали все пак не си е счупила нещо при падането. На вратата се почука и някой изпробва дръжката.

– Оттук – прошепнах и поведох малката към трапезарията. Пътем прекрачихме госпожица Крамер, а когато чукаването стана по-силно, ми нахмех през тъмната кухня и после излязохме навън, на алеята, в нощта.

В тази част на Стария квартал има три хотела. Единият е скъп, но съвременен мотел на около десет пресечки, удобен, но комерсиален. Отхвърлих го незабавно. Вторият представляваше малка къща с домашна обстановка, на една пресечка от собствения ми дом. Приятно местенце, което не се набиваше на очи – точно от типа, който бих избрала аз, ако съм на посещение в друг град. Отхвърлих го и него. Третият беше на около две пресечки и половина по-нататък, старо имение на Броуд Стрийт, превърнато в малък хотел, със скъпи антики във всяка стая и абсурдно високи цени. Побързах натам. Момиченцето подтичваше редом с мен. Пистолетът все още бе в ръката ѝ, но я накарах да си свали пулвера и да го преметне върху оръжието. Кракът ме болеше и често се

облягах на малката, докато бързахме по улицата.

Управителят на „Менсърд Хаус“ ме позна. Веждите му лекичко се вдигнаха, когато забеляза колко странно изглеждам. Момиченцето стоеше на няколко метра встрани, във фойето, отчасти скрито в сенките.

– Търся една моя приятелка – казах весело. – Госпожица Драйтън. Управителят се накани да заговори, спря, намръщи се несъзнателно и опита отново.

– Съжалявам. Нямаме гостенка с такова име.

– Може да се е регистрирала под моминското си име – настоях. – Нина Хоукинс. Тя е доста възрастна, но много привлекателна. Няколко години по-млада от мен. С дълга сива коса. Приятелката ѝ може да я е регистрирала... атлетична млада дама, тъмнокоса, на име Барет Крамър...

– Не, съжалявам – отвърна управителят със странно равен глас. – Тук нямаме лица, регистрирани под такива имена. Бихте ли искали да оставите съобщение, в случай че приятелката ви дойде по-късно?

– Не – отвърнах. – Без съобщения.

Въведох момичето във фойето и завихме по коридора, който водеше до тоалетните и страничните стълби.

– Извинете, моля – обърнах се към един минаващ пиколо. – Може би бихте могли да ми помогнете?...

– Да, ма'ам – той спря, раздразнен, и отметна назад дългата си коса. Щеше да е трудничко. Ако се канех да не губя момиченцето, трябваше да действам бързо.

– Търся една приятелка – обясних му. – Възрастна дама, но доста привлекателна. Сини очи. Дълга сива коса. Пътува с млада дама, къдрава, с къса подстрижка.

– Не, госпожо. Няма регистрирани такива.

Посегнах и го стиснах за ръката. Освободих момичето и се съсредоточих върху младежа.

– Сигурен ли сте?

– Госпожа Харисън – каза той. Очите му гледаха покрай мен. – Стая 207. Северното крило.

Усмихнах се. Госпожа Харисън. Мили Боже, що за глупачка беше Нина. Внезапно момичето наддаде тих писък и се облегна на стената. Взех бързо решение. Искаше ми се да мисля, че е от състрадание, но все пак не забравя, че лявата ѝ ръка беше безполезна.

– Как се казваш? – попитах детето, нежно галейки косата ѝ. Очите ѝ подскочиха объркано наляво и надясно. Настоях. – Името ти.

– Алисия – чу се само шепот.

– Добре, Алисия. Сега искам да си идеш вкъщи. Бързай, но не тичай.

– Боли ме ръката – каза тя. Устните ѝ започваха да треперят. Докоснах отново челото ѝ и бутнах.

– Отиваш си вкъщи – настоях. – Ръката не те боли. Няма да си спомняш нищо. Това е като сън, който ще забравиш. Върви вкъщи. Бързай, но не тичай! – взех ѝ пистолета, но го оставих увит с пуловера. – Хайде чао, Алисия.

Тя примигна и пресече фойето, упътена към вратата. – Огледах се и в двете посоки и връчих пистолета на пиколото.

– Скрый го под сакото си – наредих.

– Кой е? – гласът на Нина беше весел.

– Албърт, ма'ам. Пиколото. Колата ви е отпред и съм готов да ви сваля багажа.

Разнесе се звук от щракане на ключалка и вратата се отвори на ширината на предпазната верижка. Албърт примигна на внезапната светлина и се усмихна срамежливо, като отметна назад косата си. Притиснах се към стената.

– Много добре – Нина освободи верижката и отстъпи назад. Вече се беше обърнала и затваряше куфара си, когато влязох след нея в стаята.

– Здравей, Нина – казах меко. Гърбът ѝ се стегна, но дори това движение бе грациозно. На чаршафа, където бе полегнала преди това, имаше отпечатък. Тя бавно се обърна. Носеше розова рокля, която не бях виждала преди.

– Здравей, Мелани – и ми се усмихна. Очите ѝ бяха най-меко, чистосините, каквито някога бях виждала. Накарах портиера да вдигне пистолета на господин Ходжес и да го прицели. Ръката му беше стабилна. Дръпна предпазителя, докато той щракна на място. Нина скръсти ръце пред гърдите си. Очите ѝ не се отклониха и за миг.

– Защо? – попитах я.

Тя съвсем леко сви рамене. За секунда си мислех, че се кани да се размее. Нямахше да го понеса, ако се размее – този дрезгав, детински смях, който ме беше трогвал толкова пъти. Вместо това тя затвори очи. Усмивката ѝ обаче не угасна.

– Защо, госпожо Харисън? – повторих.

– Ами, скъпа, имах чувството, че му дължа нещо. Искам да кажа, бедният Роджър! Не съм ли ти разказвала как умря? Не, разбира се, не съм. А и ти не си питала, Мелани, скъпа – тя отвори очи. Погледнах към

пиколото, но ръката му беше стабилна. Оставаше му само да упражни малко по-силен натиск върху спусъка.

– Той се удави, скъпа – обясни Нина. – Бедният Роджър се хвърли от онзи параход... как му беше името?... онзи, с който се връщаше обратно в Европа. Толкова странно. И тъкмо ми беше написал писмо, в което ми обещаваше брак. Не е ли това ужасно тъжна история, Мелани? Защо смяташ, че е сторил подобно нещо? Предполагам, че никога няма да узнаем, нали?

– Предполагам, че няма – съгласих се. Безмълвно наредих на портiera да дръпне спусъка.

Нищо.

Погледнах бързо надясно. Главата на младежа тъкмо се извърщаше към мен. Не съм го накарала да направи това. Скованата, изпъната ръка започна да се завърта в моя посока. Пистолетът се движеше плавно като връхчето на ветропоказател, който се обръща с вятъра.

Не! Натиснах, докато жилите на врата ми се изпънаха. Въртенето се забави, но не спря, докато дулото не се насочи към лицето ми. Сега вече Нина се засмя. Звукът беше много силен в малката стая.

– Сбогом, Мелани, скъпа – каза приятелката ми и се засмя отново. Засмя се и кимна на пиколото. Взирах се в черния отвор на дулото, когато предпазителят щракна.

На празно гнездо. И още веднъж. И още.

– Сбогом, Нина – казах аз и извадих дългия пистолет на Чарлз от джоба на шлифера си. Изстрелът разтърси китката ми и изпълни стаята със син дим. Точно в центъра на челото на Нина се появи малка дупка, по-малка от четвъртък, но идеално кръгла. За миг моята приятелка остана права, сякаш нищо не се е случило. После падна назад, блъсна се във високото легло и се стовари по лице на пода.

Обърнах се към пиколото и смених безполезния му пистолет с античния, но добре поддържан револвер. За пръв път забелязах, че момчето не е много по-младо от Чарлз навремето. Косата му беше почти със същия цвят. Наведох се напред и лекичко го целунах по устните.

– Албърт – прошепнах, – останали са четири патрона. Човек винаги трябва да брои патроните, нали? Иди във фойето. Убий управителя. Застреляй и още някого, най-близкостоящия. Пъхни дулото в устата си и дръпни спусъка. Ако засече, дръпни отново. Дръж оръжието скрито, докато не слезеш долу.

Излязохме във всеобщия хаос в коридора.

– Викайте линейка! – изплаках. – Имаше инцидент. Някой да викне

линейка!

Неколцина от зяпачите се втурнаха да изпълняват. Престорих се, че ми е зле и се облегнах на един белокоос господин. Хората се въртяха наоколо, някои надничаха в стаята и възклицаваха. Внезапно откъм фоайето се разнесоха три последователни изстрела. Във възобновилата се бъркотия аз се измъкнах по задното стълбище, през пожарния изход и в нощта.

4

Чарлстън, вторник, 16-и декември 1980

Шериф Боби Джо Джентри се люлееше в креслото си и отпи още една глътка от кутийката си кола. Краката му бяха вдигнати на плота на претрупаното бюро и кожата на колана му с кобура припукваше, докато настаняваше масивния си задник по-удобно на седалката. Кабинетът беше малък, в единия си край граничеше със стената на постройката – вежди циментови блокчета, а от шума и бъркотията в останалата част от сградата на общината го отделяха древни дървени паравани. Боята на старото дърво се белеше и беше в по-различна отсянка на правителствено зелено от тази на грубата замазка на стената. Кабинетът беше препълнен до пръсване: масивното бюро на шерифа; трите високи картотеки; дълга маса; отрупана с книги и папки; черна дъска; плътно наблъскани полици, окачени на стената; и два тъмни дървени стола, скрити под папки и отделни листи досущ като бюрото.

– Не вярвам, че мога да съм полезен тук с каквото и да е друго – обяви агент Ричард Хейнс. Бе разчистил част от папките и седеше на крайчеца на масата. Ръбът на крачола на сивия му панталон беше остър като нож.

– Нъц – съгласи се шериф Джентри. Той се оригна меко и отпусна кутийката от безалкохолно на коляното си. – Не мисля, че има особена причина да се мотае тук. Спокойно се понасяйте към къщи.

Двамата офицери от силите на закона имаха малко общи черти помежду си. Джентри беше само на трийсет и няколко, но високото му тяло вече потъваше в тлъстини. Коремът му изпъваше сивата униформена риза и висеше над колана му, като че ли е нарисован на някоя анимационна карикатура. Беше червендалест и тук-там по лицето му имаше

лунички. При все оредяващата си коса и двойната брадичка, Джентри имаше приятелско, леко лукаво излъчване – на лицето на мъжа още си личаха чертите на хлапето, което е бил.

Шерифът говореше с мек и провлачен акцент в стил добро-старомомче, по-познат напоследък на повечето американци от произношението по радиостанциите, безбройните кънтри и уестърн песни и очевидно безкрайните прожекции на филми с Бърт Рейнолдс по автокината. Разкопчаната риза на Джентри, изпъкналият корем и провлечения говор съответстваха на общото усещане за приятелска мърлящина, предизвиквано от претрупания му кабинет, но движенията на огромния мъж бяха светкавични, почти изящни, което не отговаряше на първоначалното впечатление.

Специален агент Ричард М. Хейнс от Федералното бюро за разследване беше по-убедителен служител на закона – поне на вид и поведение. Хейнс беше близо десетина години по-възрастен от Джентри, но изглеждаше по-младолък. Носеше лек летен костюм от три части и бежова риза от „Джос А. Бан“. Копринената му вратовръзка – бургундско червено – беше номер 280235 от същия каталог. Косата му бе подстригана умерено късо, внимателно сресана, с едва забележима следа от прошарване по слепоочията. Хейнс имаше квадратно, трезво лице с обикновени черти, което съответстваше на телосложението му. Тренираше четири пъти седмично, за да поддържа корема си плосък и твърд. Гласът му също беше плосък и твърд, плътен, но без акцент. Изглеждаше така, сякаш покойният Дж. Е. Хувър го е създал като шаблон, по който да отлива всичките си агенти.

Но разликата между двамата не свършваше само с външния им вид. Преди да бъде призован в Бюрото, Ричард Хейнс бе прекарал три години в посредствено студентство в Джорджтаунския университет. Образованието му бе приключило с обучението във ФБР.

Боби Джо Джентри се беше дипломирал в университета „Дюк“ с двойна специализация по изкуство и история, след което постъпи в Северозападния, за да вземе магистърска степен по история. Джентри се беше запознал с полицейската работа чрез чичо Лий, селски шериф край Спартанбърг, който бе наел Боби Джо като заместник на половин ден през лятото на 1967-а. Година по-късно младежът получи магистърската си степен и, както си седеше в Чикаго Парк, видя полицията да излиза от контрол, да бие и пребива антивоенни демонстранти, които се разотиха мирно.

Джентри се върна у дома на Юг, прекара две години като

преподавател в „Морхаус Колидж“ в Атланта, после се хвана на работа като пазач, докато пишеше книга за бюрото на Фрийдман и ролята му по време на Реконструкцията. Книгата така и не стигна до завършека си, но Джентри откри, че се наслаждава на рутинната охранна дейност, макар че постоянен проблем представляваше задачата да поддържа теглото си в рамките на допустимото. През 1976-а се премести в Чарлстън и постъпи в полицейските сили като патрулен офицер. Година по-късно отклони предложение да замести временно познат професор по история в „Дюк“. Джентри се наслаждаваше на рутината на полицейската работа, ежедневните контакти с пияници и луди, както и на усещането, че никой ден на смяна не е същият като предишните. Година по-късно изненада сам себе си, когато се кандидатира за шериф на окръг Чарлстън. Продължи да изненадва и мнозина други с факта, че го избраха. Местният вестник писа, че Чарлстън е странен град, град с любов към собствената си история и че идеята за историк, който служи като шериф, е завладяла въображението на масите. Джентри не се смяташе за историк. Смяташе се за ченге.

– ...щом като нямате нужда от мен – завърши Хейнс.

– М-м-м. Какво казахте? – попита Джентри. Бе се разсеял. Смачка празната кутийка и я хвърли в коша за боклук, където тя издрънча при удара в други сплескани кутии и рикошира на пода.

– Казах, че мисля да се свържа с Галахър и после да хвана самолета за Вашингтон тази вечер, щом нямате нужда от мен. Ще поддържаме връзка чрез Тери и екипа на Агенцията по въздухоплаване.

– Да-а, хубу – отвърна Джентри. – Ами ние, естествено, оценяваме помощта ти, Дик. Ти и Тери знайте повече за тая работа от целия ни департамент наедно.

Хейнс тъкмо се нахвана да си тръгва, когато секретарката на шерифа подаде глава през вратата. Тя имаше прическа, излязла от мода преди двайсет години, и носеше очила с изкуствени диаманти и верижка.

– Шерифе, онзи нюйоркски психиатър е тука.

– Мътните го взели, за малко да го забравя – въздъхна Джентри и мъчително се изправи на крака. – Б'лгодаря, Линда Мей. Кажу ми да влезе, нали?

Хейнс тръгна към вратата.

– Е, шерифе, имате ми номера, ако нещо...

– Дик, ще ли ми направиш услугата да поостанеш малко? Забравих, че този тип ще идва, но той може да ни даде малко информация по делото на Фулър. Обади се вчера. Каза, че бил психиатър на госпожица

Драйтън, бил в града по работа. Би ли имал нещо против да останеш още две минути? Мога да накарам Томи да те хвърли до мотела в някоя от патрулките, щом ще трябва да бързаеш да си хванеш самолета.

Хейнс се усмихна и протегна ръка.

– Не бързам, шерифе. Ще съм доволен да чуя какво има да каже този психиатър – агентът на ФБР премести един от столовете и разчисти от пътя си една бяла торбичка от „МакДоналдс“.

– Мерси, Дик, наистина го 'ценявам – рече Джентри и избърса лицето си.

Стигна до вратата тъкмо когато се чу почукване. Влезе дребен, брадат човечец в рипсено сако.

– Шериф Джентри? – психиатърът произнасяше името с твърдо „дж“.

– Аз съм Боби Лий Джентри – голямата длан на шерифа се стегна около дребната ръчица на събеседника му. – Вие сте доктор Ласки, нали така?

– Саул Ласки – психиатърът беше среден на ръст, но изглеждаше смален в сравнение с титаничния корпус на Джентри. Беше слаб, с високо, бледо чело, прошарена козя брадица и тъжни кафяви очи, които изглеждаха по-древни от самия него. Очилата му бяха залепени с парче тиксо в средата.

– Това тука е специален агент Хейнс от Федералното бюро за разследване – представи Джентри с махване на ръката другия присъстващ. – Надяв'м са, не възразявате, че помолих Дик да остане. И бездруго беше наоколо и си рекох, че вероятно ще задава по-интелигентни въпроси, отколкото аз бих могъл.

Психиатърът кимна на Хейнс.

– Не знаех, че Бюрото се занимава с локални убийства – призна Ласки. Гласът му беше мек, в английския му се усещаше само лек акцент, а синтаксисът и произношението бяха внимателно овладени.

– По принцип не – съгласи се Хейнс. – Обаче има няколко фактора в... ъ-ъ... тази ситуация, която... ъ-ъ-ъ... може и да попадне в пълномощията на Бюрото.

– О? Как тъй? – попита психиатърът. Агентът скръсти ръце и си прочисти гърлото.

– Отвлечане например, докторе. Също така нарушение на гражданските права на една или повече от жертвите. Освен това предлагаме помощта на нашите юридически агенти на местните агенции за защита на закона.

– Пък и Дик е тука зарад' оня самолет, дет' избухна – допълни Джентри. – Хей, я седни, докторе. Седни! Тука, нека преместя тези боклуци – той прехвърли няколко списания, папки и стериопорени чашки за кафе на масата и се върна обратно на стола си. – Така, вчера ми казахте по телефона, че може би ще можете да ни помогнете в тази история със серийните убийства.

– Нюйоркските таблоиди ги наричат „убийствата от Менсърд Хаус“ – уточни Ласки. Разсеяно бутна очилата нагоре по носа си.

– Тъй ли? – попита Джентри. – Ами, по дяволите, туй е по-добре от Чарлстънското клане, предполагам, макар че и това не е много точно. Повечето от хората даже не са били в „Менсърд Хаус“. Все още си мисля, че се вдига ужасно много шум за нек'ви си девет човека, дето ги убиха. Предполагам, че горе-долу толкоз ги застрелват в по-спокойните нощи в Ню Йорк.

– Да, вероятно – съгласи се Ласки. – Но обхватът на жертвите и заподозрените в убийството не са... ами... така впечатляващи, както в този случай.

– Тук ме хванахте на тясно – прие Джентри. – Със сигурност шъ сме доволни, 'ко мож' да хвърлите няк'ва светлина върху тая каша, доктор Ласки.

– Бих бил предоволен да помогна. За нещастие, не разполагам с кой знае какво.

– Били сте психиатър на госпожица Драйтън? – намеси се Хейнс.

– А, да, и така може да се каже – Саул Ласки се поколеба и подръпа брадата си. Очите му изглеждаха много големи, а клепачите бяха подути – сякаш не беше спал добре от дълго време. – Видях се с госпожица Драйтън само три пъти, последната ни среща беше през септември. Тя дойде при мен след една лекция, която изнесох в Колумбийския университет през август. Имахме два... ъ-ъ-ъ... сеанса след това.

– Но тя ви е била пациентка? – тонът на Хейнс бе добил равната настоятелност на разпитващ адвокат.

– Технически, да – съгласи се Ласки. – Всъщност обаче аз не практикувам. Преподавам в Колумбийския, разбирате ли, и от време на време консултирам в една клиника там... студенти, които резидентната психоложка – Елън Хайтауър – смята, че биха имали полза да се видят с психиатър. Е, също и някои членове на факултета...

– Значи госпожица Драйтън е била студентка?

– Не. Не, не мисля така – отвърна Ласки. – Често посещаваше някои от горните курсове и присъстваше на вечерни семинари като моя. Тя...

Ъ-Ъ... изразяваше интерес към книгата, която съм написал...

– „Патология на насилието“ – поясни шериф Джентри. Ласки примигна и нагласи очилата си.

– Не си спомням да съм споменавал заглавието на книгата, когато говорих с вас вчера, шерифе!

Боби Джо скръсти ръце на корема си и се ухили.

– Не сте, професоре. Прочетох я миналата пролет. Прочетох я два пъти, честно казано. Не можех да си спомня името ви допреди малко. Мисля, че е дяволски брилянтна книга. Требе да я прочетеш, Дик.

– Изумен съм, че сте намерили екземпляр! – възкликна психиатърът. Отново се обърна към агента. – Тя представлява доста педантичен поглед върху някои исторически случаи. Беше в тираж само две хиляди, издание на „Академи Прес“. Повечето от продадените книги бяха използвани в курсове в Ню Йорк и Калифорния.

– Доктор Ласки мисли, че някои хора са възприемчиви към... как го бяхте нарекли? Климата на насилие. Така беше, нали? – попита Джентри.

– Да.

– А други хора... или места... или времена... един вид програмират тези възприемчиви хора да действат по начини, които иначе биха били немислими за тях. З'бира се, това е просто мое простичко обобщение.

Ласки отново примигна към шерифа.

– Много точно обобщение.

Хейнс се изправи и отиде да се облегне на една от картотеките. Скръсти ръце и леко се намръщи.

– Почакайте малко, нещо се отклонихме от темата. Значи госпожица Драйтън дойде при вас... интересува се от тази книга... и после ви стана пациентка. Така ли?

– Приех да се срещна с нея в професионалната си роля, да.

– И също така имахте лична възка с нея?

– Не – отрече Ласки. – Видяхме се само три пъти. Веднъж за няколко минути след лекцията ми по насилието в третия Райх и още два пъти – два едночасови сеанса – в клиниката.

– Ясно – кимна Хейнс, макар и по тона му да личеше, че не е разбрал нищо, – значи вие мислите, че в казаното в тези сеанси има нещо, което би могло да помогне да си изясним настоящата ситуация?

– Не – отвърна психиатърът, – Боя се, че не. Без да нарушавам лекарската тайна, бих могъл да споделя, че госпожица Драйтън се притесняваше от връзката с баща си, който е починал преди много години. Не

виждам в разговорите ни нищо, което би могло да хвърли светлина върху подробностите около убийството й.

– Хм-м – изсумтя Хейнс и се върна на стола си. Погледна си часовника.

Джентри се усмихна и отвори вратата.

– Линда Мей! Скъпа, би ли ни донесла кафе? Благодаря, мила.

– Доктор Ласки, може би осъзнавате, че ние сме наясно кой е убил пациентката ви – обади се Хейнс. – В момента ни липсва мотивът.

– А, да – кимна психиатърът и прокара пръсти през брадата си. – Беше местен младеж, нали така?

– Албърт Ла Фолет – уточни Джентри. – На деветнайсет години, пиколо в хотела.

– И няма съмнение във вината му?

– Не бих рекъл, че мож' да се съмняваме – ухили се шерифът. – Според петимата свидетели, които имаме, Албърт излязъл от асансьора приближил се до рецепцията и застрелял шефа си, Кайл Андерсън – управител на хотела – та, застрелял шефа си в сърцето. Опрял револвера направо в гърдите му. Имаме обгарения от барут по костюма му. Хлапето носело „Колт“ четирийсет и пети калибър, не автоматичен. И не е евтина репродукция; докторе, а истински, съвсем истински pistola със сериен-номер-от-завода-на-гу'син-Колт. Истинска антика. Та хлапето опира това чудо в гърдите на Кайл и дърпа спусъка. Според свидетелите не е казал нищо. После се обърнал и застрелял Леонард Уайтни право в муцуната.

– Кой е господин Уайтни? – полюбопитства психиатърът. Хейнс си прочисти гърлото и му отговори:

– Леонард Уайтни беше пътуващ бизнесмен от Атланта. Тъкмо излизал от ресторанта на хотела и се озовял на пътя на куршума. Доколкото знаем, той няма връзка с нито една от другите жертви.

– Верно си е – кимна Джентри. – Та, младият Албърт пхнал дулото в устата си и дръпнал спусъка. Никой от петимата свидетели не си мръднал и пръста да се намеси в тази история. 'Збира се, всичко станало само за броени секунди.

– И е използвал същото оръжие, с което е убил госпожица Драйтън?

– Ъхъ.

– Имало ли е свидетели и на тази стрелба?

– Не точно – обясни Джентри. – Но неколцина са видели Албърт да се качва в асансьора. Спомнили си го, понеже излязъл от стаята, отдето

се разнесли виковете. Някой тъкмо открил госпожица Драйтън застреляна. Странна работа обаче, никой не си спомня да е видял револвера в ръката на хлапето. Което не е необичайно все пак. Вероятно можеш да пренесеш и оръдие през тълпа, и никой да не забележи.

– Кой е човекът, който пръв открил тялото на госпожица Драйтън?

– Не сме сигурни – отвърна шерифът. – Имало е голяма бъркотия горе и после започнало забавлението във фоайето.

– Доктор Ласки – намеси се Хейнс, – ако не сте в състояние да ни помогнете с някаква информация за госпожица Драйтън, не съм сигурен и колко полезен бихте мргъл да се окажете в случая – агентът на ФБР очевидно се готвеше да прекрати разговора, но на свой ред го прекъсна секретарката, която внесе кафето. Хейнс постави своята стириопорена чашка върху картотеката. Ласки се усмихна благодарно и отпи от горещата течност в своята чаша. Кафето на Джентри бе в голяма бяла халба с надпис ШЕФ отстрани.

– Благодаря, Линда Мей!

Ласки безмълвно сви рамене.

– Искаше ми се само да предложи някаква помощ – каза тихо. – Осъзнавам, че вие, господа, сте много заети. Не бих искал да ви отнемам повече време – той остави чашката с кафе на бюрото и се изправи.

– Чекай! – викна Боби Джо Джентри. – Тъй и тъй си тук, ще ми се да ти чуя мнението за туй-онуй – обърна се към Хейнс. – Професорът тука е консултирал нюйоркската полиция по време на оная история със Сина-на-Сам преди няколко лазарника.

– Бях само един от участниците – поправи го Ласки. – Помогнахме да сглобят личностен профил на убицеца. Но накрая се оказа доста безполезен. Заловиха убицеца в хода на стандартно полицейско разследване.

– Аха – кимна Джентри. – Но написяхте книга за тази работа с масовите убийци. Дик и аз сме сигурни, че бихме искали да ти чуем мнението за това тука – той се изправи и отиде до голямата черна дъска. На нея имаше залепено със скоч парче опаковъчна хартия. Той я отлепи и оголи таблото, покрито с тебеширени схеми и надраскани имена и часове.

– Вероятно си чел за останалите от малкия ни отряд герои тука.

– За някои – съгласи се Ласки. – В нюйоркските вестници обърнаха специално внимание на Нина Драйтън, малкото момиченце и дядото.

– Да, Кати – Джентри почука с пръст по дъската до името ѝ. – Катлийн Мери Блийт. На десет години. Тамън вчера гледах снимката ѝ от четвърти клас. Сладурана. Много по-сладка на снимката, отколкото на

полицейските диапозитиви в досието ей там – той спря и потри бузите си.

Ласки отново отпи от кафето си.

– Имаме четири основни сцени на действие – поясни шерифът и отново потупа схемата на улиците. – Един гражданин е убит рано привечер на улица „Калхун“. Друг мъртвец имаме едно каре по-нататък, в яхтклуба на Батъри. Три тела са намерени в дома на Фулър ето тук – той чукна спретнатото малко квадратче, в което бяха събрани три „х“-чета – и следва нашият величествен финал в „Менсърд Хаус“, с четирима мъртъвци.

– Има ли общ мотив? – поинтересува се психиатърът.

– Тук е дупката на геврека – въздъхна Джентри. – И има, и няма, ако ме разбирате... – той махна към колонката с имена. – Господин Престън – ето го, той е черното, дето го намериха наръган на „Калхун“, бил е местен фотограф и от двайсет и шест години държи ателие в Стария квартал. Работим по версията, че е бил невинен страничен наблюдател, убит от другия, намерен там...

– Карл Торн – прочете от списъка Ласки.

– Прислужникът на изчезналата жена – уточни Хейнс.

– Да – кимна Джентри. – Но при все че така пише на шофьорска му книжка, името му не е нито Торн, нито Карл. Днес получихме от Интерпол потвърждение за пръстовите отпечатъци. Според тях навремето е бил известен като Оскар феликс Хопт, дребен швейцарски крадец по хотелите. Изчезнал от Берн през 1953-а.

– Свещени небеса – промърмори психиатърът, – няма те по принцип пазят по толкова време отпечатъците на дребните хотелски крадци?

– Хопт е бил доста по-голяма клечка – прекъсна го Хейнс. – Изглежда, че е главен заподозрян за едно доста гнусно убийство през 1953-а – френски барон, който почивал в курорта. Хопт изчезнал малко след това. Навремето швейцарската полиция сметнала, че е бил убит, вероятно от някакви европейски мафиоти.

– Очевидно са сбъркали – отбеляза шерифът.

– Какво ви накара да проверите в Интерпол? – полюбопитства Ласки.

– Просто предчувствие – изръмжа Джентри и се върна към черната дъска. – Добре, имаме значи Карл Оскар феликс Торн-Хопт, застрелян тук в яхтклуба, и ако лудостта беше спряла дотам, можеше да забъркаме все някакъв мотив... кражба от яхта, примерно... куршумът в главата на Хопт е от оръжието на нощния пазач, трийсет и осми калибър.

Проблемът е, че Хопт е бил пребит кажи-речи до смърт и на всичкото отгоре е прострелян два пъти. По дрехите му има два вида петна от кръв, освен собствената му, искам да кажа, извадихме и кожни проби и тъкани под ноктите на пръстите му, които почти със сигурност го определят като убиец на господин Престън.

– Доста обърквашо – възкликна Саул Ласки.

– А, професоре, още нищо не сте видели – Джентри почука с пръст до трите съседни имена: Барет Крамър, Джордж Ходжес, Катлийн Мери Елиът. – Познавате ли тази дама, професоре?

– Барет Крамър? – повтори Ласки. – Не. Прочетох името ѝ във вестника, но иначе не се сещам да съм чувал за нея.

– А, добре. Струваше си да опитам. Била е пътна компаньонка на госпожица Драйтън. „Секретарка“ мисля, я наричат нюйоркчани, дето опознаха тялото на госпожицата. Жена на около трийсет и няколко. Брюнетка, доста мускулиста. Е?

– Не – поклати глава психиатърът. – Не си я спомням. Не е идвала с госпожица Драйтън на сеансите ни. Може да е била на лекцията ми вечерта, когато срещнах въпросната дама, но не съм я забелязал.

– Уф, добре. Ами, тази госпожица Крамър е била застреляна с 38-калибровия на господин Ходжес. Само че медикът е доста уверен, че не това я е убило. Явно си е счупила врата след смъртоносно падане по стълбите в къщата на Фулър. Все още е дишала, когато пристигнала „Бърза помощ“, те са ѝ подписали и смъртния акт. Нямала мозъчна дейност или нещо такова. Да де, ама проклето да е, съдебният доктор смята, че старият господин Ходжес изобщо не е стрелял по дамата. Намерили са я тук... – Джентри почука по друга диаграма – ...във фойето в къщата на Фулър. Револверът му бил ето тук, на пода в стаята на госпожица Драйтън в „Менсърд Хаус“. Тъй че какво имаме тук? Осем жертви, девет ако броите Албърт Ла фолет, пет оръжия...

– Пет ли? – зина Ласки. – Извинете, шерифе. Не исках да ви прекъсвам!

– Не, мътните го взели, няма нищо. Аха, пет са оръжията, за които знаем досега. Старият 45-калибров, използван от Алберт; 38-калибровия на Ходжес, нож, намерен близо до тялото на Хопт и проклетата маша за камина, която онази Крамър е използвала, за да убие малкото момиченце.

– Барет Крамър е убила момиченцето?

– Ъ-хъ. Е, поне нейните отпечатъци са навсякъде по проклетото нещо и кръвта на момиченцето е навсякъде по Крамър.

– Дотук са само четири оръжия – напомни Ласки.

– Ъм, уф, да, трябва да броим също и дървения бастун, който намерихме до задната врата на яхтклуба. По него имаше кръв.

Саул Ласки поклати глава и погледна към Ричард Хейнс. Агентът стоеше със скръстени ръце и се вираше в черната дъска. Изглеждаше много уморен и много отвратен.

– Истинска бъркотия, а, професоре? – завърши Джентри. Върна се до стола си и се отпусна с въздишка в него. Облегна се назад и отпи глътка от студеното кафе в голямата си чаша. – Някакви теории?

Ласки се усмихна жалостиво и поклати глава. Втренчи се настоятелно в черната дъска, сякаш се опитваше да запомни описаните там сведения. След минута започна да рови в брадата си и каза меко:

– Боя се, че нямам теории, шерифе. Но искам да задам един очевиден въпрос.

– Какъв е той?

– Къде е госпожа Фулър? Дамата, чиято къща е била сцена на таково клане?

– 'Спойца Фулър – поправи го Джентри. – От онова, което съседите ни казаха, съдим, че е била една от великите чарлстънски стари моми а тази „титла“ се е въртяла с нея поне двеста години, професоре. И ето ви отговора на въпроса – няма и следа от 'спойца Мелани Фулър. Разполагаме с доклад, който твърди, че неидентифицирана старица е била забелязана в горното фоайе на хотела точно след стрелбата по госпожица Драйтън, но никой не е потвърдил дали е именно 'спойца Фулър. Вдигнали сме за издирване на старата дама три шата, но все още няма и следа от нея.

– Очевидно тя е ключът към всичко – изръмжа Ласки отбранително.

– Ъ-хъ. Мой'би. Но пък скъсаната й чанта е била намерена пъхната зад една мивка в яхтклуба на Багъри. Петната кръв съответстват на онези по швейцарското, правено в Париж ножче на Карл-Оскар.

– Мили Боже – промърмори психиатърът. – Та това е пълна безсмислица.

Последва продължително мълчание и после Хейнс се изправи.

– Може би е по-просто, отколкото изглежда – каза и подръпна маншетите си. – Госпожица Драйтън е била на посещение на госпожа Фулър... извинете, госпожица Фулър... в деня преди убийствата. Отпечатъците от къщата потвърждават, че е била там, а и един съсед я е видял да влиза в петък вечерта. Госпожица Драйтън е оценила зле тази Барет

Крамър, нейната асистентка. Крамър е търсена във Филаделфия и Балтимор по обвинения, датиращи от 1968-а насам.

– Какви точно? – полюбопитства Ласки.

– Разврат и наркотици – отрязва агентът. – Тъй че някак си госпожица Крамър и човекът на Фулър – този Торн – са решили да се съберат за сметка на възрастните си работодателки. В края на краищата, състоянието на госпожица Драйтън възлиза на над два милиона долара, а госпожица Фулър има сериозна сметка тук, в чарлстънската банка.

– Но как биха могли да... – поде психиатърът.

– Само минутка още. Та Крамър и Торн – Хопт, по-точно – са убили госпожица Фулър и са се отгървали от тялото... крайбрежната охрана в момента претърсва залива. Само че съседът ѝ, старият нощен пазач, е развалил плановете им. Застрелял е Хопт и се е върнал в дома на Фулър – само за да се сблъска там с Крамър. Внучката на стареца го е видяла от къщи и се е втурнала след него – навреме да стане жертва заедно с дядо си. Албърт Ла Фолет, друг от конспираторите, се е паникьосал, когато Крамър и Хопт не са се появили, убил е госпожица Драйтън и е откачил.

Джентри се залюля напред-назад в стола си, с положени на корема ръце. Усмиваше се леко.

– Ами Джоузеф Престън, фотографа?

– Както казахте и вие, невинен минавач – отвърна Хейнс. – Може да е видял къде Хопт е хвърлил тялото на старицата. Няма съмнение, че този боклук го е убил. Кожата и тъканите под ноктите на Престън съвпадат идеално с безезите от нокти по лицето на Хопт. По онова, което е останало от лицето му.

– Аха, ами окото му? – попита Джентри.

– Окото му? Чие око? – психиатърът прехвърли поглед от шерифа към агента.

– На Хопт – уточни домакинът. – Липсва. Някой е порботил върху лявата страна на лицето му с прът.

Хейнс сви рамене:

– И все пак това е единственият смислен сценарий. Имаме двама служители – и двамата бивши престъпници – които работят за две богати стари дами. Техният опит за отвлечение или убийство, или каквото и да е там, се проваля и приключва със серия убийства.

– Аха – съгласи се Джентри. – Мож' и тъй да е.

В последвалото мълчание Саул Ласки ясно чу смях откъм другите кабинети в общинската сграда. Някъде навън изви сирена и млъкна.

– Какво мислите, професоре? Някакви други идеи? – попита Джентри.

Саул Ласки бавно поклати глава:

– Намирам го за озадачаващо.

– А какво ще кажете за онова за „резонанса на насилие“ в книгата ви?

– М-м-м – психиатърът се поколеба. – Не точно това съм имал предвид, като съм го писал. Тук със сигурност разполагаме с верига от насилие, но все още не виждам катализатора.

– Катализатор? – повтори Хейнс. – За какво, по дяволите, става дума в момента?

Джентри качи краката си на бюрото и си избърса врата с червена кърпа.

– В книгата на доктор Ласки се разказва за ситуации е програмирани за убийство хора.

– Не схващам – поклати глава агентът. – Какво искате да кажете – „програмирани“? Имате предвид онзи стар спор, че бедността и обществените условия предизвикват престъпления? – по тона му беше очевидно, че не одобрява подобна гледна точка.

– Съвсем не – възрази Ласки. – Моята хипотеза беше, че има ситуации, условия, институции – дори индивиди – които зареждат в другите стресов отговор, водещ до насилие, дори до убийство, а на пръв поглед помежду им няма пряка причинно-следствена връзка.

Агентът от ФБР се намръщи.

– Все още не схващам.

– По дяволите – обади се шериф Джентри, – нали си виждал нашето отрезвително, Дик? Не? Леле божке, тебе да погледнеш там, преди да тръгнеш! Боядисахме го розово миналия август. Наричаме го „пепто-бисмолния Хилтън“².

Но проклетото чудо сработи. Инцидентите с насилие, които имахме преди, намаляха с шейсет процента, откакто намацахме тази боя, пък на практика не сме почнали да събираме по-приятен сорт клиенти. Разбира се, туй е точно обратното на онова, за което става дума, нали, професоре?

Ласки нагласи очилата си. Когато вдигна ръка, Джентри съзря за миг избелели бледи цифри, татуирани отдолу, точно над китката.

2. Пепто-бисмол е популярно лекарство за киселини и стомашни смущения, което се продава в САЩ под формата на гъст бебешко-розов сироп. – Бел. прев.

– Да, но е аспект на същата теория, за която става дума. Проучването на цветовата обстановка доказва измерими поведенчески промени и такива в настроението на субектите. Причините за намаляването на насилието в подобна обстановка са малки като цяло, но емпиричните сведения доказват... както и вие самият свидетелствате, шерифе... е, изглежда се влияе върху модификациите на психо-физиологичния отговор просто чрез коригиране на цветовата променлива. Тезата ми е, че някои от по-неразбираемите прояви на яростно насилие са резултат от по-комплексни серии стимулиращи фактори.

– Да, да – кимна с досада Хейнс. Погледна си часовника и вдигна глава към Джентри. Шерифът се беше настанил удобно, с вдигнати на бюрото крака. Раздразнен, агентът бръсна въображаемо косъмче от сивото си сако. – Боя се, че не виждам с какво може да ни помогне това, доктор Ласки. Шериф Джентри се занимава с кошмарна серия от убийства тук, а не с някаква лабораторна мишка, която ще му тичка през лабиринт.

Ласки кимна и съвсем леко сви рамене.

– И бездруго бях тук. Така че реших да разкажа на шерифа за връзката си с госпожица Драйтън и да предложа каквато помощ мога. Осъзнавам, че сигурно ви отнемам от ценното време. Благодаря за кафето, шериф.

Психиатърът се изправи и тръгна към вратата.

– Благодаря за помощта, професоре – отвърна Джентри и се изсекна в червената си носна кърпа. Потри носа си с нея, сякаш го сърбеше. – Впрочем, ще ми се да задам още един въпрос.

Ласки се обърна с ръка на бравата.

– Доктор Ласки, мислите ли, че тези убийства могат да са резултат от някакъв скандал между двете възрастни дами – Нина Драйтън и Мелани Фулър, искам да кажа? Дали действително те двете биха могли да задвижат цялата тази лавина?

Лицето на Ласки не трепна. Той примигна с тъжните си очи. Попита:

– Възможно е, но това не обяснява убийствата в „Менсърд Хаус“, нали?

– Не, разбира се, че не – съгласи се Джентри и забърса за последно носа си с кърпата. – Добре. Ами, благодаря, професоре. Определено се радваме, че наминахте. Ако си спомните още нещо за госпожица Драйтън, което може да ни изведе до отговорите и причините за тази бъркотия, нали ще ни звъннете, а?

– Разбира се – обеща психиатърът. – Късмет, господа!

Хейнс изчака, докато вратата се затвори.

– Би трябвало да проверим Ласки – каза.

– М-м – промърмори Джентри. Държеше празната си чаша за кафе и бавно я въртеше в ръце. – Вече го направих. Той е точно този, за когото се представя.

Хейнс примигна.

– Проверил си го преди да дойде днес тук? Джентри се ухили и остави халбата.

– Веднага след обаждането му вчера. Тъй де, не че имаме кой знае колко заподозрени, че да съм си загубил времето, като завъртя един телефон до Ню Йорк.

– Ще накарам Бюрото да провери местопребиваването му около времето на...

– Изнасял е лекция в Колумбийския университет – прекъсна го Джентри. – В събота вечер. Част от обществен форум по уличното насилие. После е имало прием – продължил е чак до след единайсет вечерта. Говорих с декана.

– При все това – възрази Хейнс, – ще му проверя досието. Опази част за Нина Драйтън, дето ходела на терапия при него, не ми прозвуча както трябва.

– Аха – прие Джентри. – Бих се радвал да го поемеш, Дик. Агентът на ФБР си взе шлифера и куфарчето. Поспря и за последно погледна към колегата си. Ръцете на Джентри бяха така силно стиснати, че пръстите бяха побелели. В обикновено кротките му сини очи забелязваше гняв, граничещ с ярост. Шерифът също се взря в Хейнс.

– Дик, ще ми трябва цялата възможна помощ, която мога да измъкна по случая.

– Разбира се.

– Сериозно го казвам – Джентри стисна един молив с две ръце. – Никой не може да се измъкне от окръга ми, след като е извършил девет проклетни убийства. Някой е задвижил цялата тази работа и ще открия кой точно.

– Да – съгласи се Хейнс.

– Ще открия кой – настоя шерифът. Вдигна глава. Очите му бяха ледени. Моливът се счупи между пръстите му, без той да забележи. – И след това ще ги хвана, Дик. Тъй ще бъде. Кълна се, ще ги пипна.

Хейнс кимна, сбогува се и излезе. След като човекът от ФБР си замина, Джентри за дълго остана втренчен в зелената врата. Накрая

погледна и към останките от молива в ръката си. Не се усмихна. Бавно, внимателно, се зае да чупи молива на все по-малки и по-малки парченца.

Хейнс взе такси до хотела си, плати си сметката и със същото такси отиде до Чарлстънското международно летище. Беше подранил. След като си предаде багажа, тръгна да пообиколи чакалнята, купи си „Нюз-ик“ и подмина няколко редици телефонни будки, преди накрая да спре до редицата, поставена в дъното на страничен коридор. Набра номер с кода на окръг Вашингтон.

– Номерът, който търсите, е временно изключен – каза му записан женски глас. – Моля, опитайте отново или се свържете с районния представител на компания „Бел“.

– Хейнс, Ричард М. – представи се агентът. Погледна през рамо към жена с дете, които се насочваха към тоалетната. – Ковънтри. Кабел. Опитвам се да се свържа със 779–491.

Последва щракване, тихо бръмчене и после засъска друг записан глас.

– Този кабинет е затворен за ревизия до второ нареждане. Ако искате да оставите съобщение, моля, изчакайте сигнала. Няма ограничение във времето.

Последва половин минута тишина, след което се разнесе мек звън.

– Тук е Хейнс. Сега напускам Чарлстън. Един психиатър на име Сал Ласки се появи днес да говори с Джентри. Твърди, че работи в Колумбийския. Написал е книга, наречена „Патология на насилието“. Издадена от „Академи Прес“. Твърди, че три пъти се е срещал с Нина Драйтън в Ню Йорк. Отрича да познава Барет Крамър, но лъжеше. Има татуировка от концентрационен лагер на ръката. Сериен номер 4490182. Освен това Джентри е проверил Карл Торн и знае, че в действителност той е швейцарски крадец на име Оскар феликс Хопт. Шерифът е дебел, но не е глупак. Изглежда тази работа му е като таралеж в гащите. Докладът ми ще е готов утре. Междувременно препоръчвам да се проучат Ласки и шериф Джентри. Може да решите, че – като предпазна мярка – е добре да анулирате застраховките и на двамата. Ще се прибера най-късно до осем довечера и ще чакам следващи инструкции. Хейнс. Кабел. Ковънтри.

Агент Ричард Хейнс затвори, вдигна куфарчето си и побърза да се присъедини към тълпата, насочила се към вратите за заминаващи.

Саул Ласки напусна сградата и тръгна към пресечката, където беше паркирана неговата тойота. Леко ръмеше. Въпреки дъждеца, Саул бе позарен колко топъл е въздухът. Навярно беше някъде около десет граду-са. Когато напусна Ню Йорк предишния ден, валеше сняг и температу-рите се въртяха под нулата от доста време.

Седна в колата и се загледа в дъждовните капки, които се търкаляха по предното стъкло. Купето миришеше на нова тапицерия и нечия пура. Саул се разтрепери при все топлото време. Треперенето прераства в тръпки. Стискаше здраво волана, докато те се спуснаха по-надолу и се превърнаха в конвулсии в краката му. След това стегна мускулите на бедрата си и се замисли за други неща; за пролетта, за тихото езеро, кое-то бе открил в Адирондак миналото лято, за изоставената долина, на ко-ято се беше натъкнал в Синай, където проядени от пясъка римски коло-ни се издигаха самотни на фона на скалите.

След няколко минути Саул запали колата и потегли безцелно през потъналите в дъжда улици. Движението беше слабо. Той обмисляше да-ли да поеме по шосе 52 към мотела си. Вместо това обаче зави на юг по „Ийст Бей Драйв“, към стария квартал на Чарлстън.

Пред „Менсърд Хаус“ имаше извита зелена козирка, която стигаше чак над алеята за паркиране. Саул бързо хвърли поглед към тъмния вход отдолу и подкара нататък. На три пресечки оттам зави надясно в тясна уличка. Огради от ковано желязо отделяха дворове и сгради от плочни-ка по тротоара. Саул забави, броеше тихо под носа си и следеше номе-рата на къщите.

Домът на Мелани Фулър бе тъмен. Дворът беше празен, а къщата, с която граничеше от север, изглежда бе затворена, на прозорците имаше заковани тежки капаци. На вратата на двора видя верига и катинар, кой-то май беше нов.

Саул зави наляво на следващата пресечка и после пак наляво. Вър-на се почти на Бруд Стрийт, преди да намери място за паркиране – зад един камион за доставки. Вече валеше по-силно. Той издърпа бялата шапка за тенис от задната седалка, нахлупи я ниско на челото си и вдиг-на яката на рипсеното си сако.

Задната уличка минаваше през центъра на карето и беше оградена с малки гаражи, гъста растителност, високи огради и безброй кофи за бок-лук. Саул броеше къщите – както и когато шофираше – но все пак тряб-ваше да потърси двете мъртви на вид палми откъм прозореца на южната фасада, за да се увери, че не е сбъркал. Вървеше с ръце в джобовете, на-ясно колко е подозрителен в тази тясна алея, но без да е в състояние да

направи нещо по въпроса. Дъждът все тъй се сипеше. Сивият следобед се превръщаше в сумрачна зимна вечер. Надали разполагаше с повече от половин час светлина. Саул си пое три пъти дъх и се приближи към дългата три метра алея за коли, която опираше в пристройка – малък гараж за карети от време оно. Прозорците бяха боядисани в черно, но и така се виждаше, че постройката никога не е била използвана за гараж. На черната ограда имаше високи стоманени шипове, преплетени с лози и острите клонки на гъст жив плет. Долната порта, някога част от черната желязна ограда, беше вързана с верига и имаше катинар. По протежението на веригата бе увита жълта лента от пластмаса и на нея пишеше: НЕ ПРЕМИНАВАЙ – ПО ЗАПОВЕД НА ШЕРИФСТВОТО НА ОКРЪГ ЧАРЛСТЪН.

Саул се поколеба. Чуваха се единствено шушукането на дъжда по ламаринения покрив на къщичката за карети и почукването на водата, капеща от капчука. Той посегна нагоре, хвана се за високата ограда, стъпи с левия си крак на една от пречките на портата, предпазливо се прехвърли над железните шипове и после скочи на паважа в задния двор.

Остана там присвит, с опрени на мокрите камъни пръсти, по десния му крак се стрелкаха болезнени тръпки. Саул слушаше сърцебиенето си и сепващия лай на малко кученце от някакъв двор наблизо. Джафкането спря. Той пристъпи бързо покрай цветята и килната къпалия за птички до дъсчената задна веранда, очевидно пристроявана много след като е била издигната самата къща. Дъждът, здрачната светлина и капещите водоскоци като че ли приглушаваха далечните звуци и усиливаха всяка стъпка и шум на Саул. Зад стъклените пана от лявата си страна той различи растенията там, където преобразуваната оранжерия преминаваше в градината. Изпробва плъзгащата врата на верандата. Тя се отвори със силно скърцане и Саул стъпи в мрака.

Помещението беше дълго и тясно, миришеше на тор и гниеща пръст. Психиатърът различи тъмните силуети на празни глинени саксии, наредени по полиците на зиданата стена на къщата. Вътрешната врата – масивна, украсена с армирани стъкла и прекрасни релефи, беше здраво заключена. Саул знаеше, че ще има поне няколко ключалки. Бе сигурен също и че старницата все има някаква алармена система, но пък беше уверен, че това ще е някаква вътрешна аларма, а не свързана с полицейския участък.

Ами ако полицията я е свързала? Саул поклати глава и прекоси тъмната стая, за да надникне през тесните прозорчета зад една от полиците. Бледобелезникавият корпус на хладилник – нищо друго. Внезапно

се разнесе далечен отглас на гръмотевица и дъждът удвои барабания си ритъм върху покривите и капчуците. Саул премести саксиите, постави ги на празните тезгяхи и изтърси черната пръст от ръцете си, а после извади една от дъските на рафтовете. Прозорците над грубия тезгях бяха здраво затворени отвътре. Саул се сви там, притисна за миг пръсти към стъклото и после се извърна да потърси най-голямата и най-тежката саксия.

Разбиването на стъклото му прозвуча много силно, по-силно от гръмотевиците, които се преследваха с ярките отражения на светкавиците и превръщаха здравите стъкла в огледала. Саул се завъртя отново, разби брадатия силует на отражението си, както и предишния прозорец, изчисти стърчащите остатъци от стъклото и посегна в мрака за бравата. Внезапно го връхлетя детинската представа за ръка, докосваша неговата, и го накара да настръхне. Откри верижка и я дръпна. Прозорецът се завъртя навън. Той се пропъкна през отвора, стъпи на плочките и счуупените стъкла и тежко скочи върху теракота в кухнята.

В старата къща се носеха призрачни звуци. Вода се плискаше през водосточните тръби точно до прозорците. Хладилникът превключваше нещо в себе си с тупване, което накара сърцето на Саул да подскочи в гърлото му. Забеляза, че очевидно все още има ток. Отнякъде се чуваше слабо стържене, като че ли нокти драскат по стъкло.

Извън кухнята водеха три въртящи се врати. Саул избра онази точно пред себе си и излезе в дълъг коридор. Дори на слабата светлина се виждаше петното на тъмния полиран под, на няколко крачки от вратата на кухнята. Саул спря в основата на широкото стълбище, почти очаквайки да види очертани с тебешир силуетите на телата на пода, както в американските детективски филми, които така обичаше. Нямахте тебешир. Беше останало само голямо петно, което бе обезцветило дървото близо до първото стъпало. Саул се озърна по протежение на другия къс коридор към фойето и после пристъпи в голяма, но претрупана с мебели стая, която изглеждаше като гостна, обзавеждана миналия век. Светлината се процеждаше през цветните стъкла в горната част на широк панорамен прозорец. Часовникът над камината беше спрял на 3:26. Тежките тапицирани мебели и високите шкафове, пълни с кристал и порцелан, сякаш поглъщаха всичкия кислород в стаята. Саул подръпна яката си и бързо огледа гостната. Стаята миришеше. Намиришваше на старост и лак, на горчив талк и разложено месо – все ухания, които Саул свързваше със старата си леля Данюта и малкия ѝ апартамент в Краков. Данюта беше на сто и три, когато почина.

Трапезарията се намираше от другата страна на входния коридор и беше празна. Натруфеният полилей лекичко звънтеше под стъпките на Саул. На фойето до входа имаше празна полица за шапки и два черни бастуна, облежнати на стената. Отвън бавно мина камион и къщата потрепери.

Оранжерията, разположена от задната страна на трапезарията, беше много по-светла от останалите помещения в къщата. Застанал в нея, Саул се почувства разголен. Дъждът бе спрял и розите се надигаха от мократа растителност в градината. След няколко минути щеше да се стъмни напълно.

Една от прекрасните витрини бе разбита насилствено. Полираното дърво беше напукано и по пода имаше разпилени стъкла. Саул предпазливо пристъпи през тях и се наведе. На средната полица няколко от статуетките и купите бяха преобърнати.

Психиатърът се изправи и се огледа. В сърцето му се надигаше паника без очевидни причини. Миризмата на мъртво месо сякаш го бе последвала и в стаята. Откри, че десния му юмрук се свива и разтвоя конвулсивно. Вече можеше да си тръгне, да иде право в кухнята през въртящата се врата и да излезе през портата: две минути, не повече.

Вместо това се обърна и мина през тъмния коридор към стълбите. Под пръстите му перилото беше гладко и студено. При все малкия, кръгъл прозорец на стената срещу стълбището, мракът сякаш се надигаше като студен въздух и се утаяваше на площадката над него. Той спря на върха. Вратата отдясно само дето не беше изкъртена с пантите. Бели трески висяха от касата като скъсани сухожилия. Саул се насили да влезе в спалнята. Миришеше като фризер седмици след като токът е спрял. Тежки завеси закриваха прозорците, които гледаха към двора навън. Скъп античен комплект – четка и гребен от слонова кост – лежеше точно в средата на старата тоалетка. Огледалото бе избледняло и зацапано. Високото легло беше спретнато оправено.

Саул се обърна да си тръгне, когато чу звука.

Замръзна насред крачка, с неволно вдигнати юмруци. Нямаше нищо, освен миризмата на гниещо месо. Бе готов да помръдне отново, готов да припише шума на водата в запушените водоскоци навън, когато го чу отново, този път по-ясно.

На долния етаж отекваха стъпки. Тихи, но с крайна, безмилостна предпазливост, започнаха да се изкачват по стълбите.

Саул се обърна и пристъпи бързо към големия гардероб. Вратата не издаде и звук, когато я отвори и се пхна вътре, сред задушавачата

вълна на дрехите на старата дама. В ушите си чуваше яростно туптене. Изкорубените врати не искаха да се затворят и точно пред него остана процеп, откъдето се виждаше тънка вертикална линия сива светлина, разделена от тъмната хоризонтала на леглото.

Крачките изминаха последните горни стъпала, поколебаха се за известно време – тишина! – и после влязоха в стаята. Бяха много тихи.

Саул задържа дъха си. Вълната и миризмата на нафталин се смесваха със смрадта на гнило месо в ноздрите му и направо го задушаваша. Тежките рокли и шалове прилепваха към него, опитваша да набарат раменете и грълото му.

Той не можеше да каже дали стъпките са се отдалечили или не – толкова шумно беше сърцето в ушите му. Постепенно го обгръщаше клаустрофобична паника. Не можеше да се фокусира върху ивичката светлина. Спомни си почвата, която се сипе върху извърнатите нагоре лица, бледите бели възета на ръка върху купчина черна пепел, белия лейкопласт върху брадясала буза и нехайния натиск на крака, сива вълна, черна на зимната светлина, висене над Ямата, където белите крайници мърдат като бавни червеи през черната пепел...

Саул се задави в опит да вдиша. Сборичка се с прилепващата вълна и посегна да отвори вратата на гардероба.

Така и не я докосна. Преди да успее да помръдне, някой грубо я дръпна от външната страна.

5

Вашингтон, вторник, 16-и декември 1980

Тони Харъд и Мария Чен слязоха на вашингтонското национално летище, наеха кола и поеха направо към Джорджтаун. Беше ранен следобед. Докато пресичаха моста „Мейсън Мемориъл“, Потомак се влачеше под тях сива и мазна. Голи дървета хвърляха тънки сенки по алеята. Уискънсин Авеню беше почти пуста.

– Тук – каза Харъд. Мария зави по Ем Стрийт. Скъпите градски къщи сякаш се скупчваха на слабата зимна светлина. Къщата, която търсеше, приличаше на множество други по улицата. Нямаше паркинг пред бледожълтата гаражна врата. Мина някаква двойка – и двамата омотани в тежки кожи, треперещ пудел на каишка се влачеше зад тях.

– Ще почакам – предложи Мария Чен.

– Не – отвърна Харъд. – Обикалай наоколо. Връщай се тук на десетминутни интервали.

Тя се поколеба за миг, когато той слезе, после подкара нататък, вмъквайки се на платното пред някаква лимузина.

Харъд пренебрегна предната врата на къщата и се приближи към гаража. Под отвореното метално панелче му се разкри малък слот с четири немаркирани пластмасови бутона. Извади миниатюрна кредитна карта от портфейла си и я пхна в слота. Чу се щракване. Той застана близо до стената и натисна третия бутон четири пъти, а после и трите други. Вратата на гаража се вдигна нагоре. Харъд прибра „кредитната карта“ и влезе.

Когато вратата се спусна зад гърба му, в празното помещение стана твърде тъмно. Той не подушваше и следа от масло или газолин – само хладен бетон и слаби остатъчни миризми. Направи три крачки до средата на гаража и остана неподвижен, без дори да се опита да потърси врата или да запали лампата. Чу се меко електрическо бръмчене – то означаваше, че монтираната на стената видеокамера го е сканирала и прави проверка, за да се убеденят, че е влязъл сам. Харъд предположи, че камерата е снабдена с инфрачервен или усилващ светлината обектив. Всъщност обаче не му пукаше.

Щракна врата. Той пристъпи към светлината и влезе в празна стая, която, ако се съдеше по електрическите контакти и тръбите, първоначално е била замислена като перално помещение. Друга видеокамера, окачена на втората по ред врата, се завъртя да го фиксира, когато влезе. Харъд разкопча коженото си яке бомбър.

– Моля, свалете тъмните си очила, господин Харъд – гласът се разнесе от стандартен домашен високоговорител, монтиран на стената.

– Заври си ги в задника – любезно отвърна Харъд и свали авиаторските си слънчеви очила. Тъкмо си ги слагаше отново, когато вратата се отвори и влязоха двама мъже в тъмни костюми. Единият беше плешив и едър – стереотипният образ на бяч или бодигард. Другият беше по-висок, слаб, тъмен и много по-заплашителен, макар и не с конкретни черти.

– Ще имате ли нещо против да вдигнете ръце, господине? – попита по-едрият.

– А ти ще се изчукаш ли сам за петаче? – върна му го Харъд. Мразеше да го докосват мъже. Мразеше мисълта да докосва тях. Двамата чакаха търпеливо. Той вдигна ръце. По-едрият професионално го

обискира – безлично – и кимна на мургавия.

– Ето отгук, господин Харъд – по-слабият го поведе през вратата, през неизползвана кухня, надолу по ярко осветен коридор покрай няколко празни, необзаведени стаи и спря в края на стълбите. – В първата отляво са, господине – каза и посочи нагоре. – Те ви очакват.

Харъд не отвърна нищо, просто се изкачи по стъпалата. Подът беше от светъл дъб, полиран до блясък. Стъпките му оттекваха в къщата. Сградата миришеше на нова боя и необитаемо жилище.

– Господин Харъд, много се радвам, че успяхте да дойдете! Петима мъже седяха на съгъваеми столове, поставени в не съвсем пълтен кръг. Стаята може би бе предназначена за семейна спалня или голямо ателие. Подът беше гол, затворените капаци – бели, а камината – празна. Харъд познаваше тези мъже – или поне ги знаеше по име. Отляво надясно там седяха Траск, Колбън, Сътър, Барент и Кеплър. Носеха скъпи костюми с консервативна кройка и седяха в почти еднакви пози, с изправени гърбове, кръстосани крака и скръстени ръце. Трима от тях имаха куфарчета на пода до столовете си. Трима носеха очила. И петимата бяха бели. На възраст варираха от края на четирийсетте до началото на шейсетте, а Барент бе най-възрастният сред тях. Колбън беше почти плешив, а другите четирима очевидно ходеха при един и същ бръснар от Капитол Хил. Траск бе този, който го заговори. Додаде:

– Закъсняхте, господин Харъд.

– Аха – съгласи се Тони Харъд и пристъпи по-близо. – Полетът късния!

Нямаше приготвен за него стол. Той си свали коженото яке и го преметна през рамо с пъхнат в клупката пръст. Отдолу носеше яркочервена копринена риза, разкопчана отпред, за да се вижда медальонът от зъб на акула на златна верижка. Беше с черни рипсени панталони, притегнати с широк, златен колан модел R2-D2 (подарен му от Джордж Лукас) и тежки подковани ботуши с масивни подметки.

Траск кимна. Колбън се окашля, сякаш се канеше да заговори, но се задоволи само да намести очилата си с рогови рамки.

– Та, какво знаем? – попита Харъд. Без да дочака отговор, той отиде до килера, извади съгъваем метален стол и го разположи в пресечната точка на кръга. Яхна го наобратно и метна якето си на облегалката. Поинтересува се: – Има ли нещо ново? Или съм се помъкнал на шибаната разходка за тоя, дето духа?

– Канехме се да питаме вас – обади се Барент. Гласът му беше изискан и добре модулиран. В гласните си личаха следи както от източното

крайбрежие, тъй и от Англия. Очевидно не беше човек, на когото му се налага да повишава тон, за да го чуят. Него и бездруго го слушаха.

Харъд сви рамене.

– Държах една от речите на погребалната служба на У или – обясни той. – Във „Форест Лоун“. Много тъжно. Над двеста холивудски знаменитости цъфнаха там да си отдадат уважението. Десетина-петнайсет от тях действително познаваха Уили.

– Къщата му – търпеливо намекна Барент. – Претърсихте ли къщата му, както се искаше?

– Аха. – И?

– И нищо – отвърна Харъд. Устата му се сви до резка на бледото му лице. Мускулите в ъгълчетата ѝ, тъй често изразяващи сарказъм или жестока насмешка, бяха стегнати здраво. – Разполагах само с няколко часа. Прекарах половината от тях в преследване на някои от старите любовници на Уили, които имаха ключове и щяха да нападнат като лешояди и да окълват костите на имението му...

– Били ли са Използвани? – попита Колбън. В тона му се усещаше раздражение.

– Не, не мисля. Уили си губеше силата, не забравяйте. Може би ги е използвал малко, колкото да ги поокастри. Погалил ги е малко, но се съмнявам дори и в това. Не му се налагаше – с всичките му пари и участието в студиото.

– Претърсването – напомни Барент.

– Аха. Та, значи, имах на разположение около час. Том МакГуайър, адвокатът на Уили, ми е стар приятел и ме пусна да преровя хартиите по бюрото и в сейфа. Нямах кой знае какво – разни филмови и литературни права, няколко акции... Но не е нещо, дето бих го нарекъл „портфейл“. И в инвестициите си Уили беше склонен да се придържа към филмовата индустрия. Имаше сумати бизнес-писма, но почти нищо лично. Завещанието му бе прочетено вчера, сигурно знаете. Аз получавам къщата... ако платя шибаните данъци. Повечето от парите са вкарани по проекти. Той е оставил всичко от банковата си сметка на Холивудската организация за защита правата на животните.

– Защита на... – повтори Траск.

– Можеш да си заложиш задника! Стариат Уили беше луд по животни. Винаги се оплакваше от начина, по който ги използват във филмите и лобираше за по-сурови закони и търговски правила за защита на конете в каскадите – всякакви такива.

– Продължавайте – настоя Барент. – Значи не е имало какво да ни

подскаже за миналото на Уили?

– Не.

– И нищо за Способността му?

– Не, нищо.

– И не е споменавал някой от нас? – попита Сътър.

Харъд седна по-изправен.

– Разбира се, че не! Знаете отлично, че Уили не беше известен за съществуването на Клуба.

Барент кимна и сплете пръсти.

– Сигурен ли сте, че е невъзможно да е знаел, господин Харъд?

– Няма начин.

– Но е бил наясно за Способността ви?

– Ами да. Искам да кажа – разбира се! Нали преди години се съгласихте да му позволим да научи за това. Казахте го, когато ми наредихте да се сближа с него.

– Така беше.

– Освен това Уили винаги е смятал Способността ми за слаба и непостоянна в сравнение с неговата. Понеже – за разлика от него – не се нуждаех от Използване на хората и... заради собствените ми предпочитания...

– Да не Използвате мъже – уточни Траск.

– Поради собствените ми предпочитания – настоя Харъд. – Та какво ли знаеше шибанякът Уили? Гледаше ме с презрение даже когато загуби всичко, освен силата да държи на линия Рейнолдс и Лухар, двамата му погалво-мани. Даже и там не го биваше много-много през повечето време.

Барент кимна отново.

– Та значи смятате, че вече не е бил способен да Използва хората да режат квитанции?

– Христе, не – отвърна Харъд. – Съвсем не. Може да е бил в състояние да използва двамата си биячи или някой от любовниците си, но не беше достатъчно глупав да го прави.

– И сте го пуснали да иде в Чарлстън за това... м-м-м... събиране с двете жени? – попита Кеплър.

Харъд стисна облегалката на стола си през коженото яке.

– Какво искате да кажете с това „пуснал съм го“? 'Ми да, пуснах го. Работата ми е да го надзиравам, не да ограничавам свободата на движението му. Уили пътуваше из целия свят.

– И какво смятате, че е правил на тези събирания? – попита Барент.

Харъд сви рамене.

– Приказвали са си за старите времена. Дъвкал е старата слава с двете други дърти кокошки. Доколкото знам, може и да е чукал дъртофелниците. Че влиза ли ми в работата? Обикновено оставаше по два-три дни, не повече. Никога не е било проблем.

Барент се обърна към Колбън и му махна. Плешивият отвори куфарчето си и извади кафяв тефтер с твърди корици, който силно приличаше на фотоалбум. Подаде го през кръга на Харъд.

– Какво, по дяволите, е това?

– Виж го – нареди Барент.

Харъд прелисти албума – в началото бързо, после по-бавно. Много бавно. Прочете няколко от изрезките отначало докрай. Когато свърши, си свали тъмните очила. Никой не каза и дума. Някъде по Ем Стрийт се чу клаксон.

– Не е на Уили – отбеляза Харъд.

– Не – потвърди Барент. – Принадлежал е на Нина Драйтън.

– Невероятно. Исусе-шибано-невероятно! Не може да е истина. Старата кучка сигурно е била малоумна – да си измисля такива работи. Дали е искала да бъде като в добрите стари времена?

– Не – отвърна Барент. – Доказахме, че тя е присъствала в най-подходящите моменти. Твърде вероятно е постиженията да са нейни.

– Небесни лайна – възкликна Харъд. Сложи си очилата и разтри слепоочията си. – Как сте се докопали до това? В нюйоркския й апартамент?

– Не – отвърна Колбън. – Пратихме човек в Чарлстън миналата събота – заради самолетната катастрофа на Уили. Той успя да измъкне това от вещите на Нина Драйтън в кабинета на полицията преди местните власти да имат възможност да го мернат.

– Сигурен ли сте? – попита Харъд.

– Да.

– Въпросът е – намеси се Барент, – дали те тримата все още са играели на някакъв вариант на старата им виенска Игра? И ако да, то дали приятелят ни Уили е притежавал подобни документи?

Харъд поклати глава, но не каза нищо. Колбън извади една папка от куфарчето си.

– Нищо съществено не е било намерено в останките на самолета. Разбира се, като цяло са открити твърде малко разпознаваеми вещи. Повече от половината от телата все още не са намерени. Онези, които са извадени от блатото, са твърде разчленени, за да бъдат идентифицирани

бързо. Била е много мощна експлозия. Пък и условията на мястото са отвратителни. За разследващите екипи положението не е леко.

– Коя от старите кучки е отговорна за това? – попита Харъд.

– Не сме сигурни – отвърна Колбън. – Изглежда обаче, че приятелката на Уили – госпожица Фулър – е преживяла уикенда. Тя е и логичната кандидатка.

– Що за гаден начин да умре Уили – каза Харъд, без да се обръща към никого в частност.

– Ако изобщо е мъртъв – подчерта Барент.

– Какво? – Тони се облегна назад. Краката му се изпънаха и подметките му оставиха черни следи на дъбовия паркет. – Да не мислите, че не е? Смятате, че не е бил на борда?

– А, не, човекът си спомня, че Уили и двамата му приятели са се качили в самолета – отвърна Колбън. – Спорели са – Уили и неговият черен колега.

– Янсен Лухар – кимна Харъд. – Този безмозъчен задник? Барент додаде:

– Нямаме гаранция обаче, че са останали на борда. Агентът е бил извикан извън района за качване няколко минути преди затварянето на самолета.

– Но нищо не подсказва, че Уили не е бил на борда – настоя Харъд.

Колбън остави папката встрани.

– Не. Обаче, докато не намерим тялото на господин Бордън, не можем спокойно да приемем, че е бил... м-м-м... неутрализиран.

– Неутрализиран – повтори Харъд.

Барент се изправи и отиде до прозореца. Дръпна завесите. Кожата му изглеждаше гладка като порцелан на непряката светлина.

– Господин Харъд, има ли някаква възможност Уили ван Борхарт да е знаел за Островния клуб?

Тони трепна, сякаш му бяха ударили плесник.

– Не. Абсолютно не.

– Сигурен ли сте?

– Напълно.

– Никога не сте споменавали за нас? Дори индиректно?

– Че що да се шибам с това? Не, мътните го взели, Уили не знаеше и думица за нас!

– Сигурен ли сте?

– Уили беше старец, Барент. Имам предвид възрастен човек. Бе наполовина луд, понеже вече не можеше да Използва хората. Особено да

ги Използва, за да убива. Да убива, Колбън, у-бий-ство – не неутрализация или прекъсване на застраховките, или терминиране с особено внимание, или някой друг от любимите евфемизми на агенцията ви. Уили убиваше, за да остане млад и не можеше да го прави вече – ето защо бедният стар пръдльо съхнесе като оставена на слънцето слива. Ако бе знаел за проклетия ви Островен клуб, щеше да допълзи тук на колене и да ви моли да го включите.

– Това е и твой Островен клуб, Харъд – намекна Барент.

– Аха, тъй ми се струва. Само дето още не съм бил там, та не мога да знам!

– Ще бъдете поканен за втората седмица това лято. Първата седмица не е... ъ-ъ-ъ... която ви трябва, нали?

– Може и да не е. Но все пак май ми се ще да си поблъскам лактите с богатите и могъщите. Да не споменаваме и малко погалване от моя страна.

Барент се засмя. Неколцина от другите също се включиха.

– Боже мили, Харъд – каза Сътър, – не ти ли стига каквото получаваш в града на лъжливия блясък?

– Освен това – допълни Траск, – няма ли да ви е малко трудно? Искам да кажа, като се има предвид списъка с гости за първата седмица... тъй де, в светлината на предпочитанията ви...

Харъд се обърна и го погледна. Очите му се бяха превърнали в малки процепи в бяла маска. Заговори много бавно, като всяка дума падаше на мястото си като патрони, които влизат в гнездата на барабана на пистолет.

– Знаете какво имам предвид. Не се ебавайте с мен.

– Да – каза Барент. Гласът му беше успокоителен, британският му акцент – по-ясно доловим. – Знаем какво имате предвид, господин Харъд. И това може да е вашата година този път. Знаете ли кой ще бъде на Острова идващия юни?

Харъд сви рамене и отклони поглед от Колбън:

– Обичайната глутница хлапета, алчни за летен лагер, предполагам. Бих предположил, че Хенри К. може да дойде. Може би и експрезидентът.

– Двама експрезиденти – обади се Барент с усмивка. – И канцлерът на Западна Германия. Но това не е толкова важното. Ще присъства и следващият президент.

– Следващият президент ли? Иисусе Христе, че нали току-що турихте един?

– Да, ама той е стар – уточни Траск и другите се засмяха, сякаш това им беше любимата тайна шегичка.

– Сериозно – обади се Барент, – това е твоята година, Харъд. Когато ни помогнеш да изясним подробностите около тази чарлстънска бъркотия, нищо няма да пречи на възхода ти към пълното членство.

– Какви подробности?

– Първо, помогни ни да се уверим, че Уилям Д. Бордън, същият хер Вилхелм фон Борхарт, е мъртъв. Ще продължим собственото си разследване. Вероятно тялото му скоро ще бъде намерено. Може да ни помогнеш просто като елиминираш другите възможности, ако се появят такива.

– Добре. Какво още?

– Второ, трябва да се извърши много по-щателно проучване на къщата на господин Бордън, преди... ъ-ъ-ъ... да дойдат и други лешояди. Увери се, че не е останало абсолютно нищо друго, което да притесни някой от тях.

– Връщам се обратно тази нощ – кимна Харъд. – Ще ида в дома на Уили още сутринта.

– Чудесно. Трето и последно, бихме искали съдействието ти, за да се оправим с онази последна чарлстънска подробност.

– Която е?...

– Човекът, убил Нина Драйтън, който почти сигурно е виновен за смъртта на твоя приятел Уили. Мелани Фулър.

– Смятате, че още е жива?

– Да.

– И искате да ви помогна да я намерите?

– Не – каза Колбън. – Ние ще я намерим.

– Ами ако е напуснала страната? Аз бих направил това, ако съм на нейно място.

– Ще я намерим – повтори Колбън.

– Ако не искате да я търся, то тогава какво да правя?

– Искаме да присъстваш, когато я задържим. Искаме да прекратиш застраховката ѝ.

– Да я неутрализираш – добави Траск с лека усмивчица.

– Да я терминиращ с особено внимание – допълни Кеплър.

Харъд примигна и погледна към прозореца, където стоеше Барент.

Високият мъж се обърна и се усмихна.

– Време е да си платиш членския внос, господин Харъд. Ще намерим старицата вместо теб. После искаме да убиеш нахалната кучка.

Харъд и Мария Чен трябваше да излетят от международното в Дълес, за да хванат прекия полет за Лос Анджелис преди нощния специален. Полетът бе отложен с двамазет минути поради технически проблеми. На Харъд ужасно му се искаше да си пийне. Мразеше да лети. Мразеше да се оставя на нечия милост, а точно това означаваха полетите със самолет за него. Знаеше статистиката, която показва колко безопасно е да се лети. Това обаче не го вълнуваше. Имаше ясни спомени от развърляни на няколко акра останки, за изкривени парчета метал – все още нагорещени до бяло от огъня, за късове от тела, проснати розови и червени в тревата като парчета съомга, съхнеща на слънцето. „Бедният Уили!“ – помисли си той.

– Защо не сервираат проклетите питиета преди излитане, когато ни трябват? – попита той.

Мария Чен се усмихна.

Лампите на пистата бяха светнали, когато най-сетне се засилиха за отлитането, но щом излязоха над дебелия пласт облаци, разполагаха с още няколко последни минути светлина. Харъд отвори куфарчето си и избута тежката купчина сценарии. Имаше пет потенциални продукта в скута си. Два бяха прекалено дълги – над 150 страници, тъй че той ги пхна обратно в гнездото на куфарчето непрочетени. Първа страница на третия беше нечетлива, него също остави настрана. Стигна до осма страница от четвъртия ръкопис, когато стюардесата се приближи да вземе поръчките им за питиетата.

– Водка с лед – заяви Харъд. Мария Чен отказа алкохол. Когато младата стюардеса се върна с питието, Тони внимателно я огледа. По негово мнение, едно от най-глупавите решения в корпоративната история беше взето, когато авиолиниите отстъпиха пред обвиненията в полоа дискриминация и започнаха да наемат мъже за стюарди. На Харъд дори стюардесите му се струваха по-стари и одомашнени напоследък. Но не и тези. Тя беше млада и с много приятен вид, не от обичайните за авиолиниите „отливки“, а приятно секси по леко селяшки начин. Изглежда беше скандинавка. Имаше руса коса, сини очи и розови бузи, посипани с лунички. Гърдите й бяха големи – може би прекомерно за ръста й – и много сладко опъваха пуловера й в златно и синьо.

– Благодаря ти, скъпа – каза Харъд, когато тя остави чашата на малката масичка пред него. Докосна ръката й, когато тя се изправяше. – Как се казваш?

– Кристен – тя се усмихна, но развали ефекта, като си дръпна

прекомерно бързо ръката. – Приятелите ми ме наричат Крис!

– Е, Крис, я поседни тук за миг – Харъд потупа широкия подлакътник на седалката си. – Нека си поговорим малко.

Кристен отново се усмихна, но това беше заучена гримаса, почти механична.

– Съжалявам, господине. Изоставаме от разписанието и вече трябва да сервирам храната.

– Чета един филмов сценарий тука – каза Харъд. – Сигурно ще се хвана и да го продуцирам. Има в него една роля, която ми звучи все едно е писана точно за прелестна млада madchen като теб.

– О, благодаря, но наистина трябва да помогна на Лори и Кърт с вечерята.

Харъд я стисна за китката, когато тя понечи да си тръгне.

– Нали няма да те убие да ми донесеш още една водка с лед, преди да се хванеш с Кърт и Лори?

Тя си издърпа ръката – бавно, очевидно съпротивлявайки се на изкушението да разтрие китката, която той беше стиснал толкова силно. Не се усмихна.

Второто питие още го нямаше, когато усмихнатата Лори донесе на Харъд вечерята му – пържола и омар. Той не я яде. Навън бе тъмно и обозначителните светлини мигаха в червено в края на крилото. Харъд превключи на горната лампа за четене, но в крайна сметка остави сценария встрани. Погледа как Кристен пъргаво минава насам-натам. Обаче Кърт бе този, който разчисти недокоснатата вечеря на продуцента.

– Ще искате ли още кафе, господине?

Тони не отговори. Гледаше как русата стюардеса флиртува с един бизнесмен и донесе възглавница за съненото петгодишно детенце, което беше на два реда пред него.

– Тони... – поде притеснено Мария Чен.

– Млъквай – изръмжа ѝ той.

Почака, докато Кърт и Лори се затирят в друга посока, а Кристен остане сама близо до предната тоалетна. После се изправи. Момичето се обърна към прохода, за да го остави да се пропъхне помежду им, но иначе все едно не го забеляза. Тоалетната беше празна. Харъд влезе вътре и после отвори вратата да надзърне обратно зад ъгъла.

– Извинете, госпожице...

– Да? – Кристен вдигна глава от отрупаните подноси.

– Водата май не тече както трябва.

– Няма налягане?

– Изобщо няма вода – отвърна Харъд. Отстъпи встрани и я остави да влезе. Над рамото си мярна пътниците от първа класа, унесени от музиката в слушалките си, четящи или спящи. Единствено Мария Чен гледаше към тях.

– Май сега си тече както трябва – отбеляза стюардесата. Харъд пристъпи навътре зад нея и заключи вратата. Кристен се стегна и се обърна. Той я хвана за рамото, преди тя да каже и дума.

Стой мирна.

Харъд приближи лице до нейното. Помещението беше много малко и вибрациите от самолетните двигатели пулсираха през преградите и метала.

Очите на момичето се разшириха и тя разтвори устни, като че ли се канеше да заговори, но Тони бутна и от устата ѝ не излезе нито звук. Той се взря в очите ѝ толкова настойчиво, че силата на погледа му беше много по-голяма от натиска на ръката му върху рамото ѝ. Чувстваше съпротивата ѝ и натисна срещу нея. Усети течението на мислите ѝ и натисна още по-силно, проправяйки си път като човек, който гази нагоре по течението на поток. Почувства я как се стърчва, физически в началото и после в гънките на ума си. Той прикова избледняващото ѝ съзнание толкова здраво, както веднъж бе приковал братовчедка си Елизабет в мач по борба, когато бяха още деца и Харъд случайно се озова отгоре, стиснал ръцете ѝ за китките. Натискаше ги към земята, долната половина на тялото му се озова между краката ѝ, между бедрата ѝ, съпротивляваше се на стегнатите ѝ, алчни слабини с част от теглото си, притеснен и възбуден от внезапната си ерекция и от яростната и мощна борба на безпомощната си пленничка.

Спри. Съпротивата на Кристен отслабна и изчезна. За Харъд физическото проникване в жена беше като шокираща, предпоследна топлина. Имаше внезапен покой и почти стряскащо разхлабване, щом волята му еректира в съзнанието ѝ. Усещането ѝ за „аз“ отслабна като гаснеща светлина. Харъд го остави да гасне. Не направи усилие да плъзне настрани жилото и вълната на мислите ѝ към топлия център на удоволствията в сърцевината ѝ. Не си губи време да я погали. Харъд не се интересувахе от удоволствието ѝ – само от подчинението ѝ.

Не мърдай. Той се наведе дори още по-близко. На изнервените бузи на Кристен имаше лек златист мъх. Очите ѝ бяха много големи, много сини, с напълно разтворени ириса. Устните ѝ бяха влажни и разтворени. Харъд прекара уста по нейната, захапа лекичко пълната ѝ долна устна и после пхна език.

Кристен не помръдна, с изключение на леко възклицание, което би могло да е и въздишка, и стенание, или пък писък, ако тя беше свободна. Имаше вкус на мента. Харъд отново захапа долната ѝ устна, по-остро този път, след което отдръпна глава и се усмихна. На устната ѝ капчица кръв се устреми надолу по брадичката. Очите ѝ се визираха покрай продуцента и през него, пасивни, безстрастни, но зад тях се виждаше искрица страх като полуосъществено движение на животно в клетка зад студени решетки.

Харъд освободи ръката ѝ и прекара длан по бузата ѝ. Той се наслаждаваше на безпомощните гърчове на мозъка ѝ, на твърдата увереност във властта си над него. Паниката ѝ изпълваше ноздрите му като могъщ парфюм. Той пренебрегна умолителните обертонове на гърчовете ѝ и последва добре утъпканите пътеки от мрак към двигателния център в съзнанието ѝ. Оформил и изкова съзнанието ѝ толкова сигурно, колкото яки ръце могат да намачкат меко тесто. Тя въздъхна отново.

Не мърдай. Харъд дръпна блейзъра ѝ и го остави да падне смачкан на полицата зад тях. Малката кабинка отекваше от тежкото му дишане и пулсациите на двигателите. Самолетът леко се залюля и Харъд залитна към стюардесата, бедрата им се докосваха. Неговата възбуда добавяше сила към властта му над нея. Стой тихо.

Тя носеше копринено шалче в червено и синьо – цветовете на авиолинията – затъкнато под бежовата ѝ блуза. Харъд пропусна шалчето, но разкопча блузата с опитни пръсти. Кристен започна да трепери, когато грубо освободи блузата от ластика на полата ѝ, но той стегна умствена си хватка и треперенето спря.

Кристен носеше плътен бял сутиен. Гърдите ѝ бяха бели и тежки, преливаха над бялата дъга на плата. Харъд почувства неизбежната меко-та дълбоко в себе си, вълна от любов и загуба, каквато чувстваше винаги. Тя не повлия на контрола му.

Устата на младата жена помръдна леко. Слюнка и кръв трептяха на долната ѝ устна.

Не мърдай. Харъд смъкна блузата от раменете ѝ и я остави да виси на отпуснатите ѝ ръце. Пръстите ѝ се свиха. Той разкопча сутиена ѝ и го вдигна нагоре. Отвори коженото си яке и разкопча собствената си риза, за да потрие гърди в нейните. Гърдите ѝ бяха дори по-големи, отколкото бе сметнал, че може да са, гъвкави под него, кожата беше толкова уязвимо бледа, а зърната толкова нежно розови и недоразвити, че той почувства как гърлото му се стяга от силата на любовта му към нея.

Мъкни, млькни, млькни. Мирна, кучко.

Самолетът се наклони по-стръмно наляво. Харъд се облегна върху нея, отпусна тежестта си върху ѝ и отново се потри в меката крива на корема ѝ.

В коридора се чу шум. Някой опита вратата. Харъд вдигна полата ѝ и я качи над широките ѝ бедра до хълбоците. Чорапогашите ѝ се скъсаха, когато грубо ги дръпна надолу, така че ги стъпка, премести с коляно левия ѝ крак встрани и я освободи от тях. Тя носеше бели бикини под чорапогашите. На бедрата ѝ имаше още от мекия, златист мъх. Краката ѝ бяха гладки и твърди. Харъд затвори очи с благодарност.

– Кристен? Там ли си? – беше гласът на стюарда. Бравата изтрака отново. – Кристен? Кърт е.

Харъд свали белите ѝ гащички надолу и си разкопча панталоните. Беше с болезнена ерекция. Докосна основата на корема ѝ точно над линията на срамното окосмяване и допирът го накара да потрепери. Самолетът се залюля в турбуленция. Някъде настоятелно издрънча звънче. Харъд я стисна за задника, раздели ѝ краката и се плъзна нагоре и в нея щом самолетът започна да се тресе по-силно. Усети ръба на мивката под пръстите си, докато теглото ѝ се настаняваше в обятията му. За секунда-две усети суха съпротива и после, за втори път, го заля всепоглъщашото усещане за предаваща се топлина. Харъд грубо се клатеше върху нея. Медальонът от зъб на акула се удряше в разлятите ѝ гърди.

– Кристен? Какво по дяволите става? Времето е ужасно. Кристен? Самолетът подскочи надясно. Мивката и поличката над нея вибрираха. Харъд натисна, повдигна я срещу себе си, натисна пак.

– Стюардесата ли търсиш? – разнесе се и гласът на Мария Чен през тънката врата. – Тя помагаше на една стара дама, която не е добре... всъщност е зле, боя се.

Последва нечленоразделно мърморене. Пот блестеше между гърдите на Кристен. Харъд я притисна по-силно към себе си, изцеждаше я, стягаше я в жестокото менгеме на волята си, вътре в нея, усещаше се как влиза и излиза в грубо отражение на мислите ѝ, вкусува солта на плътта ѝ и саламурата на паниката ѝ, движи я в отговор като голяма, мека кукла, чувства оргазма да се надига в нея, не, в него, двата потока на мисъл и чувства се изсипват в общата тъмна чаша на физическия отговор.

– Не, не съм сигурна – заяви на стюарда Мария Чен. Последва леко почукване на вратата, на сантиметри от лицето на Харъд.

Той се нарегна, изпразни се мощно, усети медальона да се връзва и в двама им и зарови брадичка във вдлъбнатината на врата ѝ. Главата на

момичето се изви назад. Устата ѝ се отвори в беззвучен писък и очите ѝ се втренчиха в ниския таван.

Самолетът подскачаше и се люлееше. Харъд целуна потта на гърлото ѝ и спря да вдигне гащите ѝ. Пръстите му трепереха, докато закопчаваше блузата ѝ. Чорапогащникът ѝ беше скъсан на няколко места. Той го напъха в джоба на якето си и изглади гънките на полата ѝ. Краката ѝ изглеждаха достатъчно загорели да прикрият липсата на чорапи.

Харъд постепенно отпусна натиска. Мислите ѝ бяха в пълен хаос, спомените – смесени със сънища. Харъд я отпусна да се превие над мивката, докато отваряше вратата.

– Светнаха знака за закопчаване на коланите, Тони – тънкия силует на Мария Чен изпълни вратата.

– Аха.

– Какво? – обади се Кристен безразлично. Очите ѝ още не се бяха фокусирали. – Какво? – отново сведе лице към металното басейнче и повърна тихо.

Мария влезе и прихвана момичето за раменете. Когато тя приключи, секретарката избърса лицето ѝ с мокра салфетка. Харъд стоеше в коридора – бе се подпрял на касата на вратата, докато самолетът подскачаше като малко корабче в бурно море.

– Какво? – попита Кристен и сяпа се взря в Мария Чен. – Не знам... защо съм... помня?

Мария погледна към Харъд, докато галеше челото на момичето.

– Най-добре иди седни, Тони. Ще ни вкараш в беля, задето не си си закопчал колана.

Харъд се върна на мястото си и взе сценария, който беше чел. Мария Чен се върна при него след малко. Турбуленцията затихваше. Далеч отпред притеснените възгласи на Кърт заглушаваха дори воя на моторите.

– Не знам – чу се приглушеният отговор на Кристен. – Не знам!

Харъд го пренебрегна и се зае да си вади бележки в полетата на ръкописа. След няколко минути вдигна очи и видя, че Мария Чен го гледа. Той се усмихна, мускулите в ъгълчетата на устата му се извиха надолу.

– Не ми харесва да чакам дълго второто си питие – каза тихо.

Мария Чен се обърна на другата страна и се втренчи в мрака и в примигващата червена светлина в края на крилото.

Рано на следващата сутрин Тони Харъд подкара към къщата на Уили. Пазачът на вратата разпозна колата на Харъд от разстояние и отвори

точно когато червеното ферари спря пред него.

– Добро утро, Чък!

– Брутро, господин Харъд. Не съм свикнал да ви виждам тук толкова рано.

– И аз не съм свикнал, Чък. Тряба да попрелистя още малко работни бумажки. Да поразмърдам финансите за някои нови проекти, дето Уили ни е набутал. Конкретно за едно нещо, наречено „Белият роботърговец“.

– Да, гусине, четох за това.

– Охраната тук ли си остава, Чък?

– Да, гусине, поне до търга другия месец.

– МакГуайър ли ви плаща?

– Да, гусине. От името на имението.

– Аха. Е, ще се видим пак, Чък. И не взимай бонбонки от непознати!

– Вие също, гусин Харъд.

Тони подкара с доволен кикот и ускори по дългата алея. Утринното слънце създаваше калейдоскоп от цветове през редицата тополи по протежение на алеята. Харъд завъртя колата около сухия фонтан пред главния вход и паркира близо до западното крило, където бяха кабинетите на Уили.

Домът на Бил Бордън в Бел Еър изглеждаше като дворец от някоя бананова република, който е бил преместен на север. Имаше квадратни километри кирпич и червени плочки, а прозорците бяха разделени на множество малки сектори, в чиито стъкла сияеха утринните слънчеви лъчи. Портите се отваряха към дворове, които бяха оградени от покрити веранди, те пък водеха към светли, просторни стаи, на свой ред свързани с коридори и други дворове. Къщата сякаш беше правена в продължение на няколко поколения, а не издигната наведнъж в горещото лято на 1938 за дребен филмов магнат, който умрял три години по-късно, докато гледал задръстванията.

Харъд използва ключа си да влезе в западното крило. Венецианските щори хвърляха жълти ивици по килима в кабинета на секретарката.

Стаята беше спретната, пишешите машини – покрити, бюрата – почистени. Харъд усети угризение, когато се сети за обичайния хаос от звънящи телефони и шум, който бе царял тук. Кабинетът на Уили беше две врати по-нататък, зад конферентната зала.

Харъд извади парче хартия от джоба си и отвори сейфа. Премести цветните папки и сгънатите документи в средата на голямото, бяло

бюро на Уили. Отключи вътрешния шкаф и въздъхна. Очертаваше се тежка сутрин.

Три часа по-късно той се протегна, прозя се и избута креслото си назад от претрупаното бюро. В документите на Уилям Бордън нямаше нищо, което да притесни когото и да е, освен няколко любители и поклонници на качеството в киното. Харъд се изправи и имитира няколко боксови удара със стената за спаринг-партньор. Адидаските му го караха да се чувства лек и пъргав. Носеше син анцуг с отворени ципове на китките и глезените. Беше гладен. Пристъпвайки леко – маратонките му тихо съскаха по плочките – той тръгна по коридора на западното крило, през двор с фонтан, надолу през голяма покрита тераса, достатъчно широка да побере събрание на Гилдията на екранните актьори и към кухнята, където влезе през южната врата. Все още имаше храна в хладилника. Той си отвори бутилка шампанско и се зае да маже майонеза на парче франзела, когато чу шум. Все още с бутилката в ръка, тръгна през голямата трапезария към дневната.

– Хей, какво по дяволите правиш, шибаняк? – провикна се Харъд. На десетина метра от него някакъв човек се беше привел и претърсваше полиците там, където Уили държеше видеокасетите си. Човекът бързо се изправи и сянката му затанцува по седемметровия екран в ъгъла.

– О, ти ли си? – възкликна Харъд. Младежът беше един от приятелите на Уили, когото те с Том МакГуайър бяха преследвали няколко дни преди това. Беше много млад, много рус и с онзи идеален тен, който малцина по света могат да си позволят да поддържат. Момчето бе високо над метър и осемдесет и беше само по прилепнали плувки и джапанки. По голото му тяло се вълнуваха мускули. Само делтоидните и гръдните бяха достатъчно доказателство за стотици и стотици часове, прекарани в коремни преси и борба в машината на „Юнивърсъл“. Стомахът му според Харъд изглеждаше така, все едно някой редовно го замерва с камъни.

– Аха, аз съм. Нещо да ти требе?

Тони си помисли, че гласът на хлапето звучи по-скоро като този на морски пехотинец, отколкото като на плажна фея от Малибу. Въздъхна уморено и отпи голяма глътка от шампанското. Избърса си устата.

– Я си обирай крушите оттук, хлапе! Проникнал си незаконно в частна собственост.

Лицето на загорелия Купидон се сви в гримаса.

– А, да бе, и кой го казва? Бил ми беше добър приятел.

– Аха.

– Имам право да съм тука. Деляхме значима връзка.

– Аха, и кутия вазелин – отряза го Харъд. – Сега си обирай крушите, преди да са те изхвърлили.

– Аха, и кой ще ме изфърли?

– Аз – отвърна Харъд.

– Ти и още кой? – Момчето се изправи в пълния си ръст и сви мускулите си. Харъд не би могъл да различи бицепс от трицепс, всички му изглеждаха слети като карета на надуваем дюшек под прилепнал презент.

– Аз и ченгетата – обясни на хлапето и отиде до телефона близо до вратата.

– Тъй ли? – младежът издърпа слушалката от лявата ръка на Харъд и после откъсна жицата от телефона. Недоволен от това, той изсумтя и изстръгна и кабела от стената.

Тони сви рамене и остави бутилката с шампанско.

– Я се успокой, Бруси. Има и други телефони в къщата. Уили имаше купища и купища телефони.

Момчето с три бързи стъпки се озова пред Харъд и го блокира.

– Не бързай толкова, шибаняко!

– Шибаняк ли? Божке, не бях чувал тоя израз, откакто се дипломирах в гимназията на Ивънстън. Да знаеш и други такива, Бруси?

– Не ме наричай Бруси, лайноглавецо.

– А, виж, това не ми хареса – Харъд пристъпи зад него. Момчето облегна три пръста на гърдите му и бутна. Тони се отблъсна от облегалката на секцията. Хлапето отскочи назад и се присви, вдигнало ръце в странна поза.

– Карате? – попита Харъд. – Хей, няма нужда, да задебеляваме! – гласът му леко затрепери.

– Лайноглавец. Мръсен шибан задник!

– Ъ-ъ, почваш да се повтаряш. От възрастта е – каза Харъд и се обърна, уж да побегне. Хлапето скочи напред. Тони завърши обръщането си, бутилката с шампанско отново се бе озовала в ръката му. Тя се издигна във висока арка, която свърши с удар в лявото слепоочие на малкия. Бутилката не се счупи. Разнесе се глух тупкаш звук – донякъде все едно голям гонг е бил ударен с мъртва котка – и хлапето падна на дясното си коляно, с увиснала глава. Харъд пристъпи напред и ритна силно по въображаема топка, като кракът му попадна точно под тежката челоуст на хлапето.

– А-у-у-у! – изпищя Тони Харъд и стисна маратонката си „Адидас“.

Заподскача на левия си крак, а момчето политна назад, отблъсна се на дебелите възглавници на дивана и се приземи на колене пред него като покаял се грешник. Харъд грабна една тежка мексиканска лампа от крайната маса и я заби в хубавото му лице. За разлика от бутилката, лампата се счупи с доста удовлетворителен звук. Същото стана с носа на хлапето и с други по-малко стърчащи негови части. Падна настрани на дебелия килим като гмуркач, който скача от лодка.

Харъд го прекрачи и отиде до телефона в кухнята.

– Чък? Тони Харъд е. Сложи Леонард на предната врата и докарай колата си до къщата, ако обичаш. Уили е оставил тук малко боклук, който трябва да се занесе на бунището.

По-късно, след като приятелчето на Уили бе откарано към спешното и Харъд довърши втория си набег за шампанско и фразела с пастет, той се върна към видеотеката на Уили. На лавиците имаше повече от триста касети. Някои бяха копия от ранните триумфи на Уили – такива касови удари като „Трима на люлката“, „Създание на плажните купони“ и „Парижки спомени“. Наблизо бяха подредени и осемте филма, които Харъд беше копродуцирал с Уили, включително „Училищното клане“, „Децата умряха“ и две от сериите на „Валпургиевата нощ“. На полиците имаше и стари любими касети от някои екранни тестове, провалени снимки, пилотна серия и три епизода от неуспешното попълзновение на Уили в телевизионните територии – „Неговото и нейното“ – и пълна сбирка от порното на Джери Дамиано, плюс някои нови студийни филми, както и забавна колекция други касети. Приятелчето беше извадило някои ленти и Харъд включи проектора, след което пхна една от тях във видеото. Написаното на компютър заглавие беше „Александър и Байрон, 4/23“.

Началните снимки започваха в големия плувен басейн на Уили. Камерата зави надясно, мина покрай водопада и към отворената врата на спалнята на Уили. Слаб млад мъж в червени бикини изскочи на светло. Той махна на камерата в най-добрия стил на домашно сниманите филмчета и застана несръчно до бесейна. „Малко приличаше – помисли си Харъд – на анемична, плоскогръда версия на Венера в счупена раковина“ Внезапно мускулестото приятелче изникна от сенките. Носеше още по-плитки червени гащички и незабавно влезе в серия демонстрационни пози. Слабият младеж – Александър? – с мимики изрази одобрението си.

Харъд знаеше, че Уили притежава чудесна система микрофони за домашното си видеооборудване, но точно тази екскурзия в дебрите на

киното беше тиха като ранните произведения на Чаплин.

Момчето завърши демонстрацията на мускулите си с извивка на торса. По това време Александър вече беше на колене, поклонник в краката на Адонис. И когато Адонис зае последната си поза, поклонникът посегна и смъкна бикините на божеството си. Тенът на хлапето беше идеален. Харъд изключи видеото.

– Байрон? – промърмори под носа си. – Иисусе!

Върна се до полиците на стената. Отне му петнайсет минути, но накрая все пак намери онова, което търсете. Бе наречено „В случай че умра“ и беше пъхнато между „Хладнокръвно“ и „В сърцето на нощта“. Харъд седна на отоманката и завъртя касетата в ръцете си. В слабините си усещаше празнота и имаше желание да иде право до вратата и да се махне от тук. Пъхна касетата във видеото, натисна бутона за включване и се наведе напред.

– Здравсти, Тони – каза Уили, – поздравя от гроба!

Образът му беше по-голям, отколкото бе самият той на живо. Седеше на надуваем стол близо до басейна си. Зад него бризът развяваше листата на палмите, но никой друг – дори и слуга – не се забелязваше наоколо. Бялата коса на Уили бе сресана напред, но Харъд ясно виждаше обгорените от слънцето плешивини. Старецът носеше свободна, шарена хавайска риза и торбести зелени шорти. Коленете му бяха бели. Сърцето на Тони се разблъска в гърдите му.

– Ако намериш тази касета – продължи образът на Уили, – то трябва да приема, че някакво нещастно събитие ме е разделило от теб. Вярвам, че ти, Тони, ще си първият, който намери това... м-м-м... последно слово и че го гледаш сам.

Харъд сви юмруци. Не можеше да познае кога точно е снимана касетата, но изглежда беше неотдавна.

– Вярвам, че си се погрижил за каквато там недовършена работа съм оставил – продължи Уили. – Знам, че компанията ще бъде в добри ръце. Кротко, приятелю, ако вече са прочели завещанието, не бой се. Няма нищо изненадващо в тази касета. Къщата е твоя. Това е приятелско посещение като между стари прители, ја?

– Шибай се – изсъска Харъд. По ръцете му косъмчетата настръхваха.

– ...наслаждавай се на къщата – тъкмо казваше Уили. – Знам, че никога не си я харесвал чак толкова, но е лесно обратима в инвестиционен капитал, ако възникне нужда. Може би може да я използваш за малкия си проект с „Белия роботърговец“, а?

Касетата беше прясна. Харъд потрепери при все топлия ден.

– Тони, много малко имам да ти кажа! Ще се съгласиш, че се отнасях към теб като към свой син, nicht wahr? Е, ако не към син, то поне както към любим племенник. Това е въпреки факта, че ти не винаги си бил честен с мен, както би трябвало да си. Имаш приятели, за които не си ми разказвал... не е ли така? А, добре де, никое приятелство не е идеално, Тони. Може би и аз не съм ти казвал всичко, което би трябвало да знаеш за моите приятели. Човек има право на личен живот, нали?

Харъд се надигна, почти вцепенен и съвсем забравил да диша.

– Вече няма значение – каза Уили и отклони поглед от камерата да се намръщи на мухичките, които танцуваха над басейна. – Ако гледаш тази касета, сигур' съм умрял. Никой не живее вечно, Тони. Ще го разбереш, когато стигнеш моята възраст... – старецът отново погледна право в камерата. – Ако доживееш тази възраст – усмихна се. Изкуствените му челюсти бяха идеални. – Само три неща имам да ти казвам още, Тони. Първо, съжалявам, че така и не се научи да играеш шах. Знаеш какво означаваше играта за мен. Но това е повече от игра, приятелю. Я, повече от игра е. Ти веднъж ми каза, че нямаш време за такива игрички, когато имаш живот да живееш. Е, никога не е късно да се научиш, Тони. Дори мъртвец може да ти помогне в това. Zweitens, второ, трябва да ти кажа, че винаги съм мразил обращението „Уили“. Ако се срещнем в отвъдния живот, Тони, бих те помолил да се обръщаш към мен другояче. Хер фон Борхерт ще е по-приемливо. Или дер Майстер. Вярваш ли в отвъдния живот, Тони? Аз да. Сигурен съм, че съществува. Как си представяш подобно място, а? Винаги съм си представял рая като прекрасен остров, на който всичките ни нужди са задоволени, където има много интересни хора, с които да си говориш и където човек може да Ловува колкото му сърце иска. Прекрасна картинка, не ли?

Харъд примигна. Често беше срещал израза „да плувнеш в студена пот“, но досега не беше изпитвал такова нещо. Вече знаеше какво е.

– И накрая, Тони, трябва да те попитам. Що за име е Харъд, а? Казваш, че си от християнското паство в Средния запад и със сигурност споменавах достатъчно често името Христово, но мисля, че най-вероятно фамилията ти има друг произход, а? Мисля, че може би скъпият ми племенник е евреин. А, ех, вече няма значение. Можем да поговорим за това, когато отново се срещнем в рая. Междуременно, на тази касета ще намериш някои сведения, Тони. Добавил съм например извадки от новините. Може да ги сметнеш за достатъчно полезни, макар че обикновено нямаш време за такива работи. Сбогом, Тони. Или по-скоро, Auf

Wiedersehen! – Уили помахна на камерата. Касетата избледня за няколко секунди и продължи с репортаж с петмесечна давност за залавянето на холивудския удушвач. Последваха още извадки от новини те, които покриваха подбор от случайни на пръв поглед убийства от последната година. Двайсет и пет минути по-късно лентата свърши и Харъд изключи видеото. Дълго време стоя, стиснал главата си с ръце. Накрая се изправи, извади касетата, пхна я в джоба на якето си и си тръгна.

Караше яко по пътя към къщи, взе обиколния път, блъскаше колата от скорост на скорост, влезе в холивудската магистрала с над сто и шейсет километра в час. Никой не го спря. Анцугът му беше прогизнал от пот, когато паркира на собствената си алея и натисна спирачката под похотливия поглед на сатира си.

Харъд отиде до бара близо до джакузито и си наля голяма чаша водка. Изпи я на четири глътки и извади касетата от джоба си. Отвори я и я изкорми на пода, като откъсна краищата на лентата от пласмасовите колелца в касетата. Отне му няколко минути да изгори всичките метри целулоид в старата яма за барбекю на терасата зад басейна си. В пепелта останаха само стопени парченца. След това продължително блъска празната кутия в каменния комин на печта, докато накрая пластмасата не се счупи. Той хвърли счупената касета в кофата за боклук и влезе вътре да си налее още една водка, смесена с лимонов сок този път.

Накрая се съблече и се изтегна в джакузито. Беше почти заспал, когато влезе Мария Чен с днешната поща и диктофона му.

– Остави ги там – посочи той и се върна към дрямката си. Петнайсет минути по-късно той отвори очи и започна да се рови през днешната купчина пликове, като от време на време диктуваше бележки или кратки отговори в сонито. Бяха пристигнали четири нови сценария. Том МакГуайър му беше пратил цял куп хартии, свързани с придобиването на къщата на Уили, подготовката за търга и плащането на данъците. Имаше три покани за парти и Харъд си направи бележка да обмисли едната от тях. Майкъл Мей-Дрейнън, наперен млад писател, му пращаше надраскана набързо бележка, в която се оплакваше, че Шуберт Уилямс, режисьорът, вече преписвал сценария на Дрейнън, а проклетото нещо дори не било завършено още. Дали Харъд би се намесил, ако обича? Иначе той, Дрейнън, ще напусне проекта. Харъд хвърли настрана бележката и продиктува отговор.

Последното писмо беше в малък, розов плик с адрес в Пасифик Палисейдс. Хартията на листа си подхождаше с плика и бе леко парфюмирана. Почеркът беше стегнат и силно наклонен, с детински кръгчета над

и-кратките.

Скъпи господин Харъд,

Не знам какво ми стана миналата събота. Никога няма и да разбера. Но не ви виня и ви прощавам, дори ако не мога да простя на себе си.

Днес Лорън Стайлс, моят агент, получи пакет с проектодоговор по повод офертата ви за онзи филм. Казах на Лорън и майка ми, че има някаква грешка. Казах им, че съм говорила с господин Бордън за филма точно преди смъртта му и не сме стигнали до споразумение.

Не мога да се свързвам с такъв проект в тази точка на кариерата си, господин Харъд! Сигурна съм, че разбирате положението ми. Това не означава, че няма да работим заедно по някой друг филм занапред. Вярвам, че разбирате това решение и ще премахнете всички пречки – или всички притеснителни елементи – които може да навредят на подобна бъдеща връзка.

Знам, че зависи от вас да направите каквото трябва в тази ситуация, господин Харъд. Вие споменахте миналата събота, че сте наясно, че съм член на църквата на Иисус Христос и светците от седмия ден. Сигурно разбирате, че вярата ми е много силна и посвещението ми на Господ и Неговите закони стои преди всичко останало.

Моля се – и сърцето ми подсказва, че ще стане така – Господ да ви разкрие да видите правилния начин на действие при това положение.

Най-искрено ваша:
Шайла Берингтън

Харъд върна ароматизирания лист за писма обратно в плика. Шайла Берингтън. Почти я беше забравил. Вдигна малкия диктофон и заговори във вградения микрофон на ръба му.

– Мария, писмо до Том МакГуайър. Скъпи Том. Ще махна от пътя всички тези законови дивотии, веднага щом мога. Продължавай с търга както е предвидено. Нов ред. Много се радвам да чуя, че са ти харесали любителските порнофилми, които ти пратих за рождения ден на Кал. Така си и мислех, че вие, момчета, ще си паснете с тях. Пращам ти друга касета, която също сигурно ще ти хареса. Не ми задавай въпроси,

просто се забавлявай. Чувствай се поканен да правиш колкото копия ти се искат. Може би Марв Сандборн и приятелчетата във „Фор Стар“ също ще се накефят от нея. Нов ред. Ще ти пратя нещата веднага щом мога. Счетоводителите ми са насреща. Нов ред. Предай поздрави на Сара и хлапетата. За край. Много поздрави! И, Мария, дай ми го да го подпиша днес, става ли? Приложи касета 165. И, Мария, нека бъде специална пратка!

6

Чарлстън,
вторник, 16-и декември 1980

Младата жена стоеше съвсем неподвижна, с протегнати ръце, и двете бяха стегнати около приклада на пистолет, дулото пък беше прицелено в гърдите на Саул Ласки. Той знаеше, че ако излезе от гардероба, тя може и да стреля, но нямаше сила на земята, която да го задържи на това тъмно място, където смрадта на Ямата лъхаше в ноздрите му. Той се препъна навън, в сивата светлина на спалнята.

Жената отстъпи назад и задържа пистолета насочен. Не стреля. Саул дълбоко си пое дъх и отбеляза, че жената е млада и чернокожа, на белия ѝ шлифер има капчици и косата ѝ е подстригана късо, в афростил. Може и да бе привлекателна, но му беше трудно да се фокусира върху друго освен пистолета, който тя държеше насочен към него. Беше малък автоматичен пистолет – той прецени, че вероятно е трийсет и втори калибър – но размерите му не пречеха на тъмния кръг на дулото да привлече цялото внимание на Саул.

– Горещите ръцете – каза жената. Гласът ѝ беше плавен, чувствен и с образovan южняшки акцент. Ласки вдигна ръце и склочи пръсти зад врата си.

– Кой си ти? – попита тя. Продължи да стиска автоматика с две ръце, но не изглеждаше опитна в употребата на оръжие. Остана прекалено близо до него, на не повече от метър и половина. Саул знаеше, че има нелош шанс да изблъска дулото, преди тя да натисне спусъка. Не посегна да го направи. Тя повтори:

- Кой си ти?
- Казвам се Саул Ласки.
- Какво правиш тук?

– Би трябвало да те питам същото!

– Отговори на въпроса – тя вдигна пистолета, сякаш да го подкани. Саул вече знаеше, че си има работа с аматьор с огнестрелното оръжие – човек, когото телевизията е заблудила, че оръжията са магически пръчки, които могат да накарат хората да ти се подчиняват. Огледа я. Тя беше по-млада, отколкото му се бе сторило първоначално – на двайсет и една-две. Имаше привлекателно, овално лице, нежни черти, пълни устни и големи очи, които изглеждаха целите черни на тази слаба светлина. Кожата ѝ беше точно с цвета на кафе със сметана.

– Ами, оглеждам наоколо – отвърна Саул. Гласът му бе стабилен, но за свое учудване откри, че тялото му реагира както всеки път, когато насочваха оръжие към него; тестисите му се опитваха да се скрият в корема и изпитваше неустоима нужда да се скрие зад някого, който и да е, зад себе си ако ще.

– Къщата беше запечатана от полицията – отбеляза тя. Саул забеляза, че казва „полиция“, а не „по-лиця“, както беше характерно за мнозина чернокожи в Ню Йорк.

– Да – съгласи се той. – Знам, че я запечатаха.

– Тогава какво правиш тук?

Ласки се поколеба. Погледна я в очите. Там прочете раздражение, напрежение и настоятелност. Човешките емоции го успокоиха и го убеди да ѝ каже истината.

– Аз съм лекар – обясни. – Психиатър. Интересувам се от убийствата, които станаха тук миналата седмица.

– Психиатър? – момичето изглежда не му повярва. Пистолетът не трепна. В къщата вече беше доста тъмно, единствената светлина идваше от газовия фенер долу в двора. – И защо, тогава влезе с взлом?

Саул сви рамене. Ръцете му започваха да омалаяват.

– Може ли да си сваля ръцете?

– Не.

Той кимна.

– Боях се, че властите нямаше да ме пуснат да вляза в къщата. Надеях се да намеря тук нещо, което да обясни събитията. Не вярвам да има такава улика обаче.

– Би трябвало да повикам полицията – предизвикателно подметна жената.

– Непременно – съгласи се Саул. – Не видях телефон горе, но сигурно има все някъде. Нека звъннем на ченгетата. Обади се на шериф Джентри. Ще ме обвинят за незаконно влизане в чужда собственост. Но

теб ще те окошарят за влизане с взлом, заплаха за убийство и притежаване на незаконно оръжие. Предполагам, не е регистриран?

Момичето трепна, щом той спомена името на Джентри. Не отговори на въпроса му, вместо това попита с предателски секващ глас:

– Какво знаеш за убийствата миналата събота.

Саул изви гръб, за да облекчи болката във врата и раменете си.

– Знам само – каквото прочетох – отговори. – Макар че съм се срещал с едната от жените – Нина Драйтън. Мисля, че в цялата история има нещо по-голямо, отколкото полицията – шериф Джентри и онзи човек от ФБР, Хейнс – си представят.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че девет човека умяха в града миналата събота и никой не може да обясни какво е станало. Мисля, че има нещо общо, което властите пропускат. Болят ме ръцете, госпожице! Смятам да си ги сваля, но други движения няма да правя – и той отпусна длани, преди чернокожата да може да реагира.

Тя отстъпи една крачка. Старата къща улягаше около тях. Някъде на улицата за секунда изгърмя радиото на кола и млъкна.

– Мисля, че лъжеш – реши момичето. – Може да си обикновен крадец или някакъв маниак на лов за сувенири. Или пък самият ти имаш нещо общо с убийствата?

Саул не каза нищо. Взираше се в нея в мрака. Малкият пистолет едва се забелязваше в ръцете ѝ. Можеше да подуши несигурността ѝ. След малко все пак заговори.

– Престън – каза. – Джоузеф Престън, фотографът. Съпруга? Не, не съпруга. Шериф Джентри каза, че господин Престън живял тук от... двамайсет и шест години, струва ми се. Негова дъщеря, вероятно. Да, дъщеря му.

Момичето отстъпи още една крачка.

– Баща ти беше убит на улицата – каза Саул. – Брутално. Безсмислено. Властите не ти казват нищо съществено, а онова, което казват, не е задоволително. Така че чакаш. Наблюдаваш. Вероятно си следила къщата с дни. После ей го, идва този нюйоркски еврейин с шапка за тенис и се катери по оградата. Ти си мислиш: „А-ха, този ще ми каже нещо!“. Прав ли съм?

Момичето запази мълчание, но свали пистолета. Саул виждаше как раменете ѝ потрепват леко, сякаш плаче.

– Е-е – додаде и нежно я докосна по ръката, – може би мога да помогна. Може би заедно ще открием някакъв смисъл в тази лудост! Ела,

да се махнем от тази къща. Тук мирише на смърт.

Дъждът беше спрял. Градината ухаеше на мокри листа и пръст. Момичето поведе Саул към далечния край на къщичката за карети, където имаше дупка, изрязана между старото желязо и новата мрежа. Той се пъхна след нея през тесния отвор. Забеляза, че тя пусна пистолета в джоба на белия си шлифер. Тръгнаха по алеята, стъпките им хрущяха леко по сгурията. Нощта беше студена.

– Откъде знаеше? – попита тя.

– Не знаех. Просто предположих.

Стигнаха до улицата и постояха известно време в мълчание.

– Колата ми е отпред – каза момичето накрая.

– О? Тогава как ме видя?

– Забелязах те, когато мина отгук. Изглеждаше странно и почти спря пред къщата. Когато зави зад ъгъла, просто те последвах – да проверя.

– Хм-м – отбеляза Саул. – Не ме бива за шпионин.

– Наистина ли си психиатър?

– Да.

– Не си от тук обаче.

– Не. От Ню Йорк съм. От време на време работя в клиниката в Колумбийския университет.

– Американски гражданин ли си?

– Да.

– Акцентът ти. Какъв е... немски?

– Не, не немски – възрази Саул. – Роден съм в Полша. Как се казваш?

– Натали – отвърна тя. – Натали Престън. Баща ми беше... знаеш каква е историята?

– Не – отвърна Саул. – Почти нищо не знам. В този момент знам със сигурност само едно.

– Какво? – очите на младата жена направио сияеха.

– Че умирам от глад – обясни й той. – Не съм хапвал нищо от закуска насам, като изключим едно отвратително кафе в кабинета на шерифа. Ако се присъединиш към мен на вечеря, можем да продължим разговора си.

– Добре, но при две условия – прие Натали Престън.

– Какви например?

– Първо, че ще ми кажеш всичко, което знаеш и може да помогне

да се обясни убийството на татко.

– И?

– Второ, че ще сваляш тази мокра шапка, докато се храним.

– Дадено! – ухили се Саул Ласки.

Ресторантът се наричаше „При Хенри“ и беше само на няколко пресечки встрани, близо до стария пазар. Отвън не изглеждаше обещаващо. Бялата варосана фасада нямаше прозорци и обозначения с изключение на една-единствена светеща табела над тясната врата. Отвътре беше стар и напомни на Саул за хотелчето недалеч от Лодз, където семейството му се хранеше често, когато беше момче. Високи негри в чисти бели сака пристъпваха незабележими между масите. Въздухът беше натежал от апетитния аромат на вино и морски деликатеси.

– Прекрасно – възкликна Саул. – Ако храната е толкова вкусна, колкото ароматът обещава, ще бъде прелестна вечеря.

И беше. Натали поръча салата от скариди. Саул си взе риба-меч, сервирана на шиш-кебап със задушени зеленчуци и малки, бели картофчета. Пиха изстудено бяло вино и говориха на най-различни теми – за всичко, освен за онова, заради което бяха дошли.

Натали узна, че Саул живее сам, макар че го преследва една икономка, която е отчасти пациентка и отчасти терапевт. Той увери Натали, че със сигурност няма да изпита нужда от професионалните услуги на колегите си, поне докато Тема продължава да му обяснява собствените му неврози и да търси лечение.

– Значи нямаш семейство? – попита момичето.

– Не и в Щатите – съгласи се Саул и кимна на сервитьора да отнесе чиниите им. – Имам братовчед в Израел, там са и останалите ми роднини.

На свой ред той успя – с малко усилия – да измъкне от Натали, че майка ѝ е умряла преди няколко години и че сега момичето преподава в колеж.

– Казваш, че си отишла в университет на Север? – не повярва на ушите си той.

– Е, не точно на Север, в Сейнт Луис е. Вашингтонския университет.

– Защо си избрала толкова отдалечено място? Нали има чарлстънски колеж? Мой приятел за кратко преподаваше в Севернокаролинския университет в... Кълъмбия ли е?

– Да.

– И „Уолфорд Колидж“. Това е в Южна Каролина, нали?

– Ми да – кимна Натали. – Пропусна университета „Боб Джоунс“ в Грийнвил, но баща ми искаше да ида колкото се може по-далеч от онова, което нарича „Пръстена на «червените якички»“. Вашингтонският университет в Сейнт Луис е идеално място да завършиш образованието си... едно от най-добрите, където може да влезеш със степен по изящни изкуства. Или поне да получиш диплома.

– Значи си художничка?

– Фотографка – поясни Натали. – Снимам по малко. Но правя скици и масивни платна. Имам бакалавърска степен по английски. Ходих в училище в Обърлин, Охайо. Да си го чувал?

– Да.

– Е, една моя приятелка – много добра акварелистка на име Даяна Голд – ме убеди миналата година, че ще е забавно да преподавам. Но защо ти разказвам всичко това?

Саул се усмихна. Сервитьорът дойде със сметката и той настоя да я плати. Остави щедър бакшиш.

– Няма да ми кажеш нищо, нали? – попита Натали. В тона ѝ се усети прикрита болка.

– Напротив – възрази Саул. – Вероятно ще ти кажа повече, отколкото някога съм казвал на когото и да е. Въпросът е... защо?

– Какво искаш да кажеш?

– Ами... защо си вярваме един на друг? Виждаш някакъв непознат да влиза с взлом в една къща и два часа по-късно си бърбирим на вечеря. Срещам млада дама, която незабавно се прицелва в мен с пистолет и след няколко часа съм готов да споделя с нея неща, които са останали тайна в продължение на много години. Защо стана така, госпожо Престън?

– Госпожица Престън. Натали. Пък и мога да говоря само от мое име.

– Ами, моля.

– Имате честно лице, доктор Ласки. Може би „честно“ не е най-точната дума. Грижовно лице. Познал сте мъка... – Натали спря.

– Всички сме познали мъката – меко отбеляза Саул. Чернокожата кимна.

– Но някои хора нищо не са научили. Мисля, че не сте от тях. То е... познава се по очите ви. Не знам как другояче да го изразя.

– Значи на това базирате преценката си за хората? – полюбопитства Саул. – На очите им?

Натали го погледна.

– Че защо не? Вие по-добър начин ли имате? – не беше заяждане, а сериозен въпрос.

Той полека поклати глава.

– Не. Вероятно няма по-добър начин. Не и като начало.

Те подкараха на югозапад от Историческия Чарлстън, Саул следваше зелената „Нова“ на момичето със своята тойота под наем. Пресякоха река Ашли по шосе 17 и спряха няколко минути по-късно в квартал, наречен Сейнт Андруз. Къщите тук бяха прилични, районът – спретнат, но очевидно работнически. Саул паркира на алеята зад колата на Натали Престън.

Отвътре къщата беше чиста и удобна – истински дом. Голямо кресло и масивен диван заемаха повечето пространство в малката дневна. Камината бе готова за запалване – бялата плоча беше отрупана с шведски бръшлян и многобройни семейни снимки в метални рамки. На стените бяха закачени и други рамкирани снимки, но тези бяха предмети на изкуството, не прости кадри. Саул се разходи от снимка на снимка, докато Натали светне лампите и си окачи шлифера.

– Ансел Адамс – каза, когато се взря в черно-бяла фотография с малко пустинно селце и гробище, засияло в светлината на залеза, с надвиснала бледа луна. – Чувал съм го.

На друга снимка имаше ниски облаци, които настъпваха над град, разположен на хълм.

– Майнър Уайт – поясни Натали. – Татко е бил там в началото на петдесетте.

Имаше снимки от Имоджин Кънингам, Себастиан Милито, Джордж Тайс, Андре Кертец и Робърт Франк. Позата на Франк накара Саул да се спре. Човек с тъмен костюм и патерица стоеше на прага на старинна къща или хотел. Лицето му беше скрито зад стълби, които водеха към втория етаж на верандата. На Ласки му се прииска да пристъпи встрани, за да може да види чертите на човека. Нещо в снимката събуди тъгата в него.

– Съжالياвам, но не съм чувал повечето от тези имена – отбеляза той. – Те известни фотографии ли са?

– Някои да – отвърна Натали. – Снимките сега струват стотици пъти повече, отколкото татко е платил за тях, но той никога не би ги продал... – тя се поколеба.

Саул си избра снимка на чернокожо семейство на пикник.

Съпругата беше усмихната широко и стоеше изправена, а черната ѝ коса бе навита в стил отначалото но шейсетте.

– Майка ти?

– Да – кимна Натали. – Умря при катастрофа през юни 1968-а. Два дни след като бе убит Робърт Кенеди. Бях на девет.

Малкото момиченце на снимката стоеше на масата за пикник, усмихваше се и намигаше на баща си. Наблизо имаше и друг портрет на бащата на Натали, негова снимка като по-възрастен – сериозен и доста красив. Тънките мустачки и сияйните очи напомниха на Саул за Мартин Лутър Кинг без двойката брадичка.

– Това е прекрасна снимка.

– Благодаря. Направих я миналото лято. Саул се огледа.

– Няма ли снимки на баща ти тук?

– Ето ги – Натали го поведе към трапезарията. – Татко не искаше да ги окача в същата стая като другите.

Над покритото пиано на дългата стена срещу масата за хранене бяха закачени четири черно-бели снимки. Две бяха игри на светлина и сенки върху стените на стари тухлени къщи. Една представляваше изумително осветена панорамна снимка на плаж и море, които продължават до безкрая. Последната разкриваше горска пътека и беше игра на равнини, сенки и композиция.

– Прекрасни са – каза Саул, – но на тях няма хора.

Натали се засмя леко.

– Така е. Татко правеше портретни снимки, за да си вади хляба и казваше, че, проклет да е, няма да прави същото и като хоби. А освен това беше срамежлив. Никога не е шраквал хора в изненадващи пози... и винаги настояваше да взимам писмено разрешение, ако го правя. Мразеше да се нарушава личния живот на хората. Освен това татко просто... ами... срамуваше се. Ако се обаждаше да доставят пица, винаги ме молеше аз да звънна – гласът на Натали натежа и тя се извърна за миг. – Какво ще кажеш за едно кафе?

– Да – прие Саул, – благодаря ти много.

До кухнята имаше тъмно помещение. Сигурно в началото е било предназначено за баня.

– Тук ли ти и баща ти вадихте снимките? – попита.

Натали кимна и светна лампата. Малката стаичка беше спретнато подредена – увеличител, ванички, бутилки с препарати, всичко на полиците и с етикетчета. На найлоново въже над мивката бяха окачени десетина снимки. Саул ги огледа. Всички бяха на къщата на Фулър, снети на

различно осветление, по различно време на деня и от различни гледни точки.

– Твои ли са?

– Да – кимна Натали. – Знам, че е глупаво, но е по-добре, отколкото просто да си седя в колата по цял ден и да чакам нещо да се случи... – сви рамене. – Всеки ден ходя в кабинета на шерифа – и каква полза? Искаш ли сметана или захар?

Саул поклати глава. Те се върнаха в дневната и седнаха до камината, Натали в креслото, а той – на дивана. Кафето беше сервирано в чаши от толкова тънък порцелан, че изглеждаше почти прозрачен. Натали побутна цепениците и треските и запали една подпалка. Огънят подхвана добре и се разгоря бързо. Те двамата поседяха малко, загледани в пламъците.

– Миналата събота пазарувах за Коледа с приятели в Клейтън – каза Натали накрая. – Това е предградие на Сейнт Луис. Отидохме на кино... гледахме „Попай“, с Робин Уилямс. Върнах се в апартамента си в университетското градче към 11:30 вечерта. Веднага щом телефонът звънна, вече знаех, че нещо не е наред. Просто предчувствие. Много често приятели ми се обаждат късно.

Фредерик, той ми е много добър приятел, обикновено не излиза от компютърния център преди единайсет и често иска да отскочим за пица или нещо от този род. Но този път знаех, че е междуградско обаждане и новината е лоша. Беше госпожа Кълвър, която ни е съседка. Бяха добри приятелки с мама. Както и да е, тя все повтаряше, че е имало инцидент, продължаваше да използва все тази дума – „инцидент“. Трябваша ми няколко минути, за да разбера, че татко е мъртъв, че е бил убит. Хванах най-ранния възможен полет в неделя. Всичко тук беше затворено. Обадох се на погребалната агенция от Сейнт Луис, но когато стигнах тук, вратата бе заключена и трябваше да обикалям цялата сграда, за да ме пуснат, а и не бяха готови. Госпожа Кълвър ме посрещна на летището, но не можеше да спре да плаче и остана в колата.

Натали въздъхна, загледа се в огъня и вдигна чашката си. Ръката й леко трепереше.

– Не приличаше на татко. Още по-малко пък във вторник, на погребението, целият гримиран. Бях доста объркана. В неделя, в полицейския участък, никой не знаеше какво става. Обещаха ми, че детектив Холман щял да ми се обади вечерта, но той ми звънна чак в понеделник следобед. Вместо него щатският шериф – ти каза, че сте се срещали – господин Джентри, той дойде в агенцията в неделя. После ме закара до вкъщи

и се опита да отговори на въпросите ми. Всички останали само задаваха въпроси. Както и да е, в понеделник пристигнаха леля ми Лия и братовчедките и бях прекалено заета чак до срядата. Сума хора дойдоха на погребението. Бях забравила колко харесвах татко тук. Мнозина търговци и хора от стария квартал също наминаха. И шериф Джентри. Лия искаше да останат една-две седмици, но синът ѝ, Флойд, трябваше да се връща в Монтгомъри. Казах ѝ, че ще се оправя. Казах, че може да ги посети за Коледа... – Натали замълча за миг. Саул се наведе напред със стиснати ръце. Тя си пое дъх и вяло махна към прозореца с изглед към улицата.

– Ние с татко винаги украсявахме дръвчето през този уикенд. Доста късно е, но той казваше, че е по-забавно, ако елхата не ти е пред очите седмици наред. Обикновено я купувахме в „Дейри Куин“ в Савана. Боже, тъкмо в съботата му взех червена риза на карета. Кой знае защо я помъкнах с мен. Не знам защо съм го направила, сега ще трябва да я върна обратно – тя спря и сведе глава. – Извини ме за малко... – след което бързо изчезна в кухнята.

Саул почака няколко минути, загледан в огъня, със здраво преплетени пръсти. После отиде да я навести. Тя се бе облегла на кухненския плот, раменете ѝ бяха вкочанени, в лявата си ръка здраво стискаше хартиена кърпичка. Саул спря на метър от нея.

– Просто полудявам от тази работа – каза тя, все още без да смее да го погледне в очите.

– Да.

– Тъй де, сякаш изобщо не е имал значение. Не е бил важен. Нали разбираш какво имам предвид?

– Да.

– Когато бях малка, обичах да гледам каубойски филми по телевизията – продължи тя. – И когато някой биваше убит – не героят или злодеят, просто някой от околните – ставаше така, все едно не го е имало, разбирате ли? Това ме притесняваше. Бях само на шест или седем, но ме притесняваше. Мислех си за този човек – че сигурно е имал родители, за времето, което му е трябвало да порасне, как се е обличал сутринта и после, бум, вече не съществува, понеже писателят е искал да покаже колко го бива с пищова нашия човек... О, по дяволите, приказвам глупости... – Натали удари с длан по барплота.

Саул пристъпи напред и я хвана за рамото. Каза утешително:

– Да, така е.

– Просто толкова ме ядосва! Баща ми беше истински. Никому не

беше сторил зло. Никога. Беше най-кроткият човек, който някога съм виждала и някой го уби, без да се знае защо. Те просто не знаят. О, проклетие, съжалявам...

Саул я взе в обятията си и я утешаваше, докато тя плачеше.

Натали беше претоплила кафето им. Седеше на фотьойла. Саул се изправил до камината и подръпваше листата на шведския бръшлян.

– Те са трима – уточни той. – Мелани Фулър, Нина Драйтън и човек, който се нарича Бордън, от Калифорния. Бяха убийци, и тримата.

– Убийци? Но полицията казва, че 'спойца Фулър е била старичка... доста възрастна... и че госпожа Драйтън е жертва.

– О, да – отвърна Саул, – и тримата бяха убийци.

– Изобщо не е ставало въпрос за този Бордън.

– Беше тук – осведоми я психиатърът. – И беше на борда на самолета, който избухна в петък през нощта... рано събота сутринта, всъщност. Или по-скоро, смята се, че е бил на борда.

– Не те разбирам. Това е било часове преди да убият баща ми. Как би могъл този Бордън – или някой от онези другите – да има нещо общо с убийството на баща ми?

– Те използваша хората – обясни Саул. – Те... контролираха хората. Всеки използва служителите си. Трудно е да се обясни.

– Искаш да кажеш, че са имали нещо общо с мафията...?

Ласки се ухили.

– Ще ми се да беше толкова просто.

Натали поклати глава.

– Не разбирам.

– Много дълга история е. По-голямата част е и доста фантастична, направо не е за вярване, всъщност. По-добре ще е, ако не я чуеш. Или ще ме помислиш за луд, или ти самата ще се забъркаш в нещо с ужасни последици.

– Вече съм забъркана.

– Да – Саул се поколеба. – Но няма нужда да се забъркваш още повече.

– Смятам да остана забъркана, най-малкото докато не намерят убиеца на баща ми. Ще го направя с теб и твоята информация или без твоя помощ, доктор Ласки. Кълна се.

Той преценяващо погледна младата жена. После въздъхна.

– Добре, наистина ти вярвам. Макар че може да си промениш намеренията, когато чуеш историята ми. Боя се, че за да мога да ти обясня

всичко за тримата странни... тримата убийци, които са отговорни за смъртта на баща ти... ще трябва да ти разкажа и собствената си история. Никому не съм я разказвал преди. Много дълъг разказ ще бъде.

– Давай – отсече Натали Престън. – Разполагаме с колкото искаш време!

– Роден съм през 1925-а в Полша – започна Саул, – в град Лодз. Семейството ми беше относително добре. Баща ми беше лекар. Бяхме евреи, но не от ортодоксалните. Като по-млада майка ми дори обмисляла да се покръсти за католичка. Баща ми се смяташе най-вече за доктор, на второ място за поляк, на трето за европейски жител и чак на четвърто – за евреин. Може би не оценяваше еврейския си произход даже и толкова... Когато бях малък, Лодз беше не по-лошо място от всеки друг град – за евреите. Една трета от шестстотинте му жители бяха евреи. Много важни клечки – бизнесмени и майстори – бяха евреи. Някои от приятелите на майка ми бяха дейни в изкуството. Чичо й свиреше от години в градската филхармония. По времето, когато станах на десет, положението се промени. Местните политически партии побеждаваха на изборите с обещания да премахнат евреите от града. Все едно беше някаква анти-семитска зараза, която се разпространява от съседна нам Германия – страната се обръщаше срещу нас. Баща ми обвиняваше за това трудните времена, през които тъкмо минавахме. Така и не се измори да отбелязва, че европейските евреи са свикнали с вълните на погроми, последвани от поколения на прогрес. „Ние всички сме човешки същества – казваше той, – въпреки временните различия, които ни разделят“. Сигурен съм, че баща ми умря с тези думи на уста.

Саул млъкна. Разходи се напред-назад и се облегна с ръце на дивана, когато най-сетне спря на едно място.

– Виждаш ли, Натали, не съм свикнал да говоря за тези неща. Не знам какво е нужно да кажа и какво е излишно. Може би трябва да го отложим за друг път?

– Не – възрази Натали, – сега трябва да бъде. Ти каза, че това ще обясни как е умрял баща ми.

– Да.

– Продължавай. Разкажи ми всичко!

Саул кимна и заобиколи дивана, за да седне. Отпусна лакти на коленете си. Дланите му бяха големи и непрестанно жестикулираше, докато говореше.

Бях на четиринайсет, когато германците влязоха в нашия град. Беше през септември 1939-а. В началото не беше толкова лошо. Те нарекоха да се избере Юдейски съвет, който да подпомага правителството в този нов аванпост на Райха. Баща ми обясни, че това показвало, че всичко може да се реши по мирен начин. Не вярваше в дяволи. Въпреки възраженията на майка ми, той се кандидатира за Съвета. Но не получи мястото. Вече бяха избрани трийсет и един обещаващи евреи. Един месец по-късно, в началото на ноември, германците депортираха членовете на Съвета в концлагер и изгориха синагогата ни.

Тогава се замислихме дали да не идем – цялото семейство – при чичо ми Моше, който живееше недалеч от Краков. В Лодз вече имаше сериозни проблеми с храната. Обикновено прекарвахме летата на фермата и идеята да бъдем там заедно с всички от рода беше привлекателна. От чичо Моше научихме за дъщеря му Ребека, която била женена за американски еврей и се канела да ходи в Палестина. От години бе убеждавала по-младите членове на рода да се присъединят към нея. Аз например с радост бих заминал на фермата. Вече бях изключен, както и другите евреи, от училището в Лодз. Чичо ми Моше навремето беше преподавал във Варшавския университет и знаех, че ще се радва да ме учи. Нови закони бяха ограничили практиката на баща ми само до евреите – повечето от които живееха в далечни, бедни краища на града. Малко бяха причините да останем, много – да заминем.

Но останахме. Взехме решението да посетим чичо Моше през юни – както винаги – и тогава да решим дали изобщо ще се връщаме в града. Колко наивни сме били!

През март 1940-а Гестапо ни изведе от домовете ни и създаде еврейско гето в града. За рождения ми ден – 5-и април – гетото беше напълно затворено. Абсолютно бяха забранени пътуванията на евреи.

Германците отново назначиха съвет – „Юденрат“ – и този път баща ми бе избран да служи там. Един от старейшините, Хаим Румковски, често идваше в апартаментата ни – една стая, в която спяхме осмината – и прекарваше нощта в приказки с баща ми за управлението на гетото. Невероятно, но при все пренаселването и глада, се поддържаше ред. Върнах се в училище. Когато баща ми не заседаваше със Съвета, работеше по шестнайсет часа на ден в една от болниците, които те с Румковски бяха сътворили от нищото.

Около година изкарвахме така. Бях дребен за възрастта си, но скоро се научих как да оцелявам в гетото, макар че това означаваше да се крия, крада или търгувам с германските войници за храна и цигари.

През есента на 1941-а германците започнаха да вкарват хиляди западни евреи в гетото ни. Някои от тях бяха докарани чак от Люксембург. Мнозина бяха германски евреи, които ни смятаха за низшестоящи. Спомням си един път, когато се бих с по-голямо момче, евреин от Франкфурт. Той беше много по-висок от мен. Аз бях на шестнайсет тогава, но спокойно можех да мина за тринайсетгодишен. Да, но го свалих на земята. Когато се опита да стане, го ударих с дъска и му отворих голяма рана на главата. Бе дошъл предишната седмица с един от запечатаните влакове и все още беше много слаб. Забравил съм вече за какво се бихме.

Сестра ми Стефа умря тази зима от тиф. Както и хиляди други. Всички бяхме благодарни да видим пролетта да напъпва, при все новините за новите германски победи на източния фронт. Баща ми виждаше неизбежната загуба на Русия като добър знак. Мислеше, че войната ще свърши до август. Очакваше много от евреите да бъдат прехвърлени в новите градове на изток. „Може да станем фермери, за да изхранваме новия им Райх – казваше той. – Но да си фермер не е никак зле“.

През май повечето от германските и чуждестранни евреи бяха изпратени на юг, в Освиенцим, известен още като Аушвиц. Малцина от нас бяха чували за Освиенцим преди от гетото ни натам да се проточат конвои.

До онази пролет гетото ни беше използвано като голяма кошара. Сега влаковете пътуваха четири пъти дневно. Като член на Юденрат, баща ми беше каран да надзирава товаренето и експулсирането. Бе много стриктно. Баща ми го мразеше. Работеше денем и нощем в болницата, сякаш си изкупваше греховете.

Редът ни дойде в края на юни, точно по времето, когато обикновено тръгнахме за фермата на чичо Моше. На седмина от нас им наредиха да се явят на гарата. Майка ми и малкият ми брат Йозеф плакаха. Но ние тръгнахме. Мисля, че баща беше облекчен от новината.

Не ни изпратиха в Аушвиц. Потеглихме на север, към Челмно, село на по-малко от седемдесет километра от Лодз. Веднъж имах приятелче, малко провинциално хлапе на име Мордекай, чието семейство живееше в Челмно. Много по-късно научих, че тъкмо там германците са провели първите си експерименти с обгазяване... точно онази зима, когато бедната Стефа умираше от тиф.

За разлика от многото разкази, които бяхме чували за пътувания със запечатани влакове, нашето не беше неприятно. Стигнахме за няколко часа. Бяхме натъпкани като сардели във вагоните, но поне си бяха нормални пътнически вагони. Денят бе прекрасен. Беше 24-и юни.

Когато пристигнахме, все едно наистина бяхме отишли на гости на чичо Моше. Гарата на Челмно беше малка – просто обкръжен с гъста зелена гора коловоз. Германски войници ни отведоха до камионите, но изглеждаха спокойни, едва ли не весели. Нямаше ги блъскането и кръсърците, с които бяхме свикнали в Лодз. Извозиха ни на няколко километра до голямо имение, където беше вдигнат лагер. Регистрираха ни – ясно си спомням редиците чиновнически бюра, поставени отвън на алеята и песните на птиците – и после ни разделиха по пол за душеве и дезинфекция. Бях нетърпелив да се събера с останалите мъже и така и не видях майка ми и четирите ми сестри да изчезват зад оградата в женското отделение.

Казаха ни да се съблечем и да застанем в редица. Бях много притеснен, понеже тъкмо бях започнал да възмъжавам тази зима. Не си спомням да съм се страхувал. Денят беше топъл, бяха ни обещали да ни нахранят след като ни почистят, наблизко имаше гора и лагерните шумове придаваха празнична, почти карнавална атмосфера на деня. По-нататък, на една поляна, виждах голям камион с ярки рисунки на животни и дървета отстрани. Насочиха ни натам, а един есесовец, млад лейтенант с дебели очила и срамежливо лице мина по редицата, като отделяше болните, много малките и старците. Лейтенантът се поколеба, когато стигна до мен. Бях още дребен за възрастта си, но се хранех сравнително добре през зимата и бях започнал да раста бързо през пролетта. Той ми се усмихна и махна с една малка палка да ме прати при по-малката колона годни за работа. Татко също го пратиха там. Йозеф, който беше само на осем, остана с децата и старците. Той започна да плаче и татко отказа да го пусне. Върнах се в редицата да застана при татко и Йозеф. Младият от СС повика пазачите. Татко ми нареди да ида при другите. Отказах.

Това беше първия път в живота ми, когато татко ме удари. Той ме бутна и нареди: „Върви“. Поклатих глава и си останах на мястото. Пазачът, едър сержант, се беше запътил към нас. Татко ме шамароса веднъж, много силно и повтори: „Върви!“. Шокиран, наранен, аз се препънах няколкото крачки до по-късата колона, преди да дойде пазачът. Есесовецът продължи нататък. Бях много ядосан на татко. Не виждах причина защо да не се окъпем заедно. Той ме беше унижил пред останалите мъже. През гневни сълзи проследих как той си тръгва, гърбът му беше много бял на утринната светлина, носеше Йозеф, който беше спрял да плаче и сега се оглеждаше. Татко погледна назад към мен веднъж, преди да изчезнат от поглед с колоната деца и старци.

Ние, останалите, около една пета от мъжете, пристигнали този ден,

не бяхме дезинфекцирани. Отведоха ни право в казармите и ни дадоха груби затворнически униформи.

Татко не се появи този следобед, нито пък вечерта, когато се прибрах да спя в мръсната казарма – тази нощ помня, че плаках от самота. Сигурен бях, че като ни разделя в редицата, татко ме е наказал да стоя далеч от онази част от лагера, където държат семействата.

На сутринта ни дадоха студена картофена супа и ни събраха в работни бригади. Моята група отиде в гората. Там бе изкопана яма. Беше над седемдесет метра дълга, петнайсет широка и поне пет дълбока. По прясно изринатата пръст можех да позная, че скоро наблизко са били запълвани други ями. Миризмата би трябвало да ми подсказва истината, но аз продължавах да го отричам пред себе си, докато не пристигна първия за деня камион. Бяха същите като онзи, който видях предишния ден.

Нали разбираш, Челмно беше място за опити. От онова, което се разбра, Химлер бе наредил тук да се инсталират газови камери за циановодородна киселина, но онова лято още използваша въглероден моноксид в запечатани камери и ярко боядисани камиони.

Нашето задължение беше да разделяме труповете – на практика да ги откъсваме – да ги хвърляме в ямата и да ги затрупваме с пепел и чакъл, преди да е пристигнала следващата пратка. Газовите коли не бяха ефективни. Често половината от жертвите оцеляваха от отпадните газове и трябваше да ги застрелват на ръба на ямата. Правеха го „Totenkopfverbände“ – „Мъртвешките глави“ – които чакаха там, пушеха и се шегуваха един с друг между пратките. Дори тогава някои от оцелелите от газа или куршумите бяха погребвани все още мърдащи.

Върнах се тази вечер в бараката, покрит с екскременти и кръв. Цяла нощ обмислях дали да не умра, но вместо това реших да живея. Да живея – въпреки всичко, напук на всичко, да живея заради простата причина, че съм жив.

Излъгах и казах, че съм син на зъболекар и самият аз съм бил обучаван за зъболекар. Първо ми се присмяха, че съм такъв млад чирак, но на следващата седмица ме преместиха в зъбния отряд. Заедно с трима други евреи претърсвахме телата за пръстени, злато, ценни вещи. Пъхахме стоманени куки в анусите и вагините. После използвах клещи да сваля златните зъби и коронките. Често ме сваляха на работа долу в Ямата. Един сержант от СС на име Бауер обичаше да ми хвърля пепел на главата и да се смее. Той самият имаше два златни зъба.

След няколко седмици застрелваха евреите от погребалната бригада, а на тяхно място пращаха нови попълнения. Може би защото бях

бърз и ефикасен в работата си, останах девет седмици при Ямата. Всяка сутрин бях сигурен, че днес ще е моят ред. Всяка вечер в бараките, докато по-възрастните си казваха кадиш и чувах плач за „Ели, Ели!“ някъде от тъмните нарове, аз сключвах отчаяни сделки с Господ, в когото вече не вярвах. „Само още един ден, – казвах му. – Само още един ден!“ Но именно в своята собствена воля за оцеляване вярвах най-вече. Може би страдах от юношески солипсизъм, но бях сигурен, че ако вярвам достатъчно силно в продължаващото си съществуване, то това несъмнено ще се сбъдне.

През август разшириха лагера и по неизвестна причина ме преместиха във Waldkommando, горската бригада. Сечахме дървета, вадахме пънове и дялахме камъни да строим пътища. На всеки няколко дни цялата редица връщащи се работници биваше отвеждана в караваните или направо в Ямата. По този начин сменяха бригадите. До първия сняг през ноември бях прекарал във Валдкомандо повече време от всеки друг освен един стар капо, Карски.

– Какво е капо? – попита Натали.

– Капо е евреин с камшик.

– И те са помагали на германците?

– Писани са цели трудове за капо и тяхното отъждествяване с нацистките им господари – каза Саул. – Стенли Елкинс и другите са разглеждали този вид подчинение в концентрационните лагери и как то съответства на покорството и отъждествяването на американските черни роби.

Точно този септември участвах в конгрес, който обсъждаше тъй наречения стокхолмски синдром, където заложниците не само се идентифицират с мъчителите си, но и им оказват активна подкрепа.

– О, като как-й-беше-името, Пати Хърст – кимна Натали.

– Да. И това... това превъзходство чрез силата на волята ми е мания от много години. Но ще говорим за това по-късно. За момента нека кажа само, че ако има нещо, което да може да се каже в моя полза за времето, което съм прекарал в лагерите, то е, че не станах капо. През ноември 1942-а разширението на лагера приключи и ме преместиха от временните бараки обратно в основните жилища. Пак бях сложен в бригадата по Ямата. Пешите бяха завършени по това време, но бяха подценили броя на пристигащите евреи, така че караваните и Ямата още се използваша. Вече нямаша нужда от услугите ми като зъболекар на мъртвите. Копаех чакъл, треперех на ранния зимен студ и чаках. Знаех, че е само въпрос на дни да се присъединя към онези, които погребвах ежедневно. После –

една вечер в четвъртък, на 19-и ноември 1942-а, се случи нещо... – Саул замълча.

След няколко секунди той се изправи и отиде до камината. Огънят почти беше угаснал.

– Натали, може ли да ми сипеш едно питие, нещо по-силно от кафето? Шери, може би?

– Разбира се – съгласи се Натали. – Бренди ще свърши ли работа?

– Идеално.

Когато тя се върна малко по-късно с голяма камбановидна чаша, пълна почти догоре с бренди, Саул бе разбъркал жаравата, беше сложил нови щепеници и усърдно съживяваше огъня.

– Благодаря ти, скъпа – той разклати кехлибарената течност и вдъхна дълбоко аромата ѝ, преди да отпие. Огънят пукаше и хвърляше искри. – Четвъртък – почти сигурен съм, че беше 19-и ноември 1942-а, петима германци влязоха през нощта в бараката. Бяха идвали и преди. Всеки път избираха четирима от нас. Жертвите не се връщаха. Затворниците и от другите седем бараки в отделението ни казаха, че същото се случва и там. Нямахме представа защо им е на нацистите такъв начин за ликвидация, когато хиляди открито влизаха в Ямата всеки божи ден, но и бездруго имаше много неща, които не ни бяха ясни. Носеха се слухове за медицински експерименти...

Тази нощ с тях беше един млад Oberst, полковник, с пазачите си. И тази нощ избрах мен.

Бях решил да се съпротивявам, когато дойдоха да ме вземат през нощта. Осъзнавам, че това изглежда като противопоставяне на решението ми да живея въпреки всичко, но в представата да те изведат в мрака имаше нещо, което ме паникьосваше и ме обезкуражаваше напълно. Бях готов да се бия. Когато пазачите ми наредиха да слеза от нара си, знаех, че ми остават само секунди живот. Бях готов да се опитам да убия поне една от тези свине, преди те да ме убият.

Не стана така. Вместо това полковникът ми нареди да изляза и аз се подчиних. Или, по-скоро, тялото ми не ме послуша. Не беше просто страх или подчинение – полковникът влезе в моето съзнание. Не знам как другояче да го кажа. Почувствах го, точно както бях готов да усетя и куршумите, които тъй и не ме улучиха. Чувствах го да движи мускулите ми, да влачи краката ми по пода и да извежда тялото ми от бараката. И през цялото това време есесовските пазачи се смееха.

Невъзможно е да се опише как се чувствах тогава. Идва ми наум

само определението „умствено изнасилване“, но то не пресъздава чувството за нарушение на личността. Нито тогава... нито сега... вярвам в демоничното обладаване и свръхестествените явления. Онова, което се случи, беше причинено от чудовищна, но съвсем истинска физическа или психологическа способност да се управляват пряко умовете на човешките същества.

Качиха ни на камион. Това само по себе си беше невероятно. Освен за краткото, измамно пътуване от гарата на Челмно, на евреите не им се позволяваше да се возят на превозни средства. Робите бяха много по-евтини от петрола в Полша тази зима.

Те ни закараха навътре в гората. В камиона бяхме шестнайсет, включително една млада жена от женските бараки. Умственото изнасилване беше приключило за момента, но бе оставило ефекти по-отвратителни и срамни, отколкото екскрементите, с които ежедневно се бях омазвал, докато работех в Ямата. От държанието и шепота на останалите евреи можех да определя, че те още не са го преживели. Честно казано, в момента се съмнявах дали не съм полудял.

Пътуването отне по-малко от час. В каросерията на камиона, при нас, имаше един пазач. Той носеше автомат. Лагерните пазачи почти никога не ползваха автомати, докато бяха на смяна, заради опасността да им бъдат отнети. Ако не се възстановявах от ужасяващото преживяване в бараките, може би щях да се опитам да поваля германеца или поне да скоча от камиона. Но и самото незабележимо присъствие на полковника в кабината ми стигаше да ме изпълни с ужас, по-дълбок от всичко, което бях изпитвал от месеци насам.

Минаваше полунощ, когато пристигнахме в имение, по-голямо дори и от онова, където беше построен лагерът Челмно. Беше навътре в гората. Американците биха нарекли това място „замък“, но то беше и повече, и по-малко от това. Бе нещо като древната Голяма зала, на каквито се натъкват от време на време хората в най-гъмните гори в родината ми: голяма купчина камъни, стари колкото началото на света, събирана и надстройкавана от безброй поколения от отшелнически родове, които могат да проследят произхода си назад до предхристиянските времена. Двата камиона спряха и ни насочиха към помещение недалеч от основната зала. От вида на военните камиони, паркирани пред останките от някогашните градини и от зловещите звуци, които се носеха от залата, аз приех, че германците са завладели имението за център за почивка и възстановяване на по-важните чиновци. И наистина, щом се озовах вътре, заключен в мрачната килия, чух един литовски еврейин от съседния

камион да шепне, че знаел какви са обозначенията по камионите. Те принадлежали на Einsatzgruppe 3 – отряд за специални цели – който бил ликвидирал цяло еврейско селище в родния край на човечеца в Двенск. Дори есесовските Мъртвешки глави, които се грижеха за изстреблението в лагера, се бояха и се възхищаваха на Айнзацгрупе.

След известно време пазачите се върнаха с факли. В килията бяхме трийсет и двама. Бяхме разделени на две равни групи и качени горе в отделни стаи. Облякоха нашата група в груби, боядисани в червено туники с бели знаци отпред. Пазачите ни разделиха по знаци. Моят символ – кула или бароков стълб за лампа – не ми беше познат. Мъжът до мен носеше силует на слон, вдигнал предния си десен крак.

Введоха ни в Голямата зала. Бяхме посрещнати от сцена от Средновековието, каквито ги рисува Йеронимус Бош – стотици есесовци и убийци от Айнзацгрупе почиваха, ядяха, играеха комар и развратничеха където им се харесва. Полски селянки, някои от тях още деца, служеха като прислуга и роби за мъжете в сиво. Факлите бяха окачени в халките по стените и сцената беше осветена като в трепкащ трескав сън от Ада. Парчета храна гниеха, където са били хвърлени. Столетни гоблени бяха изпоцапани и изгорени от откритите огньове. Навремето забележителната банкетна маса бе почти насечена на парчета там, където германците си бяха изрязвали имената с байонети. На пода лежаха припаднали и спящи. Гледах, докато двама от присъстващите пикаеха на килим, който сигурно е бил донесен чак от Светите земи от някой Кръстоносен поход.

Залата бе голяма, но в средата ѝ имаше подозрително празно пространство от единайсет на единайсет метра. Подът там беше покрит с черни и бели плочи, всяка със страна от метър и двайсет. В противоположните краища на този празен квадрат, точно там, където започваха балконите, на каменни постаменти бяха сложени две кресла. На единия от тези тронове се бе настанил младият полковник. Беше бял и рус, истински ариец. Ръцете му бяха бледи и слаби. На другото кресло седеше старец, с вид едва ли не по-древен и от този на камъните около нас. И той носеше есесовска униформа, генералска, но изглеждаше по-скоро като кукла от восък, на която злонамерено детенце бе облякло мундира на татко.

Введоха и другата група евреи от страничната врата. Бяха ги облекли в светлосини туники с черни символи, сходни на нашите. Можех да видя, че жената в онази група носи светлосиня роба със символ на корона или диадема отпред. Най-сетне разбрах какво точно ставаше. В състоянието на изтощение и постоянен страх, което бях достигнал, не съществуваше лудост прекалено странна, че да не ѝ повярвам.

Наредиха ни да отидем в квадратите си. Аз бях пешка, онази пред офицера откъм царя. Стоях на три метра пред и отдясно на трона на полковника, лице в лице с ужасения литовски евреин, който беше пешката на черния офицер.

Виковете и песните замлъкнаха. Германските войници се струпаха наоколо, блъскаха се за място близо до ръба на квадрата. Някои се покачиха по стълбите или се настаниха на балконите, за да имат по-добра видимост. За около половин минута настъпи тишина, като изключим припукването на факлите и тежкото дишане на Тълпата. Ние стояхме на предназначенията за нас места – трийсет и двама гладни и ужасени евреини, пребледнели, вцепенени, едва-едва поемащи си дъх, в очакване на онова, което щеше да ни сполети.

Старецът се наведе леко напред в креслото си и махна с отворена ръка към полковника. По-младият мъж се усмихна леко и кимна с глава. Играта започна.

Полковникът кимна отново и пешката от лявата ми страна, едър и по-възрастен мъж от мен със сива четина на бузите изкуцука два квадрата напред. Старецът отвърна с преместване на собствената си царска пешка. По начина, по който мърдаха бедните, объркани затворници можех да кажа, че не владеят собствените си тела.

Бях играл малко шах с татко и чичо ми. Знаех стандартните начала. Тук нямаше изненади. Полковникът погледна надясно и як поляк, облечен в рицарска туника, мина напред и застана пред мен. Старецът изпрати коня откъм царицата. Полковникът изведе иззад мен нашия офицер, дребен човечец с превързана лява ръка, и го спря на петото поле откъм страната на коня. Старецът придвижи с едно поле пешката пред царицата.

Тогава ми се прииска да нося какъвто и да е друг символ, само не и на пешка. Якият силует на селянина пред мен, конят, ми предлагаше най-слабо усещане за сигурност. От дясната ми страна друга пешка се обърна да погледне зад гърба си и болезнено се стегна, когато полковникът го насили да пристъпи напред. Аз не се обръщах. Краката ми започваха да треперят.

Полковникът премести пешката на царицата две полета напред, за да застане до старата пешка откъм царската страна. Нашата пешка бе още момче, дори не юноша и колебливо завъртя очи, за да се огледа навляво и надясно, без да обръща глава. Селянинът-кон пред мен беше единствената защита на момчето от пешката на Стареца.

Тогава Стареца махна леко с лявата си ръка и неговият офицер излезе пред датчанката, която му служеше за царица. Лицето на офицера бе пребледняло. Петият ход на нашия полковник изведе напред другия ни кон. Не виждах лицето му. Есесовците, които се бяха събрали наоколо, викаха и ръкопляскаха след всеки ход, сякаш присъстваха на футболен мач. От откъслеците от разговори, които долавях, научих, че наричат противника на полковника Der Alte, „Стареца“. Полковника пък наричаха Der Meister.

Стареца се наведе напред – същински бял паяк – и неговият царски кон отвори път на офицерската пешка. „Конят“ беше млад и силен – твърде як, за да е прекарал в лагера повече от няколко дни. На лицето му цъфтеше идиотска усмивка, сякаш се наслаждаваше на кошмарната игра. Полковникът премести нашия хилав офицер на същото поле, все едно усмивката на момчето го бе подразнила. Сега вече познах фигурата ни. Беше дърводелец от нашата барака, преди два дни се удари, докато дялаше дъски за сауна на германците. Дребният човечец вдигна здравата си ръка и потупа черния кон по рамото, както приятел потупва друг, докато го освобождава от смяна.

Не видях проблясъка на изстрела. Пушката гръмна отнякъде на балкона зад мен, обаче шумът беше толкова силен, че понечих да се обърна, но хватката на контрола на полковника ме стисна за врата. Усмивката на младия кон изчезна в червено-сив облак пръски и главата му избухна при удара на куршума. Пешките зад него се свиха от страх, но болката ги накара да се изправят отново. Тялото на коня се плъзна назад почти до началното му поле. На полето на бялата пешка вече се очертаваше локва кръв. Двама есесовци излзоха на дъската и изтеглиха трупа настрани. Парченца череп и мозък бяха опръскали няколко съседни черни фигури, но инак нямаше други пострадали. Из стаята се разнесоха одобрителни викове.

Стареца отново се наведе напред и собственият му офицер пристъпи по диагонала към очаквания го наш. Черният офицер леко докосна превързаната ръка на дърводелеца. Този път последва пауза, преди пушката да изтрещи. Куршумът удари нашата фигура под лявата ѝ лопатка и дребният човечец се олюля две стъпки напред, застина там за секунда, дори вдигна дясната си ръка, сякаш да почеше някое сърбящо местенце, преди коленете му да поддадат и той да падне на плочките. Излезе един сержант, опря люгера си до черепа на дърводелеца и стреля веднъж, преди да издърпа все още гърчещото се тяло от дъската. Играта се възобнови.

Полковникът премести нашата царица две полета напред. От мен я отделяше само едно празно квадратче и ясно виждах, че си е изгрязала ноктите чак до дъно. Това ми напомни за сестра ми, Стефа и аз изумен открих, че очите ми се пълнят със сълзи. За пръв път плачех за Стефа.

Стареца направи следващия си ход под рева на пианата тълпа. Неговата царска пешка бързо пристъпи да вземе нашата пешка на царицата, която беше брадат поляк, очевидно ортодоксален евреин. Пушката изгърмя два пъти в бърза последователност. Черната царска пешка бе цялата окъпана с кръв, когато пристъпи да заеме новото си място на дъската.

Сега пред мен нямаше никого. Погледнах през трите празни полета към черния кон. Факлите хвърляха дълги сенки. Есесовците крещяха съвети от ръба на дъската. Не посмях да се обърна към полковника, но гледах, докато Стареца се размърдваше на мястото си. Сигурно започваше да осъзнава, че губи контрол върху събитията на дъската. Обърна глава и пешката на царския му кон пристъпи едно поле напред. Полковникът премести нашия оцелял офицер на следващото поле, като блокира пешката на врага и заплаши офицера на Стареца. Тълпата ревна одобрително.

Встъплението приключи, двамата играчи продължиха да развиват позициите си. Всяка страна извърши рокада. И двамата вкараха топозете си в игра. Полковникът премести нашата царица така, че тя застана пред мен. Гледах лопатките ѝ, които стърчаха изпод плата на робата ѝ, по гърба ѝ се спускаха кичури къдрава коса. Стисках и отпусках юмруците си. Не бях мръднал от мястото си от началото на играта. Ужасно главоболие прашаше танцуващи петна пред очите ми и умирах от страх, че ще припадна. Какво би станало тогава? Щеше ли полковникът да ми позволи да се строполя или и в безсъзнание тялото ми щеше да бъде задържано право? Борех се да си поема въздух и се съсредоточих в наблюдението на танца на пламъците върху един гоблен на отсрещната стена.

На четиринайсетия ход на черните Стареца прати офицера си там, където стоеше нашият кон-селянин – в средата на дъската. Този път не последва изстрел. Едър есесовски сержант излезе на дъската и връчи церемониалния си кинжал на черния офицер. Публиката замлъкна. Пламъците танцуваха по острата стомана. Едрият, селянин-кон се въртеше и потръпваше. Ясно виждах как мускулите на ръцете му се стягат в безплодно усилие да се измъкне от контрола на полковника. Не успя. Офицерът му преряза гърлото с един замах на острието. Есесовецът си прибра кинжала и махна на двама други да изнесат тялото. Играта продължи.

Един от нашите топове взе техния нахален офицер. Отново използвам ножа. Стоях зад младата кралица и здраво стисках очи. Отворих ги няколко хода по-късно, когато полковникът премести царицата ми едно поле напред. Когато тя ме напусна, исках да изхълцам, да заплача. Стареца незабавно изведе напред своята царица – младата датчанка – надолу по диагонала до петото поле на реда на топа си. Вражеската царица беше само на три празни полета от мен по диагонала. Нямахте други фигури между нас. Усетих, че се напикавам от страх.

И ето, че полковникът започна атака. Първо придвижи царската си пешка от лявата страна. Стареца премести пешката на топа, червендалест мъж, когото си спомнях от горската бригада, да пресрещне противника. Полковникът повтори същия ход със своята пешка откъм топа. Беше ми трудно да следя. Повечето от останалите затворници бяха по-едри от мен и виждах гърбове, рамене, плешиви глави и потящи се, ужасени мъже вместо шахматни фигури. Опитах се да си представя шахматната дъска наум. Знаех само, че нашият цар и един топ са останали на реда зад мен. Единствената друга фигура на същия ред като мен бе пешката пред царя. Пред мен и отляво се намираше група, съставена от царицата, пешка, топ и офицер. Още по-наляво стоеше самотен вторият ни кон. Отляво на него една срещу друга бяха спрели двете пешки на топа. Черната царица продължаваше да ме заплашва отдалеч.

Нашият цар, мършав евреин някъде на около шейсет, пристъпи по диагонал надясно. Стареца събра топовете си на същата колона. Внезапно царицата ми отстъпи назад към второто поле на нашия ред на топа. Вече бях сам. Можех да погледна право напред през четири празни полета към литовския евреин, който ме зяпаше на свой ред. В очите му се четеше животинска паника.

Внезапно и аз се понесох напред, краката ми се влачеха по мраморните плочи. В черепа ми кълтеше ужасно, неизбежно присъствие и то ме буташе, ограничаваше ме, стискаше челюстите ми здраво срещу пясъка, който се издигаше от основата на гръбнака ми. Спрях там, където преди беше стояла царицата ни, други бели пешки стояха от двете ми страни.

Стареца премести черния си кон точно срещу мен, на празно бяло поле. Тълпата вече крещеше по-силно. Виковете „Майстер! Майстер!“ се превръщаха в скандиране.

Пристъпих отново напред – само едно поле този път. Вече бях единствената бяла фигура отвъд средата на дъската. Някъде зад мен и отдалеч остана черната царица. Усещах присъствието ѝ толкова ясно,

както и това на невидимия стрелец на балкона на половин метър пред мен бяха потното лице и гладните очи на черния кон. Зад него трепереше литовският селянин.

Черният топ ме подмина отляво. Когато той стигна полето на бялата пешка, двамата се сбиха. За миг си помислих, че това означава загуба на контрол от полковника или Стареца и после осъзнах, че е само част от играта. Германските войници ревяха, алчни за кръв. Черният топ беше по-силен – или не бе ограничен – и бялата пешка се огъна в хватката му. Топът стисна с две ръце гърлото на пешката и стисна по-здраво. Последва отсечено, сухо изпукване, когато пешката падна.

Веднага щом изнесоха тялото, полковникът премести оцелелия ни кон на това поле и битката продължи. Този път изнесоха от дъската черния топ, голите му крака стържеха по плочките, очите му бяха оцъкдени и невиждащи.

Черният кон мина покрай мен и отново последва битка. Двамата се блъскаха един друг, пръстите им посягаха към очите на противника, коленете им се подгъваха, накрая белият кон бе изблъскан от полето си на празното поле зад мен. Пушката вероятно стреля от балкона точно пред мен. Усетих въздушната вълна, когато куршумът подмина ухото ми, чух и удара. Умиращият кон се препъна в мен, докато падаше. За секунда ръката му вяло ме стисна за глезена, сякаш зовеше за помощ. Не се обърнах.

Царицата ми отново беше зад мен. Черната пешка отдясно пристъпи, за да я заплаши. Бих го сграбчил, ако ми бе позволено да го сторя. Но не. Царицата отстъпи три полета. Стареца премести пешката си едно поле. Нашата втора офицерска пешка излезе напред под контрол на полковника.

– Майстер! Майстер! – скандираше тълпата. Стареца върна царицата си две полета назад.

Сега преместиха мен. Стоях лице в лице с литовския еврейин. Той беше скован, парализиран от страх. Дали не знаеше, че не мога да го нараня, докато сме на един и същ ред? Може би не, но смъртно осъзнавах, че черната царица може да ме ликвидира всеки момент. Само невидимото присъствие на моята собствена царица на пет полета зад мен ми осигуряваше малко безопасност. Но какво ли щеше да стане, ако Дер Алте поиска да размени цариците? Вместо това той върна топа си на първоначалното царско поле.

От лявата ми страна последва леко раздвижване, когато другата офицерска пешка беше взета от черната пешка и на свой ред я взе

оцелелият черен офицер. За момент останах сам на вражеска територия. После полковникът изведе бялата царица напред така, че да застане на полето зад мен. Каквото и да станеше оттук нататък, нямаше да съм сам. Затаих дъх и изчаках.

Нищо не се случи. Или, по-скоро, Стареца слезе от високото си кресло, направи жест и се отдалечи. Бе се предал. Пияната тъппа войници от Айнзацгрупе изрева одобрието си. Група войници с регалиите на Мъртвешките глави се втурнаха към полковника и го понесоха на рамене из стаята. Останах си на място, лице в лице с литовеца, и двамата примигвахме глупаво. Играта беше приключила и си знаех, че по един или друг начин съм станал инструмент за спечелването ѝ, но бях прекалено вцепенен да осъзная как. Всичко, което виждах, бяха уморени евреи, застинали в объркано облекчение, докато залата отекваше от виковете и песни. Шест от нашите в бяло бяха умрели. Шест от черните фигури липсваха. Останалите вече бяхме способни да се движим и да се оглеждаме. Обърнах се да прегърна жената зад мен. Тя плачеше.

– Шалом! – казах ѝ и ѝ целунах ръцете. – Шалом!

Литовският евреин падна на колене в бялото си поле. Помогнах му да се изправи.

Отряд войници с автомати ни преведе през тъпката до празното фойе. Там ни накараха да се съблечем и да хвърлим дрехите си на купчина. След това ни изведоха навън в нощта да ни застрелят.

Наредиха ни да изкопаем собствените си гробове. Имаше половин дузина лопати, подредени на полянка на четирийсет метра зад къщата и ние ги използвахме, за да изровим широка, плитка дупка, докато войниците държах факли или стояха и пушеха цигари в тъмното. На земята имаше сняг. Пръстта бе замръзнала и твърда като камък. Не можехме да копаем по-дълбоко от половин метър. Между тъпките удари на лопатите чувах възбновения смях в залата. Във високите прозорци сияеше светлина и хвърляше златни правоъгълници на замръзналите фронтони. Само движението и страхът ни пазеха от измръзване. Босите ми крака бяха станали синкавобели и изобщо не си усещах пръстите. Почти бяхме свършили с копаенето и знаех, че трябва да реша какво да направя. Беше доста тъмно и предполагам, че сега е моментът да хукна към гората. Щеше да е по-добре, ако всички се втурнем едновременно, но неколцина от по-възрастните евреи очевидно бяха прекалено замръзнали и изтощени да се движат, а и не ни позволяваха да говорим един с друг. Двете жени стояха на няколко метра от ямата, като безуспешно се опитваха да

прикритят голотата си, докато пазачите им подхвърляха груби шеги и насочваха факлите към тях.

Не можех да реша дали просто да хукна или да използвам лопатата с дълга дръжка в опит да ударя един от войниците и да грабна автомата му. Вярно, бяха убийци от Айнзацгрупе, но пък бяха пияни и невнимателни. Трябваше да реша.

Лопатата. Избрах си пазач – дребен младеж, който изглежда дремеше на няколко крачки от мен. Стегнах хватката си върху дългата дръжка.

– Halt! Wo is denn mein Bauer? – русият полковник напредваше през снега към нас. Носеше тежък шинел и офицерската си фуражка. Когато влезе в осветения от факлите кръг, се огледа. Търсеше пешката си. Коя пешка?

– Du! Komm her! – той ми махна. Аз се свих в очакване на менталното изнасилване, но не го усетих. Изскочих от плитката яма, връчих лопатата си на пазача и застанах гол и разтреперан пред полковника, пред оногова, когото наричаха Дер Майстер.

– Хайде, приключвай вече! – нареди той на дежурния сержант на немски. – Schnell!

Сержантът кимна и събра евреите на ръба на дупката. Двете жени се притиснаха на далечния край, прегърнали се една-друга с тънките си ръце. Немецът заповяда всички да легнат в студената дупка. Трима мъже отказаха и бяха застреляни където си стояха. Един – онзи, който изпълни ролята на черния цар – падна в агония само на два метра от мен. Погледнах към обезкръвените си крака и се опитах да не мърдам, но собственото ми треперене се усилваше. На другите евреи им беше наредено да търкулнат телата в Ямата и да легнат при тях. Последва тишина. Белите гърбове и дупета на съседите ми затворници блестяха на светлината на факлите. Сержантът даде нареждане и отстрелът започна.

Отне по-малко от минута. Звукът на автоматите и леките карабини ми се стори приглушен, непоследователен, леко пук и още едно голо, бяло тяло започваше да се гърчи дупката в кратък спазъм, след което замираше. Жените умряха в прегръдките си. Литовският селянин извика на иврит и се надигна на колене, с протегнати то ли към пазачите, то ли към небето ръце – тъй и не знам кое от двете – и после бе прерязан почти на две от автоматичен откос.

По време на цялата тази сцена стоях разтреперан, втрънен в краката си, като се молах да стана невидим. Но още преди да свърши клането, сержантът се обърна към мен и каза:

– Този ли, mein Oberst?

– Mein zuverlässiger Bauer? – отвърна полковникът. Моята вярна пешка? Той додаде: – Ще идем да половуваме.

– Eine Jagd? – попита сержантът. – Heute nacht?

– Wenn es dämmert.

– Auch Der Alte?

– Ja.

– Jowohl, mein Oberst – виждах, че сержантът е отвратен. Нямахше да може да поспи тази нощ.

Щом пазачите започнаха да засипват телата с тънък слой замръзнала пръст, мен ме поведоха обратно към залата и ме оковаха в същата килия, където ме бяха сложили и преди това. Краката ми започнаха да се затоплят и после пламнаха. Беше много болезнено. При все това аз вече дремех, когато сержантът се върна, отключи белезниците ми и ми връчи дрехи: бельо, сини вълнени панталони, риза и дебел пуловер, дебели чорапи и яки обувки, които ми бяха с половин номер по-малки. След прекараните в затворнически парцали месеци, хубавите дрехи ми изглеждат като чудо невиждано.

Сержантът ме изведе навън, където четирима есесовци ме чакаха в снега. Те носеха фенерчета и тежки пушки. Единият държеше на каишка немска овчарка и остави опъващото се животно да ме подуши, докато чакахме. В голямата зала вече цареше мрак, веселата гълчава бе стихнала. С приближаването на зората мракът прерастваше в сив здрач.

Пазачите тъкмо бяха изключили фенерчетата си, когато полковникът и старият генерал излязоха при нас. Не бяха в униформи, а с дебели ловни якета и шапки. Всеки си носеше и невоенна пушка голям калибър с телескопичен мерник. Тогава разбрах. Знаех какво точно ще стане сега, но бях прекалено изтощен, за да ме е грижа.

Полковникът махна на пазачите. Те се отдръпнаха от мен и застанаха до двамата офицери. Стоях на място близо минута, разколебан; откъзвах да сторя онова, което се искаше от мен. Сержантът ми ревна на лош полски:

– Тича! Тича, ти еврейски боклук. Мърда!

И все пак не помръднах. Кучето дърпаше каишката си, ръмжеше и се зъбеше. Сержантът вдигна пушката си и стреля така, че да вдигне снежна вихрушка между краката ми. Не помръднах. После усетих първите колебливи докосвания в съзнанието си.

Мърда, вярна пешка. Мърда! Стомахът ми се обърна от копринения шепот в ума ми и ме накара да се олюлея в пристъп на гадене. Обърнах

се и хукнах към гората.

Не бях в състояние да тичам кой знае колко дълго. Само за няколко минути се задъхах и започнах да се препъвам. Следите ми ясно се виждаха в снега, но нямаше начин да направя нещо по въпроса. Небето просветля, докато се тътрех натам, накъдето се надявах да е юг. Чувах фанатичен лай зад мен и знаех, че ловната група е тръгнала по следата ми.

Бях изминал малко повече от километър, когато стигнах до открито пространство. Ивица с почти сто метра ширина беше разчистена от дърветата и пъновете. В средата на тази ничия земя минаваше бодлива тел, но не телта ме закова на място. В средата на поляната имаше бял знак с надпис на немски и полски: HALT! MINEFIELD!

Джафкането приближаваше. Обърнах се наляво и се впуснах в болезнен, задушаваш бяг. Вече знаех, че няма как да се измъкна. Минираният периметър сигурно обграждаше цялото имение – техният личен ловен резерват. Единствената ми надежда беше да намеря пътя, откъдето бяхме минали предишната вечер – преди цяла вечност. Почти със сигурност там би трябвало да има порта и пазачи, но все пак щях поне да се опитам да премина. По-добре да ме застрелят пазачите, отколкото лудите зад гърба ми. Бях стигнал до извода, че преди преследвачите да стигнат на един изстрел разстояние, ще е по-добре да вляза в минното поле.

Тъкмо се бях добрал до плитък поток, когато умственото насилване започна отново. Стоях неподвижен, втрещен в полузамръзвания поток, когато го усетих да влиза в мен. Няколко секунди се борих с него, стиснах слепоочията си, паднах на колене в снега, но накрая полковникът ме овладя, изпълвайки главата ми тъй, както водата пълни устата, ноздрите и дробовете на давящия се. Беше даже по-лошо. Бе все едно огромен червей е влязъл в черепа ми и си пробива път през мозъка. Пищях, но не се чу и звук. Изправих се на крака.

Komm her, mein kleiner Bauer! – прошепна ми беззвучно гласът на полковника. Мислите му се бъркаха в моите, натикваха собствената ми воля в някаква тъмна яма. Съзрях образи на лица, места, униформи, помещения. Яздех вълни на омраза и арогантност. Любовта му към насилията напълни устата ми с металния вкус на кръв. Komm! Умственият шепот беше упоителен, отвратителен, като че ли мъжки език се пхаше в устата ми.

Видях се да тичам в потока, да завивам отново на запад, към групата ловци – сега тичах с все сили, дишайки на плитки, болезнени пресекулки. Ледената вода плискаше по краката ми и вълнените панталони

натезаха. Носът ми започна да кърви и кръвта потече по лицето и врата ми. Komm her!

Напуснах потока и се запрепвах през гората към купчина камъни. Тялото ми се гърчеше и подскачаше като марионетка, докато се катерех, за да се пхна в един процеп между скалите. Останах там, облегал буза на камъка, кръвта ми капеше по замръзалия мъх. Гласовете се приближаваха. Ловната група бе само на петдесетина крачки зад редица дървета. Предположих, че ще обградят купчината ми камъни и после полковникът ще ме накара да стана, така че да могат да ме застрелят. Напрегнах се да помръдна крака, да раздвижа ръката си, но сякаш някой беше отрязал жиците, които свързваха ума и тялото ми. Бях прикован на място, все едно камъните са паднали върху ми.

Чу се приглушен разговор и после, за мое изумление, хората, се отдалечиха натам, откъдето бях минал преди десетина минути. Чувах кучето да джафка, докато вървеше по следата ми. Защо полковникът си играеше с мен? Напънах се да различа мислите му, но слабите ми опити бяха бръснати настрани както човек би пляснал досадно насекомо.

Внезапно отново се движех, тичах присвит покрай дърветата, после по корем запълзях по снега. Подуших цигарения дим още преди да ги видя. Старецът и сержантът бяха спрели на една поляна. Възрастният немец седеше на паднал пън. Ловната пушка бе положена в скута му. Адютантът му стоеше близо до него, с гръб към мен, и разсеяно почукваше с пръсти по приклада на пушката си.

И ето ме – скочих и се затичах, движех се по-бързо, отколкото когато и да е преди. Сержантът се извърна да погледне точно когато връхлетях и го ударих с рамо. Бях по-дребен от него и много по-лек, но набраната при засилването ми инерция го събори. Претъркулих се, пищевой безмълвно, исках само да си върна властта над собственото си тяло и да избягам в гората. След това сграбчих пушката на Стареца и ударих сержанта в лицето и по врата, използвайки прекрасно изработеното оръжие като сопа. Сержантът се опита да стане и аз го ударих отново. Той посегна към своята пушка и аз настъпих ръката му, после го ритях с тежка подметка в лицето, докато костите не се счупиха; докато изобщо не му остана лице. После хвърлих пушката и се обърнах към Стареца.

Той все тъй си седеше на пъна, с ръка върху люгера, който беше извадил от кобура, а цигарата още висеше между тънките му устни. Изглеждаше като че ли е на хиляда години, но на уродливата карикатур на лице беше изписана усмивка.

– Sie! – каза той и знаех, че не говори на мен.

– Ja, Alter! – отвърнах аз и бях изумен да чуя думите да идват от собствената ми уста. – Das Spiel ist beendet.

– Ще видим – рече Стареца и вдигна пистолета да стреля. Тогава скочих и куршумът мина през пуловера и косо по ребрата ми. Сграбчих китката му, преди да може да натисне спусъка отново, и ние се затъркаляхме в снега. Дер Алте пристъпваше сковано, за да участва заедно с мен в налудничав танц; измършавял млад евреин с бликаща от носа кръв и дремен като света старец, потънал във вълненото си палто. Люгерът му гръма отново, нахалост, във въздуха, и тогава аз го хванах и го извих назад. Вдигнах пистолета.

– Nein! – извика Стареца и после аз усетих неговото присъствие като удар с чук по главата. За около секунда висях в нищото, докато двамата мръсни паразити се бореха за властта над тялото ми. После сякаш гледах към сцената, застанал някъде над самия себе си. Видях Стареца застинал скован, а собственото ми тяло да се гърчи наоколо в хватката на ужасен дух. Очите ми се бяха забелили в орбитите и устата ми се отваряше като на идиот. По панталоните ми бликаше урина, която димеше на студения въздух.

След това отново се върнах в тялото си и Стареца вече не беше в главата ми. Той отстъпи три крачки назад и тежко седна на пъна.

– Вили – каза той, – Mein Freund...

Ръката ми се вдигна и аз стрелях два пъти в лицето на Стареца и веднъж в сърцето. Той се прекатури назад и аз останах втрещен в обкованите с гвоздеи подметки на ботушите му.

Идваме, пешко – прошепна полковникът. – Чакай ни.

Стоях в очакване, докато можах да чуя виковете им и ръмженето на немската овчарка недалеч зад дърветата. Все още държах пистолета в ръка. Опитах се да отпусна тялото си, да съсредоточа цялата си воля и енергия върху един пръст на дясната си ръка, като дори не се замислям какво се каня да направя. Ловната група бе съвсем близо, когато контролът на полковника се разхлаби точно колкото да се опитам. Беше най-съдбоносната и трудна битка в живота ми. Трябваше само да свия един пръст с няколко милиметра, но ми отне цялата енергия и целеустременост, които бяха останали в тялото и душата ми.

Успях. Люгерът гръмна и куршумът проряза ивица на бедрото ми и откъсна кутрето от десния ми крак. Болката беше като пречистващ огън. Изглежда бях успял да изненадам полковника и можех да усетя присъствието му да се изтегля за няколко секунди.

Обърнах се и се затичах, като оставях кървави следи по снега.

Наблизо, зад гърба ми, се разнесоха викове. Затрещя автомат и облечените в стомана куршуми забръмчаха покрай мен като пчели. Но полковникът не ме владееше. Стигнах минното поле и се втурнах в него, без дори да спра. Разтворих бодливата тел с голи ръде, ритнах един закачил се за мен наниз и хукнах нататък. Вярваш или не, необяснимо, успях да мина през полето. Точно тогава полковникът влезе отново в главата ми.

Halt! Аз спрях. Обърнах се и видях четиримата пазачи и полковника да ме гледат през ивицата на смъртта. Върни се, малка пешко, прошепна гласът на съществото. Играта приключи.

Опитах се да вдигна люгера до собственото си слепоочие. Не можах. Тялото ми започна да върви към тях, обратно през минното поле и към вдигнатите пушки. Точно в този миг немската овчарка се отскубна от пазача, който я държеше и се втурна към мен. Звярът тъкмо бе стигнал края на ивицата, няма и десет метра от полковника, когато взриви мина. Беше противотанкова, много мощна. Пръст, метал и късове куче литнаха във въздуха. Видях и петимата да падат и после нещо меко ме удари в гърдите и ме събори.

Преборих се да видя главата на немската овчарка, паднала в краката ми. Полковникът и двамата есесовци бяха на четири крака, вцепенени, тръскаха глави. Другите двама не мърдаха. И не го усещах в глават си! Вдигнах люгера и изпразних пълнителя в омразния си враг. Бе прекалено далеч, а и аз треперех твърде силно. Нито един изстрел не улучи някой от тях. Не губих повече време да се оглеждам, а се обърнах и хукнах.

И до днес не знам защо полковникът ми позволи да избягам. Може експлозията да го е ранила или пък ако отново овладееше тялото ми, би показал на останалите, че смъртта на Стареца е негово дело. Не знам но и до днес подозирам, че тогава избягах, защото така му беше угодно...

Саул спря да говори. Огънят бе угаснал и отдавна минаваше полунощ. Той и Натали Престън седяха в почти пълен мрак. През последния половин час от монолога му гласът на психиатъра бе прегракнал до дрезгаво хриптене.

– Капнал си – отбеляза Натали.

Саул не го отрече. Не беше спал две нощи – по-точно, откакто видя снимката на „Уилям Бордън“ във вестника в неделя сутринта.

– Но има и още за разказване, нали? – попита Натали. – Всичо това е свързано с хората, които убиха баща ми, нали?

Саул кимна.

Тя излезе от стаята и се върна малко по-късно с одеяла, чаршафи и дебела възглавница. Зае се да превърне дивана в легло. Заяви:

– Тази нощ оставаш тук. Ще довършим утре сутрин. Тъкмо ще ни направя и закуска.

– Наел съм стая – дрезгаво възрази Саул. От представата да кара по шосе 52 чак до отдалечения мотел му се прииска да затвори очи и да заспи там, където си седеше.

– Но ще се радвам, ако останеш – каза Натали. – Искам да чуя... Не, трябва да чуя остатъка от историята – поколеба се и призна: – Освен това не ми се остава сама вкъщи тази нощ.

Саул кимна.

– Добре – въздъхна тя. – Има нова четка за зъби на полицата в банята. Мога да ти донеса чиста таткова пижама, ако...

– Не – отказа ѝ Ласки. – Няма нужда.

– Тогаво добре – съгласи се Натали и спря на входа към къс коридор. – Саул... – тя пак се поколеба и потри ръце. – Това е... истина е, нали?

– Да.

– И твоят полковник е бил в Чарлстън миналата седмица, нали? Той е един от отговорните за смъртта на татко.

– Така мисля.

Тя кимна, нареди си да каже нещо, прехапа устна и добави само:

– Лека нощ, Саул!

– Лека нощ, Натали!

Колкото и да беше беше уморен, Саул Ласки полежа известно време, загледан в разбърканите правоъгълници, които фаровете на колите прокарваха по снимките на стената. Опита се да мисли за приятни неща; за златната светлина, която докосва листата на върбата до потока, или за ливадата с бели маргаритки във фермата, където беше играл като момче. Но когато най-сетне заспа, сънува един прекрасен юнски ден и малкия си брат Йозеф, който идва с него на цирк, на прелестна морава, където ярко оцветени циркови каравани водят колони смеещи се деца към зиналата Яма.

Чарлстън,
сряда, 17-и декември 1980

В началото шериф Боби Джо Джентри се почувства горд, когато откри, че го следят. Доколкото знаеше, досега не му бяха слагали опашка. Виж, той си бе отслужил своето в следене на другите; точно предишния ден беше играл „сянка“ на психиатъра Ласки. Видя го как влиза с взлом в дома на Фулър, изчака търпеливо в немаркирания додж на Линда Мей, докато докторът и малката Престън вечеряха и после изкара по-голямата част от нощта в Сейнт Андрюз, пийки кафе и съзерцавайки входа на къщата на Натали. Нощта се оказа самотна и безплодна. Тази сутрин бе дошъл дотук рано, със собствената си кола, и тойотата под наем на психиатъра още си беше на алеята. Каква връзка имаха тези двамата? Джентри изпитваше силно предчувствие по отношение на Ласки – беше го доловил още първия път, когато говори с него по телефона – и то бързо се превръщаше в един от онези интуитивни сърбежи между лопатките, дето не можеш да се почешеш и които той от личен опит признаваше за едни от най-необходимите елементи, пласиращи доброто ченге на пазара. Тъй че: вчера следеше Ласки. А днес шериф Боби Джо Джентри от окръг Чарлстън на свой ред си имаше опашка.

В началото му беше трудно да повярва. Тази сряда бе станал в шест сутринта – както обикновено – уморен от прекалено малкото сън и прекалено многото кофеин предишната нощ. Подкара към дома на Престън в Сейнт Андрюз, за да се увери, че Ласки е прекарал и остатъка от нощта там, после спря да си вземе поничка при Сара Диксън на Ривър Авеню, а накрая се упъти към Хамптън Парк – да поговори с госпожа Люелин. Съпругът на дамата напуснал града същата нощ, когато се бяха случили и убийствата в „Менсърд Хаус“, и загинал в автомобилна катастрофа в Атланта рано сутринта в неделя. Когато щатските рейнджъри от Джорджия се обадили да й съобщят, че тя вече е вдовица, а съпругът ѝ се е връзал с над 160 километра в час в крайпътна подпора на мост на I-285 недалеч от Атланта, госпожа Люелин зададе само един въпрос на офицера: „Какво, по дяволите, е търсел Артър в Атланта? Снощи излезе да си запали цигара и да купи неделния вестник“.

Джентри смяташе въпроса за уместен. Когато напусна тухлената къща на Люелин в девет, след половинчасов разговор с вдовицата, все още не му бяха намерили отговор. Точно тогава обърна внимание и на

зеления плимут, паркиран на половин пресечка по-нататък, в сянката на високите дървета, които се извисяваха над улицата.

За първи път забеляза плимута, когато потегли от паркинга на сладкарницата малко по-рано сутринта. Беше го запомнил само защото номерата бяха от Мериленд. Според Джентри ченгетата често се заглавичкваха с подробности като тази, макар повечето от тях да са изцяло безполезни. Докато се пхаше зад волана на своята кола, паркирана пред входа на Люелин, той нагласи огледалцето, за да огледа хубавичко плимута нататък по улицата. Същият от по-рано. Отраженията на предното стъкло пречеа да се види има ли някой вътре. Джентри сви рамене и потегли, като зави наляво на първия знак „Стоп!“. Плимутът се задвижи точно преди колата му да изчезне от ползрението им. Той направи нов ляв завой и подкара на юг, като се опитваше да реши в общината ли иска да се върне и да отметне малко канцеларска работа, или да потегли към Сейнт Андриюз. Ясно различаваше зеления седан на две коли зад себе си.

Караше бавно, почукваше волана с големите си червендалести ръце и си подсвиркваше кьнтри песничка през стиснатите си зъби. С едно ухо се вслушваше в стърженето на полицейското си радио и обмисляше всички възможни причини някой да го следи. Не бяха много. Като изключим неколцина мизерници, които бе натикал в затвора през последните години, никой от познатите му нямаше причина да си урежда стари сметки с Боби Джо Джентри, да не говорим да си губи времето да го следи в ежедневните му обиколки. Почуди се дали не го хваща параноята. В Чарлстън със сигурност имаше немалко зелени плимуты, „С мерилендски номера?“ – изсумтя полицейската част от мозъка му. В крайна сметка реши да хване обиколния път към общината.

Зави наляво в натовареното движение на Канън Стрийт. Плимутът остана зад гърба му, вече на три коли зад него. Ако Джентри не знаеше, че е там, сега вече не би могъл да го забележи. Само празните задни Улички около Хамптън Парк, където живееше госпожа Люелин, бяха издали преследвачите му. Качи колата на рампата за Междущатско 26, покара километър и нещо на север, после отби и се насочи на изток по задните пресечки към Мийтинг Стрийт. Плимутът неизменно плуваше в огледалото за задно виждане, криеше се зад други коли, когато можеше и оставаше далеч назад, когато нямаше нищо помежду им.

– Хм-хм-хм – изсумтя шериф Боби Джо. Продължи на север към Чарлстън Хайс, като остави пристанището от дясната си страна. През гората от кранове се виждаха корпусите на грамадните сиви кораби.

Зави наляво по „Дорчестър Роуд“ и после се върна на I-26, този път откъм юг. Плимутът не се виждаше никакъв. Джентри беше почти готов да излезе близо до центъра и да зачеркне цялата история като последствие от прекалено многото трилъри по кабелната, когато една каравана смени лентата на километър зад него и той отново зърна познатия зелен покрив.

Отби по изход 221 и се върна в тесните улички недалеч от общината. Започваше да ръми леко. Шофьорът на плимута беше включил чистачките си по същото време, както и Джентри. Шерифът се опита да се сети дали не е бил нарушен някой закон. Точно в момента не му хрумваше нито един. „Добре – помисли си той, – как човек се откача от опашка?“ Прегледа наум всички високоскоростни гонитби, които беше виждал по филмите. Не, благодаря. Опита се да си спомни подробности от многото шпионски книги, които бе изчел, но се сети единствено за една смяна на влакове в московското метро. Много благодаря. Не му помагаше и фактът, че кара черната си кола с надписи „Шерифство на окръг Чарлстън“ от двете страни.

Джентри знаеше, че може да се обади по полицейската радиостанция, да обиколи квартала няколко пъти и осем щастски коли и половината патрулки ще цъфнат в очакване на пляквата на следващото кръстовище. И после? Видя се изправен пред съдия Грантор, обвинен в преследване на извънштатски посетител, който се опитвал да намери ферибота за форт Съмтър и бил решил да следва местното ченге.

Най-разумното, призна Джентри, щеше да е да изчака на този да му писне. Да го остави да се влачи по петите му колкото му душа иска – дни, седмици, години – докато успее да прозре що за игричка си играят. Мъжът с плимута – ако изобщо беше мъж – можеше да е щатски служител или репортер, или настоятелен свидетел на Йехова, или член на новия отряд по борба с корупцията. Най-разумното, Джентри беше абсолютно сигурен, щеше да е да се върне на работа в кабинета си, да спре да умува над появата на преследвача и да остави нещата сами да се уредят.

– А, да върви по дяволите! – каза на глас. Търпението не беше сред списъка му от добродетели. Завъртя колата на 180 градуса по мократа настилка, включи лампата и сирената и се засили назад по тясната, едноръчна улица направо към насрещния плимут. С дясната си ръка разкопча кожената предпазна лента на кобура на личния си пистолет. Хвърли един поглед, за да се увери, че палката лежи на седалката, където обикновено я оставя. После натисна газта – и клаксона, за да подсили

екшъна.

Сега вече виждаше, че в плимута има само един човек – мъж. Другата кола зави надясно. Джентри рязко отрязва наляво, за да я блокира. Плимутът се залюля до най-лявата страна на улицата и после ускори по тротоара надясно, за да се промъкне покрай колата на шерифа. Той пък завъртя волана наляво, подскочи, щом се качи на тротоара, и се приготви за челен сблъсък.

Плимутът се плъзна странично, помете редица кофи за боклук с десния си калник и се заби в един телефонен стълб. Джентри закова колата си пред димящия радиатор на преследвача, като се увери, че е завил правилно, за да блокира бягството им. После изскочи навън, разкопча и нараменния кобур и стисна тежката палка в лявата си ръка.

– Може ли да видя шофьорската ви книжка и документите на колата, господине? – попита Джентри. Насреща го зяпна бледо, издължено лице. Плимутът бе ударил телефонния стълб точно толкова силно, че да изкриви вратата откъм пътника и да разтърси шофьора. Човекът имаше оплешивяващо чело и много тъмна коса. Джентри прецени, че е някъде четирийсетгодишен. Беше издокаран в черен костюм, бяла риза и тънка, тъмна вратовръзка, която сякаш бе извадена направо от ерата на Кенеди.

Шерифът внимателно проследи как човекът рови за портфейла си.

– Бихте ли извадили книжката от портфейла, господине? Човекът се спря, примигна и се обърна да се подчини. Джентри бързо пристъпи напред и отвори вратата с лявата си ръка, като остави палката да увисне на каишката си на китката му. С дясната си ръка беше посегнал да стисне своя „Рюгер Блекхоук“.

– Господине! Моля, излезте от... по дяволите!

Шофьорът се обърна с готов за стрелба автоматичен пистолет, вече вдигнат към лицето на Джентри. Шерифът влетя през отворената врата с всичките си сто и двайсет килограма, в опит да хване китката на противника си. Пистолетът гръмна два пъти, единият куршум профуча покрай ухото на Джентри и мина през покрива, а другият отиде още повстрани, като разби предното стъкло на плимута на млечнобяла паяжина. После Боби Джо склучи и двете си ръце върху ръката на шофьора и двамата се сборичкаха на предната седалка, досущ като тийнейджъри в автокино. И двамата се задъхваха. Палката се закачи за волана и клаксоният издаде вой като прострелян звяр. Шофьорът посегна с лявата си ръка към лицето на шерифа. Джентри наведе грамадната си глава и го удари; веднъж, втори път, на третия го чу да изпъшква болезнено.

Автоматикът падна от ръката на шофьора, удари се в основата на волана и в крака на Боби Джо и издрънча на асфалта отвън. Спортист с дълбоко залегнал страх от изгървани оръжия, шерифът се бе стегнал в очакване на случаен изстрел или дори половин пълнител в гърба си. Но не.

– Майната му – изръмжа Джентри и се наклони назад, като издърпа със себе си и шофьора. Беше преместил дясната си ръка на яката му и след като провери, че автоматикът е наблизо, отчасти под колата, метна шофьора на земята, на около два метра встрани. По времето, когато другият още се мъчеше да се изправи на крака, той бе измъкнал тежкия „Блекхоук“ – подарък от пенсионирането на чичо му. Оръжието приятно натежаваше в ръката му.

– Спри на място! Да не си мръднал – нареди Джентри. От офисите и магазините наоколо бяха изскочили дузина зяпачи. Той се увери, че са извън стрелковия обсег и че зад шофьора се намира само тухлена тена. Осъзна с болезнена острота, че се готви да застреля бедния кучи син. Досега никога не беше стрелял по хора. Вместо да се прицели с две ръце и широко разтворени крака, както бе учен, той стоеше прав, с присвит лакът, а дулото сочеше към небето. Дъждът се стичаше като нежна мъгляница по зачервеното му лице.

– Боят приключи – издиша той. – Само се отпусни за малко, човече. Да си поговорим, а?

Ръката на шофьора се стрелна от джоба му. Стискаше сгъваем нож. Острието изскочи с ясно доловимо щракване. Човекът се присви, балансирайки леко, пръстите на другата му ръка бяха широко разтворени. Шерифът със съжаление отбеляза, че онзи държи ножа правилно – опасно, с палец върху дръжката над острието. Осем сантиметра стомана вече се завъртаха в къса, плавна дъга. Джентри ритна автоматичния пистолет по-навътре под плимута и отстъпи три крачки.

– Стига, друже – каза меко. – Не прави глупости. Хвърли го!

Не подценяваше скоростта, с която другият бе в състояние да покрие петте метра, които ги деляха. Нито пък се съмняваше, че хвърлен, ножът може да се окаже по-малко смъртоносен от куршум на същото разстояние. Но си спомняше и дупките, които блекхоукът оставяше на черните мишени от четирийсет крачки. Не искаше и да си помисли как-во ще причини куршумът на човешка плът от пет метра.

– Хвърли го! – повтори с успокоителен тон, без да влага заплаха, но авторитетно и без да допуска възможност нареждането му да се оспорва. Нека просто спрем за малко и да си поговорим!

Другият не бе продумал, нито издаде друг звук освен пшкане,

откакто Джентри бе приближил плимута. Сега между стиснатите му зъби се разнесе странно свирукане, като пара от изстиващ чайник. Полека вдигаше ножа вертикално.

– Не мърдай! – Джентри насочи пистолета с една ръка, навеждайки дулото към средата на тънката вратовръзка на мъжа. Ако острието се вдигнеше на височина за хвърляне, щеше да натисне спусъка. Натискът на пръста му вече беше почти достатъчен да вдигне предпазителя.

И тогава Джентри видя нещо, което накара бясно биещото му сърце да застине в болезнена парализа. Лицето на мъжа сякаш се стапяше – не трепереше, а се разтичаше като зле наместена гумена маска, която се плъзга по по-твърдите кости под нея. Очите се разшириха, като в изумление или ужас, и сега се стрелкаха насам-натам като на паникьосано малко животинче. Само за секунда шерифът видя друга личност да се проявява върху това слабо лице; изражение на пълен ужас и объркване пролича в обсебения му поглед, а после мускулите на лицето и врата се стегнаха, сякаш маската е била наложена по-плътно. Острието продължи да се издига, докато не се озова точно под брадичката на мъжа, достатъчно високо вече, за да бъде метнато с голяма точност.

– Хей! – викна Джентри. Палецът му трепна върху спусъка. Шофьорът натисна острието в собственото си гърло. Не замахна, нито удари, нито резна – натисна осемте сантиметра стомана, както хирург би действал при първоначален разрез или както човек внимателно разрязва диня. После, с необходимата сила и изумително бавно, той дръпна острието отляво надясно по протежение на брадичката си.

– О, Иисусе! – прошепна Джентри. Някой в тълпата изпищя. Кръв бликна по бялата предница на ризата на мъжа, сякаш се е спукал пълен с червена боя балон. Мъжът изгърва ножа, но остана на крака невероятните десет или дванайсет секунди – разкрачен, стегнат като пружина, с безизразно лице, а потокът кръв мокреше торса му и започваше да капе на мокрия тротоар. После падна по гръб и пририта.

– Назад, мътните ви взели! – извика Джентри на зяпачите и се затича към жертвата. С тежката си обувка прикова дясната китка на мъжа и избута ножа с палката си. Главата на шофьора се изви назад и червената резка на гърлото му се отвори като причудлива усмивка на акула. Джентри видя разкъсаните хрущяли вътре и неравните краища на сива тъкан, преди кръвта да бликне и да залее всичко. Гърдите на мъжа започнаха да трептят, когато дробовете му се задавиха.

Шерифът изтича до колата си и се обади за линейка. После отново викна на тълпата да отстъпи и пхна палката си под плимута, за да

извади автоматика. Беше деветмилиметров „Браунинг“ с нещо като двоен пълнител, който го правеше тежък като грях. Намери предпазителя, шракна го, пъкна пистолета в колана си и коленичи до умиращия.

Шофьорът се беше претъркулил надясно, със свити колене, здраво стиснати ръце и юмруци. Кръвта вече беше образувала еднометрово езерце и продължаваше да блика при всеки бавен удар на сърцето. Джентри коленичи в червената локва и се опита да затвори раната с голи ръце, но разрезът бе прекалено широк и неравен. Ризата му се просмука за пет секунди. Очите на мъжа бяха придобили вцепенения стъклен поглед, който беше виждал на лицето на твърде много трупове. Накъсаното дишане и бълбукането в разреза секнаха точно когато в далечината се разнесе воят на сирената на приближаващата линейка.

Джентри отстъпи назад, отпусна се на колене и избърса ръце в бедрата си. Портфейлът на шофьора кой знае как бе паднал на асфалта по време на боричкането им. Вдигна го и го премести от пътя на напредващото кърваво ручейче. Като пренебрегна стандартните процедури, той го отвори и бързо претърси пластмасовите джобове и отделения. В портфейла имаше деветстотин долара в брой, малка черно-бяла снимка на шериф Боби Джо Джентри и нищо друго. Нищо. Нито шофьорска книжка, нито кредитни карти, снимки на семейството, карта за социална осигуровка, визитки, стари рецепти – нищичко.

– Някой да ми каже какво става тук! – прошепна Джентри. Дъждът беше спрял. Тялото на шофьора кротко си лежеше набизо. Слабото му лице бе толкова бяло, че изглеждаше като восъчно. Той поклати глава и сяпао се втренчи в събралата се тълпа и приближаващите ченгета и доктори.

– Някой ще ми каже ли какво става тук? – изкрещя.

Никой не му отговори.

8

Байериш – Айнщайн, четвъртък, 18-и декември 1980

Тони Харъд и Мария Чен подкараха на североизток от Мюнхен, минаха покрай Дегендорф и Реген и навлязоха далеч навътре в западногерманската гора и планините близо до чешката граница. Харъд пришпорваше БМВ-то под наем с висока скорост, като превключваше

на ниска предавка, за да вземе просмуканите от дъжд завой в добре овладяно хлъзгане, и ускоряваше бързо да сто и двацет километра в час на правите участъци. Дори нужната за шофирането концентрация обаче не беше достатъчна да изцеди напрежението от дългия полет от тялото му. Бе се опитал да поспи по време на презокеанското пътуване, но нямаше секунда, в която с болезнена яснота да не усеща, че е затворен в крехка тръба под налягане, която се носи на около хиляда метра над студения Атлантик. Харъд потрепери, включи отоплението на БМВ-то и задмина още две коли. Щом започнаха да се изкачват по хълмистите предпланини, по нивите се появи сняг, снегорините бяха оставили и купчини край пътя.

Два часа по-рано, когато напуснаха Мюнхен по натоварената магистрала, Мария огледа пътната карта на „Шел“ и отбеляза:

– О, Дахау е само на няколко километра оттук!

– И? – вдигна вежди Харъд.

– И там е имало един от онези лагери – обясни тя. – Където са пращали евреите през войната.

– И какво? Това си е шибана древна история.

– Не е чак толкова древна.

Харъд пое по изхода с номер 92 и смени една натоварена магистрала с друга. Вкара БМВ-то в крайната лента и задържа спидометъра на 100 километра.

– Кога си родена? – попита настоятелно.

– Хиляда деветстотин четирийсет и осма – отвърна Мария Чен.

– Всичко, което се е случило преди раждането ти, не си струва главоболенето – заключи той. – Това си е древна шибана история.

Мария Чен млъкна и се взря навън към студената панделка на река Изар. Късната следобедна светлина се оттичаше от сивото небе.

Харъд погледна секретарката си и си спомни първия път, когато я среща. Беше преди четири години, лятото на 1976-а и той попадна в Хонг Конг за среща с братята Фой, да урежда вместо Уили плащането на един от безмислените му кунг-фу филми. Радваше се да се измъкне от Щатите наред вихъра на Двестагодишната истерия. По-младият Фой го бе извел да вечерят навън в градчето Коулуун.

Мина известно време, преди Харъд да осъзнае, че скъпият бар и нощен клуб, където се забавляваха на осмия етаж на „Коулуун Хай Райз“, всъщност е публичен дом и хубавите, умни жени, на чиято компания се наслаждаваха, са курви.

Той мигновено изгуби интерес и щеше да си тръгне веднага, ако не-

беше забелязал една хубава евроазиатка да стои сама на бара, а в погледа ѝ личеше такова безразличие, че не би могло да е преструвка. Когато попита Ту-байт Фой за нея, едрият азиатец се ухили и отвърна:

– А, много интересна. Много тъжна история. Майка ѝ била американска мисионерка, баща ѝ – учител на Континента. Майка умряла скоро след като дошли в Хонг Конг. Баща също умрял. Мария Чен стои тук и много знаменит модел, много висока цена.

– Модел? – зяпна Харъд. – Какво прави тук?

Фой сви рамене и се ухили, като показва златния си зъб.

– Прави много пари, ама трябва още. Много скъпи вкусове. Тя иска иде в Америка – тя е американски гражданка – но не може върне се заради скъпи вкусове.

Харъд кимна:

– Кокаин?

– Хероин – отвърна Фой и се усмихна. – Искаш да се запознаеш? О, да искаше да се „запознава“. След представянето, когато останаха сами на бара, Мария Чен отбеляза:

– Чувала съм за теб. Кариерата ти е изградена върху лоши филми и още по-лоши обноски.

Харъд кимна в съгласие:

– И аз съм чувал за теб. Ти си хероиноманка и хонгконгска курва. Видя я как посяга да го удари и се пресегна с мозъка си да я спре.

И не успя! Плясъкът от шамара накара хората наоколо да прекъснат разговорите си и да ги зяпнат. Когато глъчката в заведението се възстанови, Харъд, извади салфетката си и попи устни. Пръстенът ѝ го беше порязал.

Той и преди бе срещал Неутрални – хора, на които Способността изобщо не влияе. Но рядко. Много рядко. И никога в положение, когато да не го е научил навреме, за да избегне болката.

– Добре – каза, – запознанството приключи. Сега е време за бизнес-предложението, което ще ти направя.

– Нищо, което можеш да ми предложиш, не би ме заинтересувало – отвърна Мария Чен. Нямаше съмнение, че е искрена. Но все пак остана седнала на бара.

Харъд кимна. Мислеше бързо, като не забравяше тежката грижа, която го мъчеше през последните месеци. Работата с Уили го плашеше. Старецът използваше Способността си рядко, но когато го стореше, нямаше съмнение, че силите му са много по-големи от тези на Тони. Дори да прекараше месеци или години в грижливо оформяне на някой

асистент, не можеше да има съмнение, че Уили ще е способен да му го покръсти на секундата. Харъд усещаше нарастващо раздразнение, от както този проклет Островен клуб го бе накарал да се приближи до смъртоносния старец. Ако Уили го разкриеше, щеше да използва какъвто инструмент има под ръка да...

– Ще ти осигуря работа в Щатите – заяви той. – Моя лична секретарка и изпълнителна секретарка в продуцентската къща, която представям.

Мария Чен го погледна студено. В прекрасните ѝ кафяви очи нямаше и грам интерес.

– Петдесет хиляди американски долара годишно – допълни той, – плюс процент.

Тя не мигна.

– Изкарвам повече тук, в Хонг Конг – отвърна. – Защо да сменям кариерата си на модел за нископлатена секретарска работа? – начинът, по който натърти на „секретарска“, не оставяше съмнение за отвращението, което предизвиква предложението у нея.

– Процентите – настоя Харъд. Когато Мария Чен не каза нищо, той продължи меко. – Постоянни доставки на... каквото ти трябва. И никога няма да се налага да се замесваш отново в тази част с купуването.

Мария Чен най-сетне примигна. Самоувереността ѝ се смъкна като откъснат воал. Тя сведе поглед към ръцете си.

– Помисли си – добави Харъд. – Можеш да ме намериш в хотел „Виктория и Албърт“, до вторник сутрин.

Тя не вдигна глава, когато той напусна нощния клуб. Вторник сутринта си стягаше багажа, портиерът вече му беше свалил чантите и той тъкмо си хвърляше последен поглед в огледалото, закопчавайки предницата на пътното си яке стил „Сафари в банановите републики“, когато Мария Чен цъфна на вратата.

– Какви ще са ми задълженията, освен да съм ти лична секретарка? – попита тя.

Харъд бавно се обърна, потисна желанието си да се усмихне и сви рамене.

– Каквото друго поискам – отвърна. Сега вече се усмихна. – Но не това, което си мислиш. Не ми трябва курви.

– Ще има едно условие – допълни Мария Чен.

Той се взря в нея и я изслуша.

– По някое време догодина ще искам да... спра – каза тя и на гладката кожа на челото ѝ изби пот. – Да, тъ-тъ... как го казвате вие

американците? Да се друсам. И когато реша кога, ти ще... уредиш каквото трябва.

Харъд се замисли за момент. Не беше сигурен, че ще има полза, ако Мария Чен се измъкне от плена на пристрастяването си, но се съмняваше, че тя би посмяла да рискува. А ако се осмелеше, то щеше да му мисли тогава. Междувременно щеше да има на разположение прекрасна и умна асистентка, която Уили не може да докосне.

– Съгласен – каза. – Да идем да се заемем с визата ти.

– Няма нужда – Мария Чен отстъпи, за да го пропусне да тръгне пред нея към асансьора. – Погрижила съм се за всичко, което трябва.

На трийсет километра от Дегендорф те приближиха Реген, средновековен град в сянката на скалисти зъбери. Докато криволичеха по планинския път към подножията им, Мария Чен посочи натам, където фаровете бяха осветили овална дъска, забита права под дърветата близо до пътя. Попита:

– Забелязвал ли си ги преди?

– Аха – отвърна Харъд и намали, за да вземе остър завой.

– Пътеводителят твърди, че ги използват да носят местните селяни на погребенията им. Всяка дъска има на нея името на починалия и молба за молитва.

– Много сладко – отвърна той. Пътят ги преведе през някакво градче. В зимния мрак уличните лампи сияеха и се отразяваха по мокрите павета на преките. Тъмна сграда бе надвиснала над селището от обрасъл хълм.

– Този замък навремето принадлежал на конт Хунд – прочете Мария Чен. – Поръчал жена му да бъде погребана жива, след като удавила бебето им в река Реген.

Харъд не коментира.

– Това не е ли любопитна местна история? – поинтересува се секретарката му.

Той зави наляво, за да се качи на Шосе 11 и да влезе в гористата планинска местност. В двата лъча на фаровете им блестеше сняг. Харъд се пресегна да вземе пътеводителя от Мария Чен и изключи лампичката.

– Направи ми една услуга – каза й. – Затвори си шибаната човка.

Пристигнаха в малкия хотел в Байериш-Айнщайн след девет вечерта, но стаите им бяха готови, а и все още сервираха вечеря. Малката трапезария едва побираше пет маси. Огромна камина топлеше стаята и

осигуряваше повечето от светлината. Ядоха в мълчание.

На Харъд Байериш-Айнщайн му се бе сторил малък и празен след няколко погледа, които беше успял да хвърли, преди да се доберат до хотела. Една главна улица, няколко стари сгради в баварски стил, сгъчкани в тясна долина сред тъмните хълмове; градчето му напомняше на някоя изгубена колония в планините Катскил. Поставен на входа на града знак осведомяваше пътниците, че до чешката граница остават само няколко километра.

Когато се върнаха в съседните си стаи на третия етаж, Харъд отбеляза:

– Смятам да сляза и да погледна как е сауната. Ти пригответи нещата за утре.

Хотелът имаше двайсет стаи, повечето от които бяха заети от скиори, дошли да оглеждат пистите на и около Гросен Арбер, хиляда и четиристотинметровата планина на няколко километра северно. Малката обща стая на първия етаж беше окупирана от румени двойки, които пиеха бира или горещ шоколад и се смееха с онзи сърдечен немски глас, който според Харъд винаги звучеше престорено.

Сауната се намираще в мазето и се оказа просто дървена кутия с пейки. Той настрои температурата, свали си дрехите в малката съблекалня отвън и влезе в нагрятата стая, понесъл само една кърпа. Усмихна се на малката табелка на вратата, на която на английски и немски пишеше: **МОЛЯ ГОСТИТЕ ДА ИМАТ ПРЕДВИД, ЧЕ ОБЛЕКЛОТО В САУНАТА НЕ Е ЗАДЪЛЖИТЕЛНО**. Очевидно имаше американски туристи, които са оставали изненадани от немското безразличие към голотата в такива ситуации.

Той почти беше заспал, когато влязоха две момичета. Бяха млади, на не повече от деветнайсет, германки, които се смееха, когато влязоха. Не спряха, когато видяха Харъд.

– Guten Abend! – каза по-високата от блондинките. Те останаха увити с хавлиите си. Харъд също носеше кърпа; не заговори, докато се взираше към момичетата изпод спуснатите си клепащи.

Спомни си онзи кошмарен месец преди почти три години, когато Мария Чен бе обявила, че е време да ѝ помогне да спре.

– Че защо? – попита той.

– Защото ми обеща – отвърна тя.

Харъд я зяпна и се сети за месеците сексуално напрежение, хладните ѝ откази и на най-леките му увертюри и нощта, когато тихичко бе отишъл в стаята ѝ и беше отворил вратата. Макар че бе два след

полунощ, тя седеше на леглото и четеше. Щом той застава на прага, тя кротко остави книгата си, извади трийсет и осем калибров револвер от чекмеджето на нощното си шкафче, отпусна го удобно в скута си и попита:

– Да, Тони, какво има?

Той поклати глава и си тръгна.

– Добре, обещах ти – каза ѝ тогава Харъд, – какво точно искаш от мен?

Мария Чен му обясни.

Три седмици тя не напусна заключената стая в мазето. В началото използваше дългите си нокти да къса подплатата, която ѝ беше помогнал да поставят на стените и вратата. Пищеше и блъскаше, късаше голите матраци и възглавници, които бяха единствената мебел в малката стая, и след това продължаваше да пиши. Само Харъд, седнал в студио-то зад килията ѝ, можеше да чуе писъците.

Тя не ядеше храната, която той ѝ пъкеше в ниския прорез на вратата. След два дни спря и да става от матрака. Лежеше свита, потейки се и треперейки на пристъпи, стенойки приглушено в един миг и крешейки с нечовешки глас в следващия. Накрая Харъд остана три дни и нощи в стаята с нея, като ѝ помагаше да стигне до съседната баня, когато тя можеше да сяда, чистеше я и се грижеше за нея, когато тя лежеше или се изтърваше. Накрая, на петнайсетия ден, тя спа цяло денонощие, а той я изкъпа и почисти драскотините, които си беше причинила. Когато прекара кърпата по бледите ѝ бузи, идеалните гърди и покритите с пот бедра, си помисли за всичките пъти, когато беше гледал облеченото ѝ в коприна тяло в кабинета си и си пожела тя да не е Неутрална.

След като я изкъпа и подсуши, той я облече в мека пижама, смени с чиста чаршафи и одеяла просмуканите парцали и я остави да си отспи насаме.

В края на третата седмица тя излезе от стаята – държанието и леко дистанцираното ѝ поведение бяха също тъй безукорни както прическата, дрехите и грима ѝ. И двамата не говореха за тези три седмици.

По-младата германка се кискаше и вдигна ръце над главата си, като каза нещо на приятелката си. Харъд ги зяпаше през парата. Черните му очи бяха като тъмни прорези под клепачите.

По-голямото момиче примигна няколко пъти и развърза хавлията си. Гърдите ѝ бяха твърди и големи. По-малката спря изненадана, все още с ръце над главата. Харъд видя гъсти валма косми под мишниците ѝ

и се почуди защо германките не се бръснат там. По-малката започна да говори нещо, спря се и развърза хавлията си. Пръстите ѝ се туткаха, сякаш са били вцепенени или пък тази дейност не ѝ е привична. Кърпата падна точно когато по-голямата вдигна длани към гърдите на сестра си.

Сестри, осъзна Харъд, докато се наместваше по-удобно да вкуси физическото усещане. Кирстен и Габи. Не му беше лесно с тези двете. Трябваше постоянно да ги сменя, като не оставя едната да се изплъзне, докато се занимава с другата. Бе като да играеш тенис сам със себе си – не беше игра, на която да иска да се наслаждава много дълго. Но пък не беше задължително да е самотна игра. Харъд затвори очи и се усмихна.

Когато той се прибра, Мария Чен стоеше до прозореца и наблюдаваше малка група коледни певци, застанали около теглена от кон шейна. Тя тъкмо се извърна, когато студеният въздух отвън се изпълни с весел смях и откъс от „О, таненбаум“.

– Къде е? – попита Харъд. Бе облечен в копринена пижама и златен халат. Косата му беше мокра.

Мария Чен отвори куфарчето си и извади четирийсет и пет калибров автоматичен пистолет. Постави го на масичката за кафе. Той взе оръжието, щракна спусъка веднъж и кимна:

– Сигурен бях, че в митницата няма да те претърсят. Къде е пълнителят?

Мария измъкна трите метални пълнителя от куфарчето си и ги постави на масата. Харъд бутна зареденото оръжие по стъклената повърхност и към ръката ѝ.

– Добре, нека идем да огледаме това шибано място – той разгъна зелено-бялата топографска карта на масата, като използва пистолета да я затисне от едната страна и допълнителните пълнители за два от ъглите. Късият му показалец спря на група точки от двете страни на червена линия.

– Байериш-Айнщайн – каза. – Ние сме тук... – пръстът му почука на сантиметър и нещо северозападно. – Имението на Уили е зад този хълм...

– Гросе Арбер – поясни Мария Чен.

– Какъвто ще да е. Точно тук, в средата на гората...

– Байеришер Валд – пак се обади тя.

Харъд се втренчи в нея и после отново насочи вниманието си към картата.

– Попада на територията на някакъв местен резерват... но все още е

частна собственост. Страхотно шибана работа.

– Има частни имения и в американските резервати – обади се Мария Чен. – Освен това имението се смята за необитаемо.

– Аха – съгласи се Харъд. Нави картата и влезе в собствената си стая през междинната врата. Минутка по-късно се върна, понесъл чаша скоч от бутилката, която бе купил от безмитния магазин на „Хийтроу“.

– Та, нали разбираш задачата за утре?

– Да – кимна секретарката му.

– Ако не е тук, голямо чудо – добави той. – Ако си е вкъщи и е сам, и иска да говори, пак няма проблем.

– А ако има проблем?

Харъд седна, постави чашата на масата и вкара пълнителя с отчетливо щракане. Протегна й пистолета и я изчака да го вземе.

– Тогава стреляш – каза. – Гръмваш го – и ако има някой от палета-та му под ръка, него също. В главата. Два пъти, ако имаш време... – отиде до вратата и се спря. – Други въпроси?

– Не – отвърна Мария Чен.

Харъд влезе в стаята си и затвори вратата. Тя чу ключалката да щраква. Поседа известно време, стиснала пистолета, вслушана в глъчката на веселото празненство, която се носеше откъм улицата. Гледаше тънката ивичка жълта светлина под вратата на Тони Харъд.

9

Вашингтон, четвъртък, 18-и декември 1980

К. Арнолд Барент напусна хотел „Мейфлауър“ и бъдещия президент, и пое покрай сградата на ФБР към националното летище. Лимузината му бе предвождана от сив мердецес и следвана от син; и двете коли бяха собственост на една от компаниите му и хората в тях бяха обучени не по-зле от агентите на „Сикрет Сървис“, които бяха толкова очебийни в „Мейфлауър“.

– Според мен разговорът мина много добре – каза Чарлз Колбън, единственият друг пътник в лимузината.

Барент кимна.

– Президентът е много открит за предложенията ти – допълни Колбън. – Изглежда ми, че дори би могъл да дойде на лагера на Островния

клуб този юни. Това ще е интересно. Никога не сме имали президент по време на мандата му.

– Бъдещ президент – напомни Барент.

– Ъ?

– Каза, че президентът бил много открит – обясни той. – Имаше предвид бъдещия президент. До януари господин Картър е начело. Колбън издаде отвратено пшкане.

– Какво казва разузнаването за заложниците? – попита Барент меко.

– Какво имаш предвид?

– Ами, през последните часове от управлението на Картър ли ще ги пуснат или в мандата на следващия президент?

Колбън сви рамене.

– Ние сме ФБР, не ЦРУ. Работата ни е тук въщи, не зад граница. Барент кимна, все още леко усмихнат.

– А част от работата ти въщи – отбеляза – е да шпионираш ЦРУ. Та, пак ще питам, кога си идват заложниците?

Колбън се намръщи и погледна към голите дървета на улицата.

– Най-точната ни преценка е в рамките на двайсет и четири часа около сдаването на властта, плюс-минус – уточни той. – Но като гледам как аятолахът се ръга в задника на Картър през последната година и половина, не виждам как би могъл да му хвърли този кокал.

– Веднъж го срещнах – обади се Барент. – Много интересен човек.

– Какво? Кой? – объркан възкликна Колбън. Семейство Картър бяха гостували в имението на Барент в Палм Спрингс и замъка „Таузънд Айлънде“ няколко пъти през последните четири години.

– Аятолах Хомейни – търпеливо поясни магнатът. – Ходих до Париж да го видя, малко след като отиде в изгнание. Един приятел предположи, че иматът може да ми се стори забавен.

– Забавен? – повтори Колбън. – Това малко фанатично лайно?

Барент леко се намръщи при тези думи на събеседника си. Не обичаше простацините. Бе използвал думата „кучка“ преди няколко дни пред Тони Харъд, понеже беше усетил, че тази вулгарна фраза му е нужна да сложи на мястото му един вулгарен човек. Чарлз Колбън също беше вулгарен.

– Забавно беше – обясни Барент, като вече съжаляваше, че е повдигнал тази тема. – Говорихме си четвърт час с религиозния водач – чрез преводач, макар че ми казаха, че аятолахът разбира френски – и никога не би могъл да се досетиш какво стори дребното човече, преди аудиенцията ни да приключи.

– Помоли те да подкрепиш революцията му? – попита Колбън с глас, в който липсваше всякакъв интерес. – Предавам се.

– Опита се да ме Използва – отвърна Барент, отново усмихнат, този спомен наистина го забавляваше. – Можех да почувствам как рови в мозъка ми, сяпао, инстинктивно. Получих впечатлението, че си мисли, че единствен в света притежава Способност. Получих и впечатление, че се мисли за Бог.

Колбън отново сви рамене.

– Би се почувствал доста по-малко богоподобен, ако на Картър му стискаше да прати няколко Б-52 още първата седмица, когато задържаха хората ни.

Барент смени темата:

– И къде е днес нашият приятел господин Харъд?

Началникът на ФБР извади инхалатор, притисна го поред в двете си ноздри и се намръщи.

– Той и секретарката му – или каквато там му е – тръгнаха за Западна Германия снощи.

– Да видят дали приятелчето ни Уили не е живичко и не се е заселило във Фатерланд, предполагам – кимна Барент.

– Ъхъ.

– А ти прати ли някого с него? Колбън поклати глава.

– Няма причини. Траск използва някои от франкфуртските и мюнхенските си връзки от времената в Компанията, за да провери замъка. Харъд трябва да иде там лично. Ще наблюдаваме трафика на ЦРУ.

– И ще открие ли той нещо? Чарлз Колбън сви рамене.

– Не вярваш, че нашият господин Бордън е още жив, нали? – попита го Барент.

– Не, и не виждам как би могъл да е чак толкова хитроумен – уточни събеседникът му. – Тъй де, наша идея бе да подходим към онази Драйтън, за да го елиминираме. Гласуването беше явно – действията му стават твърде публични, нали?

– И после откриваме малката недискретност на Нина Драйтън – каза К. Арнолд Барент. – Е, ами жалко!

– Какво е жалко?

Магнатът погледна плешивия бюрократ.

– Жалко е, че нито един от тях не беше член на Островния клуб – обясни. – Те бяха характерни индивиди.

– Глупости – възрази Колбън. – Те бяха шибани лунатици. Лимузината спря. Ключалката на вратата до него щракна. Барент се вгледа в

грозния страничен вход на новата сграда на ФБР.

– Тук слизаш – каза той и после, докато Колбън стоеше на тротоара и шофьорът вече затваряше вратата, допълни. – Чарлз, просто трябва да направим нещо за езика ти...

Той остави плешивия застанал на тротоара, втренчен, докато лимузината заминаваше.

Пътуването до Националното летище отне само няколко минути. Преработеният ДС-9 на Барент го чакаше пред частния му хангар; двигателите на самолета работеха, климатикът беше включен и до любимото място на шефа бе поставена чаша минерална вода с лед. Дон Мичъл, пилотът, влезе в кърмовата секция и козирува.

– Всичко е готово, господин Барент – каза той. – Трябва да осведомя диспечерката кой план за полет е валиден. Къде отиваме, сър?

– Бих искал да ида до моя остров – уведоми го Барент и отпи от минералната вода.

Мичъл се усмихна леко. Това беше стара шега. К. Арнолд Барент притежаваше повече от четиристотин острова на най-различни места по света и имаше резиденции поне на половината от тях.

– Да, сър – пилотът търпеливо изчака.

– Съобщи на диспечерите, че е валиден полетен план „Е“ – уточни Барент. Изправи се, все още с чашата в ръка, и отиде до вратата на спалнята си. – Ще те уведомя, когато съм готов.

– Да, сър – кимна Мичъл. – Имаме чиста писта през следващите петнайсет минути, когато ни е удобно.

Барент кимна одобрително и изчака пилотът да си тръгне.

Когато магнатът влезе в спалнята, специален агент Ричард Хейнс седеше на огромното легло. Надигна се, но домакинът му махна да се върне на мястото си. Допи чашата си и си свали самото, връзката и ризата. Хвърли смачканата риза в един кош и извади нова от чекмеджето, вградено в кърмовата преграда.

– Каж ми, Ричард – поде Барент, докато закопчаваше ризата си, – какво ново?

Хейнс кимна и започна да говори:

– Началник Колбън и господин Траск се срещнаха отново тази сутрин, преди срещата ви с бъдещия президент. Траск е в екипа за...

– Да, да – нетърпеливо го прекъсна Барент, все още прав. – А какво става със ситуацията в Чарлстън?

– Бюрото все още води проучвания – обясни Хейнс. – Работещият по катастрофата екип е сигурен, че самолетът е бил разрушен от бомба.

Един от пътниците – вписан като Джордж Хумел – е използвал кредит-на карта, която можахме да проследим до кражба в Бар Харбър, Мейн.

– Мейн... – проточи Барент. Нюман Траск беше „помощник“ на един старши сенатор от Мейн. – Много тромаво.

– Да, сър – съгласи се Хейнс. – Във всеки случай, господин Колбън беше много разстроен от нареждането ви да не се пречка на шериф Джентри и разследването. Вчера се срещна с господин Траск и господин Кеплър в „Мейфлауър“ и съм почти сигурен, че снощи вечерта са пратили своя група или групи в Чарлстън.

– Някой от водопроводчиците на Траск?

– Да, сър.

– Добре, продължавай, Ричард.

– Приблизително в 9.20 източно време днес, шериф Джентри прихванал тип, който го следял в плимут „Воларе“ – модел 1976-а. Джентри опитал да арестува човека. Той първо му се съпротивлявал, после сам си прерязал гърлото със сгъваемо ножче френско производство. Екипът от спешното на Чарлстънската окръжна болница го обявил за мъртъв след пристигането си. Нито отпечатьците от пръсти, нито регистрацията на колата са довели до нещо. Сега проверяват зъбните отпечатьци, но това ще отнеме няколко дни.

– Няма да открият нищо, ако е някой от типове на Траск – промърмори Барент. – Шерифът ранен ли е?

– Не, сър, според нашия разузнавателен екип.

Магнатът кимна. Извади копринена вратовръзка от една полица и започна да я завързва. Остави съзнанието си да се пресегне и да докосне мислите на специален агент Ричард Хейнс. Можеше да усети щита, който правеше Хейнс неутрален, солидна черупка, обграждаща сърцевината от мисли, амбиции и тъмни нужди, която представляваше Ричард Хейнс. Както мнозина други със Способност, също като самия Барент, Колбън бе избрал Неутрален за свой най-близък довереник. Макар и негоден за облагородяване и дресировка, Хейнс беше и освободен от заплахата някой друг с по-силна Способност да го Покръсти. Или поне така си мислеше Колбън.

Барент се плъзна по повърхността на умствения щит, докато не откри неизбежната пукнатина, пъкна се по-дълбоко под жалките защити на Хейнс, пусна волята си по гънките и вълните на съзнанието на информатора си във ФБР. Докосна центъра за удоволствие и агентът затвори очи, тръпнещ така, сякаш през тялото му минава силно течение.

– Къде е онази Фулър? – попита Барент.

Хейнс отвори очи.

– Все още няма и следа от нея след постановката на летището в Атланта в понеделник сутринта.

– Някакъв късмет с проследяването на телефонните обаждания?

– Не, сър. Операторът на летището си мисли, че обаждането е било градско.

– Смяташ ли, че Колбън, Кеплър или Траск ще имат достъп до някаква друга информация относно това къде са тя... или Уили?

Хейнс се поколеба за миг.

– Не, сър – каза накрая. – Когато намерят някой от тях, мисля, че ще стане по обичайния начин – чрез Бюрото. Ще науча за това заедно с господин Колбън.

– Преди него, за предпочитане – уточни Барент с усмивка. – Благодаря, Ричард. Както винаги, смятам компанията ти за много стимулираща. Лестър ще е на обичайното място, ако потрябва да се свържеш с мен. Искам да науча незабавно, щом получиш каквато и да е информация за местонахождението и на Фулър, и на нашия приятел от Германия.

– Да, сър – Хейнс се обърна да си тръгне.

– И, Ричард... – Барент си обличаше син кашмирен пуловер. – Все още ли смяташ, че този шериф Джентри и психиатърът...

– Ласки – уточни агентът.

– Да – усмихна се дресърът му. – Мислиш ли, че договорите на тези господа трябва да бъдат официално прекратени?

– Да – Хейнс се намъщи и внимателно оформи отговора си. – Джентри просто е прекалено умен, за да си бъде полезен. В началото мислех, че е разстроен от убийствата в „Менсърд Хаус“, понеже развалят имиджа му в собствения му избирателен район, но докато си тръгна, се убедих, че той ги приема лично. Глупав, дебел, червенорват селяндур, ама ченге до мозъка на костите си.

– И хитър – допълни Барент.

– Ъ, да – Хейнс се намръщи отново. – Ласки не го познавам, но той е... въвлечен по някакъв начин. Познавал е госпожа Драйтън и...

– Да, да – прекъсна го Барент. – Е, може би имаме други планове за доктор Ласки – той се взря продължително в агента на ФБР. – Ричард?

– Да, сър?

Магнатът сплете пръти.

– Има едно нещо, което все се каня да те питам, Ричард. Работил си няколко години за господин Колбън, преди той да се присъедини към

Клуба. Нали така?

– Да, сър.

Барент потупа долната си устна с връхчетата на оплетените си пръсти.

– Въпросът ми, Ричард, е... ъ-ъ-ъ... защо? Хейнс с намръщване изрази факта, че не разбира.

– Имам предвид – настоя магнатът, – защо правиш всички тези неща, които Чарлз те е молил да правиш... и още ги иска... щом имаш друг избор?

Хейнс светна. Усмивката му показва перфектните му зъби.

– О – възкликна. – Е, предполагам, работата ми харесва. Това всичко за днес ли е, господин Барент?

К. Арнолд Барент продължи да го гледа още секунда, после кимна:

– Да.

Пет минути по-късно Хейнс си беше тръгнал и Барент използва интеркома да се обади на пилота.

– Доналд – съобщи му, – можеш да излиташ вече. Бих искал да ида на острова си.

10

Чарлстън,

сряда, 17-и декември 1980

Саул се събуди от виковете на децата, които играеха на улицата навън и няколко секунди не можа да се сети къде се намира. Не беше в апартамента си; лежеше на съгъваемо легло под прозорци с жълти завеси. За миг жълтите пердета му напомниха за дома му в Лодз, а детските виковете... Стефа и Йозеф...

Не, възбудените крясъци бяха на английски. Чарлстън. Натали Престън. Той се сети, че ѝ е разказал историята и почувства прилив на притеснение, сякаш младата чернокожа го бе видяла гол.

Защо беше споделил точно с нея? След всички тези години, защо...

– Добро утро – Натали надникна от кухнята. Носеше червен пуловер и ластични джинси.

Саул седна и потри очи. Ризата и панталоните му бяха спретнато праметнати през облегалката на дивана.

– Добро утро.

– Яйца, бекон и препечени филийки ще свършат ли работа? – попита тя. От кухнята ухаеше на прясно смляно кафе.

– Звучи прекрасно – отвърна Саул, – само дето ще пропусна бекона.

Натали сви юмрук и се престори, че се удря по главата.

– Разбира се – каза. – Религиозни причини?

– Холестеролни причини – поправи я той.

На закуска говориха за обикновените неща от живота – как е в Ню Йорк, как е в Сейнт Луис, какво е да си израснал на Юг.

– Трудно е да се обясни – каза Натали, – но някак си е по-лесно да си черен тук, отколкото в северен град. Расизмът все още съществува и в нашия край, но... Не съм сигурна как да го обясня... променя се. Може би фактът, че хората тук са играли роли толкова дълго и са принудени да ги променят, кара всички да са малко по-честни. Горещата на север нещата са доста по-зле.

– Не мисля, че Сейнт Луис е северен град – отвърна Саул с усмивка. Довърши последната си филийка и отпи от кафето си.

Натали се засмя.

– Не, но не е и южняшки. Предполагам, че е просто град от Средния запад. Мислех си по-скоро за Чикаго.

– Живяла си в Чикаго?

– Прекарах известно време там през лятото – обясни тя. – Татко ми уреди работа – фотографка – при един негов стар приятел от „Трибюн“... – тя се поколеба и млъкна, втрещена в кафяната си чашка.

Саул кротко отбеляза:

– Трудно е, нали? Човек забравя за малко и после споменава името без да се замисли, и всичко се връща...

Натали кимна.

Той погледна през кухненския прозорец към листака на палмите. Прозорецът бе леко открехнат и през щорите лъхаше топъл бриз. Трудно му беше да повярва, че е средата на декември.

– Учиш за учителка – продължи той, – но май първата ти любов е фотографията.

Натали кимна отново и стана да долее чашите им.

– Беше споразумение между мен и татко – каза тя и този път се усмихна. – Той щеше да продължава да ми помага за фотографията, ако се съгласях да се обучавам за нещо от рода дейности, които той наричаше „честна работа“.

– Ще преподаваш ли?

– Вероятно – отвърна тя.

Усмихна се отново и Саул забеляза колко съвършени са зъбите ѝ. Усмивката ѝ беше и топла, и срамежлива – дар Божи.

Той ѝ помогна да измият и подсушат няколко чинии от закуска, после си наляха прясно кафе и излязоха на малката предна веранда. Движението беше слабо и детският смях бе стихнал. Саул осъзна, че е сряда; децата вече са отишли на училище. Седнаха на белите раkitени столове, с лице един към друг. Натали носеше лек пуловер, праметнат на раменете, а Ласки се чувстваше чудесно с рипсеното сако, което беше носил и предишния ден.

– Обеща ми втората част от историята – тихо напомни Натали.

Саул кимна.

– Първата част не ти ли се стори прекалено фантастична? – попита той. – Бълнувания на лунатик?

– Ти си психиатър – отвърна тя. – Не може да си луд.

Саул се засмя високо.

– А, такива истории мога да ти разкажа...

Натали се усмихна.

– Добре, но първо – втората част от тази история.

Саул замълча и се вгледа в черната повърхност на кафето си.

– Избяга от замъка... – подкани го Натали.

Той затвори очи за малко, пак ги отвори и си прочисти гърлото. Когато заговори, в гласа му почти нямаше емоции – само може би съвсем лека следа от тъга.

Натали също затвори очи след няколко минути, сякаш да си представи сцените, които Саул описваше с мекия си, странно приятен, леко тъжен глас.

В Полша, през зимата на 1942-а, един еврейин просто нямаше къде да избяга. Седмици наред се скиташ из гората северно и западно от Лодз. Кракът ми в крайна сметка спря да кърви, но инфекцията беше неизбежна. Увих го с мъх, превързах го с парцали и продължих да се мъкна. Дългите резки на хълбока ми и дясното бедро пулсираха с дни, но скоро се покриха с коричка. Крадах храна от фермите, странях от пътищата и избягвах няколко групи полски партизани, които действаха в тези гори. Партизаните биха застреляли еврейин толкова бързо, колкото и германците.

Не знам как оцелях тази зима. Спомням си две фермерски семейства – християни – които ми позволяваха да се крия в купите сено в

хамбарите им и които ми носеха храна, макар че самите те нямаха почти нищо.

През пролетта тръгнах на юг, опитвах се да стигна фермата на чичо Моше близо до Краков. Нямах документи, но успях да се присламча към група работници, които се връщаха от постройката на германските укрепления на изток. Към пролетта на 1943-а вече нямаше съмнения, че Червената армия скоро ще стъпи на полска земя.

Бях на осем километра от фермата на чичо Моше, когато един от работниците ме издаде. Бях арестуван от полската Синя полиция, която ме разпитваше три дни, макар че надали им трябваша отговори. Просто си търсеха извинение за побоите. После ме предадоха на германците.

Гестапо не се интересуваше от мен – очевидно са мислеха, че съм просто един от многото евреи, които бяха избягали от градовете или от някой конвой. Германската мрежа за евреи имаше доста дупки. Както и в голяма част от окупираните страни, доброволното сътрудничество на самите поляци правеше за евреите почти невъзможно да избегнат съдбата си в лагерите.

По неизвестна причина бях изпратен на изток. Не ме насочиха към Аушвиц или Челмно, или Белзек, или Трешлинка, които до един бяха по-близо, а ме прекараха през цяла Полша. След четири дни в запечатан товарен вагон – четири дни, през които една трета от хората във вагона измряха – вратите се отвориха с трясък и ние се измъкнахме навън, примигвайки с насълзени от непривичната светлина очи, за да открием, че сме в Собибор.

Точно в Собибор видях отново Полковника.

Собибор беше лагер на смъртта. За разлика от Аушвиц и Белзен, тук нямаше заводи, нито илюзии като в Терезиенщат или Челмно, липсваха и иронични лозунги като „Arbeit Macht Frei“ над портите, както в толкова много от нацистките портали към ада. През 1942-а и 1943-а германците поддържаха шестнайсет големи концентрационни лагера като Аушвиц, повече от петдесет по-малки, стотици работнически лагери, но само три Vernichtungslager, лагери на смъртта, предназначени точно за изтребване: Белзек, Трешлинка и Собибор.

За кратките двайсетина месеца на съществуването им там измряха над два милиона евреи.

Собибор беше малък лагер – по-малък от Челмно – и бе разположен на река Буг. Тя е била източна граница на Полша преди войната и през лятото на 1943-а Червената армия отново изтласкваше Вермахта обратно към нея. На запад от Собибор се намираха гьсталаците на Гората на

бухалите.

Целият лагер Собибор можеше да бъде събран на три-четири американски футболни стадиона. Но много ефикасно изпълняваше предназначението си – с други думи, Последното решение на Химлер.

Честно казано, очаквах да умра там. Слязохме от камионите и бяхме подкарани край ниска ограда по протежение на коридор от бодлива тел. Бяха сложили слама на телта, така че да не виждаме нищо освен висока стражева кула, върховете на дърветата и два тухлени комина точно пред нас. Имаше три знака на кол, които сочеха пътя: СТОЛОВА -> ДУШОВЕ -> ПЪТ КЪМ РАЯ. Някой в Собибор беше изразил чувството за хумор на СС. Пратиха ни към душовете.

Евреите от френските и датските конвои вървяха достатътно кротко този ден, но си спомням, че полските евреи трябваше да бъдат подкарвани с помощта на приклади и проклетия. Един старец до мен крещеше обиди на всеки германец и размахваше юмруци към есесовците, които го накараха да се съблече.

Не мога да ти кажа какво точно почувствах, когато влязох в банята. Вече не изпитвах гняв, а и почти не се страхувах. Може би преобладаващото чувство беше облекчение. Почти четири години бях воден от една-единствена команда – Аз ще живея – и, за да удовлетвори този подтик, бях гледал как съгражданите ми, мои събратя евреи, и собственото ми семейство са били пхнани в пастта на тази откачена германска машина за клане. Бях гледал. По определен начин бях помагал. Сега вече можех да си почина. Бях направил всичко по силите си да оцелея и сега това приключи. Единствено съжалявах, че не съм успял да убия Полковника вместо Стареца. В този момент Полковника символизираше за мен всичко зло, което ме беше довело до това място. И точно неговото лице носех в съзнанието си, когато затвориха тежките порти към онези душо-ве през юни 1943-а.

Бяхме наблъскани плътно. Хората се бутяха, крещяха и стенеха. Около минута не се случи нищо, после тръбите завибрираха и задрънчаха. Душовете оживяха и хората се заблъскаха по-далеч от тях. Не и аз. Стоях точно под един чучур и вдигнах глава към него. Помислих за семейството си. Прииска ми се да си бях взел довиждане с майка и сестрите ми. Точно в този миг омразата най-сетне придойде. Съсредоточих се върху лицето на Полковника, докато гневът ме изгаряше като открит огън и хората крещяха, а тръбите се клатеха, дрънчаха и плюеха върху нас съдържанието си.

Беше вода. Вода! Къпалните – и тези същите душовете, които

отнасяха толкова много хора всеки ден – се използваша и като истинска баня за по няколко групи всеки месец. Помещението не бе херметизирано. Изведоха ни навън и ни обезпаразитиха. Избръснаха ни главите. Бяха ни дадени затворнически дрехи. На ръката ми татуираха номер. Не помня да съм изпитвал болка.

В Собибор, където бяха толкова ефикасни в избиването на хиляди и хиляди ежедневно, те избираха по неколцина затворници всеки месец да поддържат лагера и да вършат работата. Бяха се спрели на нашия конвой.

Точно в този миг – все още вцепенен, невярващ, че съм излязъл отново на изгарящата очите ми светлина – аз осъзнах, че съм бил избран да изпълнявам някаква задача. Все още отказвах да повярвам в Господ... всеки Бог, който предава Своя народ, не заслужава вярата ми... но от този миг нататък повярвах, че има причина животът ми да продължава. Тази причина би могла да бъде изразена с простия образ на лицето на Полковника, с което се бях приготвил да умра. Силата на злото, погълнало хората ми, беше твърде голяма за един отделен човек – да не говорим за някое седемнайсетгодишно момче – за да бъде разбрана. Но покварата от съществуването на Полковника ми беше напълно ясна. Аз ще отвея. Ще живея, пък макар и да не реагирам на чак такива нареждания за оцеляване. Ще живея, за да изпълня каквато съдба ми е писана. Ще страдам, за да живея и да издържа всичко, за да изтрия някой ден това сквернословие от лицето на земята.

През следващите три месеца живях в Лагер I в Собибор. Лагер II беше пътна станция, а никой не се завръщаше от Лагер III. Ядох каквото ми даваха, спях, когато ми позволяваха, серях, когато ми нареждаха, и изпълнявах заповеди и работех като *Vanhoffkommando*. Носех синя шапка и сини дрехи с жълто БК, отпечатано на тях. Седем пъти дневно посрещаме входящи конвои. И до днес, когато нощем не мога да спя, виждам надрасканите с железничарски тебешир имена на начални гари по тези вагони: Туробин, Горзаков, Водава, Сиедлище, Избица, Маргузов, Каморов, Замоч. Взимаме багажа на обърканите евреи и им давахме багажни бележки. Поради съпротивата на полските евреи – тя забавяше процедурата – отново въведоха практиката да казват на оцелелите от конвоите, че Собибор е просто спирка, място за почивка преди пътуването към разпределителните центрове. Известно време на гарата дори стояха знаци, на които в километри бяха изписани разстоянията до тези митични центрове. Полските евреи рядко вярваха на тази измислица, но в крайна сметка се пъхаха в душовете заедно с всички останали. А

влаковете продължаваха да пристигат: Баранов, Райки, Дубиенка, Бяла-Поласка, Учани, Демблин, Реджовиец. Поне веднъж дневно раздавахме на слизащите от конвоите картички до роднините им в отделни гета. Съобщенията бяха предварително написани – ПРИСТИГНАХМЕ В РАЗПРЕДЕЛИТЕЛНИТЕ ЦЕНТРОВЕ. СЕЛСКОСТОПАНСКАТА РАБОТА ТУК Е ТЕЖКА, НО СЛЪНЧЕВАТА СВЕТЛИНА Е ПРИЯТНА И ИМА МНОГО ХУБАВА ХРАНА. ОЧАКВАМЕ С НЕТЪРПЕНИЕ ДА СЕ ВИДИМ ОТНОВО. Евреите ги адресираха и подписваха, преди да ги заведат на обгазяване. Към края на лятото, докато гетата се изпразваха, тези измами станаха ненужни. Консковола, Йозефов, Мичов, Грабовиц, Люблин, Лодз. Някои конвои пристигаха без жив товар. Тогава ние, банхофкомандо, оставяхме багажните си квитанции и се борехме да измъкнем голите тела от смърдящите вагони. Беше като с газовите камиони в Челмно, само дето телата бяха останали в смъртните си прегръдки дни наред, че и седмици, докато вагоните са се пекли в лятната жегата на някой страничен коловоз. Веднъж, докато се мъчех с един женски труп, стегнат в последна прегръдка с дете и старичка, дръпнах по-силно и ръката на момичето остана в мен.

Проклех Бога и си представих бледото, подигравателно лице на Полковника. Ще живея.

През юли Хайнрих Химлер посети Собибор. Имаше специални пратки западни евреи този ден, тъй че той да види процедурата. Отне по-малко от два часа от пристигането на влака до последното кълбо дим, което се вдигна над шестте пещи. През това време собствеността на евреите бе конфискувана, сортирана, подредена и прибрана. В Лагер II дори режеха женските коси и после ги използваша за направа на плъст или ги втъкаваха в уплътнения за екипажите на подводниците.

Подреждах багажа в отдела за пристигащи, когато охраната на коменданта въведе Химлер и антуража му. Почти не си го спомням – беше дребно човече с бюрократски мустаци и очила – но зад него вървеше рус млад офицер, когото забелязах незабавно. Това бе Полковника. Два пъти се наведе да заговори тихичко в ухото на Химлер, а веднъж есесовският райхсфюрер отметна глава в странно женствен смях.

Минаха на около пет метра от мен. Приведен над работата си, аз погледнах веднъж нагоре, за да видя как Полковника ме гледа. Не мисля, че ме позна. Бяха минали само осем месеца от Челмно и бягството ми от имението, но за него сигурно съм бил просто още един еврей-затворник, който рови в багажа на мъртвите. Тогава се поколебах. Имах възможност, а се поколебах и всичко бе изгубено. Вярвам, че тогава

можех да докопам Полковника. Можех да склуча пръсти около гърлото му, преди да гръмнат изстрелите. Дори може би щях да успея да открадна пистолет от някой от офицерите до Химлер и да стрелям, преди жертвата ми да разбере, че представлявам заплаха.

Оттогава насам се чудя дали пък нещо друго не спря ръката ми – не само изненадата и нерешителността. Разбира се, по онова време не познавах страх. Страхът ми бе умрял заедно с други части от духа ми седмици преди това, в запечатаната баня. Каквато и да беше причината, колебах се няколко секунди, може би минута, и това време остана изгубено завинаги. Групата на Химлер продължи нататък и мина през вратите към щаба на коменданта, наричаха помещението „Веселата Бълха“. Докато зяпах вратата, зад която изчезнаха те, сержант Вагнер започна да ми крещи да се хващам за работа или да вървя в „болницата“. Никой никога не се връщаше от болницата. Сведох глава и се върнах към работата си.

Бях нащрек през целия ден, лежах буден цяла нощ и чаках да ги зърна и на следващия ден, но не видях повече Полковника. Групата на Химлер си бе тръгнала преди изгрев.

На 14-и октомври евреите в Собибор се разбунтуваха. Бях чул слухове за предстоящото, но те изглеждаха толкова зле измислени, че не им бях обърнал внимание. Накрая щателно подготвяните планове бяха сведени до убийството на неколцина пазачи и дива атака от хиляда или някъде там евреи върху главната порта. Повечето бяха свалени от картечен огън още в първата минута. Други успяха да минат през бодливата тел в задната част на лагера по време на настъпилото объркване. Моята работна група се връщаше от гарата, когато избухна лудостта. Капралът, който ни пазеше беше свален от авангарда на тълпата и аз няха друг избор, освен да побягна с останалите. Бях сигурен, че сините ми дрехи ще привлекат огъня на украинците в кулата. Но се скрих сред дърветата точно когато картечни изстрели свалиха две жени, които тичаха заедно с мен. Щом вече бях там, се преоблякох в сивата затворническа туника на един старец, който беше достигнал сигурността на гарата, само за да го удари случаен куршум.

Мисля, че около двеста от нас успяха да избягат от лагера. Вървахме сами или на малки групи, повечето от тях – без водачи. Групата, която бе планирала бягството, не беше стигнала до обмисляне на това какво ще става, щом веднъж се освободят. Повечето евреи и руски затворници впоследствие бяха изловени от германците или намерени и убити от полските партизани. Мнозина потърсиха укрите в близките ферми и

бързо бяха предадени. Малцина оцеляха в гората и още неколцина успяха да си пробият път през река Бут до напредващата Червена армия. Аз имах късмет. На третия ми ден в гората ме намериха членове на еврейска партизанска група, наречена „Чия“. Те бяха под командването на смел и изключително безстрашен човек на име Йехиел Грийншпан, който ме прие в отряда им и нареди на техния лекар да ми върне теглото и здравето. За пръв път от предишната зима насам кракът ми беше лекуван както трябва. Пет месеца скитах с отряда из Гората на бухалите. Бях помощник на лекаря, доктор Якцик, спасявах живот, когато беше възможно – дори живота на германци, когато ми се дадеше шанс.

Нацистите затвориха лагера в Собибор скоро след бягството. Сринаха бараките, махнаха пещите и посадиха катофи в полята, където в Ямите лежаха хиляди некремирани трупове. По времето, когато партизанските отряди празнуваха Ханука, по-голямата част от Полша тънеше в хаос, докато Вермахтът се изтегляше на запад и юг. През март Червената армия освободи района, където действахме ние, и за мен войната приключи.

В течение на няколко месеца бях задържан и разпитван от Съветската армия. Някои от отряда ми попаднаха в руски лагери, но мен ме пуснаха през май и се върнах в Лодз. Там не ме чакаше нищо добро. Еврейското гето беше не просто обезлюдено; то бе елиминирано. Старият ни дом в западната част на града беше разрушен по време на боевете.

През август 1945-а поех към Краков и там отидох с колело до фермата на чичо Моше. Друго семейство – християни – я бяха заели. Бяха я купили от гражданските власти по време на войната. Те казаха, че не знаят нищо за местонахождението на предишните собственици.

Точно по време на това пътуване се върнах в Челмно. Руснаците бяха обявили района за ограничен и не ме пуснаха близо до лагера. Пет дни лагерувах наблизко и обикалях всеки черен път и пътечка. Накрая открих останките на Голямата зала. Беше разрушена или от бомбардировките, или от оттеглящите се германци, тъй че не бе останало почти нищо освен купчини камъни, изгоряло дърво и изкривения монолит на централния комин. Нямаше и следа от плочките по пода на Главната зала.

На полянката, където преди беше разположена плитката яма на смъртта, имаше следи от скорошни разкопки. Навсякъде се търкаляха фасове от многобройни руски цигари. Когато попитах в местната странноприемница, селяните настояха, че не знаят да са били разкопавани масови гробове. Настояха също – гневно този път – че никой в района не е

подозирал, че Челмно не е това, което са им казали германците: лагер за временно задържане на престъпници и политически затворници. Бях уморен от живота на открито и исках да остана в странноприемницата тази нощ, преди отново да поема на юг, но не ми беше писано. Не пускаха евреи вътре. На следващия ден хванах влака за Краков, за да си търся работа.

Зимата на 1945-46-а беше почти толкова тежка, колкото и тази на 41-42-а. Новото правителство работеше, но реалността се изчерпваше с липсата на храна и гориво, черната борса, бегълците, които с хиляди се връщаха да съберат разбитите останки от живота си, и съветската окупация. Особено окупацията. Векове наред се бяхме борили с руснаците, бяхме ги владели, бяхме устоявали на ответните им инвазии, бяхме живели под тяхната заплаха, а после ги приветствахме като освободители. Сега се събуждахме от кошмара на германската окупация в леденото утро на руското освобождение. Също като Полша, и аз бях изтощен, вцепенен и донякъде изненадан от собственото си оцеляване; но бях решен да преживея и тази зима.

През пролетта на 1946-а пристигна писмо от братовчедка ми Ребека. Тя и американският ѝ съпруг живееха в Тел Авив. Беше прекарала месеци наред в кореспонденция, свързвайки се с властите, пращайки телеграми на агенции и институции; всичко в името на усилието да намери каквито и да е оцелели членове на семейството си. Беше ме проследила чрез свои приятели в международния Червен кръст.

Пратих ѝ писмо в отговор и скоро получих телеграма, с която ме подканваше да се присъединя към нея в Палестина. Тя и Давид ми предлагаха да телеграфират пари за пътуването.

Никога не съм бил ционист – наистина, семейството ни никога не е смятало съществуването на Палестина за основата на възможна еврейска държава – но когато се качих на онзи претъпкан турски ферибот през юни 1946-а и стъпих на онова, което днес е Израел, сякаш от раменете ми за пръв път от 8-и септември 1939-а падна тежък товар и бях способен да дишам свободно. Признавам, че него ден паднах на колене и плаках.

Може би усещането ми за свобода бе прибързано. Няколко дни след пристигането ми в Палестина, в „Кинг Дейвид хотел“ в Йерусалим имаше експлозия – там беше настанено британското командване. Както се оказа, и Ребека, и съпругът ѝ Давид бяха активни дейци на „Хагана“.

Година и половина по-късно се присъединих към тях във Войната за независимостта, но при все цялото ми партизанско обучение и опит,

влязох във войната само като лекар. Не арабите мразех аз.

Ребека настоя да продължа обучението си. Давид тогава беше израелски мениджър на много уважавана американска компания и парите не бяха проблем. Ето така незначителното учениче от Лодз – момче, чието основно образование е било прекъснато за пет години – се върна в класната стая като мъж, белязан и циничен, безвъзвратно остарял на двацет и три годишна възраст.

Вярваш или не, справях се добре. Влязох в университет през 1950-та и подължих в медицинско училище три години по-късно. Две години учих в Тел Авив, петнайсет месеца – в Лондон, година – в Рим, а изкарах и една много дъждовна пролет в Цюрих. Когато можех, се връщах в Израел – работех в кибуц недалеч от фермата, където Давид и Ребека прекарваха летата, и възобновявах стари приятелства. Задължнял бях невъобразимо към братовчедка ми и съпруга ѝ, но Ребека настоя, че единственият оцелял член на разклонението Ласки на рода Ешкол трябва да постигне нещо в живота.

Избрах психиатрията. Медицинските ми занимания никога не са ми изглеждали нещо повече от подготовка да изучавам тялото, за да мога да разбера ума. Скоро потънах в теориите за насилието и превъзходството в човешките отношения. Останах изумен да науча, че в действителност в тази област са правени съвсем малко проучвания. Имаше точни данни, които да обясняват прецизните механизми на йерархията на превъзходството в лъвския прайд, имаше огромни изследвания, свързани с обществения ред в повечето птичи видове, и все повече и повече информация постъпваше от приматолозите за ролята на превъзходството и агресията в обществените групи на най-близките ни братовчеди, но не се знае в почти нищо за механизмите на човешкото насилие, както е свързано с превъзходството и обществения ред. Скоро започнах да развивам собствени теории и предпоставки.

По време на онези години обучение направих множество проучвания за Полковника. Разполагах с негово описание, знаех, че е бил офицер от Айнзацгрупе 3, бях го виждал с Химлер и си спомних последните думи на Стареца: „Уили, приятелю“. Свързах се Комисията за военни фашистки престъпления в различните зони на окупация, Червения кръст, Съветския народен трибунал за фашистките военнопредстъпници, еврейския комитет и безбройни министерства и бюрократи. И нищо. След пет години стигнах до Мосад, израелската разузнавателна агенция. Те поне се заинтересуваха от историята ми, но в онези дни Мосад не беше ефективната организация, каквато е днес. Освен това имаха и по-

известни имена като Айхман, Мюрер и Менгеле, които стояха по-високо в списъците на разследваните от някакъв си неизвестен полковник, докладван от само един оцелял от холокоста. Чак през 1955-а, когато отидох в Австрия, се свързах с един ловец на нацисти – Симон Визентал.

„Документационният център“ на Визентал заемаше цял етаж от разнебитена сграда в бедняшката част на Виена. Сградата изглеждаше така, сякаш е била вдигната за временен склад по време на войната. Той разполагаше с три стаи, две от тях препълнени с претрупани картотеки, а в кабинета му подът беше от гол бетон. Самият Визентал бе нервен, напрегнат човек с притеснителен поглед. В неговите очи имаше нещо познато. В началото си помислих, че гледам лицето на фанатик, но след това осъзнах, че съм виждал същото изражение и преди. Очите на Симон Визентал ми напомняха на онези, в които се вирах всяка заран при бръснене.

Разказах на Визентал съкратена версия на историята ми, като предположих само, че Полковника е извършвал извращения със затворници в Челмно за забавление на войниците си. Визентал цял се наостри, когато споменах, че отново съм видял Полковника в Собибор, в компанията на Хайнрих Химлер.

– Сигурен ли си? – попита.

– Абсолютно – отвърнах.

Колкото и да беше зает, Визентал прекара два дни в опити да ми помогне да проследим търсенето от мен лице. В претрупания си кабинет-морга Визентал разполагаше със стотици досиета, дузини индекси и кръстосани индекси и имената на повече от двайсет и две хиляди души от СС. Изучавахме снимки на войници от Айнзацгрупе, снимки от дипломирането във военната академия, изрезки от вестници и снимки от официалното есесовско списание „Черният корпус“. В края на първия ден вече не можех да си фокусирам погледа. Тази нощ сънувах снимки на офицери от Вермахта, които получават медали от мазни нацистки лидери. Нямах и следа от Полковника.

Късно на втория следобед го намерих. Снимката от вестника бе датирана 23.11.1942. На нея се виждаше барон фон Бюлер, пруски аристократ и герой от Първата световна война, който се бил върнал на служба като генерал. Според надписа под снимката, генерал фон Бюлер умрял на бойното поле, дбкато предвождал героична контраатака срещу руска танкова дивизия на Източния фронт. Дълго време се вирах в изпитото и сбръчкано лице на пожълтялата изрезка. Беше Стареца. Дер

Алте. Върнах го в досието и продължих.

– Само да имахме фамилията му – каза Визентал нея вечер, докато похапвахме в малък ресторант близо до катедралата „Свети Стефан“. – Сигурен съм, че бихме могли да го проследим, ако имахме поне фамилията! СС и Гестапо пазят пълни досиета на офицерите си. Само да знаехме как се казва!

Свих рамене и отвърнах, че ще се върна в Тел Авив сутринта. Бяхме преровили изцяло изрезките на Визентал, свързани с Айнзацгрупен и Източния фронт, а обучението ми скоро щеше да изисква цялото ми време.

– Ама не, не! – възкликна Визентал. – Ти си оцелял от Лодзското гето, Челмно и Собибор. Сигурно имаш много информация за други офицери, други военнопръстъпници. Трябва да прекараш поне една седмица тук. Ще те разпитам и ще запиша разговорите ни за досиетата си. Никой не може да каже каква ценна информация имаш.

– Не – отвърнах. – Не се интересувам от други. Интересува ме само да намеря Полковника.

Визентал се взря в кафето си и после ме погледна отново. В погледа му пламтеше странна светлина.

– Значи се интересуваш само от отмъщение.

– Да – отвърнах. – Точно както и ти.

Той поклати тъжно глава и обясни:

– Не, не само. Може би и двамата сме обладани, приятелю. Но аз търся правосъдие, не отмъщение.

– Е, според мен в случая е едно и също – казах му.

Визентал отново поклати глава.

– Нужно е правосъдие – каза той толкова тихо, че едва можех да го чуя. – За това настояват милионите гласове от немаркираните гробове, от рждясащите пещи, от празните къщи в хиляди градове. Но не и отмъщение. То не си струва.

– Не си струва какво? – изръмжах в отговор – по-остро, отколкото възнамерявах.

– За нас – отвърна Визентал. – За тях. За смъртта им. За продължаващото ни съществуване.

Тогава поклатих, глава в отрицание, но често съм си мислел за този разговор.

Той бе разочарован, но се съгласи да продължи търсенето си поне на малко информация, която да отговаря на описанието ми на Полковника. Петнайсет месеца по-късно, само няколко дни след като си бях

взел дипломата, пристигна писмо от Австрия. Симон беше ксерокопирал ваучерите от заплатите на Секция 4 Зондеркомандо, суб-секция 4-В на Айнзацгрупен „Специални съветници“. Беше подчертал името на полковник Вилхелм фон Борхерт, офицер със специално назначение от Айнзацгрупе Драй от кабинета на Райнхард Хайдрих. Към тези фотокопия беше приложена изрезка, която Визентал бе измъкнал от досиетата си. Седем ухилени млади офицери позираха за снимката си на специалното изпълнение на Берлинската филхармония в полза на Вермахта. Изрезката беше датирана 23/6/41. На концерта щяха да свирят Вагнер. Имената на усмихнатите офицери бяха изброени отдолу. Пети отляво, едва различим зад раменете на другарите си, с ниско нахлупена шапка, стоеше бледият младичък полковник. Според надписа, името му беше оберлейтенант Вилхелм фон Борхерт.

Два дни по-късно пристигнах във Виена. Визентал бе наредил на кореспондентите си да претърсят наново досиетата за сведения за Борхерт, но резултатите бяха разочароващи. Борхертски бяха древен род с аристократични корени и в Пруссия, и в Източна Бавария. Семейното богатство идваше от земя, рудничарство и износ на предмети на изкуството. Агентите на Визентал не бяха открили сведения за раждането или кръщенето на Вилхелм фон Борхерт дори до 1880-а. Обаче бяха открили сведение за смъртта. Според това обявление в „Regen Zeitung“, датирано от 19.07.45, полковник Вилхелм фон Борхерт, единствен наследник на конт Клаус фон Борхерт, бе загинал в битка, докато героично отбранявал Берлин от съветските нашественици. Новината бе достигнала до стария конт и съпругата му, докато се намирали в лятната си резиденция Валдхайм, в Байрише Валд, близо до Байриш-Айнщайн. Семейството поискало разрешение от Съюзниците да затвори имението и да се върне в дома си в Бремен за погребалната служба. Вилхелм фон Борхерт, съобщаваше се в статията, бил получил железен кръст за храброст и бил препоръчан за повишение в СС оберстгрупенфюрер по времето на смъртта си.

Визентал бе наредил на хората си да изследват и всички други нишки. Нямаше такива. Родът фон Борхерт през 1956-а се състоеше само от възрастна леля в Бремен и двама племенници, които бяха изгубили повечето семейни пари в лоши следвоенни инвестиции. Голямото имение в Източна Бавария бе затворено от години и повечето ловни земи там бяха продадени за изплащане на данъците. Поне доколкото ограничените връзки на Визентал с Източния блок можеха да кажат, Съветите и източногерманците нямаха информация за живота или смъртта на

Вилхелм фон Борхерт.

Заминах за Бремен, за да говоря с лелята, но жената отдавна бе изпаднала в сенилност и не можеше да си спомни в семейството да има човек на име Вили. Тя си мислеше, че съм пратен от брат и да я заведа на летния празник във Валдхайм. Единият от племенниците ми отказа среща. Другия, суетен младеж, хванах в Брюксел, докато пътуваше към някакъв курорт във Франция. Каза ми, че е срещал чичо си Вилхелм само веднъж, през 1937-а. Племенникът трябва да е бил на девет по това време. Спомняше си само прекрасния копринен костюм, който чичо му носел, и островърхата шапка, която бил килнал наперено. Знаеше, че е бил герой от войната, загинал в битка с комунизма. Завърнах се в Тел Авив с празни ръце.

Няколко години практикувах професията си в Израел, като се учех, както всички психиатри, че степента по психиатрия само позволява на човек да започне да изучава сложностите и извивките на човешката личност. През 1960-а братовчедка ми Ребека почина от рак. Давид ме подкани да ида в Америка да продължа изследванията си върху механизмите на човешкото поведение. Когато възразих и казах, че имам достатъчно материал в Тел Авив, той се пошегува, че няма друго място освен Щатите, където да получа по-пълни наблюдения върху насилието. Пристигнах в Ню Йорк през януари 1964-а. Нацията се възстановяваше от загубата на един президент и се канеше да удави мъката си в истинската истерия около пристигането на една британска рок група, наречена „Битълс“. Колумбийският университет ми предложи едногодишен договор като гост-професор. Както се оказа, щях да остана там да довърша книгата си по патологията на насилието и в крайна сметка – да стана американски гражданин.

През ноември 1964-а взех решението да остана в Щатите. Бях на посещение при приятели в Принстън, Ню Джърси, и след вечеря те извинително ме попитаха дали ще имам нещо против да погледам поне час телевизия с тях. Нямах собствен телевизор и ги уверих, че това преживяване ще ми е приятно. Както се оказа, даваха документален филм в чест на първата годишнина от смъртта на президента Кенеди. Дори в Израел, колкото и да бях погълнат от собствената си работа, смъртта на американския президент бе дошла като голям удар. Бях виждал снимки на президентската кавалкада в Далас, бях трогнат от младия син на Кенеди, който отдава чест на ковчега на баща си и бях чел статии за това как Джек Руби застрелял вероятния убиец, но така и не бях гледал видеозаписа на действителната стрелба по Осуалд. Сега я показах в

документалния филм – мазно дребно човече в тъмен пуловер, даласките цивилни офицери с техните стетсъни и типично американски лица, огромен мъж, който надвисва от тълпата, пистолет, пъхнат почти в корема на Осуалд, острият, равен звук който ми напомни за белите голи тела, които падат напред в Ямата; Осуалд гримасничи и притиска стомаха си. Гледах как полицаите докопват Руби. В настъпилия хаос телевизионната камера се завъртя и се плъзна над тълпата.

– Господи! Господи! – извиках на полски и скочих на крака. Моят Полковник присъстваше в тази тълпа.

Неспособен да обясня възбудата си на домакина и домакинята си, си тръгнах още същата нощ, хващайки влака за Ню Йорк. Рано на следващата сутрин вече бях в манхатънските кабинети на мрежата, която излъчи документалния филм. Използвах връзките си в университета и издателствата, за да получа достъп до филмите на мрежата и онова, което наричаха „изрезки“. На касетата, която бях гледал по телевизията, лицето в тълпата се появяваше само за няколко секунди. Един завършващ студент, с когото работех, благородно сне снимки от редакторския монитор на мрежата и ми ги увеличи колкото е възможно.

Гледано по този начин, лицето беше по-трудно за разпознаване, отколкото в онази секунда и половина, през които се бе явило на екрана: бяло петно надничаше между перифериите на тексаските каубойски шапки, оставяйки смътно впечатление за тънка усмивка и очни ями, тъмни като дупки в черепа. Образът не би ми послужил като доказателство пред нито един съд, но аз знаех, че това е Полковника.

Отлетях за Далас. Властите там все още бяха чувствителни към критиките на пресата и световното мнение. Малцина искаха да говорят с мен и още по-малко бяха слонни да обсъждат събитията в онзи подземен гараж. Никой не разпозна снимките, които им показвах – нито тази, снета от касетата, нито старата берлинска фотография. Говорих с репортери. Говорих със свидетели. Опитах се да говоря и с Джек Руби, убиецът на убиеца, но не можах да получа разрешение. Следата на Полковника беше отпреди година и студена като трупа на Лий Харви Осуалд.

Върнах се в Ню Йорк. Свързах се с познатите си от израелското посолство. Те отрекоха, че израелските разузнавателни служби биха могли някога да работят на американска земя, но се съгласиха да натиснат туктам. Наех частен детектив в Далас. Сметката му стигна до 7000 долара, а докладът можеше да бъде сведен до една проста дума: нищо. Посолството не ме таксува за отрицателния си доклад, но съм сигурен, че познатите ми сигурно ме мислеха за луд – да търся военнопръстърник на

местопрестъплението на убийството на президента. Те знаеха от личен опит, че повечето екснацисти търсят само анонимност в изгнанието си.

Започнах да се съмнявам в собствената си нормалност. Лицето, което бе преследвало сънищата ми от толкова години, съвсем явно се бе превърнало в централна мания в живота ми. Като психиатър разбирах двойствеността на тази мания: запечатана в съзнанието ми в стаята на смъртта в Собибор, изкована в най-студената зима на духа ми, вманиачаването ми върху откриването на Полковника ми бе послужило като причина да живея – изтрий едното и другото изчезва. Признаването на смъртта на Полковника щеше да бъде повод за моя собствен край.

Като психиатър разбирах манията си. Разбирах я, но не вярвах в собствения си здрав разум. Дори ако бях повярвал, нямаше да мога да се „излекувам“ сам. Полковника беше истински. Играта на шах беше истинска. И той не бе човек, който ще умре в някакво самоделно укрепление пред Берлин. Той беше чудовище. Чудовищата не умират. Те трябва да бъдат убити.

През лятото на 1965-а най-сетне си уредих да поговоря с Джек Руби. Нямаше полза. Руби беше човешка руина с тъжно лице. Бе отслабнал в затвора и по лицето и ръцете му висеше хлабава кожа като гънки от мръсна хартия. Погледът му беше размътен и отсъстващ, гласът му – дрезгав. Опитах се да го измъкна от умствената му бездна в онзи ноемврийски ден, но той само свиваше рамене и повтаряше същото, което беше казал и на всички други разпити преди. Не, не е знаел, че се кани да застреля Осуалд – чак до мига преди да изпълни самото действие. Било е случайност, че му позволили да влезе в гаража. Нещо му станало, когато видял Осуалд – импулс, който не могъл да овладее. Това бил човекът, който убил любимия му президент.

Показах му снимки на Полковника. Той уморено поклати глава. Познавал някои от даласките детективи и мнозина от присъствалите репортери, но никога не бил виждал този човек. Дали е почувствал нещо странно точно преди да застреля Осуалд? Когато зададох този въпрос, Руби за миг вдигна умореното си лице с увиснали бузи и в очите му видях искрица объркване, но после то избледня и той ми отвърна със същия равен глас, както и преди. Не, нищо странно, само ярост при мисълта, че Осуалд е още жив, а президентът Кенеди е мъртъв и бедната госпожа Кенеди и децата са сам-самички.

Не бях изненадан, когато година по-късно, през декември 1966-а, Руби бе закаран в болницата в Паркленд за терапия срещу рак. Стори ми се смъртно болен, когато го разпитвах. Малцина скърбяха, когато той

почина през януари 1967-а. Народът беше изчерпил мъката си, а и Джек Руби бе само останка от времена, които е най-добре да останат забравени.

Към края на шейсетте все повече и повече затъвах в изследванията си и преподаването. Опитах се да се убедя, че с теоретичните си трудове прогонвам демона, символ на когото беше лицето на Полковника. Но дълбоко в себе си знаех, че греша.

Въпреки насилието на онези години, аз продължавах да изучавам насилието. Защо става така, че някои хора толкова лесно доминират над други? В търсенията си събирах малки групи мъже и жени, непознати, избрани да изпълнят някаква задача без значение и неизбежно в рамките на трийсет минути от създаването на групата започваше да се установява някаква обществена йерархия. Често участниците дори не осъзнаваха, че става така, но когато ги питахме, всички можеха да посочат „най-важния“ член на групата или „най-динамичния“. Моите завършващи студенти и аз провеждахме интервюта, потяхме се над записки и прекарвахме безконечни часове в гледане на видеокасети. Симулирахме конфронтации между субекти и фигури на властта – университетски декани, полицаи, преподаватели, затворнически надзиратели и министри. Винаги въпросът за йерархията и доминантната позиция се оказваше сложен от простото обществено положение.

Точно по това време започнах да работя като съветник на нюйоркската полиция и получих на свое разположение личните досиета на заподозрените в убийство. Данните бяха изумителни. Разпитите – депресиращи. Резултатите – несигурни.

Къде се коренеше източникът на човешкото насилие? Каква роля играеха в ежедневието ни взаимоотношенията насилието и заплахата от насилие? Като отговарях на тези въпроси, аз наивно се надявах някой ден да обясня как брилянтен, но откачен психопат като Адолф Хитлер може да превърне една от най-великите цивилизации на света в безумна, аморална машина за убийства. Започнах със съзнанието, че всеки друг сложен животински вид на земята има някакъв механизъм за установяване на превъзходство и обществена йерархия. Обикновено равновесие се постига без сериозни наранявания. Дори такива яростни хищници като вълците и тигрите имат точни знаци за подчинение, които незабавно приключват и най-жестоките схватки – преди смъртта или осакатяващото нараняване. Ами Човекът? Дали ние, както мнозина приемаха, сме лишени от инстинктивния сигнал за подчинение-разпознаване и следователно сме обречени на вечна война – нещо като вътрешна

лудост, предопределена от гените ни? Не смятах така.

Докато прекарвах години в трупане на данни и развиване на теории тайно обмислях и теория толкова странна и ненаучна, че би съсипала професионалните ми позиции, дори да посмеех само да я загатна пред колегите си. Ами ако човечеството е еволюирало, докато основата на превъзходството е станала психично – според по-малко рационалните ми приятели парапсихологично – явление? Е, със сигурност неясното привличане на някои политици, онова, което медиите наричат „харизма“ поради липсата на по-добра дума, не се основава на ръст, способност за развъждане или заплашителност. Какво, мислех си аз, би се получило, ако някой лоб или полусфера на мозъка са област, посветена само и единствено на прожектирането на това усещане за лично превъзходство? Бях отлично запознат с неврологичните трудове, които предполагаха, че сме наследили чувството си за йерархия от най-примитивните участъци на мозъка – тъй-наричаният „рептилен мозък“. Ами ако има еволюционен напредък – мутации – които даряват някои хора със способности, сходни с емпатията или коцепцията за телепатия, но безконечно помощни и полезни от гледна точка на оцеляването? И ако тази способност, подхранвана от собствения ни глад за превъзходство, намери крайния си израз в насилието? Дали хората, които проявяват такива умения, ще са човечни като цяло?

Но, в крайна сметка, можех само да си теоретизирам до безкрайност какво съм почувствал, когато силата на Полковника ме завладя. И, с отминаването на десетилетията, подробностите от онези ужасни дни избледняваха, но болката от това умствено изнасилване, отвращението и ужаса от него все още ме изстръгваше с вик от съня. Продължавах да преподавам, да изследвам и да напредвам през сивите подробности на ежедневиия живот. Една сутрин миналата пролет се събудих и осъзнах, че остарявам. Бяха минали почти шестнайсет години, откакто видях онова лице на видеокасетата. Ако Полковника бе истински, ако все още беше жив и скиташе някъде по света, вече би трябвало да е истински старец. Мислех си за беззъбите, сгърчени старчета, които все още стояха в списъците на издирваните военопрестъпници. Най-вероятно Полковника беше мъртъв.

Бях забравил, че чудовищата не умират. Те трябва да бъдат убити.

Преди по-малко от пет месеца кажи-речи се блъснах в него на една нийоркска улица. Беше гореща юлска вечер. Намирах се близо до Сентрал Парк Уест, разхождах се, мислех, съставях наум статия за

затворническата реформа, когато Полковника изникна от един ресторант на не повече от петнайсет метра от мен и махна за такси. С него имаше жена – възрастна, но все още привлекателна дама, чиято сива коса бе разпиляна по скъпата ѝ копринена вечерна рокля. Самият Полковник бе облечен в тъмен костюм. Изглеждаше загорял и строен. Беше изгубил доста от косата си и остатъците бяха избелели от русо до сиво, но на лицето му, макар и натежало и обветрено от годините, бяха отпечатани същите остри линии на жестокост и власт.

След няколко секунди – аз просто стоях и зяпах – се затичах след таксито. То се вля в движението и аз подминавах колите в бесните си опити да го настигна. Пътниците на задната седалка така и не погледнаха назад. Таксито се отдалечи по улицата и аз спрях на тротоара в състояние, близо до припадък.

Метр д' на ресторанта не беше в състояние да ми помогне. Да, имало е интересна стара двойка, която вечеряла там тази вечер, но той не им знаел имената. Не, нямали резервация.

Седмици наред обикалях онзи район от Централ Парк Уест, претърсвах улиците, следях за появата на лицето на Полковника във всяко такси, което ме подминаваше. Наех млад нийоркски детектив и отново плащам за липсата на резултати.

Точно по това време преживях нещо, което сега смятам за масивна нервна криза. Не спях. Не можех да работя и лекциите ми в университета бяха отменени или ги поеха нервни асистенти. Носех дни наред едни и същи дрехи, като се връщах в апартаментата си само да ям и да обикалям нервно из стаите. Нощем вървах по улиците и няколко пъти ме задържаха от полицията. Навярно само постът ми в Колумбийския и магическата титла „доктор“ ме спасяваха от изпращане в „Белвю“ за преглед. После, една нощ, докато лежах буден на пода на апартаментата си, осъзнах онова, което бях пренебрегвал. Лицето на жената ми беше познато.

По-голямата част от тази нощ и следващия ден се мъчех да извлека от паметта си къде съм я виждал преди. Беше на снимка, в това бях сигурен. С образа ѝ свързвах смътни спомени за отегчение, неудобство и тъпа музика.

Петнайсет минути след пет този следобед наех такси и се хвърлих към кабинета на зъболекаря ми. Той тъкмо си беше тръгнал, кабинетът затваряше, но аз им измрънках някаква история и подкупих секретарката да ми позволи да поровя в купчините стари списания в чакалнята. Там имаше броеве на „Севънтийн“, „GQ куотърли“, „Мадмоазел“, „US

нюз енд Уърлд Рипортс“, „Тайм“, „Нюзуик“, „Вог“, „Кънсъмър Рипорт“ и „Тенис Уърлд“. Секретарката започваше да губи търпение по времето, когато се заех да преравям купчината за втори път. Само дълбините на манията ми и почти пълната сигурност, че никои забелекър не би си сменял запаса от списания повече от четири пъти годишно, ме крепяха да продължавам с ровенето, докато нервната дама заплашваше да повика полиция.

Намерих го. Снимката ѝ беше малка, черно-бяла вложка пред дебелата пачка лъскави реклами и безумни предложения, каквато представлява „Вог“. Снимката беше в началото на колонка за модни аксесоари. Имаше и име на автора: „Нина Драйтън“.

Оттам нататък ми отне само няколко часа да я проследя. Моят нюйоркски частен детектив беше доволен да работи по нещо по-смислено от въображаемия ми фантом. Харингтън ми докладва след двайсет и четири часа, с дебело досие за жената. Повечето от информацията идваше от обществени източници.

Госпожа Нина Драйтън беше богаташка, известно име в нюйоркската модна индустрия, собственичка на верига бутици и вдовица. Тя се бе омъжила за Алън Паркър Драйтън, един от основателите на Американските авиолинии, през август 1940-а. Той починал десет месеца след сватбата и вдовицата му продължила, инвестирайки мъдро, дори се инфилтрирала в няколко директорски борда, където преди не е стъпвала жена. Госпожа Драйтън вече не беше активна в бизнеса – освен в бутиците си, разбира се, но участваше в бордовете на няколко престижни благотворителни дружества, познаваше се добре с многобройни политици, артисти и писатели, говореше се, че имала афера със знаменит нюйоркски композитор-диригент и държеше голям апартамент на шестнайсетия етаж на Парк Авеню, както и няколко летни къщи и ваканционни вили.

Не беше много трудно да си уредя запознанство. В крайна сметка прерових списъците с пациентите си и скоро открих името на една богата, маниакално-депресивна матрона, която живееше в същата сграда като госпожа Драйтън и която се движеше горе-долу в същите кръгове.

Срещнах се с Нина Драйтън през втория уикенд на август, на градинско парти, уредено от бившата ми пациентка. Имаше малко гости. Повечето хора със здрав разум бяха избягали от града към вилите си в Кейп или летните бунгала в Роки маунтийнс. Но госпожа Драйтън присъстваше.

Дори преди да ѝ стисна ръката или да се взра в бистрите ѝ сини очи, вече знаех отвъд всякакво съмнение, че тя е една от тях. Беше като Полковника. Присъствието ѝ сякаш изпълваше двора и караше японските фенери да греят по-ярко. Чувствах увереността си като студена ръка, която стиска гърлото ми. Може би тя усети реакцията ми или пък се наслаждаваше да си играе с психиатри, но във всеки случай Нина Драйтън вербално пофехтува с мен тази вечер със смес от забавно търпение и лукаво предизвикателство тъй меко, като обвити в кадифе котешки нокти.

Поканих я да присъства на публична лекция, която щях да изнасям следващата седмица в Колумбия. За моя изненада тя се появи, като влачеше със себе си зловеща на вид жена на име Барет Крамър. Лекцията ми беше за прецизно подготвените планове за насилие в Третия Райх и как те са свързани с някои режими от Третия свят днес. Създадох сказката за да предложи вариант, противоположен на настоящото мислене – че действително необяснимата бруталност на милиони германци се дължи, поне отчасти, на манипулациите на малка и тайна група могъщи личности. През цялата лекция виждах госпожа Драйтън да ми се усмихва от петия ред. Беше такава усмивка, каквато вероятно мишката вижда в муцуната на котката, която се кани да я глътне.

След лекцията госпожа Драйтън ме помоли да си поговорим насаме. Тя попита дали все още приемам пациенти и ме помоли да я приема в професионалната си роля. Поколебах се, но и двамата знаехме какво ще ѝ отговоря.

Приех я два пъти, и двата сеанса бяха през септември. Минахме през стадиите на началната терапия. Нина Драйтън бе убедена, че безсънието ѝ е пряко свързано със смъртта на баща ѝ преди десетилетия. Тя ми разкри, че имала повтарящи се кошмари, където тя бутала баща си пред един бостънски тролей, който го бил убил, макар че в действителност е била на километри оттам по това време.

– Вярно ли е, доктор Ласки – попита тя в един момент от втория ни сеанс, – че ние винаги убиваме онези, които обичаме?

Казах ѝ, че подозирам, че е вярно обратното – че поне в съзнание то си търсим смъртта на онези, които си мислим, че обичаме, но тайно ненавиждаме. Нина Драйтън само ми се усмихна.

Бях предложил да използваме хипноза по време на третия ни сеанс в опит да облекчим реакцията ѝ към новините за смъртта на баща ѝ. Тя се съгласи, но не бях изненадан, когато секретарката ѝ се обади в началото на октомври да отмени всички следващи сеанси. Междувременно

вече бях наел частен детектив за целодневно следене на госпожа Драйтън.

Когато казах частен детектив, май ще е най-добре да уточня картинката. За разлика от циничното бивше ченге, което вероятно си представяте, аз, по съвета на приятели, наех дващест и четири годишен възпитаник на Принстън – изключен от там – който пишеше поезия в свободното си време. Франсис Ксавиер Харингтън беше в детективския бизнес от две години, но трябваше да си купи нов костюм, за да може да влиза в ресторантите, където госпожа Драйтън обичаше да обядва. Когато погъчах дващест и четири часово наблюдение, Харингтън бе принуден да се обади на двама стари приятели, които да поемат агенцията му. Но хлапето не беше глупак; работеше бързо и компетентно и всеки понеделник и петък сутрин аз имах на бюрото си писмен доклад. Някои от постиженията му не бяха съвсем законни – такива като успеха му да докопа копия от телефонните сметки на Нина Драйтън. Тя се беше обаждала на много, страшно много хора. Харингтън проследи изброените номера от сметката и състави списък с имена и адреси. Някои бяха доста известни. Други бяха интересни. Нито едно обаче не ме отведе до Полковника.

Седмиците минаваха. По това време вече бях използвал повечето си спестявания, за да документирам ежедневието на Нина Драйтън, предпочитанията ѝ към храната, бизнес-делата ѝ и телефонните ѝ обаждания. Младият Харингтън разбираше, че ресурсите ми са ограничени, и любезно предложи да прихваща пощата на дамата и да записва телефона ѝ. Възпротивих се – поне за още няколко седмици. Не исках да правя нищо, което да ни издаде.

И после, само преди две седмици, госпожа Драйтън ми се обади. Тя ме покани на гала коледно парти, което щеше да се проведе в апартамента ѝ на седемнайсети декември. Обаждала ми се лично, каза, за да ме покани да се срещна с един скъп неин приятел от Холивуд, продуцент, който изгарял от нетърпение да се види с мен. Тя му била пратила екземпляр от книгата ми „Патология на насиетието“ и той бил полудял по нея.

– Как се казва? – попитах я.

– Няма значение – отвърна тя. – Ще го познаеш, щом се видите.

Когато затворих телефона, треперех толкова силно, че ми трябваше цяла минута, преди да успя да набера телефонния номер на Харингтън. Тази вечер се срещнахме с трите хлапета да уточним стратегията. Минахме отново през телефонните разпечатки. Този път се обадохме на всички посочени лосанджелески номера, които не бяха в градския

указател. На шестото обаждане отвърна гласът на млад мъж:

- Резиденцията на господин Бордън.
- Това домашният номер на Томас Бордън ли е? – попита Франсис.
- Набрали сте погрешния номер – отрязаха ни отсреща. – Това е резиденцията на господин Уилям Бордън.

Записах имената на черната дъска в кабинета ми. Вилхелм фон Борхерт. Уилям Бордън. Беше толкова присъщо на човека; прелюбодеецът вписва близка до собственото си име версия в регистъра на хотела; търсеният за престъпление минава през шест псевдонима, всеки от които е със същото първо име като неговото. Има нещо в имената ни, което ни създава голям проблем да ги изоставяме напълно, без значение колко важно е това.

Този понеделник, четири дни преди събитията тук, в Чарлстън, Харингтън отлетя за Лос Анджелис. В началото планирах да отида лично, но Франсис ми посочи, че ще е по-добре той да тръгне пръв и да провери този Бордън, да го снима и да се убеди, че това действително е фон Борхерт. Все още ми се искаше да ида, но осъзнах, че нямам план за действие. Дори и след всички тези години, не бях обмислял подробностите – какво да правя, щом веднъж открия Полковника.

В понеделник вечерта Харингтън ми се обади да докладва, че филмът по време на полета бил отвратителен, хотелът му определено бил класи под „Бевърли Уилшър“ и че полицията в Бел Еър има навика да спира и да разпитва всеки, който мине два пъти по една и съща улица, или има нагlostта да паркира колата си в страничните улички, за да позяпа къщата на някоя филмова звезда. Във вторник се обади да провери какво ново има за госпожа Драйтън. Казах му, че приятелите му, Денис и Селби, са малко по-тромави от него, но госпожа Драйтън се занимава с работата си както винаги, Франсис продължи с разказ, че е бил на обиколка в студиото, където обикновено работи Бордън – било отвратително – и макар че нашият човек имал кабинет там, никой не знае къде би могъл да е. Последният път, когато го били виждали да работи там, било през 1979-а. Франсис се надявал да получи снимка на Бордън, но нямали налични. Той мислел да покаже на секретарката в студиото берлинската снимка на фон Борхерт но, по негови думи, решил че „нема да е много гот“. Планираше на следващия ден да занесе в имението на Бордън в Бел Еър своя фотоапарат с телескопичен обектив.

В сряда Харингтън не се обади в уговореното време. Звъннах в хотела и оттам ми казаха, че все още им се води гост, но предишната вечер не си бил взел ключа. В четвъртък сутринта се обадох в полицията в

Лос Анджелис. Те се съгласиха да проверят случая, но ограничената информация, която бях способен да им дам, не ги навеждаше на мисълта за престъпление.

– Градът е доста оживен – каза сержантът, с когото разговарях. – Един младеж може да се забърка в какво ли не и да забрави да се обади.

През целия ден се опитвах да се свържа с Денис и Селби. Не успях. Дори телефонният секретар в агенцията на Франсис беше изключен. Отидох до сградата на Нина Драйтън на Парк Авеню. Охраната на входа ме осведоми, че госпожа Драйтън е на почивка. Не ме пуснаха над първия етаж.

През целия петък седях сам в заключения си апартамент в трескаво очакване. Към 11.30 се обадиха от лосанджелеската полиция. Били отворили стаята на господин Харингтън в хотел „Бевърли Хилс“. Дрехите и багажа му ги нямало, но липсвали каквито и да е било признаци за борба. Дали съм знаел кой е отговорен за сметката от 329.48 долара?

Тази нощ се насилих да ида на вечеря у приятели, както беше уговорено. Разходката на две пресечки от автобусната спирка и до къщата в Гринич Вилидж ми се стори непосилна. Тази събота вечер, нощта, когато баща ти беше убит тук, в Чарлстън, взех участие в семинар по градско насилие в университета. Там имаше няколко политически кандидати и над двеста души. По време на цялата дискусия продължавах да оглеждам публиката, очаквах да видя змийската усмивка на Нина Драйтън или студените очи на Полковника. Чувствах, че отново съм се превърнал в пешка – но в чия игра?

В такова настроение прочетох вестника миналата неделя. За пръв път чух за чарлстънските убийства. На друго място във вестника кратко съобщение оповестяваше, че на борда на злощастния самолет, катастрофирал рано сутринта в събота в Южна Каролина, е бил и известният холивудски продуцент Уилям Д. Бордън. Бяха включили и рядка снимка на въпросния продуцент. Снимката беше от шейсетте. Полковника ми се усмихваше.

Саул спря да говори. Чашите им с кафе стояха изстинали и забравени на парапета на верандата. Сенките на напречните пръти бяха плъзнали по краката на психиатъра, докато той говореше. Във внезапното мъчание шумовете на далечната улица се надигнаха като приливна вълна.

– Кой от тях е убил баща ми? – попита Натали. Тя бе придърпала пуловера по-плътно около себе си и сега потри ръце, сякаш й беше станало студено.

- Не знам – отвърна Саул.
- Тази Мелани Фулър, тя една от тях ли е?
- Да, почти сигурен съм.
- И може и тя да е била?
- Да.
- Сигурен ли си че тази... Нина Драйтън е мъртва?
- Да. Ходих в моргата. Видях снимки от местопрестъплението. Четох доклада от аутопсията.
- Но може да е убила баща ми преди да умре?
- Саул се поколеба, преди да отговори:
- Възможно е.
- И Бордън – Полковника... Смята се, че е загинал, когато онзи самолет гръмна в петък.
- Психиатърът кимна.
- Мислиш ли, че е мъртъв? – попита Натали.
- Не.
- Тя стана и тръгна напред-назад по малката веранда.
- Имаш ли някакво доказателство, че може още да е жив? – попита.
- Не.
- Но мислиш, че е?
- Да.
- И или той, или тази Фулър са убили баща ми?
- Да.
- И ще тръгнеш да го преследваш? След Бордън... фон Борхерт... както там се нарича?
- Да.
- Иисусе свети Христе – Натали влезе в къщата и се върна с две чаши бренди. Даде едната на Саул и изпи другата на дълга глътка. Извади цигарите от джоба на пуловера си, намери кибрит и си запали една с треперещи ръце.
- Не са полезни за теб – каза Саул тихо.
- Натали издаде кратък, остър звук.
- Тези хора са като вампири, нали така?
- Вампири? – той поклати глава, не я разбираше добре.
- Те използват другите хора и после ги захвърлят като найлонови торбички или нещо такова – обясни тя. – Те са като онези проклетни пошли вампири от късните филми, само дето тези са истински.
- Вампири – проточи Саул и осъзна, че е заговорил на полски. – Да – продължи на английски, – това не е лоша аналогия.

– Добре – каза Натали. – Сега какво ще правим?

– Ние? – той остана озадачен. Потри ръце в коленете си.

– Ние – повтори момичето и в гласа ѝ трепна нещо като гняв. – Ти и аз. Ние. Не си ми разказал цялата история, само за да си убиваме времето. Трябва ти съдружник. Добре, каква ще е следващата ни стъпка?

Саул поклати глава и се почеса по брадата.

– Не съм сигурен защо ти разказах всичко това – каза. – Но...

– Но какво?

– Много е опасно, Франсис, останалите...

Натали прекоси пространството, прилекна и докосна рамото му с дясната си ръка.

– Името на баща ми беше Джоузеф Леонард Престън – каза тя меко. – Беше на четирийсет и осем години... на шести февруари догодина можеше да навърши четирийсет и девет. Бе добър човек, добър баща, добър фотограф и много лош бизнесмен. Когато се смееше... – тя се колеба за миг. – Когато се смееше, бе много трудно да не се засмееш заедно с него.

Тя остана няколко секунди смълчана, прилекнала, стиснала с пръсти китката му там, където бяха татуирани избелелите сини цифри. После попита:

– Какво ще правиш сега?

Саул си пое дъх.

– Не съм сигурен. Трябва да летя до Вашингтон тази събота, да се видя с някой, който може да има информация... такава, която да ни позволи на научим дали Полковника е още жив. Не е вероятно моите... връзки да имат такива сведения.

– Тогава какво? – притисна го Натали.

– После чакаме – отвърна той. – Чакаме и наблюдаваме. Ровим във вестниците.

– Вестниците ли? – изуми се тя – И какво ще търсим в тях?

– Още убийства – обясни Саул.

Тя примигна и се залюля на пети. Цигарата, която стискаше в дясната си ръка, бе догоряла почти до фаса. Тя я смачка на дървените дъски.

– Сериозно ли говориш? Та тази Фулър и твоят Полковник със сигурност биха напуснали страната... ще се скрият... нещо от този род. Защо ще се забъркват отново в такива неща, толкова скоро?

Саул сви рамене. Внезапно почувства огромна умора.

– В тяхната природа е – отвърна. – Вампирите трябва да се хранят.

Натали се изправи и отиде до ъгъла на верандата. Попита:

– И когато ти... когато ние ги открием, какво ще правим?

– Тогава ще решим – отвърна Саул. – Нека първо ги намерим.

– За да убиеш вампир, трябва да забиеш кол в сърцето му – уточни тя.

Ласки не ѝ отговори.

Тя си извади нова цигара, но не я запали.

– И какво ще стане, ако стигнеш близо до тях и те открият, че ги следваш – попита. – Ами ако те тръгнат след теб?

– Това може доста да опрости нещата – отвърна Саул.

Натали се наклони да заговори, точно когато една бяла кола с шатски емблеми спря до тротоара. От нея излезе едър мъж с червендалесто лице и омазнена каубойска шапка.

– Шериф Джентри – отбеляза Натали.

Тя гледаше как дебелия офицер стои втренчен в тях и после се приближава бавно, почти колебливо. Джентри спря на стъпалото пред верандата и си свали шапката. Изгореното му от слънцето лице имаше изражението на момче, което е видяло нещо ужасно.

– Брутро, госпожице Престън, професор Ласки – каза той.

– Добро утро, шерифе – поздрави Натали.

Саул погледна към Джентри – истинска карикатура на южняшко ченге – и почувства допира до същия ласкав ум и чувствителност, каквито бяха и миналия ден. Очите на човека разкриваха много повече от целия му външен вид.

– Трябва ми помощ – каза Джентри и в гласа му прозвуча болка.

– Каква помощ по-точно? – попита Натали.

Саул усети привързаността в гласа ѝ.

Шериф Джентри погледна към шапката си. Бръсна периферията с изящно движение на масивната си розова ръка и отново ги погледна и двамата.

– Десет души са мъртви – каза той. – Начинът, по който са умрели, няма никакъв смисъл, без значение как сглобявате пъзела. Само преди няколко часа спрях един човек, който нямаше нищо в портфейла си освен моя снимка. Вместо да говори с мен, той сам си пререза гърлото... – погледна първо към Натали, после към Саул. – А сега по неизвестна причина – продължи, – по причина, която няма повече смисъл от останалото в тази проклета бъркотия, имам предчувствието, че вие двамата може и да можете да ми помогнете.

Саул и Натали отвърнаха на погледа му с мълчание.

– Можете ли? – попита Джентри накрая. – Ще ми помогнете ли? Натали се спогледа със Саул. Той почеса брадата си, свали си очилата и пак си ги сложи, погледна към момичето и кимна леко.

– Влезте, шериф – покани го Натали и задържа отворена предната врата. – Ще приготвя обяд. Това може да отнеме известно време.

11

Байериш – Айнщайн, петък, 19-и декември 1980

Тони Харъд и Мария Чен закусиха в малката трапезария на хотела. Бяха слезли долу в седем сутринта, но първата вълна скиори вече бе хапнала и бе тръгнала към ски-пистите. В каменната камина припукваше огън, белият сняг и синьото небе сияеха примамливо през малките стъкла на прозореца на южната стена.

– Мислиш ли, че ще бъде там? – попита меко Мария Чен, докато допиваха кафето си.

Харъд сви рамене.

– Шибам ли го?

Вчера беше доста сигурен, че няма да намерят Уили в семейното му имение, че старият продуцент е загинал в самолетната катастрофа. Припомни си онзи път преди пет години, когато в един техен разговор Уили спомена за съществуването на имението. Харъд беше доста пиян; старецът тъкмо се бе върнал от триседмично пътуване из Европа и внезапно, със сълзи в очите, заяви: „Кой казва, че не мога да се върна пак у дома, а, Тони? Кой го казва?“ – и после започна да описва дома на майка си в южна Германия. Името на близкия град просто му се изплъзна. Харъд гледаше на настоящото посещение като на начин да се премахне притеснителна възможност, нищо повече. Но сега, на ярката утринна светлина, Мария Чен, седнала срещу него с деветмилиметровия „Браунинг“ в чантичката, невероятното му се струваше твърде възможно.

– Ами Том и Янсен? – попита тя. Бе облечена в стилин син рипсен голф, високи чорапи, розово поло и дебел ски пуловер в синьо и розово, който струваше шестстотин долара. Тъмната ѝ коса бе вързана на късо опашка и дори без грим тя изглеждаше свежа и добре поддържана. Харъд си помисли, че си е придала вид точно на евроазиатска гърл-скаутка, тръгнала на ски с приятели на баща ѝ.

– Ако трябва да ги елиминираш, първо сваля Том – каза й. – Уили има навика да Ползва Рейнолдс по-лесно, отколкото негъра. Но Лухар е силен... много силен. Убеди се, че ако падне, паднал и ще си остане. Удаде ли ти се такава възможност, най-добре е първо да гръмнеш Уили. В главата. Елиминирай го и Рейнолдс и Лухар няма да са опасни. Те са толкова добре дресирани, че не могат и пикалото си да намерят, без той да им го покаже.

Мария Чен примигна и се огледа. Другите четири маси бяха заети от весели, разговорливи германски двойки. Очевидно никой не беше чул тихите нареждания на Харъд.

Той махна на сервитьорката за още кафе, отпи от черната течност и се намръщи. Не знаеше дали Мария Чен ще изпълни инструкциите му, когато се стигнеше до стрелба по хора. Приемаше, че ще ги следва – тя никога не се бе отклонявала от заповед преди – но за миг му се прииска да има жена, която не е Неутрална. Само че, ако агентът му не е неутрален, винаги има шанс Уили да обърне тази личност за собствена Употреба. Харъд не хранеше илюзии относно Способността на стария червей – самият факт, че бе поддържал двама биячи едновременно, показваше силата на проклетото копеле. Самият той вярваше, че Способността на Уили наистина отслабва – притъпена от възрастта, наркотиците и десетилетията охолство – но в светлината на последните събития щеше да е глупаво и опасно да се придържа сляпо към това предположение. Поклати глава. Проклетата работа. Шибаният Островен клуб вече го стискаше за топките. Харъд изобщо не изпитваше желание да се забърква с тази древна чарлстънска кучка. Всеки, който си играе проклети игрички с Уили Бордън – фон Борхерт – или както там му е шибаното име – в течение на петдесет години, не е човек, с когото на Тони Харъд му се иска да се забърква. И какво ли ще сторят Барент и шибаните му приятелчета, когато открият, че Уили е жив? Ако е жив. Тони си спомни реакцията си отпреди шест дни, когато му се обадиха да го уведомят за смъртта на дъртото копеле. Първо го заля вълна от притеснение – ами всички онези проекти, които Уили развиваше? Ами парите? – а после последва истински водопад облекчение. Старият кучи син най-сетне беше мъртъв. Харъд бе живял години наред с тайния страх, че старецът ще открие за Островния клуб, за шпионажа му и...

Представям си Рая като Остров, където човек може да Ловува колкото му душа иска, а, Тони? Дали Уили наистина бе казал това, на онзи запис от видеокасетата? Харъд си спомни усещането, че го заливат с ледена вода, което го беше сполетяло, когато образът на Уили изрече тези

думи. Но нямаше начин дъртакът да е научил. Пък и видеокасетата бе направена преди самолетната катастрофа. Уили беше мъртъв.

„А ако не е бил убит тогава – помисли си Харъд, – скоро ще го убият“.

– Готова ли си? – попита.

Мария Чен попи устни с ленената салфетка и кимна.

– Да вървим – нареди Тони Харъд.

– Та значи това е Чехословакия? – поинтересува се той. Докато караха на северозапад, извън града, той мерна за миг покрай гарата гранична бариера, малка бяла сграда и неколцина пазачи в зелени униформи и странни каски. На мъничка табела пишеше: UBERGANSSTELLE.

– Самата тя – съгласи се Мария Чен.

– Голяма проклетата работа! – изсумтя работодателят й. Подкара нагоре по криволическия път в долината, покрай отбивките за Гросер Арбер и Клайне Арберзее. На далечен хълм различи бялата черта на скиписта и мърдащите точки на седалковия лифт. Малки колички с вериги на гумите и ски в багажниците се носеха по пътищата, които представляваха просто коридори в уплътнения лед и сняг. Харъд потрепери, когато в задния прозорец на тяхната кола под наем лъхна леден въздух. Върховете на двата чифта ски за крос-кънтри, които Мария Чен беше наела тази сутрин в хотела, стърчаха през отвор в задния прозорец откъм страната на пътника.

– Мислиш ли, че тези проклетии ще ни трябват? – попита той, като въртна глава към задната седалка.

Мария Чен се усмихна и вдигна десет лакирани нокътя.

– Може би.

Погледна пътната карта на „Шел“ и я свери с топографската карта. Отбеляза:

– На следващия вляво. След това шест километра до частен път.

БМВ-то буквално се пързаялаше и хлъзгаше през последния километър и половина по „частния път“, който представляваше просто два коловеца в снега между дърветата.

– Някой е идвал насам наскоро – обобща Харъд. – Колко има до имението?

– Още един километър след моста – уточни Мария Чен.

Пътят правеше завой през гъст шубрак от голи дървета и ето че мостът се появи пред тях – малка дървена пътека зад ивичеста бариера, която изглеждаше по-солидна от тази на чешката граница. На

двадесетина метра надолу по течението се издигаше малка хижа в алпийски стил. Двама мъже излязоха от нея и тръгнаха полека към колата. Харъд почти очакваше всеки в тези древни места да се облича в зимния еквивалент на кожени дрехи и фетрови шапки, но тези двамата носеха кафяви вълнени панталони и ярки мъхести якета. Според него изглеждаха като баща и син – по-младият беше на двайсет и няколко години и носеше ловна пушка, хлабаво отпусната в присвитата му ръка.

– Guten Morgen, haben Sie sich verfahren? – попита по-възрастният с усмивка. – Das hier ist ein Privatgrundstück.

Мария Чен преведе:

– Те ни пожелават добро утро и питат дали сме се изгубили. Казват, че това е частна собственост.

Харъд се усмихна на двамината. По-възрастният показва златните си коронки в ответна усмивка; лицето на сина не трепна.

– Не сме се изгубили – каза му Тони. – Дойдохме да видим Уили – хер фон Борхерт. Той ни покани. Дошли сме чак от Калифорния.

Когато по-възрастният се намръщи с неразбиране, Мария Чен преведе на картечен германски.

– Herr von Borchert lebt hier nicht mehr – каза по-възрастният. – Schon seit vielen Jahren nicht mehr. Das Gut ist schon seit langer Zeit geschlossen.

Niemand behrt mehr dorthin.

– Казва, че хер фон Борхерт не е жив вече – преведе Мария Чен. – От много години. Имението е затворено. Затворено е от много дълго време. Никой не ходи там.

Харъд се ухили и поклати глава:

– Тогава защо още пазите тук, приятели, а?

– Warum lassen Sie es noch bewachen? – попита Мария Чен.

Старецът се усмихна.

– Wir werden von der Familie bezahlt, so das kein Vandalismus entsteht – каза той. – Bald wird all das ein Teil des Nationalwaldes werden. Die alten Hauser werden abgerissen. Bis dahin schickt der Neffe uns Schecks aus Bonn, und wie halten alle Wilddiebe und Unbefugte fern, so wie es mein Vater vor mir getan hatte. Mein Sohn wird sich andere Arbeit suchen müssen.

– Семейството плаща да се следи да няма вандализъм – преведе Мария Чен. – Ъ-ъ-ъ... някой ден скоро, да, скоро това ще е част от Националната Гора. Старата къща ще бъде съборена. Дотогава племенникът... племенникът на фон Борхерт, предполагам, Тони... той ни праща чекове от Бон и ние пазим от любопитни и нашественици, както и баща

ми преди мен. Синът ми скоро ще трябва да си търси работа... – тя добави. – Те няма да ни пуснат, Тони!

Харъд връчи на човека малка тристранична извадка от предстоящия проект на Бил Бордън „Белият роботърговец“. Между страниците едва се забелязваше банкнота от сто марки.

– Кажи му, че сме изменили целия път от Холивуд да търсим места за снимки – настоя. – Обясни му, че старото имение ще послужи за превъзходен обитаван от призраци замък.

Мария Чен го направи. Старецът погледна сценария и парите и спокойно върна и двете.

– Ja, es ware eine wunderbare Kulisse fur einen Gruselfilm. Es besteht kein Zweifel, das es hier spukt. Aber ich glaube, das es keine weiteren Gespenster braucht. Ich schlage vor, das Sie umdrehen, so das hier nicht stecken bleiben. Gruss Gott!

– Какво каза той? – настоя да знае Харъд.

– Съгласен е, че имението ще е идеален декор за филм на ужасите – обясни Мария Чен. – Казва, че наистина имало призраци. Не мисли, че му трябва още. Казва ни да обърнем тук, за да не засядаме и ни пожелава приятен ден.

– Кажи му да се шибя – отвърна Харъд с усмивка и към двамата.

– Vielen Dank fur Ihre Hilfe – преведе Мария Чен.

– Bitte sehr – отвърна старецът.

– Не се съмнявай – допълни по-младият с пушката.

Харъд подкара БМВ-то обратно по дългия път, зави на запад по германския еквивалент на черен път и измина по него около километър, преди да паркира колата в плиткия сняг на няколко метра от оградата. Взе резачка за ламарина от багажника и отрязва мрежата на четири места. С тежките си ботуши изрита настрани парчетата. Разрезът не би се виждал от пътя, тъй като дърветата го прикриваха, а и движението беше слабо. Харъд се върна в колата, смени планинските си ботуши със ски-обувки със странни предници и остави Мария Чен да му помогне да си сложи ските.

Беше карал ски два пъти – и двата в обиколки из Сън Вали, веднъж с племенницата на Дино де Лаурентис, а другия – с Ан Маргарет, и мразеше преживяването.

Мария Чен остави чантичката си в колата, пхна браунинга в колана на голфа си под пуловера, сложи допълнителен пълнител в джоба на подплатеното си яке, окачи малък бинокъл на врата си и ги поведе през

разреза в оградата. Харъд тромаво се мъкнеше след нея.

Падна два пъти за два километра, проклинаше, докато се мъчеше да се изправи на крака, а Мария Чен го гледаше с лека усмивка. Не се чуваше нито звук, с изключение на мекото съскане на ските им, редките бъбрения на катерица и накъсаните хрипове от дишането на Харъд. Когато изминаха около две мили, секретарката му спря и свери компаса си и топографската карта.

– Там има поток – каза. – Можем да го пресечем по онзи пън. Имението би трябвало да е на равна поляна след около километър натам – тя посочи към един гъст участък от гората.

„Още три футболни игрища!“ – помисли си Харъд, докато се мъчеше да си поеме дъх. Спомни си ловната пушка на младежа и осъзна колко безполезен е браунингът, ако се стигне до схватка между тях двамата. А доколкото знаеше, Рейнолдс, Лухар и още дузина други роби на Уили биха могли да ги чакат притаени в горите с узита или Мак-10. Пое си дъх и забеляза, че слабините му са напрегнати. „Шибана работа!“ – помисли си. Бе си заложил задника да дойде чак дотук. Нямаше да си ходи, преди да открие дали и Уили е наоколо.

– Да го направим – каза.

Мария Чен кимна, пхна картата в джоба си и грациозно се понесе напред.

Пред къщата имаше два трупа.

Харъд и Мария се свиха зад рядка речичка смърчове и поред надничаха през бинокъла към телата. Гледани от петдесет метра разстояние, двете тъмни буци на снега можеха да представляват какво ли не – вързопи забравено пране например – но бинокълът разкриваше бледия овал на бяла буза и плетеница от крайници, извити под ъгъл, който би предизвикал невероятна болка у някой спящ. Тези двамата не спяха.

Харъд отново погледна. Двама мъже. Тъмни палта. Кожени ръкавици. Единият беше носил кафява шапка, ето я на около два метра встрани. Снегът около двете тела бе опръскан с кръв. Червена следа се присъединяваше към стъпките до големия френски прозорец на старата къща. Още трийсет метра на изток имаше дълбоки паралелни вдлъбнатини в снега, друга следа – стъпки към или от къщата – и големи обли върхове разбъркан сняг, сякаш надолу е бил насочен голям вентилатор. „Хеликоптер“ – досети се Харъд.

Нямаше следи от автомобили, снегомобили или други скиори. Алетя, която се свързваше с входния път и където те с Мария бяха спрели

по-рано, представляваше просто снежен прорез между дърветата. Оттук алпийската хижа и мостчето не се виждаха.

Самата къща далеч надминаваше типичното „имение“, но и със сигурност не представляваше точно замък. Огромната купчина от тъмни камъни и тесни прозорци се разклоняваше на отделни крила и етажи, създавайки впечатлението, че е започната като огромна централна зала и впоследствие са я достроявали с поколения. Цветът на камъните и размерът на прозорците варираха тук-там, но общият ефект си оставаше мрачен: тъмен камък, малко стъкло, тесни врати, дебели стени, оцветени от сенките на голите дървета. Харъд си помисли, че това приляга на личността на Уили много повече, отколкото вилата в стил „бананова република“ в Бел Еър.

– А сега какво? – попита Мария Чен.

– Млък – отвърна ѝ той и вдигна бинокъла да погледне отново двата трупа. Те не бяха много раздалечени. Лицето на единия бе обърнато встрани, почти потънало в дълбокия сняг, тъй че Харъд мерна само няколко кичура тъмна, късо подстригана коса, която помръдваше леко под поривите на вятъра, но другият лежеше по гръб, виждаха се бледа буза и отворено, забелено око, което се взира в редицата вечнозелени растения, сякаш очаква пристигането на двамата американци. Предположи, че двамината не са се сбогували с живота преди много време. Не виждаше върху им да са поработили животни и птици.

– Хайде да се махаме оттук, Тони!

– Затвори си шибания плювалник – Харъд свали бинокъла и се замисли. Не виждаха другата страна на къщата от тази наблюдателна точка. Ако се канеха да се приближават, щеше да е разумно да останат в гората и да заобиколят в голям кръг, така че да проучат имението от всички посоки. Той намръщено огледа голямата поляна. Дърветата се простираха и в двете посоки; щеше да отнеме не по-малко от час да се върнат в гората и да се приближат предпазливо. Облаците скриваха слънцето и отново се надигаше студен вятър. Започваше леко да сипе сняг. Джинсите на Харъд бяха просмукани от паданията му и краката го боляха от непривичните упражнения. Намаляващата светлина му напомняше за здрач, макар че още не беше и обед.

– Да се махаме оттук, Тони – Мария Чен не умоляваше и не показваше страх, просто спокойно приканваше към отстъпление.

– Дай ми оръжието – отвърна ѝ той. Когато тя го извади от колана си и му го връчи, той го използва да се прицели в сивата къща и черните вързопи на телата.

– Върви там – нареди. – Със ските. Ще те прикривам оттук. Мисля, че шибаната къща е празна.

Мария Чен го погледна. В тъмните ѝ очи не се четеше въпрос или отрицание, само любопитство, сякаш никога преди не го бе виждала.

– Мърдай напред! – отрязва Харъд и свали автоматика, несигурен какво би направил, ако тя откаже.

Мария Чен се обърна, пристъпи встрани от закриващите ги клони на смърча с изящно завъртане около шеката си и се плъзна към къщата. Той се приведе и отстъпи от мястото, където бяха стояли, като в крайна сметка спря зад едно широко дърво, обградено от млади борчета. Вдигна бинокъла. Мария Чен беше стигнала телата. Тя спря, заби и двете щеки и погледна към къщата. После се обърна натам, където бе оставила Харъд и се понесе към входа, като спря до широките френски прозорци, преди да завие надясно и да се плъзне по протежение на фасадата. Изчезна зад десния ъгъл на сградата – този, който беше най-близо до входния път – и Харъд разкопча ските си и се сви в сухото място под дървото.

Сякаш мина абсурдно много време, преди тя да се появи от другия край на къщата, да се плъзне отново до френските прозорци в средата и да махне натам, където си мислеше, че я очаква Харъд.

Той изчака още две минути, присвит, и тръгна към къщата на прибежки. Мислеше си, че ще маневрира по-добре без ските. Грешеше. Снегът му стигаше едва до коленете, но го забавяше и спъваше; изминаваше три-четири метра по замръзналата кора, после пропадаше и се налагаше да си проправя път нататък. Падна три пъти, единия изтърва и автоматика в снега. Увери се, че дулото не е запушено, избърса снежинките от дръжката и се потътри напред.

Спря при телата.

Тони Харъд беше продуцирал двайсет и осем филма, само три от тях без Уили. Всичките двайсет и осем, съдържаха сериозен процент секс или насилие, а често – и двете. Петте „Валпургиеви нощи“ – най-успешните вложения на Харъд – бяха всъщност поредица убийства, най-често на привлекателни младежи, преди, след или по време на сексуален контакт. Убийствата бяха показвани предимно през субективна камера, симулираща гледната точка на убиеца. Харъд често бе наминавал по време на снимки и беше виждал героите в процес на наръгване, застрелване, пронизване, изгаряне, разрязване на части и обезглавяване. Беше висял достатъчно около специалните ефекти, за да научи всички тайни на торбичките с кръв, въздушните торбички, изкуствените очи и

хидравликата. Лично бе написал сцената за „Валпургиева нощ V – Кошмарът продължава“, където главата на бавачката експлодира на хиляди части, след като тя поглъща експлозивната капсула, дадена ѝ от Голън, маскирания убиец.

При все това Тони Харъд никога не беше виждал истинска жертва на убийство. Единствените трупове, до които се бе приближавал, бяха на майка му и леля Мира в натруфените им ковчези, обкръжени от защитния периметър в погребалния дом и скърбящите. Погребението на майка му беше минало, когато Харъд бе на девет; леля Мира умря, когато той беше на тринайсет. Никои дори и не бе споменавал за смъртта на баща му.

Единият от проснатите пред вратата на Уили Бордън мъже бе улучен пет-шест пъти; другият беше с разкъсано гърло. И двамата бяха кървели обилно. Количеството на разлятата кръв поразил Харъд, сякаш някакъв супер-педантичен режисьор беше изливал с кофи червена боя по декора. Дори и един поглед към телата, кръвта и отпечатьците в снега му бе достатъчен да реши, че може да реконструира част от сцената. Хеликоптер каца на около сто метра от къщата. Тези двамата излизат, все още с лъскавите си черни обувки, и тръгват към френските прозорци. Започват да се бият тук, на предната площадка. Харъд можеше да си представи как по-дребният, онзи с лице в снега, внезапно се обръща и скача върху партньора си, налитайки му със зъби и нокти. По-едрият отстъпва – продуцентът ясно виждаше отпечатьците от подметките му в снега – после вдига люгера си и стреля многократно. По-дребният продължава да му се нахвърля, вероятно дори след като го е гръмнал в лицето. По-дребният труп имаше две неравни, мръсни дупки в дясната буза. Парче мускул и хрущял все още висеше между оголените му зъби. По-едрият се олюлява няколко метра, след като противникът му е паднал; после сякаш за пръв път осъзнава, че гърлото му наполовина липсва, артериите му са скъсани и кръвта блика на студения германски въздух; ларинксът му е разкъсан, той пада, търкаля се и умира, втрещен в редицата борове, откъдето Харъд и Мария Чен ще се появят след няколко часа. Ръката на по-едрия бе леко вдигната, стегната в майсторската хватка на ригор мортис. Харъд знаеше, че смъртното вкочаняване започва и свършва определен брой часове след смъртта; не си спомняше обаче колко точно. Не му и пукаше. Беше си представил двамата като колеги, които заедно слизат от хеликоптера и умират заедно. Следите не бяха сигурно доказателство за това. Но не му пукаше. Друга редица стъпки от френските прозорци до вдлъбнатината, където вероятно бе

каца хеликоптерът, подсказваше, че неколцина души са напуснали къщата и са си тръгнали с летящата машина. Нямахме улики откъде е дошъл хеликоптерът, кой го е пилотирал, кой от къщата е влязъл в него или къде са отишли. На Харъд не му пукаше и за това.

– Тони? – повика го меко Мария Чен.

– Само секунда – отвърна той. Обърна се, отдръпна се от голямото петно кръв и повърна в снега. Наведе се ниско и вкуси отново от кафето и дебелият германска наденичка, която беше ял на закуска. Когато приключи, награби малко чист сняг, изплакна си устата с него, изправи се и заобиколи отдалеч телата, за да се присъедини към Мария Чен на каменната пътека.

– Вратата не е заключена – прошепна тя.

През стъклото Харъд виждаше само завеси. Сега вече валеше силно тежките снежинки закриваха редицата дървета на стотина метра от тях. Продуцентът химна и си пое дъх.

– Иди там и вземи оръжието на ей тоя – каза. – И ги претърси!

Мария Чен погледна Харъд за миг и се плъзна към телата. Трябваше да дръпне встрани ръката на по-дребния, за да освободи пистолета. По-едрият носеше картата си в портфейла; другият имаше портмоне и паспорт в джоба на палтото си. Секретарката се принуди да претъркули и двата трупа в снега, преди да открие онова, което Харъд искаше. Когато се върна на площадката, синият ѝ пуловер и якето бяха буквално опръскани с кръв. Тя изрита ските си и втри сняг в раменете и якето си.

Харъд прерови портмонето и портфейла. По-високият се казваше Франк Лий, с международна шофьорска книжка и временен мюнхенски адрес; книжката беше издадена в Маями, на същото име. Другият бе Елис Робърт Слоун, на трийсет и две години, жител на Ню Йорк, с виза и паспорт, подготвени за Западна Германия, Белгия и Австрия. В портфейлите им имаше общо осемстотин американски долара и още шестстотин германски марки. Харъд поклати глава и пусна и трите неща на камъните. Те не му бяха разкрили нищо важно – знаеше, че просто се мотае и отлага влизането си в къщата.

– След мен – каза и пристъпи през прага.

Имението беше огромно, студено, тъмно и – Харъд трескаво се наядваше – празно. Вече не му се искаше да говори с Уили. Знаеше, че ако види стария си холивудски наставник, първата му реакция ще е да изпразни пълнителя на браунинга в главата му. Ако Уили му го позволише. Тони Харъд не си правеше илюзии за собствената си Способност в

сравнение с тази на стареца. Може и да разправяше на Барент и другите за намаляващите сили на Уили – и да вярва поне в част от приказките си – но чак до костения си мозък беше сигурен, че дори и слаб като котенце, Уили Бордън може умствено да надделеа над Тони Харъд за не повече от десет секунди. Старото копеле беше чудовище. На Харъд му се искаше да не е идвал в Германия, никога да не е напуснал Калифорния и никога да не е позволявал на Барент и другите да го накарат да се свърже с Уили.

– Пригответи се! – прошепна той настоятелно, идиотски, и поведе Мария Чен в дълбините на тъмната камара камъни.

Преминаваха през стая след стая – мебелите бяха спретнато завити с бели чаршафи. Както и с телата отвън, Харъд бе виждал същата гледка в неизброимо много филми, но в реалността ефектът беше ужасяващ.

Той се хвана да насочва автоматика към всяко покрито кресло и лампа в очакване то да се надигне и да се заклатушка към него като омотаната фигура в първия „Хелоуин“ на Карпентър.³

Фоайето на входа представляваше грамадна зала, облицована с черно-бели плочки – и празна. Харъд и Мария Чен вървяха леко, но стъпките им все пак отекваха. Той се чувстваше като конски задник, обикаляйки наоколо в ски-обувките с квадратните им носове. Мария кротко крачеше зад него, отпуснала окървавения люгер покрай хълбока си. На лицето ѝ не беше изписано повече напрежение, отколкото ако обикаляше из холивудския дом на Харъд, търсейки някое списание, което не си е на мястото.

Отне им петнайсет минути да се уверят, че на първия етаж или в кънтящия обширен зимник няма никой. Огромната къща лъхаше на изоставеност; ако ги нямаше телата отвън, Харъд щеше да си повярва, че никой не е влизал в имението от години.

– На горния етаж – прошепна той, все още вдигнал автоматика високо. Кокалчетата му бяха побелели.

Западното крило бе тъмно, студено и лишено дори от мебели, но когато влязоха в коридора за източното крило, и двамата замръзнаха. В началото им се стори, че пътят е блокиран от някаква огромна плоскост вълнист лед – Харъд се сети за сцената, където Живаго и Лара се връщат в погълнатата им от зимата къща – но когато пристъпи напред, установи, че слабата светлина се отразява от завеса тънка, мътно

3. Режисираният от Джон Карпентър „Хелоуин“ (1978) се ползва със славата на един от легендарните филми на ужаса, истинска класика в жанра. – Бел. ред.

прозрачна пластмаса, окачена на релса на тавана и залепена за едната стена. Два метра по-нататък се натъкнаха на втора такава завеса. Явно служеха за топлоизолация; прост опит да се запечата източното крило. Коридорът беше тъмен, но от няколко отворени врати по протежение на петнайсетте му метра дължина идваше слаба светлина. Харъд кимна на Мария Чен и тръгна напред приведен, стиснал пистолета с две ръце, разкрачен за устойчивост. Привеждаше се покрай вратите, готов да стреля, нащрек, настръхнал като котка. В главата му танцуваха образи на Чарлз Бронсън и Клинт Истууд. Мария Чен стоеше близо до пластмасовата завеса и го гледаше.

– Майната му – каза Харъд след близо десет минути. Държеше се тъй сякаш липсата на мишени е била голямо разочарование за него и – прилива на възбуда от адреналина – наистина беше леко разочарован.

Освен ако нямаше тайни помещения, къщата бе празна. Четири от стаите в този коридор показваха признаци на скорошно обитаване – неоправени легла, пълни хладилници, котлони, бюра с все още разпилени по тях листи. Една от стаите в частност, голям кабинет с лавици с книги, вехт старовремски диван и камина с пепел, която бе все още топла на допир, накара Харъд да сметне, че е изгървал Уили само за няколко часа. Може би нежеланите посетители в хеликоптера бяха предизвикали внезапното заминаване. Но не бяха останали нито дрехи, нито други лични вещи; който и да бе отседнал тук, е бил готов да напусне скоростно. В кабинета, близо до един тесен прозорец, на масивна маса беше подредена дъска за шах, като скъпите и красиви фигури бяха изоставени наред напреднала партия. Харъд отиде до бюрото и използва автоматика да прерови листата, които още стояха там. Адреналиновият прилив отслабваше, заменен от задъхване, нарастващо треперене и огромно желание да бъдеш някъде другаде.

Всички листи бяха изписани на немски. Макар че Харъд не говореше този език, остана с впечатлението, че касаят рутинни проблеми – данъци върху собствеността, доклади за употребата на земята, дебити и Кредити. Забърса бюрото, прерови няколко празни чекмеджета и реши, че е време да си ходят.

– Тони!

Нещо в тона на Мария Чен го накара да се завърти с насочен за стрелба пистолет.

Тя стоеше до масичката за шах. Харъд пристъпи по-близо, като си мислеше, че тя е видяла нещо през високия тесен прозорец, но всъщност асистентката му гледаше към дъската. Харъд също се взря в нея. След

около минута свали пистолета, коленичи и прошепна:

– Исусе Шибани Христе!

Той не знаеше почти нищо за шаха – бе играл само няколко пъти, още като дете, но разиграваната на тази дъска партия очевидно беше в началния си стадий. Само няколко фигури – две черни и една бяла – бяха изгубени и преместени отстрани на дъската. Харъд се наведе напред, все още на едно коляно, тъй че очите му да са на сантиметри от най-близката фигура.

Комплектът за шах бе изработен на ръка от слонова кост и някакво черно дърво. Всяка фигура беше висока около дванайсет сантиметра, гравирана идеално – до най-дребната подробност – и сигурно бяха стрували цяло състояние на Уили. Харъд знаеше малко за шаха, но и то бе Достатъчно да му подсказе, че играта е извънредно неортодоксална. Хлапето, което го беше победило във втората му и последна партия преди почти трийсет години, се беше смяло, когато Тони изведе царицата си рано в играта. Момчето бе изсумтяло нещо за това, че само аматьорите използват царицата рано. Но тук и двете царици очевидно бяха подранили. Бялата стоеше в средата на дъската, точно пред една бяла пешка, Черната царица беше взета и се възправяше самичка отстрани. Харъд се наведе по-близо. Черното лице беше елегантно, аристократично, все още прекрасно, въпреки внимателно гравираните бръчки на възрастта. Същото лице той бе видял пет дни по-рано във Вашингтон, когато К. Арнолд Барент му показа снимка на старата дама, застреляна в Чарлстън и проявила въпиющата небрежност да зареже албума си с изрезки в хотелската стая. Тони Харъд се взираше в Нина Драйтън.

Внимателно прегледа всички фигури на шахматната дъска. Повечето от лицата не му бяха познати, но някои изскачаха в съзнанието му със смущаващата яснота на рязък близък план, какъвто Харъд използваше в част от филмите си.

Белият цар беше Уили; нямаше съмнение, макар че лицето на фигурката бе по-младо, с по-остри черти, повече коса и носената униформа вече не беше на почит в Германия. Черният цар пък представляваше К. Арнолд Барент, с официалния му костюм и всички джинджифлюшки. Нямаше начин да сбърка и белия офицер – преподобния Джими Уейн Сътър. Кеплър стоеше спокойно под защитата на редица черни пешки, но черният кон бе прескочил пред статичните фигури, за да се присъедини към битката. Харъд внимателно завъртя фигурата и разпозна мършавото лукаво лице на Нийман Траск.

Увисналото старческо лице на бялата царица не му беше познато,

но нямаше големи затруднения да познае коя е тя.

– Ние ще я намерим – беше казал Барент. – От теб искаме само да убиеш досадната кучка...

Бялата царица и две от белите пешки бяха навлезли дълбоко в черната половина на дъската. Харъд не позна пешката, която изглеждаше заобиколена от заплашителни черни фигури; приличаше на мъж на петдесет и няколко или шейсет години, с брада и очила. Нещо в лицето го накара да го определи като евреин. Но другата бяла пешка, на Четири полета пред коня на Уили, привидно изложена на атака от няколко черни фигури наведнъж – тази пешка, когато я обърна бавно, просто нямаше начин да сбърка. Тони Харъд се взираше в собственото си лице.

– Мамка му! – викът направо отекна в огромната къща. Той изпищя отново и завъртя дулото на брауинга над дъската – веднъж, втори път, трети, разпилявайки по пода фигурите от слонова кост и абанос.

Мария Чен отстъпи назад и се загледа през прозореца. Навън последните лъчи дневна светлина сякаш бягаха, докато облаците се снижаваха, тъмната редица на дърветата избледня в сива мъгла и тежкият сняг меко се сипеше над двата трупа, паднали като съборени фигурки за шах на моравата пред входа.

12

Чарлстън, четвъртък, 18-и декември 1980

Саул Ласки каза:

– Все ми се струва, че би трябвало да вали сняг.

Тримата седяха в колата на шериф Джентри: Саул и шерифът на предните седалки, Натали отзад. Валеше леко и температурата беше спаднала. Натали и Джентри носеха якета, а Саул си беше сложил дебел син пуловер под старото рипсено сако. Сега с показалец бутна очилата нагоре на носа си и се взря през прошареното от дъжда предно стъкло.

– Шест дни до Коледа – допълни, – а още няма сняг. Не знам как свикват с това вие, южняците.

– Бях на седем години, когато за пръв път видях сняг – отвърна Боби Джо Джентри. – Тогава разпуснаха училището. Нямаше и два пръста на земята, но всички се втурнахме към къщи, сякаш бе дошъл краят на света. Аз хвърлих снежна топка... първата, която изобщо бях правил...

и успех да счупя прозореца в гостната на госпожа МакГилвърри. За мен почти бе дошъл краят на света. Когато баща ми се прибра вкъщи, го чаках трескаво над три часа, пропуснах си вечерята и всичко. Бях доволен да ме пребие и с това да се приключи! – той докосна едно копче и чистачките изскърчаха веднъж, два пъти и паднаха обратно на местата си с щракане. Внезапно освободените дъги по предното стъкло отново започнаха да се шарят от дъжда. – Да, тъй си е – продължи Джентри с дълбок, донякъде приятен бас, който Ласки започваше да опознава твърде добре, – видя ли сняг, винаги си мисля за побоя и се мъча да не плача. А ми се струва, че зимите туканка стават все по-студени и по-честичко вали сняг напоследък.

– Докторът не е ли дошъл още? – попита Натали от задната седалка.

– Нъц. Три минутки остават до четири – отвърна Джентри. – Калхун остарява, позабавил се е вече, подочух, но е пунктуален като часовника на баба ви. Точен като наперчена котка. Каза, че ще е тук в четири и значи ще дойде навреме.

Сякаш за да подчертае коментара му, един дълъг, тъмен кадилак натисна спирачки и започна да се намърдва заднишком в едно свободно място на пет коли пред патрулката на Джентри.

Саул погледна към сградата. Макар и разположена на няколко километра от шикозния Стар квартал, постройката беше привлекателна – съчетаваше елегантността на миналото с напредъка на съвременната убедителност. Старата консервна фабрика е била превърната в каре къщи и офиси – с прозорци и гаражи, тухлите почистени до блясък, и с добавени, подновени или боядисани каси. Според Саул, за тази реставрация и преработка бяха хвърлени прекалено много усилия.

– Сигурен ли си, че родителите на Алисия са съгласни да го направят? – попита той.

Джентри си свали шапката и прокара кърпичката си по кожената лента отвътре.

– Наистина искат – отвърна. – Госпожа Кайзер се притеснява до смърт за момичето. Казва, че Алисия не се храни, събужда се с писъци, когато ляга да спи, а през останалото време просто седи и се визира в нищото.

– Минали са само шест дни, откакто е видяла да убиват най-добрата ѝ приятелка – отбеляза Натали. – Бедното дете!

– И дядото на най-добрата ѝ приятелка – допълни Джентри. – А може би и други хора, знае ли се.

– Мислиш, че е била в „Менсърд Хаус“? – попита Саул.

– Хората не си спомнят да са я виждали там – отвърна шерифът, – но това не значи нищо. Освен ако не са специално подготвени, повечето хора не забелязват голяма част от онова, което се случва покрай тях. Разбир'са, някои забелязват, ама всичко. Това просто не са тези, дето по една или друга случайност са били на местопрестъплението.

– Алисия е била намерена близо до местопрестъплението, нали? – попита Саул.

– Точно между двете. Една съседка я видяла да стои на ъгъла, плачела и изглеждала малко замаяна, била на половината път между дома на Фулър и хотела.

– Ръката ѝ оправя ли се? – поинтересува се Натали.

Джентри се обърна да погледне жената на задната седалка. Усмихна се и малките му сини очички засияха дори по-ярки от слабата, зимна светлина навън.

– И още как, 'спойце. Проста фрактура.

– Още една „спойца“, шерифе – ухили се Натали, – и ще ти счупя ръката!

– Да, 'спойце – съгласи се Джентри без видимо да ѝ се подиграва. Погледна отново през стъклото. – Това е старият кади на доктора, точно той. Купи проклетия черен гарван, когато отиде в Англия преди Втората световна война. Лятна серия лекции в Лондонската градска болница, струва ми се. Беше част от предвоенната подготвителна кампания за катастрофи. Помня, каза на чичо ми Лий преди години, че британските доктори били подготвени за сто пъти повече пострадали седмично, отколкото действително имало, когато германците започнали да ги бомбардират. Не искам да кажа, че са били готови за повече... но са очаквали да са повече.

– И какво, твоят доктор Калхун има ли голям опит с хипнозата? – полюбопитства Саул.

– Бих казал – проточи Джентри. – Тамън за туй беше отишъл да съветва 'гличанчетата през 1939-а. Май някои от експертите там решили, че бомбите ще са толкоз травматични, че всички цивилни могат да изпаднат в шок. Мислели, че Джак мож' да им помогне с разните му там постхипнотични заповеди и тем подобни... – той посегна да отвори вратата на колата. – С нас ли сте, госпожице Престън?

– Разбира се – Натали излезе навън под дъжда.

Джентри стъпи навън и спря. Слабият дъждец почукваше по периферията на шапката му.

– Сигурен ли си, че няма да дойдеш, професоре? – попита той.

– Не, не искам да съм там – отвърна Саул. – Искам да съм тук, сигурен, че няма да се намесвам. Но ще чакам с нетърпение да чуя онова, което детето има да ни разкаже.

– Аз също – кимна Джентри. – Ще се старая да не се повлиявам, все едно какво става... – той затвори вратата и изтича – доста грациозно за такъв едър човек – да догони Натали Престън.

„Да не се повлиява! – помисли си Саул. – Да, вярвам, че ще се постараяш. Наистина!“

– Вярвам ти – беше казал шериф Боби Джо Джентри, когато той свърши с преразказа на историята си от предишния ден.

Саул беше сбил разказа колкото е възможно, свеждайки прелюдията, отнела им повечето от сутринта и предишната нощ, до четирийсет и пет минутно резюме. Няколко пъти Натали го беше прекъсвала, за да го помоли да разкаже нещо, което е прескочил. Джентри имаше и няколко кратки въпроса. Обядваха, докато Саул разказваше. За час разказът бе приключен, обядът – изяден, а шериф Джентри кимна и каза: „Вярвам ти“.

Саул примигна.

– Просто така ли?

Шерифът кимна:

– Аха... – обърна се и погледна Натали. – А вие повярвахте ли му, 'спойце Престън?

Младата жена се поколеба само за секунда.

– Да, напълно... – тя се спогледа със Саул. – И все още му вярвам! Джентри не каза нищо повече.

Саул подръпна брадата си, свали си очилата да ги избърше и ги върна на място.

– Вие двамата смятате ли, че историята е... фантастична?

– О, безспорно, поне за мен – отвърна Джентри, – но е доста фантастично, че си имам деветима мъртъвци в родния си град тук и няма ни една улика за това как да свържа смъртта им... – шерифът се наведе напред. – Преди не сте ли разказвали това другиму? Цялата история, иска да кажа!

Саул почеса брадата си.

– Казах на братовчедка ми Ребека – отвърна меко. – Малко преди да умре през 1960-а.

– Тя повярва ли ви? – полюбопитства Джентри. Психиатърът

спокойно устоя на погледа на шерифа.

– Тя ме обичаше. Беше ме видяла точно след войната, грижеше се за мен, докато се възстановя. Вярваше ми. Каза, че ми вярва и аз предпочетох да повярвам в това. Но защо вие двамата бихте приели подобна история на доверие?

Натали не каза нищо. Джентри се облегна в креслото си така, че дървото изпука.

– Е, ако става дума за мен, професоре, трябва да си призная две слабости. Първо, склонен съм да съдя хората по начина, по който чувствам думите им – как ми лягат един вид. Вземете онзи агент от ФБР, дето беше в кабинета ми вчера – Дик Хейнс – тъй де, всичко, което той казва, е супер логично и много на място. Изглежда правилно. По дяволите, той даже мирише правилно. Но има нещо в тоя човек, дето ме кара да му вярвам горе-долу колкото и на гладна невестулка. Гусин Хейнс просто не е изцяло на наша вълна, някак си. Тъй де, лампата на верандата му е светната, обаче няма никой къщи, ако ме разбирате. Сума ти хора са така. Когато срещна някого, в когото вярвам, съм склонен и да му се доверя, това е то. Сума ти проблеми ми създава...

Натали Престън леко се усмихна.

– Втората слабост, склонен съм доста да чета. Не съм женен. Нямам хобита, само работата си. Навремето мислех да ставам историк... после популярен писател-историк като Катън или Тъчман... после, може би, просто писател. Твърде мързелив съм за тия работи, но все пак чета с тонове. Харесвам боклука. Тъй че сключих сделка със себе си – на всеки три сериозни книги, които прочета, си взимам и боклук. Добре написан боклук, нъл' разбирате, но все пак боклук. Та, чета криминалета – Джон Д. Макдоналд, Паркър, Уестлейк – чета съспенс – Лъдълм и Треваян, и Льо Каре, и Дейтън – чета и ужаси – Стивън Кинг, Стив Резник... такива работи... – той се усмихна на Саул. – Разказът ти не е чак толкова странен.

Ласки на свой ред се намръщи срещу шерифа.

– Господин Джентри, казвате, че понеже четете фантастични книги, не смятате фантастичната ми история за фантастична?

Джентри поклати глава.

– Не, сър, казвам, че онова, което ми разправихте, съвпада с фактите и е първото нещо, дето свързва тези убийства наедно.

– Хейнс имаше теория за Торн – отвърна Саул, – слугата на старичката – че с онази Крамър се сговаряли да крадат от работодателките си.

– Хейнс е пълен с лайна, да ме извините за езика, 'спойце – отвърна

Джентри. – И няма никакъв начин онзи дребен Албърт Ла Фолет, пиколото, дето откачил в „Менсърд Хаус“, да се е сдушил с някой друг. Познавах бащата на Албърт. Това хлапе имаше акъл колкото да си върже връзките на обувките, но беше сладур. Не тръгна да тренира футбол в гимназията и каза на стареца си, че не ходи, щото не искал да наранява хората.

– Но историята ми изобщо не е логична... свръхестествена е – възрази Саул. Чувстваше се глупаво да спори с шерифа, но не можеше да приеме незабавното съгласие на южняка.

Джентри сви рамене:

– Винаги съм мразел онзи момент от вампирските филми, когато те се затрупват с трупове, на вратлетата им има по две спретнати дупки и тъй нататък, а някои от тия трупове се връщат към живота и тъй де, винаги му отнема на добрия към деветдесет минути от двучасов филм просто да убеди другите добри, че вампирите са истински.

Саул потри брадата си.

– Виж – обясни меко Джентри, – каквито и причини да имаш, ти ни каза. Сега имам следния избор – едно, да приема, че си част от това. Тоест знам, че не си убил никой от тези лично. Бил си на семинар в Колумбийския в събота следобед и вечерта. Но може да имаш пръст. Може да си хипнотизирал госпожа Драйтън или нещо от този род. Знам, знам, хипнозата не действа така – но пък и хората по принцип не насилват мозъците на други хора, нали? Две, може да си луд като катеричка. Като някой от онези лунатици, дето излизат от горските дебри да си признават всеки път, когато има убийство. Три, може и да казваш истината. За сега ще действам съобразно точка номер три. Освен това има някои странни работи туканка, дето съвпадат само с твоята история и с нищо друго.

– Какви странности? – попита Саул.

– Ами като онзи, дето ме преследваше сутринта и се уби вместо да поприказваме – отвърна Джентри. – И албума на старата дама.

– Албум ли?

– Какъв албум? – попита и Натали.

Шерифът свали шапката си, смачка я и й се намръщи.

– Бях първото ченге на местопрестъплението, дето са застреляли госпожа Драйтън – каза след малко. – „Бърза помощ“ отнасяха тялото, момчетата от отдел „Убийства“ още бяха долу и брояха телата, тъй че аз порових из стаята на старицата. Не трябваше да го правя. Гадна работа. Но що пък не, нали съм ченге-селяче. Тъй или иначе, в един от

куфарите й, дето се случи да прегледам, имаше дебел албум с изрезки от вестници. Всичките те бяха за убийства – Джон Ленън и куп други. Повечето в Ню Йорк. Стигаха до миналия януари. На следващия ден истинската полиция се хвана с разследването, ФБР плъзнаха наоколо, марка че случаят не е от техните, и по времето, когато стигнах до моргата в неделя вечер, вече нямаше албум, никой не го беше виждал, нямаше и следа от него в докладите за местопрестъплението, не го бяха вписвали в доказателствата, нищо.

– Попита ли за него? – полюбопитства Саул.

– А, естествено – кимна Джентри. – Разпитах всички от линейката и момчетата от отдел „Убийства“. Никой не го беше виждал. Всичко останало бе изнесено в моргата и описано в неделя сутринта – бельото на старицата, дрехите й, хапчетата за кръвно – но никакъв албум и изрезки за двайсетина убийства или някъде там.

– Кой правеше инвентаризацията? – попита Саул.

– Отдел „Убийства“ и ФБР – призна Джентри. – Но Тоби Хартнър – един чиновник в моргата – каза, че нашият господин Хейнс прегледал всичко докарано около час преди да пристигнат от „Убийства“. От летището Дики отишъл право в моргата.

Саул се прокашля.

– Смяташ, че ФБР е замесено в укриване на доказателства?

Шериф Джентри си придаде вид на невинно бебе.

– Ха, че защо пък човек на ФБР би искал да прави такова нещо?

Мълчанието се проточи. Накрая Натали Престън отбеляза:

– Шерифе, ако някое от онези... онези същества е отговорно за смъртта на баща ми, какво ще правим след това?

Джентри скръсти ръце на стомаха си и погледна към Саул. Очите на шерифа бяха много сини.

– Това е наистина добър въпрос, госпожице Престън – каза той. – Е, какво мислите, доктор Ласки? Да речем, че хванем вашия Полковник и онази Фулър – и двамата. Не смятате ли, че ще е малко трудничко да ги осъдим честно и почтено?

Саул разпери ръце.

– Звучи налудничаво, знам. Ако някой повярва в това, тогава логиката си заминава на мига. Никой обвинен в убийство не се смята за виновен сто процента. Никое доказателство не е в състояние да раздели невинния от виновния. Разбирам какво искате да кажете, шерифе.

– Цъ – отвърна Джентри. – Не е толкова зле. Тъй де, повечето случаи са си все пак убийства, нали? Или смятате, че има стотици или

хиляди от тези умствени вампири, които се мотаят наоколо?

Саул затвори очи при тази мисъл.

– Искрено се моля да не е така – каза накрая.

Джентри кимна.

– Та, значи, имаме тук пред нас един специален случай, нали? Кое-то ни връща обратно на въпроса на госпожица Престън. Какво ще правим после?

Ласки си пое дълбоко дъх.

– Трябва ми помощта ви за... наблюдения. Има шанс – много малък, наистина – някой от двамата оцелели да се върне в Чарлстън. Може би Мелани Фулър не е имала време да вземе важните за нея неща от къщата си. Може би Уилям Бордън... ако е жив... ще се върне за нея.

– И после какво? – уточни Натали. – Те не могат да бъдат осъдени. Не и в съдилищата. Какво ще стане, ако ги намерим за теб? Какво можеш да направиш?

Саул сведе глава, нагласи си очилата и прекара треперещите си пръсти по челото си.

– От четирийсет години го обмислям – призна с много тих глас, – и все още не знам. Но чувствам, че на нас с Полковника ни е писано да се срещнем отново.

– Те са смъртни – уточни Джентри.

– Какво? – трепна психиатърът. – Да, разбира се, че са смъртни!

– Човек може да мине зад някой от тях и да им пръсне главата, нали? – кимна шерифът. – Те няма да се вдигнат на следващото пълнолуние, тъй де.

Саул се втренчи в полиция. След малко попита:

– Какво целите, шерифе?

– Целта ми е... като се има предвид предположението, че тези хора умеят онова, което казвате, че могат... че те са най-ужасните проклетни гадини, за които съм чувал. Да тръгнеш след някой от тях ще е като да претърсваш за скрити ями в блато след здрач, като не носиш нищо, освен торба от зебло. Но щом ги разкриеш, те стават не по-лоша мишена от теб, мен, Джон Ф. Кенеди или Джон Ленън. Всеки с пушка и добро зрение може да свали някой от тях съвсем лесно – прав ли съм, професоре?

Саул отвърна на ведрия поглед на шерифа.

– Не притежавам пушка с оптически мерник.

Джентри кимна.

– Донесохте ли някакво оръжие с вас от Ню Йорк?

Саул поклати глава.

– Изобщо имате ли оръжие, професоре?

– Не.

Шерифът се обърна да погледне Натали.

– Но вие имате, 'спойце. Споменахте, че сте го последвали в къщата на Фулър вчера и сте били готова да го арестувате под прицел.

Натали се изчерви. Саул с изненада забеляза колко тъмна може да стане кожата ѝ с цвят на кафе, когато се изчервява.

– Пистолетът не е мой – уточни. – На баща ми е. Той го държеше във фотографското си ателие. Имаше разрешително за него. Случвах се обири. Спрях и го взех в понеделник.

– Може ли да го видя? – попита меко Джентри.

Натали отиде в коридора и извади оръжието от шлифера си. Поста-ви го на масата близо до шерифа. Той лекичко побутна с показалец ду-лото, докато го завърти така, че да сочи встрани от всички.

– Имате ли опит с оръжията, професоре? – попита той.

– Не с това – отвърна Саул.

– Ами вий, 'спойце? – попита Джентри. – Запозната ли сте с огнест-релните оръжия?

Натали потри ръце сякаш ѝ беше студено.

– Имам приятел в Сейнт Луис, който ме научи да стрелям. Целиш се и натискаш спусъка. Не е толкова сложно.

– А това оръжие? – попита шерифът. Натали поклати глава.

– Татко го купи след като заминах да следвам. Дори не мисля, че го е пробвал. Не мога да си представя, че би бил способен да застреля човек.

Джентри вдигна вежди и взе пистолета, насочи го към пода и го за-държа предпазливо за халката на спусъка.

– Зареден ли е?

– Не – отвърна Натали. – Извадих всички патрони, преди да изляза от къщи вчера.

Беше ред на Саул да вдигне вежди.

Джентри кимна и докосна едно лостче, за да освободи пълнителя от черната пластмасова дръжка. Вдигна го да покаже на Саул, че е празен.

– Трийсет и втори калибър, а? – попита психиатърът.

– Малък размер „Лама автоматик“ трийсет и втори калибър – съгласи се шерифът. – Наистина рядък малък пистолет. Вероятно е струвал на господин Престън триста долара като нов. 'Спойце Престън, никой не обича съветите, но ми се струва, че трябва да ви дам няколко, нали?

Натали кимна рязко.

– Първо – каза Джентри, – не насочвайте пистолет към някого, освен ако не възнамерявате да стреляте. Второ, не насочвайте дори празен пистолет. И трето, ако ще носите празен пистолет, уверете се, че е празен – той посочи оръжието. – Виждате ли ей този индикатор тук, 'спойце? Това червеничкото? Нарича се индикатор за заряда и червеното се опитва да ни подсказва нещо – той бутна оръжието и един патрон падна от барабана и се търкули по масата с трополене.

Натали пребледня, кожата ѝ доби цвят на стара пепел.

– Това е невъзможно – каза тя приглушено. – Преброих патроните, когато ги извадих. Бяха седем.

– Баша ви сигурно е заредил един в барабана и после е свалил предпазителя – каза Джентри. – Някои хора имат навика да ги носят така. По този начин имат на разположение осем изстрела вместо обичайните седем... – той пхна празния пълнител и натисна спусъка.

Натали трепна леко при сухото щрак. Един поглед към наречения от Джентри „индикатор за заряда“ ѝ подсказа, че вече не се вижда червено. Тя си помисли за мига, когато бе насочила пистолета към Саул вчетолкова сигурна, че е празен... и леко ѝ призля.

– Какво целяхте този път, шерифе? – попита Саул.

Джентри сви рамене и остави малкия пистолет отново на масата.

– Мисля, че ако ще тръгваме след тези убийци, тогава по-добре все някой да знае нещичко за оръжията.

– Вие не разбирате – възрази Саул. – Оръжията са безполезни при хора като тези. Те могат да ви накарат да обърнете пистолета към себе си. Могат да превърнат вас в оръжие. Ако ние тримата тръгнем след Полковника... или Фулър... като екип, никога няма да сме сигурни един в друг.

– Това ми е ясно – съгласи се Джентри. – И разбирам също, че ако ги намерим, тогава те са уязвими. Те са опасни главно защото никой не знае за тях. Сега ние знаем.

– Но не знаем къде са – възрази Саул. – Мисля, че бях много близо. Бях толкова близо...

– Бордън има минало – уточни шерифът. – История, филмова продуцентска къща, колеги и приятели. Оттам ще започнем.

Ласки поклати глава.

– Мислех, че Франсис Харингтън е в безопасност. Няколко проучвания, нищо проблематично. Ако Бордън беше Полковника, тогава би ме разpoznал. Мислех, че Франсис е в безопасност, а сега почти сигурно

е мъртъв. Не, не искам никоя друг да се забърква лично...

– Вече сме забъркани – отрязва Джентри. – Ние сме вътре.

– Прав е – кимна Натали.

И двамата се извърнаха към нея. Гласът ѝ отново звучеше силно и уверено.

– Ако не си луд, Саул – каза тя, – тогава тези извратени копелета са убили баща ми ей тъй, без причина. С вас двамата или без вас, но ще намеря тези дърти убийци, а после ще намеря и начин да въздам правосъдие.

– Тъй че нека се престорим, че ние сме умните същества тук – обобщи Джентри. – Саул, Нина Драйтън да ти е казвала по време на сесансите нещо, което да ни бъде от полза?

– Всъщност не. Говореше за смъртта на баща си. Предполагам, че е използвала Способността си да го убие.

– Не е споменавала за Бордън или Мелани Фулър?

– Не пряко, макар че спомена за приятели във Виена в началото на трийсетте. Съдейки по описанието ѝ, биха могли да са Полковника и Фулър.

– Нещо полезно там?

– Не. Интимни глупости за сексуална ревност и съревнования.

– Саул, ти си бил използван от Полковника – настоя шерифът.

– Да.

– Но си го спомняш. Не мислиш ли, че Джак Руби и останалите са страдали от нещо като амнезия, след като са ги използвали?

– Да – съгласи се Саул. – Мисля, че хората, които Полковника и другите ползват, помнят какво са правили – ако изобщо помнят – както човек си спомня сънищата си.

– Това не е ли именно начинът, по който невменяемите помнят моменти на гняв?

– Понякога. Друг път нормалният живот на невменяемия е като сън, а той се чувства наистина жив само когато предизвиква болка или смърт. Но хората, които Полковника и другите ползват, не са задължително откачени – те просто са жертви.

– Но ти си спомняш точно какво е станало, когато немският офицер... те е обладал – уточни Джентри. – Защо?

Саул си свали очилата и ги избърса.

– Беше различно. Беше война. Бях евреин от някакъв лагер. Той знаеше, че аз няма да оцелея. Нямахше нужда да хаби енергия да трие паметта ми. Освен това аз избягах по своя воля, застрелях се в крака,

изненадах го...

– Исках да те питам за това – каза Джентри. – Казваш, че болката изненадала Полковника и го накарала да изгуби контрол за минута-две...

– За няколко секунди – уточни Саул.

– Добре, няколко секунди да са. Но всички, които те са използвали тук в Чарлстън, сигурно са изпитвали много болка. Хопт... Торн, бившият крадец, когото Мелани Фулър въртяла наоколо за прислуга, изгубил едно око и продължил нататък. Момичето – Катлийн – била полумъртва. Барет Крамър паднала по стълбите и я застреляли. Господин Престън... е, нали разбирате какво искам да кажа...

– Да – кимна Саул. – Мислил съм доста за това. – За щастие, когато Полковника беше... в ума ми, няма друг начин да го кажа... тогава долавях откъси от мислите му...

– Като телепатия? – попита Натали.

– Не – отвърна Ласки. – Не истинска. Не както я описват във фантастиката например. По-скоро беше нещо като опит да се хванат откъси от сън, които човек донякъде си спомня вече буден. Но усетих достатъчно в мислите на Полковника, за да разбере, че играта му с мен, когато ме използваше да убия Дер Майстер... стария есесовец... не е обичайна. Той искаше да го изпита напълно, да вкуси всеки нюанс на чувствено усещане. Останах с впечатлението, че той като цяло използва другите за прост буфер между себе си и болката, която жертвата изпитва.

– Нещо като да гледаш телевизия с изключен звук? – попита Джентри.

– Може би – кимна Саул, – но в този случай никаква съществена информация не се губи, само шока от болката. Почувствах, че Полковника се наслаждава не само на ужасната болка на онези, които убива, но и на онези, които използва, за да предизвика убийството...

– Мислиш ли, че спомени като този наистина могат да бъдат разкрити? – попита Джентри.

– В съзнанията на онези, които използва? – попита Саул. Щом шерифът кимна, продължи. – Не. Вероятно са погребани. Както жертвите на тежки травми погребват почувстваното дълбоко в подсъзнанието си.

Тогава Джентри се изправи, ухилен широко, и го потупа по рамото.

– Професоре – каза, все още усмихнат, – току-що ни даде начина, по който да изпробваме кое е истина и кое не е, кой е луд и кой – нормален.

– Сериозно? – попита Саул. Започваше да разбира още докато

шериф Джентри се усмихваше на въпросителния поглед на Натали Престън.

– Съвсем сериозно – увери го шерифът. – И още утре можем да пробваме и да разберем веднъж завинаги.

Саул седеше в колата на шериф Джентри и слушаше почукването на дъждовните капки. Беше минал почти час, откакто двамата с Натали влязоха в клиниката заедно със стария доктор. Няколко минути по-късно една синя тойота паркира от другата страна на улицата и от нея слезе малко русо момиченце – лявата ѝ ръка висеше в превръзка през врата, очите ѝ бяха тъмни и уморени, крепяха я родителите ѝ, облечени по безукорния, но предвидим стил на млади професионалисти.

Саул чакаше – занятие, което умееше да върши добре; умение, което бе усвоил като тийнейджър в лагерите на смъртта. За стотен път превъртя наум причините да въвлече Натали Престън и шериф Джентри. Всъщност нямаше сериозен повод за тази постъпка – като изключим усещането, че е стигнал до задънена улица, обзелия го внезапен прилив на вяра в тези двама невероятни съдружници след годините на самотно шпиониране и, в крайна сметка, простата нужда да разкаже някому историята си.

Саул поклати глава. Хладният разум му подсказваше, че това е грешка, но емоциите възразяваха и натякваха, че е било невероятно полезно. Сигурността, която ти дава обстоятелството, че имаш съдружници – други хора, които участват в действителност – позволяваше на психиатъра да седи кротко в щатската кола на Джентри и да е напълно доволен просто да чака...

Беше уморен. Смяташе умората за нещо повече от проста липса на сън и последствие от прекалено много адреналин; беше мъчително изтощение, болезнено като пукната кост и древно като Челмно. В него се таеше умора, вечна като татуировката на ръката му. Също като нея, щеше да занесе болезнената слабост в гроба и оттам да я вкусува цяла вечност. Саул отново поклати глава, свали си очилата и потри гърба на носа си. „Я стига, Старче! – помисли си. – Weltschmerz е отегчителна работа. Поотегчителна за другите, отколкото за самия теб!“ Сети се за фермата на Давид в Израел, за собствените си девет акра, далеч от овощните градини и нивите, за един пикник, който бяха направили там с Давид и Ребека малко преди младият тогава Саул да тръгне за Америка. Момчетата, Аарон и Исак – близнаците – не бяха на повече от седем онова лято, играеха на каубои и индианци сред камъните и руините, където навремето

римските легионери бяха преследвали израилтянските партизани...

„Аарон“ – помисли си Саул. В програмата си беше предвидил да се срещне с момчето в събота следобед, във Вашингтон. При самата мисъл за друго ненужно въвличане в кошмара стомахът му мигновено се сви. При това този път действаше в рамките на семейството. „Какво ли е открил? – запита се. – Как да съумея да не го замеся?“

Двойката и детето излязоха от клиниката; докторът ги последва, стисна ръката на мъжа и семейството си тръгна. Саул осъзна, че дъждът е спрял. Джентри и Натали Престън се появиха на улицата, поговориха за кратко със стария доктор и решително тръгнаха към колата.

– Е? – попита Саул, след като едрият шериф се настани зад волана, а негърката се качи на задната седалка. – Какво стана?

Джентри си свали шапката и избърса периферията ѝ с кърпа. Смъкна прозореца си чак до долу и Саул долови носен от вятъра аромат на мокра трева и цветове на мимоза. Шерифът погледна към Натали.

– Защо ти не му разкажеш?

Тя си пое дъх и кимна. Изглеждаше потресена, дори разстроена, но гласът ѝ беше твърд и уверен.

– Кабинетът на доктор Калхун има малка наблюдателна стая, разположена до тази за прегледи – каза тя. – Огледалото е еднопосочно. Така ние с родителите на Алисия можехме да гледаме, без да пречим. Шериф Джентри ме представи като своя помощничка.

– Което, поне за това разследване, е технически вярно – допълни Джентри. – Позволено ми е да мобилизирам хора само в случай на обявено извънредно положение в окръга, иначе вече да си заместник-шериф Престън.

Натали се усмихна.

– Родителите на Алисия не възразиха срещу присъствието ни. Доктор Калхун използва малко устройство, подобно на метроном с лъч, за да хипнотизира момичето...

– Да, да – прекъсна я Саул, борейки се да удържи внезапното си нетърпение. – Но какво каза детето?

Очите на Натали се разфокусираха леко, докато тя си припомняше сцената.

– Докторът я накара да си припомни деня... последната неделя... подробно. Лицето на Алисия беше сковано, безизразно, почти мъртво, когато тя влезе – преди хипнозата. Сега светна, раздвижи се. Говореше с приятелката си Катлийн... момичето, което е било убито.

– Да – кимна Саул, без да издава нетърпението си този път.

– Тя и Катлийн играели в дневната на госпожа Ходжес. Сестрата на Катлийн, Дебра, била в другата стая и гледала телевизия. Внезапно Катлийн изпуснала куклата, с която си играела, и изтичала навън... прекосила двора и хукнала към къщата на госпожа Фулър. Алисия я повикала... стояла в двора и викала... – Натали потрепери. – После тя спря да говори. Лицето ѝ отново се отпусна. Каза, че не ѝ е позволено да ни разкаже повече.

– Все още ли беше под хипноза? – попита Саул. Джентри му отговори:

– Да, все така хипнотизирана, но не бе способна да ни опише какво е станало след това. Доктор Калхун опита различни начини да ѝ помогне да мине през този момент. Тя продължи да се взира в нищото и да отговаря, че не ѝ е позволено да говори.

– И това ли беше всичко? – попита Саул.

– Не съвсем – отвърна Натали. Погледна навън към измитата от дъжда улица и после отново към него. Пълните ѝ устни бяха стегнати от напрежение.

– После доктор Калхун каза: „Ти минаваш към къщата от другата стана на двора. Кажни ми коя си.“ И Алисия се поколеба за секунда. Каза с различен глас – старчески и дрезгав – „Аз съм Мелани Фулър.“

Саул седна стреснато. Кожата му потръпваше, сякаш някой е докоснал гърба му с ледени пръсти.

– И тогава доктор Калхун я попита дали тя – Мелани Фулър – може да ни каже нещо – продължи Натали. – И лицето на малката Алисия се промени – все едно се размаза – и на плътта се вдълбаха бръчки и гънки, които не бяха там само допреди секунди... и тя каза, със същия гаден, писклив старчески глас: „Идвам да те хвана, Нина!“ Просто продължи да повтаря тази фраза, все по-силно и по-силно – „Идвам да те хвана, Нина!“ – докато не започна да крещи.

– Мили Боже! – промърмори Саул.

– Доктор Калхун бе потресен – додаде Натали. – Успокои момичето и я извади от хипноза, като ѝ каза, че ще се чувства щастлива и отпочинала, когато се събуди. Тя не беше... щастлива, искам да кажа. Когато излезе от трансa, започна да плаче и да твърди, че ръката я боли. Майка ѝ каза, че това е първият път, когато се оплаква от счупената ръка – откакто са я намерили в нощта на убийствата.

– Какво мислят родителите ѝ за сеанса с доктор Калхун? – попита Саул.

– Бяха разстроени – обясни младата чернокожа. – Майката на

Алисия се опита да излезе от наблюдателната стая, за да отиде при момиченцето си, когато то започна да крещи. Но щом всичко свърши, изглеждаха много облекчени. Бащата на Алисия каза на Калхун, че дори болките в ръката и сълзите на момичето са подобрене спрямо празнотата, която са виждали пред себе си в продължение на цяла седмица.

– А доктор Калхун? – любопитства Саул.

Джентри праметна ръка през облегалката на седалката.

– Докторът каза, че му изглеждало като случай на „предизвикано от травмата прехвърляне на личността“. Препоръча им да си уредят посещения при професионален психиатър – един тип от Савана, когото докторът познава – специалист по детските случаи. Големият въпрос е дали застраховката им ще покрие тази терапия или поне част от нея...

Саул кимна и те тримата помълчаха малко. Навън вечерната светлина проби през облаците и обля дърветата, тревата и скъпоценните камъни на капките по цветята. Той вдъхна миризмата на прясно окосена трева и се опита да си напомни, че е декември. Чувстваше се така, сякаш се носи в пространството и времето, по течения, които го отнасят все по-далеч и по-далеч от познатите брегове.

– Предлагам да идем на ранна вечеря и да поговорим за случилото се – обади се Джентри внезапно. – Професоре, утре рано е полетът ти за Вашингтон, нали?

– Да.

– Е, да вървим тогава – настоя шерифът. – Вечерята ще е за сметка на щата.

Ядоха в чудесен ресторант с морска кухня, на Брод Стрийт в Стария квартал. Имаше опашка пред входа, но когато мениджърът видя Джентри, веднага ги покани през една странична стая на празна маса, която изникна като по магия. Залата беше препълнена, така че те поддържаха разговор на общи теми – обсъждаха времето в Ню Йорк, чарлстънския климат, фотографията като изкуство, иранската криза със заложниците, чарлстънската политика, нийоркската политика, американската политика като цяло. Никой от тях не изглеждалше твърде очарован от резултатите от националните избори наскоро. След кафето се върнаха в колата на Джентри да вземат пуловери и шлифери, а после се разходиха по стената на Батъри.

Нощта беше студена и ясна. И последните облаци бяха отплували в небитието и зимните съзвездия прозираха през разсеяното сияние на града. През залива на изток се виждаха уличните лампи по Маунт

Плезънт. Малка лодка, чиито навигационни светлини примигваха в зелено и червено, напредваше на запад покрай носа, следвайки шамандурите на Вътребреговия воден канал. Зад Саул, Натали и Джентри високите прозорци на редицата красиви къщи светеха в оранжево и жълто в мрака.

Те спряха на стената. Водата плискаше по камъните на три метра под тях. Джентри се огледа, не видя никой друг наоколо и каза тихичко:

– А сега какво, професоре?

– Чудесен въпрос – кимна Саул. – Някакви предложения?

– Срещата ти във Вашингтон в събота свързана ли е с това... което обсъждаме? – попита Натали.

– Вероятно – кимна той. – Даже много вероятно. Ще знам след като приключи. Съжалявам, че не мога да споделя подробности. Свързано е със... семейството.

– Ами онзи, дето ме преследваше? – допълни Джентри.

– Не съм го забравил – кимна Саул. – ФБР успя ли да открие кой е той?

– Нямам абсолютно нищо за него – отвърна шерифът. – Колата била открадната в Роквил, Мериленд, преди пет месеца. Но за мъртвеца – нищо. Нито отпечатъци, нито зъбни снимки... нищичко.

– Това не е ли необичайно? – попита Натали.

– Направо нечувано – Джентри взе едно камъче и го хвърли в залива. – В днешното общество всички оставят някакви следи.

– Може би ФБР не се опитва достатъчно усърдно – усъмни се Саул.

– Такава ли е теорията ти?

Шерифът хвърли още едно камъче и сви рамене. Бе облечен в цивилни дрехи – тъмен панталон и стара карирана риза – но преди да тръгне по Батъри, си беше навлякъл дебелия шерифско манто и изцапаната от пот каубойска шапка, които измъкна от багажника на колата, тъй че сега отново приличаше на типичен южняшки шериф.

– Не мисля, че ФБР ще използва полуумрял от глад боклук от улицата като него – каза. – А ако оня не работи за тях, то кой го използва? И защо ще се самоубива, вместо да се остави да го арестуват?

– Съответства на начина, по който Полковника би използвал някого – вмъкна Саул. – Или, по-скоро, онази Фулър.

Джентри хвърли трето камъче и се втренчи в светлините на Форт Съмтър на две мили от тях.

– Аха – рече, – но това няма смисъл. Твоят германец не би трябвало да се интересува от мен... по дяволите, дори не бях чувал за него, преди

да ми разкажеш историята си, Саул! А ако 'спойца Фулър се притеснява от това кой е по следите ѝ, много по-добре би ѝ дошло да тръгне след щатския патрул, момчетата от „Убийства“ и ФБР. Този човек нямаше в портфейла нищо друго, освен моя снимка.

– Носиш ли я с теб? – попита Саул.

Джентри кимна, извади я от джоба на палтото си и я връчи на психиатъра. Ласки се разходи до близката улична лампа, за да я разгледа по-добре.

– Интересно – констатира. – Това зад гърба ти фасадата на градската община ли е?

– Точно така.

– Нещо на снимката подсказва ли кога е била направена?

– Аха – кимна Джентри. – Виждаш ли онази лепенка на брадата ми, а?

– Да.

– Използвам сгъваемия бръснач на баща ми – същият, с който се е бръснал и неговият баща – но не се порязвам много често. Миналата неделя сутрин обаче се резнах, когато Лестър... един от заместниците ми... се обади наистина рано. По-голямата част от деня ходих с тази лепенка.

– Неделя – каза Натали.

– Аха.

– Значи, който и да се интересува от следенето ти, е направил тази снимка... изглежда ми като трийсет и пет милиметров обектив? – попита Саул.

– Аха.

– Направил е снимката от другата страна на улицата в неделя и после неизвестен човек тръгва по петите ти в четвъртък.

– Аха.

– Може ли и аз да погледна? – помоли Натали. Внимателно се взря в снимката за малко и продължи. – Който и да я е снимал, използвал е апарат с вградена фоточувствителна клетка... виждате ли, вратата е по-добре осветена от лицето ти. Вероятно е имал двестамилиметров обектив. Доста големичък. Снимката е извадена в частна черна стайчка, не в комерсиална лаборатория.

– По какво се разпознава? – любопитства Джентри.

– Виждаш ли как е отрязана хартията? Не е достатъчно точно, за да е извършено на машина. Не мисля, че те изобщо ги режат... ето защо според мен обективът е бил голям... но копието е вадено набързо.

Личните стаички за цветни снимки са доста популярни напоследък, но освен ако твоят Полковник или онази Фулър не са отседнали при някой с такова оборудване, те не биха го извадили от багажниците на колите си. Наскоро да си виждал някой с автоматичен апарат с голям обектив, шерифе? Джентри се ухили.

– Дики Хейнс имаше такъв. Малка сладка „Кьоника“ с голям обектив „Бушнел“.

Натали му върна снимката и се намръщи към Саул.

– Възможно ли е да има и... други? Други от тези създания? Той скръсти ръце и се загледа назад към града.

– Не знам – отвърна накрая. – Години наред смятах Полковника за единствения. Ужасен урод... подхранен от Третия Райх, ако изобщо е възможно. После търсенето ни показа, че способността да се влияе на делата на хората и реакциите им не е чак толкова рядко срещана. Четох исторически книги и се чудех дали изтъкнати личности като Хитлер, Распутин и Ганди не са притежавали тази сила. Може би просто способността е много слаба у някои хора, а у други – като Фулър, Нина Драйтън и Бог знае кой още – е къде-къде по-добре развита...

– Значи може да има и още?

– Да – съгласи се Саул.

– И по някаква причина те се интересуват от мен – додаде Боби Джо Джентри.

– Да.

– Добре, връщаме се на първото поле – каза шерифът.

– Не съвсем – отвърна Саул. – Утре ще открия каквото мога във Вашингтон. Може би, шерифе, следва да продължиш да се ослушваш за местопребиваването на госпожа Фулър и настоящия статус на разследването на самолетната катастрофа.

– Ами аз? – попита Натали.

Той се поколеба.

– Вероятно ще е най-добре, ако се върнеш в Сейнт Луис и...

– Не и ако мога да съм от помощ тук – настоя младата жена. – Какво да направя?

– Имам някои идеи – сподели Джентри. – Ще поговорим за това утре, когато закараме професора на летището.

– Добре тогава – съгласи се Натали. – Ще остана тук най-малко до Нова година.

– Ще ви дам и домашния си телефон, и онзи в кабинета в Ню Йорк – обясни Саул. – Ще говорим по телефона най-малко всеки втори ден.

И, шерифе, дори и ако всичките ти проучвания не стигнат доникъде, има начин да ги търсим по медиите...

– О, така ли? Как например?

– Метафората на госпожица Престън – че те са вампири – не е много далеч от истината – каза Саул. – Също, като вампирите, те са водени от собствените си тъмни нужди. Тези нужди не остават незабелязани, когато ги задоволяват.

– Имаш предвид съобщенията и за други убийства? – попита Джентри.

– Точно така.

– Но в този щат има повече убийства дневно, отколкото в Англия за една година – възрази шерифът.

– Да, но Полковника и другите имат склонност към... странности – меко обясни Саул. – Съмнявам се, че могат да променят навиците си до там, че да не се долавя аромата на намесата им.

– Добре – кимна Джентри. – Ако лошото стане още по-лошо, ще чакаме тези... тези вампири да започнат да убиват отново и ще ги проследим. Ще ги намерим. А после какво?

Саул извади кърпичка от задния си джоб, свали си очилата и присви очи срещу светлините на пристанището, докато ги бършеше. Така лампите му изглеждаха като размазани призми, а нощта бе неясна и всеобхватна.

– Ще ги намерим, ще ги проследим, и ще ги хванем – каза той. – И после ще направим онова, което трябва да се прави с всички вампири... – сложи си очилата и озари Натали и шерифа с тънка, студена усмивка. – Ще забием колове в сърцата им. Ще забием колове в сърцата им, ще им отрежем главите и ще натъпчем чесън в устите им. И ако това не свърши работа... – Тънката усмивка на Саул стана още по-студена – ...ще измислим нещо друго, което да подейства.

13

Чорлстън,
сряда, 24-и декември 1980

Беше най-самотната Бъдни вечер, която Натали Престън някога бе преживявала, и тя реши да направи нещо по въпроса. Взе чантата си и своя „Никон“ със 135-милиметров портретен обектив, излезе от къщи и

подкара бавно към Стария квартал на Чарлстън. Беше около четири следобед, но зимната светлина вече гаснеше.

Докато караше покрай старите къщи и магазинчетата, слушаше коледна музика по радиото и остави съзнанието си да се рее.

Баща ѝ ѝ липсваше. Макар че го бе виждала все по-рядко и по-рядко през последните години, мисълта, че той не е там – не е никъде – не мисли за нея, не я чака – я караше да се чувства така, все едно нещо в сърцето ѝ се е спукало, то спада като пробит балон и дърпа със себе си самата тъкан на съществуването ѝ. Искаше ѝ се да плаче.

Не бе плакала, когато чу новината по телефона. Не плака, когато Фред я закара до сейнтлуиското летище – той настоя да я съпроводи, тя пък настояваше да не идва с нея и накрая той ѝ позволи да го убеди. Не плака и на погребението или в часовете и дните на хаотичната въртележка на приятели и роднини, които прииждаха ли, прииждаха... Едва пет дни след убийството на баща ѝ и четири, откакто се бе завърнала в Чарлстън, докато късно през нощта търсеше някаква книга, мъката и проби. Не ѝ се спеше и реши да вземе новото издание на смешките на Джийн Шепърд от „Дел“, а книгата се отвори и там, в полето, с криволичещия широк почерк на баща ѝ, бе изписано „Да я дам на Нат тази Коледа“. И тя прочете страницата, описваща истерично-смешното и ужас ващо посещение на едно момче в търговския център на дядо Коледа силно ѝ напомняше как собствените ѝ родители я бяха завели в центъра, когато беше на четири, и чакаха на опашка цял час, само за да може дъщеря им да избяга панически в най-ключовия момент... Щом свърши с четенето, Натали се смя, докато смехът ѝ не се обърна на сълзи, а сълзите – в рев; онази нощ тя плака много, спа само час призори, но когато се събуди със зимния изгрев, се чувстваше празна, изсушена, но по-добре – както жертвата на гадене се чувства след първия спазъм на болестта. Най-лошото бе останало зад гърба ѝ.

Натали зави наляво и пое покрай тухлените къщи на „Рейнбоу Роу“ – живописни фасади, сега притъмнели, докато се включваха газовите лампи. Чудеше се.

Беше грешка да остане в Чарлстън. Госпожа Кълвър от съседния вход идваше кажи-речи на всеки час, но Натали смяташе разговорите с възрастната вдовица за уморителни и болезнени. Започна да подозира, че тази врана се е надявала да стане втората госпожа Престън и от тази мисъл ѝ се приискваше да иде в стаята си и да се скрие, когато чуе познатото, досадно почукване на вратата.

Фредерик се обаждаше от Сейнт Луис всяка вечер, точно в осем и

Натали можеше да си представи напрегнатото изражение на тъмното лице на нейния приятел и някогашен любовник, докато казва: „Бейби, ела си тука. Не си правиш добро, като висиш в къщата на баща си. Липсваш ми, бейби. Ела при Фредерик“. Но „вкъщи“ – нейният малък апартамент в университетското градче – вече не й изглеждаше като дом... И претрупаната стая на Фредерик на улица „Аламо“ беше за него само място за спане между четиринайсетчасовите смени в компютърния център, докато той се сражава с математиката на разпределението на масата в галактическите купове, Фредерик – умното, но бедно и образовано момче, за което тя бе научила от бившите му приятели – се завърнал след две „смени“ във Виетнам със смъртоносен нрав, яростен защитник на човешкото достойнство и с революционен дух, който впрегнал за превръщането си в изумителния математик-изследовател, когото Натали познаваше и – поне през последната година – обичаше. Бе си мислила, че го обича. „Връщай се тука вкъщи, бейби“ – казваше гласът му всяка вечер и тя – самотна, измъчвана от раните на загубата, които още гнояха в душата й – отвръщаше: „Само няколко дни още, Фредерик. Само няколко дни“.

„Няколко дни за какво?“ – питаше се тя. Големите стари къщи по Саут Батъри грееха в светлината на прозорците, осветяващи редици веранди, палмето, куполи и балюстради. Тя винаги бе обичала тази част от града. Когато беше момиченце, с баща й обичаха да се разхождат по Батъри. Стана на дванайсет, преди да осъзнае, че тук не живеят чернокожи – че всички изящни стари къщи и изящни стари магазинчета са собственост само на бели. Години по-късно се чудеше как тъй подобно откровение бе навестило толкова късно чернокожо момиченце, растящо в Юга през шейсетте. Толкова неща идваха по естествен път, толкова много от старото време трябваше да бъде отблъсквано ежедневно, че тя не можеше да повярва, че никога не е забелязвала, че улиците на вечерните й разходки – големите стари домове от мечтите й като дете – са извън нейния обхват и този на расата й, също както някои от плувните басейни, кината и църквите, където никога не би си и помислила да влезе. По времето, когато Натали порасна достатъчно, за да обикаля чарлстънските улици сама, натрапчивите знаци вече бяха махнати, обществените фонтани наистина бяха станали обществени, но навиците си оставаха; границите, установени от два века традиция, все още си стояха. Тя сметна за невероятно, че все още може да си спомни деня – влажен, студен ноемврийски ден през 1972-а – когато стоеше шокирана недалеч от това място по Саут Батъри и се взираше в големите къщи, и осъзнаваше, че

ной от рода ѝ не е живял тук, нито пък някога ще живее. Втората част на мисълта ѝ обаче изчезна толкова бързо, колкото и се появи. Натали бе наследила очите на майка си и гордостта на баща си. Джоузеф Прес-тън беше първият черен бизнесмен, който бе купил и държеше магазин в престижния крайбрежен квартал. Тя пък беше дъщеря на Джоузеф Прес-тън.

Натали се спусна по Док Стрийт и мина покрай подновения „Док Стрийт, Тиътър“ – декоративните плетеници от ковано желязо висяха по балконите на втория етаж като някакъв избуял метален бръшлян.

Беше си вкъщи вече десети ден и всичко, случило се преди, ѝ изглеждаше като преживяно в различен живот. Джентри вече би трябвало да е излязъл от дежурство, да пожелава „Лека вечер!“ и „Весела Коледа!“ на заместниците и секретарките си, както и на другите бели, които обитаваха стария скелет на Градската управа. Вече би трябвало да и позвъни.

Натали паркира близо до епископалната църква „Сейнт Майкъл“ и се замисли за Джентри. За Робърт Джоузеф Джентри.

След като миналия петък изпратиха Саул Ласки до летището, двамата прекараха по-голямата част от деня заедно. И следващия също. Разговорите им онзи първи ден в по-голямата си част касаеха историята на нюйоркския психиатър – и цялата тази работа с хора, които могат с умствено усилие да използват другите. „Ако професорът е луд, то е от тихите луди и е безвреден – отбеляза Джентри. – Ако обаче не му хлопа дъската, неговата версия идеално обяснява защо пострадаха толкова хора“.

Натали разказа на шерифа как шпионираше от стаята си, когато изтощеният нюйоркски психиатър се връщаше от банята до разтегаемото легло в дневната ѝ. Беше бос, носеше само гащета и фланела, която тя описа като „старческа долна риза“. Тогава не се съдържа и огледа добре десния му крак. Малкият пръст липсваше, а по бледата кожа личаха стари белези като бели червеи.

– Това не доказва нищо – напомни ѝ Джентри.

В неделя говориха и за други неща. Той сготви вечеря за двама в лома си. Натали обикна от пръв поглед къщата му – стара викторианска постройка, разположена на десетина минути път от Стария квартал. Кварталът преживяваше промени; някои къщи се съсипваха от липса на грижи, други пък преминаваха цялостно възстановяване. Районът, в който Джентри живееше, бе населен предимно с млади двойки – и черни, и бели – и на алеите пред къщите имаше детски велосипедчета, на

спретнатите полянки пред входните врати бяха захвърлени въжета за скачане, а откъм задните дворове се носеха смях и глъчка.

Трите стаи на първия етаж бяха пълни с книги: великолепно вградени книжни рафтове в библиотеката до входното антре, ръчно изработени полици от двете страни на просторните прозорци в трапезарията и скъпи метални стелажки, окачени на неизмазаната тухлена стена в кухнята. Докато Джентри кълцаше марулитите и зеленчуците за салатата, Натали – с благословията на шерифа – скиташе от стая в стая, възхищаваше се на старите, обвити в кожа томове, обърна внимание и на полиците с книги с твърди корици, посветени на история, социология, психология и дузина други науки, и се усмихна на отрупаните рафт след рафт шпионски романи, мистерии и джобни издания съспенс. В ателието на Джентри изпита остро желание незабавно да се сгуши в някое кресло с книжка в скута. Огромното бюро беше подвижен капак, затрупано с хартии и документи, коженото кресло и кушетката също бяха накамарени с тях, вградените в ените полици буквално преливаха от книги. Тя сравни всичко това със спартанската си работна стая в Сейнт Луис. Шериф Боби Джо Джентри имаше кабинет, който е обитаем и се явява център на живота на собственика на къщата. До голяма степен ѝ напомняше за онова, което тъмната стаичка на баща ѝ винаги ѝ бе внушавала. След като салатата беше нарязана и лазанята – пхнната в печката, двамата с Джентри седнаха в кабинета, насладиха се на превъзходен чист скок и отново говориха – разговорът им пак се въртеше около Саул Ласки, доколко може да му се вярва и на собствената им реакция на историята му.

– Цялата Работа носи типичния привкус на параноя – отбеляза Джентри, – но пък, ако някой европейски еврейин бе предсказал подробностите за Холокоста примерно десетилетие преди той да започне, всеки добър психиатър – дори и да е еврейин – би го диагностицирал като вероятен параноиден шизофреник.

Те погледаха как последните лъчи гаснат отвъд прозорците, докато похапваха леката вечеря. Джентри се бе спуснал в добре зареденото с винени бутилки мазе и буквално се изчерви от притеснение, когато се върна с две бутилки великолепно „Каберне Совиньон“, което сервира с храната. Натали сметна вечерята за великолепно и му изказа комплимент като главен готвач. Той го отхвърли с възражението, че жените които могат да готвят, да, тях ги наричат „добри готвачи“, а на старите ергени, които се оправят в кухнята, им викат „главен готвач“. Натали се смя и обеща да зачеркне този конкретен стереотип от списъка си.

Стереотипи. Сама в коледната вечер, седнала в бързо изстиващата

кола близо до епископалната църква, тя отново се замисли за стереотипите.

Саул Ласки според нея беше идеалният пример за стереотип, поне на пръв поглед: нийоркски полски еврейин с брадата и тъжните семитски очи, които сякаш се взираха към нея от някакъв европейски мрак, който тя дори не можеше да си представи, още по-малко да разбере. Професор... психиатър... с мек чуждестранен акцент, който спокойно би могъл да звучи и като виенския диалект на Фройд, доколкото непривикналото ухо на Натали можеше да възприеме. Човекът носеше очила, залепени с тиксо, за Бога, също като лелята й Елен, която страдаше от сенилност – или, както днес го наричат, Алцхаймер – в продължение на единайсет години (по онова време по-голямата част от живота на малката), докато накрая умря.

Саул Ласки изглеждаше различен, звучеше различно, действаше различно, беше по-различен от повечето хора – и черни, и бели – които Натали познаваше, макар че стереотипът й за еврейин бе по-скоро наброска – тъмни дрехи, странни обичаи, специфичен облик за този етнос, привързаност към парите и властта за сметка на безразличието на собствената й раса към тези двете – не би имала проблем да нагласи основните странности на Саул Ласки спрямо този стереотип.

Но не стана така. Натали не си правеше илюзии, че се смята за твърде интелигентна, за да свежда хората до стереотипи; бе само на дваайсет години, но беше виждала интелигентни хора като баща си и Фредерик – интелигентни хора – които просто нагласяят стереотипите, за да паснат на другите. Баща й – колкото и чувствителен и щедър да беше, горд от расовата си принадлежност и наследството си – виждаше издигането на тъй наречения Нов Юг като опасен експеримент, манипулация на радикалите и от двата цвята за промени в системата, която най-накрая се бе изменила достатъчно в собствените си рамки, за да позволи известен успех и достойнство на онези от същия като неговия цвят, които здраво си плюят на ръцете.

Фредерик пък виждаше хората като пионки на системата, мениджъри на системата и жертви на системата. Тази „система“ бе абсолютно прозрачна по негово мнение; същата политическата структура, направила неизбежна войната във Виетнам, структурите на властта, които я подкрепяха, и социалните структури, които го бяха пхнали в зиналите челюсти на политическата машина. Отговорът на Фредерик бе двузначен: да излезе извън системата в нещо също тъй нецелесъобразно и невидимо като изследователската математика, и да стане толкова добър в

своята област, че да има силата на духа да остане там и да отрича системата и през останалата част от живота си. Междувременно Фредерик живееше заради часовете, които прекарваше свързан с компютрите си, избягваше усложненията на междучовешките отношения, любеше се с Натали толкова яростно и умело, колкото се бореше с всички, които се мъчеше да отрича, и обучаваше приятелката си да стреля с 38-калибровия револвер, който държеше в претрупаното си жилище.

Натали потрепери и запали двигателя, за да заработи климатикът. Подкара покрай „Сейнт Майкъл“, загледа се в хората, които се събираха за нещо като ранна служба по Коледа, и зави по Броуд Стрийт. Сети се за сутрешните коледни служби, на които бе присъствала с баща си години наред, в баптистката църква на три пресечки от къщи. Бе решила да не го съпровожда тази Коледа, да не бъде лицемерна към всичко това. Знаеше, че отказът ѝ ще го нарани и ще го ядоса, но се бе подготвила да отстоява своята гледна точка. Натали усети как празнотата в нея като че ли прераства в бездна от мъка, която беше физически болезнена. В момента би дала всичко, за да загуби онзи спор и да присъства в църквата утре заран, заедно с баща си.

Майка ѝ бе починала при нещастен случай през лятото, когато Натали стана на девет години. Беше нещастен случай, каза ѝ баща ѝ онази вечер, коленичил до дивана, стиснал дланите на дъщеря си между своите; майка ѝ се прибирала от работа пеша, пресякла малък парк, няма и трийсет метра от улицата, а едно кабрио, натоварено с пет бели колежачета, всичките пияни, минало напреки на моравата, на майтап. Колата поднесла около един фонтан, хлапетата изгубили управление на мяката почва на поляната и ударили трийсет и две годишната жена, която се прибирала у дома да се присъедини към съпруга и дъщеря си за петъчен следобеден пикник. Тя забелязала опасността чак в последната секунда. Според свидетелите погледнала към връхлитачата кола с израз, който един зяпач описваше като „нито шок, нито ужас – само чиста проба изумление“.

На първия ден в четвърти клас учителят на Натали поръча на всички да напишат есе за онова, което им се е случило по време на лятната ваканция. Тя зяпа разчертаната със сини редове хартия в продължение на десетина минути и накрая написа, много внимателно, с най-добрия си краснопис и новата си писалка, купена едва миналия ден в „Кийнърс Дръгс“: Това лято ходих на погребението на майка ми. Майка ми беше много сладка и добра. Обичаше ме много. Беше прекалено млада, за да умре това лято. Едни момчета, които не е трябвало да се качващ но

кола, я прегазиха и я убиха. Те не влязоха в затвора и не пострадаха. След погребението на майка ми ние с баща ми отидохме на гости на леля Лея за три дни. Но после се върнахме. Мама ми липсва ужасно много. След като завърши това есе, Натали помоли за разрешение да отиде до тоалетната, бързо се отдалечи от познатите ѝ все пак странни коридори и тихо, многократно повръща в третата кабинка в дамската тоалетна.

Стереотипи. Натали зави по Брод Стрийт към дома на Мелани Фулър. Минаваше оттам всеки ден, изпитваше познати болка и гняв; знаеше, че това е същият инстинкт, който кара езика да попипва болен зъб, но въпреки това минаваше оттам. Всеки ден поглеждаше към къщата – тъмна, както и съседната сега, когато жената от другия вход – госпожа Ходжес – се бе преместила – и мислеше за миналия вторник, когато се вмъкна след мъжа с брадата в онази къща.

Саул Ласки. Изглеждаше като лесна жертва на стереотип и същевременно не беше. Натали си спомни тъжните му очи и мекия глас и се зачуди къде ли е той сега. Какво ставаше с него? Според уговорката щеше да се обажда всеки втори ден, но нито тя, нито Джентри се бяха чували с него, откакто го изпратиха до чарлстънското летище в петък. Вчера – четвъртък – шерифът набра поред телефоните на Саул вкъщи и в университета. Никой не вдигна на домашния, а в катедрата по психология в Колумбийския една секретарка обясни, че доктор Саул Ласки е в почивка до шести януари. Не, не се е свързвал с кабинета, каза им тя, откакто заминал за Чарлстън на шестнайсети декември, но със сигурност ще се върне на шести януари. По това време започват лекциите му.

В неделя, докато те с Джентри седяха в кабинета му и разговаряха, Натали бе показала на шерифа една вестникарска изрезка от Вашингтон за експлозия в кабинета на сенатор, станала миналата нощ. Имаше четирима убити. Дали това имаше нещо общо със загадъчната среща на Саул същия ден?

Джентри се усмихна и ѝ напомни, че един пазач от същата сграда бил загинал в този инцидент, а също и че и вашингтонската полиция, и ФБР били убедени, че става дума за изолирана терористична атака – никой от четиримата, обявени за мъртви, не е идентифициран като Саул Ласки и, в крайна сметка, поне част от безсмисленото насилие по света няма нищо общо с описания от психиатъра кошмар.

Натали се усмихна в съгласие и отпи от скоча си. Три дни по-късно все още нямаше ни вест, ни кост от Саул.

В понеделник сутринта Джентри ѝ се обади от работа.

– Дали ще имаш нещо против да ни помогнеш с официалното разследване на убийствата в „Менсърд Хаус“? – попита той.

– Защо не? – прие Натали. – Какво мога да сторя?

– Е, става дума за издирване на снимка на Мелани Фулър – обясни Джентри. – Според момчетата от отдел „Убийства“ в града и местния клон на ФБР, не съществуват снимки на тази дама. Те не могат да намерят никакви роднини, а съседите казват, че нямат нейни снимки, пък и претърсването на къщата ѝ не помогна да намерим. Бюлетините, които ще разпращат, ще съдържат само нейно описание. Но мисля, че може да е един вид полезно да имаме нейна снимка, как смяташ?

– И с какво да помогна? – попита Натали.

– Да, се видим след петнайсет минути пред входа на къщата на Фулър – отвърна Джентри. – Ще ме познаеш, понеже ще съм човекът с роза на ревера.

Той пристигна и действително носеше роза, затъкната в бутониерата на униформената си риза. Предложи ѝ я с патос, докато приближаваха заключената дворна врата пред къщата на Фулър.

– По какъв повод? – попита Натали, след като помириса бледорозовото цвете.

– Може да е единствената отплата, която ще получиш за това продължително, разочароващо и вероятно безплодно търсене – обясни Джентри. Извади огромна връзка ключове, намери сред тях един тежък и старомоден и отключи с него портата.

– Нима наново ще претърсваме къщата на Фулър? – полюбопитства Натали. Никак не ѝ се искаше пак да влиза вътре. Спомни си как преди пет дни бе последвала Саул... Потрепери, въпреки че денят бе сравнително топъл.

– Нъц – Джентри я поведе през малкия двор към другата стара тухлена сграда, с която делиаха двора. Потърси нов ключ на връзката и с негова помощ се справи с гравираната дървена врата. – След като съпругът и внучката ѝ бяха убити, Рут Ходжес замина при дъщеря си в Шеруд Форест, в западния край на града. Имам разрешението ѝ да поровя тук.

Вътрешността на къщата беше тъмна – промаслено дърво и стари мебели – но не носеше гнилото, болестотворно усещане за необитаема сграда, което Натали бе изпитала в дома на Фулър. На втория етаж Джентри светна настолна лампа в малката дневна с работна маса, диван и големи снимки на състезателни коне в рамки, накачени по стените.

– Това е било „свърталището“ на Джордж Ходжес – поясни

шерифът. Докосна албум с колекция марки, внимателно прелисти твърдите страници и вдигна една лупа. – Бедният старец никога не е сторил нищо лошо. Трийсет години е бил чиновник в Пощенските служби и през последните девет е работил като нощен пазач в яхтклуба. После тази история се развихря и... – той поклати глава. – Във всеки случай жена му казва, че допреди три години е имал фотоапарат и го ползвал редовно. Беше сигурна, че госпожа фулър никога не би му позволила да я снима... но Джордж щракал сума ти пози и вдовицата му беше готова да се закълне, че все нейде ще се намери някоя на Мелани Фулър...

– Значи искаш да прегледам филмите и да видя дали не е там – кимна Натали. – Става. Само че никога не съм виждала въпросната дама.

– Аха – съгласи се Джентри, – но ще ти дам копие от описанието, което разпратихме. Като начало, извади всички снимки на жени около седемдесетте и нагоре – той се поколеба. – Случайно с баща ти да имате фотографска маса с лампа или нещо като сортировчик на снимки?

– В студиото има – обясни Натали. – Голяма маса, дълга е около два метра. Но защо просто не ползваме фенерче?

– Може да е по-бързо с маса с крушка – обясни Джентри и отвори вратата на килера.

– Добри ми небеса! – сега вече тя разбра смисъла на забележката му. Килерът беше голям и целият облицован в самоделни рафтове. На тези отляво бяха подредени книги и кутии, надписани „Марки“, на задната и дясна стени от пода до тавана бяха затрупаните дълги кутии без капаци, пълни с жълти кутийки за филми „Кодак“.

Натали хвърли още един, по-внимателен поглед и се обърна към Джентри.

– Тук са хиляди – каза. – Може и десетки хиляди да са!

Той разпери безпомощно ръце и я награди с най-широката си и най-момчешка усмивка.

– Казах, че търся доброволци за тази работа – въздъхна. – Бих я възложил на някой заместник, но единственият, който има свободно време в момента, е Лестър, а той е един револв... много готин човек, но има акъл колкото на прасето задницата... и Се боя, че даже няма да се опита да внимава.

– Хм-м-м – проточи Натали. – Страхотна препоръка от чарлстънския здравеняк.

Джентри продължи да и се усмихва.

– Ами какво пък – въздъхна и тя, – не че имам друга работа, пък и студиото е свободно, докато Лорн Джесъп... адвокатът на баща ми...

или приключи с продажбата на това чудо на франчайзърите от „Шътър-бърг Шопс“, или продаде цялата сграда. Добре, да започваме!

– Ще ти помогна да занесеш кутиите до колата си – предложи шерифът.

– Много благодаря – кимна Натали. Помириса отново розата и въздъхна.

Имаше хиляди филми и всеки един беше на нивото „аматорски снимки“, че и по-зле. Натали знаеше колко трудно е да се щракне истински добра поза – бе похабила години в опити да зарадва баща си, след като ѝ бе подарил първия ѝ апарат, евтина ръчна „Яшика“, за деветия ѝ рожден ден. Но, небеса, ако човек изщрака хиляди филми в протекание на, както изглеждаше, две-три десетилетия, просто няма начин да не направи поне една-две интересни снимки.

Не обаче и Джордж Ходжес. Имаше семейни снимки, снимки от ваканции, снимки на семейството на ваканция, снимки на къщи и кораби, снимки от важни събития, снимки от празници – в крайна сметка Натали се запозна с всяка една коледна елха на семейство Ходжес от 1948-а до 1977 година – и снимки ей тъй на, но всяка една от тях беше некачествена. За осемнайсет години снимачна кариера Джордж Ходжес така и не се беше научил да „стреля“ слънцето, обектите му да не застават на осветено място, нито пък да са пред дървета, стълбове и други неща, които сякаш растяха от ушите им или им служеха за налудничава прическа и къдрици; хоризонтът да не се криви, позиращите му хора да не са застинали сковани, а мъртвите предмети да не изглеждат така, сякаш са на хиляда километра; да не разчита на светкавицата си за Предмети или хора, които са много близо или далеч от обектива и да не включва целия човек в снимката.

Именно последния аматорски навик доведе Натали дотам, че да открие снимка на Мелани Фулър.

Минаваше седем вечерта, Джентри бе дошъл в студиото с китайска храна за двама и те ядоха, застанали до масата с лампата, и Надали му показа малката си купчинка вероятни открития.

– Не мисля, че е някоя от посочените старици – допълни. – Всички те позират доброволно и повечето от тях ми изглеждат твърде млади или твърде възрастни. Но поне господин Ходжес си е обозначил кутиите по години.

– Аха – кимна Джентри и разтегна филмите на масата, за да ги прегледа набързо. – Някоя от тези не съответства на описанието. Косата

им не е както трябва. Госпожа Ходжес казва, че тази Фулър ходела с една и съща прическа от шейсетте насам... Най-малкото. Късо подстригана накъдрена и синя. Малко като цвета, дето го докарваш, когато се чувстваш тъй, както сега.

– Благодаря – каза Натали, но се ухили, докато оставяше бялата кутия със сладко-кисело свинско и сваляше гуменото ластиче от поредното жълто кашонче. Започна да вади филмите по ред. – Най-трудното е да не хвърляш всеки филм на пода, след като си го прегледал – добави. – Смяташ ли, че госпожа Ходжес някога ще поиска да ги сортира?

– Вероятно не – отвърна Джентри. – Каза, че една от причините Джордж накрая да се откаже от фотографията, била, че тя нито веднъж не хвърлила и един поглед на филмите му.

– Не се сещам защо ли – обади се Натали и остави пачка от към триста пози на сина Лоурънс и снахата Надин – повечето от филмите бяха надписани – застанали в двора, намръщени срещу яркото слънце, вдигнали гърчещото се бебе Лаурел, а тригодишната Катрин бе притисната към твърде късата поличка на майка си и също ревеше. Лоурънс носеше бели чорапи и черни обувки.

– Я чакай малко! – обади се Натали.

Реагирайки на внезапната, възбуда в гласа ѝ, Джентри остави другите филми и се наведе напред.

– Какво има?

Тя почука с пръст на десетата поза във филма.

– Гледай. Виждаш ли? Тези двамата. Високият плешив мъж сигурно е... как се казваше?

– Господин Торн – уточни шерифът, – наричан също Оскар Феликс Хопт. Да, да, да! А тази дама с торбестата рокля и късите сини къдри... Е-е, здравейте, госпожице Фулър! – те и двамата се приведоха по-ниско и използваша голяма увеличителна лупа, за да разгледат позата.

– Тя май не забелязва групата, която се е подредила за снимка – меко отбеляза Натали.

– А-ха – съгласи се Джентри. – Странно защо.

– Като се има предвид броя на позите в тази семейна сбирка – отвърна негърката, – бих казала, че господин Ходжес е строявал родата на същото място поне двеста дни в годината. Сигурно Фулър ги е помислила за нови статуи в двора.

– Аха – кимна Джентри с широка усмивка. – Хей, тези снимки ще станат ли? Само нея, имам предвид.

– Би трябвало – отвърна Натали с далеч по-различен тон. – Според

мен е използвал „Кодакром“ 64 за дневни снимки – този тип филм позволява-ва сериозни увеличения, преди зърнестата структура да проличи прекалено силно. Ще ни трябва негативна резачка за по-добро качество на снимката. Като резнеш тук, тук и тук, получаваш чудесен профил в три четвърти.

– Супер! – възкликна Джентри. – Свърши чудесна работа! Сега ще... хей, какво има?

Тя вдигна поглед към него и по-здраво притисна ръце пред гърдите си за да овладее треперенето. То не искаше да спре. Каза:

– Тя не е достатъчно стара, за да бъде на седемдесет или осемдесет. Джентри пак погледна снимката.

– Снимана е... я да видим... преди пет години, но не, права си. Изглежда... на шейсет или някъде там. Но в съда има документи, удостоверяващи, че къщата е нейна собственост и те са датирани още от края на двайсетте. Но не това те притеснява, нали?

– Не – съгласи се Натали. – Видях толкова много снимки на малката Катлийн! Все забравям, че детето е мъртво. И дядо й също... той ги е снимал... и той е мъртъв!

Джентри кимна. Погледна събеседничката си, а тя на свой ред не можеше да откъсне очи от снимката. Той вдигна лявата си ръка, посегна към рамото ѝ и после се отдръпна. Натали дори не забеляза. Беше се привела съвсем ниско над филма.

– И това е чудовището, което вероятно ги е убило! – додаде тя. – Тази безвредна дребна старица. Безвредна като голям паяк „черна вдовица“, която убива всичко, което влезе в бърлогата ѝ. И когато излезе оттам, умират и други хора. Включително баща ми – Натали изключи лампата под масата, връчи филма на Джентри и заключи. – Ето, ще прегледам останалите филми сутринта, за да проверя дали няма още някоя поза. Междувременно ги дай да извадят снимки и ги налепи на заповедите, бележките, многоцелевите бюлетини или каквото там използваш.

Джентри кимна и колебливо задържа филма на една ръка пред себе си, сякаш беше паяк – все още жив и много, много опасен.

Натали паркира колата от другата страна на къщата на Фулър, погледна към старата сграда – част от вечерния ритуал – след което включи на скорост да подкара нанякъде, да се обади на Джентри и да го покани на вечеря може би... И внезапно застина. Паркира колата и угаси двигателя. С треперещи ръце вдигна никона си и надникна през визьора,

облягайки 135-милиметровия обектив на отчасти отворения прозорец Откъм вратата на шофьора, за да го стабилизира. В дома на Фулър имаше светлина. На втория етаж. Не в някоя от стаите, които гледаха към улицата, а достатъчно близо, за да се просмуква лъчът в коридора на втория етаж и през капачите. Натали всяка вечер минаваше оттук по здрач. Досега не бе забелязвала в къщата да свети.

Тя свали апарата и си пое дълбоко дъх. Сърцето ѝ препускаше като побеснял кон. Нямаше рационално обяснение за подобно нещо. Старица, та не би могла просто тъй да се прибере вкъщи и да започне да шета из стария си дом, докато полицията в дузина щати (и ФБР на туй отгоре) ровят като бесни да я открият.

Защо не?

„Не – помисли си Натали. – Има обяснение. Може би Джентри или някой от другите детективи е бил там днес. Сигурно са били гражданчетата.“

Джентри ѝ бе казал, че те смятат да приберат вещите на старицата, докато приключат разследванията и проучванията. Сигурно имаше хиляди логични обяснения.

Светлината угасна.

Натали подскочи, все едно някой я бе докоснал по врата. Потутка се с апарата, вдигна го. Прозорецът на втория етаж изпълни визьора. Светлините между бледите капаци вече не се виждаха.

Тя внимателно нагласи фотоапарата на пътническата седалка и се облегна, няколко пъти вдиша и издиша за успокоение, взе чантата си от таблото за управление и я сложи в скута си. Без да сваля очи от тъмната фасада на къщата, тя порови в чантата, извади пистолета „Лама автоматик“ трийсет и втори калилър и върна чантата на място. Седеше си, а дулото на малкото оръжие бе облегло в долната крива на волана. Налягането на ръката ѝ автоматично освободи предпазната лента. Имаше и още един предпазител, но да го плъзне назад щеше да отнеме по-малко от секунда. Вторник вечерта Джентри я бе завел в едно частно стрелбище и ѝ беше показал как да зарежда пистолета, и да стреля с него. Сега беше зареден със седем патрона, стегнати като метални яйца в подплатените им с пружини гнезда. Индикаторът за заряда беше червен като кръв.

Мислите на Натали се въртяха като лабораторна мишка в търсене на изхода от лабиринт. Какво да прави, по дяволите? Защо изобщо да прави нещо? И преди бяха влизали крадци... Саул например беше крадец... Къде, по дяволите, беше Саул? Дали не е пак той? Натали

отхвърли това като абсурд дори преди мисълта да се оформи. Кой тогава? Тя разполагаше със снимката на Мелани Фулър и нейния господин торн от филма. Не, той поне бе мъртъв. Мелани Фулър вероятно също беше мъртва. Тогава кой?

Натали стисна дръжката на пистолета, като внимаваше да държи показалеца си далеч от спусъка, и погледна към тъмната къща. Дишането ѝ беше ускорено, но се владееше.

Махай се. Обади се на Джентри.

Къде? В кабинета му или на домашния телефон? Надали ще го открие. Да говори с някой заместник тогава? Седем вечерта, на Бъдни вечер. Колко бързо биха реагирали от шерифския офис или градската полиция? И къде ли се намира най-близкият телефон? Натали се опита да си представи един и се сети само за тъмните магазини и ресторанти, покрай които бе преминала по пътя насам.

Значи ще трябва да кара чак до Градската управа или дома на Джентри. Само на десет минути е. Който и да е в къщата, ще си е тръгнал след десет минути. Добре.

В едно нещо Натали бе сигурна – в никой случай не трябваше да влиза в къщата лично. Първия път бе постъпила глупаво, но бе водена от гняв, мъка и смелост, породена от безразличие. Да влезе днес там ще бъде престъпна глупост. Без значение дали си имаше пистолет.

Когато беше малко момиченце, обожаваше да остава до късно в петък и събота вечер, за да гледа шоуто „Крийчър фичър“. Баща ѝ я оставяше да се сгуши на разтегаемото легло, за да може да заспи веднага след като серията свърши... или, което се случваше по-често, докато екранът още примигва. Понякога се присъединяваше към нея – той в пижама на синьо и бяло рай, тя в нейната фланелена пижамка – и заедно се изтягаха, ядяха пуканки и коментираха невероятните кървища и действие. От все сърце се съгласяваха с едно: никога не съжалявай героиня, която действа глупаво. Младата жена в дантелена нощница получава множество предупреждения **ДА НЕ ОТВАРЯ ЗАКЛЮЧЕНАТА ВРАТА В КРАЯ НА ТЪМНИЯ КОРИДОР**. И какво прави тя, щом всички изчезнат от полезрението ѝ? Настъпеше ли мигът, когато петъчно-вечерната им героиня отключваше заключената врата, Натали и баща ѝ започваха да се чудят какво ли чудовище е залегнало в засада. Джоузеф Престън имаше една поговорка за подобно поведение: „Глупостта си има цена и винаги трябва да я плащаш“.

Натали отвори вратата на колата и излезе на улицата. Автоматичният пистолет тежеше странно в дясната ѝ ръка. Постоя за секунда,

загледана в двете тъмни къщи и делеящия ги двор. Улична лампа на около десетина метра от нея осветяваше тухли и дървесни сенки. „Само до вратата!“ – каза си Натали. Ако някой излезе, винаги можеше да избяга. Вратата и бездруго щеше да е заключена.

Тя пресече тихата улица и се приближа до железната порта. Беше отключена и леко откряната. Жената докосна студения метал с лявата си ръка и се взря в тъмните прозорци на къщата. Адреналинът караше сърцето ѝ да блъска в ребрата, но и я правеше силна, пъргава, бърза. Това в ръката ѝ беше истински пистолет. Тя щракна предпазителя, както Джентри ѝ бе показал. Ще стреля само ако я нападнат... нападнат, все едно как... но ще стреля.

Тя си знаеше, че ѝ е време да се върне в колата, да подкара нанякъде и да се обади на Джентри. Бутна портата и пристъпи в двора.

Големият стар фонтан хвърляше гъста сянка, която я прикри в продължение на минута. Натали стоеше в подножието му и гледаше прозорците и предната врата на къщата на Фулър. Чувстваше се така, все едно е на десет годинки и се е осмелила да докосне предната врата на местната къща с духове. Там бе имало светлина.

Ако имаше някой вътре, спокойно можеше да е излязъл през задния вход, както те със Саул преди време. Не биха минали през предната врата, на всеобщо обозрение откъм тротоара. Във всеки случай, тя бе дошла достатъчно близо. Време беше да се връща в проклетата кола и да си обира крушите отгук.

Натали бавно се приближи до малката площадка, като леко повдигна пистолета. Застанала там, можеше да види онова, което досега криеха сенките от покривчето на верандата; предната врата бе леко отворена. Натали се задъхваше, почти се бореше да си поеме дъх, но все пак не можеше да вкара достатъчно въздух в дробовете си. Дълбоко вдиша три пъти поред и на третия задържа издишването. Постепенно и дишането, и пулсът ѝ се стабилизираха. Посегна напред с автоматика и бутна леко вратата. Тя безшумно се завъртя навътре, сякаш по магия, разкривайки дървените ламперии на входното антре и част от долните стъпала на стълбището. Натали си представи, че може да види петната там, където Катлийн Ходжес и онази Крамър са намерили смъртта си. Някой слизач по стълбите сега би се появил в полезрението ѝ като две стъпала, после тъмните крака...

„Майната му!“ – помисли си Натали, обърна се и побягна. Токът на обувката ѝ се закачи на едно хлабаво паве и тя за малко да падне точно преди да стигне до портата. Успя да запази равновесие, хвърли ужасен

поглед през рамо към отворената врата, тъмния фонтан, сенките на тухла, стъкло и камък, а после се измъкна през портата и притича през улицата, запипка се с бравата на колата си, отвори вратата и скочи вътре.

Хлопна вратата, успя да запази достатъчно здрав разум да пусне предпазителя на пистолета, преди да го метне на седалката до себе си, и посегна към ключа, като се молеше да го е оставила на запалването. Там беше. Двигателят изрева от раз.

Натали посегна към скоростния лост точно когато две ръце изникнаха откъм задната седалка – едната длан притисна устата ѝ, а другата я стисна за гърлото с опитно движение. Чернокожата изпищя веднъж, после втори път, докато грубият натиск на ръката върху гърлото ѝ заглушаваше звука и натикваше изблика на дъха ѝ обратно в стегнатото ѝ гърло. И двете ѝ ръце бяха свободни и тя ги заби в дебелите, плътни ръкавици, стиснали устата и гръкляна ѝ. Надигна се яростно на шофьорската седалка в отчаян опит да се освободи от натиска, да докопа с ръце и нокти нападателя си.

Пистолетът! Натали посегна с дясната си ръка, но не можа да достигне шофьорската седалка. Поблъска няколко секунди скоростния лост, после отново бръкна зад гърба си. Тялото ѝ вече бе вцепенено, измъкнато наполовина от седалката, коленете ѝ се намираха над долния ръб на волана. Нечие лице се притискаше тежко и влажно до врата и дясната ѝ буза. Пръстите на лявата ѝ ръка се забиха в плат, може би дебела шапка. Хватката на устата ѝ се отпусна и се премести на гърлото. Дългата дясна ръка на нападателя ѝ се стрелна към пътническата седалка и Натали чу пистолетът да пада на гумената постелка долу. Тя задраска по дебелите ръкавици, щом ръката се върна на гърлото ѝ. Опита се да издере и лицето над врата си, но нападателят с лекота отблъсна атаката ѝ. Устата ѝ сега беше свободна, но не ѝ беше останал въздух да изпищя. Ярки точки танцуваха в ъгълчетата на полезрението ѝ и в ушите ѝ се носеше ревят на кръвта.

„Значи така става, когато те душат...“ – помисли си тя, докато драскаше по плата, риташе таблото и се опитваше да вдигне коленете си достатъчно, за да удари клаксона на волана. В огледалото за задно виждане мерна кървавочервени очи точно до врата си, зачервена буза... и после осъзна, че собствената ѝ кожа е червена, светлината е червена и червени точки изпълват полезрението ѝ.

Плът се притисна към бузата ѝ, усети парещия повей на нечие дишане по кожата си. Плътен глас прошепна в ухото ѝ:

– Искаш да намериш жената, а? Провери в Джърмънтаун.

Натали се изви високо и завъртя глава встрани колкото се може побързо. Болката от удара на черепа ѝ в плът и кост беше повече от задоволителна.

Натискът отслабна за част от секундата, тя се килна напред, насили се да вкара болезнен дъх в тръпнешото си гърло и дробове, пое си въздух още един път и се наведе надясно. Присви се напред и зашари с пръсти покрай скоростния лост и основата на седалката – отчаян опит да намери пистолета.

Пръстите отново се стегнаха около гърлото ѝ, още по-болезнен този път. Търсеха да напипат някакво жизненоважно място. Нападате лят отново я дръпна нагоре.

Червени искри се завъртяха в главозамайващ въртоп пред очите на Натали. Прикова я пронизваща болка във врата. След това нямаше нищо.

ВТОРА КНИГА ГАМБИТ

О, умът, умът си има планини; скали високи и
зловещи, странни, човешки крак не ги е изкачил...

Джерард Манли Хопкинс

14 Мелани

Отминаващото време за мен в момента представлява пълен хаос. Спомням си онези последни часове в Чарлстън тъй ясно, а дните и седмиците, които ги последваха – толкова зле. Други спомени се натискат да заемат по-предно място. Спомням си например стъклените очи и липсващите кичури коса на едно момче-манекен в призрачната детска стая в Грумбълторп. Странно, че изобщо си спомням за това; прекарах там толкова малко време. Помня децата, които си играят, и песните на младото момиче в зимния здрач в онези хълмисти, гористи земи сутринта, когато хеликоптерът се удари в моста. Спомням си бялото легло, разбира се, както и онзи странен, затворнически пейзаж, който притискаше истинския затвор на тялото ми. Помня как Нина се пробужда от мъртвешкия си сън, посинелите устни оголват жълти зъби, сини очи се въртят в орбитите си върху белопенна вълна червеи, синя кръв отново потича от грамадната дупка в бледото ѝ чело. Но това не е истински спомен. Сигурна съм, че не е.

Когато се опитвам да си припомня онези часове и дни, последвали фаталната ни Среца в Чарлстън, първо се сещам за чувството за възбуда, насищане, възвърната младост. Тогава си мислех, че най-страшното е отминало.

Каква глупачка съм била само!

Бях свободна!

Свободна от Уили, свободна от Нина, свободна от Играта и всичките съпровождащи я кошмари.

Напуснах шумотевницата и бъркотията в „Менсърд Хаус“ и бавно се отдалечих през тишината на нощта. Въпреки мъките и болките, които

бях преживяла този ден, се чувствах по-млада за първи път от много, много години. Свободна! Пристъпвах леко, вкусах мрака и студения нощен въздух. Някъде надалеч сирени надаваха скръбния си вой, но не им обръщах внимание. Свободна бях!

Спрях на пешеходната пътека на натоварено кръстовище. Светофарът се смени – червено – и пред мен послушно спря дълга синя кола. Ако не се лъжа, беше крайслер. Слязох от тротоара и почуках на прозореца откъм седалката на пътника. Шофьорът, едър мъж на средна възраст с леки остатъци от коса, се наведе да ме погледне подозрително. После се усмихна и докосна някакъв бутон да свали прозореца.

– Да, госпожо, нещо не е наред ли?

Кимнах и се пъгнах вътре. Седалките бяха от някакво изкуствено кадифе и много меки.

– Карай – наредих.

Няколко минути по-късно бяхме на Междушатското и напуснахме града. Обаждах се само колкото да му казвам накъде да кара. Колкото и да бях изморена, не ми костваше почти нищо да запазвам контрола си. С плискащото се във вените ми усещане за възвърната младост се бях явили и такава уверена сила и власт, каквито не съм познавала от години. Облегнах се удобно на седалката и гледах как светлините на Чарлстън отминават и оредяват, Бяхме на километри от града, когато внезапно осъзнах, че шофьорът пуши пура. Мразя пурите. Той свали прозореца и я хвърли. Накарах го да нагласи леко климатика и после продължихме в мълчание да се носим на северозапад.

Някъде преди полунощ подминахме тъмната ивица на блатото, където беше паднал самолетът на Уили. Затворих очи и извиках спомените от онези ранни дни във Виена: алеите на Biergartens, осветени от нанизи жълти крушки, среднощните разходки по брега на Дунава, възбудата която ние тримата споделяхме в компанията си, тръпката от онези първи съзнателни Хранения. В онези първоначални няколко лета, когато се срещяхме с Уили в различни столици и курорти, си мислех, че може би се влюбвам в него. Само спомените за скъпия ми Чарлз, на които се бях посветила, ме предпазваха от мисълта, че мога да изпитвам чувства към онзи поразителен млад пътешественик в нощта. Отворих очи да погледна към тъмната стена от дървета и храсталаци отдясно на пътя. Представих си осакатеното тяло на Уили, проснато някъде там в тинята и сред насекомите, рептилиите. Не изпитах нищичко.

Спряхме да заредим на една бензиностанция в Кълъмбия и продължихме. След като шофьорът плати, взех портфейла му и го прегледах.

Имаше само трийсет долара, плюс обичайния комплект карти и снимки. Името му беше без значение, тъй че погледнах шофьорската книжка, но не си направих труда да го запомня.

Шофирането е почти инстинктивно действие. Отнемаше много малка част от вниманието ми да го задържах съсредоточен върху тази задача. В действителност дори дремнах за кратко, докато се носехме по Междушатско 20 покрай Огъста и към Джорджия. Той се бе размърдал, когато се събудих; започваше да си мърмори и да тръска объркано глава, но аз усилих хватката си и върнах погледа му върху пътя. Когато отново затворих очи, ме връхлетяха филтрираните през него образи на улични лампи и фарове.

Пристигнахме в Атланта малко след три сутринта. Никога не съм харесвала Атланта. Липсват ѝ благородството и очарованието, които са специфични за крайбрежната култура и, сякаш да покаже допълнителното си пренебрежение към южняшкия стил, сега тя се е разраснала във всички посоки, безконечна поредица от индустриални райони и безформени купчини къщи. Напуснахме Междушатското близо до голям стадион. Централните улици бяха пусти. Накарах шофьора ми да ме заведе до банката, където исках да ида, но тъмната ѝ стъклена фасада само усили разочарованието ми. Уж бе изглеждало добра идея да пазя документите на новата си личност в депозитен сейф; но откъде да знам, че ще ми потрябват в три и половина сутринта в неделя?

Щеше ми се да не си бях изгубила чантата по време на днешните събития. Джобовите на шлифера ми преливаха от всякакви вещи, преместени от съсипаното ми палто. Погледнах в портмонето си, за да се уверя, че ключът от сейфа още е там заедно с банковата ми карта. Там бяха. Накарах шофьора ми да обикаля централния район за известно време, но това действие изглеждаше безполезно и дори подозрително. Кехлибарени светлини примигваха на повечето кръстовища и от време на време покрай нас бавно минаваше по някоя полицейска кола. Ауспусите им димяха къдрици гъста пара в студения въздух.

В центъра имаше няколко западащи хотела – в чудесна близост до банката ми – но непредставителният ми външен вид и липсата на багаж нямаше да ми позволят да ги избира за предполагаем рай за през нощта. Наредих на шофьора ми, без думи този път, да ни закара по някакъв друг булевард към предградията. Минаха още четирийсет минути, преди да намерим мотел, чиято табела за наличие на свободни места още да свети. Спуснахме се след зелен знак, на който пишеше „Санди Спрингс“ и се приближихме към едно от онези мърляви поселища с имена като

„Супер 8“ или „Мотел 6“, или някаква друга дивотия, сякаш хората са прекалено тъпи да запомнят име, без приложено към него число. Обмислих дали да пратя шофьора си да се регистрира, но това можеше да се окаже трудничко; току-виж, наложило се да проведе разговор, а бях прекалено уморена да го Използвам толкова изкусно. Съжалявах, че не съм имала време да го дресирам както трябва, но това беше положението. Накрая си сресях косата колкото се може по-добре, докато се вирах в огледалцето за задно виждане, и отидох лично да ни регистрирам. На рецепцията заварих сънена мадама по шорти и лекьосана тениска с надпис: MERCER U. Измислих ни имена, адрес и номер на колата, но жената не си и даде труд да погледне навън към крайслера. Както обикновено става в тези домове на невинността, тя пожела да платим авансово.

– Една нощ? – попита.

– Две – отвърнах. – Съпругът ми има работа целия утрешен ден. Той е търговски представител на „Кока кола“ и ще посети местния завод. Аз смятам да...

– Шейсет и три долара и осем'се и пет цента – заяви тя.

А бяха времена, когато семейството ми щеше да прекара цяла седмица в добър хотел в Мейн, и то за същата сума. Платих на жената. Тя ми връчи ключ с прикрепено към него пластмасово борче.

– Двайсе-сто и шес'найсе. Карайте чак до долу и спрете до контейнерите.

Карахме чак до края на алеята и паркирахме до кофите за боклук. Паркингът беше абсурдно препълнен, имаше дори няколко караванки, наместени до задната ограда. Отключих стаята и се върнах в колата.

Шофьорът се беше превил над волана и трепереше. Челото му бе обляно в пот, а бузите му мърдаха от усилието, докато се бореше да се измъкне от мъничното пространство, което бях оставила за свободната му воля. Много бях уморена, но хватката ми си оставаше твърда. О, как ми липсваше господин Торн! От години не ми се бе налагало да изразявам на глас желанията си, за да бъдат изпълнени. Използването на този дребен дебелак беше много разочаровашо, все едно да се мъчиш с шлага, ако си привикнал да работиш само с най-чисти метали. Поколебах се. Имаше си предимства да го задържа с мен до понеделник, не на последно място – самата кола. Но рисковете бяха по-големи от предимствата. Сигурно вече бяха забелязали отсъствието му. Полицията вероятно беше нащрек и щеше да следи за появата на колата му. Да, всички тези доводи изиграха своята роля, но онова, което в крайна сметка ме реши да предприема своя ход, беше ужасната умора, заела мястото на

предишното ми въодушевление. Трябваше да поспя, за да се възстановя от нараняванията и напрежението на този кошмарен ден. Без подходяща подготовка не можех да разчитам шофьорът да остане пасивен, докато спя.

Наведох се по-близо до него и лекичко докоснах шията му с ръка.

– Ще се върнеш на Междушатското – прошепнах в ухото му. – Обиколи града. Всеки път, когато подминаваш някой изход, увеличавай скоростта с двайсет километра в час. Когато минеш четвъртия по ред, затвори очи и не ги отваряй отново, докато не ти кажа да го направиш.

Кимни, ако си ме разбрал.

Мъжът кимна. Очите му бяха стъклени и невидящи. С този тук нямаше да се получи хубаво Хранене, дори и при най-добро желание от моя страна.

– Тръгвай – наредих му.

Проследих как крайслерът напуска паркинга и завива наляво към булеварда. Щом си затворех очите, виждах дългия капак, светлината на насрещните фарове и отминаващите отражатели, докато колата ускоряваше по магистралата. Чувах пшкането на климатика и усещах драскането на вълнения пуловер по голите му ръце. В устата си долавях застоения вкус на пура. Потреперих и лекичко отдръпнах съзнанието си. Шофьорът плавно ускори до сто и двайсет километра в час, докато подминаваше първия изход. Вече беше доста далеч и отзвучите от сетивата му отслабваха, смесваха се с шумовете от паркинга и бриза, полъхващ в лицето ми. Само смътно долових момента, в който колата достигна сто и осемдесет, и шофьорът затвори очи.

Мотелската стая бе отегчително неуютна, точно както си я бях представяла. Не ми пукаше. Свалих си шлифера и скъсаната рокля. Раната на левия ми хълбок представляваше съвсем лека драскотина, но роклята и бельото ми бяха съсипани. Разрезът на кутрето ми пулсираше много по-болезнено от този на бедрото. Отложих пъхането в леглото достатъчно, за да взема гореща вана и да си измия косата. След това седнах, увита в две хавлии, и си поплаках. Нямах дори нощница, която да си сложа – или пък чисто бельо. Нямах даже четка за зъби. Банката щеше да отвори едва в понеделник сутрин, след повече от двайсет и четири часа. Седях и плачех, чувствах се стара, изоставена и окаяна. Исках да се прибера у дома и да спя в собственото си легло, а господин Торн да ми поднесе обичайните кафе и кроасан сутринта – както винаги. Но нямаше връщане назад. Хлиповете ми бяха по-скоро жалостив плач на изоставено дете, а не сълзи на жена на моите години.

След малко, все още увита в хавлиите, легнах на хълбок, придърпах завивката и покривката отгоре си и заспах.

Събудих се за кратко около обед, когато в стаята се опита да влезе камериерка. Отидох в банята да пийна вода, внимателно избягвайки отражението в огледалото, и после се върнах в леглото. Дебелите завеси бяха спуснати, стаята бе тъмна, вентилаторът бръмчеше тихо и аз заспах така, както ранено животно се връща в мрачната защита на бърлогата си. Не помня да съм сънувала.

Сутринта станах, все още скапана и измъчвана от по-силни болки в сравнение с предишния ден, и се опитах да си придам приличен вид. Не можах да сторя кой знае какво. Щампованата ми рокля беше съсипана, трябваше да нося шлифера през цялото време. Отчаяно се нуждаех от услугите на фризьор. При все това кожата ми бе придобила лек гланц, плътта под брадичката ми пружинираше с незабелязвана доскоро твърдост и там, където преди бръчките бяха гравирани претенциите на Времето, нямаше и следа. Чувствах се по-млада. При все ужасиите от предишния ден, Храненето се бе оказало полезно.

От другата страна на безкрайната шир на паркинга имаше ресторант. Беше нечовешко място – лампите блестяха толкова ярко, все едно си в операционна, карираните червени найлонови покривки бяха още влажни след последното избърсване, ударено им от някое сервитьорче с мръсна гъба, а големите пластмасови менюта имаха цветни снимки на местните „специални блюда“. Приех, че снимките са сложени заради необразованите клиенти, неспособни да разшифроват сложно название като „готинки, добре пръжнати картофки“ и „оназ неостаряюща южняшка вкусотия, качамак със захар както Баба го правеше“. Менюто гъмжеше от странични отклонения и задъхани възклицания. С по една бележчица с дребен шрифт се обясняваше що за чудо са тези южняшки деликатеси и се приканваха туристите-янки да заповядат. Поумувах известно време колко е странно, че противната, мизерна прехрана на хора, твърде бедни или непукисти, за да се хранят добре, в крайна сметка се превръща в традиционна „задушевна манджа“ на следващото поколение. Поръчах си чай и английска кифла с масло и чаках половин час поръчката си, като през цялото време ми досаждаха дрънканиците и мляскането на голямо семейство северняци-дебелаци на съседната маса. Не за пръв път се зачудих дали здравият разум на една нация ще се подобри значително, ако по закон се полага децата и възрастните да ядат в отделни обществени сгради.

Когато се върнах в мотела, беше притъмняло. Понеже нямах какво друго да правя, пузнах телевизора. Беше минало поне десетилетие, от както за последен път гледах телевизия, но почти нищо не бе променено. Безсмислените сблъсъци на ръгбистите заемаха един от каналите. „Образователният“ канал предлагаше да ми разкаже повече, отколкото искам да знам, за естетиката на борбите сумо. Третият опит ми показва накъсан от реклами телевизионен филм за малолетни проститутки и млад социален работник (мъж), който бе посветил живота си на това да спаси героинята от грозящата я деградация. Идиотската програма ми напомни за скандалните жълти „детективски вестници“, които бяха популярни по времето на моята младост; в отрицанието на безчинствата табутата – тогава това беше свободната любов, а сега е онова, което медиите наричат „детско порно“ – те ни позволяват да се повъргаламе в гнусняшки подробности.

Местните новини открих на последния канал. Млада чернокожа говорителка ми се усмихваше през цялото време, докато четеше сведенията за онова, което нарече „Чарлстънските убийства“. Полицията търсела заподозрени и мотиви. Клането в добре известен чарлстънски хотел имало сума свидетели. Щатската полиция в ФБР се интересували от местопребиваването на някоя си госпожица Фулър, дългогодишна жителка на града и работодателка на една от жертвите. Не разполагали със снимки на дамата. Цялото съобщение траеше не повече от четирийсет и пет секунди.

Изключих телевизора, угасих лампите и легнах разтреперана в мрака. Само след четирийсет и осем часа, казах си, ще съм в безопасност, на топъл климат, във вилата си в южна Франция. Затворих очи и се опитах да си представя малките, бели цветенца, които растяха между плочника на пътеката към кладенеца. За секунда почти успях да помириша солената морска свежест, която носеха летните бури, духащи от юга. Представих си плочестите покриви на съседното селце, червени и оранжеви трапецоиди, които се виждаха над зелените правоъгълници на овощните градини, изпълващи долината. Тези прелестни образи бяха внезапно заменени от лицето на Нина, както я видях за последен път: сините ѝ очи бяха разширени от неверие, устата ѝ бе леко отворена, а дупката на челото ѝ – не по-ужасна от временно петно, което тя скоро ще изтрие с един замах на дългите си пръсти с идеален маникюр. После, в предсънните ми видения, бликна кръв и започна да тече – не само от раната, но и от устата и носа на Нина, както и от големите ѝ, обвиняващи очи.

Придърпах завивката чак до брадичката си и се съсредоточих върху мисленето за нищо.

До смърт се нуждаех от чанта. Тъй или иначе, ако се канех да плащам на такси да ме свали до центъра и банката, нямаше да ми останат достатъчно пари да си купя чанта. Но не можех да вляза в банката без подобен аксесоар. Отново преброих какво имам в портмонето, но дори и като се вземат предвид дребните, нямаше да ми стигнат. Докато стоях разколебана в мотелската стая, повиканото от мен такси започна да би-бипка нетърпеливо от паркинга.

Разреших проблема, като накарах шофьора да спре в една дрогерия по пътя към града. Купих възможно най-ужасната сламена „пазарска чанта“ за седем долара. Разходката с такси, включително престоя за времето, докато напазарувам съкровището си, ми излезе малко над тринайсет долара. Дадох бакшиш от долар на шофьора и запазих последния останал ми долар – за всеки случай.

Сигурно съм била страхотна гледка, както си стоях на тротоара и чаках банката да отвори. Прическата ми бе отчайваща. Не носех грим. Кафявият ми шлифер още смърдеше леко на барут и бе закопчан чак до гърлото. В дясната си ръка стисках твърдата нова сламена чанта. Само тенис-обувки ми липсваха да завършат образа на онова, което, струва ми се хората наричат „бездомна кукуфелница“. Внезапно се сетих, че още нося обувки с ниски токове, които си бях сложила за разходката с ферибота, а те донякъде напомнят гуменки.

Вярват или не, асистент-мениджърът ме позна и изглеждаше доволен да ме види.

– А, госпожице Страун – възкликна, когато аз уверено приближих бюрото му, – какво удоволствие е да ви видя отново!

Бях потресена. Имаше поне две години от последното ми посещение в тази банка. Спестовната ми сметка не беше толкова голяма, че да заслужавам подобна любезност от негова страна. За няколко пронизани от паника секунди си мислех, че полицията вече е тук и това е някакъв капан. Оглеждах клиентите и чиновниците, опитвайки се да преценя кои са офицерите в цивилни дрех, но изведнъж забелязах свободното поведение на помощник-мениджъра и доволната му усмивка. Въздъхнах успокоено. Имах си работа с човек, който се гордее, че помни имената на клиентите си, нищо повече.

– Мина много време – каза той добродушно и ме огледа изпод вежди. Не го виня, нали изглеждах странновато.

– Две години – уточних аз.

– Съпругът ви добре ли е?

Моят съпруг? Отчаяно се опитах да си припомня каква история съм му надрънкала при предишните си посещения. Не бях споменавала... и внезапно осъзнах, че той говори за високия, плешив господин, който безмълвно е стоял до мен всеки път, когато съм идвала в банката.

– А – казах, – имате предвид господин Торн, секретарят ми. Боя се, че той вече не работи за мен. Що се отнася до господин Страун, той почина от рак през 1956-а.

– О – възкликна асистент-мениджърът, а червендалестото му лице се зачерви дори още повече. – Моите съболезнования!

Кимнах и двамата посветихме няколко секунди мълчание на несъществуващия господин Страун.

– Е, с какво можем да сме ви полезни днес, госпожо Страун? Депозит, надявам се.

– Ще ликвидирам влога, боя се – разочаровах го. – Но първо искам да отворя сейфа си!

Връчих му съответната карта, като внимавах да не я объркам с половин дузината други банкови идентификационни карти, които нося от толкова много време в портмонето си. Минахме през тържествения ритуал с двата ключа. Накрая останах сама в малката изповедалня и вдигнах капака на новия ми живот.

Паспортът бе отпреди четири години, но още важеше. Беше от онези за Двестагодишнината – с червен и син фон на хартията – и господи-нът в пощата в Атланта ми беше казал, че тези ще струват големи пари един ден. Парите – 12 000 в различни банкноти – също важаха. И тежаха. Напъхах пачките банкноти в издуващата се пазарска чанта и се помолих евтината слама да не сдаде багажа. Акциите и облигациите, издадени на името на госпожа Страун, не бяха от полза за настоящите ми цели, но чудесно паснаха над тежките буци пари. Не взех ключовете за форда „Гранада“. Нямах никакво желание да полагам излишни усилия да вадя колата от съхранение, пък и щяха да възникнат въпроси, ако я намерят на паркинга на летището. Последното нещо в кутията беше малка „Берета“, предназначена за господин Торн, ако потрябва, но нямаше да имам нужда от нея там, където отивам.

Където смятах, че отивам.

След като върнах кутията със същата траурна церемониалност, както и в предишния ритуал, застанах на опашка на касата.

– Сичките десет 'иляди ли ги щете днеска? – попита дъвчещото

дъвка момиче зад решетките.

- Да, както е написано на платежното.
- Това 'начи, че тогаз ще закривате сметките си при нас?
- Да, точно така.

Учудващо как години щателно обучение водят до появата на подобни образци на сръчност. Момичето погледна натам, където асистент-мениджърът стоеше със сплетени на корема пръсти, заел позата на платен оплаквач. Той кимна късо и момичето завъртя дъвката си в по-бърз ритъм.

- Да, 'спожо. Как ша си искате парите?

В перувиански никели, съблазних се да кажа.

– Пътнически чекове, ако обичате – усмигнах се. – Хиляда долара на петдесетачки. Хиляда на стотачки. Останалите по петстотин.

– За тях зимаме комисиона – предупреди момичето и се намръщи леко, сякаш тази възможност би ме накарала да си променя намеренията.

– Няма нищо, скъпа? – успокоих я. Денят тепърва започваше. Чувствах се млада. В северна Франция щеше да е студено, но пък светлината бе богата като стопено масло. – Не бързай. Не сме се засилили за никъде!

„Атланта Шератън“ се намираше на две пресечки от банката. Наех стая там. Те поискаха образец на кредитната ми карта. Вместо това платих петстотин долара в пътнически чекове и прибрах рестото в портмонето си. Стаята не беше толкова плебейска като тази в мотела с номера, но бе не по-малко стерилна от нея. Използвах телефона да се свържа с голяма туристическа агенция. След няколко секунди консултация с главния им компютър, младата дама отсреща ми предложи избор – да напусна Атланта в шест същия ден с полет на TWA, който има 40-минутен престой на „Хийтроу“, преди да се насочи към Париж, или да замина в десет на следващия ден с „Пан Ам“ директно за столицата на Франция. И в двата случая щях да хвана един и същ полет, късния следобед, от Париж за Марсилия. Момичето ми препоръча втория вариант, понеже беше малко по-евтин. Избрах да пътувам първа класа с по-ранния самолет.

Сравнително недалеч от хотела имаше три горе-долу изискани магазина. Обадих се и в трите и открих къде са най-малко шокирани от идеята наистина да доставят стоки до хотела на клиента им. След това повиках такси и тръгнах на покупки.

Купих осем рокли с етикет на „Албер Нипон“, четири поли – една

от великолепно зелена вълна, модел на Карден – и пълен комплект кафяви пътни чанти „Гучи“, два костюма на Ивън Пикон, включително един, който – само няколко дни преди това – бих сметнала подходящ за много по-млада жена. Взех си съответното количество бельо, две ръчни чанти, три нощници, удобна синя роба, пет чифта обувки, включително черни лачени „Бали“ с висок ток, половин дузина вълнени пуловери, две шапки – една широкопола сламена, която доста добре си подхождаше със седемдоларовата ми пазарска торба – дузина блузи, тоалетни принадлежности, бутилка парфюм на „Жан Патън“. Продавачката твърдеше, че това е „най-скъпият парфюм на света“ – почти не се усъмних в думите ѝ. Снабдих се също с дигитален будилник и калкулатор само за 19 долара, грим, чорапи (не за разширени вени, нито пък онези странни „чорапогашници“, ами истински найлонови чорапи), половин дузина бестселъри с меки корици от отдела за книги, пътеводител за Европа „Мишлен“, по-голямо портмоне, набор шоколади и английски бисквити, и малко метално куфарче. След това, докато продавачът търсеше работник, който да достави покупките до хотела ми, отидох до разположения в съседство салон „Елизабет Арден“ – за пълно обновяване.

По-късно, освежена, отпусната, с все още пощипващи ме кожа и скалп, облечена в удобна пола и бяла блуза, се върнах в „Шератън“. Поръчах си лек обяд – кафе, студен сандвич със свинско с горчица, картофена салата, ванилов сладолед – и наградих младия пиколо с пет долара, когато той достави поръчката. Имаше обедна новинарска емисия, но не споменаха неделните събития в Чарлстън. Прибрах се и взех продължителна гореща вана.

За пътуването си приготвих тъмносиния костюм. После, все още по бельо, се захванах да си събирам багажа. Сложих в малката ръчна чанта един кат дрехи, нощница; тоалетните принадлежности, храната, две книжки и повечето от парите в брой. Трябваше пак да пратя румсървиса за ножица, с която да режа етикети и опаковки. До два следобед бях приключила – макар че малкото куфарче бе пълно само до половината и трябваше да натъпча в него и едно одеяло, което намерих в килера, за да не се разместват нещата вътре. Полегнах да дремна малко преди повиканата за 4:15 лимузина да ме закара до летището. Беше истинска наслада да гледам черните цифри, които плавно се сменяха на сивия екран на новия ми будилник. Нямах и най-малка представа как работи тази дреболия. Доста неща от тази последна четвърт на двайсети век хич и не ги разбирам, но това е без значение. Заспах с усмивка на уста.

Летището на Атланта приличаше на всяко едно от другите летища, където съм била – а съм ги обиколила кажи-речи всичките. Липсваха ми големите гари отпреди няколко десетилетия: мраморната, заляна от слънце величественост на „Гранд Централ“ в разцвета ѝ, откритото великолепие на берлинския довоенен терминал, дори архитектурната безвкусица и селяшки хаос на бомбайската гара „Виктория“. Летището на Атланта бе образец на просташкото пътуване: безкрайни коридори с плочки, пластмасови ляти седалки, редици телевизионни монитори, оповестяващи приглушено пристигащите и заминаващи полети. Коридорите бяха пълни с блъскащи се бизнесмени и шумни, потни семейства в пастелни парцали. И това нямаше значение. След двацет минути щях да съм свободна.

Вече си бях прекарала багажа, с изключение на ръчната ми чанта и чантичката. Един работник от авиолиниите ме извози с малка електрическа количка по протежение на коридора. Всъщност артритът ми ме притесняваше и краката наистина ужасно ме боляха от неделните упражнения. Отново проверих в залата за заминаващи, уверих се, че в моята част от първа класа няма пушачи, и седнах да изчакам последните пет минути преди качването.

– Госпожица Фулър. Мелани Фулър. Моля, вдигнете най-близкия бял обществен телефон.

Стоях вкочанена и слушах. Обществената комуникационна система бърбореше неспирно от самото ми пристигане, викаше хора, заплашваше, че коли са оставени в зоната за зареждане и ще бъдат глобени и откарани с паяк, отказваше отговорност за религиозните фанатици, които гъмжаха из терминала като глутници памфлетни чакали. Естествено, че беше грешка! Ако името ми наистина е било изречено, щях да съм го чула и по-рано. Стоях изправена, едва дишах – и слушах как безполовият глас минава през литания записани имена. Донякъде се отпуснах, когато чух за госпожица Рене Фулър. Беше съвсем нормална грешка. Нервите ми бяха обтегнати дни наред, седмици даже. Това Събиране ми бе заседнало в главата от ранна есен.

– Госпожица Фулър. Мелани Фулър. Моля, вдигнете най-близкия бял обществен телефон.

Сърцето ми спря за секунда. В гърдите ми се обади болка, когато мускулите се стегнаха. Някаква грешка е. Името се среща достатъчно често. Сигурна съм, че не съм чула правилно...

– Госпожа Страун. Биатрис Страун. Моля, вдигнете най-близкия бял обществен телефон. Господин Бергстъром. Харълд Бергстъром...

Секунда-две бях сигурна – напълно убедена – че ще припадна точно там, наред залата за презокеански полети на „Трансуърлд Еърлайнс“. Сведох глава, докато синьо-червената зала се въртеше извън фокус и милиарди дребни точки танцуваха в периферията на зрението ми. После се изправих и тръгнах, притиснала към гърдите си чантичката, торбата и ръчната чанта. Някакъв мъж със син блейзър и пластмасова табелка с името, му мина наблизко и аз го хванах за ръката.

– Къде е? Той ме зяпна.

– Белият телефон – изсъсах. – Къде се намира?

Той ми посочи близката стена. Приблжих апарата, сякаш е пепелка. За минута – цяла вечност – не можах да го вдигна. Накрая оставих ръчната чанта, вдигнах слушалката и прошепнах новото си име в нея. Непознат глас каза:

– Госпожа Страун? Един момент, моля. Имате обаждане.

Стоях неподвижна, докато белият шум на свързвани разговори отекваше в ушите ми. Когато се чу глас, той също беше кух, празен, отекващ, сякаш идваше от тунел или празна стая. Или от гроб. Познавах много добре този глас.

– Мелани? Мелани, скъпа, Нина е... Мелани? Скъпа, Нина се обажда...

Изтървах слушалката и отстъпих назад. Шумът и гмежта наоколо орediaваха, а накрая се превърнаха в далечен, несвързан тътен. Струваше ми се, че гледам от другия край на дълъг тунел към малки фигурки, които се суятят насам-натам. Обърнах се, обзета от паника, и се затичах по коридора, забравяйки ръчната чанта, забравяйки парите в нея, забравяйки полета си, забравяйки всичко, освен мъртвешкия глас, който дрънчеше в ушите ми като писък в нощта.

Когато приближих входа на терминала, един мъж с червена шапка забърза към мен. Не се и замислих. Погледнах към бързания негр и той падна на пода. Не вярвам друг път да съм Ползвала някого така брутално или набързо. Мъжът се гърчеше в хватката на масиран инсулт, удряйки непрекъснато лицето си в плочките. Изнизих се през отварящите се автоматично врати, докато останалите хора наоколо тичаха към гърчещия се червеношапковец.

Стоях на тротоара и неуспешно се опитвах да се преборя с въртопите на паниката и объркването, които ме връхлитаха. Всяко приближаващо ме лице заплашваше да се разтвори в бледата и усмихната смъртна маска, която отчасти очаквах да видя. Завъртях се, притиснала чантата и торбата към гърдите си, патетична старица на ръба на истерията.

Мелани? Скъпа, Нина е...

– Такси, госпожо?

Подскочих от изненада. Зелено-бялото такси бе спряло до мен, без изобщо да го забележа. И други чакаха зад него в специалната лента за таксито. Шофьорът беше бял, около трийсетте, гладко избръснат, но с онази прозрачна кожа, на която се вижда растящата за утре брада.

– Такси тебе ли ви?

Кимнах и се замъчих с вратата. Шофьорът се наведе и ми я отвори. Купето миришеше на застоял цигарен дим, пот, пластмаса и урина. Завъртях се да погледна през задния прозорец, докато полека отлепахме от тротоара. Зелени квадратчета светлина минаваха покрай прозореца и задния калник на таксито.

Не бих могла да определя дали някоя от другите коли не ни следва. Движението бе страхотно натоварено.

– Питам, накъде сме? – подвижна шофьорът.

Примигнах.

Съзнанието ми беше съвсем празно.

– Към центъра? – попита той. – Някой хотел?

– Да – все едно не говорех същия език.

– Кой да е?

Зад лявото ми око избухна страхотна болка. Усетих я как протича по черепа ми към врата и после изпълва тялото ми като течен огън. За секунда не можех и да дишам. Седях там, стисках чантата си и торбата и чаках болката да отmine.

– ...или к'во? – попита шофьорът.

– Моля? – гласът ми дрезгавеше като мъртви царици, люляни от сух вятър.

– Да 'зема ли магистралата или к'во?

– „Шератън“ – думата представляваше безсмислен набор звуци за мен. Болката започна да отслабва, оставяйки след себе си киселини и гадене.

– В центъра или на летището?

– Централния – отвърнах, като си нямах представа за какво се споразумяваме.

– Хубу.

Отпуснах се на студената пластмаса. Ивици светлина минаваха през отвратителното купе на таксито с хипнотизиращ ритъм и аз се съсредоточих върху забавянето на дишането си. Съскането на гумите по мокрия асфалт полека заглуши бръмченето, което изпълваше ушите ми.

Мелани, скъпа...

– Как се казваш? – прошепнах.

– Ъ?

– Как се казваш? – поисках да знам.

– Стив Лентън. Пише го ей тука на картата. Защо?

– Къде живееш?

– Защо?

Беше ми писнало от този. Натиснах. Дори през главоболието, даже през въртопите на гаденето, натисках. Ударът беше достатъчно силен да го накара да се превие над волана за няколко секунди, след което му позволих да се изправи и да върне вниманието си върху пътя.

– Къде живееш?

Образи, картини, жена с мазна руса коса пред някакъв гараж. С думи.

– Беула Хайтс – гласът на шофьора бе равен.

– Далеч ли е оттук?

– Петнайсетина минути?

– Сам ли живееш?

Мъка. Загуба. Ревност. Изпълнен с болка образ на русата със сополиво дете в ръце, гневни гласове, червена рокля, която се отдалечава по алеята. Последен поглед към нейния вагон в метрото. Самосъжаление. Думи от кълтри песен, които са много верни.

– Ще идем там – реших. Струва ми се, че го казах и на глас. Затворих очи и се вслушах в съскането на гумите по мокрия асфалт.

Къщата на шофьора бе тъмна. Бе копие на останалите разбрицани къщурки, които бяхме подминали в този квартал – тухлени стени, един-единствен „панорамен прозорец“, който гледа към минаващия за двор миниатюрен правоъгълник, гараж, голям колкото цялата къща, взета заедно. Никой не ни видя, докато приближавахме. Шофьорът отвори вратата на гаража и вкара таксито вътре. Там имаше също и „Буик“ нов модел тъмносин или черен, не обърнах внимание на слабата светлина. Накарах го да извади другата кола на алеята и после да се върне. Оставихме двигателя на таксито да работи. Шофьорът свали вратата на гаража надолу.

– Покажи ми къщата – казах меко. Беше не по-малко предвидима, отколкото депресираща. В мивката бяха отрупани мръсни чинии, чорапи и бельо обсипваха пода на банята, вестници имаше навсякъде, а евтини картини на дечица със сърнешки очи съзерцаваха цялата тази

бъркотия.

– Къде ти е пистолетът? – попитах. Не се налагаше да ровя, за да уточня дали притежава оръжие. Това беше Югът, в крайна сметка. Шофьорът примигна и ме поведе надолу по стълбите към слабо осветена работилница. По циментовите стени висяха стари календари и снимки на голи жени. Той кимна към малък метален шкаф, където имаше пушка, ловна карабина и два пистолета, увити в промаслен плат. Единият представляваше някакъв пистолет за стрелба по мишени с дълго дуло, еднозаряден, малък калибър. Другият ми беше по-познат – револвер трийсет и осми калибър, с тринайсетсантиметрово дуло, донякъде напомнящ за наследството на Чарлз. Сложих в пазарската си торба три кутии патрони и се върнахме горе в кухнята.

Той ми донесе ключовете за буика и ние двамата седнахме на кухненската маса, докато му съставя бележката, която да напише. Не беше много оригинална. Самота. Съжаления. Неспособност да продължава. Властите може и да забележеха липсващия пистолет и със сигурност щяха да търсят колата, но автентичността на бележката и избраният метод биха ликвидирали повечето съмнения във фалшификация. Или поне така се надявах.

Шофьорът се върна при таксито. Дори и за няколко секунди, през които кухненската врата остана отворена към гаража, газовете насълзиха очите ми. Двигателят на таксито ми се струваше прекалено шумен. За последно видях шофьора, докато сяда изправен, стиска здраво волана с две ръце и отправя поглед към хоризонта на някаква невидима магистрала. Затворих вратата.

Трябваше да замина незабавно, но първо поседнах. Ръцете ми трепеха и имах конвулсии в десния крак, които пращаха артритни игли в бедрото ми. Стиснах пластмасовия плот на масата и затворих очи. Мелани? СКЪпа, Нина е... Нямаше начин да сбъркам този глас. Или Нина още ме преследваше, или си губех ума. Дупката на челото ѝ беше колкото монета от двацет и пет цента и идеално кръгла. Но нямаше кръв.

Прерових бюфетите в търсене на вино или бренди. Намерих само половин бутилка „Джак Даниълс“. Намерих също чиста стъклена чаша – и пих. Уискито ми изгори гърлото и стомаха, но ръцете ми не трепереха толкова, докато внимателно миех чашата и я връщах в бюфета.

За миг обмислих дали да не се върна на летището, но отхвърлих тази идея. Багажът ми вече трябваше да е на път за Париж. Можех да го догоня, като взема по-късния полет на „Пан Ам“, но дори и тогава мисълта да се кача на самолет ме караше да треперя. Уили, отпуснат, се

обръща да говори с някой от спътниците си. После експлозията, писъците, дългото, мрачно падане към забравата. Не, в скоро време не смятах да летя със самолет!

Звукът от двигателя на таксито минаваше през вратата на гаража; глух, настоятелен тътен. Беше минал повече от половин час. Крайно време да потеглям.

Уверих се, че наоколо няма никой и затворих входната врата зад гърба си. Имаше нещо окончателно в щракването на ключалката. През дебелията врата на гаража едва чувах двигателя на таксито, докато се настанявах зад волана на буика. В първите панически секунди не можех да напъхам нито един ключ в запалването, но после опитах отново, взех се в ръце и двигателят с готовност заръмжа. Отне ми още минута да наглася седалката напред, да наместя огледалцето за задно виждане и да намеря ключа за осветлението. Не бях карала кола от много години. Дадох заден по алеята и бавно подкарах през криволичещите улици на предградиято. Хрумна ми, че си нямам нито посока, нито алтернативни планове. Доскоро бях напълно погълната от вилата в Тулон и очакващата ме там личност. Що се отнася до Биатрис Страун, то тя беше нещо временно, пътно име. С трескав ужас осъзнах също, че ръчната чанта с дванайсет хиляди в брой бе останала до телефона в летището. Все още имах над девет хиляди долара в пътнически чекове в чантичката ми и в торбата, там бяха също паспортът и другите ми документи, но синият костюм, който носех, представляваше единствената дреха, с която разполагах сега. Гърлото ми се стегна, като си помислих за прелестните покупки, които бях направила сутринта. В очите ми напиряха сълзи, но тръснах глава и – подкарах отново, щом светофарът се смени и някакъв кретен зад мен се разбибипка нетърпеливо.

Някак си съумях да открия откъде да се кача за Междушатското и поех на север. Поколебах се, когато видях зеления знак за изхода към летището. Моята чанта може би още седеше до телефона. Би било лесно да си уредя друг полет. Отминах табелата. Нищо на света не би ме накарало да стъпя отново в този добре осветен мавзолей, из който ме дебнеше гласът на Нина. Потреперих отново, когато нечакана пред очите ми се изправи картината от залата за заминаващи на TWA, където бях стояла преди два часа – цяла вечност. Накрая я бях видяла, с ръце, скръстени на чантата в скута ѝ, сини очи и чело, белязано от дупка с размер на четвъртък, и разширяваща се синина, усмивката ѝ широка и бяла. Зъбите ѝ бяха заострени. Тя се канеше да се качи на самолета. Чакаше мен. Поглеждайки начесто в огледалото, смених лентите, ускорих и два пъти

се спуснах по отклоненията само за да се върна в отсрещната рампа и да се кача пак на магистралата. Невъзможно беше да се каже дали някой ме следи, но според мен няхах опашка. Свалих леко прозореца и оставих студения нощен въздух да боцка бузата ми. Копнеех да си бях взела бутилката с уиски.

На знака пишеше: МЕЖДУЩАТСКО 85 СЕВЕР, ШАРЛОТ, СЕВЕРНА КАРОЛИНА. Север. Мразех севера, недодяланите янки, сивите градове, пронизващия студ и лишените от слънце дни. Всеки, който ме познаваше, също би приел, че ще отхвърля северните щати, особено пък през зимата, и че ще ги избягвам с цената на живота си.

Последвах движението по рампата към следващата детелина за това отклонение. Светлоотразителни букви на надвисналия отгоре знак съобщаваха: ШАРЛЪТ, СЕВЕРНА КАРОЛИНА, 500 КМ. / ДЪРАМ, СЕВЕРНА КАРОЛИНА, 670 КМ. / РИЧМЪНД, ВИРДЖИНИЯ, 1080 КМ. / ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ, 1300 КМ.

Стиснала волана с цялата си сила, опитвайки се да съм в крак с налудничавата скорост на останалите, карах на север в нощта.

– Хей, госпожо!

Събудих се от раз и се взрях във видението, застанало на сантиметри от лицето ми. Ярката слънчева светлина осветяваше дълга, мазна коса, която почти скриваше мутра с чертите на гризач – малки, пъргави очички, дълъг нос, мръсна кожа и тънки, напукани устни. Видението се насили да се усмихне и за миг мернах остри, пожълтели зъби. Предният резец беше счупен. Момчето май нямаше даже седемнайсет години.

– Хей, госпожо, в моята посока ли отиваш?

Седнах и разтърсих глава. Слънцето от късната утрин топлеше приятно запечатаната кола. Огледах купето на буика и в първите секунди не можех да си спомня защо спя в кола, вместо в леглото у дома. После се сетих за миналата нощ на волана и ужасното тегло на умората, която накрая ме насили да вляза на този празен паркинг. Колко далеч бях стигнала? Смътно си спомнях, че съм минала изхода за Грийнсбъро, Северна Каролина, точно преди да спра.

– Госпожо? – съществото почука по прозореца с покрито с мръсотия кокалче.

Натиснах бутона да сваля стъклото, но не последва нищо. Клаустрофобията ме разтърси за секунда, преди да се сетя първо да завъртя ключа за запалването. Всичко в тази абсурдна кола бе на електрическа основа. Забелязах, че индикаторът за горивото сочи, че резервоарът е

почти пълен. Спомних си, че през нощта съм спирала, пропуснала съм няколко бензиностанции, преди да намеря една, която да не е на самообслужване. Каквото ще да става, нямаше да си преглътна гордостта и да слеза сама да си наля бензина. Прозорецът се плъзна надолу със съскане.

– 'Зимаш ли стопаджии, госпожо? – гласът на момчето – носово скимтене – беше отвратителен, досущ като външния му вид. Носеше лекьосано военно яке и багажът му се състоеше от съвсем малка раница и спален чувал. Зад него колите се стрелкаха по Междушатското, а слънцето играеше по предните им стъкла. Внезапно изпитах освобождаващото усещане за игра на хокей в училище. Отвън момчето подсмръкна и избърса носа си с ръкав.

– Къде точно отиваш? – попитах го.

– На север – отвърна то и сви рамене. Постоянно се изумявам как тъй сме допуснали под носа ни да израсне цяло поколение, което не може да отговори на един прост въпрос.

– Родителите ти знаят ли, че спираш коли?

Той отново сви рамене, даже само манкира, като вдигна едното рамо – сякаш завършването на жеста би изисквало твърде много енергия. Веднага разбрах, че това хлапе почти със сигурност е избягало от къщи, вероятно е крадец и твърде вероятно би представлявало опасност за благодетеля, който прояви глупостта да го качи.

– Скачай – рекох и натиснах бутона да отключи вратата откъм пътника.

Спряхме да закусим в Дърам. Момчето се намръщи на снимките на пластмасовото меню и след това ми направи гримаса.

– Ъ, не мога... тъй де, нямам пари за тая работа. Нали знаеш, уж имам достатъчно да стигна до чичо и тъй нататък...

– Няма проблем – казах му. – Това ще е от мен!

Според идеята, би трябвало да си мисля, че се е запътил към дома на чичо му във Вашингтон. Когато отново го попитах накъде точно е тръгнал, той ми се намръщи с един от невестулковите си погледи и зададе ответен въпрос:

– А ти къде точно отиваш?

Когато предложих Вашингтон за крайна цел на пътуването ми, той ме награди с още един проблясък на пожелателите си от никотин зъби и възкликна:

– О-усупер, тамън там живее чичка ми. Натам съм тръгнал, при

чичата. Във Вашингтон. О-усупер.

Сега момчето измрънка поръчката си на сервитьорката и се сгърби да поиграе с вилицата си. Както и при много други младежи, които срещам в последно време, не можех да отгатна дали момчето в действителност е малоумно или е просто ужасно зле образовано. Повечето от населението под трийсет години спада или към едната, или към другата категория.

Отпих от кафето си и попитах:

– Та казваш, че името ти е Винсент?

– Аха – момчето сведе лице към чашата си като продрискан кон.

Шумовете не бяха много по-различни.

– Много сладко име. Винсент кой?

– Ъ?

– Как ти е фамилията, Винсент?

Момчето отново и отново опъваше устни към чашата, за да спечели време за размисъл. Стрелна ме с погледа си на невестулка.

– Ъ-ъ-ъ... Винсент Пиърс.

Кимнах. Момчето почти каза Винсент Прайс! Бях срещала Прайс веднъж на търг на картини в Мадрид, в края на шейсетте. Беше много галантен мъж, наистина изискан, с големи, меки ръце, които никога не се спираха. Говорихме за изкуство, готварство и испанската култура. По това време Прайс купуваше оригинални картини за някаква чудовищна американска компания. Сметнах го за много приятен човек. Години по-късно научих за ролите му в онези гнусни филми на ужасите. Може би дори са работили заедно с Уили известно време?

– И пътуваш на стоп към дома на чичо си във Вашингтон?

– Аха.

– Коледна ваканция, без съмнение – казах. – Училището сигурно е разпуснато.

– Аха.

[# Американски актьор, известен с ролите си във филмови адаптации по разкази на Едгар Алън По. – Бел. ред.]

– В коя част на Вашингтон живее чичо ти?

Винсент отново се сгърби над чашата си. Косата му висеше като плетеница мазни лози. На всеки няколко секунди той вдигаше апатично ръка и бръсваше някой кичур от очите си. Жестът беше настойчив и влудяващ като тик. Познавах това бандитче по-малко от час и маниерите му вече ме подлудяваха.

– Някое предградие, навярно? – помогнах му аз.

– Аха.

– Кое точно, Винсент? Има доста предградия около Вашингтон. Може би ще минем оттам и мога да те хвърля. Някой от по-скъпите райони ли е?

– Аха. Чичо ми, тоя има доста мангизи. Цялата ми рода е богата, знайш ли к'во.

Не можах да се удържа да не погледна мръсното му военно яке, сега разкопчано да покаже парцалив черен пуловер. Изцапаните му джинси на места бяха износени до дупки. Знам, разбира се, че дрехите не значат нищо напоследък. А Винсент като нищо можеше да е внук на Дж. Пол Гети и да поддържа такъв гардероб. Спомних си колосаните копринени костюми, които носеше моят Чарлз. Спомних си великолепно облекло на Роджър Харисън за всички случаи; пътна шапка и костюм и за най-късата екскурзия, бричове за езда, тъмна връзка и смокинг за вечерни събирания. Америка със сигурност бе достигнала егалитарянското дъно, ако се съди по дрехите. Бяхме свели шивашките услуги за цялата нация до раздърпаните, мръсни парцали на най-нисшия деноминатор на обществото ни.

– Чеви Чейс? – предположих.

– Ъ? – Винсент ми се намръщи.

– Предградиято. Да не е Чеви Чейс? Той поклати глава.

– Бетезда? Силвър Спрингс? Такова Парк?

Винсент смръщи вежда, сякаш обмисляше чутите имена. Канеше се да заговори, когато го прекъснах.

– О, знам – възкликнах. – Чичо ти е богат, сигурно живее в Бел Еър. Така ли е?

– Аха. Точно тъй – съгласи се Винсент, облекчен. – Туй е мястото.

Кимнах. Пристигнаха чаят и филийката ми. Яйцата с кренвирш и сос, шунка и гофрета бяха сложени пред него. Ядохме в мълчание, нарушавано само от мляскането му.

След Дърам Междущатско 85 отново зави на север. Пресякохме Вирджиния по-малко от час, след като приключихме със закуската. Когато бях момиченце, семейството ми често ходеше до Вирджиния, на гости при роднини и приятели. Обикновено взимахме влака, но любимият ми начин на пътуване беше с малкият но удобен нощен пътнически кораб, който приставаше в Нюпорт Нюз. Сега открих, че карам на север огромния и немошен буйк по четириленово шосе, слушам гостъл по радиото и оставям прозореца си леко отворен, за да разсейва

миризмата на пот и изсъхнала урина, която излъчваше спящият ми пътник.

Бяхме подминали Ричмънд и клонеше към късен следобед, когато Винсент се събуди. Попитах го дали иска да покара малко. Ръцете и краката ме боляха от усилието да съм в крак с движението. Никой не спазваше ограничението на скоростта. Очите ми също бяха уморени.

– Хей, аха. Тъй де, сигурна ли си? – подпита ме хлапето.

– Да – потвърдих. – Ако караш внимателно, разбира се!

– Аха, ясно.

Намерих отбивка, където да си сменям местата. Винсент караше с твърдо сто и трийсет в час, облегал небрежно ръка на кормилото, а очите му бяха така притворени, че за миг се уплаших да не би да е заспал. Ободрих се с мисълта, че съвременните автомобили са достатъчно прости да ги кара и шимпанзе. Нагласих си седалката колкото се може по-назад в легнало положение и затворих очи.

– Събуди ме, когато стигнем Арлингтън, ако обичаш, Винсент! Той изсумтя. Бях си сложила чантата между двете предни седалки и знаех, че той алчно я гледа. Не успя да отклони достатъчно бързо очи, когато извадих малката пачка банкноти да платя закуската. Поемах риск с тази дрямка, но бях много уморена. Някакво вашингтонско радио свиреше концерт на Бах. Съскането на гумите и нежният шум от другите коли ме упоиха за сън за по-малко от минута.

Отсъствието на движение ме събуди. Събудих се незабавно, напълно нащрек – както хищникът се събужда при приближаването на плячката си.

Бяхме паркирали на недовършена отбивка. Вечерните лъчи на зимното слънце предполагаха, че съм спала около час. Натовареното движение пък предполагаше, че сме близо до Вашингтон. Сгъваемият нож в ръката на Винсент намекваше за тъмни мисли. Той отклони вниманието си от броенето на пътническите ми чекове. Безстрастно отвърнах на погледа му.

– Трябва да ми ги разпишеш – прошепна той. Спокойно се взирах в него.

– Трябва да ми подпишеш тия шибани боклуци – изсъска моят стопаджия. Косата му падна в очите и той я бръсна. – Тряба да ми ги подпишеш сега.

– Не.

Очите на Винсент се разшириха от изумление. Слюнка пръсна по

тънките му устни. Би ме убил тогава, струва ми се, посред бял ден, при все натовареното движение на няма и пет метра от нас и без да има къде да скрие трупа на старичката, освен в Потомак, но – дори и скъпият тъп Винсент бе способен да разбере това – му трябваше моят подпис на чековете.

– Слушай, дърта чанто – каза той и стисна ревера на роклята ми, – ще разпишеш тези шибани чекове или ще ти отрежа шибания нос от шибаното лице. Разбра ли, чанто? – той поднесе стоманеното острие на няколко сантиметра пред очите ми.

Сведох поглед към мръсната ръка, която стискаше роклята ми, и въздъхнах. За един кратък миг си спомних как влизам преди трийсетина години в хотела си и намирам плешив, но симпатичен господин във вечерен костюм да рови в кутията ми с бижута. Този крадец се беше усмихнал иронично и ми се поклонил отсечено, когато го залових на местопрестъплението. Как щяха да ми липсват благородството му, лекотата на Употребата и тихата ефикасност, с които не можеше да се сравнява каквато и да е дресировка.

– Хайде – изсъска мръсният юноша, който ме държеше. Той плъзна острието към бузата ми и допълни: – Направо шибано си го просеше! В очите му бляскаха искри, които нямаха нищо общо с парите.

– Да – казах. Ръката му спря напред движението. В продължение на няколко секунди той се бореше с мен, а вените изпъкнаха на челото му. Гримасничеше и очите му се разшириха, докато ръката му се накланяше, обръщаше и насочваше острието на ножа обратно към собственото му лице.

– Време е да започваме – казах меко.

Наточеното като бръснач острие се обръщаше, докато не застана вертикално. То се плъзна между тънките устни, между петносаните и потрошени предни зъби.

– Време е да се учим – додадох меко.

Острието се връза, кълцайки венците и езика. Устните на Винсент се извиха назад и после се затвориха върху стоманата. Острието се напоя с кръв, когато върхът докосна мекото небце.

– Време е да се учим – усмихнах се аз и започнах с първия урок.

15
Вашингтон,
събота, 20-и декември 1980

Саул Ласки стоя неподвижен над двайсет минути, загледан в момичето. Тя отвърщаше на погледа му без да мига, също тъй неподвижна застинала във времето. Носеше сламена шапка, леко килната към темето, и сива престилка над проста бяла риза. Косата ѝ беше руса, а очите – сини. Бе скръстила ръце на гърдите си и лактите ѝ стърчаха с тромавата грация на детска непохватност.

Някой мина между него и картината и Саул отстъпи, като се премести малко настрана, за да получи по-добра видимост. Момичето със сламената шапка продължи да се взира в празното пространство, където бе стоял. Той не знаеше защо тази картина го трогва толкова – повечето от работите на Мари Касат му се струваха прекалено сантиментални, бяха просто леко замазани пастелни цапаници, но точно тази го бе трогнала до сълзи, когато за пръв път дойде в Националната галерия преди почти двайсет години. Сега нито едно пътуване до Ню Йорк не бе свършено, ако не отиде на поклонение при Момичето със сламената шапка. Мислеше си, че може би това пълничко, лице и изпълнен с копнеж взор му връщат присъствието на сестра му Стефа – умряла от тиф по време на войната – макар че косата на Стефа бе много по-тъмна, а очите ѝ изобщо не бяха сини.

Саул обърна гръб на картината. Всеки път, когато посещаваше музея, си обещавахе да разгледа новите отдели, да прекара повече време при съвременното творчество... и винаги оставаше твърде дълго тук, с момичето. „Следващия път“ – помисли си.

Минаваше един следобед и тълпата в ресторанта на галерията оредяваше, когато той стигна входа и спря там да огледа масите. Веднага забеляза Аарон, седнал на малка масичка до ъгъла, с гръб към високо растение в саксия. Саул му махна и се присъедини към младежа.

– Здравей, чичо Саул!

– Здравсти, Аарон!

Племенникът му се изправи и го прегърна. Ласки се ухили, стисна момчето през раменете и го огледа. Вече не беше момче. Аарон трябваше да навърши двайсет и шест през март. Вече не беше момче, може би, но все още бе слаб и Саул видя на лицето му усмивката на Давид, обърнатата нагоре извивка на мускула във всяко ъгълче на устата, само че

тъмните къдрици и големите очи, които надничаха към него иззад очилата, бяха на Ребека. В тъмната кожа и високите скули обаче имаше наследство, което си беше лично от Давид, сякаш допълнителна черта от сабра, роден в Израел евреин. Аарон и близнакът му Исак бяха на по тринайсет, твърде дребни за възрастта си, когато избухна Шестдневната война. Саул пристигна в Тел Авив, закъснял с пет часа да се присъедини към воюващите, пък ако ще и само като лекар, но не и прекалено късно, че да не чуе как малките Аарон и Исак разказват и преразказват преживелиците на техния по-голям брат Абнър, капитан от Военновъздушните сили. Освен това Саул изслуша и цял куп допълнителни подробности за смелостта на братовчедата на Аарон и Исак – Хаим – който предвождал батальона си на Голанските възвишения. Две години по-късно младият Абнър бе мъртъв, улучен от египетски SAM по време на войната за изтощение, а на следващия август дойде и редът на Хаим да умре. Той стана жертва на погрешно взривена израелска мина по време на войната Йом Кипур. Аарон навършваше шестнайсет онова лято, страдаше от астма и това го отърва от казармата. Давид, баща му, прецакваше всеки план, който малкият измисляше, за да влезе в армията.

Аарон си бе поставил за цел да стане командос или патрулен като брат си Исак. Когато всички служби го отхвърлиха заради астмата и лошото зрение, момчето завърши колеж... и изигра последната си карта. Отиде при баща си и го помоли – умоляваше Давид! – да използва старите си връзки в разузнавателните служби, за да му намери работа. Така влезе в Мосад през юни 1974-а.

Не премина подготовка за полеви агент; Израел имаше твърде много бивши командоси и други герои на служба в Мосад, за да се нуждае за подобна изтощителна работа от точно този слабичък, умен младеж, който вечно се на ръба на разболяването. Аарон получи стандартната подготовка за самозащита и боравене с онестрелно оръжие, дори доби някакъв опит в използването на малката „Берета“ двайсет и втори калибър, каквито прилагаше Мосад по онова време, но истинският му талант се криеше в криптографията. След три години работа в комуникациите на Тел Авив и още една година на полето някъде в Синай, Аарон дойде във Вашингтон да работи със специалната група в израелското посолство. Фактът, че е син на Давид Ешкол, никак не вредеше на шансовете му за подобно назначение.

– Та как си, чичо Саул? – попита Аарон на иврит.

– Добре – отвърна Саул. – Говори на английски, моля те.

– Няма проблем – в гласа на момчето не се забелязваше и следя от

акцент.

– Как са баща ти и брат ти?

– По-добре, отколкото когато говорихме за последно – отвърна Аарон. – Докторите смятат, че татко ще може да изкара известно време на фермата това лято. Исак беше повишен в полковник.

– Чудесно, чудесно – кимна Саул. Хвърли поглед към трите папки които племенникът му бе поставил на масата. Опитваше се да измисли някакъв начин да обърне събитията така, че да не вълече момчето в тази история, като същевременно успее да измъкне цялата информация, която Аарон евентуално бе събрал.

Все едно четящ мислите му, племенникът се наведе напред и прошепна властно:

– Чичо Саул, за какво точно става дума?

Саул примигна. Преди шест дни се беше обадил на Аарон и го бе помолил да събере, ако е възможно, информация за Уилям Бордън или местонахождението на Франсис Харингтън. Глупава постъпка, всъщност; през всичките тези години щателно бе избягвал да се обръща към семейството или семейните връзки, но беше разстроен от мисълта, че младият Харингтън е изчезнал и отчаян, че ако иде в Чарлстън, може да изпусне някое жизненоважно късче информация за Бордън – за своя Полковник. Аарон му се обади по защитена от подслушване линия и попита:

– Чичо Саул, става дума за твоя немски офицер, нали? Психиатърът не отрече. Всички в семейството знаеха за вманиачаването на чичо Саул по неизвестния нацист, когото срещнал в лагерите по време на войната.

– Нали знаеш, че Мосад не може да действа легално в САЩ – допълни Аарон. Чичо му нямаше какво да каже по въпроса и мълчанието му издаваше всичко. Беше работил с бащата на Аарон, когато „Ирагун Звай Ле’уми“ и „Хагана“ бяха незаконни и дейни, купуваха американски оръжия и оръжейни заводи, които парче по парче биваха прекарвани в Палестина, за да бъдат сглобени и готови за действие, когато арабските армии неизбежно ще плъпват през границите на новородената ционистка държава.

– Добре – отвърна Аарон на мълчанието му. – Ще направя каквото мога.

Саул примигна отново и си свали очилата, за да ги избърше с кърпичка.

– Ну, какво мислиш? – попита. – Интересувах се този човек Бордън. Едно време Франсис ми беше ученик. Замина за Лос Анджелис да

открие нещо за него. Вероятно да души около развод, кой знае? Когато Франсис не се върна навреме и се чу, че господин Бордън бил умрял, един приятел ме помоли за помощ. Сетих се за теб, Аарон!

– А-ха – промърмори младежът. Взря се изпитателно в чичо си, накрая поклати глава и въздъхна. Огледа се, за да е сигурен, че няма никой на разстояние за подслушване и надникна зад гърба на Саул. После отвори първата папка.

– Излетях за Лос Анджелис в понеделник – поде Аарон.

– Нима! – Саул остана изумен. Беше имал предвид племенникът му да звънне няколко телефона от Вашингтон, да използва каквито там умни компютри има в израелското посолство напоследък – особено в кабинета, където работеха шестима агенти на Мосад – и може би дори да надникне в израелските или американските тайни досиета. Но не очакваше момчето да хукне за Западния бряг още на следващия ден.

Аарон махна с ръка.

– Никакви проблеми – каза. – Имам насъбрани цели седмици неизползвана отпуска. А и откога не си ни молил за нещо, чичо Саул? Винаги само даваш, и даваш, и даваш – още откакто бях дете. Парите от Ню Йорк ме издържаха в университета в Хайфа, макар че и ние можехме да си го позволим. И какво, ти да ме помолиш за някоя дреболия, а аз да не я свърша?

Саул потри челото си.

– Ти не си Джеймс Бонд, Модри – каза, като използва детинския жаргон на Аарон. – Освен това Мосад не действа легално в Щатите.

Племенникът не реагира.

– Беше почивка, чичо Саул! – възрази. – Та искаш ли да чуеш какво съм свършил през почивката, или не?

Саул кимна.

– Така, тук е бил отседнал твоят господин Харингтън – Аарон плъзна една черно-бяла снимка на хотел в Бевърли Хилс. Психиатърът остава снимката на масата, докато я оглеждаше, после му я плъзна обратно.

– Не научих почти нищо – допълни племенникът му. – Той се е регистрирал на осми декември. Една сервитьорка запомнила, че червенокос младеж, който съвпада с описанието на Харингтън, закусил в кафенето на хотела в девет сутринта. Портиерът мисли, че е видял човек, карещ жълт „Датсун“ като наетия от Харингтън, да оставя колата на хотелския паркинг около три следобед същия вторник. Но не е сигурен – Аарон плъзна още два листа по масата. – Ето фотокопия от една вестникарска статия... само един абзац... и полицейски доклад. Жълтият

„Датсун“ бил намерен паркиран близо до офиса на „Херц“ на летището в сряда, десети. Хората от „Херц“ в крайна сметка накарали майката на Харингтън да плати просрочването. Анонимен паричен чек за 329.48 долара хотелска сметка пристигнал по пощата в понеделник, 15-и. Същият ден, когато се озовах там. Пликът беше пуснат от Ню Йорк. Да знаеш нещо за това, чичо Саул?

Психиатърът го погледна.

– Не мисля – кимна Аарон. Затвори папката. – Но онова, което е наистина странното в случая, е, че асистентите на половин ден на Харингтън в аматьорската му детективска агенция – Денис Лиланд и Селби Уайт – са били убити при автомобилна катастрофа същата седмица. Петък, дванайсети декември. Карали от Ню Йорк за Бостън, след като провели междуградски разговор... Какво има, чичо Саул?

– Нищо.

– За момент като че ли ти призля. Знаеше ли за тези двамата? Уайт е ходил с Харингтън в Принстън... той е от рода Уайт в Хаянис Порт.

– Веднъж съм го срещал – уточни Саул. – Давай нататък! Аарон намръщено погледна чичо си. Той пък си припомни същото изражение от времето, когато момчето не беше сигурно в истинността на фантастичните приказки преди лягане, които му разказваше.

– Е, каквото и да се е случило, изглежда много професионално – заключи Аарон. – Понякога американските престъпни семейства – новата Мафия – правят такива неща. Три изстрела. Много чисто. Две тела, автомобилна катастрофа; камионът, който ги прегазил на пътя, все още се търси. Третото тяло е изчезнало. Но въпросът е какво е вършел Франсис Харингтън в Калифорния, та толкова да притесни професионалистите – ако изобщо е била мафията – че да тръгнат да правят нещата по стария си начин? И защо и тримата? Лиланд и Уайт са имали истинска работа, тяхното моткане с полулегалната детективска агенция на Харингтън е било по-скоро... ами, по някоя задача за уикенда. Агенцията е имала три случая тази година, двата са работа покрай развода на приятели. Третото е загуба на време, докато се е опитвал да издири биологичните родители на някакъв нещастен стар глупак – четирийсет и осем години, след като са го изоставили...

– Откъде научи всичко това? – попита меко Саул.

– Говорих със секретарката на Франсис, която е на половин работен ден. Посетих офиса му една вечер, след като се върнах в сряда.

– Взимам си думите назад, Моди. Ти си истински Джеймс Бонд.

– А-ха – съгласи се Аарон. Огледа се. В ресторанта вече не

сервираха обяд и хранещите се оредяваха. Хората полека-лека си тръгваха. Бяха останали достатъчно, за да не бият Саул и племенникът му на очи, но все пак поне на пет-шест метра около тях нямаше жива душа. Някъде в подземния коридор извън ресторанта се разплака дете с глас като клаксон.

– Още нищо не си чул, чичо Сам – каза Аарон с най-добрата си имитация на каубойски провлачен говор.

– Давай!

– Секретарката каза, че Харингтън получавал много обаждания от човек, който никога не се представял – събщи му Аарон. – Полицията иска да знае кой е бил той. Тя им казала, че не знае... и Харисън няма записки по случая, освен за пътните разноски и разни такива. Какъвто и да е случаят, този нов клиент натоварил Франсис достатъчно, за да му потърба помощта на старите му колежански приятелчета.

Беше ред на Саул да измърмори:

– А-ха...

Аарон отпи от кафето си.

– Ти каза, че Харингтън е стар твой студент, чичо Сам. Но няма и следа от него в записите на Колумбийския.

– Посети два курса – обясни психиатърът. – Война и човешко поведение и Психология на насилието, Франсис не е отпаднал от Принстън заради глупост... брилянтен е и е бил отегчен. Моите лекции не го отегчаваха. Сега продължавай, Моди!

Устата на Аарон се сви в съсредоточена гримаса, която напомни на Саул за най-упоритото изражение на Давид Ешкол, когато те двамата спореха за морала на партизанската война късно в ярките нощи във фермата извън Тел Авив.

– Секретарката казала на полицията, че клиентът на Харингтън звучал като евреин – допълни Аарон. – Тя ми заяви, че винаги може да различи евреите по начина им на говорене. Този й звучал като чужденец. Немец или унгарец, най-вероятно.

– Ну?

– Ще ми кажеш ли какво става, чичо Саул?

– Не точно сега, Моди! И аз самият не знам още.

Устните на племенника му останаха свити. Той почука по другите две папки. Бяха по-дебели от първата.

– Събрал съм тук и още доста неща, които са много по-обхватни от задънената улица с Харингтън – заяви. – Струва ми се, че размяната ще е честна!

Саул леко вдигна вежди.

– Значи сега става дума за размяна, а не за услуга? Аарон въздъхна и отвори втората папка:

– Бордън, Уилям Д. Вероятно роден през август 1906 година в Хъбард, Охайо, но няма никакви документи между акта за раждане от 1906 година и внезапен потоп от карти за обществено осигуряване, шофьорски книжки и тъй нататък, издадени от 1946 година насам. Това е нещо, на което компютрите на ФБР обикновено обръщат внимание, но като че ли в този случай никой не се е интересувал. Предполагам, че ако проверим гробищата около Хъбард, Охайо... където и да е това, по дяволите... ще намерим малка надгробна плоча за бебето Били Бордън, нека ангелите му пеят в рая, и тъй нататък, и тем подобни. Премества се в Ню Йорк една година по-късно. Който и да е той, имал е пари. Бил е от онези, потайните меценати на бродуейските пиеси през 48-а и 49-а. Купувал е с големите момчета, но не е хапвал и пийвал с тях, както изглежда... Или поне не успях да намеря слухове за него в старите вестници и нито един от старите доносници, работили за някои от древните продуценти и агенти, не си го спомня. Както и да е, Бордън заминава за Лос Анджелис през 1950-а, продуцира първия си филм същата година и оттогава постоянно е в сянка. Като че ли излиза от прикритие – поне донякъде – през шейсетте. Холивудските пророци го наричат Швабата и Големия Бил Бордън. От време на време прави по някое парти, но никога не вдига достатъчно шум, за да докара ченгетата. Човекът е светец... никакви пътни нарушения, никакви глоби за неправилно паркиране... нищо. Или е така, или има достатъчно кеш да изтрие от записите всичко по-гнусно. Как смяташ, чичо Саул?

– Какво друго намери?

– Нищо – отвърна Аарон. – Нищо, като изключим разни боклуци от студиата, снимка на портата на вилата на хер Бордън в Бел Еър... къщата не се вижда... и изрезки от „Лос Андежелс Таймс“ и „Върайъти“ за смъртта му в онази авиокатастрофа миналата неделя.

– Може ли да погледна, ако обичаш? – попита Саул. Когато той свърши с прочита, племенникът му попита тихо:

– Това твоят немец ли е бил, чичо Саул? Твоят Полковник?

– Вероятно – отвърна психиатърът. – Ще ми се да бях сигурен.

– И си пратил Франсис Харингън да го търси същата седмица, когато Бордън умира при експлозията на самолета?

– Да.

– И твоят бивш студент и двамата му поддръжници умират в

рамките на същия тридневен период?

– Не знаех за Денис и Селби, докато не ми каза – възрази Саул. – Нямах ни най-малка представа, че може да са в опасност!

– Заплашени... от кого? – притисна го Аарон.

– Наистина все още не знам! – въздъхна чичо му.

– Каж ми каквото знаеш, чичо Саул. Може би ще успеем да помогнем.

– Вие?

– Леви. Дан. Джак Коен и господин Бергман.

– Хората от посолството?

– Джак ми е супервайзър, но и приятел – уточни Аарон. – Каж ми какво става и ще ти помогнем!

– Не – отвърна твърдо Саул.

– Не можеш или не искаш да ми кажеш нещо повече? Саул се огледа през рамо.

– Ресторантът затваря след няколко минути. Да идем ли другаде? Мускулчетата в ъглите на устата на Аарон се свиха.

– Трима от тези тук... онази двойка до входа и младежът близо до теб... са от нашите хора. Ще останат толкова, колкото решим, че е нужно!

– Значи вече си им казал?

– Не, само на Леви. Той тъй или иначе направи снимките.

– Какви снимки?

Аарон извади една снимка от третата и последна папка. На нея бе изобразен дребен човек с тъмна коса, риза с отворена яка и кожено сако, тъмни прихлупени очи и зловна уста. Пресичаше тясна улица, палтото му беше разкопчано и се вееше зад гърба му.

– Това кой е? – попита Саул.

– Харъд – отвърна племенникът му. – Тони Харъд.

– А, сътрудникът на Уилям Бордън – сети се Ласки. – Споменавах го в статията във „Върайъти“!

Аарон му показа още няколко снимки от същата папка. Харъд стоеше пред вратата на гараж с кредитна карта в ръка, очевидно се канеше да я пхне в малкото устройство, окачено на тухлената стена. Саул беше виждал и друг път такива секретни ключалки.

– Къде е правена снимката?

– В Джорджтаун, преди четири дни.

– Този Джорджтаун? – изуми се Саул. – Че какво е правил във Вашингтон? Какво правехте, та сте го снимали?

– Леви го снима – уточни Аарон с усмивка. – Аз присъствах на погребалната служба на гоподин Бордън във форест Лоун, в понеделник. Тони Харъд произнесе реч. С малка проверчица успях да потвърдя, че той е бил много близък с този твой Бордън. Когато Харъд замина за Вашингтон във вторник, го проследих. И бездруго беше време да се прибирам.

Саул поклати глава.

– Значи си го проследил до Джорджтаун.

– Не се налагаше, чичо Саул! Звъннах на Леви и той го пое от летището. Аз се присъединих към него по-късно. Тогава направихме и снимките. Искях да поговоря с теб, преди да ги покажа на Дан или господин Бергман.

Саул се намръщи към двете снимки.

– Не виждам какво специално значение може да имат. Адресът ли е важен?

– Не – отвърна Аарон. – Това е къща, дадена под наем на „Бехтроникс“, поделение на „HRL Индъстриз“.

Саул сви рамене. – Това ли е важното?

– Не – обясни търпеливо племенникът му. – Тези са важните! – и извади още пет снимки, които сложи на масата. С известно задоволство допълни. – Леви разполага с микробус на „Бел Телефон“. Беше се качил на десет метра на един телефонен стълб, когато щракна тези снимки, докато си заминаваха по алеята. Иначе къщата е идеално защитена. Тези момчета минават по покритата задна пътека отгук, отварят вратата, качват се направо в лимузината и заминават. Съседите не могат да ги видят. Не биха се виждали и от другия край на пътеката. Идеално!

Черно-белите снимки бяха хванали всеки от мъжете в един и същи миг на преминаването зад портата и към лимузината; копията бяха зърнести заради голямото увеличение. Саул огледа внимателно всяка една и каза:

– Не ги познавам, Моди.

Аарон стисна глава с ръце.

– Откога живееш в тази страна, чичо Саул? – и когато не получи отговор, почука по снимката на мъжа с малките очички, голяма челюст и цяла копа бяла, къдрава коса. – Това е Джеймс Уайн Съгър, по-известен на верующите като преподобния Джими Уайн. Звънци и църковни камбани?

– Нищо не ми говори – поклати глава Саул.

– Телевизионен евангелист. Започнал с една църква-автокино в

Дотън, Алабама, през 1964-а и сега си има собствен сателит и кабелни канали, и както освободени от данъци корпоративни приходи от около седемдесет и осем милиона годишно. Държи се малко като хунския вожд Атила. Ако преподобният Джими Уайн обяви, че Съветският Съюз е инструмент на Сатаната – което прави всеки ден от екрана – около дванайсет милиона души ще изрекват: „Алилуя“. Дори премиер-министърът Бигин се кланя на този плъх. Някои от направените с любов подавания за тях пристигат в Израел под формата на оръжейни покупки. Всичко в името на спасението на Светите земи!

– Не е голяма новина, че Израел поддържа връзки с тези фанатицидесняци – изсумтя Саул. – Та значи това ви е подпалило на вас с Леви задниците? Господин Харъд бил верующ!

Аарон се изнерви. Върна снимките на Харъд и Сътър в папката и се усмихна на сервитьорката, която дойде да долее чашата му с кафе. Ресторантът вече беше почти празен. Когато тя се отдалечи, той каза с леко притеснение:

– Джими Уайн Сътър е най-малката ни грижа в случая, чичо Саул. Познаваш ли този тук? – и поеочи снимката на мъж с тънко лице, тъмна коса и хлътнали очи.

– Не.

– Нийман Траск – обясни младежът. – Съветник на сенатор Келог от Мейн. Помниш ли? Келог за малко да изтегли вицепрезидентското билетче на едно парти миналото лято.

– Сериозно? На кое парти? Аарон поклати глава.

– Чичо Саул, с какво всъщност си запълваш времето, щом не обръщаш никакво внимание на нещата, които стават около теб?

Ласки се усмихна:

– Почти не обръщам внимание – уточни. – Преподавам всяка седмица на три прогимназиални курса. Все още работя като факултативен съветник, макар че не е наложително. Имам пълна изследователска програма в клиниката. Втората ми книга трябва да е у издателите на шести януари...

– Добре... – проточи Аарон.

– Освен това провеждам и поне дванайсет часа седмично консултации в клиниката. Пътувах на четири семинара през декември, два от тях бяха в Европа, разнасях статии във всички...

– Добре! – изръмжа Аарон.

– Миналата седмица не беше обичайна, понеже участвах само в една университетска дискусия – обясни Саул. – Обикновено кметската

комисия и щатският съвет ми отнемат и поне две вечери. А сега, Моди, ще ми кажеш ли защо е толкова важен този Траск? Понеже е един от съветниците на сенатор Келог?

– Не един – уточни Аарон. – А съветникът. Говори се, че Келог не отива и до банята без разрешение от Нийман Траск. Също така е бил голям благотворител на партията от миналата кампания. Твърди се къде то и да иде, парите текат като река.

– Сладко – кимна Саул. – Ами този тук? – и почука по челото на мъж с вида на отруден, изтощен асистент в катедра.

– Джоузеф Филип Кеплър. Бившият човек номер три в ЦРУ от времето на Линдън Джонсън, бивш посредник на Щатския департамент и настоящ медиен консултант и коментатор по PBS.

– Аха – кимна Саул, – познат ми изглеждаше. Нали той води някакво шоу в неделя вечер?

– „Скорострелно“ – кимна Аарон. – Кани правителствените бюрократи и им сваля гащите. Този... – той почука по снимката на нисък навъсен плешивец – ...това е Чарлз К. Колбън, специален помощник на заместник-директора на федералното Бюро за Разследвания.

– Интересна титла – кимна Ласки. – Може да значи и всичко, и нищо.

– В случая означава ужасно много. Колбън е вероятно единственият от заподозрените средно ниво за Уотъргейт, който не е излежавал присъда. Бил е свързката на ФБР и Белия дом. Някои казват, че той е мозъкът зад лудориите на Гордън Лиди. Вместо да го обвинят, става дори още по-важна фигура, след като падат главите на другите.

– И какво точно значи това, Моди?

– Само минутка, чичо Саул, най-доброто остана за десерт – Аарон отмести всички снимки, освен тази на слаб мъж със скъп костюм, шейсетинагодишен. Сивата му коса беше бляскава, а прическата – безукорна. Дори на зърнестата черно-бяла снимка чудесно се различаваха комбинацията от цветове и излъчването на изтънчено чувство за власт, което може да дойде само от парите.

– К. Арнолд Барент – представи го Аарон, спря за миг и продължи, – „приятелят на Президента“. Всяко първо семейство от времената на Айзенхауер насам е изкарало поне седмица в някое от укрытията на Барент. Баща му е бил в стоманената индустрия и железниците... прост милионер... направо бедняк в сравнение с Барент-младши и неговите милиарди. Над който и район на Манхатън да прелетиш и да си избереш небостъргач, който и да е, имаш доста висок шанс поне една от

корпорациите на най-горния етаж да е собственост на родителска компания, дъщерна на конгломерат, управляван от консорциум, който пък в крайна сметка е собственост на К. Арнолд Барент. Медии, микрочипове, филмови студиа, петрол, изкуство, бебешки храни – той участва във всичко.

– А какво значи този инициал „К.“? – любопитства Саул.

– Никой си няма идея – отвърна Аарон. – К. Арнолд Старши никога не го е разкрил, а синът му не ще да говори. Тъй или иначе, Тайните служби обожават, когато президентът и семейството му тръгнат на гости. Къщите на Барент обикновено са на острови... той има острови по целия свят, чичо Саул... и мрежата, охраната, хеликоптерните площадки, сателитните връзки и тъй нататък са по-добри от тези на Белия дом. Веднъж годишно, обикновено през юни, фондацията на Барент – „Западняшко наследство“ – провежда своя „летен лагер“. Петседмична забава за някои от най-големите малки момченца от Западното полукълбо. Можеш да присъстваш само ако си поканен, а за да те поканят, трябва да си поне от правителствено ниво нагоре... или на върха и легенда на своето време. Носят се слухове, че през последните няколко години бивши немски канцлери танцували около лагерните огньове с неприлични песни на уста, заедно със стари американски държавни секретари и един-двама бивши президенти. Предполага се, че това е място, където се навъртат лидерите на всичко възможно... това американски израз ли е, чичо Саул?

– Да – кимна Саул. Гледаше как Аарон прибира и последната снимка. – А сега ми обясни какво значи всичко това. Защо Тони Харъд от Холивуд ходи на тайно събиране с тези петимата, които аз би трябвало – Бог знае защо – да познавам, а не ги знам?

Аарон прибра папките в куфарчето си и скръсти ръце. Ъглите на устата му се свиха.

– Ти ми кажи, чичо Саул. Един бивш нацист, продуцент, когото смяташ за твоя бивш нацистки офицер, е убит в самолетна катастрофа, която вероятно е резултат от взрив. Ти прашаш богато колежанче да си играе на детектив в Холивуд, за да надникне в историята на продуцента, и приятелят ти изчезва... вероятно е убит... както и двамата му колеги-аматьори. Седмица по-късно сътрудник на този нацист-продуцент... човек, който, според всичко, което знаем за него, съчетава чергите на шарлатанин и педофил... лети за Вашингтон и се среща с най-странния набор вътрешни лица и манипулатори в сянка от времената на първия Изпълнителен съвет на Ясер Арафат. Какво става, чичо Саул?

Ласки свали очилата си и избърса стъклата. Помълча известно време. Аарон чакаше.

– Моди – каза му накрая. – Не знам какво става! Интересувах се само от, Полковника... от човека, за когото бях сигурен, че е Уилям Д. Бордън. До днес не бях чувал за който и да е от тези тук. Не бях чувал и за него, докато не видях снимката му в неделния „Ню Йорк Таймс“ и останата с чувството, че той същият е полковник Вилхелм фон Борхерт от СС... – Саул спря, сложи си очилата и потри чело с треперещи пръсти.

Знаеше, че сигурно изглежда като разтреперан, объркан старец в очите на племенника си. В този момент не се преструваше.

– Чичо Саул, кажи ми какво не е наред – помоли Аарон на иврит. – Нека ти помогна!

Саул кимна. Усети, че в очите му набъбват сълзи и бързо отклони поглед.

– Ако това може да представлява нещо важно за Израел – настоя племенникът му, – ако е заплаха... трябва да работим заедно, чичо Саул!

Ласки стреснато изправи гръб. Заплаха? Внезапно видя баща си, понесъл на ръце малкия Йозеф, застанал в онази редица бели голи мъже и момчета в Челмно, отново усети на собствената си буза жилото на шамара и унижението и разбра със сигурност... както баща му бе знаел със сигурност... че спасяването на семейството понякога трябва да бъде основна цел, единствената възможна. Стисна с две ръце дланта на Аарон.

– Моди... Трябва да ми повярваш! Мисля, че тук са замесени прекалено много подробности и те нямат връзка една с друга. Човекът, когото смятах за моя Полковник, известен ми от лагерите, вероятно изобщо не е същият, Франсис Харингтън беше брилянтен, но нестабилен... отхвърляше всяка отговорност така, както е отхвърлил и Принстън преди три години. Дадох му ужасно голям аванс за разходите, така че да може спокойно да провери миналото на Уилям Бордън. Сигурен съм, че майката на Франсис... или секретарката... или приятелката му ще получат картичка от него, е марка от Бора-Бора или някое подобно място, съвсем скоро...

– Чичо Саул...

– Моля те, Моди, чуй ме! Приятелите на Франсис... те са загинали при катастрофа. Не си ли чувал за хора, дето загиват при катастрофи? Братовчед ти Хаим, например, както си карал джипа от Голан на път да види едно момиче, дето не е нищо повече от nafkeh...

– Чичо Саул...

– Чуй ме, Моди. Играеш си на Джеймс Бонд така, както навремето си играеше на Супермен. Помниш ли? Онова лято, когато ви посетих – беше на девет... твърде голям, за да скачаш от терасата с увита около врата кърпа. Цяло лято не можа да играеш с любимия си чичо, защото имаше гипс на левия крак.

Аарон се изчерви и сведе очи към сплетените си пръсти.

– Снимките ти са Интересни, Моди. Но какво загатват те? Заговор срещу Йерусалим? Част от плана на Ал фатах на Арафат, които се готвят да карат бомби на границата? Моди, виждаш среща на богати, влиятелни хора с някакъв порнографски продуцент в един богат, но нечистоплътен град. Да не мислиш, че това е била тайна среща? Ти самият каза, че К. Арнолд Барент има острови и къщи, където президентът е на по-сигурно място, отколкото в собствения си дом. Това просто не е била среща на обществени начала! Кой знае в какви сделки за мръсни малки филмчета си влагат парите тези хора или какви малки мръсни филмчета продуцира твоят Прероден Уейн Джим.

– Джими Уайн – поправи го Аарон.

– Както и да е – въздъхна Саул. – Нима сериозно смяташ, че трябва да притесняваме супервайзърите ти в посолството и да замесим истински агенти, и вероятно накрая всичко това да стигне до ушите на Давид, както е болен, заради някаква meshuginah⁴ среща, на която са се обсъждали мръсни филмчета?!

Слабото лице на Аарон бе почервеняло. За миг Саул си помисли, че младежът ей сега ще се разплаче.

– Добре, чичо Саул, нищо ли няма да ми кажеш? Ласки отново стисна ръката на племенника си.

– Кълна ти се в гроба на майка ти, Моди, казах ти всичко, което има смисъл за мен. Ще поостана още ден-два във Вашингтон. Може би ще ми остане време да мина и да ви навестя отново с Дебора, и ще поговорим. От другата страна на реката, нали така беше?

– Александрия – кимна Аарон. – Какво ще кажеш за довечера?

– Имам среща – въздъхна Саул. – Но утре... ще се радвам да хапна домашна кухня! – той погледна през рамо към тримата израелци, които сега представляваха цялата останала клиентела на ресторанта. – Какво ще им кажем?

Племенникът му намести собствените си очила.

– Само Леви знае защо сме тук. И бездруго всички отивахме на

4. Луд, ненормален (ивр.) – Бел. ред.

обяд... – Аарон яростно се втрени в очите на чичо си. – Знаеш ли какво правиш, чичо Саул?

– Да – кимна той. – Знам. И точно сега искам да правя колкото се може по-малко, да се поотпусна през остатъка от ваканцията и да се готвя за януарските лекции. Модни, нали няма да пуснеш някой от тях... – Саул махна с глава, – да ме следи или нещо такова? Може да се окаже притеснително за някои... ъ-ъ-ъ, колежки, с които се надявам да вечерям днес!

Аарон се ухили.

– И бездруго не можем да заделим човек. От присъстващите само Леви има някакъв полеви статус. Хари и Барбара работят с мен по кодовете... – и двамата се изправиха. – Значи утре, чичо Саул? Да дойда ли да те взема?

– Не, наел съм кола – отвърна Саул. – Около шест?

– Ако можеш – и по-рано – каза Аарон. – Ще имаш време да поиграеш с близнаците преди вечеря.

– В четири и половина става ли?

– И ще поговорим?

– Обещавам – кимна Саул.

Двамата изкачиха стълбите до пространството под купола, прегърнаха се и всеки си пое по пътя. Саул постоя загледан в едно магазинче за сувенири, докато види Хари, Барбара и мургавеляка на име Леви да си тръгват заедно. После бавно изкачи стълбите до отдела по импресионизъм.

Момичето със сламената шапка още чакаше, гледаше леко нагоре и настрани с озадачено, малко изненадано и донякъде наранено изражение – точно то трогваше Саул толкова дълбоко. Той стоя дълго време там, мислейки си за семейството, за отмъщението и за страха. Откри, че подлага на съмнение собствената си етика – ако не и здравия си разум – които го бяха накарали да въвлече двама гоуиm в онова, което не би и могло да стане тяхна борба.

Реши, че ще се върне в хотела, ще си вземе много продължителен и много горещ душ и ще почете няколко страници от книгата на Мортимър Адлър. После, на нощната тарифа, ще се обади в Чарлстън да поговори с Натали и шерифа, ако може. Ще им каже, че срещата е минала добре; че вече знае, че продуцентът, загинал с полета от Чарлстън, не е немският полковник, който му се явява в кошмарите. Ще признае, че е бил под влиянието на стрес напоследък и ще ги остави сами да си вадят заключения за анализа му на Нина Драйтън и събитията в Чарлстън.

Саул все още стоеше пред картината с момичето със сламената шапка и бе потънал в дълбок размисъл, когато зад гърба му басов глас изтътна:

– Много хубава картина, нали? Изглежда толкова тъжна, че сигурно момичето, което е позирало, отдавна е мъртво и изгнило.

Саул се обърна, Франсис Харингтън стоеше зад него, очите му сияеха странно, а луничавото му лице бе бледо като маска на смъртник. Тънките устни се дръпнаха нагоре, сякаш бяха теглени с кукички и конци, докато мъртвешка гримаса не разкри широка колекция от зъби в ужасна имитация на усмивка. Вдигна ръце, сякаш да прегърне или погълне Ласки.

– Guten Tag, mein alte Freund! – каза нещото, което доскоро се бе наричало Франсис Харингтън. – Wie geht es, mein Kleiner Bauer?... Любима моя пешчице?

16

Чарлстън, четвъртък, 25-и декември 1980

Във фойето на болницата, точно в центъра, беше поставена еднометрова сребърна коледна елха. В основата ѝ бяха разхвърляни пет празни, но ярко опаковани кутии и децата бяха изработили хартиени гирлянди, които висяха от клончетата-. Минаващата през тях слънчева светлина рисуваше бели и жълти правоъгълници по пода.

Шериф Боби Джо Джентри кимна на рецепционистката, докато пресичаше фойето и се насочваше към асансьорите.

– 'Брутро и весела Коледа, 'спойце Хоуълс – подвижна той. Натисна копчето на асансьора и зачака търпеливо с голяма бяла хартиена торба в ръце.

– Весела коледа, шерифе! – викна седемдесетгодишната доброволка. – 0, шерифе, може ли да ми отделите една секунда?

– Няма проблем, ма'ам – той пренебрегна отворената врата на асансьора и тръгна към бюрото на възрастната госпожа. Тя носеше пастелнозелена престилка, която си отиваше с по-тъмнозеленото на пластмасовата елхичка, кацнала на пластмасовия плот пред нея. Два любовни романа бяха захвърлени, прочетени и пренебрегнати до нейния амбулаторен дневник.

– С какво мога да ви помогна, 'спойце Хоуъл? – попита Джентри. Старицата се наведе напред и смъкна бифокалните си очила, които увиснаха на мънистената си верижка.

– Става дума за онази цветнокожа от спешното, дето я докараха снощи – поде тя с възбуден шепот, на който му липсваше съвсем малко да прозвучи заговорнически.

– Е, та?

– Сестра Олеандър казва, че сте проседели там цяла нощ... един вид на стража... и че един ваш заместник се е чучнал тази заран пред стаята, когато сте си тръгнали...

– Това е Лестър – кимна Джентри. Прехвърли тежестта на притиснатата към гърдите му торба. – Ние с Лестър сме единствените в шерифския офис, дет' не сме женени. Тъй че най-често зимаме празничните дежурства.

– Е, да – съгласи се госпожа Хоуълс и се отдръпна лекичко, – но се чудехме, сестра Олеандър и аз, понеже е Бъдни вечер и Коледа и тъй нататък... по какво обвинение тази цветнокожата...? Тъй де, знам, че може да е тайна и тъй нататък, но вярно ли е, че това момиче е заподозряно за убийствата в „Менсърд Хаус“ и се е наложило да упражните насилие?

Джентри се усмихна и се наведе напред.

– 'Спойце Хоуъл, може ли да пазите тайна?

Рецепционистката върна на място дебелите си очила, прехапа устни, седна гордо изправена и кимна.

– Естествено, шерифе – каза тя. – Каквото и да ми речете, няма да стигне по-далече от това бюро.

Джентри също кимна и се наведе още по-напред да прошепне близо до ухото ѝ:

– Госпожица Престън ми е годеница. Тя не харесва много тази идея, тъй че я държах затворена в моя зимник. Снощи се опита да се измъкне и да избяга, докато бях излязъл да пийна, та се наложи да я поступам. Сега Лестър държи горе насочен пистолет към нея, докато се върна.

Джентри погледна през рамо веднъж и смигна, докато влизаше в асансьора. Госпожа Хоуълс се държеше идеално, както и преди, но очилата ѝ се бяха плъзнали до връхчето на носа ѝ и устата ѝ висеше леко отворена.

Натали вдигна очи, когато шерифът влезе в двойната стая, която и

бяха предоставили вместо единична.

– Добрутро и весела Коледа! – подвижна ѝ той. Придърпа подноса на колелца и стовари белия плик на него. – Хо-хо-хо!

– Весела Коледа! – каза и Натали. Гласът ѝ звучеше измъчено и дрезгаво. Тя простена и вдигна лявата си ръка към гърлото.

– Виждала ли си вече синините? – попита Джентри, като се наведе отново да ги огледа.

– Да – изхриптя момичето.

– Който и да го е сторил, има пръсти като Ван Килбърн – уточни той. – Как ти е главата?

Натали докосна широката превръзка от лявата страна на главата си.

– Какво е станало? – попита тя дрезгаво. – Тъй де, спомням си, че ме душаха, но не и нещо да ме удря по темето...

Джентри започна да вади бели стериопорени кутии с храна от торбата.

– Докторът мина ли?

– Не се е появявал, откакто съм будна.

– Док мисли, че си се блъснала в рамката на вратата на колата, когато си се борила с нападателя – каза ѝ шерифът. Свали капациите от големите стериопорени чаши с димящо кафе и пластмасовите с портокалов сок. – Само охлузване, което е покървило малко. Точно душенето ти е взело здравето!

Натали докосна гърлото си и простена при спомена.

– Вече знам какво означава да те бесят – прошепна тя с бледа усмивка.

Джентри поклати глава.

– Нъц. Той те е пратил в безсъзнание със силна хватка, но го е направил като е отрязал достъпа на кръв до мозъка, а не на въздух до дробовете. Знаел е какво върши. Ако те беше задържал така малко повече, щеше да си късметлийка да се отървеш само с мозъчна травма. Искаш ли кифличка с бърканите си яйца?

Натали се втренчи в солидната закуска, която се бе появила пред нея: кафе, препечени кифли, яйца, бекон, кренвирш, портокалов сок и плодове.

– Откъде, по дяволите, взе всичко това? – попита тя невярващо. – Те вече донесоха закуска, която не можах да кусна... гумени варени яйца и слаб чай. Кой ресторант е отворен на Коледа сутринта?

Джентри си свали шапката, притисна я към сърцето си и направи обидена гримаса.

– Ресторант ли? Ресторанти Ама, ма'ам, това е християнски богобоязлив град! Тука няма ресторанти, дег' да са отворени тая заран... освен мож'би закусвалнята на Том Делфин на Междушатското. Том е агностик. Не, ма'ам, туй чудо иде от кухнята на вашия покорен слуга. Сега хапвай, преди да изстине.

– Благодаря... шерифе – каза Натали. – Но не бих могла да изям всичко това...

– Не се и налага – обяви Джентри. – Тук е и моята закуска. Ето пипера.

– Но гърлото ми...

– Док казва, че ще те боли известно време, но си е съвсем наред за похапване. Яж.

Тя отвори уста, не каза нищо и вместо това си взе вилица. Шерифът извади от торбата малко транзисторче и го сложи на масата. Повечето от радиостанциите предаваха коледна музика. Намери класическа станция, където да свирят „Месията“ на Хендел, и остави музиката да се лее.

Натали очевидно се наслаждаваше на бърканите яйца. Отпи от горещото кафе и отбеляза:

– Направо превъзходно, шерифе! Ами Лестър?

– Той не винаги може да бъде наречен прекрасен – отвърна Джентри.

– Не, имах предвид дали още е тук?

– Нъц. Върна се в офиса за сутрешната смяна. Тогава Стюарт ще дойде да го смени. Не бой се, Лестър вече си изяде закуската!

– Хубаво кафе – измърка Натали. Тя погледна Джентри над парата на стиропорените чаши. – Лестър каза, че си прекарал нощта тук.

Шерифът успя да съчетае имитация на сваляне на шапката и едновременно с това – свиване на рамене.

– Проклетите яйца изстиват дори когато ги натъпквам в тези глупави стиропорени чудесии – отбеляза.

– Мислиш ли, че онзи... който и да е... ще се върне? – попита Натали.

– Не ми се вярва – отвърна той, – но няхаме много време за приказки, преди да ти ударят инжекцията снощи. Пресметнах, че няма да ти навреди някой да се навърта тук и да си поприказва с теб, като се събудиш.

– Значи си прекарал Бъдни вечер в болничен стол – въздъхна тя. Джентри й се ухили.

– И какво от това? По-забавно е, отколкото за двайсета поредна

година да гледаш господин Магу в ролята на Скрудж.

– Как ме намери толкова бързо снощи? – попита Натали, гласът ѝ още беше дрезгав, но вече не така напрегнат.

– Е, нали се разбрахме да се видим, в крайна сметка – изсумтя той. – След като не си беше вкъщи и на секретаря ми нямаше съобщение от теб, малко се поразходих до къщата на Фулър по пътя към къщи. Знаех, че имаш навика да я навещаваш.

– Но не видя нападателя ми?

– Нъц. Само теб на предната седалка, някак сгърбена, стискаше окървавен фотоапарат.

Натали поклати глава.

– Все още не си спомням да съм го удряла с апарата – събщи му тя. – Само се опитвах да докопам татковия пистолет!

– М-м-м, това ми напомня – каза Джентри. Отиде до зеленото шерифско яке, което беше окачил на един стол, и извади от джоба автоматичния пистолет трийсет и втори калибър. Постави го на другия край на плотта на подноса, до портокаловия сок на Натали.

– Сложих предпазителя – обясни. – Още е зареден.

Тя вдигна една препечена филийка, но не отхапа от нея.

– Кой беше?

Джентри поклати глава.

– Нали твърдиш, че бил бял?

– Да. Видях само носа му... част от бузата... и очите му, но съм сигурна, че беше бял...

– Възраст?

– Не съм сигурна. Имах чувството, че е приблизително на моите години... трийсет и няколко, може би.

– Спомняш ли си нещо, което не си успяла да ми кажеш снощи?

– Не, не мисля – отвърна Натали. – Той беше в колата, когато изтичах до нея. Сигурно се е бил свил на пода отзад... – тя остави филийката и потрепери.

– Счупил е лампата в колата ти – информира я Джентри и обра последната хапка от пържените си яйца. – Ето защо тя не е светнала, когато си отворила вратата откъм шофьора. Казваш, че си видяла светлина на втория етаж в къщата на Фулър?

– Да. Не в коридора, нито в спалнята. Може би идваше от гостната. Видях я през един процепа в капациите.

– Ето, дояж ги – Джентри побутна малката чиния с бекон към нея. – Знаеше ли, че в къщата на Фулър са спрели тока?

Веждите на Натали хвъркнаха нагоре.

– Не!

– Вероятно си зърнала фенерче – уточни шерифът. – Може би някой от онези големи електрически фенери.

– Значи ми вярваш?

Той тъкмо затваряше стиропорените си кутии и ги хвърляше в близкото кошче. Прекъсна заниманието си за момент, за да се взре в нея.

– Че защо да не ти вярвам? Не си си направила самичка, тези белези по гърлото!

– Но защо някой ще се опитва да ме убие? – попита Натали с глас, по-тих, отколкото насиненото ѝ гърло изискваше. Джентри събра чиниите и кутиите пред нея. – Не-ъ – уточни. – Който и да е бил той, не се е опитвал да те убие. Искал е да те нарани...

– Е, в това преуспя – съгласи се тя, като докосна колебливо насинената си шия и превръзката на главата. – ...и да те уплаши. – И тука също – кимна тя и се огледа. – Боже, мразя болниците!

– Пък и онова което ти е казал... – продължи Джентри. – Я ми го повтори пак.

Натали затвори очи.

– Искаш да намериш жената? Провери в Джърмънтаун.

– Повтори го отново – настоя Джентри. – Опитай се да вложиш същия тон, същите думи, които си чула.

Тя послушно повтори с равен, лишен от емоции глас.

– Това ли е? – попита я той. – Никакъв акцент и диалект?

– Нямаше такива – потвърди Натали. – Съвсем равен тон. Звучеше като радиоводещ, който чете прогнозата за времето.

– Не звучи като местен – додаде Джентри.

– Не.

– Северняшки диалект, може би? – предположи той. Повтори фразата с нийоркски акцент, толкова силно изразен и точен, че Натали се засмя на глас при все измъченото си гърло.

– Не.

– Нова Англия? Германия? Ню Джърси – еврейски американски? попита Джентри и изобрази безпогрешно и тези три диалекта.

– Не – засмя се Натали. – Много си добър обаче. Не, беше си просто... равен.

– Ами тона и гласа?

– Дълбок, но не чак толкова като твоя – каза момичето. – Нещо

като мек баритон.

– Може ли да е била жена? – полюбопитства шерифът.

Натали примигна. Помисли си за онзи образ в огледалото, червено-то вече премрежваше очите ѝ – тънко лице, ивица от бузата, тъмни очи. Представи си силата на ръцете и пръстите. „Може и да е жена – помисли си. – Много яка жена“.

– Не – каза на глас. – Просто шесто чувство, но ми изглеждаш като нападение на мъж, ако разбираш какво имам предвид. Не че досега съм била нападана от мъже. И не че имаше сексуален подтекст или нещо такова... – тя спря, притеснена.

– Разбирам какво имаш предвид – кимна Джентри. – Както и да е, това е още едно доказателство, че нападателят не е искал да те убие. Хората обикновено не оставят съобщения на жертвите, които са решили да ликвидират!

– Съобщения за кого? – попита Натали.

– Може би „предупреждение“ е по-точният термин – предположи Джентри. – Все едно, атаката влиза в полицейските сводки като случайно нападение и вероятен опит за изнасилване. Трудно бих могъл да я определя като опит за грабеж, след като не са ти взели чантата или каквото и да е... – той бе разчистил всичко друго, освен чашите за кафе и извади от смачканата бяла торба малък термос. – Още малко кафе, какво ще кажеш?

Натали се поколеба.

– Ами добре – реши накрая и бутна чашата си към него. – Това чудо направо ми разхлопва сърцето, но като че ли превъзможва последиците от онази инжекция, която ми биха снощи.

– Освен това – допълни Джентри и доля кафе и на двама им – Коледа е!

Поседяха, заслушани в триумфалния завършек на „Месията“.

Когато мелодията свърши и говорителят започна да обсъжда програмата, Натали се обади:

– Не беше задължително да оставам тук снощи, нали?

– Беше доста сериозно травмирана – отвърна Джентри. – Била си в безсъзнание поне десет минути. На главата си имаш осем шева от удара в щипката на предпазния колан.

– Но можех да си ида вкъщи, нали?

– Вероятно. Но аз не исках да те пусна. Нямах да е добре да оставаш сама, не беше в състояние да вземеш решение по предложение да дойдеш при мен, а и не исках да прекарам Коледа, седнал в

небелязаната си кола пред къщата ти. Освен това ти трябваше да останеш поне една нощ за наблюдение. Даже Док го казва!

– Щях да дойда при теб – меко отвърна Натали. В гласа ѝ нямаше и следа от кокетничене. – Уплашена съм – додаде протичко.

Джентри кимна.

– Аха – и допи кафето си. – Аз също. Не съм сигурен защо точно, но имам чувството, че сме затънали до гуша в нещо, което не разбираме.

– Значи още вярваш в историята на Саул?

– Щеше да ми е по-спокойно на душата, ако се беше обадил поне веднъж, след като замина преди шест дни – уточни шерифът. – Но не е задължително да се връзваме на всичко в разказа му, за да осъзнаем, че нещо върви на зле около нас. Във всеки случай, сега зависим от пръстови отпечатъци и подобни неща – допълни той. – Проверяваме кръвта по фотоапарата ти, но засега не могат да ни кажат много неща. Единственият начин да намерим нападателя е да продължим по някакъв начин разследването.

– Или да чакаме онзи същият пак да ме нападне – додаде Натали. – Ъ-ъ – възрази Джентри. – Не мисля. Смятам, че те си оставиха съобщението.

– Искаш да намериш жената? Провери в Джърмънтаун – заяви момичето. – Дали въпросната „жена“ е Мелани Фулър?

– Да се сещаш за някоя друга?

– Не. Къде е Джърмънтаун? Истинско място ли е? Смяташ ли, че по някакъв начин е свързано с полковника на Саул... един вид код?

– Знам поне няколко Джърмънтауна – отвърна Джентри. – Квартали в градове на Север. Филадельфия има исторически квартал с такова име, струва ми се. Но има и стотици градчета из страната, които направо си се казват така. Няма ги в малкия ми атлас, но ще ида в библиотеката да проверя в по-съществени източници. Не ми звучи като код... просто име на място.

– Но защо някой ще ни казва на нас къде се намира тя? – попита Натали. – И кой би знаел? И защо ни казва?

– Страхотни въпроси – кимна шерифът. – Нямам отговори все още. Ако историята на Саул е истина, тогава сигурно виждаме само върха на айсберга, а под повърхността има още много.

– Дали е възможно човекът снощи да е бил... нещо като агент на Мелани Фулър? Някой, когото е използвала също както Саул каза, че Полковника го използвал? Може ли да е още в Чарлстън, като се опитва да ни отклони от следата?

– Може – съгласи се Джентри, – но всеки сценарий от този род, който съчинявам аз, тече като сито. Ако Мелани Фулър е жива и в Чарлстън, защо да си цапа ръцете с нас изобщо? Кой по дяволите сме ние? Та те разполагат с две градски агенции, три щатски полицейски дивизии и проклетото ФБР, за да ровят в тази история. И трите телевизионни мрежи направиха репортажи миналата седмица, на пресконференцията миналия понеделник имаше над петдесет журналисти и някои от тях още душат наоколо... те не обръщат много-много внимание на офиса ми, вече не. Другата причина, поради която не отбелязах в дневника, че си паркирала точно срещу къщата на Фулър снощи. Направо виждам заглавията в „Нейшънъл Пърспайър“: ЧАРЛСТЪНСКА КЪЩА-УБИЕЦ ЗА МАЛКО ДА ВЗЕМЕ НОВА ЖЕРТВА.

– Тогава какъв е твоят най-добър сценарий? – любопитства Натали.

Джентри приключи разтребването на стаята, премести подноса на колелца встрани и седна на ръба на леглото ѝ. За едър човек като него излъчваше странно усещане за лекота и грация, сякаш под розовата кожа и тлъстините се криеше изумителен атлет.

– Да приемем, че историята на Саул е истина – рече той меко. – Тогава сме изправени пред ситуация няколко от тези умствени вампири да се нападат един друг. Нина Драйтън е мъртва... видях тялото преди и след пътешествието му до моргата. Каквото и да е представлявала преди това, вече е спомен... пепел... хората, които прибраха тялото ѝ, я кремираха.

– Кой прибра тялото?

– Не семейството ѝ – отвърна Джентри. – Не бяха и нейни приятели. Някакъв нюйоркски адвокат, който бил изпълнител на завещанието и двама членове на корпорацията, в чийто Борд на директорите участвала.

– Значи Нина Драйтън я няма... – промърмори Натали. – Кой остава тогава?

Шерифът вдигна три пръста.

– Мелани Фулър, Уилям Бордън... полковникът на Саул...

– Двама дотук – уточни Натали, втрънчена в оставащия пръст. – Кой още?

– Няколко милиона неизвестни – Джентри размаха и десетте си пръста. – Хей, имам коледен подарък за теб! – той отиде до якето си и се върна с плик. В него имаше коледна картичка и самолетни билети.

– Обратен полет за Сейнт Луис! – погледна Натали. – За утре.

– Ахъ. Нямахте места за днешния.

– Гониш ме от града, така ли, шерифе?

– И така може да се каже – Джентри й се ухили. – Знам, че си позволявам определени свободи, госпожице Престън, но ще се чувствам дяволски по-добре, ако ви няма и стоите далеч оттук, поне докато се изясни цялата тази бъркотия.

– Не знам какво да мисля за това – въздъхна Натали. – Защо смяташ, че ще съм на по-сигурно място в Сейнт Луис? Ако някой ме преследва, защо просто да не дойдат там по петите ми?

Джентри скръсти ръце.

– Това е добър въпрос, но не мисля, че някой преследва теб, ясно? – когато тя не отговори, той продължи. – Тъй или иначе, ти ми каза онзи ден, че си имаш приятел там... Фредерик може да остане при теб...

– Не ми трябват нито бодигард, нито бавачка – възрази Натали студено.

– Не – съгласи се шерифът, – но там къщи ще си заета и заобиколена с приятели. А и ще си далеч от онова, което става тук – каквото и да е то!

– Ами намирането на убиеца на баща ми? – напомни му Натали. – Ами наблюдението на къщата на Фулър, докато Саул се свърже с нас?

– Смятам да туря един заместник да наблюдава къщата на Фулър – обясни Джентри. – Имам позволение от госпожа Ходжес някой да отседне в къщата й... горе в стаята на съпруга й. Тя гледа право към двора.

– А ти какво ще правиш?

Той вдигна шапката си от леглото, потърка периферията и си я сложи.

– Ами, мислювах 'начи да ида на почивка.

– Почивка! – Натали остана ужасена. – В средата на цялата тази работа? Докато всичко това...

Джентри се усмихна.

– Горе-долу същото ми казаха и в центъра. Нещата са зле, но не съм излизал в отпуска през последните две години и страната ми дължи поне пет седмици. Смятам, че мога да взема една-две от тях, ако пожелая.

– И кога излизаш в отпуска? – осведоми се пациентката.

– Утре.

– И къде ще ходиш? – в гласа й се долавяше нещо повече от простото любопитство.

Шерифът потри бузата си.

– Е, мислех да се пошля на север и да ида във Вашингтон за няколко дни. Много отдавна не съм ходил там. После смятах да прекарам ден-два в Ню Йорк.

– И да потърсиш Саул – уточни Натали.

– Може и да го потърся – проточи Джентри. Погледна към часовника си. – Хей, бая окъсняхме. Док трябва да наминае към девет. Сигур ще можеш да си тръгнеш веднага след туй... – той поспря. – Я да си продължим разговора оттам, където каза, че можело да дойдеш на гости у нас...

Натали се надигна на възглавниците.

– Това покана ли е? – попита тя.

– Да, да – кимна Джентри. – Ще се чувствам по-добре, ако не прекарваш прекалено много време у вас, преди да си тръгнеш... 'Стествено, може да идеш на хотел тая вечер и ще помоля Лестър или Стюарт да се сменят, докато чакат с мен да...

– Шерифе – обади се тя, – преди да кажа „да“, има едно нещо, което трябва да уредим.

Джентри я погледна сериозно.

– Продължавай, ма'ам.

– Уморих се да ти викам „шерифе“ и още повече ми писна да ми викаш „ма'ам“ – обяви Натали. – Или минаваме на малки имена, или няма да стане!

– Това ме устройва – каза шерифът с усмивка, – ма'ам.

– Има само един проблем – допълни тя. – Не мога да се насиля да те наричам Боби Джо.

– Нито пък родителите ми – кимна той. – Това „Боби Джо“ се прихваща чак когато приятелчетата взеха да ми викат така, когато станах заместник тук в Чарлстън. Та си го запазих един вид, когато се кандидатирах.

– А как ти викаха останалите деца и родителите ти? – полюбопитства Натали.

– Другите често ме наричаха Тъби – обясни Джентри с усмивка. – Мама ми викаше Роб.

– Да – кимна Натали. – Благодаря за поканата, Роб. Приемам!

Те спряха пред дома ѝ, за да може тя да опакова нещата си, да се обади на адвокатата на баща си и на неколцина приятели. Продажбата на имота и сделките за продажбата на студиото щяха да отнемат поне месец. Нямаше причина Натали да остава в Чарлстън през цялото това

време.

Коледният ден се оказа топъл и слънчев. Джентри караше бавно и избра обиколния път към града, мина по Косгроув Авеню и над река Ашли и излезе на Мийтинг Стрийт. Беше четвъртък, но денят бе празничен като неделя.

Вечеряха рано. Роб приготви печена шунка, картофено пюре, сос от броколи със сирене и шоколадов мус. Облата маса в трапезарията бе поставена близо до големите панорамни прозорци. Седнали там, те пиха кафе и гледаха как ранният здрач изсмуква цветовете от къщите и дърветата наоколо. След това си облякоха якетата и излязоха на дълга разходка – тъкмо когато първите звезди изгряха на небето. Родители викаха на дечицата си да оставят новите играчки и да се прибират. Тъмни! стан сияеха с цветните светлини на телевизорите.

– Смяташ ли, че Саул е прав? – попита Натали. За пръв път от сутринта насам обсъждаха сериозна тема.

Джентри пхна ръце дълбоко в джобовете на якето си. Рече:

– Не съм сигурен. Но имам чувството, че нещо такова е станало.

– Не ми изглежда правилно да се мотая в Сейнт Луис – допълни Натали. – Каквото и да става, струва ми се, че дължа на баща си поне да тръгна по следата!

Шерифът не се опита да спори с нея.

– Виж какво ще ти кажа. Нека проверя докъде е стигнал професорът и после ще установим връзка и ще планираме следващата си стъпка. Мисля, че ще е по-лесно за сам човек да изпълни тази част.

– Но Мелани Фулър може да е точно тук, в Чарлстън – заяви Натали. – Дори не знаем какво е имал предвид онзи снощи!

– Не смятам, че старата дама е тук – възрази Джентри. Разказа ѝ за кратката разходка на Артър Люелин до магазина за пури в нощта на убийствата – разходка, приключила с удар с близо 200 километра в час в основата на мост в предградията на Атланта. Накрая допълни: – Магазиът за пури на господин Люелин е съвсем близо до „Менсърд Хаус“.

– Значи, ако Мелани Фулър е способна на онова, което Саул предполага...

– Аха. Изглежда пълна дивотия, но в тази версия има смисъл!

– Значи смяташ, че тя се крие в Атланта?

– Не мисля така – уточни Джентри. – Твърде близо е. Предположението ми е, че тя би отлетяла или ще се разкара оттам колкото се може по-бързо. Тъй че висях на телефона цялата предишна седмица. Имало е малка бъркотия на международно летище „Хартсфилд“ миналия

понеделник – два дни след убийствата тук. Жена оставила дванайсет хиляди в брой в една торба... никой не можал да я опише. Местният охранител... четирийсетгодишен и в отлично здраве... починал, след като получил масивен инфаркт. Проверих смъртните случаи същата нощ. Семейство от шестима загинало в катастрофа на Междущатско 285, когато караваната им била ударена от микробус; шофьорът му заспал на вола-на. Някакъв тип от Рокдейл Парк застрелял зет си по време на спор за яхта, която била собственост на семейството от години. Намерили са трупа на скитник близо до „Атланта Стейдиум“... От шерифския офис казват, че трупът е поне отпреди седмица. Освен това един шофьор на такси на име Стивън Линтън се самоубил в дома си. Полицията казва, че според приятелите му бил депресиран, след като жена му го напуснала.

– И защо някой от тези смъртни случаи би бил свързан с Мелани Фулър? – любопитства Натали.

– Това е Забавната част – кимна Джентри. – Предположенията... Стигнаха до малък парк. Тя седна на една люлка и с лекота се залюля напред-назад. Роб се хвана за веригата на съседната люлка.

– Забавното в историята с господин Линтън е, че се е самоубил, докато бил на смяна. Повечето хора не излизат от работа, за да свършат подобно нещо. А и никога няма да се сетиш къде е бил, когато е взел последния си курс...

Натали спря да се люлее.

– Не зн... О! Летището?

– Аха.

Тя поклати глава.

– Това е пълна безсмислица! Ако Мелани Фулър е искала да лети нанякъде от Атланта, защо е оставила парите и си е дала труда да убива ченгето и шофьора?

– Нека просто предположим, че нещо я е стреснало – каза Джентри. – Може бързешком да си е променила намеренията. Личната кола на таксиджията липсва – бившата му жена връща в полицията почти седмица, преди да я намерят.

– Къде? – попита Натали.

– Вашингтон, окръг Колумбия – уточни Джентри. – Точно в центъра на града.

– И това няма смисъл – заяви събеседничката му. – Не е ли по-вероятно човечецът просто да се е самоубил, а някой да му е откраднал колата и да я е изоставил във Вашингтон?

– Може – прие шерифът. – Но сладкото в историята на Саул Ласки

е, че тя заменя дълга поредица съвпадения с едно просто обяснение. Винаги съм бил привърженик на Бръснача на Окам.

Натали се усмихна и отново се залюля силно.

– Докато внимателно боравиш с него! – съгласи се тя. – Ако затъпее, може да си прережеш собственото гърло!

– М-м-м... – измърка Джентри. Чувстваше се много добре. Вечерният ветрец, ръждивите, детински звуци на люлката и присъствието на Натали се бяха наговорили да го направят щастлив.

Негърката отново спря.

– Въпреки всичко искам да участвам в това – заяви. – Може би мога да отскоча до Атланта и да поровя из тези неща, докато ти си във Вашингтон...

– Ще ми отнеме само няколко дни – възрази Джентри. – Ти ще си в Сейнт Луис, а аз скоро ще ти звънна.

– И Саул Ласки ни обеща същото!

– Виж – настоя шерифът, – къщи имам една от тия джаджи, дето отговарят по телефона сами. Имам и дистанционно, с което мога да си прослушвам съобщенията, дори и когато съм далеч от дома. Винаги губя вещите си, та затуй съм си взел две от тези чудесии. Ти ще вземеш едното. Всеки ден в единайсет сутринта и единайсет вечерта ще се обаждам на собствения си телефон. Ако имаш да ми кажеш нещо, просто го запиши на секретаря. И ще проверяваш по същия начин дали аз не съм оставил нещо за теб.

Натали примигна.

– Няма ли да е по-лесно просто да ми се обаждаш?

– Аха, но ако ти трябва да се свържеш с мен, ще ти е малко трудничко.

– Но... всичките ти лични съобщения... Джентри й се ухили в тъмното.

– Нямам тайни от теб, ма'ам – рече. – Или, по-скоро, няма да имам, след като ти дам електронното джиджи-биджи.

– Направо изгарям от нетърпение... – изсумтя Натали.

Когато се върнаха в къщата на шерифа, там ги очакваше посетител. В дълбоките сенки на дългата веранда проблясваше огънче на цигара. Джентри и Натали спряха на каменната алея, а когато шерифът бавно разкопча якето си, отдолу се подаде дръжката на револвер, затъкнат в колана му.

– Кой там? – подвижна меко Джентри.

Цигарата припламна по-ярко и после изчезна, щом тъмният силует

се изправи на крака. Когато високата сянка пристъпи към тях, Натали конвулсивно стисна лявата ръка на шерифа. Непознатият спря за миг на предните стъпала на верандата.

– Здравсти, Роб – разнесе се дълбок, дрезгав глас, – хубава вечер за полети. Просто наминах да видя дали ще искаш да се повозиш по брега...

– Здравсти, Дарил – отвърна Джентри и видимо се отпусна. Натали също се поуспокои. Очите ѝ вече се бяха приспособили към тъмното и сега тя можа да различи високия слаб мъж с посивяваща по слепоочията дълга коса. Беше облечен в отрязани джинси и пуловер с надпис „КЛЕМСЪН ЮНИВЪРСИТИ“ с избелели букви. Носеше кожени сандали. Лицето му беше някак грубовато и дистанцирано и напомни на негърката за младия Морис Юдал.

– Натали – обади се Джентри, – това е Дарил Мийкс. Дарил се занимава с чартърни полети през залива. Част от годината прекарва с една рокендрол група, влачи ги на разни места и им блъска по барабаните. Смята се отчасти за Чък Йегер и отчасти за Франк Запа. Заедно сме ходили в колеж. Дарил, туй е 'спойца Натали Престън!

– Радвам се да се запознаем – отвърна Мийкс. Ръкостискането му беше твърдо и приятелско и Натали го хареса.

– Я си 'земете столове – нареди Джентри. – Пък аз ще донеса бирата.

Мийкс смачка цигарата си на парапета и я хвърли в храстите, докато Натали обръщаше едно люлеещо се кресло така, че да гледа към люлката на верандата. Гостът седна на люлката, скръсти кокалестите си крака и раз люля сандал с палеца на крака си.

– В кой колеж сте ходили заедно? – полюбопитства Натали. Стори ѝ се, че Мийкс изглежда доста по-възрастен от Роб.

– Северозападния – отвърна гостът с приятелска дрезгавина в гласа, – но Роб завърши с почести, а аз се провалих и ме взеха в армията. Бяхме състайници няколко годинки. Просто две изплашени южнячета в големия град.

– Ъ-хъ, верно си е – рече Джентри, връщайки се с три студени кутии „Мичелоб“. – Дарил е израснал на юг, верно си е – южната страна на Чикаго. Никога не е минавал линията Мейсън-Диксън, като изключим една лятна ваканция, която прекара с мене туканка. Показа си добрия вкус, като се премести насам, след като се върна от Виетнам. И не мисля че се е провалил, между другото. Напусна училище, за да се запише наборник, макар че е бил във флота преди да иде в колежа и докато

беше е колеж, се славеше като антивоенен активист!

Мийкс отпи дълга глътка, вдигна кутията бира към слабата светлина и направи гримаса.

– Божке, Роб, още ли пиеш тая пикня? „Пабст“, например, е хубаво нещо. Колко пъти да ти го казвам?

– Значи си бил във Виетнам? – попита Натали. Сети се за Фредерик и отказа му да говори за прекараните там години, както и за това как се гневеше дори при простото споменаване на името на тази страна.

Мийкс се усмихна и кимна.

– Да, бях. Бях КВТ – контрол на въздушния трафик – цели две години. Просто обикалях наоколо с малкия си „Пайпър“ и казвах на бързо-движещите, истинските пилоти в техните реактивни, къде да си хвърлят товара. Тъй и не пузнах един нормален изстрел през цялото време, докато бях там. Беше най-сладката работа, която можех да си намеря!

– Дарил са го свалили два пъти – уточни Джентри. – Той е единственото четирийсетгодишно хипи, което познавам, и чието чекмедже е пълно с медали.

– Купих ги 'сичките на разпродажби – ухили се в отговор Мийкс. Допи остатъка от бирата си, оригна се и заяви: – Предполагам, че тази вечер няма да е най-добрият момент за разходка със самолет, а, Роб?

– Следващия път, амиго – отвърна Джентри. Гостът кимна, изправи се и се поклонил на Натали.

– За мен беше удоволствие, ма'ам. Ако изобщо някога ви трябва да се поразвеете с чартърен полет или пък ви припре нужда от добър барабанчик, просто ме потърсете на летището на Маунт Плезънт!

– Така и ще направя – отвърна Натали с усмивка.

Мийкс тупна Джентри по рамото и заподскача по стълбите и в мрака. Свиркаше си откъс от „Високият и могъщият“, докато се отдалечаваше.

Тази вечер двамата слушаха музика, говориха за детството си, играха шах, обсъдиха разрастването на Юга и училищата на Север, измиха чиниите и пиха бренди късно вечерта. Натали осъзна, че помежду им почти няма напрежение и че се чувства така, сякаш от години се познава с Роб Джентри.

Остана изненадана и очарована от прекрасната стая за гости, която Джентри поддържаше почистена и готова за употреба. Голото дърво и простото легло с пружина подхождаха на стая, чиста като „Шейкърс“ по

цветните завивки на леглото и леките отсенки на ананасови шарки по стените помагаха да се разсее създадения от тях ефект на спартанска суровост.

Джентри показа на Натали чистите кърпи в банята, пожела й лека нощ, провери за последно ключалките на вратите и лампата на двора и се прибра в собствената си спалня. Облече удобни чисти боксерки и тениска. През последните осем години четири пъти бе влизал в болница заради камъни в бъбреците. Всеки път пристъпите го връхлитаха нощем. Камъните бяха калциеви – непредсказуеми, макар че обикновено възникнаха след нередовно хранене и липса на калций. Болката в разгара на пристъпа беше ужасна и неизменно оставяше Роб неспособен за нищо друго, освен да се обади за линейка, която да го закара до спешното. Той се притесняваше от факта, че нещо такова може да го направи тъй безпомощен и никакви предвиждания или подготовка не са в състояние да го предпазят от тази безпомощност, тъй че много отдавна бе заменил пижамите с боксерки и тениска. Така поне, средностатистически, когато попада в болница веднъж на всеки две години, да не пристигне по пижама.

Джентри окачи кобура със своя „Рюгер Блекхоук“ 357 калибър на стола до леглото си. Винаги стоеше там, та да го напипа с един замах на ръката си и в най-тъмната нощ.

Не заспа веднага. Чудесно осъзнаваше, че на две врати надолу по коридора е отседнала привлекателна млада дама, а също и че тази нощ няма да предприеме разходка до стаята ѝ. Възхитителното привличане помежду им беше качествено, той можеше да определи дори степента на влиянието, което Натали упражняваше върху него и – чрез просто изваждане на това влияние от цялостното сексуално привличане помежду им – стигна до грубата преценка за количествения израз привличане, което се поражда. Гледаше отраженията от фаровете на колите, които маршируваха по тавана, и леко се намръщи. Не тази нощ. Каквито и възможности да предлагаше една такава връзка, сега не му беше времето. Всички инстинкти в съзнанието на шерифа и тялото му го подтикваха да махне Натали Престън от Чарлстън и от безумието, което се заформяше около тях. Инстинктите му винаги бяха действали отлично; те му бяха спасявали живота неведнъж. И сега им вярваше.

Поемаше голям риск, като я пускаше да преспи в къщата му, но не знаеше друг начин да ѝ хвърля по едно око, докато успее да я качи на самолета сутринта. Някой го преследваше... не, не някой, а неколцина. Не беше сигурен до вчера – сряда, Бъдни вечер. Сутринта бе обикалял с

колата повече от час и половина, за да се увери във факта и да идентифицира колите. Не беше толкова грубо като миналата седмица; възрастната опашката му вървеше толкова гладко и професионално, че само изострената параноя на Джентри му позволи да я улови.

Бяха замесени поне пет коли; едната беше такси, другите четири – толкова неотличими, колкото Детройт можеше да ги направи. Но и трите бяха същите; които си играеха на котка и мишка и предишния ден. Едната го следваше – като изоставаше далеч от него и никога не го доближаваше – докато той смени рязко посоката. Тогава веднага го поемаше другата кола. На Джентри му отне два дни да осъзнае, че понякога свързочната кола върви пред него. За да се подготви толкова сложна опашка, той си го знаеше, бяха нужни поне половин дузина коли, вероятно два пъти повече хора и радиовръзка. Дори обмисли възможността отдел „Вътрешни разследвания“ на чарлстънския полицейски департамент да е замесен... И бързо отхвърли подобна възможност. Първо, в досието му, начина на живот или сегашната дейност нямаше нищо, което да предизвика разследване за корупция. Второ, бюджетът на чарлстънската полиция не стигаше за толкова качествено проучване. Трето, ченгетата, които познаваше, не биха следили заподозрян така добре, дори и животът им да зависи от това.

Кой оставаше тогава? ФБР? Джентри нито харесваше Ричард Хейнс, нито му вярваше, но пък не виждаше причина ФБР да подозира чарлстънския шериф нито за самолетната катастрофа, нито за убийствата в „Менсърд Хаус“. ЦРУ? Джентри поклати глава и се взря в тавана.

Тъкмо бе започнал да заспива, дори дремеше леко – сънуваше, че е отново в Чикаго и се опитва да намери стаята си в университета – когато Натали изпишя.

Той грабна рюгера и полетя по коридора, още преди да се събуди напълно. Последва втори, малко приглушен вик и изхлипване. Джентри падна на едно коляно пред вратата, напипа бравата – не беше заключено – и отвори, като същевременно се метна назад, извън стрелковия обхват. Четири секунди по-късно влезе приведен, на прибежки, стиснал рюгера пред себе си. Завъртя го.

Натали беше сама, седеше в леглото и плачеше, закрила лицето си с ръце. Шерифът огледа стаята. Провери, за да се убеди, че прозорецът е затворен, остави тихичко рюгера на нощното шкафче и седна на ръба на леглото до гостенката си.

– Аз... съжалявам... – изхлипа тя през сълзи. В гласа ѝ нямаше страст, само страх и притеснение. – Все... всеки... път, щом зас...

заспивам, ръцете на онзи... ръцете му ме сграбчват иззад седалката... – тя се постара да спре да подсмърча, хлъцна и посегна към кутията със салфетки на шкафчето.

Джентри я прегърна с лявата си ръка. За миг тя остана вцепенена и после меко се отпусна към него, косата ѝ едва докосваше бузата и брадичката му. Няколко минути тялото ѝ продължи да трепери със ситната агония на шока и тръпките на страха, който я беше събудил.

– Всичко е наред – промърмори Роб и я погали по гърба. – Всичко е наред...

Успокояваше я плавно и нежно, като че ли галеше котенце.

Известно време по-късно вече почти беше заспал; сигурен, че и тя спи, усети как Натали полека вдига глава, обвива врата му с ръце и го целува. Целувката беше много дълга, много нежна и им завъртя главите и на двамата. Притиснатите ѝ в него гърди бяха меки и топли.

Доста по-късно Джентри погледна Натали, докато тя го яздеше; гледаше дългата ѝ шия и овалното ѝ лице, отметнатата в беззвучен вик глава. Пръстите им бяха плътно сплетени и той отново усети как я разтърсват конвулсии – през нея, в нея. Но този път не бяха тръпките на страха...

Полетът на Натали за Сейнт Луис тръгваше два часа преди самолета на Джентри за Ню Йорк. Тя го целуна за довиждане. Всеки от тях, роден, отгледан и възпитан на Юг, осъзнаваше, че черна жена и бял мъж, които се целуват на публично място, дори и в Юга от 1980-а, ще предизвикат епидемия от вдигнати вежди и мълчаливо неодобрение. Но и на двамата не им пукаше.

– Да не забравим подаръците! – напомни Джентри и ѝ подаде „Нюзуик“, сутрешно издание, и втория тонов предавател за телефонния си секретар. – Ще проверя довечера – добави.

Натали кимна, реши да не казва нищо и бързо се извърна към рампата за заминаващи.

Един час по-късно, някъде над Кентъки, тя остави „Нюзуик“, вдигна вестника и откри статия, която щеше да промени живота ѝ завинаги. Беше на трета страница.

ФИЛАДЕЛФИЯ (АП)

Филадельфийската полиция все още не разполага със солидни следи или заподозрени за клането на четиримата членове на младежка банда от Джърмънтаун, станало на Бъдни вечер. Детективът от отдел

„Убийства“ Лио Хартуел го описва като „едно от най-ужасните неща, които съм виждал за десетте ми години на служба“.

Четирима членове на младежката улична банда „Соул Брикярд“⁵ бяха открити мъртви сутринта на Коледа в района на Маркет Скуеър в Джърмънтаун.

Полицията отказва да назове имената на жертвите и специфичните подробности от масовото убийство. Знае се обаче, че и четирите жертви са на възраст между 14 и 17 години и телата им са били обезобразени. Лейтенант Хартуел, отговорният за разследването офицер, не пожела нито да потвърди, нито да отрече думите на свидетели на престъпление-то, твърдящи, че и четирите момчета са били обезглавени.

„Започнали сме внимателно разследване – заяви капитан Томас Морано, началник на отдел «Убийства» в Джърмънтаун. – Проучваме всички улики“.

Историята на бандитските вендети в квартал Джърмънтаун във Филадельфия е богата: двама починали преди това през 1980 г. и шест убийства от 1979 г., резултат от гангстерска война.

„Убийствата от Бъдни вечер са много изненадващи – заяви преподавателят Уилям Уудс, управител на «Ковенънт Сетълмънт Хаус» в Джърмънтаун. – Проявите на насилие между бандите намаляваха през последните десет месеца и не знам за никакви спорове или вендети в момента“.

Бандата „Соул Брикярд“ е една от десетките младежки банди в района на Джърмънтаун и по наши сведения е съставена от четирийсет пълноправни члена и два пъти повече „помощници“. Както и при повечето филаделфийски улични банди, тя постоянно е в конфликт с местните служители на закона, макар че през последните години имаше опити да се подобри имиджът на подобни банди чрез спонсорирани от общината програми като „Ковенънт Хаус“ и „Обществен достъп“. И четиримата убити младежи са били членове на бандата.

Натали моментално разбра, инстинктивно и без съмнение, че това събитие има нещо общо с Мелани Фулър. Нямахме представа как една старица от Чарлстън може да има пръст в бандитски вендети във Филадельфия, но отново усети стегнатата хватка на шията си и топлия, беззвучен шепот в дясното си ухо: „Жената ли искаш да намериш? Виж в

5. Соул Брикярд – букв. „душевна тухларна“, „закоравяла душа“. „Soul“ освен това се явява и жаргонна дума за негър. – Бел. ред.

Джърмънтаун“.

На Международното летище в Сейнт Луис – местните още го наричаха „Ламбърт фийлд“ – Натали се реши и действа според взетото решение, преди да се уплаши прекалено, за да се откаже. Знаеше, че ако се обади на Фредерик и види приятелите си, няма да ѝ стигнат силите да продължи нататък. Тя затвори очи и си припомни образа на баща си, легнал самичък – лицето му още не беше гримирано – в празния погребален дом, а раздразненият собственик на бюрото повтаряше отново и отново:

– Очаквахме роднините да дойдат чак утре!

Натали използва кредитната си карта и купи билет за следващия полет на TWA за Филаделфия. Провери в портмонето си – бяха ѝ останали към двеста долара в брой и шестстотин и петдесет в пътнически чекове. Увери се, че все още разполага с журналистическата си карта от лятната работа в „Чикаго Сън Таймс“ и после се обади на Бен Йейтс, фото-редактор там.

– Нат! – гласът му надви хъркането по линията и гълчавата на летищните шумове. – Мислех, че си в колеж чак до май!

– Така е, Бен – отвърна Натали, – но ще ходя във Филаделфия тия дни и се чудех дали ще искаш снимки от онази работа с клането на бандитчетата.

– Естествено – колебливо каза Йейтс. – Какво клане на бандитчета? Натали му обясни.

– Иха! – възкликна той. – Не, туй чудо няма да даде никакви снимки. Пък и да има, ще стигнат тук по жицата!

– Но ако намеря нещо интересно, ще ги вземеш ли, Бен?

– А, естествено – отвърна фоторедакторът. – Какво става, Нат? Вие с Джо добре ли сте?

Натали се почувства така, все едно някой я е ритнал здравата в корема. Кой знае защо, Бен не беше чул за смъртта на баща ѝ. Тя изчака, докато отново успее да си поеме дъх, и отвърна:

– Друг път ще говорим, Бен. Засега, ако филаделфийската полиция или някой друг се обадят да проверяват, нали можеш да потвърдиш, че съм на хонорар към „Сън Таймс“?

Мълчанието отсреща продължи само няколко секунди.

– Аха, що не, Нат! Няма проблеми. Но ме уведоми какво става, може ли?

– Много ясно, Бен. Веднага щом имам възможност. Честно. Преди да потегли, Натали се обади в университетския компютърен център и

остави съобщение на Фредерик, че ще му звънне скоро. След това позвъни на телефона на Джентри в Чарлстън, изслуша гласа му на касетката на телефонния секретар и след сигнала каза:

– Роб, Натали е... – разказа му за промяната в плановете и причините си за това. Поколеба се. – Пази се, Роб!

Директният полет за Филадельфия беше препълнен. Човекът на седалката до нея се оказа чернокож, извънредно добре облечен, красавец, своеобразен дебеловрат и гранитолик начин. Напълно бе погълнат от „Уолстрийт Джърнъл“ и Натали погледа през прозореца, а после поспа. Когато се събуди четирийсет и пет минути по-късно, се чувстваше скапана замаяна като след преливане и съжالياваше, че е тръгнала на това безумно пътешествие да гони Михаля. Извади чарлстънския вестник от чантата на апарата си и прочете статията за десети път. Струваше й се, че са минали векове, откакто се намираше в Чарлстън... с Роб Джентри.

– Очевидно четете за проблемите в задния ми двор?

Натали се обърна. Добре облеченият тип до нея бе оставил своя „Уолстрийт Джърнъл“. Той й се усмихна над ръба на чашата си със скок.

– Спахте, когато стюардесата взе поръчките – уточни той. – Искате ли да я повикам?

– Не, благодаря – отвърна тя. Нещо в маниерите на този тип я караше инстинктивно да застане нащрек, макар че на пръв поглед всичко в него – усмивката, мекият глас, отпуснатата поза – предполагаше открито дружелюбие. Попита го:

– Какво имате предвид с този ваш „заден двор“? Той посочи вестника й с чашата си.

– Тази работа с бандите – обясни. – Живея в Джърмънтаун. Тези боклуци вечно се бият!

– Може ли да ми разкажете нещо повече? – полюбопитства Натали. – За бандите... и за убийствата.

– Бандите ли? Ами да... – поде той с глас, който й напомни за басовия тътен на актьора Джеймс Ърл Джоунс. – За убийствата – не. Последните няколко дни не бях в града... – той й се усмихна още по-широко. – Освен това, госпожице, идвам от малко по, ъ-ъ, облагородена жилищна част на града, отколкото тези нещастни глупаци. Ще ходите ли в Джърмънтаун, докато сте във Филадельфия?

– Не знам – отвърна Натали. – Защо питате? Усмивката на едрия мъж се разшири още повече, макар че в кафявите му очи бе трудно да се прочете нещо.

– Просто се надявах да наминете – каза той безгрижно. – Джърмънтаун е интересно, историческо място. Освен бордеите и бандите си има и красота, и богатство. Бих искал да опознаете и двете страни, ако ще ходите на посещение във Филадельфия. А може би живеете там? Не би трябвало да си вадя прибързани заключения. Натали се насили да се отпусне. Не можеше да прекарва цялото си време в състояние на параноидно раздразнение. – Не, просто наминавам – каза тя. – И бих искала да науча повече за Джърмънтаун... доброто и лошото.

– Честна сделка – съгласи се спътникът ѝ. – Ще си поръчам още едно питие – и махна на стюардесата. – Сигурна ли сте, че не искате нищо?

– Може да взема една кола – призна Натали.

Той поръча две питиета и се обърна с усмивка към нея.

– Добре – каза. – Ако ще играя ролята на официален екскурзовод за Филадельфия, предполагам, че трябва поне да се запознаем...

– Казвам се Натали Престън – представи му се тя.

– Радвам се да се запознаем, госпожице Престън – каза спътникът ѝ с любезно кимване. – Аз съм Янсен Лухар. На вашите услуги.

„Боинг“-ът 727 продължи на изток, като без усилие се плъзгаше по пътищата на бързо приближаващата зимна нощ.

17

Александрия, Вирджиния, четвъртък, 25-и декември 1980

Те дойдоха за Аарон Ешкол и семейството му малко след два часа сутринта на Коледа.

Аарон спеше сладко. Някъде след полунощ беше ставал и слизал по стълбите да хапне от коледните бисквитки, които съседите Уентуърт им бяха подарили. Прекараха много приятно Бъдни вечер – трета година поред те се присъединяваха към Уентуърт, Дон и Тина Сийграм за празничната вечеря. Съпругата на Аарон – Дебора – беше еврейка, но и двамата не взимаха религията на сериозно. Дебора дори се чувстваше неудобно от това, че Аарон още се смята за ционист. Той често си мислеше, че тя се чувства добре в Америка. Умееше да вижда всяка страна на всеки въпрос. Виждаше страни, които дори не съществуваха. Аарон продължаваше да изпитва неудобство на партитата в посолството, когато

Дебора защитаваше гледната точка на Палестинския фронт за освобождение. Не, не ПФО, поправи се Аарон, докато дояждаше третата и последната си бисквитка – палестинците. „Просто лаф да става...“ – казаваше тя, но беше добра в споровете... по-добра от него и понякога му се струваше, че освен в кодовете и шифрите, него за нищо друго не го бива. Виж, чичо Саул се наслаждаваше да спори с Дебора.

Чичо Саул. От четири дни Аарон се чудеше дали да сведе очевидното изчезване на чичо си до знанието на Джак Коен, неговия супервайзър и началник на дивизията Мосад във вашингтонското посолство. Джак бе дребен, оплешивяващ мъж, който оставяше впечатление за хаотично, мечешко Дружелюбие. Беше стигнал до чий капитан на паравойниците, с които взимал участие в атаката Ентеб преди четири години, и имаше репутацията на главния „мозък“, намирал се зад залавянето на цяла ракетна база на египетски SAM през войната на Йом Кипур. Джак щеше да знае дали изчезването на Саул е сериозно или не. Но Леви настояваше за предпазливост. Приятелят на Аарон от кодирането, Леви Кол, бе направил снимките и беше помогнал за идентификацията. Бе ентузиазизиран – сигурен, че чичото на Аарон се е натъкнал на нещо голямо – но не му се искаше да осведомяват Джак Коен или господин Бергман, аташето на посланика, без по-подробна информация. Точно Леви тихо-мълком бе помогнал на Аарон да провери местните хотели миналата неделя в безплодно търсене на Саул Ласки.

В един и десет Аарон изключи лампите в кухнята, провери панела на алармата в долния коридор и се качи да легне в леглото и да зяпа тавана. Близнаците бяха много разочаровани; той каза на Бек и Реа, че чичо Саул ще идва в неделя вечерта. Саул не мърдаше от Ню Йорк повече от три-четири пъти годишно, но четиригодишните близначки на Аарон го обожаваха. Аарон разбираше защо; помнеше нетърпението, с което очакваше посещенията на чичо си, когато беше момче в Тел Авив. Всяко семейство трябва да си има чичо, който не се дуе пред децата, но и обръща внимание, когато те казват нещо важно, винаги носи правилния подарък – не задължително голям, но непременно отразяващ истинските и задълбочени интереси на детето – и който разказва вицове и истории с онзи сух, тих глас, много по-забавен от пресилената театралност на повечето възрастни. Не приличаше на Саул да пропусне такава възможност.

Леви предположи, че чичото има пръст в бомбения атентат на офиса на сенатор Келог същата неделя. Връзката с Нийман Траск бе прекалено очевидна, за да я отхвърлят, но Аарон знаеше, че чичо му просто

не би се забъркал в нещо такова – Саул си бе изживял своето в края на четирийсетте, когато всички – от бащата на Аарон до Менахим Бигин – бяха взели участие в хагана, която сега същите тези бивши партизани осъждаха като проява на тероризъм. Аарон знаеше, че Саул е бил на фронта през три войни, но винаги като доктор, а не като войник. Спомняше си как заспиваше в апартамента в Тел Авив и в летните нощи на фермата, а навън баща му и чичо му спорят по въпроса за етиката на атентатите – Саул шумно възразяваше, че репресивните атаки с А-4 „Скайхоук“ са избивали деца досущ както и партизаните от ПФО с техните калашници.

Четири дни разследване на експлозията в сенатския офис не бяха довели Аарон и Леви на пътя към истината. Обичайните източници на Леви в Щатския департамент на правосъдието и ФБР или не знаеха нищо, или не искаха да говорят по този случай. Обажданията на Аарон до Ню Йорк не бяха разкрили и следа от Саул.

„Той е добре – помисли си Аарон и добави с гласа на чичо Саул: – Не си играй на Джеймс Бонд, Мод!“

Тъкмо задрямваше – в съня му близначките играеха около коледната елха на Уентъъртови – когато чу шум в коридора.

Събуди се незабавно. Отметна завивките, взе си очилата от плота на нощното шкафче и извади заредената берета от чекмеджето. – К'во... – попита Дебора сънено.

– Млъквай – изсъска той.

Според идеята нямаше начин някой да влезе в дома им, без да вдигне тревога. През изминалите години посолството бе ползвало тази къща в Александрия за тайно скривалище. Беше в закътан *cul-de-sac*, далеч от пътя. Дворът бе равен, стените и портата бяха оплетени с електронни сензори, които биха вдигнали аларма по панелите в главната спалня и долния коридор. И самата къща бе защитена с подсилени със стомана врати и система ключалки, които можеха да отблъснат и най-добрия взломджия; сензорите по вратите и прозорците също бяха вързани с алармената система. Дебора се дразнеше от многото фалшиви тревоги, вдигани по периметъра, и на практика прекъсна част от системата скоро след като се нанесоха. Това бе един от малкото мигове по време на брака им, когато Аарон наистина ѝ вдигна скандал. Сега Дебора приемаше засилената сигурност като цена, която се налага да плаща, задето живее толкова далеч в предградията. Аарон мразеше да се намира на такова разстояние от работата си, далеч от другите служители в посолството, но приемаше положението, понеже близначките харесваха селската

местност и животът тук ощастливяваше Дебора. Той не смяташе за възможно нашественик да проникне и през двете нива от алармената система, без да вдигне тревога.

В коридора се разнесе и друг звук, далеч от задното стълбище и стаята на близначките. Аарон беше почти сигурен, че чува и приглушен шепот.

Той махна на Дебора да се спусне на пода от задната страна на леглото. Тя се подчини, придърпвайки телефона със себе си. Аарон безшумно измина трите крачки, които го делеяха от вратата на спалнята. Дишаше дълбоко, нагласи очилата си с лявата си ръка, вдигна стабилно беретата с дясната, вкара първия патрон в дулото и излезе в коридора.

Там имаше трима души, може и повече да бяха, но тези стояха на не повече от пет метра нататък по тъмния коридор. Носеха тежки маскировъчни якета, ръкавици и ски-маски. Двамата отпред държаха готови за стрелба оръжия, опрени в главите на Ребека и Реа; очите на близначките изглеждаха огромни над дланите, които им затъкваха устите, а крачолите на пижамите им сияеха ужасно бели на фона на тъмните якета. Без дори да се замисли, Аарон застана в разкрачената стойка за стрелба с две ръце, която му бяха втъпявали. Направо чуваше гласа на Елия и точно си припомни бавните, но твърди слова на инструктора: „Ако не са готови, стреляй. Ако са готови, стреляй. Ако имат заложници, стреляй. Ако има повече от една цел, стреляй. Два изстрела по всеки, два! Не мисли – стреляй!“.

Но това не бяха заложници; бяха неговите дъщери – Ребека и Реа. Аарон виждаше ваденката на Мики Маус на пижамите им. Прицели малката берета в първата ски-маска. На стрелбището, дори при слабо осветление, би заложил произволна сума, че ще вкара два изстрела в мишена с размера на човешка глава, ще се обърне с все още изпънати ръце, цялото му тяло ще се завърти и ще вкара още два куршума в следващото лице. А от мизерните пет метра би могъл да набута цял пълнител от десет двайсет и два калиброви куршума в кръгче с размера на юмука му. Но това там бяха дъщерите му.

– Хвърли оръжието – равният глас на мъжа бе приглушен от маската. Пистолетът му – дългоцевен люгер с черната пъпка на заглушителя – дори не бе прицелен точно в главата на Беки. Аарон беше сигурен, че може да застреля и двамата, преди те да натиснат спусъците. Усещаше дървения под под босите си стъпала. Две секунди бяха минали, откакто стъпи в коридора. Никога не предавай оръжието си, беше казал Елия в онова горещо лято в Тел Авив. Никога. Винаги стреляй, за да убиеш.

По-добре ти или заложникът да бъдете ранени или да умрете, но и врагът да умре, отколкото да предадеш оръжието!

– Хвърли го!

Все още приведен, Аарон остави беретата на пода и протегна празните си ръце.

– Моля ви. Моля ви, не наранявайте момиченцата ми!

Бяха общо осмина. Те вързаха ръцете на Аарон зад гърба му с най-обикновено тиксо, извадиха Дебора иззад леглото и заведоха и четиримата в дневната на долния етаж. Двама от маскираните влязоха в кухнята.

– Моди, нямаше никакъв сигнал – просъска Дебора, преди мъжът, който я влачеше, да залепи устата ѝ с тиксо.

Аарон кимна. Нямаше си доверие да заговори.

Водачът го накара да седне на столчето за пиано. Дебора и момичетата отидоха на пода, с гръб към бялата стена. Не бяха вързали устите и китките на момичетата, те и двете хълцаха и прегръщаха майка си. По един тип в маскировъчно яке, с джинси и ски-маска, клекна до всяка от тях. По сигнал на водача си и шестимата си свалиха маските.

„О, Богове, ще ни убият накрая!“ – помисли си Аарон. В тази секунда бе готов да даде всичко, което бе имал някога или се бе надявал да има, само за да върне времето с три минути назад. Трябваше да стреля два пъти, да се завърти, да стреля два пъти, да се завърти...

И шестимата присъстващи бяха бели, загорели, в отлична форма. Не приличаха на палестински агенти или командоси на Бадер-Мейхоф. По-скоро изглеждаха като хората, с които Аарон ежедневно се разминаваше на улицата във Вашингтон. Онзи, застанал пред него, се наведе така, че лицата им да са само на една педя. Очите му бяха сини, зъбите – идеални. В гласа му се усещаше лек акцент от Средния Запад.

– Трябва да поговорим, Аарон!

Аарон кимна. Ръцете му бяха толкова здраво залепени зад гърба, че кръвообращението бе прекъснато. Ако паднеше назад от стола си, можеше да сполучи да ритне веднъж красавеца, който се бе навел над него. Другите петима бяха въоръжени и далеч от обсега му при каквито и да е обстоятелства. Той усети жлъчка в устата си и му се прищя сърцето му да позабави бесния си ритъм.

– Къде са снимките? – попита красавецът до него.

– Какви снимки? – Аарон не можеше да повярва, че успя да продума, да не говорим, че каза това с толкова твърд и безизразен глас.

– Ау, Моди, не си играй с нас! – изръмжа мъжът и кимна на слабия до стената. Без да промени изражението си, той удари четиригодишната Беки през лицето.

Детето изпищя. Дебора се замята срещу въжетата и измуча зад тиксотото. Аарон се надигна от мястото си.

– Ти, кучи сине! – извика на иврит. Красавецът ритна краката на Аарон изпод него. Той тежко се стовари върху дясното си рамо и удари носа и скулата си при падането върху полирания под. Сега вече и двете деца пищяха. Той чу откъсване на лента от ролката тиксо и писъците замлъкнаха. Слабият пристъпи към него, вдигна го на крака и го метна обратно на мястото му върху столчето за пиано.

– Те в къщата ли са? – попита меко красавецът.

– Не – отвърна Аарон. От носа му и по горната му устна капеше кръв. Той отметна глава назад и усети болка от синината, която вече започваше да разцъфва на бузата му. Дясната му ръка бе вцепенена. – На сигурно място в посолството са – додаде и облиза няколко от капките кръв.

Красавецът кимна и се усмихна леко.

– Кой друг ги е виждал, освен чичо ти Саул?

– Леви Кол.

– Началникът на комуникациите – уточни мъжът меко и окуражително.

– Изпълнителен директор – поправи го Аарон. Може би все пак имаше шанс. Сърцето му отново се втурна в галоп. – Юри Давиди е в отпуската.

– Кой друг ги е виждал?

– Никой – отвърна Аарон.

Красавецът поклати глава, сякаш разочарован от отговора му. Кимна на третия мъж. Дебора изпищя, когато в хълбока ѝ се заби тежък ботуш.

– Никой! – изпищя Аарон. – Кълна се! Леви не искаше да казваме на Джек Коен, докато не съберем още информация. Кълна се. Мога да ви дам снимките. Леви пази негативите в сейф. Можете да вземете всички...

– Тихо, тихо – рече му красавецът. Обърна се, когато още двама излязоха от кухнята. Те кимнаха. Нареди им: – Горе!

Четиримата излязоха.

Аарон внезапно подуши газ. „Пуснали са газовата фурна – помисли си. – Отворили са дюзите. О, Боже, защо?“

Останалите трима вързаха ръцете и краката на децата и краката на Дебора. Той отчаяно се опита да измисли какво може да спазари с тях.

– Ще ви заведа там, ако искате – каза. – Почти празно е в момента. Някой може да дойде с мен. Ще вземем снимките... и каквито документи искате. Кажете ми какво искате и ще вляза с вас, и се кълна, че...

– Шшш – изшътка му мъжът. – Хани Адам виждал ли ги е?

– Не – простена Аарон. Те полагаха Деб и близначките на пода, внимателно, за да се убедят, че главите им няма да се ударят в дървото. Дебора беше пребледняла и очите ѝ се бяха забелили. Аарон се чудеше дали не е припаднала.

– Барбара Грийн?

– Не.

– Моше Херцог?

– Не.

– Пол Бен-Бриндзи?

– Не.

– Хаим Цолков?

– Не.

– Зви Хофи?

– Не.

Литанията продължи през всички нива в посолството, чак до екипа на посланика. Както Аарон осъзна от самото начало, беше игра... безвреден начин да убият времето, докато горе и в кабинета му върви претърсване. Той беше готов да играе каквито и да е игри, да разкрива всякакви тайни, само това да значи още десет минути без болка за Дебора и близначките. Едното момиче простена и се опита да се претъркули. Тънкият потуша малкото ѝ рамо.

Четиримата се върнаха. Най-високият поклати глава.

Красавецът въздъхна и каза:

– Добре, да го направим!

Един от онези, които бяха горе, носеше бял чаршаф от леглото на близначките. Окачи го на стената с помощта на хирургически лепенки. Вдигнаха Дебора и децата и ги облегнаха на него.

– Събудете я!

Слабият извади капсула ароматни соли от джоба си и я счупи под носа на Дебора. Тя се върна в съзнание с рязко отмятане на главата. Двамата стиснаха Аарон за косата и раменете и го извлациха до стената, където го сложиха на колене.

Слабият отстъпи, разопакова малък полароид и сне три пози.

Изчака ги да се проявят и ги показа на красавеца. Друг извади малък диктофон „Сони“ и поднесе микрофона близо до лицето на Аарон.

– Моля, прочетете това – нареди красавецът, като разгъна листче хартия. Поднесе го на двайсетина сантиметра от очите на пленника си.

– Не – отвърна той и се стегна да посрещне удара. Ако можеше да промени патоса им... да спечели време...

Красавецът замислено кимна и се извърна.

– Убийте едното от децата – каза меко. – Което и да е!

– Не, почакайте, спрете, моля! Ще го прочета! – Аарон пищеше. Слабият опря заглушителя до слепоочието на Ребека и вдигна предпазителя на автоматика. Не спря и не отклони поглед при писъците на Аарон.

– Само момент, Доналд, ако обичаш – намеси се красавецът. Вдигна отново листчето пред лицето на жертвата си и включи касетофончето.

– Чичо Саул, ние с Деб и децата сме добре, но моля те, прави каквото казват... – поде Аарон. Прочете няколкото абзаца. Отне по-малко от минута.

– Много добре, Аарон! – похвали го красавецът. Двамата отново стиснаха жертвата си за косата и отметнаха главата му силно назад. Той се бореше да вкара въздух в стегнатото си гърло и се напъваше да гледа поне с ъгълчетата на очите си.

Махнаха чаршафа и го отнесоха. Един от мъжете извади черен найлон от джоба си и го разгъна на пода пред Дебора. Парчето беше не по-голямо от метър на метър и дваисет и миришеше като евтина завеса за баня.

– Донесете го тук – каза красавецът и Аарон бе завлечен до столчето за пиано. В мига, в който пуснаха главата му, той се размърда – краката му се разгънаха като пружина, темето му се насочи да удари красавеца в брадичката, завъртя се, ръгна другия в корема, изплъзна се от шестте ръце, които посягаха да го докопат, ритна някого в слабните, пропусна, после падна, един остана под него, двама други – върху му, удари си отново дясната буза, силно, но не му пукаше...

– Да започнем отначало – каза красавецът тихо. Попипа брадичката си и отвори уста, разтягайки мускулите на челюстта. По-голямата част от синината вероятно щеше да остане скрита под брадичката му.

– Кои сте вие? – изсъска Аарон, докато го влачеха в изправено положение и го полагаха на стола за пиано. Някой му върза и глезените.

Не му отговориха. Слабият премести Дебора напред и я накара да

коленичи на черния найлон. Двама държаха по две педи тънка жица, заострена в единия край и с дървена дръжка в другия. В стаята смърдеше на газ. От миризмата на Аарон му се гадеше.

– Какво ще правите с нас? – гърлото му беше така пресъхнало, че думите прозвучаха просто като изхърквания. Дори когато красавецът му отговори, той чувстваше как съзнанието му се приплъзва като кола по невидим лед, а полезрението му се измества, все едно гледа отвисоко към тази сцена. Дълбоко в себе си не приемаше онова, което ще се случи сега, но знаеше какво ще стане. В плен на пълната си неспособност да промени и една секунда от миналото или бъдещето, усещаше прииждането на невероятното, абсолютно непреодолимо цунами безпомощност, което стотици поколения евреи преди него също бяха изпитвали, задавяни от него на входа на пещите, поглъщани в прилива му на вратата към душовете; бяха го изпитвали, докато гледат как над старите градове се вдигат пламъци и слушат виковете на гоим наблизко, натежали от бяс и омраза: „Чичо Саул знаеше!“ – помисли си Аарон, докато затваряше очи и стискаше клепачи, и си пожела съзнанието му да не е разбрало обяснението.

– Ще има експлозия на газ – каза красавецът. Имаше търпелив глас – глас на учител. – Пожар. Телата ще бъдат открити в леглата. Много зле изгорени. Един много добър полицай или съдебен лекар би могъл да открие, че жертвите са починали малко преди огънят да обхване телата, но няма да замесваме такъв специалист. Жицата влиза в ъгъла на окото... право в мозъка. Остава съвсем мъничка дупка, дори и на тяло, което не е изгорено – той говореше на другите. – Мисля, че ще намерят госпожа Ешкол в коридора горе... с по едно дете във всяка ръка... почти е успяла да надбяга пламъците. Първо довършете жената. После близначките!

Аарон се бореше, крещя и рита. Здравата хватка на нападателите го удържа на място.

– Кои сте вие? – изкрещя той.

За негова изненада, красавецът му отговори:

– Кои сме ли? Ами, никои не сме. Никои... – той отстъпи встрани, за да може жертвата да вижда по-добре онова, което правят останалите.

Аарон вече не се съпротивляваше, когато накрая мъжете с жиците пристъпиха и към него.

18 Мелани

Автобусът ни носеше на север, през безкрайните бордеи в покрайнините на Балтимор и през индустриалната клоака на Уилмингтън. Нямаше как да не си спомня един пасаж от посланията на Свети Августин: „Дяволът е съградил поселищата си на Север“.

Винаги съм мразила големите северняшки градове: техните приливи на безлична лудост, тяхната мрачина и мръсотия с цвят на въглищен прах, както и усещането за безнадеждност, което сякаш обгръща мръсните им улици и също тъй мръсните обитатели. Винаги съм смятала за най-видим аспект на продължителното предателство на Нина това, че тя предаде Юга заради студените каньони на Ню Йорк. Нямах намерение да ходя толкова на север, че да стигна чак до там, не и аз!

Внезапен, кратък порой снежинки закри депресиращата гледка и аз насочих вниманието си към вътрешността на автобуса. Жената от другата страна на пътеката срещу мен вдигна поглед от книгата си и ми се усмихна срамежливо – за трети път, откакто бяхме напуснали вашингтонските предградия. Кимнах и продължих да плета. Вече подозирах, че стеснителната дама срещу мен – жена, която вероятно тъкмо навършваше петдесет, но създаваше впечатление, че е с поне двайсет години по-възрастна стара мома – спокойно можеше да се окаже част от разрешението на проблема ми.

На един от проблемите ми.

Радвах се, че напуснах Вашингтон. Като млада доста харесвах този сънен град с южняшки дух; дори преди Втората световна война си беше запазил част от това излъчване на ленив хаос. Но сега мраморният купол на града ме подсещаше за претенциозен мавзолей, пълен с бръмчащи, гладни за власт насекоми.

Погледнах към снежните вихри и в първия момент не можах да се сетя кой ден или месец сме. Датата ми дойде първа – четвъртък. Бяхме прекарали вторник и сряда в отвратителен мотел на няколко километра от центъра на Вашингтон. В сряда накарах Винсент да откара буика в околностите на Капитолия, да го захвърли там и да се върне до мотела пеша. Разходката му отне три часа, но той не се оплака. Не би и могъл да се оплаква отсега нататък. Във вторник вечерта го накарах да се погрижи за нужните лични подробности с помощта на прост шивашки конец и игла, която нагрях на пламъка на свещ.

Покупките, които направих в един търговски център онази сряда сутрин – няколко рокли, халат, бельо – бяха още по-потискащи в сравнение с прелестните неща, които загубих в Атланта. Все още имах почти деветхиляди в пътнически чекове в абсурдната ми сламена чанта. Разбира се, разполагах с много повече пари в различни сейфове и спестовни сметки в Чарлстън, Минеаполис, Ню Делхи и Тулон, но засега нямах намерение да се опитвам да ги прибера. Щом Нина знаеше за сметката ми в Атланта, сигурно знаеше и за останалите.

„Нина е мъртва!“ – напомних си.

Но от всички ни тя имаше най-силна Способност. Тя бе използвала един от биячите на Уили да взриви самолета му, докато същевременно седеше и говореше с мен. Способността и беше невероятна, ужасяваща. Можеше да ме достигне дори от гроба, усилваше се, макар тялото на Нина Драйтън да гниеше в ковчега. Сърцето ми се разтупка и аз погледнах през рамо към лицата, едва различими в сумрачните редици автобусни седалки...

Нина е мъртва.

Беше четвъртък, точно една седмица преди Коледа. Значи: осемнайсети декември. Събирането ни се състоя на дванайсети. Цели епохи разделяха тези две дати. През изминалите две десетилетия моят живот не бе претърпявал по-сериозни промени от обичайните Глезотии, които си позволявах. Сега всичко се бе променило.

– Извинете – каза ми жената от другата страна на пътеката, – но не мога да не се възхитя на вашето плетиво. Пуловерче за внучето ли плетете?

Обърнах се и озарих дребната женица с пълния чар на усмивката си. Когато бях много млада, преди да открия, че има доста неща, които една млада дама просто не бива да прави, обичах да ходя за риба с баща ми. Точно онова първо трепване на кордата, първите колебливи подръпвания и подскоци на плувката смятах за най-възбуждащи. Ценях най-много именно онзи миг, когато кукичката още не се е забила дълбоко и трябва да бъдат вкарани в игра всички умения на въдичаря.

– Ами, всъщност да – признах, макар че от самата мисъл някъде да си имам мяучещо внуче ми се гадеше, но още преди много време бях открила и терапевтичния ефект от плетенето, и психологическия камуфлаж, който то предлагаше пред другите хора.

– Момченце ли е?

– Внучка – отвърнах и се плъзнах в съзнанието на тази жена. Беше все едно да преминеш през отворена врата. Никаква съпротива. Бях

колкото се може по-внимателна и нежна, носех се по умствените коридори и площадки и през други отворени врати, не се намесвах, докато не открих центъра на удоволствието на мозъка и. Представих си процеса на галене на персийка котка – макар всъщност да мразя котките – и я погалих, усещайки прилива на удоволствие, който протече през нея и се изля като неочаквано напикаване с гореща урина.

– О! – възкликна тя, изчерви се, после се изчерви отново, понеже не знаеше защо се е изчервила първоначално. – Внучка, колко хубаво!

Започнах да я галя по-умерено, настроих движенията, координирах ги с всеки поглед, който тя ми хвърляше, усилвах докосването, когато тя чуваше гласа ми. Някои хора ни поразяват с тази особеност още при първата среща. При младежите това се нарича влюбване. При политиците го наричат „чаровно излъчване“. Когато го прилага майстор на риториката, който има Способност, склонни сме да наричаме резултата „масова истерия“. Един от често споменаваните, но рядко забелязвани факти, за които говорят съвременниците и съратниците на Адолф Хитлер, е, че хората се чувствали добре в негово присъствие. След няколко седмици дресировка на нивото, което прилагам, тази жена щеше да развие пристрастеност, по-силна от тази, предизвиквана от хероина. Обичаме да обичаме, понеже това е най-близкото до наркотично пристрастие усещане, което хората могат да изпитват.

След няколко минути разговор на общи теми тази самотна дама, която изглеждаше много по-стара от реалната си възраст, както аз изглеждах по-млада от моята, потупа седалката до себе си и отбеляза, отново заливайки се в руменина:

– Тук има повече от достатъчно място. Искате ли да се присъедините към мен, за да продължим разговора си, без да се налага да повишаваме глас?

– С удоволствие – отвърнах и пъхнах кълбото и иглите в сламената си чанта. Плетивото си беше изиграло ролята.

Тя се казваше Ани Бишоп и се прибираще къщи във Филаделфия, след продължително и незадоволително посещение във Вашингтон – при семейството на по-малката и сестра. След десет минути разговор вече ми беше казала всичко, което имах нужда да зная. В случая дори нямаше нужда от умственото погаване; тази жена просто умираше да си поговори с някого.

Ани произхождаше от порядъчен и състоятелен филаделфийски род. Основан от баща и попечителски фонд представляваше основният

и източник на доходи. Така и не се беше омъжвала. Цели трийсет и две години тази бледа сянка на жена бе гледала брат си Пол, параплегик, когото прогресиращо нервно заболяване бавно превръщаше в квадриплегик!⁶

Миналия май Пол бе починал и Ани Бишоп още не се бе приспособила към този свят, в който не носи отговорност за него. Посещението при сестра и Илейн – първото подобно от осем години – се бе оказало печално недоразумение; Ани трудно понасяше недодялания съпруг на Илейн и зле възпитаните и дечица – семейството пък очевидно се отвращаваше от моминските навици на леля Ани.

Познавах типа на Ани Бишъп добре – дори се бях преструвала на подобна сломена женица по време на дългия си зимен сън в живота. Тя беше сателит в търсене на свят, около когото да орбитира. Всеки свят би свършил работа, стига само да не изисква студеното, самотно въртене на независимостта. Параплегичните братя са дар от Бога за такива жени; безкрайно и еднопосочно посвещение на съпруг или дете би било разумна алтернатива, но грижата за болен брат предоставяше далеч повече извинения, за да избягваш друго обвързване и връзки с хора въобще, както и отегчителните подробности на живота. В безрезервната си служба и себеотдаване, тези жени неизменно се превръщат в егоистични чудовища. В скромното, цялостно и любящо посвещение в грижата на скъпия и починал брат усещах перверзен фетишизъм към цукалото и инвалидната количка, болестно самозадоволяване в отричането от всичко за трийсет години саможертва на младостта, ранната зрялост и родителството в служба на смрадливите нужди на един дишащ труп. Познавах Ани Бишъп добре: тя беше поклонничка на бавно и самозадоволяващо самоубийство. Самата мисъл ме кара да се срамувам, че съм от същия пол. Често, когато съм се сблъсквала с подобни нещастни плужещи, съм се съблазнявала от мисълта да им помогна да пхнат ръце в собствените си гърла, докато се задавят в собственото си повръщано и прикочат с живота.

– Да, да, разбирам – казах и я потупах по рамото, докато ми разправяше злочлеченията си. – Разбирам как е, наистина!

– Вие разбирате – съгласи се Ани. – Толкова рядко човек среща друг, който да разбере чуждата мъка. Чувствам, че имаме много общи неща.

6. Става дума за нервно заболяване, предизвикващо парализа на два от крайниците и впоследствие на четирите. – Бел. прев.

Кимнах и огледах Ани Бишъп. Петдесет и две годишна, тя спокойно можеше да мине за юбилярка на седемдесет. Обличаше се добре, но беше от онези сгърбени стенни цветя, на които всеки костюм или пола висят като раздърпана късна роба или пуловер. Косата и беше кестенява, отдавна прошарена, сресана на път, който тя държеше един и същ от четирийсет и пет годин, и къдрите и висяха като увяхнал букет. Очите и бяха със сенки и торбички – създадени за плач. Устата и бе тънка и права, недостатъчно увиснала, за да я наречеш печална, но очевидно рядко се поддаваше и на смеха. Всичките и бръчки бяха насочени надолу; присъдата на гравитацията бе гравирани дълбоко върху лицето и. Съзнание то и представляваше трескавата, алчна празнота на изплашена катерица.

Тя беше идеална.

Разказах ѝ историята си, използвайки името Биатрис Страун, след като и бездруго го пишеше на картата ми. Съпругът ми бил преуспяващ banker в Савана. Починал пред осем години и оставил имение, което сестриният ми син... Тод... пропилял, понеже очевидно бил способен да губи всичките ми пари, както и собствените си, между впрочем, само че той и безсрамната му жена се самоубили миналата есен в драматична автомобилна катастрофа, като ми оставили разходите за погребението, куп дългове и сина им Винсент, за когото да се грижа. Собственият ми син и бременната му съпруга били в Окинава, преподаватели в мисионерско училище. А сега тъкмо бях продала къщата в Савана, последните дългове на Тод бяха изплатени и се бях впуснала в пътешествие на север – да търся нов живот за праплеменника си и мен самата.

Историята беше съшита с бели конци, но помогнах на Ани Бишъп да повярва в нея с леки докосвания където трябва, за да подчертая всяко откровение.

– Племенникът ти е много хубав – отбеляза Ани.

Усмихнах се и погледнах през пътеката към мястото на Винсент. Той носеше евтина бяла риза, тъмна вратовръзка, син анорак и черни обувки. Бяхме му ги купили в Кей-Март във Вашингтон. Бях му пооформила косата, но реших да си позволя каприза да я оставя дълга; само че сега беше чиста и стегната на конска опашка. Взираше се безизразно към снежните вихри и пейзажа отвъд прозореца. Нямах начин да променя лишеното му от брадичка мише лице или обривите от акне.

– Благодаря – рекох. – Одрал е кожата на майка си... Бог да благослови душата и.

– Много е тих – отбеляза Ани.

Кимнах и позволих на сълзите да придойдат в очите ми.

– Катастрофата... – подох и се наложи да поспра, преди да продължа. – Бедното дете изгуби по-голямата част от езика си по време на катастрофата. Казаха ми, че никога повече няма да може да говори.

– О, Боже, горкият? – състрадателно цъкна с език Ани. – Не ни е дадено да разберем Божията Воля, само можем да носим теглото.

Сближавахме се усърдно, докато автобусът ръмжеше по издигнатата рампа на магистралата над безконечните бордеи на Южна Филадельфия.

Ани Бишъп остана много доволна, когато приех поканата и да прекараме няколко дни при нея.

Центърът на Филадельфия се оказа претъпкан, шумен и мръсен. Винсент носеше багажа ни. Отидохме до подземната станция на метрото и Ани купи билети от „Честнът Хил“ до Челтън Авеню. По време на пътуването с автобуса ми беше разказала за прелестния си дом в Джърмънтаун. Макар че спомена, че градът е западнал през последните десетилетия и с навлизането на „нежелани елементи“, все пак си представях Джърмънтаун като поселище, напълно различно от тухлената и желязна гмеж на Филадельфия. Не беше. Гаснещата следобедна светлина зад прозорците на влака осветяваше съборетини, скупчени тухлени фабрики, пропадащи стълби, тесни улички, засипани с металните трупове на изоставени коли, празни паркинги и негри. Като изключим някои от пътниците във влака и мернатите бели лица в колите по магистралата, която вървеше редом с релсите, градът сякаш бе населен само с негри. Седях изтощена и обезкуражена, вирах се през мазния прозорец на влака към негърчетата, които тичаха през празните паркинги, към малките черни личица, надничащи от мръсните якета, и към негри, които крачеха по мрачния си и заплашителен начин по студените улици, към огромни негърки, които бутаха претрупани пазарски колички, виждах негърски лица зад тъмните прозорци...

Облегнах глава на леденото стъкло и устоях на желанието да заплача. Баща ми беше прав в онези последни слънчеви дни преди Великата война, когато предсказа, че страната ще изгние, щом цветните получат право да гласуват. Те бяха превърнали великата някога нация в мръсни руини на собственото си лениво отчаяние.

Нина никога не би ме открила тук. През последните няколко дни се движех на сляпо. Ако прекарам седмица или дори няколко с Ани – дори и това да означава да се спусна в тази яма с безработни цветнокожи – ще добавя още един случаен елемент в и бездруго случайното си

поведение.

Слязохме на градски перон с табела Челтън Авеню. Релсите минаваха между голи бетонни стени, а градът се разстилаше над нас. Внезапно изплашена, твърде уморена да изкача стълбището до нивото на улицата, ни накарах да поседнем и да починем няколко минути на неудобна пейка с цвят на жлъчка. Група цветнокожи тийнейджъри изгърчаха по стъпалата, като крещяха обиди, бутяха се един друг и блъскаха всички останали, озовали се на пътя им. Чувах уличния шум в далечината. Вятърът беше ужасно студен. От нищото се появиха снежинки и се посипаха по цимента на перона. Винсент не потрепери, нито посегна да заkopчае анорака си.

– Ще хванем такси! – реши Ани.

Кимнах, но не се надигнах, докато не забелязах два плъха с размера на малки котки да се появяват от пукнатина в циментовата стена от другата страна на релсите; те започнаха да похапват сред струпаните там боклуци и изсъхнала кал.

Шофьорът на таксито беше цветнокож и мрачен. Надписа ни сметката заради това, че пътувахме само осем пресечки. Джърмънтаун представляваше смес от камък, тухли, неон и реклами. Челтън Авеню и Джърмънтаун Авеню бяха пълни с коли, оградени с евтини магазини с решетки на прозорците и вратите, и обитавани от човешкия боклук, свойствен за северните градове. Но по Джърмънтаун Авеню вървяха истински тролей и между банките, решетките и боклучавите магазинчета бяха сврени прекрасни стари къщи, тук – тухлен магазин от миналия век, там – малко като носна кърпа паркче с железни огради и изящни скулптури. Навярно преди два века предградието е било малък рай, увенчан с прелестни каменни къщи и обитаван от благородни граждани-фермери или търговци, които са предпочели да живеят на по десетина-петнайсет километра от Филадельфия. Преди сто години ще да е било тихо градче на десет минути разстояние с влак от големия град – все още чаровно място с прекрасни къщи, разположени на сенчести улици, и тук-там някоя странноприемница по пътя. Днес Филадельфия бе погълнала Джърмънтаун, както голям, хранещ се по дъното шаран поглъща невероятно много прекрасни, но по-дребни рибки, само за да се смесят перфектно-белите кости на миналото им със суровия боклук на ужасните храносмилателни сокове на прогреса.

Ани толкова се гордееше с малката си къща, че продължи да се изчервява, докато ни я показваше. Беше анахронизъм: прекрасен, варосан

в бяло дом – навярно навремето е бил селска къща – разположен на нива и петстотин метра от Джърмънтаун Авеню в тясна уличка, наречена „Куин Лейн“. Имаше дървена ограда, твърде олющена и издраскана отпред, въпреки очевидните опити да бъде поддържана в изрядно състояние. Дворчето беше като пощенска марка, по-малко и от онова в чарлътънската ми резиденция. Предната веранда беше миниатюрна, горе имаше две капандури, които минаваха за втори етаж, а отпред се издигаше едно-единствено оголяло прасковено дърво, което изглеждаше така, все едно никога повече няма да се разлисти. Самата къща бе завряна между химическо чистене, което рекламираше умрели мухи на витрината си, и триетажно блокче с вид на изоставено преди десетилетия, ако не броим черните лица, надничащи от прозорците. От другата страна на улицата се намираха разни дребни магазинчета, сгърбени тухлени постройки, превърнати в семейни къщи, и на половин пресечка южно започваха полусрутени борден.

– Не е много, но е дом – заяви Ани в очакване да оспоря първата част от изявлението и. Оспорих го.

Голямата спалня на Ани и малката гостна се намираха на втория етаж. До кухнята имаше малка спалничка, принадлежала на брат и, и стаята още миришеше на лекарства и пури. Ани очевидно планираше да предложи стаята долу на Винсент, а малката гостна – на мен. Помогнах ѝ да ни предложи двете стаи горе, а тя да се нанесе в тази долу. Огледах къщата, докато тя местеше дрехите и личните си вещи.

Разполагахме с малка трапезария, твърде официална за размерите си, мъничка дневна с твърде много мебели и твърде много картини по стените, кухня, сурова и неприятна на вид като самата Ани, стаята на брат и, баня и малка задна веранда, която водеше към дворче, по-малко и от кучешка колиба.

Отворих задната врата, за да лъхне малко въздух в задушната къща; между краката ми мигом се пъкна дебела сива котка.

– О, това е Пухчо – представи го Ани, помъкнала цял наръч дрехи към малката спалня. – Той е моето сладко бебче! Госпожа Панели го гледаше, но той знае, че мама се е прибрала. Нали, миличък? – последното се отнасяше за котката.

Усмихнах се и отстъпих навътре. Предполага се, че жените на моята възраст трябва да обичат котки, да пълнят къщите си с тях щом видят възможност и като цяло да се държат като идиотки, търчейки около арогантните, съпоценни съкровища. Когато бях дете – на не повече от шест или седем – едно лято леля ми дойде на гости заедно с дебелата си

сиамка. Вечно се боях да не би чудовището да ми легне на лицето през нощта и да ме задуши. Няма да забравя как напъхах тази котка в конопен чувал – избрах един следобед, докато възрастните пиеха лимонада в задния двор. Удавих я в езерцето зад каретната на съседите и оставих мокрия труп зад един хамбар, където често се събираха глутница полудиви кучета. След като приключех с дресировката на Ани, не бих се изненадала, ако нейното „сладко бебче“ бъде сполетяно от подобен инцидент.

Ако човек има Способност, е относително лесно да Използва хората и много по-трудно – да ги дресира. Когато ние с Нина и Уили започнахме играта във Виена преди почти половин век, се забавлявахме да Използваме другите – обикновено непознати – и слабо се замисляхме, че винаги накрая се налага да изхвърляме човешките си инструменти. По-късно, докато остарявахме и усвоявахме по-добре своята Способност, всеки от нас откри, че се нуждае от спътник – отчасти слуга и отчасти бодигард – който да е така настроен към нуждите ни, че практически да не изисква усилие да го Използваш. Преди да открия господин Торн в Швейцария, пътувах с мадам Тремон, а преди нея – с един младеж, когото бях нарекла – с юношеска, куха сантименталност – Чарлз, по името на мъртвия ми годеник. Нина и Уили също имаха техните дълги редици „спътници“, чийто край бе дошъл с катастрофалното присъствие на двамата последни компаньони на Уили и отвратителната Барет Крамър на Нина. Подобна дресировка отнема известно време, макар че именно първите няколко дни са критични. Номерът е да оставиш свободна поне повърхностната част от личността, без същевременно да и предоставиш каквато и да е възможност за самостоятелни действия. И макар че действията не бива да са самостоятелни, слугата трябва да е автономен, в смисъл че простите задачи и ежедневните действия трябва да бъдат обмисляни и извършвани, без да се налага пряко Използване. Ако потрябва да се показваш пред хората с такива асистенти, те също така трябва да са запазили и поне минимална част от оригиналната си личност.

Ползата от подобно обучение е очевидна. Въпреки че е трудно – почти невъзможно, макар и Нина да бе способна на това – да Използваш двама души едновременно, не е особен проблем да направляваш действията на двамина дресирани спътници. Уили никога не пътуваше с по-малко от двама от „приятелите“ си, а преди феминистката и фаза Нина бе известна с това, че винаги движи в компанията на пет-шест млади,

самотни хубавци.

Ани Бишп се дресираще лесно, самата тя бе готова да даде всичко от себе си. За трите дни, които прекарах в къщата и, тя бе щателно подготвена и вкарана в релси. С Винсент нещата стояха по съвсем различен начин. Макар началното ми „обучение“ да разруши всичките му по-висши пориви, подсъзнанието му си оставаше бунтовно и до голяма степен представляваше разбъркана плетеница от първични омрази, страхове, предразсъдъци, копнежи и тъмни нужди. Не исках да ги изтривам, тъй като те бяха източник на енергия, която впоследствие щях да анализирам. През онези дълги три дни от уикенда преди Коледа на 1980-а, аз почивах във вмиряната на кисело къща на Ани и изучавах емоционалната джунгла на подсъзнанието на Винсент, като си оставях маркери и подсечки из него – за бъдеща употреба.

В неделя, 21-и декември, похапвах късната закуска, приготвена ми от Ани, и я разпитвах за приятелите и, дохода и начина и на живот. Оказа се, че тя няма приятели и почти никакъв личен живот. Госпожа Панели, съседката отсреща, понякога наминавала на гости и от време на време наглеждала Пухчо. При споменаването на липсващото коте очите на Ани се напълниха със сълзи и усетих как мислите и се приплъзват странично като автомобил по лед. Стегнах умствената си хватка и я върнах обратно към новата и всеобхватна страст – да ми доставя удоволствие.

Ани имаше някъде към седемдесет и три хиляди в банката. Както и други егоистични старици, които наближават отегчителния край на отекчителния си живот, тя от десетилетия бе вегетирала на ръба на бедността, докато трупа пари и акции като вманиачена катерица, която събира запаси в количества, многократно надминаващи способността и да ги изяде през зимата. Предложих, че би могла да обмисли възможността да обърне в налични разнообразните си книжа. Ани реши, че това е великолепна идея. Обсъждахме източниците и на доход, когато тя спомена мимоходом Грумбълторп.

– Обществото ми плаща малка стипендия да го наглеждам и от време на време водя частни групи и го проветрявам, когато е затворено за продължително време, както сега.

– Какво Общество? – полюбопитствах.

– „Филаделфийското общество за опазване на забележителностите“ – обясни Ани.

– И що за забележителност е този Грумбълторп?

– Ще се радвам да ти го покажа – с радост ми предложи тя. – На няма и триста метра отук е.

След трите дни почивка и дресировка на тези двамата в теснотията на къщата на Ани, буквално умирах от скука. Кимнах.

– След закуска – обявих. – Ако ми се ходи на разходка.

Трудно ми е, дори и сега, да опиша очарованието и нелепостта на Грумбълторп. Намира се направо насред срутвация се тухлен безпорядък на Джърмънтаун Авеню. Петте стари сгради са обградени от пивници и боклучави бараки, деликатесни магазинчета и магазини за стоки втора ръка. Тесните улички, които отделят този участък от основната улица, само след броени метри се превръщат в истински бордеи, съборетини и празни дворове. Но тук, на „Джърмънтаун“ № 5267, зад маркировъчната линия на паркинг-автоматите и два потъмнени от мръсотията, издраскани с ножка дъба, на по-малко от пет метра от движението, трелеите и безконечния парад на цветокожи минувачи, се намира ограденото с каменна стена и сгущено зад спуснатите си капаци, посипано с чакъл съвършенство на Грумбълторп.

Имаше две предни врати. Ани извади голяма връзка ключове и ни пусна от източния вход. Вътрешността беше тъмна, прозорците бяха зарити с дебели завеси и здраво затворени капаци. Къщата ухаеше на отминало време, древно дърво и лак за мебели. Ухаеше ми като дом.

– Построена е през 1744-а от Джон Уистър – каза Ани, гласът и се бе усилил и дори вложи екскурзоводски разказвателни нотки в тона си. – Той е филаделфийски търговец, който я използвал за лятна вила. Покъсно станала целогодишна резиденция на семейството.

Излязохме от малкото входно антре във фойето. Широките дъски на пода бяха идеално лъснати, елегантните простички елементи по тавана бяха в стил „Сватбени ленти“, а до малката камина бе поставено едно кресло с широка извита облегалка. На масичката до него стоеше самотна свещ. Не забелязах електрически крушки и контакти.

– По време на Битката за Джърмънтаун – допълни Ани, – английският генерал Джеймс Агню починал в тази стая. Все още личат петната от кръвта му... – тя посочи към пода.

Погледнах лекото обезцветяване на дървото.

– Отвън не забелязах табели.

– Навремето имаше малка табелка на прозореца – каза Ани. – Къщата е отворена за посещения във вторник и четвъртък следобед, между два и пет. Обществото урежда частни посещения за онези, които се интересуват от историята на района. Но сега е затворена – и ще остане така поне месец – докато наберем достатъчно средства да довършим

започнатия в кухнята ремонт.

– Кой живее тук сега? – попитах. Ани се засмя – тънко, мишо писукане.

– Никой не живее тук – отвърна. – Няма ток и отопление, ако изключим камините, няма и водопровод. Проверявам къщата и на всеки шест до осем седмици госпожа Уейвърли от Обществото инспектира.

Кимнах.

– Има и параклис – отбелязах.

– А, да – кимна Ани. – Знаеш обичая. Използват го и за погребения.

– Покажи ми и другата част на къщата – наредих.

В трапезарията имаше селска маса и столове, сияещи с простата красота на ранния колониален стил. Имаше и изумителна „пътешественическа“ пейка, която съчетаваше всички умения на кабинетмайстор. Ани ми посочи едно кресло, издялано от Соломон Фюзъл, същият бил правил столовете за Залата на независимостта. Кухнята гледаше към задния двор и въпреки кафявата, замръзнала почва и ивиците сняг, не се затрудних да си представя прекрасната стара градина, която навярно цъфти там през лятото. Подът на кухнята бе от камък и огнището беше достатъчно голямо да се влезе в него, без да се привеждаш. На едната стена бяха окачени цял набор странни инструменти и пособия – антични ножици, двуметрова коса, мотика, древно гребло, железни пръти и други вещи – а наблизо бе поставена крачна мелачка за зърно. Ани ми показа голям участък от ъгъла, който бе разграден, а камъните – струпани на купчина. Грозно парче черен брезент покриваше разкопките.

– Тук имаше хлабавина – обяни тя. – По време на лек ремонт през ноември работниците откриха гнила дървена врата под пода и отвъд нея – отчасти срина тунел.

– Таен тунел?!

– Вероятно – кимна Ани. – Все още е имало опасност от индианци, когато са строили къщата.

– Накъде води?

– Точно зад гаража на съседите откриха вероятния облицован с камъни изход – обясни Ани и показа с ръка към заскрежения прозорец. – Но Обществото няма да има достатъчно средства да продължи разкопките, докато не пристигне заемът от филарделфийската обществена комсия в началото на февруари.

– Винсент би искал да надникне в тунела – заявих.

– О! – Ани трепна и прокара ръка по челото си. – Не съм сигурна дали би било приемля...

– Винсент ще погледне – настоях.

– Разбира се – съгласи се тя.

Във фойето имаше свещ, но трябваше да пратя момчето до къщата на Ани – да вземе кибрит. Когато свали брезентовото платно и спусна къса стълба в тунела, затворих очи, за да виждам по-добре.

Мръсотия, камъни и миризма на влага и гроб. Тунелът бе разкопан едва на пет-шест метра навън под задния двор. Новички талпи подкрепяха тавана на отчасти реставрирания проход. Върнах Винсент обратно и отворих очи.

– Искаш ли да видиш горния етаж? – попита Ани. Съгласих се, без да кажа и дума или да помръдна.

Детската стая започна да ми шепне, още когато влязох в нея.

– Според легендата тази стая е обитавана от призраци – обясни Ани. – Кучето на госпожа Уейвърли не иска да влиза тук.

Предположих, че тя чува шепотите, но когато докоснах ума ѝ, не забелязах и следа от тях: само нарастващо желание да ме удовлетвори.

Пристъпих по-навътре в стаята. През дървените капаци на прозореца, който гледаше към улицата, почти не минаваше светлина. В здрача различих ниска метална кошара, която беше ужасно грозна и не на място – зловеща клетка за зло детенце. Имаше две малки легла с пружини и детско столче, но вещите, които привличаха вниманието, бяха играчките, куклите и манекенът с естествени размери. В единия ъгъл бе сложена голяма кукленска къща. И тя не беше от правилния времеви период – сигурно е правена поне век след истинската къща – но поразителното в нея бе, че е изгнила и отчасти се е сринала, досущ като истинска изоставена къща. Почти очаквах да видя мънички плъхове да танцуват по мъничките коридори. До кукленската къща, на ниско легло, бяха захвърлени дузина кукли. Само една изглеждаше достатъчно стара, за да я датирам от осемнайсети век, но няколко ми се сториха достатъчно истински, все едно са гниещи трупове на реални деца.

Но именно манекенът доминираше тук. Беше с размера на истинско седем или осемгодишно момче. Дрехите му бяха стара реконструкция на облеклото от ерата на Революцията, но през изминалите години бяха избелели, шевовете се бяха скъсали и в стаята се носеше миризмата на гниеща вълна. Ръцете, вратът и лицето му бяха загубили розовото си покритие и на много места се виждаше тъмният порцелан отдолу. Перуката му бе от истинска човешка коса и навремето сигурно е била великолепна, но сега от нея бяха останали само редки кичури и скалпът бе

покрит с пукнатини. Очите изглеждаха съвсем истински и осъзнах, че това всъщност са човешки протези. Стъклените очи единствени бяха запазили блясъка и сиянието си по време на разпадането на манекена – весели момчешки очи, втъкнати в изправен труп.

По неясна причина приех, че шепотът идва от манекена, но когато го приближих, едва доловимите слова отслабнаха, вместо да се усилят. Не той, стените говореха. Докато Ани и Винсент гледаха безстрастно, аз се облегнах на гипсовата мазилка и се вслушах. Шепотите бяха ясно различими, но без да могат да бъдат осъзнати отделните думи. Звучеше ми сякаш участва повече от един глас, но останах със смътното впечатление, че не просто подслушвам някакъв разговор – някой се опитваше да говори с мен.

– Чуваш ли нещо? – попитах Ани.

Тя се намръщи, опитвайки се да намисли отговор, който най-много би ми харесал.

– Само колите – каза накрая. – И на улицата викат някакви хлапета. Поклатих глава и отново долепих ухо до стената. Шепотите продължиха – нито настоятелни, нито заплашителни. Помислих си, че в мекия поток на звуците успявам да различа съгласните на името си.

Не вярвам в призраци. Не вярвам в свръхестественото. Но докато остарявах, започнах да вярвам, че точно както радиовълните продължават пътешествието си след като излъчвателят е изключен, тъй и излъчванията на нечия индивидуална сила продължават да кръжат дори и след като носителът и е мъртъв. Веднъж Нина ми спомена за някакъв археолог, който открил глас на грънчар отпреди хиляди години, записан в жлебовете по едно гърне – желязото, което се съдържа в глината, и вибрациите от допира на пръстите му били послужили за плоча и стило. Не знам дали това е истина, но бях започнала да вярвам в почти същата концепция. Хората – особено малцината, които притежават Способност – сигурно могат да запечатат силата на волята си в предмети така, както правим и с човешките създания.

Сетих се за Нина отново и бързо отстъпих от стената. Шепотите замлъкнаха.

– Не – казах на глас, – това няма нищо общо с Нина! Тези гласове са приятелски.

Двамата ми спътници запазиха мълчание; Ани не знаеше какво да каже, а Винсент не можеше да говори. Усмихнах им се и домакинята ми отвърна на усмивката.

– Хайде – казах, – Ще обядваме и ще се върнем тук по-късно.

Много съм доволна от Грумбълторп, Ани. Добре направи, че ме доведе тук! Ани Бишъп ми се усмихна.

До понеделник следобед Ани и Винсент вече бяха пренесли съвременно легло и нов матрак в Грумбълторп, бяха купили още свещи и три керосинови отоплителни печки, наполовина бяха напълнили кухненските полици с кутии и трайни храни, бяха нагласили малка газова печка на мястото на масивната кухненска маса и бяха изчистили до блясък всички стаи. Сложих леглото в детската. Ани донесе чисти чаршафи, одеяла и любимата си покривка. Винсент разположи набора си новички лопати и кофи до една от кухненските стени. Нищо не можех да направя в момента за липсата на вода – освен това и бездруго планирах да прекарвам повечето време у Ани. Просто правех Грумбълторп по-удобен за неизбежните ми посещения.

В понеделник следобед Ани изтегли всички пари от спестовните и чековата си сметка – почти четирийсет и две хиляди – и започна процедурата по обръщане на акциите, облигациите и застраховките в кеш. В някои случаи се налагаше да плати глоба, но никой от нас не беше против. Прибрах парите в багажа си.

Към четири следобед – навън гаснеха последните зимни лъчи – Грумбълторп засия ярко от всяка стая с дузини свещи, фойетото, кухнята и детската бяха приятно затоплени от пламтящите керосинови печки, а Винсент вече три часа копаше в тунела и пренасяше пръстта в далечния край на задния двор, където я сипваше под голямо гинково дърво. Работата беше мръсна, трудна и вероятно опасна, но за Винсент бе добре да се заеме с нещо такова. Част от окования му гняв се разтоварваше по време на труда. Знаех, че Винсент е много силен – далеч по-силен, отколкото слабото му тяло и сгърбената поза биха могли да подскажат – но сега открих истинския размер на жилавата му сила и почти демонична енергия. Той кажи-речи удвои дължината на тунела още по време на разкопките първия следобед.

Не спях в Грумбълторп – не и тази първа нощ – но докато духахме свещите и гасяхме печките в подготовка да си тръгнем, отидох сама в детската и постоях там само с една запалена свещ. Пламъчето се отразяваше в очите-копчета на парцалените кукли и стъклените очи на момчето-манекен.

Шепотите се бяха усилени. Усещах модулациите на тона, макар и да не различавах думите. Те ми желяеха доброто – и ме заклевах да се върна.

Във вторник, деня преди Бъдни вечер, Винсент извади към половин тон пръст. След като изрина още пет-шест метра от тунела, открихме, че по-голямата част от остатъка е запазена, като изключим малки количества паднали камъни и пръст, които се бяха сринали през последните два века. В сряда сутринта той разчисти по-голямата част от изхода точно отвъд алеята, която ограждаше дворовете и задните стени на съборетините на една пресечка зад нас. Той сложи дъски на изхода и се върна в Грумбълторп. Винсент беше страхотна гледка – мръсен, старите дрехи, които носеше за работа, бяха скъсани и кални, а дългата му коса се бе отвързала и висеше на мръсни кичури над изцапаното му лице и оцъклените очи. Този ден бях донесла само един голям термос с вода в Грумбълторп. Накарах хлапето да се съблече и го сложих да седне до печката в кухнята, а аз отидох до къщата на Ани да сложа дрехите му в пералнята и да ги изсуша.

Ани целия следобед се трудеше над специална гощавка за Бъдни вечер. Улиците бяха тъмни и почти пусти. Покрай мен премина само един тролей, жълтите лампи във вагона сияеха топло. Започваше да валя сняг.

Та ето така се озовах на улицата сама и незащитена. По принцип никога не бих изминала и пет метра без компанията на добре дресиран спътник, но целодневната работа в Грумбълторп и странните предупредителни нотки в шепотите в детската ме бяха заглавичкали и ме бяха направили безгрижна. Освен това си мислех за Коледа.

Този празник винаги е бил от специално значение за мен. Помня големите елха и още по-голямата вечеря, която правехме, когато бях дете. Баща ми разрязваше пуйката; моето задължение беше да раздам дребни подаръци на слугите. Помня, че от седмици планирах точните слова на кратките добронамерени фрази за всеки от прислугата; повечето бяха по-възрастни цветнокожи мъже и жени. Хвалех най-добрите сред тях, меко корях най-ленивите за липсата на трудолюбие и внимателно подбирах ключовите си думи. Най-хубавите подаръци и най-топлите слова не изменно запазвах за леличка Харriet, възрастната гърдеста старица, която ме бе бавила и отгледала. Харriet беше родена в робство.

Интересно е как, години по-късно, във Виена, ние с Нина и Уили успяхме да открием сходни елементи в детството ни – например доброта към слугите. Дори във Виена Коледа бе важен момент за нас. Спомням си зимата на 1928-а, разходките с шейна по Дунава и големия банкет във вилата, която Уили бе наел южно от града. Едва през

последните години бях спряла да празнувам Коледа така, както обичах. Само преди две седмици, по време на Събирането, ние с Нина обсъждахме принижаването на коледния дух. Хората вече и понятие си нямат какво означава християнско милосърдие.

Момчетата бяха осем, всичките цветнокожи. Не знам каква беше възрастта им. Всичките бяха по-високи от мен, а трима или четирима имаха черен мъх над пухкавите си горни устни. Когато завиха зад ъгъла на Брингхърст Стрийт, излязоха на Джърмантаун Авеню и хукнаха точно към мен, ми се сториха като глутница гълчащи псета – целите колелета, лакти и нагли обидни викове. Един от тях носеше голямо радио, което дрънчеше в безсмислена шумотевица.

Погледнах ги и се стреснах, все още замаяна от спомените си за Коледа и липсващите приятели. Все още без да мисля, поспрях, очаквайки те да слязат от тротоара и да се махнат от пътя ми. Може би нещо в изражението ми или гордата поза, нещо твърде различно от плахата защита, която живеещите в квартали на цветнокожи бели развиват, ги накара да ме забележат.

– К'во, по дяволите, зяпаш бе, дърто? – попита високо момче с червена шапка. На лицето му бяха изписани следите на празното напрежение и презрението, завъдени в расата му от вековете на племенно безразличие.

– Чакам вас, момчета, да се дръпнете и да пропуснете старата дама – отвърнах. Говорех меко, любезно. По принцип не бих казала нито, но още си мислех за други неща.

– Момчета! – възкликна онзи с червената шапка. – Кого, на майната си, наричаш момчета?

Другите се скупчиха около мен в полукръг. Взирах се в точка някъде над главите им.

– Хей, ти кои мислиш, че сме? – попита дебелак с тъмносиво яке.

Не отговорих.

– Хайде – каза едно по-ниско момче с не тъй жесток израз. Очите му бяха сини. – Да вървим, братоци!

Вече бяха започнали да се обръщат, когато негърът с червената шапка сложи точката.

– Глей на кого казваш да се маха от пътя ти, стара чанто! – рече и се престори, че ще ме ръгне в гърдите или рамото.

Бързо отстъпих назад, за да избегна докосването му. Токът ми падна в пукнатина на тротоара, изгубих равновесие, разперих ръце и

тежко седнах в локва сняг и кучешки лайна между тротоара и улицата. Повечето от негрите се разсмяха гръмогласно.

Ниското синеоко момче ги усмири с един замах на ръката и пристъпи напред.

– Добре ли сте, госпожо? – протегна ръка, като че ли се канеше да ми помогне.

Зяпах го, пренебрегвайки жеста му. След секунда той сви рамене и поведе останалите нататък по улицата. Жестоката им музика отекваше по фасадите на магазините.

Останах си седнала, докато и осмината изчезнаха от погледа ми. Чак тогава се опитах да стана, предадох се и се помъчих да пълзя на ръце и колене, докато стигнах до един паркинг-автомат, който можах да използвам, за да се изправа на крака. От време на време минаваше по някоя кола – може би хората бързаха да се приберат за Бъдни вечер – и гумите ме опръскваха с киша. Две дебели негърки избързаха покрай мен, бърбейки си с пискливи гласове. Никой не спря да ми помогне.

Когато стигнах до дома на Ани, все още треперех. По-късно осъзнах, че с лекота бих могла да я накарам да дойде да ми помогне, но по онова време не мислех ясно. Студеният вятър бе накарал сълзите да бликнат, да се стекат и да замръзнат по бузите ми:

Ани незабавно ми приготви гореща вана, помогна ми да съблека мокрите си дрехи и докато се къпех, извади чисти, които да си сложа.

По времето, когато ядох, вече бе станало девет – хранех се сама, а Ани седеше в съседната стая – и когато довърших десерта, черешов пай, вече твърдо бях убедена какво трябва да се направи.

Взех си нощницата и другите нужни неща. Накарах Ани да събере в багажа спален чувал, чисти дрехи за Винсент, допълнителна храна и пиетета, както и pistolета, който бях взела от таксиджията в Атланта.

Разходката обратно до Грумбълторп беше къса и мина без приключения. Вече здравата валеше сняг. Отклоних поглед от мястото, където бях паднала.

Винсент си седеше там, където го бях оставила. Облече се и яде стръвно. Не се притеснявах, че би могъл да пропусне някое и друга хранене, но изгаряше хиляди калории по време на разкопките през последните два дни и исках да си възстанови енергията. Ядеше като животно Ръцете, лактите и косата му още бяха мръсни и покрити с червена глина, тъй че видът и шума, който вдигаше по време на хранене, наистина бяха животински.

След като се наяде, той се зае да поработи с точилото, като наостри

и косата, и един от лизгарите, които Ани беше купила в железарията на Челтън Авеню преди два дни.

Бе станало почти полунощ, когато се качих горе да си легна. Затворих вратата и си облякох ношницата. Прашните, ярки стъклени очи на момчето-манекен ме следяха на трепкащата светлина на свещта. Ани се настани долу във фоайето, следеше предната врата – търпелива, леко усмихната – а зареденият пистолет бе нагласен удобно в престилката в скута и.

Винсент излезе през тунела. Кал и влага допълнително оцапаха лицето и косата му, докато влачеше косата и лизгара през черния тунел. Затворих очи и ясно видях падащия сняг на фона на мижавите улични лампи, докато той излизаше иззад гаража, повлякъл дългите си инструменти. Спусна се по алеята.

Въздухът ухаеше на чистота и студ. Усещах сърцето на Винсент да бие силно и твърдо, чувствах как джунглата в съзнанието му се мърда и гърчи, сякаш я вее силен вятър, докато адреналинът препуска през вените му. Усещах мускулите на собствената ми уста да се сгърчват в спонтанен отговор. Осъзнах, че Винсент се е ухилил широко, много широко – истинско хищно озъбване.

Бързо се спуснахме по алеята, спряхме на входа към тясна уличка с тъмни съборетини и притичахме по южната страна, където лежаха най-дълбоките сенки. Спряхме и аз накарах Винсент да вдигне глава в посоката, където бяха отминали осмината. Усещах ноздрите му да трепкат, докато душеше нощния въздух, за да долови миризмата на негрите.

Сега вече снеговалежът бе много силен. Нощта бе спокойна, като изключим далечния звън на църковни камбани, които обявяваха раждането на Спасителя. Винсент сведе глава, вдигна лопатата и косата на рамо и се затича през мрака на уличката.

На горния етаж в Грумбълторп аз се усмихвах и се обърнах към стената на детската, смътно осъзнавайки съскащия поток на шепотите, които се надигаха около мен като звука на морски прилив.

19

Вашингтон,
събота, 20-и декември 1980

– Не знаеш нищо за истинското естество на насилието – каза на

Саул Ласки съществото, което някога бе представлявало Франсис Харингтън.

Вървяха на изток през някакъв площад. Насочваха се към Капитолия. Студените струи следобедна светлина осветяваха белите гранитни сгради и белите клъбца газове на автобусите и колите. Няколко гълъба подскачаха игриво около почти празните пейки.

Саул усещаше с мъчителна яснота издайническото треперене на стомашните си мускули и тези на хълбоците. Знаеше, че не е просто реакция на студа. Още с напускането на Националната галерия за изкуство го обхвана смъртна умора. След всичките тези години.

– Ти си въобразяваш, че си експерт по насилието – каза Харингтън на немски, език, който Саул никога не бе чувал от устата на момчето, – но не знаеш нищо за него.

– Какво имаш предвид? – попита го на английски. Пъхна ръце в джобовете на палтото си. Главата му постоянно се движеше – поглеждаше към мъж, излизащ от Източното крило на галерията, мръщеше се на самотна фигура на пейка в далечния парк, опитваше се да надникне през поляризираното стъкло на бавно движеща се лимузина. Къде си, Полковник? Мисълта, че нацистският офицер е някъде наоколо, стягаше мускулите на диафрагмата на Саул в болезнена конвулсия.

– Ти смяташ насилието за отклонение – продължи Харингтън на безпогрешен немски, – а истината е, че всъщност то е нормално. То е залегнало в самото естество на човешкото състояние.

Саул се постара да обръща внимание на разговора. Трябваше да изчисли къде е Полковника... да намери някакъв начин да освободи Франсис от контрола на стареца... и да намери самия него, разбира се.

– Това са глупости – възрази. – Често срещан порок е, но в този дух на нещата може да се каже, че и болестта е естествено човешко състояние. Вече унищожихме зарази като детския паралич и едрата шарка. Можем да унищожим и насилието в човешките отношения – той неволно вкара в употреба професионалния си тон. Къде си, Полковник?

Харингтън се засмя. Беше старчески смях – накъсан, пълен с хракки Саул се взря в младежа до себе си и потрепери. Имаше ужасното чувство че лицето на Франсис – късата червеникава коса, дори луничките по бузите му – изглеждат като маска от плът, навлечена върху нечий чужд череп. Тялото под дългия шлифер беше някак си странно сковано, сякаш хлапето бе натрупало тлъстина или носеше няколко пласта пуловери.

– Не можеш да унищожих насилието, както не би могъл да

премахнеш любовта, омразата или смеха – заяви гласът на Вили фон Борхерт от устата на Франсис Харингтън. – Любовта към насилието е съществен аспект на човечеството. Дори и слабият иска да е силен, най-вече за да може да размаха камшика.

– Глупости – заяви Саул.

– Глупости ли? – попита го частният детектив. Бяха пресекли „Мадисън Драйв“ през площада под отразителния купол на Капитолия. Сега Харингтън приседна на една пейка, обърната към Трета улица. Саул също седна, като внимателно оглеждаше лицата на всички наоколо. Минувачите не бяха много. И никой не приличаше на Полковника.

– Скъпо ми еврейче – рече Харингтън, – та вземи за пример Израел.

– Какво? – стресна се Саул и погледна спътника си. Не беше същият човек, когото познаваше. – Какво имаш предвид?

– Скъпата ти осиновена страна е известна с безжалостното си насилие върху враговете – отбеляза Харингтън. – философията ви е „око за око“, политиката ви е потисническа, гордеете се с ефикасността на армията и въздушните си сили.

– Израел сам се защитава – възрази Саул. Нереалността на този разговор му замайваше главата. Над тях куполът на Капитолия сияеше в последните вечерни лъчи.

Харингтън отново се засмя.

– О, да, моя вярна пешко. Насилието в името на защитата е просто приемливо оправдание. Също като във Вермахта – той натърти на Wehr – защита. – Израел си има врагове, nicht wahr? Но същото се отнася и за Третия Райх. И, не на последно място, сред враговете са същите онези паразити, които се преструваха на безпомощни жертви, докато се опитваха да разрушат Райха, а сега се преструват на герои, докато стовар насилие върху палестинците.

Саул не отвърна на това обвинение. Антисемитизмът на Полковника бе детинска провокация.

– Какво искаш? – попита тихо. Харингтън вдигна вежди и каза на английски:

– Че какво му е лошото да потърся стар познат, за да проведе интересен разговор?

– Как ме намери?

Младежът сви рамене:

– Бих казал, че ти ме намери – отбеляза със странно, гърлено ръмжене, което изобщо не наподобяваше гласа на Франсис Харингтън. – Представи си колко се изненадах, когато научих, че моята скъпа пешка

пристига в Чарлстън! Младият ми Скитник Евреин много се е отдалечил от Челмно.

Саул се наклани да попита: Как ме позна?, но се спря. Тези часове преди почти четирийсет години, през които те двамата бяха споделяли тялото му, бяха създали помежду им близка интимност, по-дълготрайна, отколкото можеше да се опише с думи. Саул знаеше, че ще познае Полковника мигновено – беше го познал – при все разрушенията на времето. Тъй че вместо това попита:

– От Чарлстън ли си ме следил?

Харингтън се усмихна:

– Би ми доставило голямо удоволствие да чуя някоя от лекциите ти в Колумбийския. Може би ще поговорим за етиката на Третия Райх?

– Може би – отвърна Саул. – А може да обсъдим и относително нормалното мислене на бясно куче. За такова заболяване има само едно лекарство. Застрелваш кучето.

– О, д-а-а-а-с-с – изсъска Харингтън. – Последното разрешение на проблема, поднесено в друга форма. Вие, евреите, никога не сте били подчинена раса.

Саул потрепери. Зад спокойния глас и човешката марионетка се намираше човек, който бе убил стотици – че и хиляди – човешки същества. Саул се сещаше само за една-единствена възможна причина Полковника да го потърси и да го проследи чак от Чарлстън: за да го убие. Полковник Вилхелм фон Борхерт, същият Уилям Бордън, бе положил големи усилия да убеди света, че е мъртъв. Нямаше причина да се разкрива на вероятно единствения човек на Земята, който го познава лично, освен ако това не е последната игра на котка и мишка. Саул порови по-дълбоко в джоба си и сви пръсти около рулото четвъртаци, което държеше там. Единственото оръжие, което бе носил от Гората на бухалите в Полша преди трийсет и шест години.

Ако успееше да нокаутира Франсис – много по-трудна задача, както знаеше, отколкото изглеждаше по телевизията и на снимка – какво ще прави тогава? Да бяга? Но какво би спряло Полковника да влезе в неговия мозък? Саул потръпна при мисълта да изпита онова умствено изнасилване отново. Не би допуснал да стане жертва на нападение, просто друг пострадал; разсеян професор, който се пхнал насред натоварена вашингтонска улица точно по здрач...

Не би могъл да изостави и Франсис. Саул стисна още по-здраво четвъртаците и бавно започна да вади ръката си. Не знаеше дали момчето може да бъде върнато – един поглед към маската вместо лице му

стигаше да предположи, че не е възможно – но бе длъжен да опита. Как човек пренася тяло в безсъзнание по Площада на разстояние каре и половина чак до наетата си кола? Познавайки Вашингтон, Саул заподозря, че и такива неща са били правени тук. Той реши да остави момчето на пейката, да изтича до колата и да се върне бързо до Трета улица, да спре на тротоара и да хвърли тялото на високия си спътник на задната седалка.

Не можеше да измисли начин да спре Полковника да го сграбчи. Пък и нямаше значение. Спокойно извади юмука си с парите от джоба, блокирайки видимостта с обърнатото си настрани тяло.

– Искам да се срещнеш с някого – заяви Харингтън.

– Какво? – сърцето на Саул биеше така яростно, че той едва успя да заговори.

– Тук има някой, с когото трябва да се срещнеш – повтори Полковника и накара пешката си да стане. – Мисля, че срещата ще те заинтересува!

Саул не помръдна от мястото си. Ръката му трепереше от напрежението, с което стискаше юмука си.

– Идваш ли, еврейче? – немският език и тон бяха почти идентични на онези, които Полковника бе използвал преди трийсет и осем години в Челмно.

– Да – каза Саул и стана. Пъхна ръце в джобовете на палтото си и последва Франсис Харингтън в плътния зимен мрак.

Беше най-късият ден в годината. Само малцина заклетите туристи чакаха автобуси или бързаха към колите си. Двата преминаха по Кънстйтюшън Авеню покрай Капитолия и спряха до изхода за паркинг-гаража на Сената. След няколко минути автоматичните врати се отвориха и излезе една лимузина. Харингтън побърза надолу по рампата и Саул го последва, като се наведе, щом металната врата започна да се спуска. Двама пазачи стояха и ги зяпаха. Единият – червендалест и доста дебел – тръгна към тях.

– Мътните ви 'зели, нямате достъп тук! – извика той. – Обръщайте и се махайте, преди да съм ви арестувал, задници такива!

– Хей, съжалявам! – отвърна Харингтън със своя собствен глас или поне така звучеше. – Работата е, нали разбирате, че имаме пропуски да се видим със сенатор Келог, но вратата, която той ни каза да използваме, е заключена и никой не отвори, когато почукахме...

– Главната врата – поясни пазачът, все още с разперени ръце.

Другият още стоеше до металната решетка. Дясната му ръка бе положена на дръжката на револвера и гледаше Саул и Харингтън много внимателно. – Не се допускат никакви посетители след пет. Сега си обирайте крушите отгук или ви арестувам. Мърдай!

– Добре – дружелюбно каза Харингтън и извади автоматичен пистолет от палтото си. Застреля дебелия пазач в дясното око. Другият стоеше смръзнат. Саул бе скочил встрани при първия изстрел и сега забеляза, че неподвижността на пазача не е просто естествена реакция от страх. Той се напъваше с все сили да помръдне дясната си ръка, но ръката му просто трепереше като парализирана. Пот изби по челото на пазача и по горната му устна, а очите му се оцъклиха.

– Твърде късно – каза Харингтън и вкара четири куршума в гърдите и врата на човека.

Саул чу звуците – пуф-пуф-пуф-пуф – и осъзна, че част от дългото дуло всъщност представлява заглушител. Понечи да мръдне и после замръзна, когато спътникът му завъртя пистолета към него:

– Вкарай ги вътре.

Ласки изпълни нареждането. Дъхът му замъгляваше студения въздух, докато той влачеше тежките тела по изходната рампа и в караулката им.

Харингтън извади пълнителя и с рязък замах на ръката вкара новия в гнездото. Наведе се да прибере петте празни гилзи.

– Да се качваме горе – нареди.

– Те имат видеокамери – изсумтя Саул.

– Да, в самата сграда – отвърна Харингтън, отново заговорил на немски. – Но в мазето имат само телефон.

– Ще търсят пазачите – предупреди по-твърдо психиатърът.

– Без съмнение – съгласи се Франсис. – Предлагам да се качваш по-бързичко по тези стълби.

Те излязоха на първия етаж и прекосиха някакъв коридор. Човек от охраната озадачено вдигна поглед от вестника си.

– Съжалявам, господа, но това крило е затворено след...

Харингтън стреля два пъти в гърдите му и извлачи тялото до стълбите. Саул се облегна на дървената каса. Усещаше краката си като втечени и се зачуди дали няма да припадне. Обмисли възможността да побегне, обмисли и възможността да изкрещи, но не стори нищо друго, освен да се притиска за опора към дъбовата каса на вратата. – Асансьорът – нареди Харингтън.

Коридорът на третия етаж беше празен, макар че Саул чу разговор

и смях някъде иззад ъгъла. Спътникът му отвори четвъртата врата от-
дясно. Свариха млада жена, която тъкмо слагаше антипрахов калъф на
пишеша машина IBM.

– Съжалявам – каза тя, – но минава...

Харингтън завъртя пистолета в дъга, която завърши точно в лявото
и слепоочие. Тя се стовари на пода, почти без да вдигне шум. Младежът
вдигна пластмасовия калъф от мястото, където тя го бе изпуснала, и го
нагласи на пишешата машина. После хвана Саул за палтото и го издър-
па през празна чакалня и голям, тъмен кабинет. Ласки успя да мерне ос-
ветения купол на Капитолия между спуснатите завеси. Харингтън отво-
ри и друга врата и влезе през нея.

– Здравсти, Траск – рече на английски.

Мъжът зад бюрото вдигна глава – леко изненадан – и в същия миг
от кушетката до тях скочи як мъж с кафяв костюм. Харингтън стреля
два пъти по бодигарда, отиде да вземе малкия пистолет, който той бе из-
тървал, и после стреля още веднъж, зад лявото му ухо. Дебелото тяло
подскочи, подритна веднъж по дебелия килим и застина.

Нийман Траск не беше мръднал. Все още държеше тефтер в лявата
ръка с три пръстена и златна писалка „Крос“ в дясната.

– Седни – нареди Харингтън и посочи на Саул кожения диван.

– Кой си ти? – попита Траск. В гласа му звучеше само леко
любопитство.

– Въпросите и отговорите после – отвърна Франсис. – Първо те мо-
ля да разбереш, че приятелят ми тук – той посочи Саул, – трябва да бъде
оставен на мира. Ако мръдне от дивана, ще си отворя левия юмрук.

– Да си отвориш юмрука ли? – изуми се Траск.

Когато влязоха в стаята, лявата ръка на Харингтън бе празна; сега
държеше пластмасов пръстен колкото длан, с малка пъпка в центъра.
Нагоре по ръкава на шлифера му минаваше вплетена жица. Палецът му
натискаше средата на пъпката.

– О, ясно – кимна Траск уморено и остави на бюрото тефтера си.
Стисна златната писалка с две ръце. – Експлозив ли е?

– С-4 – уточни Харингтън и използва ръката, с която стискаше пи-
столета, да разкопчае шлифера си. Отдолу носеше торбест рибарски га-
шеризон и всичките му джобове бяха издути до пръсване. Саул ясно
различи малките пръстенчета жица. – Близо шест килограма пластичен
експлозив.

Траск кимна. Изглеждаше спокоен, но връхчетата на пръстите му
бяха побелели върху писалката.

– Повече от достатъчно – каза. – Какво точно искаш?

– Само да поговорим – отвърна Харингтън и седна на един стол на метър и половина от бюрото на домакина си.

– Ами чувствай се поканен! – заяви той и се облегна в удобна поза. Стрелна Саул с поглед и отново се втренчи в посетителя. – Нека започнем!

– Свържи се с Колбън и Барент по конферентната линия – нареди Харингтън.

– Моля? – Траск остави писалката. Разпери пръсти. – Колбън е на път за Чеве Чейс в момента, а, доколкото знам, господин Барент е извън страната.

Харингтън кимна.

– Ще броя до шест – каза. – Ако не се обадиш, ще отпусна палеца си. Едно... две...

Траск вдигна телефона, когато той беше стигнал до четири, но му отне още няколко минути, докато осъществи всички необходими връзки. Хвана Колбън в лимузината му на „Рок Крик Експресуей“ и Барент някъде над Мейн.

– Включи интеркома – нареди Харингтън.

– Какво става, Нийман? – разнесе се плавен глас със следа от кеймбриджски акцент. – Ричард, и ти ли си там?

– Аха – отвърна тътенът на Колбън. – Не знам що за шибана история е това. Какво става, Траск? Държиш ме в очакване вече две шибани минути!

– Имам малък проблем тук – обясни Траск.

– Нийман, това не е кодирана линия – обади се мекият глас, който според Саул принадлежеше на Барент. – Сам ли си?

Траск се поколеба и погледна Харингтън. Когато Франсис само се Усмихна, той отвърна:

– А, не, господине! Тук в кабинета на сенатор Келог има още двама души освен мен.

Гласът на Колбън бе изкривен от говорителя на телефона:

– Що за шибана работа става там, Траск? Какво става, питам?

– По-кратко, Ричард – отвърна гласът на Барент. – Давай, Нийман! Траск вдигна ръце към Харингтън, с дланите навън – „след теб“.

С цинична усмивка Франсис обясни:

– Бихме искали да встъпим в един от клубовете ви!

– Съжалявам, но вие имате предимство пред мен, господине – Отбеляза Барент.

– Казвам се Франсис Харингтън – заяви частният детектив. – Работодателят ми е доктор Саул Ласки от Колумбийския университет.

– Траск! – изрева гласът на Колбън. – Какво става?

– Млък – изсъска Барент. – Господин Харингтън, доктор Ласки, радвам се да се запознаем. Как мога да ви помогна?

На дивана Саул Ласки издаде уморена въздишка. Докато Полковника не каза името му, той все още крепеше някаква надежда, че ще излезе жив от този кошмар. Нямаше представа що за игра играе германецът и каква е връзката на тези хора с триото на Уили, Нина и онази Фулър, но се съмняваше, че Полковника ще го назове, освен ако не желасе да го пожертва.

– Споменахте някакъв клуб – настоя гласът на Барент. – Можете ли да сте по-точен?

Харингтън се ухили ужасяващо. Лявата му ръка остана вдигната, палецът бе на спусъка на детонатора.

– Искам да вляза във вашия клуб! – уточни той. Гласът на Барент прозвуча развеселено.

– Член съм на много клубове, господин Харингтън. Имате ли нещо против да сте по-конкретен?

– Интересува ме само най-селективният възможен – отвърна частният детектив. – И винаги съм страдал от силно увлечение по островите!

Говорителят на телефона изпука.

– Също и аз, господин Харингтън, но макар че господин Траск е чудесен препоръчител, боя се, че повечето от клубовете, към които принадлежа, изискват допълнителни препоръки. Споменахте, че работодателят ви доктор Ласки е там. Той също ли иска да кандидатства, а?

Саул не можа да се сети за нищо, с което да подобри положението. Запази мълчание.

– Може би вие... ъ-ъ-ъ... представяте още някой друг? – попита Барент.

Харингтън само се изкиска.

– Той разполага с шест килограма пластичен експлозив и пале му е на пусковия бутон – вметна Траск безразлично. – Смятам, че това е впечатляваща препоръка. Защо не се уговорим да се срещнем някъде другаде и да обсъдим въпроса?

– Хората ми са на път – каза Колбън рязко. – Дръж фронта, Траск!

Нийман въздъхна, потри веждата си и се наведе по-ниско над микрофона на телефона.

– Колбън, ти, мръсно говедо, ако сложиш някой на по-малко от десет пресечки от тази сграда, лично аз ще ти изтръгна проклетото сърце. Сега стой далеч от тази работа. Барент, още ли си там?

К. Арнолд Барент заговори, сякаш не бе чул и дума от предшестващия диалог.

– Ужасно съжалявам, господин Харингтън, но съм взел за личен девиз никога да не участвам в комисията по приема в клубовете, където съм член. Наслаждавам се на възможността да подкрепя по някой кандидат от време на време, това е всичко. Може би бихте проявили любезността да ми дадете адресите на някои перспективни членове, които се надявах да привлека?

– Давай – кимна Харингтън.

Точно в този момент Саул Ласки усети как Траск се плъзва в главата му. Беше извънредно болезнено – все едно някой забива дълга, остра жица в лявото му око. Трепна веднъж, но не му позволиха да простене. Очите му се преместиха към автоматика, който още лежеше на пода, на една крачка от протегнатата ръка на мъртвия бодигард. Усети през съзнанието му да се стрелкат студентите като дълбоководни риби изчисления на Траск за времето и усилието: две секунди за скока, секунда да вдигне оръжието и да стреля в главата на Харингтън, докато същевременно сграбчва ръката му и стиска спусъка върху пръстена на граната. Саул усети как ръцете му се свиват леко, изпъват се като на бегач преди състезание. Изтласкван все по-назад и по-назад в безпомощния таван на съзнанието си, той искаше да изкрещи, но нямаше избор. Нима това бе усещането, което Франсис изпитваше от седмици насам?

– Уилям Бордън – каза Барент.

Саул почти беше забравил за какво става дума. Траск премести леко десния му крак, промени центъра на тежестта му и стегна дясната ръка.

– Не познавам такъв – спокойно отвърна Харингтън. – Нататък? Саул усещаше как всички мускули в тялото му се стягат, докато Траск го подготвя. Усещаше леката промяна на плана. Онзи в главата му искаше да удари Харингтън в движение, да го бутне назад и да удържи лявата ръка на марионетката си върху спусъка на гранатата, докато избута Франсис в кабинета на сенатора, после психиатърът да' блокира ударната вълна на експлозията с тялото си, докато Траск се крие под масивното дъбово бюро. На Саул му се искаше да изпищи, за да предупреди Полковника.

– Мелани Фулър – каза Барент.

– О, да – съгласи се Харингтън. – Смятам, че можете да я откриете в Джърмънтаун.

– Кой Джърмънтаун по-точно? – намеси се Траск, докато подготвяше Саул за скока. Не обръщай внимание на оръжието. Стисни ръката. Насили го назад, встрани. Дръж тялото си между Харингтън и бюрото на Траск.

– Предградието на Филадельфия – уточни дружелюбно Харингтън. – Не мога да си спомня точния адрес, но ако проверите по „Куин Лейн“, със сигурно ще откриете дамата в някоя от къщите.

– Чудесно – отвърна Барент. – И още нещо. Искам да...

– Само за момент – прекъсна го Харингтън. Отново се засмя със старческият смях. – Мили Боже, Траск, да не мислиш, че не мога да го усетя? Не би могъл да овладееш този тук и за месец... Mein Gott, човекче, проникваш и групираш като тийнейджър, който се опитва да изучава някоя... нали това е изразът?... на балкона на киното. И пусни бедния ми еврейски приятел, щом тъй и тъй си се хванал. Само да мръдне, отворям ръка. Бюрото ще стане на хиляди парченца. А, така е по-добре...

Саул се срути на дивана. Мускулите му се сгърчиха в конвулсия при внезапното освобождение от стегнатата хватка.

– Та, докъде бяхме стигнали, господин Барент? – попита Харингтън.

Секунда-две се чуваше само пращане, преди от говорителя на телефона отново да се разнесе спокойният глас на Барент:

– Съжалявам, господин Харингтън, но говоря с вас от личния си самолет и се боя, че ще трябва да затворям вече. Оценявам обаждането ви и се надявам отново да си поговорим!

– Барент! – извика Траск. – Ти, мръсник такъв, остани на...

– Довиждане – отрязва Барент. Чу се щракане. От отворения телефон се носеше само бял шум.

– Колбън! – изпищя Траск. – Кажй нещо! От телефона се разнесе плътен глас.

– Ами добре. Заври си го отзад, Нийман, стари друже – и последваха ново щракване и съскане.

Нийман вдигна глава. На лицето му бе изписано изражение на притиснато в ъгъла животно.

– Всичко е наред – успокои го Харингтън. – Ще оставя съобщението си при теб. Все още можем да мелим заедно, господин Траск! Но бих предпочел да е на четири очи. Доктор Ласки, ако обичате!

Саул нагласи очилата си и примигна. Изправи се. Траск го стрелна

с поглед. Харингтън се усмихна. Ласки се обърна, бързо мина през кабинета на сенатора и вече тичаше по времето, когато стигна чакалнята. Бе излязъл от кабинета и препускаше по коридора, преди да си спомни за секретарката. Поколеба се, после хукна отново.

Далеч пред него, иззад ъгъла завиха четирима. Саул се обърна, видя още петима в тъмни костюми да тичат от другата страна, двама се отклониха към кабинета на Траск.

Той се огледа навреме да види още трима в края на коридора да вдигат револверите си в почти синхронно движение, с изпънати ръце, черните кръгчета на дулата изглеждаха много големи дори от разстояние. Внезапно Саул се озова на съвсем друго място.

Франсис Харингтън изкрещя безмълвно в собствения му ум. И той смътно усещаше присъствието на Саул там, в мрака, при него. Двамата заедно видяха с очите на Харингтън как Нийман Траск крещи нещо и се надига от стола си, вдигнал умолително ръце.

– Auf Wiedersehn! – каза Полковника с гласа на Франсис Харингтън и освободи пръстена.

Южните врати и стената на коридора избухнаха навън в топка оранжев пламък. Саул внезапно полетя във въздуха и към тримата в тъмни костюми. Техните вдигнати ръце се отместиха назад, един от револверите изгърмя – безшумно във всепоглъщащата буря от шум, която изпълваше коридора – и после те също литнаха, затъркаляха се назад и се удариха в стената в края на коридора за част от секундата, преди Саул да се стовари върху нея.

След удара, докато покривалото на мрака се спускаше над него, Саул чу ехото – не от експлозията, а от гласа на стареца, който каза: „Auf Wiedersehn!“.

20 Ню Йорк, петък, 26-и декември 1980

Шериф Джентри се наслаждаваше на полетите със самолет, но изобщо не се интересуваше от за крайната точка на полета. Харесваше му да лети, понеже смяташе за много сходно с медитацията усещането че е вързан за мека седалка в цилиндър под налягане, носещ се на хиляди метри над облаците. Крайната му цел – Ню Йорк – винаги го бе

поразявала като съблазн към други видове безумие: мравуняк, улично насилие, параноя, информационно претоварване или шумна лудост. Джентри още много отдавна бе решил, че не става за момче от големия град.

Той умееше да се оправя в Манхатън. Когато бе посещавал колеж преди десетина години, по време на пика с виетнамските изпълнения, с приятелите си бе прекарал доста повече от „няколко дни“ в града – веднъж наеха кола в Чикаго, където приятелката му работеше във филиала на „Херц“ близо до университета, върнаха километража с 4000 километра и яко покараха. След четири безсънни дни шестимата се озоваха на волана някъде из чикагските предградия и похабиха още два часа рано призори, за да върнат километража до цифрата малко над тази, която бе записана в бланката като начална за наемния период.

Джентри се качи на автобусчето в Порт Ауторити. Там взе такси до хотел „Адисън“ на Таймс Скуеър. Хотелът бе стар и поляка западаше, клиенти му бяха главно проститутки и туристи от затътената провинция, но все още бе запазил мъничка искрица от гордия си някогашен дух. Пуерториканският готвач в кафетерията беше шумен, глупав и умел в занаята си и стаите струваха една трета от сумата, която биха поискали другите манхатънски хотели. Последния път, когато бе идвал в Ню Йорк, за да съпроводи осемнайсетгодишен, убил четирима продавачи в магазин в Чарлстън, правителството бе избрало билета на Джентри и му бе платило стаята.

Той изхвърли под душа част от умората от пътя и се преоблече в удобни сини рипсени панталони, стар пуловер, кафявото си рипсено спортно сако, мека шапка и палто, което му служеше добре в Чарлстън, но надали щеше да понамали острите зъби на нийоркския зимен вятър. Поколеба се, после извади своя рюгер от куфара и го пхна в джоба на палтото. Не, издутината бе твърде голяма и очебийна. Затъкна го в колана на панталона. Определено не. Нямаше нараменен кобур за рюгера; винаги носеше колана и кобура заедно с униформата си, а когато не бе дежурен, взимаше служебния си „Пълис Спешъл“ трийсет и осми калибър. За какъв дявол бе помъкнал рюгера вместо по-малкия пистолет? Накрая направи компромис, като го пхна в ластика на гащите си. Щеше да му се наложи да остави палтото разкопчано на ветреца навън и да не го сваля на закрито, за да скрие буцата на оръжието. „Е, и какво, по дяволите? – помисли си Джентри. – Не може всички да сме Стив Мак-Куиновци, я!“

Преди да напусне хотела, той се обади в дома си в Чарлстън и

задейства телефонния си секретар. Не очакваше да има съобщение от Натали, но си мислеше за нея по време на целия полет и очакваше с нетърпение шанса да чуе гласа и. Нейно беше още първото съобщение.

– Роб, Натали е. Около два следобед в Сейнт Луис. Тъкмо кацнах, но заминавам със следващия полет за Филадельфия. Мисля, че попаднах на следа от Мелани Фулър. Провери страница трета на днешния чарлътънски вестник... може да го има и в някое от нюйоркските издания. Бандитско клане в Джърмънтаун. Аха, не знам защо една старица може да се забърка с улична банда, но това е Джърмънтаун. Саул твърди, че един от най-добрите начини да намерим тези хора е да последваме безсмисленото насилие като това. Обещавам да съм по-тиха от водата и пониска от тревата... просто ще огледам и ще проверя дали има нещо обещаващо, по което да тръгнем по-късно. Ще ти оставя съобщение довечера, когато реша къде да отседна. Трябва да бягам. Пази се, Роб!

– Дяволите го взели! – каза меко Джентри и затвори телефона. Отново набра номера си, издиша, когато собственият му глас му каза да остави съобщение, и след сигнала продиктува:

– Натали, мътните го взели, не отсядай във Филадельфия, в Джърмънтаун или където ще да си. Някой те е видял на Коледа. Богове, ако не смяташ да кротуваш в Сейнт Луис, ела при мен тук в Ню Йорк! Глупаво е да търчим наоколо и да си играем на Джо Харди и Нанси Дрю. Обади ми се тук веднага след като получиш това съобщение – и продикува номера на телефона в хотела и номера на стаята, поколеба се и затвори. – Проклятие... – рече. Стовари юмука си на плота достатъчно, силно, за да накара евтино талашитено бюро да изпука.

Джентри взе метрото до Вилидж и слезе близо до Сейнт Винсент. По време на пътуването прерови малкото си тефтерче, като прегледа бележките си: адресът на Саул, забележката на Натали, че икономката на психиатъра се нарича Тема, номерът му в Кълъмбия, номерът на декана, на когото бе звънял преди две седмици, номерът на блаженопочивщата Нина Драйтън. „Не е много!“ – помисли си. Обади се в Кълъмбия да се увери, че в кабинета на катедрата по психология до следващия понеделник няма да има никой.

Кварталът на Саул не съвпаднаше с представите на Джентри за начина на живот на нюйоркските психиатри. Шерифът си напомни, че Саул е по-скоро професор, а не психиатър и че в такъв случай кварталът си е съвсем приемлив. Сградите бяха най-вече три-четириетажни блокчета, на повечето ъгли имаше ресторантчета и магазинчета за деликатеси, и

този компактен квартал вдъхваше усещане за малък град. Няколко двойки преминаха забързано – имаше дори двама мъже, които се държаха за ръце – но Джентри знаеше, че повечето от местните обитатели са по центъра, занимават се с издателска дейност, брокерство, книжарнички, агенции и други клетки от стомана и стъкло, всяка от която се намира някъде между секретарката и вицепрезидента, печелейки нужните хиляди, достатъчни за наема на две-три стаи във Вилидж, и чакат големия удар, пробива, неизбежното издигане до най-горния етаж, до най-големия кабинет, с ъгловите прозорци, който се намира най-блезо до дома на Парк Авеню Уест. Вятърът съскаше. Джентри се загърна по-плътено в палтото си и се разбърза.

Доктор Саул Ласки не си беше вкъщи. Шерифът не остана изненадан. Почука отново и постоя известно време на стълбищната площадка, вслушан в приглушеното мрънкане на телевизори и детски писъци, вдъхващ симфонията на готвено и зеле от отминалите десетилетия. После извади от портфейла си кредитна карта и я плъзна в ключалката. Джентри поклати глава; Саул Ласки бе популярен в страната експерт по насилието, оцелял от концлагер, но защитата на дома му оставяше доста въпроси.

Апартаментът бе голям за стандартите на Вилидж – удобна дневна, малка кухня, още по-малка спалня и голям кабинет. Всяка стая – дори банята – бе облицована с книги. Кабинетът бе направо тапициран с бележници, папки, полици с внимателно маркирани извадки и стотици книги – много от тях на немски и полски. Джентри провери във всяка стая, като спря за малко да прегледа ръкописа, струпан до електрическата пишеша машина, и се нареди да си тръгне. Чувстваше се като неканен гост. Апартаментът миришеше така, сякаш е бил необитаем поне от седмица-две, в кухнята нямаше и петънце, хладилникът беше почти празен, но нямаше прах, нито купчина насъбрана поща, нито други външни знаци за отсъствие. Джентри се увери, че няма съобщения около телефона, мина набързо през всяка стая да се подсури, че не е пропуснал някоя улика за местонахождението на Саул, и тихо си излезе.

Беше слязъл един етаж надолу, когато подмина старица със стегнатата на кок посивяваща коса. Джентри спря, след като тя го отмина, докосна ръбчето на шапката си и каза:

– Извинете, госпожо, случайно вие да сте Тема?

Жената спря и подозрително му се намръщи. В гласа и се усещаше лека следа от източноевропейски акцент.

– Не ви познавам.

– Не, госпожо – съгласи се Джентри и си свали шапката. – И съжалявам, задето се обръщам към вас на малко име, но Саул не спомена фамилията ви.

– Валижезлски – представи се възрастната дама. – А вие кой сте?

– Аз съм шериф Боби Джентри – представи се и той. – Приятел съм на Саул и се опитвам да го намеря.

– Доктор Ласки никога не ми е споменавал за шериф Джентри – тя произнесе името му с твърдо „дж“.

– Не, госпожо, съмнявам се да е. Срегнахме се самр преди няколко седмици, докато той беше в Чарлстън. Това е в Южна Каролина. Може би ви е споменавал, че тръгва за натам?

– Доктор Ласки каза само, че заминава по работа – отрязва жената. Изсумтя. – Сякаш самолетните билети не бяха турнати тъй, че и слепец да ги види. Два дни, каза той. Може и три. Госпожо Ви, каза той, бъдете тъй любезна да поливате цветята. Десет дни по-късно цветята му вече да са умрели, ако не бях толкова усърдна.

– Госпожо Валижезлски, да сте се чували с доктор Ласки през последната седмица? – попита Джентри.

Тя подръпна пуловера си надолу и не каза нищо.

– Имахме уговорка – уточни той. – Саул каза, че ще се обади, когато се прибере... вероятно миналата събота. Но не ми се е обаждал.

– Той не знае коя дата е – отвърна жената. – Собственият му племенник ми звъня миналата седмица от Вашингтон, да пита дали чичо Саул е добре. „Трябваше да дойде на вечеря в събота“ – казва ми. Като знам какъв е доктор Ласки, сигурно е забравил... заминал е на семинар някъде си. Да кажа ли такова нещо на племенника му? Да не са единственото семейство в Америка?

– Това племенникът от Вашингтон ли е? – попита Джентри.

– Че кой друг?

Той кимна, като от позата и тона на жената си направи извода, че и е неудобно да говори и е готова да продължи нататък.

– Саул каза, че може да го намеря чрез племенника му, но загубих номера. Той точно във Вашингтон ли живееше?

– Не, не – обясни госпожа Валижезлски. – Това е посолството. Доктор Ласки казва, че сега те живеят доста навътре в провинцията.

– Дали Саул може да е в Полското посолство? Тя му се намръщи.

– Че защо доктор Ласки ще ходи в полското посолство? Аарон работи в израелското посолство, но не живее там. Казвате, че сте шериф? Каква работа има докторът с един шериф?

– Почитател съм на книгата му – обясни Джентри. Извади писалка и надраска на гърба на една от зле отпечатаните си визитни картички „Тук съм отседнал засега. Другият номер е домашният ми телефон в Чарлстън. Веднага щом Саул се върне, кажете му да ми се обади. Много е важно“. Тръгна надолу по стъпалата.

– О, между другото – подвикна към жената, – когато се обаждам в посолството, фамилията на племенника на Саул с едно „е“ ли се пише, или с две?

– Че откъде ще има две „е“-та в Ешкол? – изуми се госпожа Валижезлски.

– Вярно, откъде ли? – почуди се Джентри и се понесе надолу по стълбите.

Натали не се обади. Джентри почака до десет, звънна в Чарлстън и бе възнаграден само с първоначалното и съобщение и собствената си тирада. В единайсет и десет той се обади повторно. Все още нищо ново. В един и петнайсет просто се предаде и се опита да поспи. През тънката стена нахлуваше бучащ шум, който му звучеше като половин дузина спорещи иранци. В три сутринта Джентри се обади в Чарлстън за пореден път. Нищо ново. Остави още едно съобщение, в което се извиняваше за грубия си тон и наблягаше на важността Натали да не се мотае сама из Филадельфия.

Рано на следващата сутрин отново пробва телефонния си секретар, остави името на вашингтонския хотел, където си бе резервирал стая, и хвана самолета в 8:15. Полетът му се стори твърде кратък за по-сериозни размисли, но той все пак извади тефтера си и една папка от чантата и потъна в тайните им.

Натали беше чела за атентата в Сената от 12-и декември и се притесняваше да не би Саул да е замесен. Джентри и посочи, че все пак не всяко убийство, катастрофа или терористична атака в Америка могат да бъдат приписани на възрастния полковник на Саул. Напомни и, че по новините са предположили, че зад атентата, убил шестима, стоят пуерторикански националисти. Посочи също, че атаката върху сградата на Сената е станала само няколко часа след пристигането на Саул в града, че името му не е изброено сред загиналите – макар че, честно казано, самият терорист не беше идентифициран – което не означава, че трябва да я гони параноя. Натали си възвърна духа. Джентри все още имаше съмнения.

Минаваше единайсет, когато той стигна до сградата на ФБР.

Нямаше представа дали някой би могъл да е на работа в събота. Рецепционистът потвърди, че специален агент Ричард Хейнс е тук и поддържа Джентри няколко минути в очакване, преди да звънне на заетия работник. Съобщи, че специален агент Хейнс ще го приеме. Джентри съдържа радостта си. Млад мъж със скъп костюм и зле оформени мустаци – нещо като Джими Олсън в ролята на Джуниър Джимен – заведе Джентри до охраняван район, където му направиха снимка, записаха личните му данни, прекараха го през детектор за метали и му дадоха ламиниран посетителски пропуск. Шерифът се зарадва, че е оставил рюгера в куфара си в хотела. Младият мъж безмълвно го поведе по един коридор, вкара го в асансьор, минаха през зала с офиси-кутийки с по три стени, през още един коридор и накрая почука на врата, на която ясно пишеше: СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РИЧАРД ХЕЙНС. Когато отвътре се разнесе гласът на Хейнс:

– Влез! – младежът кимна и се завъртя на пети.

Джентри устоя на желанието да го викне обратно и да му даде бакшиш.

Кабинетът на Ричард Хейнс беше голям и обзаведен с вкус, за разлика от малката претрупана кибритена кутия на шерифа. На стените бяха окачени снимки. Джентри мерна отрупан с бижута мъж със свински очички, който може и да беше блаженопочившия Дж. Едгар Хувър, стискал ръката на един по-малко прошарен Ричард Хейнс, след което му махнаха да седне. Агентът не стана от мястото си и не му предложи да си стиснат ръцете.

– Какво те води към Вашингтон, шериф Джентри? – попита Хейнс с мекия си баритон.

Джентри настани огромното си туловище в малкия стол, размърда се, докато намери удобна поза и реши, че нещото е било сътворено, за да пречи на хората да се чувстват удобно, и си прочисти гърлото.

– Просто съм във ваканция, Дик, и си помислих да намина да ти кажа здрасти.

Хейнс вдигна вежда. Не спря да прелиства документи.

– Много мило, шерифе, но този уикенд наоколо цари голяма бъркотия. Ако идваш за убийствата в „Менсърд Хаус“, нямам нищо ново за казване, което да не съм ти пратил през Тери и офиса в Атланта.

Джентри кръстоса крака и сви рамене.

– Просто бях наблизил и реших да намина. Много впечатляващ комплект хора имаш тук, Дик.

Хейнс изсумтя.

– Хей – светна се Джентри, – какво е станало с брадичкатаги? Сякаш някой здравата те е праснал. Някой се е съпротивлявал при арест ли?

Хейнс докосна брадичката си, където на фона на голяма, жълтеникава синина се мъдреше лепенка. Гримът, който си бе сложил, не я скриваше. Усмихна се жално.

– Няма да взема „Пурпурно сърце“ за това, шерифе. Подхлъзнах се, докато излизах от ваната на Коледа и си ударих главата в полицата. Добре че не успях да се убия!

– Аха, твърди се, че повечето инциденти стават в домашни условия – проточи Джентри.

Хейнс кимна и погледна часовника си.

– Хей – подсети се шерифът, – а получи ли снимката, която ти пратихме?

– Снимка? – намръщи се Хейнс. – А, онази на изчезналата жена, госпожа Фулър. Да, благодаря, шерифе. Раздадена е на всичките ни полеви агенти.

– Добре, добре – кимна Джентри. – Имаш ли новини за нея, къде може да е, такива неща?

– Онази Фулър ли? Не. Все още смятам, че е мъртва. Предполагам, че никога няма да намерим тялото!

– Вероятно си прав – съгласи се шерифът. – Слушай, Дик, тая заран минах с автобуса покрай Капитолия и точно отсреща мернах онази, голямата сграда, пред която има полицейски барикади. Оправяха един прозорец на втория етаж. Това там, как му беше заглавието...

– Сградата на сената? – помогна му Хейнс.

– Същата, та не е ли там, дето терористите гръмнаха она сенатор миналата седмица?

– Терорист – поправи го агентът. – Само един. А и сенаторът от Мейн даже не беше в града, когато е станало. Политическият му съветник – относително важен човек в GOP на име Траск – е загинал. Останалите жертви не са важни клечки.

– Сигурно разследваш случая, а? Хейнс въздъхна и остави документите си.

– Щатът ни е доста голям, шерифе, знаеш. Мнозина агенти сме.

– Аха – съгласи се Джентри. – Сигурно е тъй. Казват, че терористът бил някакъв пуерториканец. Вярно ли е?

– Съжалявам, шерифе. Не мога да коментирам хода на разследването.

– Е, да – кимна Джентри. – Слушай, помниш ли онзи нийоркски психиатър, доктор Ласки?

– Саул Ласки, да. Преподава в Кълъмбия. Да, проверихме местопребиваването му по време на убийствата. Наистина е бил на студентската дискусия, точно както смятат източниците ти. Вероятно е дошъл в Чарлстън само да събере малко публичност за следващата си книга.

– Може и тъй да е – прие Джентри. – Интересното е обаче, че се каеше да ми праща информация за тази история с масовите убийства и сега не мога да го спипам никъде. Не си му хвърлял по едно око, нали?

– Не – Хейнс отново, си погледна часовника. – А трябваше ли?

– Не че има причина. Но мисля, че Ласки щеше да идва във Вашингтон. Миналата събота, струва ми се. Същия ден, когато терористите гръмнаха сградата на Сената.

– Е, та? – вдигна вежди Хейнс. Джентри сви рамене.

– Просто имам чувството, че този човек се опитва сам да разреши загадката. Помислих си, че може да е наминал!

– Не е – отрече агентът. – Шерифе, приятно ми е да си приказваме, но след няколко минути имам друга среща.

– А, да, да – кимна Джентри, стана и си сложи шапката. – Ама вярно трябва да идеш да се прегледаш.

– Защо? – изуми се Хейнс.

– Това на брадичката ти – уточни шерифът. – Много гадна синина, така си е!

Джентри се помота по Девета улица до площада, пресече Пенсилвания Авеню и подмина Департамента на правосъдието. Излезе право на „Кънститиушън“, мина по Десета покрай сградата на IRS, отново се върна на „Пенсилвания“ и се качи по стълбите на Старата поща. Като че ли нямаше опашка. Продължи по „Пенсилвания“ към Пършинг Парк и надникна през улицата към покрива на Белия дом. Чудеше се дали Джими Картър е вътре в момента, мисли за заложниците и обвинява иранците за загубата си на изборите.

Джентри седна на една пейка в парка и извади бележника от джоба си. Прелисти изписаните със ситен почерк страници, затвори тефтера и въздъхна.

Задънена улица.

Ами ако Саул е ненормален? Параноичен луд?

Не.

Защо не?

Просто не.

Добре, тогава къде, по дяволите, е? Иди в библиотеката на Конгреса и провери вестниците от миналата седмица, некролозите, докладите за катастрофи. Обади се по болниците.

И какво, ако е в моргата под името на пуерториканския Джон Доу?

Няма смисъл. Какво общо би имал Полковника със Съветника на сенатора?

Какво общо имат Кенеди и Туби?

Джентри потри очите си. В Чарлстън, докато си седяха в кухнята на Натали Престън и слушаха историята на Саул, цялата работа почти бе придобила смисъл. Нещата си бяха дошли на мястото; очевидно слуайните убийства се превръщаха в серия нападения и контранападения от двама или трима стари противници с наистина невероятни сили. Но сега нищо нямаше смисъл. Освен ако...

Освен ако има и още такива.

Джентри се надигна. Саул имаше някаква среща тук, във Вашингтон. При все множеството споделени в последно време тайни, той не пожела да им каже с кого ще се вижда. Семейна среща. Но по каква причина? Шерифът си спомни болката, с която Саул разказваше за изчезването на частния детектив – Франсис Харингтън. Може би бе потърсил помощ по случая? От племенника си в израелското посолство ли? Но дали бе забъркан и още някой? Кой? Правителството? Саул не беше успял да се сети за причина, поради която федералното правителство ще тръгне да защитава застаряващ бивш нацист. Но ако има и други като Полковника, Фулър и Драйтън?

Шерифът потрепери и се загърна по-плътено в палтото си. Денят бясен и свеж. Температурата беше десетина градуса над нулата. Слабата зимна светлина освежаваше със златния си отблясък кафявата и изсъхнала трева в парка.

Той намери монетен телефон на ъгъла до хотел „Вашингтон“ и използва кредитната си карта, за да се обади в Чарлстън; Все още нямаше съобщение от Натали. Джентри намери номера, който бе преписал от указателя в хотелската си стая, и се обади на израелското посолство. Чудеше се дали в сабат ще има някой там. Вдигна жена.

– Ало? – поде Джентри, борейки се с внезапното си желание да каже „Шалом“. – Бих желал да разговарям с Аарон Ешкол.

Последва секундно колебание и жената попита: – Бихте ли ми казали кой се обажда?

– Шериф Робърт Джентри. – Една минутка, моля.

Минутката прерастна по-скоро в две. Джентри стоеше, гушнал телефона, и се вираше в сградата на Съкровищницата отсреща.

Ако имаше и други... други мозъчни вампири... като Полковника, това би обяснило много неща. Например защо на Полковника ще му е нужно да разиграва собствената си смърт. А също и защо чарлстънският окръжен шериф цяла седмица и половина е бил следен. И защо всичко, което един конкретен агент на ФБР бе постигнал, е да накара Джентри да закопнее да му удари един в зъбите. И какво се е случило с един албум с вехти вестникарски изрезки, видян за последно на мястото на едно убийство...

– Здравейте.

– О, здравейте, господин Ешкол, казвам се шериф Боби Джентри...

– Не, говорите с Джек Коен.

– О! Ами, господин Коен, търся Аарон Ешкол.

– Аз съм супервайзър в отдела на господин Ешкол. Моля, кажете по какъв повод се обаждате, шерифе!

– Всъщност, господин Коен, става дума за личен въпрос.

– Приятел на Аарон ли сте, шериф Джентри?

Шерифът вече знаеше, че нещо не е наред, но не можеше да отгатне какво точно.

– Не, господине – отвърна. – По-скоро съм приятел на чичото на Аарон, Саул Ласки. Трябва да говоря с племенника му!

Последва кратко мълчание.

– Най-добре елате тук лично, шерифе. Джентри погледна часовника си.

– Не съм сигурен дали ще ми стигне времето, господин Коен. Ако ме свържете с Аарон, ще разбера дали е необходимо.

– Много добре. Откъде се обаждате, шериф? Тук във Вашингтон ли?

– Аха – потвърди Джентри. – Монетен телефон.

– В самия град ли сте? Някой би могъл да ви упъти до посолството. Боби Джо се опита да овладее гнева си.

– Точно до хотел „Вашингтон“ съм – отвърна. – Просто ме свържете с Аарон Ешкол или ми дайте домашния му телефон! Ако се налага да се видя с него в посолството, ще хвана такси.

– Много добре, шериф. Обадете се след десетина минути, моля – Коен затвори, преди Джентри да успее да възрази.

Той обиколи няколко пъти хотела, раздражен, съблазняваше се да си събере багажа от стаята и да хване полета за Филаделфия. Това беше

глупаво. От опит знаеше колко трудно е да се намери изчезнал човек в Чарлстън, където имаше на разположение шестима служители и десет пъти по толкова информатори. Това беше абсурдно.

Звънна две минути преди десетминутният срок да е изтекъл. Отново вдигна същата жена.

– Да, шериф. Само минутка.

Джентри сви рамене и се облегна на металната рамка на телефонната кабина. Нещо остро го боцна в хълбока. Той се обърна и видя двамина, застанали плътно до него – твърде близо. По-високият му се усмихваше широко. Шерифът сведе глава и зърна дулото на малокалибрен автоматичен пистолет, опряно в корема му.

– Ще се поразходим до онази кола и ще се качим в нея – каза едрият със сърдечната усмивка. Потупа Джентри по гърба, сякаш бяха стари приятели, които се срещат след продължителна раздяла. Дулото се заби още по-навътре в плътта.

„Високият е твърде близо“ – помисли си Джентри. Имаше нелошия шанс да изблъска оръжието преди нападателят му да успее да стреля. Но партньорът му се бе отдалечил на два метра, дясната му ръка бе потънала в джоба на шлифера и каквото и да стореше шерифът, вторият би имал възможност за чист изстрел.

– Сега тръгвай – каза едрият. И Джентри тръгна.

Не беше лошо пътуване. Обиколиха Елипсата, минаха на запад покрай мемориала на Линкълн, покрай Тайдъл Бейсин, после се изкачиха по „Джеферсън Драйв“ към „Капитолия“, подминаха „Юниън Стейшън“ и пак се върнаха обратно. Никой не описваше забележителностите. Лимузината бе хубава, широка и безшумна. Прозорците бяха огледални отвън, вратите се заключваха автоматично от шофьорското място, между шофьора и пътниците имаше плексигласов разделителен прозорец и двамата седяха от двете страни на Джентри. Срещу него, изтегнат на обратната седалка, се беше настанил мъж със зле подстригана бяла коса, тъжни очи и белязано от шарка лице, което въпреки това изглеждаше красиво.

– Вижте, момчета, ще ви кажа едно – заяви Джентри, – отвличането е противозаконно в тази страна!

Белокосият отвърна меко:

– Може ли да видя документите ви, господин Джентри?

Той прехвърли наум няколко съвсем правилни и достолепни забележки, сви рамене и му подаде портфейла си. Никой не скочи, когато

бръкна да го извади; двамината сякаш го бяха забравили, след като влезе в колата.

– Звучите като Джак Коен – отбеляза Джентри.

– Аз съм Джак Коен – отвърна другият, докато преглеждаше портфейла му, – а вие си имате нужните документи, кредитни карти и разрешително на името на южняшки шериф Робърт Джоузеф Джентри.

– Боби Джо за приятелите и сътрудниците.

– Няма друго място по света, където документите да значат по-малко, отколкото в Америка – заяви Коен.

Джентри сви рамене. Искаше му се да им обясни колко малко му пука и да им предложи някои фантастични полови актове, които биха могли да осъществят със себе си. Вместо това каза:

– Може ли да видя вашите документи?

– Аз съм Джак Коен.

– А-ха. И наистина ли сте шеф на Аарон Ешкол?

– Аз съм директор на отдел „Комуникации и интерпретации“ в посолството.

– Това отделът на Аарон ли е?

– Да. Не знаете ли?

– Мен ако питате, всеки от вас може да бъде Аарон Ешкол – отвърна Джентри. – Не го познавам лично. И, както вървят нещата, явно няма да се запозная с него.

– Защо го казвате, господин Джентри? – гласът на Коен бе равен и студен като смъртоносно острие.

– Наречете го предположение. Обадих се да се чуя с Аарон и цялото посолство ме държа да чакам, докато вие, момчета, скочите в първата попаднала ви лимузина и със свирещи гуми дотърчите да ме повозите под прицела на оръжие. Та значи, ако сте онези, за които се представяте... пък в днешно време знае ли човек?... то действате малко не както се полага на посланици на верния ни и зависим съюзник от Близкия Изток. Предполагам, че Аарон Ешкол е мъртъв или изчезнал и сте малко разстроени... дотам, че да почнете да тикате оръжие в ребрата на законно избран офицер от силите на реда и закона.

– Продължавайте – кимна Коен.

– Ами! Шибайте се! – озъби се Джентри. – Казах каквото имам Да казвам. Сега вие ми кажете какво става и ще ви обясня защо се обадих на Аарон Ешкол.

– Можем да научим причините за това и по... ъ-ъ-ъ, други начини – каза Коен. Самата липса на заплаха в тона му бе зловеща.

– Съмнявам се – отвърна шерифът. – Освен ако не сте онези, за които се представяте. Но, тъй или иначе, няма да ви кажа и думица повече, докато вие не ми снесете нещо, което си струва да се чуе!

Коен погледна към мраморните сгради зад прозореца и отново се обърна към госта си.

– Аарон Ешкол е мъртъв – каза. – Убит. Заедно със съпругата и двете си дъщери.

– Кога?

– Преди два дни.

– На Коледа – промърмори Джентри. – Страхотни празници, няма що! Как са били убити?

– Някой им е напъхал жица в мозъка – уточни Коен. По тона на гласа му можеше да се съди, че говори за нов метод за ремонт на автомобилни двигатели.

– А, Иисусе! – възкликна шерифът. – Защо не видях нищо във вестниците?

– Имало е взрив – обясни събеседникът му. – Вирджинският съдебен лекар е установил смърт при нещастен случай... изтичане на газ. Погрижихме се вестниците да не научат за връзката на Аарон с посолството.

– И собствените ви доктори откриха причината за смъртта?

– Да – кимна Коен, – вчера.

– Но защо откачихте, когато се обадох? – полюбопитства Джентри. – Аарон сигурно е... не, момент. Споменах Саул Ласки. Вие смятате, че Саул е свързан по някакъв начин с убийствата?

– Да.

– Добре – въздъхна шерифът. – Кой е убил Аарон Ешкол? Коен поклати глава:

– Ваш ред е, шериф Джентри!

Боби се поколеба, докато си събере мислите.

– Сигурно осъзнавате – продължи израелецът, – че за нашата страна, в този чувствителен период в отношенията между държавите ни ще е катастрофално, ако се засегнат по някакъв начин американските данъкоплатци. Готови сме да рискуваме, ако успеете да ни убедите в невинността си – и ще ви пуснем. Но ако не успеете, за всички ще е по-лесно, ако просто изчезнете!

– Млъкни – изръмжа му Джентри – мисля!

Подминаха мемориала на Джеферсън за трети път и пресякоха моста. Вашингтонският монумент сияеше пред тях.

– Саул Ласки дойде в Чарлстън преди десет дни, за да научи повече за убийствата в „Менсърд Хаус“... по новините ги нарекоха Чарлстънското клане... сигурно сте чували за случая?

– Да – кимна Коен. – Неколцина старци били убити заради парите им и загинали и невинни свидетели, нали така беше?

– Приблизително – въздъхна Джентри. – Един от замесените старци е бивш нацист, живеещ под името Уилям Д. Бордън.

– Филмов продуцент – обади се високият, къдравокос израелец отляво на Джентри.

Шерифът трепна. Почти бе забравил, че и бодигардовете могат да говорят.

– Да – кимна. – И Саул Ласки преследвал точно този нацист от четирийсет години – още от Челмно и Собибор.

– Това къде е? – попита младежът отдясно на Джентри. Шерифът го зяпна. Коен изръмжа нещо на иврит и младият агент се изчерви.

– Немецът... Бордън... не загина ли? – попита Коен.

– При самолетна катастрофа – обясни Джентри. – Може би. Но Саул не мислеше така.

– Значи доктор Ласки е смятал, че мъчителят му е още жив – промърмори Коен. – Но какво общо има Бордън с убийствата в Чарлстън?

Боби Джо си свали шапката и подръпна периферията и.

– Уреждане на стари сметки – предположи. – Саул не беше съвсем сигурен. Просто имаше чувството, че Полковника... той така наричаше Бордън... има пръст в тази история.

– Защо Ласки се е срещнал с Аарон? Джентри поклати глава:

– Не знаех, че са се срещали. До вчера дори не бях чувал за Аарон Ешкол. Саул замина от Чарлстън за Вашингтон на дванайсети декември, за да се види с някого... но не каза с кого. Смяташе да поддържа връзка, но не съм се чувал с него, откакто напусна Чарлстън. Вчера посетих апартамента му в Ню Йорк и говорих с икономката му...

– Тема – вметна високият и млъкна, след като Коен го изгледа сурово.

– Аха – съгласи се Джентри. – Тя спомена за Аарон. И ето ме тук.

– За какво са си говорили доктор Ласки и Аарон? – попита Коен. Шерифът положи шапката на коляното си и разпери ръце.

– Проклет да съм, ако знам! Останах с впечатлението, че Саул очаква да получи допълнителна информация за живота на Бордън в Калифорния. Дали е възможно Аарон да му е помагал за това?

Коен подъвка устната си, преди да отговори.

– Аарон взе четири дни отпуска, преди да се види с чичо си – каза накрая. – Част от това време прекара в Калифорния.

– И какво е, научил там? – попита Джентри.

– Не знаем.

– Как тогава сте научили за срещата му със Саул? Чичо му идвал ли е в посолството?

Високият каза нещо на иврит, което прозвуча като предупреждение. Коен го пренебрегна.

– Не – отвърна. – Доктор Ласки се срещнал с Аарон преди една седмица, в Националната галерия. Аарон и Леви Кол, негов колега в отдела, са смятали срещата за важна. Според техни приятели в отдела, същата седмица те са прибрали в сейфа на криптографията някакви папки, които смятали за много ценни.

– Какво има в тях? – попита Джентри, без да вярва, че ще получи отговор.

– Не знаем – отвърна за негова изненада Коен. – Няколко часа след убийството на семейството на Аарон, Леви Кол влязъл в посолството и взел папките. Оттогава не сме го виждали – той потри носа си. – И цялата история е пълна дивотия! Леви е ерген. Няма семейство тук в Щатите, няма и роднини в Израел. Той е ревностен ционист, бивш командос. Не мога да си представя с какво биха могли да го притиснат. Логиката подсказва, че точно него би трябвало да елиминират, а Аарон Ешкол са могли да изнудват. Само че въпросът е, разбира се, кои са те?

Джентри не каза нищо.

– Добре, шерифе – кимна Коен. – А сега споделете с нас всичко, което може да се окаже полезно!

– Ами, то това е всичко – обясни Джентри. – Освен ако ви се иска да чуете историята на Саул Ласки.

„Как да им го кажа, без да спомена за силите на Полковника и тези на старицата? – запита се той. – Те няма да ми повярват, а ако не ми повярват, ще ме убият.“

– Искаме да знаем всичко – уточни Коен. – От самото начало. Лимузината премина покрай мемориала на Линкълн и се насочи към Тайдъл Бейсин.

Джърмънтаун,
събота, 17-и декември 1980

Натали Престън използва никона със 135-милиметров обектив, за да документира разрушителните противоречия на умиращия град: каменни къщи, тухлени съборетини, банка, построена така, че да си подхожда с двете постройки от осемнайсети век, с които съседстваше; магазини за антики, пълни с потрошени боклуци, филиали на „Армията на спасението“, пълни с боклуци, празни парцели, пълни с боклуци, тесни улички и алеи, пълни с боклуци. Натали беше сложила черно-бял филм в апарата, не се притесняваше за зърнещата структура и снимаше с дълга, бавна експозиция, която щеше да извади на бял свят всяка пукнатина и олющено местенце по стените. Но нямаше и следа от Мелани Фулър.

След като зареди филма, тя събра смелост да зареди и малкия „Лама автоматик“. Сега го бе поставила на дъното на голямата си чанта, под кутийките и капациите от обективи и картоненото фалшиво дъно.

Градът не бе толкова страховит дневно време. Предишната вечер, като кацна след здрачаване, все още не на място и дезориентирана, тя бе позволила на мъжа, който седеше до нея в самолета – Янсен Лухар – да я закара до Джърмънтаун. Той каза, че му било на път. Сивият му „Мерцедес“ беше оставен на паркинга за продължително отсъстващи. В началото тя се радваше, че прие; пътуването се оказа продължително – по натоварена магистрала, през мост на две нива, в сърцевината на Филаделфия, по друга криволичеща, претоварена магистрала, отново през реката – или може и да беше друга река – и накрая по Джърмънтаун Авеню, широк булевард, който минаваше покрай тъмни съборетини и празни магазини. Когато най-сетне стигнаха до центъра на Джърмънтаун, близо до хотела, където той и предложи да наеме стая, тя беше сигурна, че ще последва предложението: „Какво ще кажеш да се кача за малко с теб?“ или „Много ми се ще да ти покажа дома си – съвсем наблизко е“. Вероятно първото; той не носеше халка, но в днешно време това не значи нищо. Натали бе уверена единствено, че ще последва неизбежното предложението и после ще се наложи да му откаже по някакъв що-годе любезен начин.

Но сбърка. Лухар паркира пред стар хотел, помогна ѝ с багажа, пожела ѝ късмет и си замина. Тя се почуди да не би пък да е обратен.

Натали се обади в Чарлстън преди единайсет и остави хотелския си

телефон и номера на стаята си на телефонния секретар на Роб. Очакваше той да ѝ звънне малко по-късно, вероятно да ѝ предложи да се върне в Сейнт Луис, но той не я потърси. Разочарована, със странното усещане за наранени чувства, борейки се със съня, тя отново звънна в Чарлстън към 11.30 и използва устройството, което Роб ѝ беше дал. Нямаше съобщение от него, на лентата бяха записани само нейните две. Легна си озадачена и малко уплашена.

На дневна светлина всичко изглеждаше по-добре. Макар че все още нямаше съобщение от Джентри, тя се обади на „Филаделфия Инкуайърър“ и с помощта на името на редактора от Чикаго успя да измъкне малко информация от местния редактор. Подробностите по престъплението като цяло не бяха известни, но беше сигурно, че поне някои или всички убити бандити са били обезглавени. Бандата „Соул Брикярд“ беше базирана в къща от общинските фондове, на „Брингхърст“ – само на два километра от хотела на Натали на Челтън Авеню. Тя провери телефонния номер на общежитието, обади се там и се представи като репортер от „Сън Таймс“. Някакъв отец на име Били Уудс ѝ определи пет-найсетминутна среща в три следобед.

Натали прекара деня в проучване на Джърмънтаун, впускаше се все по-нататък и по-нататък по депресиращите странични пресечки и правеше снимки. Районът си имаше своето очарование. На север и на запад от Челтън Авеню големите стари къщи още държаха фронта, макар и сведени до разделени фамилни домове, където черни и бели семейства поддържаха видимост за живот средна класа, а източно от Брингхърст Стрийт районът бе западнал до изгорени бордеи, изоставени коли и зловещ изглед на безнадеждност.

Засага обаче имаше слънце, известно време я следваха кикотеща се групичка дечица, като я обсаждаха да ги снима. Натали се подчини. Над главите им изтрещя влак, женски глас се провикна от един вход на половин пресечка нататък и цялата група се пръсна като отвени от вятъра есенни листа.

В десет, в дванадесет и в два все още нямаше съобщение от Роб. Щеше да се наложи да чака до единайсет вечерта. По дяволите!

В три тя почука на вратата на голямата къща от 1920-а, издигаща се в гмеж от срутени, изпепелени блокчета и фабрични дворове. Част от перилата по протежение на дългата веранда бяха счупени. Прозорците на третия етаж бяха заковани, но неотдавна някой ги бе наплескал с тънък слой евина жълта боя. Къщата изглеждаше като сипаничава.

Преподобният Бил Уудс се оказа бял и сгърбен. Седна при нея в

претрупан кабинет на първия етаж и се заоплаква от липсата на субсидии, бюрократичния кошмар, ръководещ обществени проекти като „Къмюнити Хаус“ и липсата на съдействие от страна на младежките групи и обществото като цяло. Той отказа да използва думата „банда“. Натали постоянно мяркаше чернокожи младежи, които влизаха и излизаха по коридорите, и чуваше викове и смях откъм мазето и втория етаж.

– Може ли да поговоря с някого от... групата „Соул Брикярд“? – попита тя.

– О, не! – извика Уудс. – Момчетата не искат да говорят с никого, освен с телевизионните екипи. Наслаждават се да ги снимат.

– Те тук ли живеят? – любопитства Натали.

– О, Небеса, не! Просто се събират тук често, за приятелски разговор и почивка.

– Трябва да говоря с тях – заяви тя и стана от мястото си.

– Боя се, че няма да е... Хей, чакайте малко!

Тя изтича по коридора, отвори една врата и се озова на тясно стълбище. На втория етаж дузина чернокожи момчета се бяха струпали около голяма билиардна маса или се изтягаха по матраци, разпръснати по постлания с балатум под. На прозорците имаше железни капаци и Натали изброи четири пушки-помпи, облеgnати под тях.

Когато тя влезе, всички замръзнаха по местата си. Висок, невероятен гъвкав младеж на около двайсет години се наведе над шеката си и изръмжа:

– К'во искаш, кучко?

– Маайната му!?! – обади се брадат младеж, легнал на един от матраците. – Я чуйте! „Ах, искам да приказвам с вази“. Откъде си маце? Някой шибан щат на Юг на майната си, а?

– Трябва да взема интервю – обясни Натали, като се изуми, че глът и коленете и още не са я предали. – За убийствата.

Тишината надвисна заплашително. Високият юноша, който бе заговорил пръв, вдигна шеката и бавно тръгна към нея. На метър и половина спря, изпъна шеката и прокара натъркания и с тебешир връх по отворените ревери на мъхестото и палто и по блузата, накрая го закачи в колана на джинсите и.

– Ша ти дам интервю, кучко. Истинско задълбочено интервю, ако мъ разбираш.

Натали се насили да не трепне. Премести никона си встрани, бръкна в джоба на якето и извади цветна снимка от филма на господин Ходжес.

– Да сте виждали тази жена?

Мъжът с щеката се взря и махна на едно момче, което не беше на повече от четиринайсет. Момчето погледна, кимна и се върна на мястото си до прозореца.

– Докарайте Марвин тука – нареди онзи с щеката. – Размърдайте си задниците!

Марвин Гейл беше на деветнайсет, поразително красив, с бледосини очи, дълги мигли и кожа с цвят точно като на Натали – и беше роден водач. Тя го разбра в мига, когато той влезе в стаята. Фокусът в помещението някак се премести, позите на другите се промениха съвсем леко и Марвин се озова в центъра на вниманието. През следващите десет минути той прояви голямо старание да разбере коя е тази бяла дама. И в течение на същите десет минути Натали настояваше да им го каже, след като те и разкажат за убийствата.

Накрая Марвин показва хубавите си зъби в широка усмивка.

– Сигурна ли си, че искаш да знаеш, кукло?

– Да – кимна Натали. Фредерик я наричаше „кукла“. Разстрои я да чуе същото обръщение тук.

Марвин скръсти ръце.

– Лерой, Калвин, Монаха, Луис и Джордж – изброи той. – Останалите остават тук!

Разнесе се хор от възражения.

– Затваряйте си шибаните усти! – изръмжа Марвин. – Още сме във война, нали знаете? Някой там навън иска да ни оправи. Ще открием коя е тая мръсна дърта кучка и какво общо има, тогаз ще знаем кого да търсим. Ясно? Ясно. Сега си затваряйте шибаните плювалници.

Те се върнаха по матраците си и на билиардната маса.

Беше четири следобед и ставаше тъмно. Натали закопча догоре якето си и обвини вятъра за внезапното си треперене. Тръгнаха на север по „Брингхърст“, под релсите на влака и на запад по улица, която в началото тя помисли за задънена. Нямаше улични лампи. Канеше се да вали сняг. Нощният въздух миришеше на канал и сажди.

Спряха във входа на истинска задънена пряка. Марвин посочи четиринайсетгодишния:

– Монах, кажи и какво стана, Монах!

Момчето пъкна ръце в джобовете си и плю върху замръзналите плевели и разпилените по празния парцел тухли.

– Мухамед, той и трима други, те бяха точно тука, ясно? Вървях след тях, ама още не ги бях стигнал, ясно? Беше, ами, Коледа в Ямата, та Мухамед и Тоби бяха зели малко кока, ясно? Те тръгнаха без мене да уреждат едни работи в дупката на брата на Зиг, ясно? В Пуласки Таун, нали? Но, глейся, бях толкоз шибано друсан, че не ги видях да тръгват и се наложи да тичам след тях, ясно?

– Разкажи и за белия пич – напомни Марвин.

– Шибан бял пич, тоя излиза от шибаната алея, 'начи, и показва на Мухамед шибан кукиш. Точно тука, 'начи. Аз съм още назад по проклетата улица, чувам го Мухамед са вика: „Шибаняк, вярвате ли в това? Малкото шибано бяло копеленце точно там, да се ебава с Мухамед и трима още“.

– Как изглеждаше? – попита Натали.

– Млъквай – отрязва я Марвин. – Аз задавам въпросите. Разкажи и как изглеждаше.

– Ми, като лайно – отвърна Монаха и пак плю. Все още с ръце в джобовете, той избърса брадичката си с рамо. – Малкият смотан шибаняк изглеждаше така, все едно е бил овалян в лайна, ясно? Все едно от година плюска боклуци, човече. Ясно? Май дълга косица. Виси ката парцал над лицето, ясно? Целият е омацан, ама целият, все едно е окървавен или нещо таквоз. Майната му! – малкият потрепери.

– Сигурен ли си, че е бил бял? – попита Натали. Марвин се озъби, но Монаха се разсмя шумно и каза:

– О, да, бял беше. Той е е'но шибано смотано чудовище. Няма лъжа.

– Каж и за косата – напомни Марвин. Хлапето кимна енергично.

– Аха, та 'начи тоя бял смотаняк, той хуква по уличката. Мухамед, Тоби и другите, те стоят тука, все едно не вдяват, ясно? После Мухамед, той вика: „фанете го!“ и те сички хукват нататък, ясно? Нищо не носят. Само ножовете си, ясно? Няма зньч. Ще накълцат тоя шибан духач за нула време!

– Разкажи и за косата.

– Аха – очите на Монаха сякаш се оцъклиха. – Чувам шум и идвам тука, и поглеждам. Не тичам, нищо такова, ясно? Решавам, че щом съм още на изпитателен заради оная шибана история, не ми трябва ник'во убийство, ясно? Та само гледам да видя как копелето пада. Но тоя бял духалник, не е той, дето кърви, ясно? Има си той ена голяма коса... като по филмчетата?

– Кои филмчета? – уточни Натали.

– Майната му, наеш, она старец с черепа и пръчката, и сърпа на нея. И има пясъчен часовник, ясно? По филмчетата идва да прибира пуксалите. Уф!

– Коса ли? – уточни Натали. – Като онези, с които режат сеното?

– Аха, шибана работа – рече Монаха и я посочи. – Само че тоя смотан шибаняк звярски, той реже с нея Мухамед и братята. И е бърз. 0, ле-ле, колко е бърз! Виждам достатъчно, крия се тука... – той посочи един голям контейнер. – Чакам го да свърши, ясно? И после чакам, докато го няма от 'ного време. Не ми трябва тия лайна, човече. После, когато става светло, отивам да кажа на Марвин, ясно?

Марвин скръсти ръце и я погледна.

– Достатъчно ли чу, кукло?

Вече беше станало съвсем тъмно. Далеч нататък по уличката Натали мяркаше светлините на фарове – колите се носеха с рев по Джърмънтаун Авеню. Сякаш бяха на километри от тях...

– Почти – каза тя. – Дали той... Белият шибаняк всичките ли ги уби?

Монаха сви рамене и се разсмя.

– Че то много ясно. И се позабавлява шибано. Хареса му.

– Обезглави ли ги?

– Ъ?

– Тя иска да каже дали им е резнал главите – обясни Марвин. – Кажи и, Монах!

– Че шибано да, 'зглави ги я. Че той направо си им клъцна главите с ония ми ти сърп и лопата. Търкулна им главите чак до ония паркингатомати на улицата, ясно?

– Мили Боже! – възкликна Натали. Снежинки се сипеха по лицето и замръзваха по бузите и миглите и.

– Ама не е само т'ва – допълни Монаха. Смехът му беше толкова накъсан, като че се намираше на ръба на плача. – Той им изрязва шибаните сърца, човече! Мисля, че ги излапа.

Натали отстъпи от алеята. Обърна се да побегне, не видя друго освен тухли и мрак навсякъде и замръзна на място.

Марвин я хвана за ръката.

– Хайде, кукло! Връщаш се с нас. Време е да ни кажеш. Време е да говориш!

22
Бевърли Хилс,
събота, 27-и декември 1980

Тони Харъд бе в прегръдките на една застаряваща старлетка, когато му се обадиха от Вашингтон.

Тари Истън беше на четирийсет и две, най-малкото с двайсет години над допустимата възраст за ролята, която искаше да получи в „Белият роботърговец“, но гърдите ѝ бяха на точната възраст и с точната форма за въпросната роля. Загледан в тях изотдолу, докато Тари го работеше, Харъд си помисли, че все пак различава розовите белези – точно където гърдата се срещаше с гръдния кош – останали на мястото, където е бил инжектиран силиконовият гел. Проклетите цици бяха толкова изкуствено твърди, че едва потрепваха, докато Тари се клатеше нагоре-надолу, отметнала глава в прекрасна симулация на удоволствие, с отворена уста и изтеглени назад рамене. Харъд не я Използваше, само се възползваше от нея.

– Хайде, скъпи, дай го! Хайде. Дай ми го... – пъшкаше застаряващата инженер⁷, която „Върайти“ бе нарекло през 1963-а „следващата Елизабет Тейлър“.

Вместо това бе станала следващата Стела Стивънс.

– Дай ми го – задъхваше се тя. – Стреляй в мен, скъпи. Хайде, хайде!

Тони Харъд се опитваше. Някъде през изминалите петнайсет минути страстта им бе преминала от проста измислица в чиста истина. Тари знаеше всички правилни движения; представяше се не по-зле от порностарлетките, които му се бе случвало да режисира. Беше идеалната фантазия, реагираше на всяко желание, отдаваше пълно удоволствие с всяко докосване, съсредоточаваше целия акт върху себцентрираното богослужение на пениса, което, както тя бе научила още отдавна, се криеше във всеки мъжкар, Беше идеалната, Харъд си помисли, че спокойно би могъл да чука и дупка от чеп, ако съди по съчастието и възбудата, която тя изпитваше.

– Хайде, скъпи. Дай ми го вече – изпъшка тя, все още потънала в ролята, люлееща се нагоре-надолу като някоя от онези каугърли на

7. Инженю – актриса, която изпълнява предимно роли на невинни млади момичета. – Бел. прев.

механични бикове в „Гайлис“.

– Млъквай – изръмжа Харъд и се съсредоточи в достигането на оргазъм. Затвори очи и си спомни стюардесата на полета от Вашингтон насам преди две седмици. Тя последната ли беше? Онези двете немски момичета, които си играеха една с друга в сауната... не, не му се искаше да мисли за Германия!

Колкото по-здравата се мъчеха и двамата, толкова повече спадаше ерекцията на Харъд. От гърдите на Тари и по неговите капеше пот. Той си спомни как Мария Чен се отърсваше от дрогата преди три години – потта по голото и кафяво тяло, малките и зърна, настръхнали от студеновата вода, с която той я бършеше, капчиците, заседнали в черния тригълник на слабините и...

– Хайде, скъпи – прошепна Тари, предвкусвайки успеха, подскачаща нагоре-надолу като умно пони, подушило конюшната си в далечината. – Дай ми го, скъпи!

И Харъд се постара. Тя простена, разтрепера се, цялото и тяло се вцепени в симулиран екстаз, който би могъл да и спечели награда за цялостни постижения, ако „Оскарите“ се раздаваха за оргазми.

– О, скъпи, скъпи, страшен си! – изгуква тя, заровила ръце в косите му, облегнала буза на рамото му, гърдите и се търкаха напред-назад по неговия гръден кош.

Харъд отвори очи и видя, че лампичката на телефона примигва.

– Слизай! – нареди и той.

Тя се сгуши до него, докато той обясняваше на Мария Чен, че ще поеме обаждането.

– Харъд, Чарлз Колбън се обажда – изръмжа познатият глас на долнопробен бияч.

– Аха?

– Заминаваш за Филадельфия тая вечер. Ще се видим на летището! Харъд избута ръката на Тари от слабините си. Взря се в тавана.

– Харъд, там ли си още?

– Аха. Що Филадельфия?

– Просто да си под ръка.

– И какво, ако не ща?

Беше ред на Колбън да замълчи.

– Казах ти миналата седмица, че излизам от играта – заяви Харъд. Погледна към Тари Истън. Тя пушеше ментолова цигара. Очите и бяха сини и празни като водата в плувния му басейн.

– Не си въвн – отвърна Колбън. – Нали знаеш какво стана с Траск?

– Аха.

– Това означава, че има вакантно място в управителния съвет на Островния клуб.

– Не съм сигурен, че все още се интересувам.

Колбън се засмя.

– Харъд, нещастно глупава копеле такова, по-добре се надявай до дупка ние да не изгубим интерес към теб. Щом стане така, шибаните ти холивудски приятелчета ще се струпат на форест Лоун за поредната погребална служба. Да си хванал полета на „Юнайтид“ в два.

Харъд внимателно остави слушалката, изтъркаля се от леглото и си навлече оранжевия халат с монограма.

Тари смачка цигарата и го погледна изпод клепките си. Отпуснатата и поза напомняше на Харъд за нискобюджетния италиански нудистки филм, в който участваше Джейн Мансфийлд – малко преди да си загуби главата по време на автомобилна катастрофа.

– Скъпи – въздъхна старлетката, привидно почти задавена от удоволствие, – искаш ли да поговорим за това?

– За кое?

– Ами за проекта, разбира се, глупчо – изкиска се тя.

– Ами добре – каза Харъд, отиде до бара и си наля висока чаша портокалов сок. – Нарича се „Белият роботърговец“ и е базиран на онова книжле, което беше най-близо до касите миналата есен. Шу Уилямс ще го режисира. Отпуснат ни е бюджет от дванайсет милиона, но Алън очаква да го надскочим поне с милион плюс процент от приходите.

Харъд знаеше, че сега вече Тари е близо до несимулиран оргазъм.

– Рони казва, че съм идеална за ролята – прошепна тя.

– Нали за това му плащаш? – Харъд отпи голяма глътка от сока. Рони Брус и беше агент и домашен любимец.

– Рони казва, че ти си казал, че съм идеална – сега вече в гласа и се усещаше намек за мусене.

– Така е – съгласи се Харъд – и ти си... – усмихна се с крокодилската си усмивка. – Не за главната роля, разбира се. Ти си с двамайсет и пет години по-възрастна, на задника ти има целулит, а циците ти изглеждат така, все едно са лапнали по една топка за софтбоул.

Тари издаде звук, сякаш някой я бе ритнал в корема. Устата и помръдна, но не се чу нищо.

Харъд си довърши питието. Клепачите му бяха натежали.

– Работата е, че имаме голяма роля за лелята на момичето, тя е на средна възраст и търси племенницата си. Не е кой знае какво като

диалог, но лък има хубава сцена, където едни араби я изнасилват на базара в Маракеш.

Тя бе успяла да си възвърне дар словото.

– Ти, шибано малко джуджешко копеленце... Харъд се усмихна:

– Ще приема това за „може би“. Помисли си добре, скъпа. Нека Рони ми звънна и ще идем да обядваме заедно – той остави чашата си и се насочи към джакузито.

– Защо летим посреднощ? – попита Мария Чен, когато се намираха някъде над Канзас.

Харъд погледна навън в мрака.

– Подозирам, че просто ми дърпат конците.

Той се облегна назад и огледа секретарката си. Помежду им се бе променило нещо... от Германия насам. Затвори очи и си представи лицето си, гравирано на фигурката за шах от слонова кост и отново ги отвори.

– Какво има във Филадельфия? – попита Мария Чен.

Харъд обмисли хитроумна забележка за фили, после реши, че е прекалено уморен, за да бъде язвителен.

– Нънам – отвърна. – Или Уили, или оная Фулър.

– И какво ще правиш, ако се окаже Уили?

– Ще бягам, все едно дяволът ме гони – каза той. – И очаквам да ми помогнеш... – огледа се. – Опакова ли браунинга, както ти казах?

– Да – тя остави калкулатора, който използваше, за да изчисли бюджета за гардероб. – Ами ако е жената – Фулър?

На три реда около тях нямаше хора. Малцината други пътници в първа класа спяха.

– Ако е само тя – отвърна Харъд, – ще я убия.

– Ти лично или двамата заедно? – попита Мария Чен.

– Аз ще я убия – отрязва той.

– Сигурен ли си, че ще успееш?

Той и се ухили и си представи смътно как забива юмрук в тези идеални зъбки. Почти би си струвало – арест, съд, всичко, само да пробие това проклето ориенталско хладнокръвие. Само веднъж! Да я пребие и да я шиба, направо тук, в първата класа на „Юнайтид“, на път от ЛАКС за „О’Хеър“ във Фили.

– Сигурен съм – отвърна. – Тя е една проклета старица!

– Уили беше... е един старец.

– Видя какво може да прави Уили. Сигурно се е изстрелял право от

Мюнхен към Вашингтон, за да потурчи Траск. Той е шибан луд!

– Не знаеш нищо за тази Фулър... Харъд поклати глава.

– Тя е жена – каза просто. – Няма женска на тоя свят, която да е ко-
рава като Уили Бордън.

Самолетът им пристигна във Филадельфия половин час преди изгрев. Харъд не бе успял да поспи, секцията в първа класа беше леденостудена през целия път от Чикаго насам и имаше чувството, че под клепачите му са насипали чакъл и лепило. Още по-смъртоносно настроение го обхвана, когато забеляза, че Мария Чен изглежда свежа и бодра.

Посрещнаха ги трима отличително късо подстригани момчета от ФБР. Водачът – красавец с лепенка и избледняваща синина на брадичката – каза:

– Господин Харъд? Ще ви заведем при господин Колбън! Харъд връчи ръчната си чанта на хубавия агент.

– Аха, и нека се размърдаме. Искам да стигна до някое легло! Агентът предаде чантата на един от другите и ги поведе надолу по ескалаторите, през врати с надписи: ЗАБРАНЕНО ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА, и навън на настилката между главния терминал и един частен хангар. Мъгливата ивица червено и жълто на облаците на изток обещаваще пришествие то на изгрева, но светлините на пистите още светеха.

– О, гадост – каза Харъд прочувствено.

Хеликоптерът бе скъп, шестместен, аеродинамичен и боядисан в оранжево и бяло, перките му още се въртяха бавно, а навигационната светлинка примигваше. Единият агент отвори вратата, а другите метнаха вътре багажа на продуцента и Мария Чен. Зад отворената врата се виждаше силуетът на Чарлз Колбън.

– Шибана работа! – повтори Харъд на асистентката си. Тя кимна. Той мразеше да лети по всякакъв начин, но най-вече ненавиждаше хеликоптерите. По времето, когато всеки холивудски режисьор харчеше една трета от бюджета за наем на опасните, безумни машини и бръмчеше, пикираше и се рееше над всяка снимачна площадка като откачен търтей с божествени комплекси, Тони Харъд твърдо отказваше да се качи на такова нещо.

– Няма ли някакъв проклет от Бога, шибан, кучисински наземен транспорт? – надвика той бавното у-у-п-у-п на перките.

– Качвай се! – викна му Колбън.

Харъд се оплака за последно и последва Мария Чен в чудото. Знаеше, че перките са на поне два метра и нещо от земята, но няма начин

нормален човек да влезе под тези невидими остриета, без да се стъгне и да припълзвява ниско като рак.

Все още се туткаха с коланите на подплатената задна пейка, когато Колбън завъртя седалката си и вдигна палец в сигнал за пилота. Харъд си помисли, че човекът зад волана идва направо от някой кастинг – износено кожено яке, тънко, брадясало лице под червена шапка, очи на оцеленец от кървави сражения, който се отегчава от всичко по-незначително. Пилотът заговори в микрофона на слушалките си, бутна напред лоста с лявата си ръка, дръпна назад друг с дясната и хеликоптерът изрева, издигна се, наклони се с носа надолу и се понесе напред на не повече от три метра над земята.

– А, мамка му! – промърмори Харъд. Имаше чувството, че е яхнал дъска, сложена на стотици малки топчета.

Достигнаха зона встрани от хангара и терминала, обмениха няколко реплики с кулата и се изстреляха напред и нагоре. Преди да затвора очи, Харъд мерна под тях петролни рафинерии, река и невероятно огромния корпус на петролен танкер.

– Старицата е тук в града – уточни Колбън.

– Мелани фулър ли? – попита продуцентът.

– Че кого, по дяволите, мислиш, че имам предвид? – ядоса се събеседникът му. – Хелън Хейс ли?

– Къде е тя?

– Ще видиш! – Как я намери?

– Това си е наша работа.

– Какво ще стане сега?

– Ще ти кажем, като му дойде времето. Харъд отвори очи.

– Обожавам да си говоря с теб, Чък! Все едно приказвам на шибаните ти подмишници.

Плешивецът се намръщи, после се усмихна.

– Тони, скъпи, от време на време те мисля за онова, дето кучето го е изсрало, но по неизвестна причина господин Барент смята, че може и да станеш част от Клуба. Това ти е големият шанс, тикво! Не се проваляй.

Харъд се засмя и лак затвори очи.

Мария Чен гледаше, докато летяха над криволичеща, сива река. Високите сгради в центъра на Филадельфия отстъпиха вдясно. От дясната им страна се простираха безкрайни бордеи и тухленокафявите върволици на града, пронизан от магистрали, а отляво на реката шестваха като че ли безконечни паркови ивици и ниски хълмове, покрити с голи

дървета и снежни джобове. Слънцето изгря, златното му фенерче блесна между хоризота и ниските облаци и стотици прозорци на вили и къщи по хълмовете отразиха светлината. Колбън положи ръка на коляното на Мария.

– Пилотът ми е ветеран от Виетнам – каза. – Като тебе!

– Никога не съм била във Виетнам – отвърна Мария Чен меко.

– Не – съгласи се той и плъзна длан по бедрото и. Харъд като че ли спеше. – Исках да кажа, че е Неутрален. Никои не му се бърка.

Мария Чен сви бедра и стисна напредващата ръка на човека от ФБР със своята. Другите трима агенти в кабината гледаха, мъжът с насинена та брадичка леко се усмихваше.

– Чък – каза Харъд с все още затворени очи, – левак ли си или десняк? Колбън се сепна.

– Защо питаш?

– Просто ми е интересно дали ще можеш да си го вадиш сам, след като ти счупя дясната ръка – обясни продуцентът. Отвори очи. Двамата се втренчиха един в друг. Тримата агенти разкопчаха палтата си с движение, което изглеждаше добре хореографирано.

– Кацаме – обади се пилотът.

Колбън си дръпна ръката и се наведе напред.

– Вкарай, ни близо до комуникационния център – нареди. Командата не беше необходима. Малък сектор от града, наскре голям парцел съборетини, всичките бордеи и изоставени заводи, бе обграден от висока строителна дървена ограда. Четири каравани бяха навързани една за друга в средата на участъка и от южната им страна бяха паркирани найразнообразни коли и микробуси. Един от микробусите и две от караваните имаха микровълнови антени на покривите. Пак там беше изградена и площадка за кацане, вече маркирана с оранжеви пластмасови пана.

Всички, с изключение на Мария Чен, побързаха да се махнат от обсега на хеликоптерните перки. Аситентката на Харъд вървеше изправена, внимателно стъпваше с високите си токчета между локвите и ивиците кал, в позата и не личеше и грам притеснение. Пилотът остана в машината, а перките продължиха да се въртят.

– Кратка почивка – обясни Колбън, като поведе процесията към централната каравана. – После се хващаме за работа!

– Единствената работа, която ще върша тая заран, е да си намеря легло – обяви Харъд.

Двете каравани, обърнати съответно на север и на юг, бяха свързани с широка междинна врата помежду им. Западната стена на така

получения „команден център“ бе покрит с множество телевизионни монитори и комуникационни конзоли. Осем души по бели ризи и с тъмни вратовръзки гледаха в мониторите. От време на време мърмореха в микрофоните си.

– Изглежда като шибана навигационна кула – отбеляза Харъд. Колбън кимна.

– Това е нашият комуникационен и контролен център – каза той с лека нотка на гордост в гласа. Човекът при първия панел вдигна глава и той го представи. – Лари, това са господин Харъд и госпожица Чен. Директорът ги помоли да долетят и да хвърлят едно око на тази операция!

Лари кимна на предполагаемите важни клечки и Харъд загря под текста, че това са обикновени агенти на ФБР, почти сигурно незапознати с истинската си мисия.

– Какво търсим? – попита по-кратко. Колбън посочи първия монитор.

– Това е къщата на „Куин Лейн“, където заподозряната и неидентифициран младеж кавказки тип са отседнали при някоя си Ани Мари Бишп, на петдесет и три, неомъжена, живееща сама, откакто брат и починал през май тази година. Екип Алфа установява проучвателна база на втория етаж на един склад от другата страна на улицата. Номер две ни показва гърба на същата къща – снима се от празния трети етаж на постройката отсреща. Номер три е изгледът към уличката от една каравана, с обозначение на „Бел Телефон“.

– Тя там ли е в момента? – попита Харъд, като кимна към черно-белия образ на малката бяла къща.

Колбън поклати глава и ги поведе нататък към редицата монитори, които показваха стара каменна постройка. Камерата очевидно снимаше през натоварена улица някъде от партера и от време на време в полезрението им се появяваха коли.

– В момента тя е в Грумбълторп – уточни началникът на ЦРУ.

– Къде?

– Грумбълторп – Колбън посочи две увеличени фотокопирани платна с архитектурни планове, окачени на стената над монитора. – Това е историческа забележителност. Затворена е за посещения в момента. Тя прекарва доста време там.

– Я да се изясним в прав текст – настоя Харъд. – Дамата, за която говорим, се крие в историческа забележителност с национално значение?

– Не е точно с национално значение – отрязва Колбън, – просто

местна историческа забележителност. Но да, тя прекарва повечето си време там. Тази сутрин... поне две сутрини – откакто я следим – тя и другата старица, и хлапето, отидоха пеша до къщата на „Куин Лейн“, най-вероятно, за да се изкъпят и да закусят.

– Иисусе – промърмори Харъд. Погледна агентите и оборудването. – Колцина се занимават с тази дребна задача, Чък?

– Шейсет и четири души – уточни Колбън. – Местните власти знаят, че сме тук, но имат заповеди да си стоят настрана. Може да ни потърбва малко помощ от контрола на движението, когато накрая я гсашаме.

Тони се ухили и погледна към Мария Чен.

– Шейсет и четири агенти, проклет хеликоптер, боклуци от „Междувъздушни войни“ за милиони долари – и всичко това само за да се закове една стара чанта... – Лари и неколцина от другите агенти вдигнаха погледа с озадачени изражения. – Я си вършете работата както трябва, хора – рече им Харъд с най-добрия си тон на важна клечка, – вашата нация се гордее с вас!

– Да идем в кабинета ми – заяви Колбън студено.

Цялата каравана, която бе обърната на изток запад в южния край на комплекса, бе заделена за кабинети. Този на Колбън дори бе нещо повече от кутийка, макар че му липсваше доста, за да мине за стая.

– Какво има в другия край на това чудо? – попита Харъд, когато те, заедно с Мария Чен и помощник-директора на ФБР, се настаниха около миниатюрното бюро.

Колбън се поколеба.

– Ами, съоръжения за арест и разпит – уточни накрая.

– Смятате да разпитвате онази Фулър?

– Не. Прекалено е опасна. Възнамеряваме да я убием.

– А в момента някой да е арестуван и на разпит?

– Може и да е – намуси се Колбън. – Няма нужда да знаеш. Харъд въздъхна.

– Добре, Чък, и какво трябва да знам? Събеседникът му погледна Мария Чен.

– Това е поверително. Може ли да действаш без Коки Чънг, Тони?

– Не – отрязва Харъд. – И ако още веднъж си сложиш ръката или устата върху нея, Чъки, скъпи, Барент ще получи още едно вакантно място в клуба.

Директорът на ЦРУ се усмихна тънко.

– Това е въпрос, който определено трябва да уредим! После. Междувременно си имаме мисия за изпълнение и та – за разнообразие – ще свършиш малко работа... – той плъзна една снимка по плота на бюрото.

Харъд я огледа: полароидна, цветна, щракната на открито. Изобразяваше привлекателна млада чернокожа жена, която стоеше на едно кръстовище и чакаше светофара. Главата ѝ бе покрита с къдрава коса, прическата бе съвсем малко по-къса, отколкото да я наречеш „афро“, очите ѝ бяха топли, лицето – овално и нежно, а устните – пълни. Погледът на продуцента отскочи към гърдите ѝ, но палтото, което тя носеше, беше прекалено торбесто, за да му позволи да я огледа.

– Добре изглеждащо птиче – установи. – Не е звезда, но спокойно може да участва в проби за голяма роля. Коя, на майната, си е тя?

– Натали Престън.

Харъд се втреничи неразбиращо.

– Баща и се изпречил на пътя на Нина Драйтън и Мелани Фулър преди няколко седмици в Чарлстън.

– Е, и?

– Ами, умрял и внезапно младата госпожичка Престън цъфва тук, във фили.

– Сега? – Да.

– Смяташ, че е по следите на чантата Фулър?

– Не, Тони, мислим, че огорчената дъщеря е хвърлила трупа на баща си, зарязала е и дипломната си работа в Сейнт Луис и е хукнала към Джърмънтаун, Филадельфия, защото внезапно се е запалила по ранно-американска история. Естествено, че е по следите на старицата, тъп смотаняк такъв!

– И как я е открила? – попита Харъд. Внимателно се взираше в снимката.

– Чрез членовете на бандата – обясни Колбън. При празния поглед на събеседника си възкликна: – Иисусе Христе, там в Холивуд нямате ли си вестници и телевизия?

– Бях зает с филмов проект за дванайсет милиона долара – оправда се Харъд. – Какви убийства?

Директорът на ЦРУ му разказа за клането на Бъдни вечер.

– И още двама оттогава – добави. – Мръсна работа!

– Че защо това луксозно шоколадче ще свърже някакви си бандитчета, дето се колят едно друго във Филадельфия, с Мелани Фулър? – попита Харъд. – И как успяхте да разберете, че и тя, и старицата са тук?

– Имаме си собствени източници – заяви Колбън. – Що се отнася до

черната кучка, подслушваме телефона и и този на един смотан шериф, който се е забъркал с нея. Те си оставят сладки малки съобщения на телефонния му секретар. Пратихме един да оставя съобщенията, които искаме да са оставяни, и да трие другите.

Харъд поклати глава:

– Не схващам. Какво общо имам аз с тия лайна? Колбън вдигна едно ножче за писма и се заигра с него.

– Господин Барент реши, че това е точно в твоята област, Тони!

– Кое по-точно? – Харъд подаде снимката на Мария Чен.

– Да се погрижиш за Натали Престън.

– Ъ-ъ – възрази продуцентът. – Сделката ни беше за онази Фулър.

Само за нея.

Колбън вдигна вежда.

– Какъв ти е проблемът, Тони? Май това хлапе те плаши също както летенето, а? И какво друго те плаши, перко?

Харъд потри очи и се прозя.

– Погрижи се за тази подробност – заяви събеседникът му, – и може да не ти се наложи да се давиш с Мелани Фулър.

– Кой го казва?

– Господин Барент го казва. Христе, Харъд, това ти е безплатният билет за най-изтънчения клуб в историята! Знаем, че си идиот, но това поведение е твърде глупаво дори и за теб!

Тони отново се прозя:

– Случайно да е хрумвало на някой от вас, интелектуални трупове, че не ви трябват, за да си свършите мръсната работа? – попита той. – Имате си старичката по няколко пъти дневно на обектива на камерите, сам го каза. Заместете телескопичния обектив с един снайпер и проблемът е решен. А що за голяма работа е тази история с малката Натали Как-и-беше-името? Тя да не би да е Способна или нещо такова?

– Не – отвърна Колбън. – Натали има бакалавърска степен от Обърлин и на две трети е взела учителски сертификат. Много цивилизована млада дама.

– Защо съм ви аз тогава?

– Дългове – отвърна Колбън. – Всеки си плаща дълговете. Харъд си прибра снимката от Мария Чен.

– Какво искате да направите? Да я арестувате и разпитате ли?

– Няма нужда – отвърна плешивият. – Разполагаме с цялата информация, която би могла да ни даде от... ъ-ъ-ъ... друг източник. Просто искаме да я разкараме от играта!

– За постоянно ли? Колбън се изкиска.
 – Че какво друго да имаме предвид, господин Харъд?
 – Ами, мислех си, че може да предприеме малка недоброволна по-
 чивка в Бевърли Хилс – обясни Тони. Клепачите му тежаха. Навлажни
 устни с бързо движение на езика си.

Колбън се изкиска отново.

– Както ще да е – отвърна. – Но разрешението в крайна сметка
 трябва да е постоянно по отношение на... как го каза ти? Това луксозно
 шоколадче. Какво ще правиш с нея преди това, си е твоя работа, Тони,
 скъпи. Просто не се проваляй!

– Няма да се издъня – отвърна Харъд. Погледна към Мария Чен,
 после обърна очи и към снимката. – Знаете ли къде е в момента?

– Да – отвърна Колбън. Вдигна една папка и погледна към компю-
 търната разпечатка на нея. – Все още е в „Челтън Армс“. Малко хотелче
 на дванайсет преки оттук. Хейнс може да те закара.

– Ъ-ъ – заекна Тони. – Искам хотелска стая за всеки от нас... хуба-
 ва, може направо апартамент. И после ще ми трябва седем-осем часа
 сън.

– Но господин Барент...

– К. Арнолд Барент да си го начука – заяви Харъд с усмивка. – Нека
 дойде и сам си хване пиленцето, ако не е доволен! А сега прати Хейнс
 или някой друг да ни закара до добър хотел.

– Ами Натали Престън? Продуцентът спря на вратата.

– Предполагам, че дамата също е под наблюдение?

– Разбира се!

– Е, кажи на момчетата да се опитат да и повисят на опашката още
 от осем до девет часа, Чък – обърна се към изхода, но се спря и отново
 се втренчи в Колбън. – Тъй и не ми отговори на въпроса. Държиш Мелани
 Фулър на мушка най-малкото от няколко дни. Защо се разиграва този
 цирк? Защо просто не я терминирате и не се разкарате оттук?

Колбън вдигна пак ножчето.

– Е, ами чакаме да видим дали няма някаква връзка между малката
 'спойца Мелани и твоя бивш шеф, гусин Бордън. Чакаме Уили да напра-
 ви грешка, да си покаже ръката.

– И ако го направи?

Колбън се усмихна и прокара тъпото острие на ножа за писма по
 гърлото си.

– Ако стане така... когато стане, тогава на приятелчето ти Уили ще
 му се иска да е бил заедно с Траск в онази стая, когато гръмна бомбата.

Харъд и Мария получиха стаи в „Честнът Хил Ин“, приличен хотел на дузина километра от Джърмънтаун Авеню, зад карето със съборетините и чак извън града, в район с трилентово шосе и усамотени бизнес-паркове. Колбън също бе регистриран там. Агентът с насинената брадичка прати един рус феберец да остане на място с колата. Харъд спа шест часа и се събуди дезориентиран и още по-скапан. Мария Чен му наля водка и, портокалов сок и седя на ръба на леглото му, докато той ги изпие.

– Какво ще правиш по въпроса с момичето? – попита тя.

Харъд остави чашата си и потри бузи.

– Какво значение има за теб?

– Никакво.

– Тогава няма и нужда да знаеш!

– Искаш ли да дойда с теб?

Харъд се замисли. Не се чувстваше удобно без човек, който да му пази гърба, но в този случай това вероятно нямаше да бъде необходимо. Колкото повече мислеше, толкова по-ненужно му се виждаше.

– Не – реши. – Остани тук и поработи върху кореспонденцията с „Парамаунт“. Няма да се бавя.

Мария Чен напусна безмълвно стаята.

Той взе душ и облече копринена блуза, скъпи вълнени панталони и черно пилотско яке с вълнена подплата. Обади се на телефона, който Колбън му беше дал.

– Натали Кватобешетам още ли е наоколо? – попита.

– Обикаля из бордеите, но ще се върне в хотела за вечеря – уточни Колбън. – Прекарва доста време с тази негърска банда.

– Онази, дето ѝ се губят членове? Директорът на ЦРУ се засмя сърдечно.

– Какво му е толкоз шибано забавното? – поинтересува се Харъд.

– Твоят начин на изразяване – продължи да се подхилва Колбън. – Губели си членовете. То точно това им се случва! Последните двама са накълцани на парчета и са им отрязани членовете.

– Иисусе – промърмори Харъд. – И смятате, че Мелани Фулър стои зад това?

– Не знаем – отвърна събеседникът му. – Не сме виждали това дете с нея да напуска Грумбълторп, когато са станали убийствата, но тя спокойно може да Използва още някой.

– И що за наблюдение водите над Грумбълторп?

– Можеше и по-добро да е – призна Колбън. – Няма как да паркираме сервизни камиони във всяка задна уличка – дори и една старица може да заподозре нещо. Но имаме добро покритие отпред, една камера обхваща задния двор и на ключови места наоколо сме разположили агенти. Ако старата кучка си покаже носа, ще я пипнем.

– Добре за вас – кимна Харъд. – Виж, ако се погрижа за онази друга подробност тази вечер, тогава ми се ще да се разкарам оттук до сутринта.

– Ще трябва да говоря с Барент.

– Я да се шибя. Нямам намерение да се мотая тук, докато се покаже Уили Бордън. Това ще е бая чакане. Уили е мъртъв.

– И ние няма да висим тук до безкрайност – успокои го Колбън. – Имаме разрешение да се погрижим за дъртачката.

– Днес ли?

– Не, но съвсем скоро. – Кога?

– Ще ти кажа, ако трябва да знаеш.

– Много благодаря за отговора, смрадльо! – заяви Харъд и затвори.

Млад рус агент го закара в града, посочи му „Челтън Армс“ и успя да намери място за паркиране. Харъд го възнагради с четвъртък.

Хотелът беше стар и се бореше да запази класата си при настоящия упадък. Фоайето бе овехтяло, но бар/трапезарията беше приятно тъмна и наскоро ремонтирана. Харъд си помисли, че това място вероятно прибира големите печалби от обедна на малцината останали бели бизнесмени в района. Черното момиче лесно се забелязваше – седнала сама в ъгъла, ядеше салатата и четеше книга. Беше привлекателна дори повече, отколкото полароидната снимка бе обещавала – о да, осъзна Харъд, след като видя големите гърди, които изпъваха тъмната и блуза. Той прекара минута на бара, опитвайки се да отличи опашките на ФБР. Младият самотник на бара – с надценен костюм от три части и слухов апарат – беше почти сигурен залог. Харъд си погуби още малко време в наблюдения на дебел чернокож, който хапваше стриди и поглеждаше към Натали на всеки няколко минути. „Вземат ли негри във ФБР напоследък?“ – запита се той. „Вероятно си имат квота“. Предположи, че във фоайето има поне още един агент, най-вероятно четящ вестник. Взе си водката и тоника и тръгна към масата на Натали Престън.

– Здравсти, имаш ли нещо против да поседна за малко при теб? Младата жена вдигна очи от книгата си. Харъд прочете заглавието:

„Преподаването като работа в насока съхранение на обществените добродетели“.

– Да – каза тя. – Имам против.

– Не се стягай! – Харъд преметна якето си през облегалката на стола. – Аз нямам нищо против – и седна.

Натали Престън отвори уста да заговори. В същия момент той поsegна с ума си и стисна... леко, леко. Тя се опита да се изправи и засти на насред движението. Очите и се отвориха широко.

Харъд и се усмихна и се тръшна в собствения си стол. Наоколо не се мотаеха излишни зяпачи. Той скръсти ръце на корема си.

– Казваш се Натали – поде. – Аз пък съм Тони. Какво ще кажеш да се позабавяваме малко? – отпусна достатъчно хватката си, за да я остави да шепне, но не и да и позволи да крещи или пищи. Тя сведе глава и се помъчи да си поеме дъх. Харъд поклати глава.

– Не играеш играта както трябва, мила ми Натали. Попитах те „какво ще кажеш да се позабавяваме“?

Натали Престън вдигна глава, все още задъхана, сякаш беше тичала. Кафявите и очи сияеха. Прочисти си гърлото, откри, че може да говори и прошепна:

– Върви по дяволите... кучи син такъв... Харъд се поизправи.

– Ъ-ъ – рече и. – Погрешен отговор.

Гледаше как Натали се сгъва от внезапната болка в черепа и. Той бе страдал от ужасни мигрени като дете. Чудесно знаеше как да сподели болката си. Един сервитьор спря и попита:

– Добре ли сте, госпожице?

Натали бавно се изправи, като дървена марионетка със сглобки. Гласът и беше дрезгав.

– Да – отговори му, – добре съм. Просто менструални болки.

Сервитьорът отстъпи, притеснен. Харъд се ухили. „Иисусе – помисли си, – що за вентрилоквист можеше да стане от мен!“ Наведе се напред и я погали по ръката. Тя се опита да се дръпне. Наложил се да вложи доста сериозно усилие, за да и попречи. Очите и започнаха да добиват онзи поглед на попаднало в капан животно, който той толкова обичаше.

– Хайде да започнем отначало – прошепна и. – Какво ти се прави тази вечер, Натали?

– Бих... искала... да... ти... го... духам – трябваше да вади всяка думичка с ченгел от нея, но него това го устройваше. Големите кафяви очи на момичето се напълниха със сълзи.

– И какво още? – изгуква Харъд. Мръщеше се от съсредоточеното усилие да я овладее. Точно това парче шоколад изискваше повече работа, отколкото беше свикнал. – Какво още?

– Искам... да... ме... чукаш.

– Естествено, малката, нямам друга важна работа за следващите няколко часа. Хайде да идем в стаята ти.

Станаха заедно.

– Най-добре остави малко пари – посъветва я Харъд. Натали пусна десетдоларова банкнота на масата.

Той смигна на двамата агенти на бара, когато си тръгнаха. Друг мъж в черен костюм сведе вестника си и погледна към тях, докато чакаха асансьора. Харъд се усмихна, сви палеца и показалеца си на кръгче и прокара десния си среден пръст през него шест пъти, в бърза последователност. Агентът се изчерви и вдигна вестника си. Никой не ги последва в асансьора или по коридора на третия етаж.

Харъд взе от Натали ключовете и отвори вратата. Остави я да стои там и сяпо да се вира в нищото, докато претърсваше стаята. Чиста, но малка: легло, бюро, черно-бял телевизор на въртяща се поставка, отворен куфар на долния рафт. Харъд избра едни нейни гащички, прокара ги по лицето си, надникна в банята и през прозореца към аварийния изход, после и към редиците покриви отвъд.

– Добре – каза той весело, като хвърли бельото и встрани и придърпа един нисък зелен стол. Седна. – Сега ми ги покажи, хлапе!

Тя стоеше между него и леглото. Ръцете и бяха отпуснати край бедрата, лицето и – празно, но Харъд можеше да забележи усилията, които тя влагаше да се освободи. През тялото и минаваха ситни тръпки. Той и се усмихна и стегна хватката си.

– Малко стриптийз преди лягане е забавно нещо, нали? – каза и. Натали Престън продължи да се вира право пред себе си, докато ръцете и се вдигаха и бавно разкопчаваха блузата и. Тя я свали и я хвърли на пода. Големите и гърди, натъпкани в старомоден бял сутиен, напомниха на Харъд за някого... кого ли? Той внезапно си спомни стюардесата от онзи самолет преди две седмици. Кожата и беше бледа, а тази на пиленцето – тъмна. Защо носеха такива прости, несъблазнителни сутиени?

Харъд кимна и Натали посегна зад гърба си, за да разкопчае копченцата. Сутиенът се плъзна напред, надолу... падна. Тони се втреничи в кафявите ареоли и облиза устни. Тя определено щеше да си поиграе малко, преди да се заеме с него самия.

– Добре – каза меко, – мисля, че е време да...

Разнесе се шумен трясък и той се обърна навреме да види как вратата пада напред, а едно огромно тяло му засенчва светлината от коридора... навреме да осъзнае, че е оставил браунинга в чантата на Мария

Чен.

Харъд се надигна от мястото си, опита се да вдигне ръце, когато нещо с размера и тежестта на наковалня се стовари върху темето му и го свали долу, на стола, през възглавниците и през мекия килим, добил внезапно текстурата на тапиока, и надолу в топлия очакващ мрак...

23 Мелани

Имах големи трудности с поддържането на Винсент чист и спретнат. Беше от онези деца, които като че ли излъчват мръсотия от всяка пора. Ноктите му бяха натъпкани с чернилка само час, след като съм го накарала да ги изчисти. Беше истинско непрестанно сражение да опазвам дрехите му чисти.

На Коледа почивахме. Ани приготви трапезата, сложи празничните плочи на „Виктролата“, и изпра няколко перални, докато четях пасажи от Светото писание и ги коментирах. Денят бе спокоен. От време на време Ани посягаше да пусне телевизора – беше гледала телевизия по шест до осем часа дневно, преди да се срещнем – но после дресировката я надвиваше и тя се заемаше с някоя друга полезна дейност. Първата седмица у Ани се поглезих с по няколко безсмислени часа телевизия, но една вечер, докато гледахме новините в единайсет, видях трийсетсекундна подборка за онова, което наричаха Чарлстънските убийства. „Щатската полиция все още търси изчезналата жена“ – каза говорителката. Реших, че в дома на Ани Бишъп няма да се гледа повече телевизия.

В събота, два дни след Коледа, ние с домакинята ми отидохме на покупки. Тя имаше „Де Сото“ от 1953-а, прибрано в гаража и; това беше отвратителна зелена кола, чиято радиаторна решетка ми напомняше за изплашена риба. Ани караше толкова колебливо и предпазливо, че още преди да излезем от Джърмънтаун я накарах да отбие и пратих Винсент на волана. Той ни изведе от Филадельфия и ни насочи към скъп търговски център в район, наречен „Пруският крал“ – вероятно най-абсурдното име, което съм чувала за предградие. Пазарувахме четири часа и си купих някои чудесни неща, макар че за жалост не намерих нищо толкова добро, като дрехите, които бях оставила на летището в Атланта. За сметка на това пък попаднах на чудесно палто за триста долара – тъмно-синьо с копчета от слонова кост – и реших, че то може би ще ме предпази от ледения студ на северняшката зима. Ани изгаряше от нетърпение

да ми купи тези дреболии, а не ми се искаше да заставам на пътя към радостта и.

Тази нощ се върнах в Грумбълторп. Беше толкова приятно вървя от стая в стая на светлината на свещите и само сенките и тихите шепоти да ми правят компания. Този следобед Ани купи две пушки в м газина за спортни стоки в търговския център. Младият продавач с мазна руса коса и мръсни гуменки се развесели от *naivete*⁸ на тази старица която избира пушка за порасналия си син.

Той и препоръча две скъпи помпи – дванайсети или шестнайсети калибър, в зависимост от това от какъв дивеч се интересува синът на Ани. Тя ги купи и двете, както и по шест кутии амуниции за всяка. Сега, докато разнасях свещта от стая в стая в Грумбълторп, Винсент почистваше и смазваше оръжията в каменните сенки в кухнята.

Никога не бях Използвала човек точно като Винсент. По-рано бях сравнила ума му с джунгла, а сега откривах, че метафората е дори още по-приемлива. Образите, които се носеха през остатъците от съзнанието му, почти неизменно бяха картини на насилие, смърт и разрушение. Долових видения от убийства на членове на семейството – майката в кухнята, бащата – в леглото, по-голямата сестра – на застлания с плочки под в пералното помещение – но не знам дали бяха истина или измислица. Съмнявам се, че и Винсент знаеше. Не го попитах, а и той не би могъл да ми отговори.

Използването на това хлапе досущ приличаше на езда на буен кон; човек трябва само да отпусне юздите, за да накара звяра да направи каквото желае. Беше невероятно силен за размерите и вида си, почти необяснимо як. Сякаш големите притоци на адреналин препускаха в кръвообращението на Винсент непрестанно, а когато наистина упражнеше силата си, се превръщаше почти в свръхчовек. Сметнах за възбуждащо да споделям това, дори и по донякъде пасивен начин. Ден след ден се чувствах все по-млада. Знаех, че по времето, когато достигна дома си в южна Франция – може би следващия месец – ще съм толкова подмладена, че дори Нина не би ме познала.

Единствено кошмарите за нея разваляха онези дни след Бъдни вечер. Сънищата бяха винаги едни и същи: очите на Нина се отварят, лицето и представлява бяла маска с дупка колкото монета на челото. Сяда в ковчега си, зъбите и са жълти и заострени, сините и очи се надигат в орбитите си на вълна от червеи...

8. „Наивност“, „невинност“. – Бел. прев.

Тези сънища не ми харесваха.

В събота вечерта оставих Ани на първия етаж на Грумбълторп – да следи вратата, а аз се свих на съгваемото легло в детската и позволих на шепотите да ме унесат в дрямка.

Винсент излезе през тунела. Виждах образи от рождението: дългият тесен тунел, грубите стени го притискат, сладката, остра миризма на почва донякъде напомня медната миризма на кръв, тесният изход накрая, тихият нощен въздух, който е сякаш експлозия от светлина и звук.

Винсент се плъзна по тъмната алея, над оградата, през празния двор и в сенките на съседната улица. Пушките си бяха останали в кухнята в Грумбълторп; той носеше само косата – дългата ѝ дървена дръжка бе скъсена с почти четирийсет сантиметра – и ножа си.

Не се съмнявах, че през лятото тези улици ще гъмжат от негри – дебели жени ще седят на стъпалата и ще си бърборят като бабуини или ще се взират с празни погледи, докато дрипави дечица играят наблизко и халтави мъже без работа, без амбиции и без видими средства за прехрана се мотаят по баровете и киснат по ъглите на улиците. Но тази нощ, дълбоко в корема на суровата зима, улиците бяха тъмни и тихи, сенките връхлитаха тесните прозорци на тесните къщи и вратите на редиците „семейни жилища“ бяха плътно затворени. Винсент не се движеше като безшумна сянка – той бе станал такава – ѝ се плъзгаше от задните улички към по-централните, от централните към празните дупки между сградите, оттам в дворовете... като нарушител на покоя, довян от тъмен вятър.

Преди две нощи бе проследил членовете на бандата до голяма стара къща, обкръжена от празни парцели, на един хвърлей от високия влак, чиито релси разрязваха тази част от гетото като някаква прерасла Велика Стена – безплоден опит на някоя по-цивилизована групичка да огради вътре варварите. Винсент се настани в замръзналите плевели до една изоставена кола и се захвана с наблюдение.

Черни сенки се движеха зад осветените прозорци – като карикатури на чудовищата в театрален спектакъл на сенките. В крайна сметка излязоха петима. Не ги познах на слабата светлина, но това нямаше значение. Винсент изчака, докато те почти изчезнат от поглед в тясната уличка до основите на релсите – и после се плъзна след тях. Беше възбуждащо да споделям това безмълвно промъкване, това плъзгане без усилие през мрака. Очите на Винсент работеха почти така добре в кажи-речи пълна тъмнина, както тези на повечето хора през деня. Беше като да споделяш ума и сетивата на силна, пъргава дива котка. Гладна котка.

В групата имаше две цветнокожи момичета. Винсент поспря, когато и жертвите му спряха. Подуши въздуха – действително улавяше силната, животинска миризма на песовете. На Юг вече не е любезно да използваш тази дума, но са малко тъй точно прилягащите определения. В крайна сметка си е чиста истина, че чернокожият мъжкар лесно се възбужда и му пука за околната обстановка по-малко, отколкото на жребец или мъжко псе, което се намира до разгонена кучка. Тези две цветнокожи момичета сигурно бяха разгонени; Винсент ги гледаше как се съвкупяват там, в сенчестите основи, а третото момче също гледаше, докато му дойде редът; голите черни крака на момичетата се разтваряха и затваряха срещу помпешите задници на проникващите в тях мъжкари. Цялото тяло на моя помощник трепереше от желанието да действа тогава, но го накарах да отклони очи, докато момчетата задоволят похотта си, а момичетата си тръгнат към къщи с писъци и кикотене – невинни и простодушни като разгонени улични котки. После откачих каишката на Винсент.

Той изчака, докато тримата завият зад един ъгъл в основата на Брингхърст Стрийт, близо до запусната фабрика за обувки. Косата улучи първото момче в корема, премина през тялото му и се закачи за гръбнака на излизане. Винсент я остави там и нападна втория с ножа си. Третият побягна.

Навремето, когато ходех на кинотеатър, още преди Втората световна война, преди филмите да изпаднат до отвратителните, безсмислени празнословия, за които чета напоследък, винаги се наслаждавах на сцените с ужасени цветнокожи слуги. Спомням си, че като малка гледах „Раждането на един народ“ и се смях, когато цветнокожите деца се ужасяваха от гледката на някой в чаршаф. Спомням си как седях в театър за пет пфенига във Виена, с Нина и Уили. Гледахме стар филм на Харълд Лойд, който не се нуждаеше от субтитри и заедно с тълпата се смяхме на простодушния страх на Степин фетчит. Помня, че гледах един стар филм на Боб Хоуп по телевизията – преди вулгарността на Шейсетте да ме накара да се откажа завинаги от телевизора – и се смях на глас на посивялото от ужас лице на цветнокожия помощник на Боб в някакъв скеч за къща с призраци. Втората от жертвите на Винсент изглеждаше точно като някой от тези комедианти – огромен, преbledнял, с втренчени очи, вдигнал едната си ръка към устата, коленете му са събрани, а стъпалата – обърнати настрана. Там, в Грумбълторп, се засмях на глас в тишината на дневната, докато слугата ми използваше ножа си да свърши каквото трябва да бъде направено.

Третото момче избяга. Винсент искаше да го последва, напъваше се да тръгне след него като куче, което здравата опъва каишката, но не му позволих. Негрите познаваха тези улици по-добре, а тайната на успеха ни беше в изненадващото нападение. Знаех колко е рискована тази игра и няхах намерение да жертвам Винсент след всичкия труд, който бях вложила в него. Преди да го върна обратно обаче, го оставих да се позабавлява както знае с онези двамата, които вече бе свалил. Малките му игрички не отнеха много време и задоволиха лакомото чудовище, което все още се криеше в най-дълбоките части на онази джунгла в черепа му.

Снимката изпадна, когато той свали якето на второто момче. Винсент бе прекалено зает да забележи, но аз го накарах да остави косата и да вдигне парчето хартия. Беше снимка на господин Торн – и на мен.

Седнах в леглото в детската стая в Грумбълторп.

Винсент се прибра незабавно. Пресрещнах го в кухнята и взех снимката от окървавените му и мръсни пръсти. Нямах място за съмнение – образът беше мъгляв, очевидно увеличена част от по-голяма поза – но аз се виждах добре, а господин Торн не можеше да се сбърка. Веднага разбрах, че сигурно господин Ходжес я е правил. Години наред гледах това отвратително човече с неговото отвратително апаратче да щрака отвратителното си малко семейство. Бях смятала, че съм взела всички предпазни мерки да избягна случайното си попадане на снимките му, но очевидно все пак не съм успяла.

Стоях на светлината на свещите в ледената каменна кухня на Грумбълторп и клатех глава. Как снимката бе попаднала в ръцете на младия негр? Очевидно някой ме Търсеше, но кой? Полицията? Че откъде ще разберат, че се намирам във Филадельфия? Нина?

Не откривах смисъл в нищо, за което успях да се сетя.

Накарах Винсент да се окъпе в голямата поцинкована вана, която Ани бе донесла. Тя домъкна и керосинова печка – нощта беше студена и от бялата плът на Винсент се вдигаше пара, докато той се къпеше. След малко отидох и му помогнах да си измие косата. Що за картинка ще да сме били ние тримата – две достолепни лелички, които къпят галантен младеж, току-що завърнал се от войните; плътта му дими в студения въздух, а свещите разтягат сенките ни до триметрови силуети на грубо измазаните стени.

– Винсент, скъпи – прошепнах, докато втривах шампоан в дългата му коса, – трябва да научим откъде е дошла снимката. Не тази вечер, скъпи мой, улиците ще са твърде пренаселени тази нощ, когато открият творческото ти изпълнение. Но скоро. И когато откриеш кой е дал на

снежинкото тази снимка, ще доведеш този човек тук... при мен.

24

Вашингтон,
събота, 27-и декември 1980

Саул Ласки лежеше в стоманения си гроб и мислеше за живота. Той потрепери в лъхация от климатика студ, вдигна колене към брадичката си и се опита да си припомни подробности от онази пролетна сутрин във фермата на чичо си. Мислеше за златната светлина, която докосва тежките къдрици на върбите и за полето с бели маргаритки, простряло се зад каменната крепост на хамбара на чичо му.

Саул умираше от болка; лявото рамо и ръка го боляха непрестанно, главата му пулсиреше, пръстите му изгаряха, а вътрешността на дясната му ръка бе посиняла от инжекциите, които му слагаха. Той приветстваше болката, окуражаваше я. Болката беше единствената сигурна шамандура, с която разполагаше в гъстата мъгла на упойките и дезориентацията.

Саул донякъде бе изгубил връзка с времето. Понякога го осъзнаваше, но не можеше да направи нищо по въпроса. Подробностите си бяха на място – най-малкото до мига на взрива в сградата на Сената – но той не можеше да ги подреди в правилна последователност. В един миг лежеше на тесния си нар в ледената стоманена килия: вградена в стената койка, скарата на климатика отсреща, стоманена пейка и тоалетна, метална врата, която се плъзга навътре в стената; в следващата секунда се опитваше да се зарови в студеното сено, усещаше студения ношен въздух на Полша да нахлува през счупения прозорец и знаеше, че Полковника и германските пазачи скоро ще дойдат да го вземат.

Болката му бе пътеводна светлина. Няколкото минути ясно съзнание в онези първи дни след експлозията бяха подковани с болка. Силно го болеше, след като нагласиха счупената му ключица. Зелените докторски престилки и антисептичната обстановка може и действително да подсказваха, че се намира в хирургическа зала, в интензивно отделение... Но пък студеният шок на белите коридори и стоманената килия, хората в костюми, цветните обозначителни баджове, защитани на джобовете и реверите, болката от инжекцията, последвана от сънища и несвързани мигове... те говореха за друго.

Първите разпити му донесоха болка. Бяха двама мъже – плешивият и niskият, както и един рус с моряшка подстрижка. Плешивият беше ударил рамото на Саул с метална пръчка. Той изпищя, плака от внезапната болка на удара, но я приветства – приветства разчистването на мъглите и изпаренията в главата си.

– Знаете ли как се казвам? – питаше плешивият.

– Не.

– Какво ви каза племенникът ви?

– Нищо.

– На кого друг сте споменавали за Уилям Бордън и останалите?

– На никого.

По-късно – или преди това, Саул не беше съвсем сигурен – болката изчезна, потънала в приятната мъгла след инжекцията.

– Знаете ли как се казвам?

– Чарлз С. Колбън, специален заместник-помощник на заместник-директора на ФБР.

– Кой ви го каза?

– Аарон.

– Какво друго ви каза Аарон?

Саул повтори разговора толкова пълно, колкото можеше да си го припомни.

– Кой друг знае за Уили Бордън?

– Шерифът. Момичето... – и разказа за Джентри и Натали.

– Каж ми всичко, което знаеш! Саул му каза всичко, което знаеше.

Мъглата и сънищата идваха и си отиваха. Стоманената стая често го заобикаляше, когато Саул отваряше очи. Нарът бе вграден в стената. Тоалетната беше прекалено малка и нямаше казанче; водата тръгваше автоматично, на нередовни интервали. Храната – на стоманен поднос – пристигаше, когато Пленникът спеше. Той ядеше на металната пейка, после оставяше подноса. Когато се събуждаше следващия път, вече го нямаше. От време на време мъже в бели лекарски престилки влизаха през металната врата да му удрят инжекции или да го водят през белите коридори до малки стаи с огледала на стената, срещу която го слагаха. Колбън или някой друг в сив костюм му задаваха въпроси. Ако той откъсваше да говори, му слагаха още инжекции, следваха страховити сънища, в които той копнееше да се сприятели с тези хора, и им казваше онова, което им се искаше да научат. Няколко пъти усети как някой – Колбън? – се плъзга в ума му и го задавяха старите спомени за подобно на това насилване отпреди четирийсет години. Но се случваше рядко.

Инжекциите бяха чести.

Саул се пързаляше напред-назад във времето;.wikаше сестра си Стефа във фермата на чичо Моше; тичаше, за да се задържи редом с баща си в гетото на Лодз; ринеше чакъл върху телата в Ямата; пиеше лимонада и си говореше с Джентри и Натали; играеше с десетгодишните Аарон и Исак във фермата на Давид и Ребека недалеч от Тел Авив...

Сега предизвиканите от наркотиците несвързани пропадания постепенно отслабваха. Времето се сглобяваше отново. Саул лежеше свит на голия матрак – не разполагаше с одеяло, а лъхацият от стоманената решетка въздух бе прекалено студен – и мислеше за себе си и лъжите си. Бе се лъгал от години. Издирването на Полковника беше лъжа – извинение да не предприема нищо. Животът му като психиатър беше лъжа, начин да държи маниите си на безопасно, научно обосновано разстояние. Работата му като лекар по време на трите израелски войни също беше лъжа, начин да избегне директния сблъсък.

Саул лежеше в сивите гранични земи между наркотичната нирвана и болезнената реалност и виждаше истината зад дългогодишните си лъжи. Бе се лъгал за смисъла на разказа си за Нина и Уили пред чарлстънския шериф и момичето. Тайно се беше надявал, че те ще предприемат нещо – ще свалят теглото на отговорността за отмъщение от него. Саул бе помолил Аарон да потърси Франсис Харингтън не защото беше прекалено зает, а защото тайно му се искаше Аарон и Мосад да направят онова, което е нужно. Знаеше вече, че и това е част от мотивите му да разкаже на Ребека за Полковника преди двайсет години – тайната и унижителна надежда, че тя пък ще разкаже на Давид и той на свой ред ще подхване нещата по солидния си, умел американо-израелски начин...

Саул потрепери, притисна колене към гърдите си и се взря в лъжите, които изграждаха живота му.

Като изключим редките минути, когато в лагера в Челмно бе готов да убие, вместо да го отнесат в нощта, целият му живот бе ода на бездействие и компромиси. Онези на власт очевидно го подушваха. Сега вече разбираше, че назначението му при Ямата в Челмно и работата в Собибор не са били нито късмет, нито случайност; копелетата с власт над него са усетили, че Саул Ласки е роден капо, колаборатор, някой, когото спокойно могат да използват. Този нямаше да окаже съпротива, да се бунтува или пък да жертва живота си или живота на другите – дори и за да спаси собственото си достойнство. Даже бягството му от Собибор и от ловния резерват на Полковника преди това като цяло бяха резултат на случайност, по време на която бе позволил на събитията да

го понесат по течението.

Саул се изгъркули от леглото и разтреперан спря в средата на малката стоманена килия. Носеше сиви дрехи. Те му бяха взели очилата и сега металните плоскости само на метър-два от него изглеждаха замазани и донякъде нереални. Лявата му ръка бе била запъхната в превръзка, но сега висеше свободна. Той колебливо я помръдна и болката се стрелна по рамото и врата му – пронизваща, палеща, прочистваща съзнанието болка. Той я помръдна отново. И отново.

Накрая докуцука до стоманената пейка и тежко се стовари върху нея.

Джентри, Натали, Аарон и семейството му – всички те бяха в опасност. От кого?

Саул сведе глава към коленете си, щом го заля вълна на световъртеж. Защо се бе държал толкова глупаво, че да си мисли, че Уили и старите госпожички са единствените на света с такава ужасна сила? Как мнозина други споделяха способностите и пристрастията на Полковника? Саул се засмя дрезгаво. Беше замесил Джентри, Натали и Аарон, без дори да обмисли сериозен план за разправа, ако ще и само с Полковника. Беше си представял смътно някаква засада – Полковника си няма представа, приятелите на Саул са на безопасно място в анонимността си. А после какво? Звукът от двацет и два калибровите берети на Мосад ли?

Саул се облегна на студената метална стена, допрял буза до метала. Колцина по-точно беше жертвал заради страхливостта и бездействието си? Стефа. Йозеф. Родителите си. Сега, почти със сигурност, шерифът и Натали. Франсис Харингтън. Простена лекичко, като си спомни последното *Auf Wiederseh'n* в кабинета на Траск и последвалата експлозия. Около секунда преди това Полковника му бе позволил да надникне през очите на Франсис и Саул бе усетил ужасеното присъствие на съзнанието на момчето, затворник в собственото си тяло, очакващо неизбежното жертвоприношение. Точно той го беше изпратил в Калифорния! Приятелите на хлапето – Селби Уайт и Денис Лиланд: още две жертви на олтара на боязливостта на Саул Ласки.

Не знаеше защо този път са допуснали действието на наркотиците да отслабне. Може би бяха свършили с него; следващото им посещение щеше да приключи с отвеждането му за екзекуция. Не му пукаше. През раненото му тяло препускаше гняв като електрически ток. Щеше да действа преди неизбежният, дълго отлаган куршум да се удари в черепа му. Щеше да нарани някого за отмъщение. И в този миг Саул Ласки с

радост би отдал живота си, за да предупреди Аарон и другите двама, но би отдал и техните животи, стига само да можеше да си го върне на Полковника или на което и да е от арогантните копелета, които управляваха света и се мръсеха на болката на човешките същества, използвани от тях като пешки.

Вратата се плъзна в стената. В килията влязоха трима едри мъже в бели престилки. Саул се изправи и закуцука към тях, замахвайки с натезалия си юмрук към лицето на първия.

– Хей! – размя се едрият, докато с лекота прихващаше ръката му и я извиваше зад гърба – този дърт евреин иска да си играем!

Саул се бореше, но едрият го държеше така, сякаш е непослушно дете. Той се опита да не плаче, когато вторият му нави ръкава.

– Ще си спинкаш малко-малко – рече третият, доато забиваше иглата на спринцовката в тънката, насинена ръка на жертвата. – Порадвай се на пътуването, старче!

Те изчакаха трийсет секунди, пузнаха го и се обърнаха да излязат. Саул се помъчи да тръгне след тях със свити юмурици. Изгуби съзнание, преди вратата да се хлопне.

Сънуваше, че върви; че го водят. Разнасяше се вой на самолетни двигатели и миришеше на застоял цигарен дим. После отново вървя, на раменете му бяха положени здрави ръце. Светлините бяха много ярки. Когато затвореше очи, успяваше да чуе трака-трака-трака на металните колела по релсите, докато влакът ги караше всички към Челмно.

Саул се съвзе на удобна седалка в някакво превозно средство. Чуваше равномерно, ритмично твууп-твууп, но му отне няколко минути да го определи като шум от хеликоптерна перка. Очите му бяха затворени. Под главата му имаше възглавница, но бузата му бе облеганата на стъкло или плексиглас. Усещаше, че е облечен и очилата отново са на носа му. Чуваше говор на хора и от време на време се разнасяше стърженето на радиовръзка. Саул продължи да държи очите си затворени, събра мислите си и се надяваше насилниците му да не забележат, че действието на упойката е отминало.

– Знаем, че си буден – каза съвсем наблизо някакъв мъж. Гласът бе странно познат.

Саул отвори очи, болезнено размърда врата си и нагласи очилата. Беше нощ. Той и други трима пътуваха на пътническите седалки на добре обзаведен хеликоптер. Пилотът и помощникът му седяха, окъпани в червената светлина на таблото. Не виждаше нищо през прозореца от

дясната си страна. На седалката отляво седеше специален агент Ричард Хейнс, с куфарче в скута. Четеше документи на светлината на малката лампичка над главата си. Саул си прочисти гърлото и облиза пресъхналите си устни, но преди да успее да заговори, Хейнс се обади:

– Кацаме след минутка. Пригответи се!

Под брадичката на агента от ФБР личаха следи от синина.

Саул си помисли за няколко въпроса и ги отхвърли. Погледна надолу и за пръв път осъзна, че лявата му китка е закачена с белезници за дясната ръка на Хейнс.

– Колко е часът? – попита, гласът му звучеше като зловещо грачене.

– Около десет.

Саул погледна назад в мрака и предположи, че е десет вечерта.

– Кой ден сме?

– Събота – изсумтя Хейнс с лека усмивка.

– А датата?

Агентът на ФБР се поколеба и леко сви рамене.

– Двайсет и седми. Декември месец.

Саул затвори очи, за да се пребори с внезапното главозамаяване. Беше изгубил една седмица. Изглеждаше му много по-дълго. Лявата му ръка и рамото го боляха ужасно. Погледна надолу и осъзна, че е облечен в тъмен костюм, с вратовръзка и бяла риза. Не бяха негови. Свали си очилата. Диоптърът беше точен, но рамките – нови. Внимателно огледа петимата. Разпозна само Хейнс.

– Ти работиш за Колбън – каза. Когато агентът не отвърна, отбеляза. – Ти дойде в Чарлстън, за да се увериш, че местната полиция няма да открие какво се е случило в действителност. Ти си взел албума на Нина Драйтън от моргата!

– Затегни си колана – отвърна Хейнс. – Ще кацаме.

Беше една от най-хубавите гледки, които Саул бе виждал. В началото си помисли, че това е търговски презокеански кораб, обкичен със светлини, яркочелби на фона на нощта. Оставяше фосфоресцираща следа в тъмнозелените води. Но докато хеликоптерът се снишаваше към осветения оранжев хикс на предната палуба, психиатърът осъзна, че това е частен кораб – яхта, дълга и бяла, и голяма като американски футболен стадион. Екипажът с ръчни фенерчета – сияйни пръчки – им сигнализираше за захода и хеликоптерът нежно докосна палубата в сиянието на лампите. Те четиримата излязоха и се отдалечиха от машината още

преди перките да започнат да забавят въртенето си.

Неколцина от екипажа в бяло се присъединиха към тях. Когато вече можеха да стоят изправени, Хейнс отключи белезниците и ги пусна в джоба на самото си. Саул разтри китката си точно под мястото, където бяха татуирани сините цифри.

– Оттук – процесията тръгна нагоре по трапа и напред по широки канижели.

Краката на Саул не го държаха добре, макар че корабът не се люлееше. Хейнс два пъти посегна да го задържи. Затворникът вдишваше с пълни гърди топлия, влажен тропически въздух – наситен с далечния аромат на растителност – и се взираше през отворените врати към богатия лукс на кабините, каюткомпаниите и баровете, които подминаваха. Всичко беше подплатено и застлано с килими, личеше опитната ръка на дизайнер, който не се бе свенил да използва големи количества бронз или злато. Корабът представляваше плаващ петзвезден хотел.

Подминаха рубката и Саул забеляза вътре униформен мъж на вахта, озарен от зеленикавото сияние на инструментите си. Един асансьор ги качи в частна каюткомпания с балкон – може би летяща рубка беше поточният термин. Там, с висока чаша в ръка, седеше мъж в скъпо бяло сако. Саул се взря отвъд него и към острова на около два километра нататък в тъмните води. Палми и изобилие от тропическа растителност бяха обкичени със стотици японски фенери, пътеките бяха очертани с бели лампи, дългият плаж бе осветен от множество факли, а над всичко останало се издигаше замък с червен покрив, засиял в лъчите на вертикалните прожектори, които напомняха на Саул за филмите за Нюрнбергските ралита от трийсетте. Обградената с дървена стена постройка сякаш се рееше над скала от бял камък.

– Познаваш ли ме? – попита мъжът в плетения бамбуков стол. Саул му се намръщи.

– Това да не е някаква реклама за кредитни карти? Хейнс го ритна под коленете и го свали на палубата.

– Можеш да ни оставиш сами, Ричард!

Специалният агент и останалите си тръгнаха. Саул мъчително се изправи на крака.

– Знаеш ли кой съм?

– Вие сте Арнолд К. Барент – отвърна Саул. Бе прехапал бузата си. Вкусът на собствената му кръв се смесваше с аромата на тропическата растителност в ноздрите му. – Очевидно никой не знае какво означава това „К“.

– Кристиан⁹ – обясни Барент. – Баща ми беше много предан на вярата човек, А имаше и нелошо чувство за хумор... – той посочи най-близкото кресло на палубата. – Моля, заповядайте, доктор Ласки!

– Не – Саул пристъпи към перилата на балкона, рубката или където и да беше, по дяволите. Водите шаваха в бялата пенеста бездна на около десетина метра под него. Той стисна по-здраво перилата и отново погледна към Барент. – Не поемате ли риск, като оставате насаме с мен?

– Не, доктор Ласки, нищо подобно – отвърна домакинът му. – Не поемам рискове.

Саул кимна към далечния замък, който сияеше в нощта.

– Ваш ли е?

– На фондацията – отвърна Барент. Отпи голяма глътка от студено-то си питие. – Знаете ли защо сте тук, доктор Ласки?

Психиатърът нагласи очилата на носа си.

– Господин Барент, аз дори не знам къде е това „тук“. Или защо съм още жив.

Барент кимна.

– Второто ви изказване е по-уместно. Предполагам, че... ъ-ъ-ъ... лекарствата успешно са били изведени от тялото ви и вече сте способен да разсъждавате ясно по въпроса.

Саул прехапа долната си устна. Осъзнаваше колко несигурно е положението му в действителност... полуумрял от глад, отчасти дехидратиран. Вероятно пълното изчистване на наркотиците от кръвообращението му щеше да отнеме седмици.

– Предполагам, смятате, че аз съм вашият път към Полковника – каза накрая.

Барент се засмя.

– Полковника. Колко сладко! Представям си, че мислиш така за него, като се има предвид вашето... ъ-ъ-ъ... необичайната ви връзка. Кажи ми, доктор Ласки, бяха ли лагерите толкова ужасни, колкото ги представят сега? Винаги съм подозирал, че има някакъв опит – може би и подсъзнателен – да се пресилва случилото се, макар и малко. Да се изкупва подсъзнателната вина чрез преувеличение, може би?

Саул го зяпна. Огледа всяка подробност от безупречното кафяво копринено сако, спортните сандали „Гучи“, пръстена с аметист на кутрето на Барент. Не каза нищо.

9. Думата CHRISTIAN едновременно се, използва като собствено име – Кристиан или Крисчън, зависи от произношението (традиционен английски и американски английски) – и означава „християнин“. – Бел. прев.

– Няма значение – продължи домакинът му. – Ти си прав, разбира се. Още си жив, понеже си куриер на господин Бордън, а ние много бихме искали да си поговорим с него!

– Не съм му куриер – мрачно отвърна Саул. Барент махна с добре поддържаната си ръка.

– Негово съобщение тогава – отвърна. – Разликата е незначителна!

Прозвучаха серия трели и яхтата набра скорост, обръщайки се към пристанището, сякаш бе планирано да обиколи острова. Саул видя дълъг кей, осветен с живачни лампи.

– Бихме желали да предадеш едно съобщение на господин Бордън – заяви домакинът.

– Не мисля, че имам особена възможност да го сторя, както ме държите упоен в стоманена килия – възрази Саул. Почувства в стомаха си жилото на надеждата – за пръв път от експлозията насам.

– Това си е самата истина – съгласи се Барент. – Ще се погрижим да сторим всичко по силите си, за да получиш възможността отново да се срещнете... ъ-ъ-ъ... на място по наш собствен избор.

– Знаете ли къде е Полковника?

– Знаем къде... ъ-ъ-ъ... е решил да действа.

– Ако го видя – обеща Саул, – ще го убия! Барент се засмя меко. Имаше идеални зъби.

– Това е твърде слабо вероятно, доктор Ласки! При все това ще ви бъдем благодарни, ако поне успеете да му предадете съобщението ни.

Саул вдъхна дълбоко морския въздух. Не се сещаше за причина, поради която Барент и групата му да имат нужда от него за пренос на съобщения, не виждаше и причина да му позолят да използва собствената си свободна воля да го стори и не можеше да си представи по какъв начин ще им бъде от полза да го оставят жив, щом изпълни задачата, която са му възложили. Чувстваше се замаян и леко дезориентиран.

– Какво е съобщението ви?

– Ще кажеш на Уили Бордън, че клубът ще бъде във възторг, ако той се съгласи да заеме освободеното място в управителния съвет.

– Това ли е всичко?

– Да – кимна Барент. – Искаш ли да пийнеш или да хапнеш, преди да си тръгнеш?

Саул затвори очи за малко. Усещаше вибрациите на кораба в краката и слабините си. Стисна много здраво перилата и отвори очи.

– Не сте по-различен от тях – каза на Барент.

– Какво имаш предвид?

– От бюрократите – обясни Саул, – комендантите и цивилната прислуга – всички, които станаха командоси от Айнзацгрупен; железопътните инженери, индустриалците на Фарбен и дебелите, смърдящи на бира сержанти, които си клатят краката на ръба на Ямата.

Барент се замисли за миг.

– Не – каза накрая, – предполагам, че в крайна сметка никой от нас не се различава от тях. Ричард! Изпрати доктор Ласки до крайната му цел, ако обичаш!

С хеликоптера прелетяха до широка писта на големия остров, после на север и запад с частен самолет, а небето розовееше зад гърба им. Саул поспа около час, преди да кацнат. Това му беше първият нормален сън от седмица насам. Хейнс го разтърси, за да го събуди.

– Виж това – нареди.

Саул се взря в снимката. Аарон, Дебора и децата бяха здраво вързани, но съвсем очевидно живи. Белият фон не му подсказваше къде биха могли да се намират. Светкавицата бе уловила опулените очи на децата и ужасените им изражения. Хейнс вдигна едно малко касетофонче.

– Чичо Саул – разнесе се гласът на Аарон, – моля те, стори каквото те искат от теб! Няма да ни наранят, ако ги слушаш. Изпълни инструкциите им и ще ни освободят. Моля те, чичо Саул... – записът секваше наред думата.

– Ако се опиташ да се свържеш с тях или с посолството, ще ги убием – прошепна Хейнс. Другите двама агенти спяха. – Прави каквото ти е казано и те ще са добре. Разбра ли ме?

– Разбрах – отвърна Саул. Облегна чело на студения пластмасов прозорец. Спускаха се над центъра на голям американски град. Под сиянието на уличните лампи различни тухлени постройки и белите шпиллове между небостъргачите. Именно в този миг осъзна, че за никой от тях няма надежда.

25

Вашингтон,
неделя, 28-и декември 1980

Шериф Боби Джо Джентри беше бесен. Наеният форд „Пинто“ бе с автоматични предавки, но той удари скоростния лост от втора на трета, сякаш караше спортна кола с шестскоростна трансмисия. Веднага щом

излезе от Околовръстното на Междущатско 85, той подкара протестиращото „Пинто“ с над сто и четирийсет, като предизвика следващия го зелен крайслер да го гони и хвърляше ръкавица на мерилендската пътна полиция да го спре. Джентри придърпа куфара си на предната седалка, порови малко във външния джоб, положи заредения рюгер на таблото за управление и метна куфара обратно отзад. Беше бесен.

Израелците го държаха до изгрев слънце, разпитваха го първо в проклетата им лимузина, а после и в някаква тайна къща близо до Роквил, след което пак в проклетата кола. Бе се придържал към оригиналната история – Саул Ласки на лов за нацистки военнопръстъпник с идеята за уреждане на сметки – и се опитваше да свърже всичко това с Чарлстънските убийства. Израелците не прибегнаха до насилие – или, след първата забележка на Коен, дори до заплахата от насилие – но работеха на екипи, за да го изтощят чрез безкрайни повторения. Ако изобщо бяха израелци. Джентри имаше чувството, че са... вярваше, че Джек Коен е точно този, за когото се представя... приемаше факта, че Аарон Ешкол и цялото му семейство са били избити, но не беше сигурен в нищо друго. Знаеше само, че тази огромна и опасна игра се играе от хора, които сигурно го смятат за нещо като дребна пречка. Той пришпори пинтото де сто и петдесет, погледна към рюгера и забави до твърди сто и тридесет. Зеленият крайслер се придържаше на две коли зад него.

След дългата нощ на Джентри му се искаше да се завре в голямото легло в хотелската си стая и да спи до Нова година. Вместо това използва телефона във фойето, за да се обади в Чарлстън. Нищо на секретаря. Обади се и в кабинета си. Лестър му каза, че не са му оставяни съобщения и го попита как я кара на почивката? Джентри отвърна, че е страхотно разглеждал всички забележителности. Обади се и на телефона на Натали в Сейнт Луис. Вдигна някакъв мъж. Шерифът попита за Натали.

– Кой, по дяволите, я търси? – изръмжа гневно мъжът.

– Шериф Джентри. С кого говоря?

– Мътните те взели, Нат ми спомена за теб миналата седмица. На мен ми звучиш като обикновен южняшки ченгеджийски задник. Какво, на майната си, искаш от Нат?

– Да говоря с нея. Тя там ли е?

– Не, мътните го взели, не е тук. И нямам време за губене с теб, мърсно ченге!

– Фредерик – изръмжа Джентри. – Аха?

– Ти си Фредерик. Натали ми спомена за теб! – Я режи жицата, човече.

– Не си слагал вратовръзка в продължение на две години, след като си се върнал от 'Нам – уточни Джентри. – Мислиш математиката за най-близкото до вечната истина нещо, което съществува. Работиш в компютърния център от осем заранта и до три през нощта всеки ден, освен в събота.

Отсреща надвисна мълчание.

– Къде е Натали? – притисна го шерифът. – Това е полицейска работа. Касае убийството на баща и. Собствената и сигурност може да е застрашена!

– Какво, на майната си, искаш да каж. . .

– Къде е тя? – отрязва го Джентри.

– В Джърмънтаун – разнесе се гневен глас. – Пенсилвания.

– Да ти се е обаждала, след като е пристигнала там?

– Да. В петък вечерта. Не си бях вкъщи, но Стан е поел обаждането. Каза, че е отседнала в хотел на име „Челтън Армс“. Шест пъти й звъня, но така и не я заварих там. Не ми се е обаждала все още!

– Дай ми номера – Джентри си го записа в малкото тefтерче, което носеше.

– Какви неприятности си има Нат? – поиска да знае събеседникът му.

– Вижте, гусин Благородния – каза му шерифът, – госпожица Престън търси човека или хората, които са убили баща и. Не искам да ги намира, нито пък тези хора да намерят нея. Когато се върне в Сейнт Луис, трябва да се уверите, че – а) тя няма пак да хукне нанякъде и б) няма да остава сама през следващите няколко седмици. Ясно?

– Аха.

Джентри чу достатъчно бесен гняв в тона, за да е сигурен, че не би искал никога да се среща с онзи от другия край на жицата.

Вече му се искаше да си легне, да започне на чисто тази вечер. Вместо това се обади в „Челтън Армс“, остави свое съобщение за отсъстващата госпожица Престън, уреди си кола под наем – което не беше лесна задача в неделя сутрин – плати си сметката, събра си багажа и пое на север.

Зеленият крайслер се задържа на две коли зад него в продължение на осемдесет километра. Точно след Балтимор шерифът излезе по „Сноудън Ривър Паркуей“, покара една миля по Магистрала 1 и спря на първата закусвалня, която видя.

Крайслерът паркира от другата страна на магистралата, в далечния край на паркинга. Джентри си поръча кафе и поничка и спря един от

помощник-сервитьорите, докато хлапето минаваше с поднос с мръсни чинии.

– Синко, искаш ли да спечелиш двайсет долара? Момчето подозрително го изглежда.

– Ей там има една кола, за която ми се ще да науча малко повече – обясни Джентри и му посочи крайслера. – Ако имаш възможност, поразходи се нататък, бих искал да зная какъв и е номерът и всичко друго, което забележиш!

Момчето се върна, преди той да си е допил кафето. Докладва задъхано, като завърши с:

– ...Леле, не мисля, че ме забележах! Тъй де, аз просто си изнасях боклука в контейнера, както Ник редовно ме кара да правя по обед. Леле, кои са тия всъщност?

Джентри плати на сервитьорчето, отиде до тоалетната и използва телефона в задния коридор, за да се обади на балтиморското управление на тунела Харбър. Главният кабинет беше затворен в неделя сутрин, но на секретаря бе записан номер за спешни случаи. Вдигна една жена с уморен глас.

– Майка му, не трябва д'ви са обаждат, щот' те ша ма убиат 'ко разберат – поде Джентри, – ама Ник, Луис и Делбърт тъкмо тука ша почват револуция, като 'дигнат във въздуфа тунела Харбър!

Гласът на жената вече не звучеше отегчено, когато тя го попита за името му. Джентри чу на заден план бибишване, когато се задейства записващото устройство.

– Нема време за туй, нема време! – изврещя той възбудено. – Делбърт, тоя има пушкала и Луис има трийшес пръчки динамит от строежа, и тия пръчки са им в скривалището в багажника. Ник казва, че револуцията 'почва днеска! Сготвил им е фалшиви карти и сичко.

Жената зададе някакъв въпрос и Джентри я прекъсна:

– Требе да се махам оттукъ. Ща ма убиат, 'ко разберат. Те са в колата на Делбърт... зеленшък „Ле Барон“ модел седемдесе и шеста, Мерилендски номер DB7269. Делбърт кара. Той е она с мустаките, носи син костюм. О, Иисусе, те сички имат пушкала и цялата проклета кола е готова да гръмне! – шерифът прекъсна връзката, поръча едно кафе за из път, плати смеката и се върна в пинтото.

Беше само на няколко километра от тунела и не бързаше особено па стигне до там, тъй че покара към Мерилендския университетски град, остави пинтото да се помотае из гробището на Лоудън Парк и се спусна надолу към брега. Заради оредялото движение в неделя крайслерът бе

принуден да изостане доста, но шофьорът бе добър и никога не губеше напълно колата на Джентри от поглед, нито пък се приближаваше прекалено много.

Шерифът последва знаците към тунела Харбър, плати си на касата и погледна в огледалото за задно виждане, докато бавно влизаше в осветения тунел. Крайслерът изобщо не стигна до будката за билети. Три коли на пътния патрул, черен микробус без маркировка и синя каравана го обградиха на петдесетина метра от входа. Четири други полицейски коли спряха движението зад тях. Джентри мерна за миг мъже, наведени на вратите с прицелени пушки и пистолети, видя и тримата в крайслера да вдигат ръце през прозорците, а после се занима с пришпорване на колата колкото се може по-бързо, за да се измъкне от тунела. Ако зад гърба му беше ФБР, спокойно можеха да се освободят след няколко минути. Бог да им помага, ако бяха израелците и имаха оръжие.

Джентри слезе от Тунелното шосе веднага щом излезе от тунела и се помота няколко минути из центъра, докато се ориентира. Най-сетне видя „Джон Хопкинс“¹⁰ и хвана Магистрала 1 за извън града.

Движението не бе натоварено. Той забеляза изход за Джърмънтаун, Мериленд, на няколко мили от града, и се ухили на себе си. Колко ли Джърмънтауна има в Щатите? Надяваше се Натали да е избрала погрешния.

Джентри достигна южните покрайнини на Филадельфия в 10.30 и пристигна в Джърмънтаун в 11.00. Нямахме и следа от крайслера и ако някой друг бе подхванал следенето му, държеше се толкова добре, че той не успя да го открие в движението. „Челтън Армс“ изглеждаше като място, което е видяло далеч по-добрите времена на Челтън Авеню и няма да издържи толкова, че да дочака завръщането им. Шерифът паркира колата си на половин пресечка оттам, пхна рюгера в колана на панталона си и тръгна пеша. Преброи пет пияндета – трима черни и двама бели – облегнати по входовете.

Госпожица Престън не отговори на повикването от рецепцията. На смяна беше дребничък бял с огромен нос, който срещаше трите си останали косяма на главата точно над лявото ухо и обратно до дясното. Изпъшка и поклати глава, когато Джентри поиска втория ключ от стаята. Той му показа значката си. Рецепционистът пак изпъшка:

– Чарлстън? Друже, ще ти трябва нещо къде-къде по-добро от

10. Известна клиника за лечение на наркомани и алкохолици – Бел. прев.

няк'ва възлива значка. Ченге от Джорджия няма юрисдикция тука.

Джентри кимна, въздъхна, огледа празното фоайе и се обърна отново, за да сграбчи мазната вратовръзка на служителя на десетина сантиметра под възела. Дръпна само веднъж, но и това стигаше да приближи брадичката и носа на човечеца на една педя от плота.

– Слушай, друже – рече му Джентри меко, – тук съм по поръчка на шефа на детективите, капитан Доналд Романо, участък на Франклин Стрийт, отдел „Убийства“. Тази жена вероятно разполага с информация, която да доведе до залавянето на човек, убил хладнокръвно шестима. За да стигна дотук, будувах четирийсет и осем часа. Сега ми кажи дали да звънна на капитан Романо след като съм ти размазал тъпата физиономия в дървото няколко пъти, ей тъй, за забавление, или ще действаме по безболезнен начин?

Рецепционистът се порови зад гърба си и измъкна един ключ. Джентри го пусна и той отскочи назад като играчка на пружина, разтриваше адамовата си ябълка и преглъщаше колебливо.

Шерифът измина три от стъпалата към асансьора, завъртя се, с две широки крачки се върна до плота и отново сграбчи вратовръзката на рецепциониста, преди зачервеният мъж да успее да отстъпи.

Придръпа го към себе си, усмихна му се и каза:

– И, сине, окръг Чарлстън е в Южна Каролина, не в Джорджия. Запомни го. После ще те попитам!

В стаята на Натали нямаше труп. Нямаше и други петна кръв, освен няколко останки от смачкани мухи по тавана. Нямаше бележки. Куфарът ѝ лежеше отворен на полицата, дрехите ѝ бяха спретнато нагънати, на пода имаше чифт пантофи. Роклята, която бе носила на чарлстънското летище преди два дни, висеше в отворения шкаф. В банята не бяха извадени тоалетни принадлежности; душът беше сух, макар че единият пакет сапун бе разопакован и използван. Чантата на камерата ѝ и апаратите липсваха. Леглото или вече е било оправено, или предишната нощ никой не бе спал в него. Като се имаше предвид ефикасността на „Челтън Армс“, Джентри предположи, че вторият вариант е по-вероятен.

Той седна на ръба на леглото и потри бузата си. Не се сещаше за нищо умно, което да предприеме. Единствената идея, която му изглеждаше смислена, беше да се поразходи из Джърмънтаун, като се надява на случайна среща, връща се на всеки кръгъл час до хотела и се надява, че рецепционистът или мениджърът няма да се обадят на филарделфийската полиция. Е, няколко часа разходки в суровата зима нямаше да му

навредят.

Джентри си свали палтото и спортното сако, изтегна се на леглото, положи рюгера до дясната си ръка и заспа след две минути.

Събуди се в тъмната стая, замаян и с тежкото чувство, че нещо страхотно се е объркало. Ролкскът му – подарък от баща му – показваше 4:35. Навън се лееше слаба, сивкава светлина, но в стаята бе станало тъмно. Джентри отиде, до банята да си измие лицето и после се обади на рецепцията. Госпожица Пресстън не бе идвала и не бе проверявала съобщенията си.

Той се разходи до колата си, прехвърли куфара си в багажника и тръгна да се запознае с района. Насочи се на югоизток от Джърмънтаун Авеню, извървя няколко пресечки и мина покрай малък ограден парк. Би се радвал да спре някъде за една бира, но баровете бяха затворени. Денят не му изглеждаше като неделя, но не можеше и да реши като какъв ден от седмицата му изглежда. Леко валеше сняг, когато той спря да си вземе куфара и се върна в хотела. На смяна беше много по-млад и далеч по-любезен рецепционист. Джентри се регистрира, плати трийсет и два долара предварително и с радост се накани да последва пиколото до стаята си, когато се сети да попита за Натали. Резервният ключ още беше в джоба му; може би картофоносият се бе сменил и си бе заминал, без да спомене никому за случката.

– Да, господине – кимна младият рецепционист. – Госпожица Пресстън си взе съобщенията преди около петнайсет минути.

Джентри примигна.

– Тя тук ли е още?

– Качи се в стаята си за няколко минути, господине, но ми се струва, че я видях да влиза в трапезарията.

Джентри му благодари, даде на пиколото три долара, за да му занесе багажа в стаята, и се приближи до входа на малката столова.

Сърцето му подскочи, когато видя Натали седнала на малка маса отсреща. Тръгна към нея, но след това спря. Дребен мъж с тъмна коса и скъпо кожено яке седеше на масата и и говореше с нея. Натали се взираше в мъжа със странно изражение на лицето.

Джентри се поколеба само секунда, после се нареди на салатения бар. Не погледна отново в посока към Натали, преди да се настани. Приближи се сервитьорка и взе поръчката му за кафе. Той започна бавно да яде, като изобщо не поглеждаше право към масата на малката Пресстън.

Нещо не беше наред. Никак. Джентри познаваше Натали Престън по-малко от две седмици, но знаеше колко подвижна е тя. Бе започнал да изучава нюансите на израженията и, които представляваха толкова съществена част от личността и. Сега не виждаше нито подвижност, нито нюанси. Натали се взираше в мъжа отсреща, все едно бе упоена или оперирана. От време на време казваше по нещо и схванатите движения на устата и напомняха на Джентри за последната година на майка му след удара.

Прииска му се да вижда по-добре лицето на мъжа – каквото и да е, не само тъмната му коса, якето и бледите ръце, скръстени на плота на масата. Когато той се завъртя, шерифът успя да мерне притворените му очи, жълтеникавия цвят на кожата и малка уста с тънки устни. Какво ли търсеше? Джентри взе вестник от съседната маса и прекара няколко минути, изобразявайки самотен, дебел амбулантен търговец, който си яде салатата. Когато отново погледна към Натали, вече беше сигурен, че мъжът с нея е фокус на вниманието на поне още двама в стаята. Ченгета? ФБР? Израелците? Джентри довърши салатата си, остави едно доматице в чинията и се почуди за хиляден път в какво ли са се забъркали те с Натали.

А сега какво? Сценарий за най-лошия случай: мъжът с очите на гущер е един от тях, едно от умствените чудовища на Саул и намеренията му към Натали хич не са добронамерени. Сценката в ресторанта е застраховка за какъвто там ход е решил да предприеме мръсникът. Вероятно има още хора във фоайето. Ако те си тръгнат и Джентри ги последва, незабавно ще се открои. Трябваше да ги изпревари, а не да ги преследва – но как?

Той тъкмо си плати сметката и се върна за палтото си, когато Натали и мъжът станаха от столовете си. Тя гледаше право към шерифа и стоеше на не повече от десет метра, но в очите и не се четеше разпознаване; там нямаше нищо. Джентри бързо прекоси фоайето и спря на предната врата, като се престори, че закопчава палтото си.

Мъжът поведе Натали към асансьора, като спря за момент да направи неприличен жест на друг мъж, седнал на изтърган диван. Шерифът се хвана за отворилата се възможност. Натали бе настанена в стая 312. Той самият бе поискал 310. В хотела имаше само три етажа със стаи. Ако мъжът с мъртвите очи я водеше другаде, а не в стаята и, Джентри щеше да им изгуби дирите.

Той бързо отиде до стълбите, взе стъпалата по две и три наведнъж и задъхан постоя десет секунди на горната площадка. Отвори вратата

навреме, за да види мъжа да влиза след Натали в 312. Стоя на площадката поне минута, в очакване някой от останалите във фоайето да ги последва. Когато не се появи никой, той леко пое по коридора, като спря, докосвайки с три пръста вратата на стаята на Натали. Напипа дръжката на рюгера и после се отказа да го използва. Ако този тук беше като Полковника на Саул, спокойно можеше да накара Джентри да насочи револвера срещу самия себе си. Ако пък не беше като Полковника, според шерифа нямаше да му потрябва оръжие.

„Иисусе! – помисли си Джентри, – ами ако нахлуя и това е някой добър приятел на Натали, когото тя самата е поканила?“. Спомни си изражението на лицето и и тихо плъзна резервния ключ в ключалката.

Влезе на бегом, прескочи късото вътрешно антре, зърна мъжа седнал – да се обръща и да отваря уста да заговори. Шерифът похаби половин секунда да огледа полуголата Натали и ужаса, изписан на лицето и, след което вдигна ръка и я стовари; цапардоса с юмрук темето на противника си, сякаш забиваше огромен гвоздей с основата на китката си. Мъжът бе тръгнал да става; сега потъна дълбоко в провисналите възглавници, прерита два пъти и се просна в безсъзнание върху левия подлакътник на креслото.

Джентри се увери, че човекът е извън играта, и едва тогава се обърна към Натали. Блузата и беше разкопчана, сутиенът също, но тя не поsegна да се прикрие. Цялото и тяло се разтрепера, сякаш досега е била вцепенена. Джентри свали палтото си и я загърна в него точно когато тя се срути напред в обятията му, а главата и се въртеше насам-натам в безмълвен отказ. Когато се опита да заговори, зъбите и тракаха толкова силно, че Боби Джо трудно я разбираше.

– О... Р-роб... то... то... той искаше д... д-да... аз... нннншщо... ннне... можех... дда...

Джентри я прегърна, подкрепи я и я погали по главата. Чудеше се трескаво какъв ще бъде следващият ход.

– О, Бббоже, азз... шшшшшщее... поввъррр... – Натали хукна към банята.

Джентри чу дращещи звуци иззад затворената врата. Наведе се над мъжа в безсъзнание, свлече го на пода и го претърси бързо и ефективно. Взе портфейла му. Антъни Харъд, Бевърли Хилс. Господин Харъд имаше около трийсет кредитни карти, карта „Плейбой“, карта, която го идентифицираше като високопоставен член на „Гилдията на писателите в Америка“, както и други пластмасови и хартиени документи от Холивуд. В джоба на якето му намери ключ от „Честнът Хил Ин“,

Господинчото вече започваше да се размърдва полека, когато Натали излезе от банята – дрехите и горе-долу бяха оправени, но лицето и бе още влажно от миенето. Антъни Харъд изстена и се претъркули на хълбок.

– Проклет да си! – каза Натали прочувствено и здравата го ритна в слабините. Носеше стабилни обувки с ниски токове и вложената в удара енергия спокойно би могла да послужи за идеален гол от другия край на стадиона. Тя се целеше в тестисите на Харъд, но той се претъркули и ударът го улучи точно във вътрешността на бедрото, като го преобърна два пъти и здравата блъсна главата му в дървения крак на леглото.

– По-леко, по-леко – Джентри коленичи да провери пулса, и дишането на мъжа. Антъни Харъд от Бевърли Хилс, Калифорния, още беше жив, но съзнанието му хич го нямаше. Шерифът пристъпи към вратата. Стаята нямаше резе и верижка – другият ключ бе в ключалката. Той се върна и прегърна Натали.

– Роб – простена тя, – той беше в уууума ми. Нннакара ме да правя неща, да казвам неща, които...

– Всичко е наред – отвърна Джентри. – Точно сега ще се махнем оттук – събра другите и обувки, хлопна куфара и, помогна и да облече палтото си и преметна чантата за апаратите и през рамо. – Там отзад има авария изход, който води до задната уличка. Смяташ ли, че ще можеш да стигнеш до долу, ако ти помагам?

– Да, но защо трябва да...

– Ще поговорим, когато се махнем оттук. Колата ми е наблизо. Хайде!

Навън бе тъмно. Аварийният изход беше гнил и плъзгав, и Джентри очакваше половината хотелски персонал да изтърчи навън, когато спусна няколкото метра скърцаща, ръждясала стълба, окачена на долната площадка. Но на задния вход не се появи жива душа.

Той помогна на Натали да слезе по последните стъпала и бързо пресякоха тъмната алея. Джентри подуши сняг и гниещ боклук. Излязоха на Джърмънтаун Авеню, повървяха на запад двайсетина метра, след което завиха зад ъгъла на десет метра от колата му. Наоколо не се виждаше никой; никой не излезе от тъмните магазини или далечния хотел-докато Джентри завърташе ключа, превключи на скорост и изкара колата на Челтън Авеню.

– Къде отиваме? – попита Натали.

– Не знам. Просто ще се махнем от това място и ще обсъдим положението.

– Добре.

Той зави на изток към Джърмънтаун Авеню и трябваше да натисне спирачките, понеже и един тролей напредваше в същата посока.

– По дяволите! – каза. – Какво?

– О, нищо. Просто си оставих куфара в стаята в твоя хотел!

– Нещо важно ли имаше в него?

Джентри си помисли за резервните риза и панталони и се засмя.

– Не. Пък и съм адски сигурен, че няма да се върна, дори да имаше.

– Роб, какво става?

Той поклати глава:

– Мислех си, че ти ще ми кажеш! Натали потрепери.

– Никога не съм... не съм изпитвала подобно нещо досега. Не можех да направя каквото и да е. Беше сякаш тялото ми вече не ми принадлежи!

– Значи вече знаем, че са истински – кимна Джентри. Натали се засмя малко пресилено.

– Роб, старицата... Мелани фулър... тя е тук. Някъде в Джърмънтаун е. Марвин и другите са я виждали. А и тя уби още двама от членовете на бандата снощи. Бях с...

– Чакай малко! – Джентри подмина тролей и градски автобус с надпис СЕПТА. Улицата се простираше права и празна пред тях. – Кой е Марвин?

– Марвин е водачът на бандата „Соул Брикярд“... – обясни фотографката. – Той...

Нещо удари пинтото изотзад. Натали политна напред и се подпря с две ръце, за да не блъсне челото си в предното стъкло. Джентри изпсува и се обърна да види кой е зад тях. Голямата радиаторна решетка изпълни задното стъкло на пинтото, когато автобусът ускори, за да ги удари пак.

– Дръж се! – извика Джентри и настъпи газта. Автобусът бързо ги догонваше и отново блъсна задницата на пинтото, преди малката кола да започне да набира скорост.

Шерифът ускори пинтото до сто и няколко километра, подскачаше и се люлееше по неравните павеа и ръбовете на тролейните релси. Дори и през затворените прозорци се чуваше ревят на дизела на автобуса, докато голямото превозно средство напредваше през половин дузина скорости, за да ги догони.

– О, по дяволите! – изръмжа Джентри. Една пресечка пред тях някаква полукаравана отстъпваше в празно място за паркиране и отчaste

бе препречила улицата. Той обмисли възможността да се качи на тротоара отдясно, видя един старец да рови в контейнер за боклук и зави рязко наляво, в странична пресечка. Задният край на пинтото се качи на тротоара в овладяно поднасяне. По звука Джентри предположи, че задната броня се е откъснала по време на първия сблъсък и сега се влачи зад тях. И от двете им страни се издигаха плътни долепени къщурки. Стари и нови коли, както и брамки без колела осейваха десния тротоар.

– Все още ни гони! – изписка Натали.

Джентри погледна в огледалото за задно виждане – навреме да види големия автобус да завива, подскачайки по тротоара. Помете два знака и една пощенска кутия, след което се засили по склона след тях в облак дизелови газове. Джентри видя малката дупка в широката предна броня – следата от първия удар.

– Направо не мога да повярвам! – промърмори.

Улицата стигаше до Т-образно кръстовище в подножието на хълма, заснежени релси се издигаха пред тях, а на изток и запад се простираха празни парцели и складове. Джентри зави рязко наляво, чу задната броня да се откъсва най-сетне и се вслуша в рева на малката четирицилиндрова машина, която направо си късаше сърцето.

– Могат ли да ни хванат? – издиша Натали, когато автобусът с трясък взе завоя зад гърба им и дори се покатери по основите на релсовите опори, преди да отскочи обратно на пътя. Джентри мерна шофьор в хаки, стиснал с изпънати ръце големия волан, а на пътеката зад него се виждаха тъмни силуети.

– Не може да ни догони, ако не направим нещо глупаво – каза Джентри. Тясната уличка завиваше остро надясно пред изоставена фабрика, слизаше около двеста метра по хълма сред празни руини и павирани парцели и завършваше задънена в основата на релсовия път. Нямахше знак за задънена улица.

– Като това ли? – попита Натали.

– Аха – отвърна той и плъзна пинтото странично по тесния завой. Спирачките изпищяха.

Джентри знаеше, че няма начин да покатери колата по десет метровия обсипан с боклук насип. От лявата им страна се виждаше тухлена постройка с висока порта и шест-седем метра верижна ограда, която отделяше калния паркинг от улицата. Той си помисли, че е възможно пинтото да успее да си пробие път през портата, но се съмняваше, че паркингът ще им предостави възможност, по-различна от настоящото им положение. От дясната им страна редицата двуетажни постройки зяпаха

със закованите си прозорци и врати, покрити с графити. Тясна алея се отделяше на изток от улицата.

Зад гърба им автобусът взе десния завой и се стрелна надолу по хълма. Изръмжа като улучен в корема звяр, когато шофьорът превключи две предавки наведнъж.

– Навън! – извика Джентри. Имаше време колкото да грабне куфара на Натали; тя си взе чантата с фотоапаратите. Хукнаха към алеята отдясно.

Автобусът направо летеше, когато удари пинтото странично по задния десен калник. По-малката кола подскочи, завъртя се на на триста и шейсет градуса, разхвърча се метал, задният прозорец се пръсна, а автобусът изби наляво, като едва не се преобърна, щом десните му колела заораха в релсовите основи. Стоповете му светнаха, когато разби оградата и спря в замръзналата кал на празния паркинг. Изръмжаха предавки и автобусът даде на заден към изтърбушената ограда, удари пинтото точно във вратата на пътника и избута колата под наем назад, докато не я шибна в тротоара на няма и десет метра от алеята, откъдето Джентри и Натали наблюдаваха безумната сценка. Пинтото се удари в пожарен кран и се преобърна със зловещ трясък на метал. От разбития кран не бликна вода, вместо това нощният въздух се изпълни със смрадта на бензин.

– Това е кошмар – промърмори Натали.

Джентри осъзна, че е извадил рюгера и го стиска в дясната си ръка. Тръсна глава и отново го пусна в джоба на палтото си.

Автобусът смени скоростта и се изтегли до средата на улицата, влачейки парчета хром и обвивайки ги в дизелови газове. Джентри издърпа Натали няколко крачки по-навътре в широката метър и нещо алейка.

– Кой прави това? – прошепна Натали.

– Не знам... – За пръв път, не просто като разсъждение, а като истина Джентри осъзна, че човешките същества са способни на онова, което Саул и Натали бяха преживели в действителност. Той си спомни как преди години е чел „Заклинателят“¹¹ и разбираше изумлението на агностика-свещеник, наблюдаващ сила, която по естеството си може да бъде единствено демонична.

Съществуването на демоните предполагаше, но не доказваше съществуването на Господ, в когото свещеникът се съмняваше. Но какво

11. Роман от Уилям Питър Блати, екранизиран през 1973 г. от режисьора Уилям Оридкин един от жалоните в областта на хоръра. – Бел. ред.

всъщност доказваше тази изумителна поредица събития? Човешката перверзност? Или беше израз на някакви параспихологични сили, които винаги са били част от човешката природа?

– Спира – констатира Натали. Автобусът се беше дръпнал до основата на релсите и зави наляво достатъчно остро, за да се обърне отново към стръмната улица.

– Може да е приключил – преположи Джентри. Обгърна с ръка треперещата млада жена до себе си. – Каквото и да стане, проклетият автобус не може да се завре тук!

Вратите на автобуса бяха от другата му страна, но и двамата чуха съскането на сгъстения въздух. Джентри различаваше силуети на бледата светлина на лампите в купето – пътниците се движеха напред или назад. Какво ли си мислеха те, сега след като вече са освободени от това безумно пътуване? Какво ли правеше сега шофьорът? Шерифът виждаше само високата сянка, присвита над волана. После седмина пътници пристъпиха колебливо, трима минаха пред автобуса, останалите – отзад. Вървяха като жертви на паралич със схванати крака – като зле управлявани марионетки. Останалите спряха, като от време на време един тръгваше напред, после друг. Някакъв старец най-отпред падна на четири крака и запълзя към алеята, като по време на движението си сякаш душеше асфалта.

– Мили Боже! – прошепна Натали.

Те изтичаха по тясната уличка – прескачаха боклуци, удряха си лактите и раменете в стените. Джентри осъзна, че все още носи куфара в лявата си ръка, а с дясната стиска момичето за китката. Краят на алеята бе преграден с рждясала тел. Зад тях се чуваше тежко, животинско пшкане – признак, че нови и нови преследвачи влизат в тесния проход. Той пусна ръката на Натали, използва куфара и собственото си тяло за таран и разкъса телта.

Излязоха на следващата улица. Тя се оказа задънена от дясната им страна, но отляво се спускаше надолу по хълма под тъмната сянка на релсите отгоре и после продължаваше на север покрай осветени къщи. Джентри зави наляво и побягна, а Натали го подмина, преди да стигнат разбит тротоар. Някой си проправяше път през телта зад гърба им. Шерифът погледна през рамо и видя мъж с бяла коса и делови костюм да се катери по килнатите купчини бетон като откачен доберман. Той извади рюгера и продължи да тича.

В мрака под релсовия мост имаше лед. Натали го достигна първа. Джентри видя как краката и излитат изпод нея и я чу здравата да тупва в

мрака. Той самият разполагаше с време да се позабави, но все пак се завъртя и се хлъзна на едно коляно.

– Натали!

– Добре съм.

Той посегна в посока на гласа и и и помогна да се изправи. Каза и:

– Смятам да оставя куфара ти тук. Тя се изсмя лаещо.

– Давай!

След което излязоха от мрака на улица, стеснена от паркираните по нея коли, повечето от тях – развалини. Изгорените сгради се редуваха с наблъскани къщурки, зад прозорците на които светеха лампи. Нямаше улично осветление. Джентри чуваше зад гърба им стъпки, препускащи по хълма, отекващи под железопътния мост. Не се чуха викове или ругатни, когато преследвачът падна лошо – само драскане по леда и чакъла.

– Отгук! – подвикна Боби Джо и почти издърпа Натали нагоре към първата осветена къща на около стотина метра.

Беше се задъхал и вече се препъваше по времето, когато стигнаха трите стъпала пред бетонната веранда. Обърна се и остана да пази, докато Надали блъскаше по вратата и крещеше за помощ. Тъмен силует за момент дръпна настрана скъсаната завеска, но на вратата не излезе никой.

– Моля! – изпищя Натали.

– Натали – повика я Джентри. Мъжът в скъсания и просмукан с вода костюм се бе устремил по последните десетина метра към тях. В светлината от единствения прозорец шерифът успя да различи оцъклените му, забелени очи и зиналата уста, а слюнката се стичаше по брадичката му и по яката. Прицели рюгера и приложи достатъчно натиск да свали предпазителя. После го отпусна и наведе pistolета.

– По дяволите! – каза и приведе рамо, за да посрещне атаката. Нападателят удари Джентри с пълна скорост и излетя във въздуха, като се приземи по гръб на тротоара и най-долното стъпало. Главата му отскочи със зловещо издумкване. Шерифът се наведе към него и старецът мигновено скочи на крака, от разрошената му коса струеше кръв. Зъбите му щракаха, докато се хвърляше към гърлото на противника си. Боби Джо го вдигна за реверите и го метна обратно на улицата; нека си пада. Мъжът се удари в земята, търкулна се, издаде нечовешко ръмжене, което звучеше отчасти и като смях, и незабавно скочи на крака и замахна. Джентри го свали с дулото на рюгера. Жертвата му се просна по лице. Разтърсиха го конвулсии.

Шерифът седна на най-долното стъпало и сведе глава между коленете си. Натали риташе и блъскаше по вратата.

– Моля ви, пуснете ни вътре!

– Аз съм полицай! – извика Джентри с последни сили. – Отворете! Вратата си остана заключена.

Още стъпки отекваха изпод моста.

– Боже – изпъшка шерифът. – Мислех, че... Саул каза, че... Полковника може... да контролира само... по един...

От сенките под моста изникна силуетът на висока жена. Тичаше по чорапи, в дясната си ръка стискаше нещо остро.

– Хайде! – нареди Джентри. Бяха пробягали десетина метра нагоре по склона, когато чуха рева на автобуса зад завоя на улицата. По стените на къщите отляво блеснаха светлините на фаровете му.

Шерифът се огледа за някой проход, празен парцел, каквото и да е, но виждаше само солидните фасади на безконечна поредица долепени една до друга къщи, които се точеха чак до железопътния надлез.

– Там долу! – извика той. – По склона и на релсите!

Обърна се точно когато високата руса жена безмълвно покри последните два-три метра с обутите си в чорапи крака и се хвърли върху му. И двамата паднаха и се търкулиха по мократа улица, Джентри изтърва рюгера в опит да удържи главата и и щракащите и зъби далеч от гърлото си, като междувременно се постара да я задуши. Жената беше много яка. Тя извъртя глава и заби зъби дълбоко в лявата му ръка. Той сви юмрук и я удари в челюстта, но тя успя да извие глава надолу така, че ударът да попадне в черепа и. Джентри я отблъсна, опитвайки се да реши как да я прати в безсъзнание, без да я нарани трайно, и точно тогава тя замахна с дясната си ръка и го удари под рамото. Той усети студена вълна и можеше само да се взира неразбиращо, докато ножиците се спускаха за втори удар. Тя вдигна ръка да забие остриетата за трети път и тогава Боби Джо замахна с такава сила, че сигурно би й отнесъл главата, ако беше улучил. Не успя.

Блондинката отскочи две крачки назад и вдигна ножиците пред лицето си, когато Натали стовари чантата с фотоапарата си право върху главата и. Жената се просна безжизнена на улицата в мига, щом Джентри успя да се изправи на едно коляно. Лявата му страна и ръката му горяха. Чу се усилавщ се рев и фаровете на прииждащия автобус ги замразиха в блясъка си. Шерифът зашари наоколо за рюгера, убеден, че трябва да е някъде наоколо. Автобусът бе на двайсетина метра от тях и здравата се засилваше по хълма.

Натали бе взела оръжието. Тя хвърли чантата с апарата и сега зае стабилна стойка, стиснала пистолета с две ръце, след което стреля четири пъти – както Джентри и беше показал.

– Не! – извика той още когато първият куршум улучи и угаси единия фар. Вторият разби широкото предно стъкло вляво от шофьора. Откатът запрати другите два твърде високо.

Боби Джо сграбчи чантата с фотоапарата и издърпа Натали към тротоара и верандата на най-близката къща, а рейсът зави наляво към тях. Отскочи от верандата, бликнаха искри, дясното колело премина през блондинката, без автобусът дори да потръпне при този сблъсък. Натали и Джентри си помогнаха взаимно в катеренето, докато рейсът се натрисаше в леда, завъртайки се на деветдесет градуса, и мина странично под железопътния мост. Разнесе се стържене на метал в дърво.

– Сега! – изпъшка Джентри и те се затичаха към склона. Той тичаше полуприведен, притиснал лявата си ръка към гърдите.

Дизеловият двигател изръмжа, гумите изсвириха и единственият, наклонен лъч на фара засия от далечната страна на тунела, докато задните колела на автобуса се въртяха, стъпиха на асфалт и забуксуваха отново. Дървената греда подаде с пукот и задният край на машината се подаде навън, точно когато Джентри и Натали стигнаха склона и започнаха да се катерят по шумата и замръзвания чакъл. Ръждясала жица се заплете около глезена на шерифа и той тежко падна. За миг остана осветен от полуделия фар като набодена муха. Погледна надолу. Видя, че палтото му е накълцано на ивици и виси разтворено. По рамото и надъвканата му длан се стичаше кръв. Метна поглед през рамо, докато Натали посягаше към дясната му ръка и му помагаше да стане.

– Дай ми рюгера – каза и.

Рейсът даде на заден по хълма, за да се засили към тях.

– Пистолета!

Натали му връчи оръжието в мига, когато шофьорът превключи огромната машина на първа скорост. И двете тела на улицата вече бяха прегазени.

– Мърдай! – нареди Джентри. Натали се обърна и започна да се катери, като се придърпваше с ръце. Той я последва. Бяха изминали по-малко от половината път нагоре по склона, когато стигнаха до оградата.

Автобусът бързо набираше скорост, превключваше предавки, шумът отекваше в стените на къщите, а единственият фар се блещеше нагоре под такъв ъгъл, че осветяваше Джентри и Натали на склона.

Оградата не се виждаше отдолу. Бе увиснала и нагърчена така, че

напомняше акордеон. Натали се закачи на втория пласт нагънат метал, Джентри откачи телта от крачола и, чу плата да се къса и я бутна на-горе. Тя се изкачи четири крачки и пак спря. Той се обърна, опря стабилно крака на склона и вдигна рюгера. Рейсът бе дълъг почти колкото височината на моста. Палтото на Джентри му се пречкаше. Той го свали и го метна встрани. Пак вдигна рюгера, притеснен от слабостта в ръката си.

Автобусът прегази телата, превключи скоростта, подскочи по невидимия тротоар, за да избегне удара на предницата в студената земя... И започна да катери хълма.

Джентри сведе прицела си, за да компенсира склонността да се стреля твърде високо, когато се целиш отгоре. Светлината се отразяваше от заснежения склон и ясно осветяваше шофьора. Беше жена в маскировъчно яке, очите и бяха оцъкдени...

„Те... той... и бездруго няма да я остави жива!“ – оправда се наум Джентри и изстреля последните два патрона. Точно пред шофьора се появиха две звездички. Цялото предно стъкло побеля и се разпадна на прах. Шерифът се обърна и хукна здравата. Беше на десет крачки от Натали, когато автобусът го удари, а решетката го блъсна здравата и го подметна нагоре и настрани – като безгрижно подхвърлено към небето дете. Той падна лошо на лявата си страна, усети Натали до себе си, наведе се през една студена релса и се взря надолу.

Рейсът стигна на метър и половина от релсите, изгуби скорост и се пързулна обратно надолу, а фарът му се въртеше като откачен прожектор. Десният заден калник се закачи в настилката и с глух, окончателен трясък дългият автобус се опита да застане на задница, носът му се люлееше и се отдели на трийсет градуса от склона, преди бавно да се килне надясно, почти се прекатури и накрая падна настрани с въртящи се колела.

– Не мърдай! – прошепна Натали, но Джентри се пребори да се изправи на крака. Погледна надолу и почти се разсмя на глас, когато видя, че все още стиска рюгера в замръзналата си ръка. Накани се да го пусне в джоба на палтото си, откри, че вече не носи нито палтото, нито самото си, и го затыкна в колана на панталоните.

Натали му помогна да стане.

– Какво ще правим сега? – попита тя много тихо. Джентри се опита да си прочисти главата.

– Ще чакаме ченгетата, пожарната... Линейките... – каза. Знаеше, че в тази мисъл има нещо погрешно, но беше прекалено уморен да я обмисля по-задълбочено.

Светлините в прозорците на повечето къщи бяха угаснали, но никой не излезе навън. Шерифът остана облегнат на Натали в продължение на няколко дълги, студени минути. Започна да вали сняг. Нямаше и следа от линейки.

Под тях се разнесе кухият звук на удари и един прозорец на хълбока на прекатурения автобус излетя и се счупи на земята. Оттам излязоха поне три тъмни силуета, които запъплиха по металния скелет на рейса като големи, черни паяци.

Без да кажат и дума, Джентри и Натали се обърнаха и бързо си запроправяха път през релсите. Веднъж той падна върху една и усети солидно, настоятелно бръмчене. Натали го издърпа и го прикани да тича. В далечината се чуваха стъпките на преследвачите им.

– Ето! – Натали внезапно зина. – Там! Знам къде сме!

Джентри отвори очи и видя триетажна стара къща, сгъчкана между празните парели. От дузина прозорци се лееше светлина.

Той се препъна и падна по стръмния склон. Нещо остро се заби в десния му крак. Изкуцука, изправи се и помогна на Натали да стане, а над главите им изтрещя работнически влак.

На верандата имаше хора. Гласове на чернокожи крещяха предизвикателства. Джентри видя двамина младежи с пушки. Затутка се да извади рюгера, но пръстите му не искаха да стиснат дръжката му.

Гласът на Натали се разнесе някъде от много далеч, настоятелен, твърд. Шерифът реши да затвори очи за миг или два, просто колкото да се вземе в ръце.

Нечии ръце го подхванаха точно преди да падне.

26

Джърмънтаун, понеделник, 29-и декември 1980

Натали се грижеше за Роб през целия ден. Той имаше треска, смътно осъзнаваше къде е и от време на време говореше насън. Тя лежа до него цялата нощ, като внимаваше да не се притисне до превързаните му ребра или до превръзката на лявата ръка. Веднъж, в съня си, той преметна дясната си ръка и нежно я погали по косата.

Марвин Гейл не беше очарован, когато те с Джентри доуцукаха до предната врата на „Къмюнити Хаус“ в неделя вечер.

– Кой е твоят дебел приятел, кукло? – провикна се Марвин от горното стъпало. От двете му страни стояха Лерой и Калвин, стиснали рязани пушки.

– Това е шериф Роб Джентри – представи го Натали, като веднага съжали, че го е издала като служител на закона. – Ранен е!

– Т'ва го виждам, кукло. Що не го закараш в някоя от болниците за бели?

– Някой ни гони, Марвин. Пусни ни вътре! – тя знаеше, че ако успее да надделее над очарователния водач на бандата, той ще я изслуша. Бе прекарала по-голямата част от уикенда в „Къмюнити Хаус“. Присъстваше в събота вечерта, когато донесоха, че Монаха и Лионел са убити. По молба на Марвин тя тръгна с тях и снима разчленените тела. После се запрепва зад ъгъла, където тихичко повърна в мрака. Една по-късно водачът на бандата и каза, че Монаха носел копие от снимката на Мелани Фулър, която да показва на бездействащите членове на бандата в района, опитвайки се да проследи старата кучка. Не намериха снимката в останките на хлапето. Кожата на Натали настръхна, когато научи за това.

Невероятно, но нито полицията, нито новинарите чуха за убийствата. Не бе имало други свидетели освен Джордж – ужасено петнайсетгодишно хлапе, което избягало. А Джордж не бе казал никому, освен на „Соул Брикярд“. Бандата го запази в тайна. Двете осквернени тела бяха загърнати в завеси за баня и прибрани в един фризер в мазето на Луис Тейлър. Мрнаха бе живял сам в изоставена сграда на Пасторийс Стрийт. Лионел бе пребивавал с майка си на „Брингхърст“, но старицата се намираще в алкохолно опиянение през повечето време и нямаше да открие липсата му с дни.

– Първо ша пипнем шибания смотаняк, дето им е сторил т'ва, после ще разправяме на ченгетата и ония от телевизията – обобщи Марвин късно тази събота вечер. – Ако им кажем сега, тия няма да ни оставят място да мръднем наоколо!

Бандата бе последвала заповедите му. Натали остана с тях неделя следобед, като повтаряше редактираното си описание на Мелани Фулър отново и отново, после изслуша военните им планове. Бяха съвсем простички: хлапетата се канеха да намерят онази Фулър и „шибаното чудовище“ с нея, след което да ги убият и двамата.

В неделя вечер снегът заваля силно, а тя стоеше на тротоара и се опитваше да удържа Роб Джентри, който почти бе изгубил съзнание.

Помоли ги:

– Преследват ни!

Марвин махна с ръка. Луис, Лерой и един член на бандата, когото Натали не позна, скочиха от верандата и изчезнаха в нощта.

– Кой те преследва, кукло?

– Не знам. Хора.

– Те какво, Вуду-муду като шибаното чудовище, а?

– Да.

– Същата дъртачка ли участва?

– Може би. Не знам. Но Роб е ранен! А там има хора, които ни преследват. Пусни ни вътре. Моля те!

Марвин се взираше в нея със своите студени, прекрасни сини очи, после отстъпи встрани и им махна да влязат. Наложил се да занесат Джентри до един матрак в мазето. Натали настоя да повикат лекар или линейка, но водачът на бандата само поклати глава.

– Ъ-ъ, кукло. Имаме двама мъртъвци и никого няма да викаме, докато не намерим Вуду-вещицата. Няма начин да си навлечем Белите задници заради твоето ранено боклучесто приятелче. Ще докараме Джаксън!

Джаксън се оказа трийсетгодишният полубрат на Джордж – тих, оплешивяващ и разумен човек, служил като лекар във Виетнам и завършил две и половина годишен медицински курс, преди да отпадне. Приситил се със синя раница, пълна с превръзки, спринцовки и лекарства.

– Има две счупени ребра – каза тихо, след като прегледа Джентри, – Много дълбока порезна рана, но не това е счупило ребрата му! Сантиметър по-надолу и щеше да е умрял от раната си. Някой със сигурност му е дъвкал ръката. Вероятно има мозъчно сътресение. Не мога да кажа колко е зле, не и без рентгенови снимки. Хайде, махнете се, та да мога да поработя с човека! – той се зае да спре кървенето, почисти и превърза по-дълбоките порязвания и разрези, стегна счупените ребра и би на Джентри някаква инжекция заради ухапването; възглавничката на лявата му ръка беше направо откъсната. После счупи капсула под носа на шерифа и това го събуди кажи-речи незабавно.

– Колко пръста виждаш?

– Три – отвърна Джентри. – Къде съм, по дяволите?

Говориха няколко минути – достатъчно, за да се убеди Джаксън, че сътресението не е сериозно, след което удари на шерифа нова инжекция и му позволи да потъне отново в сън.

– Ще се оправи. Ще намина пак утре.

– Защо не си завършил медицина? – любопитства Натали, изумена от собственото си нахалство.

Джаксън сви рамене.

– Твърде много глупости преподаваха. Вместо това се върнах тук. Продължавай да го будиш на всеки няколко часа!

Тя събуждаше Джентри за кратко на всеки деветдесет минути. Бяха в оградения ъгъл от мазето, където Марвин им бе позволил да спят. Часовникът на Натали показваше 4:38, когато тя го поразтърси за последното събуждане и той нежно я погали по косата.

– 'Ного са странни тия мотльовци в района – отбеляза Лерой. Дузина от членовете на бандата седяха около кухненската маса, клатеха крака на тезгяха или пък се бяха облегли на шкафчетата и по стените. Джентри спа до два следобед и се събуди изгладнял. В четири бе свикан съвет, а шерифът още похапваше – ровичкаше китайската храна, за доставката на която бе платил на един от по-малките бандити. Натали беше единствената жена в стаята, като изключим мълчаливата приятелка на Марвин – Кара.

– Що за странни мотльовци? – попита Джентри с уста, пълна със сладко-кисело свинско.

Лерой се спогледа с Марвин, получи позволително кимване и поясни:

– Странни бели ченгелета. Куки. Като тебе, човече!

– Униформени? – изуми се Джентри. Стоеше на бара, а превързаните му ребра и хълбок го правеха още по-огромен, отколкото беше всъщност.

– Майко-о, не! – отвърна Лерой. – Тез' са цивилни. 'Ного модни шибанарници. Черни гащи, шубички, с убави заострени патъци... Духачите се сливат с района, 'начи. Ха!

– И къде са?

Този път отговори Марвин:

– Човече, наоколо гъмжи от тях! Няколко небелязани коли във всеки край на „Брингхърст“. Глупав камион на телефонните седи вече два дена в е'на уличка между „Грийн“ и „Куин“. Дванайсе' мотльовци в чет'ри немаркирани коли са между „Чърч“ и тука. Цял отряд пък се мота на втория етаж на някои от къщата по „Куин“ и „Джърмънтаун“.

– И колко са общо? – любопитства Джентри.

– Кажи го четирсе. Мож' да са пейсе.

– На осем часови смени?

– Аха. Мотльовците мислят, невидими са, седят си там до пералнята на „Амийд“. Единствените кресльовци в района. Перат и сушат, 'се е'нб са бачкатори в шибаната „Бетлехем Стийл“, човече. И сичките белички! Един мотльо не прай нищо друго, 'ми само тича да им носи понички.

– Филадельфийската полиция ли е? Високият, който се наричаше Калвин, се разся.

– Майка му, не, човече! Местните куки не слизат под костюм „Банлън“, бели чорапки и ортопедични патъци... тоя боклук носят, докат' са под прикритие.

– Освен туй – додаде Марвин, – тия са твърде много. Всичките от „Нравствения“, „Убийства“ и местните „Наркове“, плюс редовните ченгента за подкрепление, няма да съберат и пейсе на улицата. Сигурно са федералните наркове или нещо таквоз.

– Или ФБР – допълни Джентри. Потри отсъстващо лявото си слепочие. Натали забеляза, че леко се мръщи от болка.

– Аха – очите на Марвин се разфокусираха за няколко минути, обмисляйки тази възможност. – Мож' да са. Не го сфашам, човече. Що толкоз много? Миеля аз, че мож' да са по следите на убийците на Зиг и Мухамед, ама не, на тях не им пука за някой, дет' свитнал малко негри. Освен ако не са по петите на Вуду-дъртофелката и шибаното чудовище. Така ли е, кукло?

– Може и да е – отвърна Натали. – Или да е още по-сложно...

– Как тъй?

Джентри пристъпи към масата, като много внимаваше да стои изправен, все едно бе глътнал бастун. Положи превързаната си лява ръка на плота.

– Има и други с тази... Вуду-мощ – обясни. – Един например, който се крие някъде тук в града. Други на важни постове имат същата сила. Там се разгаря един вид война.

– Човече, харесвам те как говориш – изсумтя Лерой и имитира бавния, провлачен глас на Джентри. – Тами ся разгаря един виид фойна.

– И твоят жаргон много ми допада – провлачи шерифът. Лерой се понадигна, яростно смръщен.

– Що за чудо рече, да ти го нашибам?

– Каза да си затваряш шибаната уста, Лерой – преведе му Марвин меко. – Хайде! – и се обърна към белия си гост. – Добре, гусин шерифе, кажи ми... този, дет' се крие, той бял?

– Аха.

– И мотльовците го преследват, те бели?

– Аха.

– Мож да има и други мотльовци. Те бели?

– Аха.

– 'Сичките 'начи са същите гадове, кат' тая Вуду-чанта и шибаното чудовише?

– Аха.

Марвин въздъхна.

– Вписва се – посегна към увисналия джоб на маскировъчното си яке, извади рюгера на Джентри и го сложи на масата с твърдо тупване. – Шибано голямо желязо си помъкнал, гусин шериф. Да ти е хрумвало да сложиш и патронки в него?

Роб не посегна към оръжието.

– В куфара си имам допълнителни патрони.

– И къде ти е куфара, човече? В сплесканото пинто, 'начи е на майната си.

– Марвин отиде да ми прибере багажа от уличката – обясни Натали. – Нямаше го. Както и останките от колата ти под наем. Както и автобуса.

– Автобуса? – Веждите на Джентри подскочиха толкова високо, че той изстена и се хвана за главата. – Рейсът също го няма? Колко време след идването ни тук си се върнал?

– Шест часа – обясни Лерой.

– Трябва да приемем на честна дума, дето куклата разправя, че ви гонел голям, лош автобус – ухили се Марвин. – Тя твърди, че си стрелял и си го убил. Може да е отпъзлял в храстите да умре, гусин шериф!

– Шест часа! – повтори невярващо Джентри. Облегна се на хладилника за опора. – А новините? Вече би трябвало да го дават и по националните телевизии!

– Никакви новини – отвърна Натали. – Нищо по телевизията. Няма даже две думици в приложението на „Филаделфия Инкуайърър“.

– Иисусе Христе! – възмути се шерифът. – Те сигурно имат страховтни връзки, за да изчистят всичко, че и да го покрият толкова бързо. Сигурно имаше... най-малкото четирима убити...

– Аха, и СЕПТА ще се цупят – рече Калвин, като имаше предвид транспортното управление. – Не ти препоръчвам градския транспорт, докато си тука. Да им трепеш рейсове, наистина не го харесват тия от СЕПТА – той се размя толкова силно, че за малко да падне от стола си.

– Та къде ти е куфарът, човече? – попита Марвин. Джентри се

отърси от изумлението си.

– Оставих го в „Челтън Армс“. Стая 310. Но съм платил само за една нощ. Сигурно вече са го изхвърлили!

Водачът на бандата се завъртя на стола си.

– Тейлър, ти работиш в тъпия „Чикън Армс“. Влизаш в склада им, ясно?

– Ясно, човече – Тейлър беше на седемнайсет или осемнайсет, с тъмни белези от акне по мършавото лице.

– Може да е опасно – допълни Джентри. – Може и да го няма там, но ако все още е, сигурно е под наблюдение.

– От някоя Вуду-кука? – любопитства Марвин.

– Освен всичко друго...

– Тейлър! – обади се водачът на бандата. Това беше нареждане. Момчето се ухили, спусна се от бара и изчезна.

– Имаме и други работи за обсъждане – заяви междуременно домакинът. – Белите засега ще почакаат.

Натали и Джентри стояха на малката задна веранда на „Къмюнити Хаус“ и гледаха как последните бледи зимни лъчи отстъпват пред натиска на нощта. Пред тях се простираше дълъг парцел, пълен с купища натрошени, покрити със сняг тухли. Ограждаха го гърбовете на две жилищни сгради. Блясъкът на керосиновите лампи от няколко мърсни прозореца подсказваше, че изоставената сграда още е обитаема. Беше много студено. От време на време около единствената здрава улична лампа на половин пресечка нататък се носеха вихрушки снежинки.

– Значи оставаме тук? – попита Натали.

Джентри я погледна. Само главата му стърчеше от войнишкото одеяло което бе праметнал върху раменете си в замаяна на якето.

– За тази вечер това място е не по-лошо от всяко друго – отвърна той. – Може да не сме сред приятели, но поне имаме общ враг!

– Марвин Гейл е умен.

– Като политик – съгласи се Роб.

– Защо смяташ, че си хаби времето с бандата? Той се намръщи срещу матовия здрач.

– Когато бях в чикагското училище, поработих малко с бандите в града. Някои от водачите им бяха идиоти – един даже се оказа психопат – но повечето бяха доста умни хлапета. Сложи една алфа-личност в затворена система и той/тя ще се издигне до върха на каквато там е най-важната йерархична стълба. В район като този това е местната банда.

– Какво е алфа-личност?

Джентри се засмя, но спря внезапно и притисна ребрата си.

– Изучаващите животинското поведение са описали подредбата в глутницата, груповото доминиране, и наричат най-главния овен, гарга, вълк или за каквото там животно става дума, алфа-мъжки. Не искам да бъда сексист, затова говоря не за пол, а за личност. Понякога мисля, че дискриминацията и другите глупави обществени бариери създават огромен брой алфа-личности. Може би това е един вид процес на естествен подбор, чрез който етическите и културни групи си утвърждават мястото в нечестните общества, знам ли?

Натали посегна и го стисна за ръката през одеялото.

– Знаеш ли, Роб, че за смотан селски шериф къташ доста интересни мисли.

Джентри сведе очи.

– Не са кой знае колко оригинални. Саул Ласки разглежда нещо подобно в книгата си – „Патология на насилието“. Там се споменава за това как потиснатите и често унижени общества са склонни да произведат невероятни воители, когато оцеляването на нацията или културата им зависи от това... един вид специализирани алфа-личности. Дори Хитлер съвпада с това описание по свой собствен извратен, перверзен начин!

На клепача на Натали кацна една снежинка. Тя примигна.

– Смяташ ли, че Саул е още жив?

– Според всякаква логика – надали – отвърна Джентри. Бе и разкажал за последните си няколко дни по време на един продължителен разговор, след като се събуди следобеда. Сега придържа по-плътното одеяло около себе си и отпусна превързаната си ръка на счупеното перило на верандата. – Но при все това нещо ме кара да мисля, че е още жив. Някъде.

– И някой го е хванал?

– Аха. Освен ако не е успял да излезне напълно от полезрениет им. Но тогава щеше да ни предупреди!

– Как? – полюбопитства Натали. – Ние с теб си оставяхме съобщения на телефонния ти секретар и някой ги е подменял. Как Саул би могъл да пробие, щом ние не можахме? Особено ако е преминал в нелегалност.

– Добре казано – кимна Джентри. Натали потрепери. Той пристъпи по-близо до нея и я зави с одеялото си. Попита: – За вчера ли си мислиш?

Тя кимна. Всеки път, когато започваше да се чувства поне горе-

долу в безопасност, част от нея си спомняше усещането за нахлуването на съзнанието на Антъни Харъд в нейния мозък и цялото и тяло се разтреперваше, сякаш си припомняше брутално изнасилване. То си беше брутално изнасилване.

– Това свърши – каза той. – И повече няма да те пипнат!

– Но все още са там навън – отвърна Натали.

– Да. Което е още една причина в полза на това, да не напускаме Филадельфия тази нощ.

– И все още не мислиш, че този... Харъд... е човекът, който накара автобуса... който ги насъска след нас?

– Не виждам как е възможно – обясни Джентри. – Той беше напълно и наистина в безсъзнание, когато си тръгнахме. Може да се е съвзел десетина минути след това, но не би бил във форма за умствена гимнастика. Освен това не каза ли, че си останала с впечатление, че той използва своята... Вуду-мощ... само за жени?

– Да, но това беше просто усещане, което... когато аз...

– Вярвай на усещанията си – отвърна шерифът. – Който и да е на съскал онези хора снощи, той използва и мъже.

– Ако не е бил Антъни Харъд, кой тогава!

Вече се беше стъмнило. Някъде в града виеше сирена. Уличните лампи, слабо светещите прозорци, отраженията на безбройните живачни лампи в града, хвърляни от ниските облаци; всичко това се струваше нереално на Натали – сякаш няма място за светлина в каньоните от мръсни тухли, ръждив метал и мрак.

– Не знам – призна Джентри. – Но знам, че задачата ни точно сега е Да се скрием и да оцелеем. Хубавото от вчера е, че сега, като помислих по въпроса, съм почти сигурен, че който и да ни преследваше снощи, искаше да ни задържи тук, а не да ни убие... най-малкото да не убива теб!

Натали зина изненадана.

– Как можа да го кажеш! Виж какво направиха!? Автобусът... онези хора... виж какво ти сториха!

– Аха – кимна Джентри. – Но пък, помисли си, можеха да решат въпроса далеч по-просто и радикално!

– Как? – още когато Натали заговори, вече знаеше какво ще й отговори Роб.

– Ако могат да ни видят, за да тръгнат по петите ни – отвърна той – значи могат да ни видят и за да ни овладеят физически. През цялото време бях с пистолет. Те можеха да ме накарат да го използвам върху

теб и после да го насоча към себе си.

Натали потрепери под одеялото. Той я прегърна с дясната си ръка. Тя каза:

– Значи смяташ, че в действителност не са се опитвали да ни убият?

– Това е една от възможностите – поде шерифът и внезапно спря.

Натали усети, че той не иска да си довършва мисълта.

– Каква е другата възможност? – настоя. Той прехапа устни и се усмихна вяло.

– Другата възможност – тя също отговаря на доказателствата – толкова са сигурни, че не можем да им избягаме, та са искали да се позабавляват и са си поиграли с нас!

Натали подскочи, когато зад тях с трясък се отвори врата. Оказа се само Лерой.

– Хей, Марвин ви иска вътре и двамата. Тейлър се върна и ти носи чантата, човече! Луис се върна и също има добри новини. Той и Джордж, 'начи, са намерили къде живее Вуду-дъртатчката и са я проследили, изчакали са я да заспи и са я спипали, човече! Шибаното чудовище също!

Сърцето на Натали се разподскача в гърдите.

– Какво искаш да кажеш с това „спипали“? Лерой им се ухили.

– Те са ги убили, маце? Луис прерязал гърлото на Вуду-дъртата, докато спяла. Джордж и Сич, те пък са научили чудовището с ножовете си. Десет, дванайсет пъти, човече. Нарязали го на парченца, човече! Тоя шибаняк няма да кълца повече хора от „Соул Брикярд“, няма начин!

Натали и Джентри се спогледаха и последваха Луис във вътрешността на къщата, откъдето се разнасяха триумфални викове.

Луис Соларц беше едър, със светла кожа и големи изразителни очи. Седеше начело на кухненската маса, докато Кара и още едно момиче се занимаваха с почистването и превързването на гърлото му. Предницата на жълтата фланела на младежа беше залята с кръв.

– Какво е станало с гърлото ти, мой човек? – попита Марвин. Водачът на бандата тъкмо бе слязъл по стълбите. – Мисля, казаха ми, че си резнал нейното гърло!

Луис кимна възбудено, опита се да заговори, успя да издаде само грачене и отново опита, този път с дрезгав шепот.

– Аха, тъй си е. Шибаното чудовище ме резна, преди да го оправя! Кара бутна ръцете на Луис встрани от разреза и намести вместо тях превръзка.

Марвин се облегна на масата.

– Не схващам, човече. Казваш, че си оправил Вуду-чантата, докато спяла, но шибаното чудовище имало време да те резне. Къде, на майната си, са Джордж и Сич?

– Още са там, човече.

– Добре ли са?

– Аха, супер са си. Джордж искаше да откльцне главата на чудовището, ама Сич каза да почакаме.

– Да чакате какво? – попита Марвин. – 'Ми тебе, човече!

Натали и Джентри стояха в задните редици на тълпата. Тя погледна въпросително Роб. Той сви рамене под одеялото. Марвин скръсти ръце и въздъхна.

– Добре, разкажи го пак, Луис. Цялата история! Момчето докосна превързаното си гърло.

– Т'ва боли.

– Я приказвай! – нареди водачът на бандата.

– Добре, добре. Джордж, Сич и аз, говорехме 'начи с хората, точно както ти рече, и мислехме, че стига толкоз, понеже никой нищо не е видял, ясно? После тръгаме по „Джърмънтаун“ и тогаз тя излиза от оня магазин на ъгъла на „Уистър“.

– „Сам'с Дели“? – попита Калвин.

– Аха, точ'тоя – каза Луис и се ухили. – И т'ва е самата Вуду-чанта!

– От снимката ли я позна? – попита Натали. Всички се обърнаха да погледнат към нея и Луис също я стрелна с тежък, странен поглед. Тя се почуди дали пък не е желателно жените да си затварят устата по време на военен съвет. Прочисти си гърлото и попита отново:

– Снимката ми беше ли от полза?

– Аха, тъй си е – прошепна дрезгаво Луис. – Но шибаното чудовище, то също с нея беше.

– А него пък как го позна? – намеси се Лерой.

– А, той си беше – отвърна Луис. – И Джордж го е виждал преди туй, нълтъй? Кокалест мотльо. Дълга мазна коса. Странни очи. Колко мотльовци като него се мотат около стара дама, та тия да не са Вуду-дъртачката и шибаното чудовище?

Всичките две дузини бандити, присъстващи в стаята, избухнаха във весел смях. Натали си помисли, че й звучи не толкова като радост, колкото като разтоварване на напрежението.

– Давай нататък – настоя Марвин.

– Ами, проследихме ги, човече. Влязоха в е'на стара къща. Сич

рекна да те викнем, но аз викам да видим първо к'во ста'а вътре. Джордж, тоя се качва на едно дърво и гледа, Вуду-чантата спинка. Аз викам, нека ги оправим. Сич вика, че става, после той отваря вратата и влизаме.

– Къде е къщата? – попита Марвин.

– Ш'ти покажа, човече.

– Кажи ми – отрязва водачът и стисна Луис за яката. По-тежкото момче подскочи и се хвана за гърлото.

– На „Куин Лейн“, човече. Недалеч от булеварда. ПГти покажа човече! Сич и Джордж ни чакат.

– Довърши си разказа – отвърна Марвин меко.

– Влизаме тихичката – поясни Луис. – Само четири следобед е, нали? Но Вуду-чантата, тая спи на горния етаж в една стая, пълна с кукли...

– Кукли ли?

– Аха, като детска стая, ясно? Само че не точно спи, ами се е'но яката се е надрусала, ясно?

– В транс е – помогна му Натали.

Луис я погледна.

– Аха. Нещо такова.

– И после какво? – попита Джентри. Хлапето се ухили на всички присъстващи.

– После й резнах гърлото, човече!

– Мъртва ли е? – попита Лерой. Луис се ухили още по-широко.

– О, да. Поумря.

– Ами гнусното чудовище? – сети се Марвин.

– Сич, Джордж и аз, ние го намираме в кухнята. Той си остри онова голямото, кривото ножле.

– Косата? – попита Натали.

– Аха – кимна Луис. – И има нож, ясно? С него ме резна, когато го нападнахме. После Сич и Джордж го резнаха. Здравата го фанаха. Резнаха му шибаното гърло, човече!

– Мъртъв ли е?

– Аха.

– Сигурен ли си?

– Много ясно, че сме сигурни. Да не мислиш, че не можем позна кога някой е умрял, човече?

Марвин се втренчи в Луис. В поразителните сини очи на водача на бандата блестяха странни искри.

– Това шибано копеле е убило петима добри братя, Луис. Мухамед,

той е як. Как тъй ти, Сич и малкото Джорджи така лесно сте го опаткали?

Луис сви рамене.

– Че де да знам, човече! Когат' Вуду-чантата умря, оня вече не е шибано чудовище. Просто кльокав бял дребен пич. Той писка, когато Сич му резна гърлото.

Марвин поклати глава.

– Не знам, човече. Звучи много лесно. Ами куките? Луис го зяпна.

– Хей, човече – рече накрая. – Сич вика да те докарам веднагически. Искаш ли да ги видиш или не?

– Аха – отвърна Марвин. – И още как!

– Ти няма да дойдеш – заяви Джентри.

– Какво искаш да кажеш с това, че нямало да идвам? – поинтересува се Натали. – Марвин иска да направим снимки!

– Хич не ми пука какво иска Марвин – отвърна шерифът. – Ти оставаш тук!

Бяха на втория етаж, в един закрит алков. Всички членове на бандата бяха слезли долу. Джентри бе качил куфара си горе и се преобличаше в рипсени панталони и пуловер. Натали видя, че под превръзката на ребрата му се е просмукала кръв.

– Ранен си – каза му. – Ти също не би трябвало да ходиш!

– Искам да се убедя, че тази Фулър е мъртва.

– Аз също искам да...

– Не – Джентри навлече подплатеното яке над пуловера и се обърна към нея. – Натали... – вдигна едната си голяма ръка и нежно я погали по бузата. – Моля те. Ти... ти си важна за мен!

Натали нежно се притисна към него, като внимаваше да не допре хълбока му. Вдигна устни да го целуне. След това, притиснала буза към възнената му дреха, прошепна:

– И ти си важен за мен, Роб!

– Добре. Ще се върна веднага, щом видя какво точно става.

– Но снимките...

– Ще взема никона ти, ясно?

– Добре, но цялата тази работа не ми...

– Виж – рече Джентри и премина на най-плътния си акцент – тоя тука пич Марвин нийе глупак. Той нема да поеме риск!

– Ти също не поемай рискове!

– Не, ма'ам. Трябва да тръгвам – той я притисна към себе си за дълга, плътна целувка, която я накара да забрави за ребрата му, да го

прегърне с две ръце и да се притисне силно към него.

Натали гледаше потеглянето на групата от прозореца на втория етаж. Марвин вървеше с Луис, придружен от Лерой, високия младеж на име Калвин, мрачен стар член на бандата на име Траут, едни близнаци, които Натали не познаваше, и Джаксън. Бившият лекар бе пристигнал точно когато експедицията бе готова за поход. Всички бяха въоръжени, с изключение на Луис, Джентри и Джаксън. Калвин и Лерой носеха рязани пушки, а близнаците взеха малки, евтини на пръв поглед пистолетчета които Роб нарече „Събота вечер спешъл“. Джентри помоли Марвин за рюгера, но водачът на бандата се разсмя, приключи със зареждането на едрокалибреното оръжие и го пхна в джоба на собственото си военно яке. Когато тръгнаха, шерифът погледна нагоре и махна с никона на Натали.

Тя седна на матрака в ъгъла и се пребори с желанието да заплаче. Прегледа наум всички възможности и вероятности.

Ако Мелани Фулър беше мъртва, на тях можеше и да им се удаде възможност да се махнат. Мрже би. Но оставаха властите, за които Роб бе споменал... а Полковника?

Ами Антъни Харъд? Натали усети вкус на жлъчка в устата си, когато се сети за гущерските очи на дребния кучи син. Споменът за страха и омразата на жените, които бе усетила през онези няколко минути под неговата власт, чак разбунтува стомаха и. Прииска и се да беше ритнала грозното му лице, когато имаше такава възможност.

Шум по стълбите я накара да стане.

Някой застана на слабата светлина в основата на стълбите. Вторият етаж бе празен и на нейно разположение. Тейлър бе оставен да пази, а някои от членовете на бандата бяха тръгнали да викат останалите и Натали дочу смях от първия етаж. Човекът на върха на стълбите колебливо пристъпи към светлината и тя мерна бяла ръка и бледо лице.

Бързо се огледа. Не видя оръжия, които да са оставени горе на етажа. Изтича до билиардната маса, ярко осветена с една-единствена окачена лампа и вдигна щеката, като леко я завъртя да намери баланса и. Стисна я с две ръце и попита:

– Кой е там?

– Само аз! – Бил Уудс, свещеникът, който според идеята въртеше „Къмюнити Хаус“, излезе на светло. – Съжалявам, че те уплаших!

Натали се поотпусна, но не остави щеката.

– Помислих, че си си тръгнал.

Слабият на вид човечец се наведе над масата и търкулна една бяла топка.

– А, влизах и излизах целия следобед. Знаеш ли къде отидоха Марвин и останалите?

– Не.

Уудс поклати глава и нагласи дебелите си очила.

– Ужасни са дискриминацията и експлоатацията, от които страдат тези дечица. Знаеш ли, че безработицата сред чернокожите тийнейджъри в този район достига деветдесет процента?

– Не – отвърна Натали. Пристъпи покрай масата по-далеч от този слаб, напрегнат човечец, но не долавяше в него друго, освен изгарящо желание да поприказва.

– О, да – кимна Уудс. – Магазините и бакалиите по авенюто са собственост почти изцяло на бели. Най-вече евреи. Те отдавна не живеят тук, но продължават да контролират каквото е останало от бизнеса. Нищо ново под слънцето!

– Какво имаш предвид? – попита Натали. Чудеше се дали Роб и групата са вече там. Ако мъртвата старица не е Мелани Фулър, какво ли ще предприеме Роб?

– Евреите, това имам предвид – отвърна Уудс. Приседна на ръба на билиардната маса и подръпна надолу панталоните си. Докосна малките си мустачки – пухкава черна ивичка, която изглеждаше като кацнала на горната му устна нервна гъсеница. – Дълга история е това как евреите експлоатират обезправените американски градове. Ти си черна, госпожице Престън. Сигурно разбираш това нещо...

– Не знам за какво, по дяволите, говорите – отвърна Натали, точно когато мощна екшгозия разтърси фасадата на къщата.

– Небеса! – възкликна Уудс и тя се втурна към единия прозорец. Две от изоставените коли на тротоара горяха буйно. Пламъците се издигаха на десетина метра във въздуха и осветяваха празните парцели, изоставените къщи по улицата, а също и железопътния мост на север. Дузина членове на бандата изтичаха пред входа. Крещяха и размахваха пушки и други оръжия.

– Най-добре да се върна в Младежкия център и да се обадя на пожарната – реши Уудс. – Телефонът тук не работи отдавна, откакто...

Натали се обърна да види защо свещеникът е спрял напред думата. Уудс се взираше в някакъв човек, застанал на стълбищната площадка, точно извън петното светлина.

Беше млад и слаб, почти кльощав, облечен в скъсано и лекъсано

войнишко яке. Изпитите му бузи блестяха болезнено-бели, а дългата, сплъстена коса висеше над очите – толкова хлътнали, че сякаш бяха огнени ями в покрития с плът череп. Устата му беше широка и отворена и Натали виждаше чуканчето на езика да мърда вътре като малко, розово, осакатено животинче в тъмна дупка. Държеше коса, по-висока и от него, и когато пристъпи напред, сянката му се просна на три метра височина върху обелената и оръфана стена.

– Не ти е тук мястото – поде преподобният Бил Уудс. Косата наистина изсвистя, когато довърши дъгата си. Не отрязва напълно главата на свещеника. Късове плът и остатъци от гръбначния стълб я свързваха хлабаво с тялото, което бавно се стовари на пода и върху нея. Разнесе се меко тупване и кръвта блисна на зеленото сукно на билиардната маса, като протече в най-близкия джоб. Безшумната, дългочоса фигура издърпа острието на косата от тялото и се обърна към Натали.

Още докато Уудс изричаше последните си, абсурдни думи, тя вече бе успяла да разбие стъклата на прозореца с щеката. На всички обаче имаше метални решетки. Тя се разкрещя колкото сили имаше, и истерията, която чу в гласа си, я изненада и я върна обратно в съзнание. Пламъците и виковете навън заглушаваха нейните писъци. Никой не погледна нагоре.

Натали завъртя щеката така, че тежкия край да е най-далеч от нея, и изтича към далечния ръб на билиарда. Съществува с косата я заобиколи отдясно; тя се опитваше да държи масата помежду им и поглеждаше към стълбите. Нямахше как Натали да се добере до стълбището навреме. Краката и омекнаха, заплашваха да я изоставят да падне на пода. Тя изпищя, развика се за помощ, завъртя тежката щека, като усещаше адреналиновия прилив по вените си. Дългочосият кошмар бързо се премести към дясната и страна. Натали се завъртя, все още стараеща се масата да е помежду им, и се приближи мъничко до стълбите. Чудовището вдигна косата, прасна с нея стъкления лампион над билиарда и завъртя острието.

Чу се шум от блиснала вода. Натали погледна надолу и осъзна, че това е просто бликащата от шията на трупа на масата кръв. Още докато я гледаше, кървенето спря. Въртящата се крушка хвърляше невероятни сенки по стената и променяше цвета на кръвта и сукното от червено и зелено до черно и сиво при всеки оборот. Натали изпищя точно когато съществува зад масата скочи, сякаш прелетя през плота и стовари косата в широка дъга.

Тя отскочи под острието и пръчката, завъртя щеката и удари с нея като с копие, а върхът потъна в якето на чудовището, докато то

върхлиташе към нея. Основата на щеката се удари в пода и тя падна на едно коляно, а пръчката и послужи за лост, с който праметна тялото на нападателя над себе си.

Той се приземи по гръб с глухо тупване и завъртя косата към краката и, без да се опита да стане. Острието издрънча по дъските. Натали скочи високо, надбяга косата с поне три педи и се затича към стълбите, докато облечената в яке сянка се опитваше да се изправи на крака.

Тя хвърли щеката по него, чу я да го удря, но не дочака да види резултата. Изгърча по стъпалата, като ги вземаше по три наведнъж. Зад гърба и затрещяха тежки стъпки.

Натали върхлетя в антрето, изблъска Кара от входа на кухнята и продължи да тича.

– Къде, по дяволите, отиваш, маце? – извика Кара.

– Бягай!

Дръжката на косата влетя през кухненската врата и удари момичето право между очите. Прекрасната девойка падна, без да издаде и звук, а главата и се удари в ръба на печката. Натали излетя през задната врата, праметна се през перилата, тупна и се търкулна по замръзналата пръст на метър и половина по-долу, после стана на крака и се затича отново още преди вратата да се отвори зад гърба и.

Тичаше през студената нощ, през изоставената пустош зад „Къмюнити Хаус“, по черна като катран алея, през улицата и по друга алея. Зад гърба и стъпките ставаха все по-шумни и приближаваха. Тя чу тежко дишане и животинско, дрезгаво пъшкане. Сви глава между раменете си и продължи да тича.

27

Джърмънтаун, неделя, 28-и декември 1980

Тона Харъд едва осъзнаваше, че Колбън и Кеплър разговарят, докато го караха обратно към „Честнът Хил Ин“ в неделя вечерта. Той се бе изтегнал на задната седалка на колата и придържаше на място торбичката си с лед. Вниманието му като че ли се приплъзваше от и на фокус заедно с вълните болка, които бликаха и преминаваха през главата и врата му. Не беше сигурен защо Джоузеф Кеплър е тук и откъде е дошъл.

– Доста тромавко, мен ако питаш – каза Кеплър.

– Аха – отвърна Колбън, – но пък кажи ми, че не ти хареса. Видя ли как гледаха пътниците, когато шофьорът на рейса натисна газта? – той се разсмя по детински пискливо.

– Да, и сега имаш трима убити цивилни, петима ранени и един счупен автобус, с които да се оправяме!

– Хейнс да се оправя – безгрижно отвърна Колбън. – Не се напъвай! В случая сме се застраховали от началото и до края, не забравяй!

– Не ми се струва, че Барент ще уме от радост, като чуе за това.

– Барент да ходи да се шиба.

Харъд простена и отвори очи. Бе тъмно, а улиците бяха опустели. Всяко подрусване по наветата или в релсите прашаше болезнени спазми в основата на главата му. Накани се да заговори, но откри, че езикът му сякаш е прекалено дебел и твърде тромав, за да действа. Реши пак да затвори очи.

– ...важната част е да ги държим в обкръжения район – додаде Колбън.

– Какво ли щеше да стане, ако не бяхме там за подкрепление?

– Б, бяхме. Мислиш ли, че ще оставя нещо толкова важно на такъв боклук като тоя на задната седалка?

Харъд продължаваше да си държи очите затворени и се позачуди за кого ли говорят.

Отново се разнесе гласът на Кеплър:

– Сигурен ли си, че ония двамата са Използвани от дъртака?

– От Уили Бордън ли? – отвърна Колбън. – Не, но сме сигурни за евреина. И сме убедени, че тези двамата действат заедно с евреина. Барент мисли, че швабата планира нещо по-сериозно от уреждането на сметките си с Траск.

– Защо Бордън въобще ще тръгне по петите на Траск?

Колбън отново се изсмя лаещо.

– Стариат Нийман беше пратил някои от момчетата си до Германия да терминират Бордън. Върнаха ги в найлонови чували и виж сега какво стана с Траск.

– А Бордън защо е тук? Заради старицата ли?

– Че откъде да знам? Всичките тия дърти пръдльовци са луди като хлебарки.

– Знаеш ли къде е Бордън?

– Да не мислиш, че щях да се размотавам наоколо, ако имах представа? Барент твърди, че кучката Фулър е най-добрата възможна примамка, но започва адски да ми писва да чакам! Страхотни усилия трябва, за

да държим местните ченгета и градските власти настрана от бъркотията.

– Особено ако им използваш автобусите, а ти точно това правиш! – отбеляза Кеплър.

– Ние така правим – подчерта Колбън и двамата се разсмяха.

Мария Чен изненадано ги погледна, когато Колбън и другият – не го познаваше – внесоха Тони Харъд в дневната на апартамента в мотела.

– Шефът ти отнесе малко по-голям залък, отколкото му се полага – обясни Колбън, като пусна ръката на Харъд и го остави да се свлече на дивана.

– Какво стана? – попита Мария Чен.

– Ревниво приятелче спипа скъпия ни Тони в стаята на приятелката си – разсмъ се директорът на ЦРУ.

– Накарахме лекаря в шабквартирата да го прегледа – допълни другият, който приличаше на кръстоска между Кристофър Лий и Майкъл Рени. – Смята, че може и да има леко сътресение, но ще се оправи.

– Трябва да се връщаме! – додаде Колбън. – Сега, когато твоят скъп Харъд прецака тая част от операцията, целият ад е готов да се стовари върху тоя шибан град – той посочи Мария Чен. – Погрижи се утре заран в десет да е в командния център, ясно?

Тя не му отговори и на лицето и не се изписа нищо. Колбън изсумтя, все едно бе доволен, и двамата си тръгнаха.

Тази вечер Харъд идваше в съзнание само в отделни моменти; смътно си спомняше, че е повръщал многократно в малката баня с теракотени плочки, спомняше си как Мария Чен нежно го съблича и си спомни хладния допир на чаршафите до кожата си. Някой му слагаше мокра кърпа на челото през нощта. Събуди се веднъж и видя асистентката си в леглото до него, кожата и беше матова, сутиенът – бял, носеше гащички. Той посегна към нея, усети, че му се гади и затвори очи за още известно време.

Харъд се събуди в седем с най-ужасния махмурлук в живота си. Потърси опипом Мария Чен, не намери никого до себе си и седна със стенание. Седеше си на ръба на леглото и се чудеше в що за „Сънсет Стрил“ мотел се намира, когато си спомни какво беше станало.

– О, Христе! – промърмори.

Отне му четирийсет и пет минути да се изкъпе и да се обръсне. Беше сравнително сигурен, че всяко по-рязко движение ще търкулне

бедната му глава на пода, а не умираше от желание да пълзи на четири крака наоколо и да си я търси в безглавия мрак.

Мария Чен влезе шумно, точно когато Харъд се изнизваше към дневната по оранжевия си халат.

– Добро утро – рече тя.

– Майната ти.

– Прекрасна утрин е!

– Да се шибам!

– Донесох ти закуска от кафетерията. Защо не хапнеш малко?

– Защо не си затвориш шибания плювалник?

Мария Чен се усмихна, докато поставяше белите хартиени пликосе на плота в другия край на стаята. Бръкна в чантата си и извади браунинга.

– Тони, чуй ме! Смятам отново да ти предложа да закусим заедно. Ако ме обидиш още веднъж... ако даже пробваш да се нацупиш... ще изстрелям всичките патрони от пълнителя на това чудо в ей онзи хладилник. Смятам, че шумът, който ще се вдигне, няма да е полезен за разклатеното ти здравословно състояние в момента!

Харъд я зяпна.

– Няма да посмееш!

Мария Чен дръпна предпазителя, насочи готовото за стрелба оръжие към хладилника и го погледна с полупритворени очи.

– Чакай! – отстъпи Тони.

– Ще бъдеш ли така любезен да закусим заедно? Той вдигна ръце и разтри слепоочията си.

– За мен ще бъде удоволствие – каза накрая.

Мария беше донесла четири затворени стериопорени чаши и след като приключиха с яйцата, бекона и студените препечени филийки, пиша по още една чаша кафе.

– Давам десет бона да науча кой ме удари – каза Харъд.

Мария Чен извади чековата му книжка и писалката, която той използваше за подписване на договори.

– Казва се шериф Боби Джо Джентри. Идва от Чарлстън. Барент мисли, че той преследва момичето, което е по следите на Мелани Фулър, а те всички пък имат нещо общо с Уили.

Тони остави чашата и попи разляното кафе с полите на халата си.

– Откъде, по дяволите, си научила всичко това?

– Джоузеф ми каза.

– А кой, на майната си, е Джоузеф?

– А-а! – Мария Чен насочи пръст към хладилника.

– Та кой е Джоузеф?

– Джоузеф Кеплър.

– Кеплър. Да, стори ми се, че сънувам, че е някъде тука... Какво, на майната си, прави пък той тука?

– Господин Барент го изпратил вчера – обясни Мария Чен. – Той и господин Колбън бяха пред хотела, когато хората на Хейнс се обадиха, че шерифът и момичето се изнизват. Господин Барент не искаше двамата да си тръгнат. Именно Колбън пръв Използва рейса.

– Какво е?...

Мария Чен му разказа.

– Шибанистично! – възкликна Харъд. Затвори очи и бавно разтри тила си. – Проклетото помиарско ченге ми натресе цицина с размера на егото на Уорън Бийти! С какво шибано нещо ме е праснал?

– С юмрук.

– Няма майтап?

– Няма майтап. Харъд отвори очи.

– И всичко това си научила от безценния ни хемороид Дж. П. Кеплър. Да не си прекарала нощта с него?

– С Джоузеф излязохме да потичае заедно тази сутрин.

– Той тук ли е отседнал?

– Стая 1010. Точно до Хейнс и господин Колбън. Тони се изправи, успя да запази равновесие и се повлече към банята.

Мария Чен се обади:

– Господин Колбън иска да си в командния център в десет нула нула!

Харъд се усмихна, върна се да вземе оръжието и каза:

– Предай му да си го завре в задника!

Започнаха да звънят в 10:13. В 10:15:30 Тони Харъд седна и посегна към телефона.

– Ъхъ?

– Харъд, довлечи си задника тука.

– Чък, ти ли си?

– Същия.

– Затаковай си го отзад, Чък!

Мария Чен вдигна на второто обаждане вечерта. Харъд тъкмо бе свършил да се облича и се готвеше да ходят на вечеря.

– Според мен ще искаш да говориш с него, Тони – каза тя. Харъд сграбчи телефона.

– Аха, к'во ста'а?

– Мисля, че ще е хубаво да хвърлиш едно око – уведоми го Кеплър.

– На к'во?

– Шерифът, с когото си танцувал вчера, е на открито и действа.

– Аха, къде?

– Ела в командния център и ще ти покажа.

– Мож' ли прати проклетата кола?

– Все някой от агентите в мотела ще те докара.

– Добре – изпъшка Харъд. – Слушай, не давай на това лайно да се измъкне. Имам да си оправям сметки с него!

– Тогава най-добре се поразмърдай – ухили се Кеплър.

Когато Харъд влезе в контролната зала, навън се беше стъмнило и силно валеше сняг. Кеплър го погледна от мястото, където се бе облегал на един от видеоекраните.

– Добра вечер, Тони, госпожице Чен...

– Къде, на майната си, е белият кукест боклук? – попита Харъд. Кеплър посочи към монитора, който показваше къщата на Ани Бишъп и празната улица.

– Те минаха по „Куин Лейн“, покрай Синия наблюдателен пост, преди около двацет минути.

– А сега къде е?

– Не знаем. Хората на Колбън не успяха да ги проследят.

– Не успяха да?... – изръмжа Харъд. – Иисусе Христе! Колбън сигурно има трийсет-четир'сет агенти наоколо и...

– Почти сто са – прекъсна го Кеплър. – Вашингтон прати подкрепления тази сутрин.

– И сто шибани агенти не могат да проследят един дебел бял идиот наред гето, пълно с чернилки?

Неколцина от мъжете край пултовете вдигнаха глави с неодобрение и Кеплер махна на Тони и Мария Чен да влязат в кабинета на Колбън. Когато затвори вратата, каза сурово:

– Златният екип имаше нареждане да проследи шерифа и младите чернокожи, които са с него. Но не може да изпълни заповедта, понеже превозното им средство е временно извън движение.

– Това какво, на майната си, означава?

– Някой е надупчил гумите на фалшивия камион на телефонната

компания, който използват – обясни Кеплър.

Харъд се разсмя.

– Защо не са ги проследили пеша?

Кеплър седна на стола на Колбън и скръсти ръце на плоския си корем.

– Първо, защото всички на смяна в Златния екип са бели и смятат, че ще е прекалено подозрително. Второ, защото имат заповеди да не напускат камиона.

– Това пък защо?

Кеплър се усмихна съвсем леко.

– Районът не е свестен. Колбън и останалите се боят да не ги обера. Харъд се разхили. Накрая успя да каже:

– А къде, по дяволите, е сладурът Чък?

Домакинът му кимна към радиоприемника на таблото на северната стена на кабинета. Оттам се носеха пукот и радиосмущения.

– Той е в хеликоптера си.

– Ясно – Харъд скръсти ръце и се намръщи. – Искам да видя как изглежда проклетият шериф!

Кеплър натисна копчето на интеркома и меко заговори в микрофона. Трийсет секунди по-късно видеомониторът в кабинета светна и на него пуснаха касета с преминаването на Джентри и останалите. Обективът за слабо осветление осияваше сцената с бледозелена светлина, но Харъд ясно различи едрият мъж, крачещ сред младите чернокожи. Под образа на екрана на тънка ивица течаха бледи числа, кодове и цифров маркер за времето.

– Скоро пак ще се видя с него – прошепна Тони.

– Пратихме още един екип, пеша, да ги търси – осведоми го Кеплър. – Почти сме сигурни, че групата, в пълен състав, е тръгнала да се връща към онзи обществен център, където се събира цялата банда.

Внезапно мониторът на радиовръзката започна да примигва и Кеплър го включи. Чарлз Колбън отсреща само дете не виеше от възбуда.

– Червеният водач до Замъка. Червеният водач до Замъка! Имаме пожар на улицата до КХ-1. Повтарям, имаме... не, два пожара са... на улицата до КХ-1.

– Какво е КХ-1? – попита Мария Чен.

– „Къмюнити Хаус“ – обясни Кеплър, докато превключваше каналите на станцията. – Голямата стара къща, която току-що споменах – там е щабът на бандата. Чарлз я нарича „Куун Хол“¹²!

На монитора се показаха пламъци, гледани от разстояние половин

пряка. Камерата очевидно се намираше в някаква кола, паркирана на тротоара. Оборудването за усилването на светлината превръщаше двете горящи коли в клади от светлина, които заливаха целия образ. Накрая някой смени обектива. Въпреки това имаше достатъчно светлина да се видят тъмните силиуети, които наизскачаха от къщата, размахвайки оръжия. Кеплър включи и аудио.

– ...а, не, Червен водач. Тук е Зелен екип, близо до КХ-1. Няма следа от външни лица.

– Е, майка му стара – обади се Колбън, – накарайте Жълтия и Сивия да покрят района. Пурпур, вие имате ли някакво движение от север?

– Не, Червен водач.

– Замък, чувате ли ни?

– Ясно и чисто, Червен водач – разнесе се умореният глас на агента в контролната зала на караваната.

– Закарайте там оня микробус на ССЛ, който ползвахме вчера, да угаси огъня, преди целият град да е дотърчал.

– Прието, Червен водач!

– Какво е ССЛ? – обърна се Харъд към Кеплър.

– „Спешни случаи и лекари“. Колбън го докара от Ню Йорк. Още една причина тази операция да струва четирийсет хиляди дневно.

Тони поклати глава.

– Сто федерални ченгета. Хеликоптер. Линейки. За да сгациите двама старци, дето вече и зъби си нямат.

– Може и да нямат – съгласи се Кеплър, качи крака на бюрото на Колбън и се намести удобно. – Но поне единият от тях още може да хапе!

Харъд и Мария Чен обърнаха креслата си и отново се настаниха да гледат представлението.

Във вторник сутрин Колбън свика конференция, която трябваше да се проведе от девет сутринта на хиляда и петстотин метра височина. Харъд ясно демонстрира отвращението си при качването на хеликоптера. Кеплър и Мария Чен се усмихваха един на друг, и двамата леко зачервени от десеткилометровия си пробег около Честнът Хил. Ричард Хейнс се настани на седалката на помощник-пилота, а Неутралният пилот на

12. Coon hole – леговище на миеша мечка, но Сооп е също и презрителен термин за „негър“ – Бел. прев.

Колбън остана безизразен зад авиаторските си очила. Директорът на ЦРУ завъртя седалката си и се обърна с лице към тримата на задната пейка, докато хеликоптерът се носеше по курса си на юг от реката и феърмонт Парк, на изток над магистралата и после на север и запад, отново към Джърмънтаун.

– Все още не знаем за какво беше онази малка бандитска битка снощи – обясни Колбън, – дето чернилките се гърмяха един друг. Може да е нещо, което Уили и старата чанта са спретнали. Но прогресивно растящата бройка на пострадалите сигурно е помогнала на Барент да измъти решение. Имаме зелена светлина да действваме. Операцията е в ход!

– Страхотно – промърмори Харъд, – понеже до довечера ще съм се омел на майната си отгук!

– Бъркаш нещо – отвърна Колбън. – Имаме четирийсет и осем часа да изкараме приятелчето ни Уили на чисто. После тръгваме след кучката Фулър!

– Дори не знаете къде е Уили – отбеляза Тони. – Аз лично още мисля, че е мъртъв.

Събеседникът му поклати глава и го посочи с пръст.

– Не, не го мислиш! Знаеш не по-зле от нас, че старият кучи син е някъде тук и е затънал до ушите в лайна. Не ни е известно дали онази Фулър работи заедно с него или не, но в четвъртък сутрин вече няма да има значение.

– Защо да чакаме дотогава? – попита Кеплър. – Харъд е тук. Хората ти са заели позиции.

Колбън сви рамене.

– Барент иска да използваме еврейчето. Ако Уили захапне примамката, ще действваме незабавно. Ако пък не, ще терминираме еврейна, ще довършим дъртачката и ще видим какво ще стане.

– Кой еврейн? – полюбопитства Тони Харъд.

– Една от старите дружки на приятелчето ти Уили – обясни директорът. – Барент му е плясал от бързите си евтини дресировки и иска да го насъска по стария шваба.

– Стига си го наричал мое приятелче – изръмжа Харъд.

– 'Ми добре – съгласи се Колбън. – „Шефът ти“ по-добре ли звучи?

– Я стига вие двамата – намеси се Кеплър безизразно. – Кажете на Харъд какъв е планът.

Човекът от ЦРУ се наведе напред и нареди нещо на пилота. Увиснаха неподвижно на хиляда и петстотин метра над зеленикаво-кафявите квадрати на Джърмънтаун.

– В четвъртък сутрин ще запечатаме целия район – заяви Колбън. – Няма влизачи, няма излизачи. Ще сме притиснали онази Фулър до стената. Повечето пъти тя ношува в оная съборетина Грумбълторп, на Джърмънтаун Авеню. Хейнс ще води тактическия отряд при... насилственото проникване. Агентите ще се погрижат за Бишъп и хлапето, което тя използва. Така остава само Мелани Фулър. Тя е изцяло твоя, Тони!

Харъд скръсти ръце и се загледа надолу към празните улици.

– После какво?

– После я терминиращ.

– Просто ей тъй?

– Просто ей тъй, Харъд. Барент казва, че можеш да Използваш когото си искаш. Но трябва да си човекът, който стои отзад.

– Защо точно аз?

– Дългове, Харъд. Дългове. Кеплър се обади.

– Обсъдихме го, но господин Барент реши, че било по-важно да я неутрализираме. Истинската ни цел е да изведем на чисто стареца.

Харъд подъвка палеца си и погледна надолу към покривите.

– И какво, ако не успее да... я терминирам? Колбън се усмихна.

– Тогава ние я поемаме и в Клуба все тъй ще има едно свободно място. Това няма да ни разбие сърцата, Харъд!

– Но все още разполагаме с еврейчето за опит – каза Кеплър. – Не знаем какви ще са резултатите от неговата намеса.

– И кога започва всичко това? – поинтересува се Тони. Колбън погледна часовника си.

– Вече е започнало – отговори. Махна на пилота да се снижи. – Искаш ли да видиш какво става?

28

Мелани

Прекарахме спокоен уикенд.

В неделя Ани стотви прекрасна вечеря за трима ни. Пълнените свински хапки бяха доста успешни, но според мен тя прекаляваше със задушаването на зеленчуците. Винсент разчисти масата, докато ние с нея пиехме чай от най-хубавия и порцеланов сервиз. Спомних си за личната си уеджуудска колекция, която събираше прах в Чарлстън, и усетих остро съжаление от загубата и пристъп на носталгия по дома.

Бях прекалено изтощена да пращам Винсент навън тази вечер,

колкото и да се интересувах от снимката. Всичко можеше да почака. По-важни бяха гласовете в детската. Всяка вечер те ставаха все по-ясни, вече бяха на ръба на разбираемото. Предишната нощ, след като окъпах Винсент и преди да си легна, успях да определя, че говорят повече от два различни гласа. Бяха поне трима – момче и две момичета. Не изглеждаше много невероятно детски гласове да се чуват именно в двестагодишна детска стая.

Късно вечерта в неделя, след девет, Ани и Винсент се върнаха с мен в Грумбълторп. Наблизо виеха сирени. След като проверихме вратите и капациите, оставих Ани във фоайето, а Винсент – в кухнята – и се качих горе. Нощта беше студена. Вмъкнах се под завивките и се загледах как сиянието на печката се отразява в сенчестата стая. Очите на манекена в естествени размери отразяваха светлината и малкото останали му кичури коса грееха в оранжево.

Гласовете бяха много ясни.

В понеделник пратих Винсент навън.

Не ми се искаше да го пускам да излиза през деня; районът не беше благоприличен. Но ми трябваше да разбере откъде е дошла снимката.

Винсент носеше ножа си и револвера, който бях взела от онзи таксиджия в Атланта. Прекара няколко часа, свит на седалката на една разбита кола. Наблюдаваше преминаващите цветнокожи младежи. Веднъж един брадясал пияница надникна през задния прозорец и се разврещя, но Винсент отвори уста и изсъска, след което пияницата набързо изчезна.

Накрая асистентът ми видя някой, когото познаваше. Беше третото момче, Най-малкото – онова, дете избяга в събота вечерта. Вървеше заедно с едно едро хлапе и по-голям от тях юноша. Винсент ги остави да излязат около пресечка пред него и ги проследи.

Те подминаха къщата на Ани и продължиха на юг, където влаковата линия създаваше изкуствен каньон. Тясна уличка се простираше на изток-запад и трите момчета влязоха в изоставена сграда там. Постройката бе странна карикатура на имение отпреди Гражданската война; четири непропорционални колони се спускаха от равен навес, а високи прозорци с гниещи трегери и останки от кована ограда бележеха бойното поле на заскрежени плевели и ръждясали тенекиени кутии. Прозорците на приземния етаж бяха заковани с дъски, главният вход имаше верига и катинар, но момчетата отидоха до прозореца на мазето, където решетките бяха извити, а стъклото – счупено. Влязоха оттам.

Винсент измина тичешком четирите преки до къщата на „Куин Лейн“. Накарах го да вземе голяма пухена възглавница от леглото на Ани, да я напъха в обемистата си раница и да изтича обратно до сградата. Денят бе сив и мрачен. От натежалото небе на нестройни вихри се сипеше сняг. Въздухът миришеше на отходни газове и цигарен дим. Движението бе слабо. Докато Винсент буташе раницата пред себе си и се пъкна през счупения прозорец, по надлеза изтрещя влак.

Момчетата бяха на третия етаж, свити в плътен кръг около купчинка натрошена мазилка и локва ледена вода. Прозорците бяха счупени и през изгнилия таван се виждаха късове сиво небе. Всеки сантиметър от стените бе покрит с графити. И трите момчета бяха на колене, сякаш се молеха на белия прах, който кипеше в лъжички над пламъците в тенекената кутия помежду им. Левите им ръце бяха оголени; бицепсите им бяха здраво пристегнати с гумени ленти. На мръсните парцали пред тях бяха положени готови спринцовки. Гледах през очите на Винсент и осъзнах, че това е свещенодействие – най-свещеното жертвоприношение на градските чернилки в съвременната Църква на отчаянието.

Две от момчетата вдигнаха глави и забелязаха Винсент, точно когато той излезе от прикритието си, стиснал възглавницата пред себе си като щит. По-малкото хлапе – онова, което бе избягало в събота вечерта – се нагани да изкрещи нещо, но асистентът ми го удари през отворената уста. Пера се разлетяха като сняг и се разнесе мирисът на изгорялата тъкан на калъфката. По-голямото момче се завъртя и се опита да побегне на четири коака, препъвайки се по парчетата мазилка. Винсент стреля още два пъти – първият изстрел удари младежа в корема, вторият пропусна. Момчето се претъркули, стиснало вътрешностите си; гърчеше се като някакво хвърлено на сухо морско създание. Винсент здраво натисна възглавницата върху ужасената физиономия на негъра, опря пистолета в нея и стреля отново. Гърчовете спряха след последен яростен ритник.

Моят асистент вдигна револвера и се обърна към третото момче. То беше онова, едрото. Бе си останало на колене там, където си стоеше, все тъй вдигнало спринцовката към лявата си ръка, с разширени очи. На дебелото му, черно лице бе изписано извънредно близко до религиозен екстаз изражение.

Винсент пусна пистолета в джоба на якето си и със замах отвори дългия си нож. Момчето се помръдна – бавно – всяко негово движение бе преувеличено, сякаш напредваше под вода. Винсент го ритна в челото, праметна го назад и коленичи върху гърдите му. Спринцовката

изтрака на мръсия под. Винсент пхна връхчето на острието под кожата на гърлото на момчето, точно отдясно на адамовата ябълка.

И точно тогава осъзнах, че си имам проблем. Голяма част от енергията ми в този момент отиваше да съдържам Винсент. Нуждаех се от това момче, за да ми разкаже за снимката; кой я е донесъл във Филадельфия, как тези цветнокожи дрипълъвци са я получили и с каква цел я използват. Но асистентът ми не можеше да задава въпроси. Смътно обмислих възможността да използвам момчето пряко, но в момента това ми се стори слабо вероятно. Възможно е да Използващ човек, който не си виждал лично – трудно, но възможно. Бях го правила няколко пъти, използвайки дресиран спътник като посредник за осъществяване на връзката. Трудностите тук бяха две: първо, беше извънредно мъчително (ако не и невъзможно) да разпитвам някого, докато го Използвам. Макар и да има проблясъци на повърхността на мисълта, особено в секундата на осъществяване на връзката, самият акт на потискане на волята на жертвата, нужен за Употребата и, води и до ефект на потискане или елиминиране на рационалния мислителен процес в играчката ти. Не бих могла да разчета по-дълбоките течения в съзнанието на дебелия негър, нито пък той – да прочете нещо в моето. Използването му би било като да покараш неудобна, но необходима кола за кратка разходка; ще ме заведе до целта ми, но няма да отговори на въпросите ми. Второ, можех да си прехвърля фокуса на Употреба върху момчето – например, за да го заведе до къщата на Ани. Но не бях убедена, че Винсент е дресиран достатъчно добре, за да го удържа да не последва тъмните си желания и да пререже гърлото на чернилката.

Дилема.

Накрая накарах Винсент да пази момчето и пратих Ани да се присъедини към тях. Не ми беше удобно да оставам сама – дори в Грумбълторп – но нямах особен избор. Не исках да водя пленника до която и да е от двете къщи, докато имаше шанс някой да види Винсент.

Ани подкара „Де Сото“-то и паркира малко по-нататък на улицата, като не забрави да заключи колата. Беше и трудно да се пхне през прозореца на мазето, тъй че накарах Винсент да завлече дебелака на долния етаж и двамата разбиха ключалката на едната задна врата. В стайте на първия етаж се смрачи съвсем, когато Ани започна да задава въпросите си.

– Откъде е дошла онази снимка?

Очите на момчето се ококориха още повече и то облиза устни.

– К'ва снимка?

Винсент го удари – ниско в корема и много яко. Чернилката зина, тялото му се сгърчи. Моят асистент опря ножа си в разраненото му гърло.

– Снимката на възрастната жена. Беше в едно от момчетата, които умряха в събота – обясни меко Ани. Поради дресировката и не бе трудно да я Използвам, докато същевременно сдържам Винсент.

– А, за Вуду-дъртачката ли питаш? – изпъшка момчето. – Ама ти не си тя!

Ани се усмихна заедно с мен.

– Коя е Вуду-дъртачката?

Момчето се опита да преглътне. Изражението му беше много смешно.

– Тя е дамата, дето кара шибаното чу... абе, тоя мотльо тука, да прави к'вото прави. Тъй рече жената.

– Коя е тази жена?

– Онази със странния говор.

– И какъв и е странният говор по-точно?

– Е, ясно – момчето се задъхваше, все едно е пробягало десетина километра, – като дебелилото шибано ченге. 'Се е'но тия двамата са нейде си от юга.

– И тя ли донесе снимката? Или... пълничкият офицер от полицията?

– Тя, тя. По-онзиден. Тя търсеше Вуду-дъртата. Марвин видя снимката, веднага си я спомни. Сега 'сички я търсиме!

– Та за жената на снимката. Тази... Вуду-госпожа.

– Аха – момчето започваше да увърта. Винсент го удари отстрани по слепоочието с опакото на ръката си, претъркули го, блъсна го два пъти в стената и го вдигна за скъсаната предница на ризата. Острието на ножа бе на сантиметър от околото на негъра.

– Ще си поговорим пак – каза меко Ани. – И ще'ми разкажеш всичко, което искам да знам.

Момчето стори както му бе наредено.

Накрая отпратих Винсент извън стаята, преди да Използвам снежинкото. Не беше трудно. Не можех да наподобя халтавата, пресилена походка на младежа, но нямаше и причина да го правя. По-важни бяха речевите особености – тонът, речникът, синтаксисът. Накарах го да говори пред Ани повече от час, преди да започна да го Използвам пряко. Не срещнах действителна съпротива. В началото докарвах малко трудно

гласа и структурата на изреченията, но като го отпуснах и позволих част от естествения диалект на момчето да пробие на повърхността, можах да заговоря през него по начин, който – надявах се – звучеше достатъчно истински.

Ани върна двамата обратно до района на Грумбълторп, където остави Винсент и момчето – Луис – на един ъгъл. Асистентът ми изчезна за две минути и после се върна с патрони за револвера. Пратих Луис обратно в тяхната „Къмюнити Хаус“, Винсент се прибра през тунела, а Ани върна колата в гаража зад къщата и на „Куин Лейн“.

Срещата с членовете на бандата мина много добре. Веднъж-дваж усещах как изтървам за част от секундата контрола си, но го прикрих, като накарах Луис да симулира проблеми с гърлото си. Веднага познах водача на бандата – Марвин. Той беше онзи, синеокият, дето така безмилостно ме гледаше на Бъдни вечер, докато лежах в кучешките фъшкии. Предвкусвах как ще си уредим сметките с това хлапе.

Насред разговора, точно когато започвах да се чувствам уверена, млада чернокожа от тълпата зяпачи заяви:

– По моята снимка ли я позна? – и за малко да изгубя контрол над Луис. Гласът и не бе отровен от грозния, твърд северен диалект. Напомняше ми за дома. До нея, увит в абсурдно одеяло, стоеше бял мъж, чието лице ми изглеждаше много познато. Отне ми не повече от минута да осъзная, че той също навярно бе от Чарлстън. Стори ми се, че съм виждала снимката му във вечерните вестници на госпожа Ходжес, преди години... нещо за избори.

– ...звучи много лесно – казваше Марвин в момента. – Ами куките? Имаше предвид полицията. От разпита на Луис знаех, че в района има цивилни полицаи. Той не можа да ме осветли по въпроса какво правят тук, макар че според мен елиминацията на петима души, пък ако ще и да са безполезни бандитчета, все ще предизвика някаква официална реакция. Неговата жаргонна думичка, грозното „куки“, с което наричаше полицията, донякъде осветли връзката. Червенобузият бял беше полицейски офицер от Чарлстън – шерифът, ако правилно бях запомнила Бях чела една статия за него преди години.

Накарах Луис да каже на Марвин:

– Хей, човече, Сич рече да те водя веднагически. Искаш ли да ги видиш, или не?

Макар че присъствието на тези двамата от Чарлстън и новината че по улиците в района гъмжи от цивилни полицаи, ме раздразниха доста

приливът на притеснение бе балансиран от тръпката на прииждащата истинска възбуда. Това беше забавно. Чувствах се по-млада с всеки изминал час от тази игра.

Най-трудното беше да избира подходящия момент. Винсент зареди бензинови бомби в изоставените коли, точно когато Луис поведе бандитите; шерифът, чието име ми убягваше, и шестима други вече вървяха по улицата близо до един блок. Останах с Винсент, докато той тичаше да заобиколи „Къмюнити Хаус“, елиминира един член на бандата, застана на задната веранда, и се качи на горния етаж със странната си коса.

Надявах се, че момичето ще тръгне с Луис и останалите. Щеше да ми е полезно, но много отдавна се бях научила да се оправям с реалността каквато е, а не каквато искам да бъде. Държах обаче да получа момичето живо.

На втория етаж на къщата се разигра малка схватка. Точно когато се нуждаех от вниманието си за Луис, се наложи да сдържам Винсент да не прояви прекалена жестокост. Поради това ми временно забавяне момичето успя да избяга на улицата зад къщата. Пуснах Винсент да я преследва и отново върнах вниманието си там, където Луис стоеше и се олюляваше на тротоара близо до блока.

– Какъв ти е шибаният проблем, човече? – водачът на бандата се наричаше Марвин... някой си.

– Нищо, човече – накарах Луис да каже. – Гърлото ме боли.

– Сигурен ли си, че са там? – попита онзи, който се казваше Лерой.
– Не чувам нищо!

– Отзад са – уточни Луис. Белият шериф стоеше наблизко, осветен от единствената улична лампа в квартала. Доколкото можех да определя, не беше въоръжен, носеше само фотоапарат – досущ като оня, който господин Ходжес вечно влачеше със себе си и при най-малка възможност. Два влака изтрещяха над главите ни, невидими в циментовия си каньон.

– Задната врата е отворена – додаде Луис. – Хайде, ще ви покажа! Малко преди това си беше разкопчал якето. Под пуловера и грубата вълнена риза едва-едва усещах студената стомана на револвера на таксиджията. Винсент го бе презаредил в тъмната задна уличка. Марвин се поколеба.

– Не – каза накрая. – Лерой и Джаксън, той и аз влизаме – посочи с палец шерифа. – Луис, ти оставаш тука с Кал и Траут, и близнаците.

Накарах Луис да свие рамене. Шерифът ме изгледа продължително, преди да се обърне и да последва Марвин и другите двама към задния

вход.

– На третия етаж са, човече! – накарах Луис да извика след тях. – Отзад!

Те изчезнаха в снежната тъмнина. Нямах много време. Част от съзнанието ми долавяше топлото сияние на печката и втренчения поглед на манекена в детската, част от мен тичаше с Винсент през тъмните улички, вслушана в тежкото задъхано дишане на нашата уморена плячка отпред, а част от вниманието ми трябваше да бъде насочено към Луис, докато тъй нареченият Калвин пристъпваше от крак на крак и рече:

– Майната му, адски студ. Да имаш нещо за дръпване, човече?

– Аха – накарах Луис да каже. – Имам тука нещо супер – той бръкна под ризата си, извади пистолета и застреля Калвин в стомаха от няма и метър разстояние. Високото момче не падна. Препъгна се назад, притисна ръце към дупката в предницата на палтото си и промълви:

– Мамка му, човече!

Близнаците се спогледаха и хукнаха към „Куин Лейн“. Двайсетгодишният, на име Траут, измъкна дългоцевен револвер изпод палтото си. Луис се завъртя, прицели се и застреля снежкото в лявото око. Нямах как да приглуша звука.

Калвин беше паднал на колене на улицата, притиснал корема си с две ръце, а на лицето му бе изписано изражението на изумен идиот. Сграбчи крака на Луис, когато се опитах да го подмина.

– Хей, Исус да го шиба, човече, защо го направи?!

Разнесоха се три остри, сухи трясъка откъм близнаците, които тичаха към паркираните коли по „Куин Лейн“. Нещо удари Луис в горната част на лявата ръка, близо до рамото. Блокирах болката и за двама ни, но усещах нарастващото вцепенение. Той вдигна пистолета и го изпразни в посоката, откъдето бяха дошли изстрелите. Някой изпищя и се разнесе нов трясък, но стрелбата не ни засегна.

Накарах Луис да хвърли револвера, да разкъса палтото на Калвин и да извади пушката оттам. Той го прекрачи и измъкна и пистолета от юмрука на Траут. Още три изстрела се разнесоха откъм „Куин Лейн“ нещо удари Калвин със звук, с каквото чукът за месо пада върху свинската пържола. Вярвате или не, високото момче още стискаше крака на Луис.

– О, мамка му, що бе, човече? – продължаваше да повтаря тихичко. Негрото го изблъска, пъкна дългоцевното оръжие в джоба си, вдигна рязаната пушка и се засили покрай блока. Откъм уличката не се чува повече изстрели.

Винсент беше сгасил момичето в една изгорена къща недалеч от Джърмънтаун Авеню. Намираще се точно пред вратата и се вслушваше в препъването и сред падналите талпи и срутеното стълбище в задната част на постройката. Прозорците бяха заковани. Доколкото знаехме, нямаше друг изход освен единствената врата. Използвах пълната сила на волята си, за да накарам Винсент да пристъпи точно зад вратата и да се скрие в мрака там, да слуша, да души въздуха, да долавя слабата, сладка миризма на страха на жената и да върти острието на косата напред-назад меко... плавно.

Луис влезе през задната врата на блока, като се движеше бързичко, за да не се очертае силуетът му на фона на по-светлия вход. Онези вътре сигурно бяха чули изстрелите. Или бяха намерили телата на третия етаж.

Не се чуха изстрели, докато Луис бързо напредваше по коридора. Спря пред първата стая и надникна в нея. Нямаше осветление. Нещо помръдна по коридора в посока към главното стълбище и хлапето стреля с пушката. Откатът блъсна нагоре дясната му ръка. Той притисна късия приклад към бедрото си, за да вкара нов патрон в затвора, после се притисна към стената, втрещен в сенките.

За миг усещанията и на двамата младежи, Винсент и Луис, ми се наложиха едно върху друго; те стояха прикрити в почти еднакви позиции, наострили уши да чуят и най-лекия звук. После блесна светкавица и отекна гръм, мазилка се посипа по бузите на Луис, а ние с Винсент се дръпнахме инстинктивно, при все че накарах другото хлапе да хукне срещу отблясъка. Стреля, спря да зареди нов патрон, пак се затича...

По мръсните стълби трополяха стъпки. Някой крещеше откъм втория етаж.

Луис се притисна в подножието на стълбището, докато аз обмислях ситуацията. Спокойно можеше да бъде похарчен. Рефлексите му вече отслабваха поради шока от малкия куршум в лявото му рамо. Бих била доволна да Използвам още някой от тези в сградата, но играта ставаше твърде сложна; вече ми идваше нанаягорно да държа Ани в готовност на първия етаж на Грумбълторп, Винсент скрит в изгорената къща и същевременно да поддържам Луис в движение. Исках синеокия негър. Исках го много силно. Исках също да видя шерифа отново, да го докопам колкото се може по-близо. Имах да му задавам въпроси и вероятно можех да го Използвам, след като научех отговорите.

Голяма пушка изгърмя от горната площадка и откърти къс от Лепилата. Луис се присви по-ниско. Горещ бяха четирима. Марвин бе

въоръжен с много голям револвер и се смя, когато там – в „Къмюнити Хаус“ – шерифът си го поиска. Лерой, брататият, носеше рязана пушка досущ като тази, която стискаше Луис. Шерифът, според мен, беше не-въоръжен. А Джаксън, по-възрастният негър, носеше само синя раница. Оставаха и близнаците, които в този момент навярно се връщаха с евтините си пистолетчета.

Луис изтича по стълбите, препъна се веднъж, пропусна едно стъпало и падна напред върху площадката на втория етаж. От пет-шест метра разстояние гръмна пушка. Нещо одра скалпа на хлапето и бузата му. Блокирах болката, но използвах опакото на ръката му да докосна бузата и лявото ухо. Ухото го нямаше. Луис изпъна пушката пред себе си и стреля по посока на проблясъка.

– Проклет да си, Боже! – изкрещя глас на чернокож, стори ми се, че беше Лерой.

От противоположната посока гръмна пушка. Куршумът прониза бедрото на Луис и заседна в перилата. Накарах го да изтича в тази посока, докато същевременно презареждаше, притиснал оръжието към гърдите си. Някой търчеше в тъмния коридор пред него, после се разнесе шум от спъване и падане. Луис спря, откри по-светлата сянка на тъмния фон и вдигна пушката. Силуетът се търкулна в черния правоъгълник на отворена врата точно когато моята марионетка стреля. На мълнията от проблясъка от изстрела мернах хлапето на име Марвин да се изтъркулва в страни, а от касата се разлетяха трески.

Луис зареди, показа пушката иззад ъгъла и натисна спусъка. Нищо. Той напомпи и стреля отново. Нищо. Накарах го да хвърли безполезното оръжие, макар че револверът изтрещя отново, куршумът го удари точно в лявата ключица и го завъртя. Той се блъсна в стената и се търколи на пода. Още докато падаше измъкна дългоцевния револвер. Развесе се още един изстрел – високо, удари стената поне метър и нещо над главата на Луис. Помогнах му да се прицели внимателно, много внимателно, точно където бе забелязал проблясъка от дулото.

Пистолетът само изшпрака. Луис се затутка с предпазителя, намери ръчката и я дръпна надолу. Стреля два пъти към ъгъла и после се търкали наляво, на вцепенената си ръка, като се помъчи да се изправи на крака.

Блъсна се в някого – ударът му изкара дъха – но и жертвата му издаде приглушено пшккане, когато заедно се стовариха върху стената. По размера на тялото познах, че това е шерифът. Вдигнах пистолета и го опрях в гърдите му.

В очите ми експлодира светлина. Луис отстъпи, а пред мен остана бляскавият образ на шерифа – изправен, опрял на хълбока си електронната светкавица на фотоапарата. Последва второ блясване; трето; Луис се опита да разсее ярките отблясъци по ретината си, а аз го накарах да се обърне към истинската опасност, с вдигнат пистолет, но вече беше твърде късно – докато се обръщаме и се прицелвахме през синята мъгла, водачът на бандата вече бе приклепнал, държеше стабилно тежкия револвер с две ръце, натискаше спусъка и стреляше, стреляше...

Не усетих болка, но почувствах удара, когато първият куршум уцели Луис в слабините, а вторият се заби в гърдите му, съпроводен от звука на чупещи се ребра. Бих го използвала и още, но третият изстрел го улучи в лицето.

Чу се силен съскащ звук и аз изгубих контакт. За пореден път изпитах онова притеснително усещане – както винаги, когато изживявах смъртта на някого, когото Използвах... все едно да ти затворят телефона наскоро думата.

Починах си малко. Печката съскаше тихо, а манекенът-момченце се виждаше в нищото – очите сияеха от надраното лице на куклата – и сега вече шепотите в детската бяха станали ясно различими. Мелани, викаха ме те, Мелани, е опасност си. Чуй ни.

Слушах ги, макар и да насочих вниманието си към Винсент.

Шумовете в задната част на вмирираната на огън къща бяха стихнали. Момичето нямаше къде да иде.

Почувствах адреналиновия прилив през могъщото тяло на Винсент, докато той стоеше, въртеше балансираната смърт на косата и бавно и тихо напредваше към нея през мрака.

29

Джърмънтаун, понеделник, 29-и декември 1980

Операха Саул Ласки в понеделник следобед. Беше в безсъзнание около двайсетина минути и още час след това му се виеше свят. Когато започна да осъзнава къде се намира – същата малка килия, където бе затворен от неделя сутрин – махна внимателно превръзката и огледа разреза.

Бяха отворили месестата част от долната страна на ръката му, под

лакътя, на седем сантиметра от избелялата татуировка с номера от концентрационния лагер. Операцията беше компетентно извършена и шевовете – внимателно положени. При все постоперативното раздразнение и подуване, Саул успя да напипа и бучка, каквато преди не бе имал. Под големия мускул на мишницата му бяха пъхнали предмет с размера на малка монета. Саул нагласи превръзката и полегна, за да обмисли положението.

Имаше предостатъчно време за мислене. За него бе голяма изненада, че не го освободиха и не го използваша за никакви цели още в неделя сутрин. Беше сигурен, че имат основателна причина да го доведат във Филаделфия.

Хеликоптерът бе кацнал в отдалечен район на голямото летище И Саул – с превръзка на очите – бе прехвърлен в лимузина. По спиранията и тръгванията, както и по приглушените звуци той можа да определи, че преминават през натоварени чаоти от града. Веднъж чу потракването на метала на мост под гумите.

Бяха се друсали през доста неравен район, преди да спрат. Ако не бяха Шумовете на града – далечни сирени, викове, тракането на пътнически влак, който набира скорост – Саул би си помислил, че се намират някъде в провинцията, Значи не бяха в провинцията, а на открит, кален, изоставен парцел в средата на град. Празен парцел? Строеж? Паркова площ? Бяха го качили три стъпала нагоре, преди да го прекарат през невидима за него врата, после прекосиха тесен коридор и завиха надясно. Два пъти се блъсна в стена и по структурата и на опип, както и по екота в тясната стая, стигна до извода, че най-вероятно се намира в камионетка или каравана.

Килията беше по-неудобна и по-малко впечатляваща от тази във Вашингтон. Имаше нар, химическа тоалетна и малка вентилационна решетка – оттам от време на време се носеха приглушени гласове и смях. Саул бе готов да убие за книга. Струваше му се странно как човешкият организъм привиква към почти всякакви условия, но продължава да копнее за дребни удоволствия – той никога не бе прекарвал и един ден без четиво под ръка. Спомни си – още в гетото в Лодз – как баща му бе поел задачата да направи списък на наличните книги и да организира един вид библиотека. Понякога онези, които заминаваха в лагерите, вземаха книгите със себе си и бащата на Саул с въздишка задраскваше заглавието от списъка, но обикновено уморените мъже и жените с печални очи връщаха книгите като разделителят дори си стоеше между страниците. „Ще я дочетете, когато се върнете“ – казваше бащата на Саул и

хората кимаха.

Два-три пъти Колбън идваше, за да проведе формален разпит, но Саул усещаше, че онзи отсреща е изгубил интерес. Също като него, и агентът изгаряше от нетърпение. Всички каравани в комплекса чакаха нещо важно. Саул го усещаше. Какво обаче очакваха тъй трескаво?

Той използваше това свободно време за размисли. Мислеше си за Полковника, за Мелани Фулър, за Колбън, Барент и неизвестните други. От години бе действал, изхождайки от основно и фатално предположение, което се бе оказало недомислица. Беше сметнал, че може да разбере психологията на такова зло и че може да го излекува. Сега осъзнаваше, че е търсил Полковника не само заради собствените си мъгляви лични причини, но и поради същото настоятелно научно любопитство, с което един имунолог от Центъра за заразни болести ще се опитва да проследи и изолира нов летален вирус. Беше интересно. Интелектуално стимулиращо. Намери го, разбери го, излекувай го...

Но за този чумен бацил нямаше как да се създадат антитела.

Саул отдавна се интересуваше от изследванията и теориите на Лоуърнс Колберг, посветил живота си на изучаване на етичното и морално развитие. За всеки психиатър, запознат задълбочено със следвоенната теория на психотерапията, предположенията на Колберг изглеждаха почти детински опростени, но, легнал в килията си и вслушан в шепота на вентилацията, Саул осъзна, че в настоящата ситуация теорията за моралното развитие играе наистина важна роля.

Колберг описваше седем нива на морално развитие – предполагаше се, че са въведени от различни култури, на различно време и място. Ниво Едно беше *tabula rasa*¹³ – без разбиране за добро и зло, всички действия се регулират от нуждите и желанията, извършват се само поради негативни стимули.

Класическа основа удоволствие-болка като база за етични преценки. На ниво Две хората реагираха на „правилно и грешно“ като приемаха ръководството на властта. Големият човек знае най-добре. На ниво Три личността се фиксираше от правилата. „Следвам заповедите“, Етиката на ниво Четири се диктуваше от мнозинството. На ниво Пет личността посвещаваше своя живот на създаването и защитата на закони, които най-добре да служат на общото добруване, като защитаваше законните права дори и на онези, чиито гледни точки личността на ниво Пет не можеше да приеме. Хората от това ниво ставаха превъзходни

13. Празна страница. – Бел. прев.

адвокати. В Ню Йорк Саул също познаваше мнозина от Пето. Ниво Шест даваше възможност да се надскочи законовата фиксация на ниво Пет и човек да се съсредоточи върху общото добруване и по-висшите етични формулировки, извън националните, културните и обществените граници. Ниво Седем реагираше само на универсалните принципи. Ниво Седем бе представено от появяващите се от време на време Исусовци, Грантове и Буди.

Колберг не беше идеолог – Саул го бе срещал няколко пъти и харесваше момчешкото му чувство за хумор. Изследователят се наслаждаваше да посочва прости парадокси, които възникваха в резултат от неговата собствена йерархия на моралното развитие. Америка, бе казал Колберг на един коктейл в Хънтър Колидж, е нация на ниво Пет, основана и подкрепена от най-изумителния набор практически Шестици в историята на коя да е нация, и населена главно от представители на нива Четири и Три. Наблягаше на това, че решенията ден за ден често са взети под нашето най-високо ниво на морално развитие, но никога не преминаваме над нивото си на развитие. Колберг с тъга предсказваше неизбежното потъпкване на ученията на всички от ниво Седем. Христос бе предал наследството си на Павел – ниво Три. Буда бе представен от поколения жреци, които не бяха способни да се издигнат над ниво Шест и рядко достигаха дори и него.

Но в едно Колберг никога не търсеше шеги – ставаше дума за последното му проучване. Той бе открил – в началото, с изумление и скептицизъм, преминавали постепенно в мрачно осъзнаване и шок – че има и ниво Нула. Че съществуват човешки същества, които нямат никакви морални ограничения; тези хора не реагираха дори на стимулите удоволствие/болка... ако изобщо биха могли да бъдат наречени „хора“.

Един екземпляр от ниво Нула спокойно би могъл да стъпче свой съгражданин на улицата, да го убие, защото така му е хрумнало, и да си продължи без ни най-малко чувство за вина; и дори няма да се сети за това по-късно. Ниво Нула не иска да го хванат и накажат, но не основава действията си на избягването на наказанието. Нито пък става дума за простия случай на извличане на удоволствие от забраненото престъпно деяние – удоволствие, което да надмогне страха от наказанието. Хората на нулево ниво не отличаваха престъпните действия от ежедневните; те бяха морално слепи. Стотици изследователи тестваха хипотезата на Колберг, но данните изглеждаха ясни, а заключенията – убедителни. По всяко дадено време, във всяка една култура, поне един или два процента от населението бяха на етап Нула на човешкото морално развитие.

Дойдоха да вземат Саул в понеделник следобед. Колбън и Хейнс го държаха, а третият присъстващ го инжектира. Той изгуби съзнание за три минути. Когато се събуди по-късно, с главоболие и изтръпнала лява ръка, някой бе поставил нещо в плътта му.

Саул разгледа разреза, сви рамене и се излегна да мисли.

Беше по някое време във вторник, той не бе сигурен за точния момент, когато най-сетне го пуснаха. Хейнс му сложи превръзка на очите, докато Колбън говореше.

– Ще те освободим. Не бива да се отдалечаваш на повече от шест пресечки от мястото, където те пуснем. Не бива да използваш телефон. Някой ще се свърже с теб по-късно, за да ти каже какво да правиш оттук нататък. Не говори с никой, ако не те заговори пръв. Ако нарушиш някое от тези правила, ще се отрази тежко на племенника ти Аарон, на Дебора и децата. Разбираш ли това?

– Да.

Заведоха го до лимузината. Пътуването траеше по-малко от пет минути. Колбън свали превръзката от очите на Саул и го избута през отворената врата.

Така той застана на тротоара и глупаво примигна на мътната следобедна светлика. Твърде късно се сети да погледне номера на отдалечаващата се лимузина. Отстъпи назад, блъсна се в една негърка, помъкнала пазарска чанта, извини се и не можа да сдържи усмивката си. Тръгна по тесния тротоар, като се взираше във всяка подробност на градската улица – беше застлана не с паваж, а с плочник, Боже мили! – в магазинчената, в сивите облаци... във вестника, който вятърът бе залепил за медно-зелен уличен стълб. Саул вървеше бързо, пренебрегвайки болката в лявата си ръка, пресече на червено и махна небрежно на проклинащия тролейбусен шофьор. Беше СВОБОДЕН.

Саул знаеше, че това е илюзия. Без съмнение някои от хората, които подминаваше на улицата, следяха него, вървяха по петите му. В част от преминаващите край него коли и микробуси сигурно се возеха мрачни мъже в тъмни костюми, които шепнеха в радиостанциите си. Издутината на ръката му най-вероятно съдържаше радиопредавател или експлодиращо устройство – или комбинация от двете. Но това просто нямаше значение.

Джобовите на Саул бяха празни, тъй че той се приближи до първия човек, когото видя – едър чернокож с износен червен макинтош¹⁴ и го

помоли за четвъртък.

Чернокожият зяпна странното брадясало видение, вдигна масивната си ръка и избута Саул встрани, след което поклати глава и му връчи петдоларова банкнота.

– Намери помощ, братко – изръмжа чернокожият гигант.

Саул влезе в едно ъглово кафене, развали петте долара и използва телефона във фоайето, за да се обади в израелското посолство във Вашингтон. Те не можеха да го свържат нито с Аарон Ешкол, нито с Леви Кол. Саул назова името си. Рецепционистката не изпъшка на глас, но продължи със съвсем различен тон:

– А, доктор Ласки! Ако задържите за минута, сигурна съм, че господин Коен ще иска да говори с вас.

– Обаждам се от уличен телефон във Филадельфия, Пенсилвания – каза Саул. Даде и номера. – Нямам монети, можете ли вие да ми звъннете, за да държим линията отворена?

– Разбира се – отвърна рецепционистката в израелското посолство.

Саул затвори. Телефонът звънна, слушалката избръмча, той я вдигна – и линията прекъсна. Пристъпи към втория телефон, опита се да проведе разговор за сметка на посолството и чу как и втората телефонна линия заглъхва.

Тогава се върна на тротоара и тръгна да се шляе безцелно. Моди и семейството му бяха мъртви. Саул го знаеше – шесто чувство – но сега вече беше убеден. Вече не можеха да му сторят почти нищо. Той спря, огледа се и се опита да забележи агентите, които го следяха. Видя неколцина бели, но това не значеше нищо; напоследък ФБР имаше и чернокожи служители.

Красив чернокож в скъпо палто от камилска вълна пресече улицата и приближи до Саул. Мъжът беше як, с масивни кости, широка усмивка и големи огледални очила. Носеше скъпо кожено куфарче. Ухили се, сякаш познаваше Ласки, спря и свали ръкавицата си от еленова кожа, преди да му подаде ръка. Психиатърът я стисна.

– Добре дошла, моя малка пешке – каза мъжът на идеален полски. – Време е да влезеш в играта ни!

– Ти си Полковника! – стомахът на Саул се върза на възел, който сякаш заседна дълбоко в слабините му. Тръсна глава и усещането затихна донякъде.

Чернокожият се усмихна и заговори на немски.

– Полковник. Почетна титла, а и не съм я чувал от много време – спря пред закувалня „Хорн и Хардарт“ и махна с ръка. – Гладен ли си?

– Ти уби Франсис!

Мъжът отсъстващо потри бузата си.

– Франсис? Боя се, че не си... а, да! Младият детектив. Ами... – усмихна се и поклати глава. – Ела, поканвам ни на късен обяд!

– Знаеш, че ни гледат – напомни му Саул.

– Разбира се. И ние също ги гледаме. С изключение на отделни случаи, следенето е доста безполезна дейност – той задържа вратата за гостя си. – След вас – добави на английски.

– Казвам се Янсен Лухар – представи се чернокожият, когато се настаниха на една от масите в почти празната закувалня. Поръча чийзбургер, лучени пръстенчета и ванилов шейк. Саул предпочете да вземе само чаша кафе.

– Ти се казваш Вилхелм фон Борхерт – възрази на представянето Ласки. – Ако Янсен Лухар изобщо съществува, то личността му е разрушена много отдавна.

Негърът отсечено махна с ръка и си свали очилата.

– Въпрос на семантика в момента. Наслаждаваш ли се на играта?

– Не. Аарон Ешкол мъртъв ли е?

– Племенникът ти? Да, боя се, че е.

– А семейството му?

– Също са в гроба. Саул си пое дълбоко дъх.

– Как?...

– Доколкото мога да вярвам на информаторите си, твоят господин Колбън прати любимеца си Хейнс и неколцина други в дома на племенника ти. Последва пожар, но мисля, че нещастното семейство е предало богу дух, преди да пламнат първите искри.

– Хейнс!

Янсен Лухар смукна глътка шейк през дългата си сламка. Отхапа голямо парче от чийзбургера, деликатно попи устни и се усмихна.

– Играете шах, докторе.

Това не беше въпрос. Лухар предложи на Саул лучено пръстенче. Ласки го зяпна недоумяващо. Негърът преглътна и добави:

– Ако имате някакъв подход към играта, докторе, сигурно оценяват онова, което става в момента.

– Това ли е то за теб? Игра?

– Разбира се. Ако го гледаш от друга гледна точка, това ще означава да приемаш живота и себе си твърде на сериозно!

– Ще те намеря и ще те убия – обеща Саул тихо.

Янсен Лухар кимна и отхапа нова хапка от чийзбургера си.

– Ако се срещнем лично, със сигурност ще опиташ! В момента дори нямаш избор и право на мнение.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че настоящият президент на тъй евфемистично наречения Островен клуб, господин на име Арнолд К. Барент, те е дресиран да изпълниш тази единствена задача – да убиеш един филмов продуцент, когото светът вече смята за мъртъв.

Саул отпи от студеното кафе, за да прикрие объркването си.

– Барент не ми е правил нищо!

– О, разбира се, че е – възрази Лухар. – Не би имал друга причина да се вижда на четири очи с теб. Колко време, според теб, продължи разговорът ти с него?

– Няколко минути – прецени Саул.

– Няколко часа, най-вероятно. Дресировката вероятно има двойка цел: да ме убиеш при първа среща и да е сигурно, че никога не би представлявал заплаха за господин Барент.

– Какво искаш да кажеш?

Лухар довърши последното от лучените си пръстенчета.

– Опитай следната проста игра. Представи си господин Барент и после си представи, че го нападаш.

Саул се намръщи, но опита. Беше много трудно. Когато си спомни какъв беше Барент последния път – отпуснат, загорял, седнал на балкона на кораба и загледан към морето – остана изумен да открие какво чувство за привързаност, радост и вяност се събужда в него. Насили се да си представи, че наранява Барент, замахва с юмрук към онова изящено, хубаво лице...

Саул се присви при внезапния пристъп на болка и гадене. Зина, на ръба на повръщането. Студена пот изби по челото и бузите му. Посегна към чашата с вода и конвулсивно отпи, старателно отклони мислите си в друга посока и полека развърза болезнения възел в корема си.

– Интересно, а? – попита Лухар. – Ето в това е най-голямата сила на господин Барент. Никой, който се е видял с него, не би пожелал да го нарани. Да служиш нему е източник на удоволствие за изключително много хора.

Саул допи водата си и използва салфетката да избърше потта от

челото си.

– Защо се биеш с него?

– Да се бия ли? Не, скъпа ми пешчице. Не се бия с него, ние играем заедно... – Лухар се огледа. – Засега няма начин да сложат наблизко микрофони, с които да уловят разговора ни, но след минута отвън ще паркира микробус и уединението ни ще бъде нарушено. Време ни е да се поразходим!

– А ако не дойда с теб? Янсен Лухар сви рамене.

– След няколко часа играта ще стане наистина интересна. За теб също има отредена роля. Ако желаеш да сториш нещо за хората, които са ликвидирали племенника ти и семейството му, да дойдеш с мен ще е полезно за целите ти. Предлагам ти освобождение... поне от тяхната власт!

– Но не и от теб?

– Не и от теб самия, скъпа пешко! Хайде, хайде, време е да вземеш решение.

– Ще те убия някой ден – обеща Саул.

Лухар се ухили и си сложи ръкавиците и очилата.

– Ja, ja. Идваш ли?

Психиатърът се изправи и погледна през прозореца. До тротоара тъкмо паркираше зелен микробус. Психиатърът последва Янсен Лухар на открито.

Уличките встрани от Джърмънтаун Авеню бяха тесни и западаха прогресивно. Навремето високите грозни сгради може и да са представлявали прекрасни къщи – донякъде напомняха на Саул за тесните къщи в Амстердам. Но сега се бяха превърнали в приют за мизерстващи жители. Малките магазинчета и офиси навремето сигурно са били ядрото на истинско общество – малки деликатесни щандове, бакалийки, семейни обушарници, дребни занаятчийници. Сега рекламираха само мъртвите мухи по витрините си. Някои бяха станали апартаментчета с нисък наем; мрачно тригодишно момченце стоеше на една от витрините и притискаше бузката и мръсните си пръстчета към стъклото.

– Какво искаше да кажеш, когато спомена, че „играте“ с Барент? – попита Саул. Погледна през рамо, но не забеляза зеления микробус. Нямахше значение – и без това беше сигурен, че все още са под наблюдение. Тръгна само защото искаше да намери Полковника.

– Играем шах – обясни Лухар. Той извърна глава и Саул видя собственото си отражение в тъмните му очила.

– И залозите са нашите животи? – подпита го психиатърът. Отчаяно се опитваше да измисли някакъв начин да накара Полковника да разкрие скривалището си.

Лухар се засмя и оголи големите си, бели зъби.

– Не, не, малка ми пешке – каза на немски. – Животът ви не значи нищо. Залозите не са по-малки от това кой да пише правилата на Играта.

– Играта? – повтори Саул. Бяха завили по друга странична улица. Не се виждаха други хора, освен две дебели негърки, които тъкмо излизаха от пералнята в края на улицата.

– Сигурно си чувал за Островния клуб и ежегодните му игри? – допусна Полковника. – Хер Барент и останалите страхливци от глутницата се бояха да ме допуснат в играта. Те знаят, че ще искам по-отворена игра. Такава, която да е достойна за расата на Ubernemschen.

– Не получи ли достатъчно по време на войната? Лухар отново се ухили.

– Искаш да ме провокираш – каза той меко. – Глупава цел! Спряха пред входа на неописуемо грозна сграда, вдигната от блокчета сгурия близо до пералнята.

– Отговорът е „не“ – додаде немецът чрез марионетката си. – Не ми стига войната. Островният клуб мисли, че има някакво право на власт, само защото влияе... на лидери, нации, икономики. Влияе! – Лухар плю на тротоара. – Когато аз определя правилата на играта, ще видят какво може да направи истинската власт. Светът е парче гнило, пълно с червеи месо, пешке. Ще го изчистим с огън. Ще им покажа как може да се играе с армии, а не с техните жалки дребни сурогати! Ще им покажа какво е градове да умират при загубата на една фигура, цели раси да падат в плен и да се използват за проекти по желание на Потребителя. И ще им покажа какво означава да се играе тази игра в световен мащаб. Всички умираме, пешке, така е – но това значи само, че късогледият хер Барент не вижда, че няма причини светът да ни надживява!

Саул спря на тротоара с отворена уста. Студеният вятър дърпаше палтото му и кожата му бе настръхнала... но не от него.

– Пристигнахме – заяви Лухар и извади връзка ключове, за да отвори вратата на безличната сграда пред тях. Пристъпи в мрака и махна на психиатъра. – Идваш ли, пешке?

Саул преглътна.

– Ти си по-луд, отколкото съм си представял – прошепна. Лухар кимна.

– Може би – каза тихо. – Но ако дойдеш с мен, ще имаш възможност да продължиш играта. Не голямата игра, за съжаление! В нея няма място за теб. Но неизбежната ти жертва ще позволи на тази партия да бъде играна. Ако дойдеш с мен сега... по своя собствена воля... ще премахнем онези ограничения, които хер Барент е напъхал в главата ти, така че ще можеш да продължиш да ми служиш като върна пешка.

Саул стоеше на студа, стиснал юмруци; усещаше болка там, където в лявата му ръка бе поставен хирургическият имплант. Пристъпи в мрака.

Лухар се ухили и заключи вратата зад тях. Ласки примигна на слабата светлина. Първият етаж бе празен, като се изключат дебелия пласт прах и купищата празни щайги, разпръснати по огромния под на склада. Към балкона водеше дървено стълбище. Лухар го посочи и Саул тръгна по стъпалата.

– Мили Боже! – рече. На балкона имаше маса и четири стола, смътно осветени от промъкващите се през прашасалата капандура лъчи. Два голи трупа заемаха два от столовете.

Саул пристъпи по-близо и огледа телата. Бяха студени и застинали в гърча на ригор мортис. Единият беше чернокож, приблизително с телосложението и теглото на Лухар. Очите му бяха отворени и глазирани от смъртта. Другият труп беше на бял, няколко години по-възрастен от Саул, брадат и оплешивяващ. Устата му висеше отворена. Бузите и носът му бяха прошарени с мрежа спукани капиляри – намек за напреднал алкохолизъм.

Саул проследи как Лухар сваля скъпото си палто от камилска вълна.

– Нашите Doppelangangers¹⁵? – полюбопитства.

– Разбира се – отвърна Полковника чрез негъра. – Вече премахнах повечето бариери, които хер Барент бе поставил в съзнанието ти. Готова ли си да продължиш, пешке?

– Да – отвърна Саул. Наум си каза: „Ще продължа да търся начин да те убия?“

– Много добре – похвали го Лухар и погледна часовника си. – Разполагаме с около тридесет минути, преди господин Колбън да реши, че трябва да се присъедини към нас. Ще се наложи да ни стигнат – постави куфарчето си на масата до лявата ръка на чернокожия труп. Когато го отвори, Саул видя, че е пълно със същия пластичен експлозив, какъвто

15. Двойници (нем.) – Бел. ред.

носеше и Харингтън.

– Ще имаме ли достатъчно време за това? – попита психиатърът.

– Подготовка. Тази сграда има немаркиран таен проход, който я свързва с мазето в съседство. Съседното мазе пък има достъп до малък участък от старата резервна клоака на града. Ще ни изведе само на една пресечка оттук, но все пак извън района на преките щети. Мен ще ме чака кола. Ти си добре дошъл, ако искаш!

– Толкова проклет умник си, че ми се повръща – обади се Саул. – Няма да стане!

– О? – Лухар вдигна тежките си вежди.

Саул си свали палтото и нави ръкава на ризата си. На превръзката имаше малко жълтеникаво петно от мазилото, което бяха използвали.

– Сложиха ми нещо вчера. Предполагам, че е радиопредавател.

– Естествено, че е – отвърна Лухар. От куфарчето той извади пакет, увит в зелен плат, и го разопакова. Вътре имаше бутилка йод и хирургически инструменти, които заблестяха на светлината от капандурата. – Процедурата не би трябвало да отнеме повече от двацет минути, а?

Саул вдигна един запечатан в стерилна опаковка скалпел.

– И ти ще имаш честта, предполагам?

– Ако настояваш – отвърна Лухар. – Но се налага да спомена, че никога не съм преминавал медицинско обучение!

– Значи аз ще имам удоволствието – констатира психиатърът. Надникна в куфарчето и отново вдигна очи. – Няма спринцовки? Никакви местни упойки?

Огледалните очила на Янсен Лухар отразяваха стаята. На масивното му лице липсваше дори намек за изражение.

– За нещастие, не разполагам с такива. Колко високо цениш свободата си, доктор Ласки?

– Ти си луд, хер полковник – заяви психиатърът. Седна на масата, разположи инструментите и придърпа по-близо бутилката йод.

Лухар извади тренировъчен сак изпод масата.

– Първо да се преоблечем – предложи. – В случай че след това не се чувстваш добре.

Когато труповете получиха техните дрехи и Саул obu малко торбестите панталони, черен пуловер с обло деколте и тежки обувки, които му бяха с половин номер малки, Лухар отбеляза:

– Остават около осемнайсет минути, докторе!

– Седни – нареди му Саул. – Ще ти обясня какво точно да направиш ако припадна – придърпа опакованите игла и превръзки от торбата.

– Ще трябва сам да затвориш раната.

– Както кажеш, докторе!

Той поклати глава, вдигна очи към капандурата за миг, после отново ги сведе и с едно уверено движение на скалпела направи първоначалния разрез.

Саул не припадна. Изпищя два пъти и точно след като частите на преподавателя бяха извадени от мускулните влакна, се наведе напред и повърна. Лухар затвори раната с груби шевове и леки превръзки, уви марлята и бинта около тях и навлече върху полуприпадналия психиатър торбестото палто.

– С пет минути изоставаме от плана – изсъска в ухото му. – Побързай!

В привидно циментирания като цяла плоча под имаше тайна врата, скрита под дървени трупи в далечния ъгъл. Докато Лухар я дърпаше, Саул долови рева на хеликоптер и далечно трополене.

– Мърдай! – изсъска едрият мъж в тясната мрачина. Психиатърът се опита да пълзи, изпищя, когато ръката му пламна от болка и падна напред. Над тях зловеща експлозия разтърси земята и посипа по лицето и косата му прах и паяжини.

– Мърдай! – изсъска отново Лухар и избута Саул пред себе си. Хлабави циментови тухли. Негърът ги изрита от пътя си, дръпна жертвата си, за да я изправи на крака в тъмното мазе, вмирисано на плесен и стари вестници. Продължи да го дърпа, за да го приведе в движение. Пропъхнаха се между една решетка и тухли и после отново запълзяха, ръцете и коленете на Саул се потопиха в ледена вода, докосваха хлъзгави, мазни неща в мрака. Ласки се постара да щади лявата си ръка и да пълзи на три крака. Два пъти се подхлъзна и си удари лявото рамо. Палтото му подгизна. Лухар се разсмя и го бутна изотзад. Психиатърът затвори очи и се замисли за Собибор, крещящите хора и тишината в Гората на бухалите.

Накрая вече можеха да се изправят. Лухар водеше около стотина крачки, зави надясно по тесен проход и спря под една решетка. Силните му ръце се напрегнаха да повдигнат желязната дантела. Саул присви очи срещу сивата светлина – старееше се да укротява гаденето си и плъзна ръка в джоба на палтото си. Докосна успокоително студената дръжка на скалпела, който беше отмъкнал, докато негърът правеше последните настройки на часовниковия механизъм в куфарчето.

– А-а, така! – изпъшка Лухар и избута настрани решетката. И двете

му ръце бяха още вдигнати. Якето му висеше отворено, под тънкия плат на блузата прозираха коремът и гърдите му. Саул се стегна и замахна със скалпела, като пресметна, че с острието трябва да улучи някъде под плешките на мъжа срещу себе си.

Лявата ръка на Янсен Лухар се стовари светкавично, масивната длан се сви върху рамото на психиатъра и острието спря на пет-шест сантиметра от стернума на негъра.

– Ц-ц-ц – отбеляза Лухар. С дясната си ръка сграбчи кървящата лява на жертвата, която зина и падна на колене, а пред замъглените му очи заплуваха червени кръгове. Негърът нежно измъкна скалпела от омекналите му пръсти.

– Лошо, лошо, mein kleiner Jude! – прошепна той. – Auf Wiedersehn! Светлината угасна за миг и Лухар изчезна. Саул коленичи в мрака, потопи чело във водата и го опря в студения камък за минута-две, борейки се да остане в съзнание. „Защо? – помисли си. – Защо да оставам буден? Я да поспя!“

„Млъквай!“ – изръмжа сам на себе си.

След цяла вечност се изправи, вдигна здравата си ръка към отвора отгоре и се опита да се измъкне навън. Бяха му нужни пет опита и джинсите му съвсем подгизнаха от падането, но накрая успя да си пропрати път към слънчевата светлина.

Изходът на резервната канализация се намираще зад метален контейнер за боклук, на десетина метра навътре в тясна алея. Той не позна улицата, на която изпълзя. По склона на стръмен хълм се точеха плътно наблъскани къщи.

Саул успя да измине към половин пресечка, преди световъртежът да го победи. Спря и стисна лявата си ръка. Раната се беше отворила. Кръвта се просмукваше през дебелилото му яке, стичаше се по ръкава и боядисваше цялата лява страна на палтото му. Той погледна откъде бе дошъл и се засмя, като видя следа от червени капчици. Стисна ръката си и се насочи към плексигласовата витрина на изоставен магазин. Тротоарът се надигаше и спадаше като палубата на малка лодка в бурно море.

Започваше да се мръква. Снежинки сияеха пред далечна улична лампа – танцуващи светулки. Едър тъмен силует се спускаше по билото на хълма. Крачеше по тротоара, на който стоеше и Саул. Той отстъпи назад към входа на магазина, плъзна се по грубата стена, присви колене и с все сили се постара да остане невидим – като всеки пияница, търсил някога подобно укритие.

Точно когато човекът бавно премина покрай него, Саул усети и

нещо друго да се къса в мускулите на лявата му ръка. Сграбчи я с дясната и стисна зъби толкова силно, че чу ясно скърцането им. Човекът премина, понесъл нещо тежко и метално в дясната си ръка.

Саул усещаше как мракът го обгръща, още докато стъпките спираха на няколко метра надолу по хълма и после бавно се връщаха. Психиатърът се претъркули наляво. Почти не усети как главата му се удря в пода. Лявата му ръка гореше. Чувстваше единствено плискащата по китката и пръстите му кръв.

В очите му светна фенерче. Едрият се наведе над него, закривайки улицата и света. Саул стисна десния си юмрук и се пребори да изплува над вихрещия се водовъртеж на безсъзнанието. Тежка ръка се стовари на дясното му рамо.

– Мили Божке! – рече ленив, познат глас. – Саул, това ти ли си?

Ласки кимна и усети как главата му продължава движението напред, брадичката му се опира на гърдите, очите му се затварят... Топлият глас продължаваше да говори неща, които той не разбираше, и силните ръце на шериф Боби Джо Джентри го вдигнаха и притиснаха с лекота, сякаш е спящо дете.

30

Джърмънтаун, вторник, 10-и декември 1980

Джентри се чудеше дали не откача. Докато бързаше обратно към „Дъмюнити Хаус“, му се искаше Саул да е в съзнание, за да си поговорят. Струваше му се, че светът се е превърнал в параноичен кошмар, където причинно-следствените връзки напълно са се разпаднали.

Близнакът на име Джей Би звика Джентри, когато той беше на половин пресечка от къщата. Шерифът се втренчи в дулото на зловещия му пистолет и отрязва:

– Я ме пусни. Марвин знае, че се връщам!

– Аха, ама не знае, че носиш вкъщи некъв умрял бял боклук наедно с тебе си.

– Не е умрял и може би ще ни е от полза. Обаче ако умре, ще се погрижа Марвин да узнае, че ти си отговорен за това. Сега ме пусни!

Близнакът се поколеба.

– Я се шибай, ченге! – рече накрая, но отстъпи.

Джентри трябваше да мине през още три поста, преди да стигне до къщата. Марвин бе разширил защитния си периметър до почти сто метра във всички посоки. Всяка непозната кола в района щеше да бъде обстреляна незабавно, ако не се разкара. Зеленият микробус с двамата бели отпред и Бог знае още колцина отзад прекара трийсет секунди в размисъл над ултиматума на Лерой, преди да се изнесе с висока скорост. Вероятно да вземат решение доста им помогна малката бутилчица с безоловен „Шел“, която хлапето държеше в дясната си ръка.

Понеделник вечер бе като прелюдия към кошмар.

Марвин и останалите се върнаха в „Къмюнити Хаус“ по задните улички и задните дворове, Лерой кървеше от поне дузина дупки от сачми, всички те – с изключение на Марвин – бяха кажи-речи в истерия след огнестрелната битка в тъмния блок, Бяха примъкнали телата на Калвин и Траут в сградата и водачът възнамеряваше да прати обратно Джаксън и Тейлър с бордовия пикап иа Бил Уудс, но хаоса, който завариха, отложи това с часове. По времето, когато успяха да експедират камиона – малко преди изгрев – петте тела бяха изчезнали, а на втория и третия етаж имаше само анонимни локви кръв. На местопрестъплението нямаше в следа от властите.

„Къмюнити Хаус“ тънеше в хаос, когато се върнаха. Стреляше се по всяка сянка. Някой бе загасил огъня в изоставените коли, но димът още висеше над блока като облак на смъртта.

– Тука беше, човече, шибаното чудовище, човече, тука, направо в къщата, влязъл, абе, посякъл Уудс и удари Кара много лошо, човече, и Раджи май го видял да гони фото-пичката през двора, човече, и... – бърбореше Тейлър, когато те пристигнаха.

– Къде е Кара! – ревна Марвин. За пръв път Джентри го чуваше да повишава глас.

Кара била горе, обясни Тейлър, на матрака зад завесата, много зле била ударена. Джентри ги последва на горния етаж. Повечето от членовете на бандата се вираха в обезглавеното тяло на Уудс на масата за бильярд, но Марвин и Джаксън се насочиха право към проснатата в безсъзнание Кара, над която кудкудякаха четири други момичета.

– Не изглежда добре – отсече Джаксън. Прекрасното лице на момичето бе почти неразпознаваемо, челото бе гротескно подуто, а очите бяха потъмнели от събралата се кръв. – Трябва да я закараме в болница. Пулсът и кръвното налягане са спаднали!

– Хей, човече! – възрази Лерой, като показва дясната си ръка и крака, покрити с кръвави петна. – Ранен съм. Я нека до'да с тебе и д'ма

опраят...

– Оставаш тук! – отрязва Марвин, – Събери тия задници на едно място. Някой да не приближава повече от половин пресечка, схвана ли? Кажи на Шърман и Едуардо да си дигнат задниците до Догтаун и да кажат на Мани. Искаме войниците, дето ни ги обеща миналата зима, когато му помогнахме с оная работа с Пасториъс. Искаме ги сега. Кажи на Скуиз, че искаме синките фъстъци и помощници на улицата – веднага. Искам да зная къде е шибаната Вуду-чанта!

Докато той продължаваше да раздава заповеди и докато Джаксън колебливо пренесе Кара долу, Джентри дръпна Тейлър настрана.

– Къде е Натали?

Младежът поклати глава и после изпъшка, щом Джентри стисна здраво бицепса му.

– Мамка му, човече! Шибаното чудовище я гони. Раджи ги видял да пресичат двора, между сградите, човече. Тъмно беше. Тръгнахме след него, нищо се не види!

– Кога беше това? – Джентри го стисна още по-здраво.

– Хей, мамка му. Двайсе' минути. Мож'са дваиспет. Шерифът бързо слезе долу и хвана Марвин, преди да е потеглил. – Искам си pistolета!

Водачът на бандата го стрелна със светлосините си очи, студени като морски лед.

– Оня кучи син гони Натали и аз тръгвам след тях. Дай ми рюгера! – Джентри протегна длан.

Лерой плъзна пушката си в дясната ръка. Дулото помръдна към шерифа, щом той погледна Марвин за разрешение.

Водачът обаче извади тежкия рюгер и го връчи на Джентри.

– Убий го, човече!

– Аха – шерифът се качи горе, изрови резервната кутия с муниции и презареди. Мощните патрони „Магнум“ влизаха плавно и солидно при натиска на Джентри. Той осъзна, че ръката му трепери. Наведе се напред и видиша дълбоко няколко пъти, докато спре треперенето. После слезе долу да си намери фенерче и излезе в нощта.

Саул Ласки се върна в съзнание точно когато Джаксън оглеждаше раната.

– Някой май е поработил по тебе с отварачка за консерви! – каза бившият санитар. – Покажи ми другата си ръка. Смятам да ти бия ампула морфин, докато се потрудя върху това.

Саул отпусна глава върху матрака. Лицето и устните му бяха

побелели под черните мустачки.

– Благодаря!

– Няма за к'во. Ще ми платиш сметката. Тука има братя, дето ще убият за тоя морфин – той инжектира болкоуспокояващото с плавно, уверено движение. – Вие, белите момчета, не знаете как да се грижите за телата си!

Джентри заговори бързо, преди морфинът да извади психиатъра от властта му.

– Какво, по дяволите, правиш тук, Саул? По-възрастният поклати глава. – Дълга история. В това са забъркани много повече хора, отколкото съм си представял, шерифе... – Това го научаваме на собствен гръб – отвърна Джентри. – Знаеш ли къде е Полковника?

Джаксън довърши почистването на раната и започна да я шие наново. Саул погледна веднъж и отклони очи.

– Не, не точно! Но е някъде тук. Наблизо. Току-що се видях с един чернокож на име Янсен Лухар, който е сред агентите на Полковника от години. Другите... Колбън, Хейнс... пуснаха ме на свобода, в случай че успея да ги заведа при Полковника.

– Хейнс! – възкликна Джентри. – Проклятие, знаех си, че тоя кучи син не ми харесва?

Психиатърът облиза устни. Гласът му изтъняваше и отслабваше.

– Натали? Тя тук ли е?

Джентри отклони очи и се изчерви в тъмното.

– Беше. Някой я пипна... отведе я... преди двацет и четири часа. Саул се опита да седне. Джаксън изруга и го бутна обратно.

– Жива ли е? – успя да промърмори евреинът.

– Не знам. Претърсвах улиците в течение на цялото последно денонощие – обясни Джентри. Потри очи. Не беше спал над четирийсет и осем часа. – Няма причина да смятам, че Мелани Фулър би държала Натали жива, след като е убила мнозина други... Но нещо ме кара да продължавам търсенето. Просто шесто чувство. Ако можеш да ми кажеш всичко, което знаеш, тогава заедно бихме могли да... – Джентри спря. Джаксън почти беше приключил. Саул Ласки спеше дълбоко.

– Как е Кара? – попита шерифът още с влизането си в кухнята.

Марвин го погледна от мястото си до масата. На плота бе разгъната евтина карта на града, притисната с бирени кутии и торбички от картофен чипс. Лерой седеше наблизо, през скъсаните му дрехи се показваха бели превръзки. Влизаха и излизаха различни хлапета по задачи, но в

къщата цареше спокойна, целенасочена атмосфера, твърде различна от хаоса предишния ден.

– Не е добре – отвърна Марвин. – Докторът каза, че е ранена зле. Касандра и Шели са с нея. Ще пратят някого, ако положението се промени.

Джентри кимна и седна. Усещаше как умората го упоява и допълва с ореол от бледо сияние около всяка повърхност, към която поглеждаше. Потри очи.

– Она горе ще ли ни помогне да намерим твоята жена?

Шерифът примигна.

– Не знам.

– Ще ни помогне ли да намерим Вуду-чантата?

– Може би. Джаксън казва, че ще може да говори с нас след няколко часа. Някой от вас, хора, да има нещо?

– Просто въпрос на време, човече – отвърна Марвин. – Просто въпрос на време. Пратихме пичките и дребните да обикалят от врата на врата. Няма начин бяла дъртачка като нея да е тука и никой да не знае. Скоро ще я намерим и сме готови!

Джентри се опита да се съсредоточи върху онова, което искаше да каже. Ставаше му все по-трудно да оперира с думите.

– Нали знаете за другите... федералните ченгета? Марвин се разсмя. Смехът му бе студен и остър.

– Аха, че как, те направо гъмжат из шибаното място. Ама държат местните куки и телевизията надалеч, нали?

– Сигурно – съгласи се Джентри. – Но исках да кажа, че и те са опасни като Вуду-старицата. Някои от тях имат същите... същите сили като нея. И са на лов за човек, дето е май още по-опасен!

– Смяташ, че те са свършили някоя от гадостите на „Соул Брикърд“, човече? – попита Марвин.

– Не.

– Да имат нещо общо с проклетото чудовище?

– Не.

– Тогава нека почакаат малко. Ако ни застанат на пътя, ще се оправим и с тях.

– Става дума за четирийсет-петдесет цивилни федерални офицери – обади се Джентри. – Те обикновено са въоръжени до зъби.

Водачът на бандата сви рамене. В кухнята нахлу поредното хлапе и му заговори тихо. Получи бързи, уверени нареждания – Марвин говореше ледено-спокойно – и излезе.

Джентри вдигна една кутия, откри, че в нея е останала малко топла бира и я гаврътна.

– Да не би да смяташ да се измъкваш, докато можеш? – попита. – Тъй де, просто да вкараш всички под прикритие и да оставиш тия вампири да се изтрепят?

Марвин погледна право в очите на шерифа.

– Човече – каза с глас, който не бе по-силен от шепот, – ти не разбираш нищо. Белите, правителството, ченгетата, мазните бели политици наоколо – те 'сичките ни шибат от адски много време. Нищо ново в онава, което шибаното чудовище прави на черните, но ни го прави на нас и на наша земя, човече! Ти и Натали казвате, че в действителност го води Вуду-дъртата и мисля, че това е вярно. Правилно звучи. Но не е и само тя. Зад нея има други, дето са готови да серат по нас. И си серат – от бая много време! Но т'ва тука е „Соул Брикярд“. Хората, дето ги избиха – Мухамед, Джордж, Калвин... Кара също, може би... те са от нашите, човече. Ще го убием тоя гаден извратеняк и бялата кучка – заради това. Не очакваме някой да ни помага. Но ако искаш да си с нас, добре дошъл, човече!

– Искам да съм с вас – отвърна Джентри. Гласът му звучеше бавно като плоча на четирийсет и пет оборота, пусната на трийсет и три.

Марвин кимна и се изправи. С изумяваща сила стисна раменете на събеседника си, когато дръпна служителя на закона на крака и го бутна към стълбите.

– Туй, дето трябва да го направиш сега, мой човек, е да си полегнеш. Ще те викнем, ако стане нещо.

Джаксън го вдигна в пет и половина на следващата сутрин.

– Приятелят ти е буден – осведоми го бившият санитар. Джентри му благодари и поседя няколко минути на ръба на матрака си, стиснал глава. Опитваше се да задейства ума си на що-годе нормални обороти. Преди да се види със Саул се смъкна по стълбите долу, направи си кафе в древна кафеварка и се качи обратно с две очукани чаши, от които се вдигаше пара. Дузина или някъде там членове на бандата хъркаха по матраците в различни стаи. Не се виждаха нито Марвин, нито Лерой. Саул с чистосърдечна благодарност прие чашата с кафе.

– Събудих се и си помислих, че съм сънувал всичко – каза. – Очаквах, че съм се озовал в апартамента си и ме очакват лекции в университета. И после усетих това... – той вдигна превързаната си лява ръка.

– Какво стана всъщност? – попита Джентри. Психиатърът отпи от

кафето и отвърна:

– Виж какво ще ти кажа, шерифе! Ще сключим сделка. Ще започна с най-важната информация и ще говоря известно време. После си ти. Ако историите ни са свързани една с друга, ще проследим връзките. Става ли?

– Прието – съгласи се Боби Джо.

Те говориха около час и половина и се разпитваха един друг още час и половина. Когато спряха, Джентри помогна на по-възрастния мъж да стане. Заедно отидоха до решетките на прозореца и надникнаха към първите сиви пръсти на зората.

– Днес е Нова година – отбеляза шерифът.

Саул посегна да си нагласи очилата и осъзна, че не са на носа му.

– Напълно невероятно е, нали?

– Да – отвърна Боби Джо. – Но Натали Престън е някъде там и нямам намерение да напусна този град, преди да съм я намерил!

Върнаха се до нишата да вземат очилата на Саул и после заедно слязоха долу да видят дали могат да намерят нещо за ядене.

Марвин и Лерой се върнаха към десет, потънали в задълбочен разговор с двама високи испанци. На тротоара ръмжаха три спортни автомобила, всеки от тях – пълен с „чиканоси“¹⁶, които оглеждаха черните на верандата на „Къмюнити Хаус“.

Чернокожите от бандата ги зяпаха по същия безцеремонен и донякъде презрителен начин.

Кухнята се превърна в команден център. Влизаше се само по покана. Повикаха Саул и Джентри около двайсет минути след като испанците си тръгнаха. Марвин, Лерой, единият от близнаците и половин дузина други хлапета ги зяпнаха мълчаливо.

– Как е Кара? – попита шерифът.

– Умря – отвърна Марвин и се обърна към Саул. – Казал си на Джаксън, че искаш да говориш с мен.

– Да – отвърна Саул. – Мисля, че можеш да ми помогнеш да намеря мястото, където ме държаха затворен. Няма начин да е особено далеч оттук.

– И защо да го правим?

– Там е контролният център на полицаите, които са обсадили

16. Жаргонни название за латиноамериканци, най-вече мексиканци и пуерториканци по произход. – Бел. прев.

района.

– Е, и? Да се шибат.

Саул подръпна брадата си.

– Мисля, че полицията... тъй де, федералните... знаят къде е Мелани. Марвин вдигна глава.

– Сигурен ли си?

– Не – отвърна психиатърът, – но като се съди по онова, което видях и подслушах, е силно вероятно. Мисля, че Полковника им е издал местопребиваването и по някакви си негови причини.

– Тоя полковник е твоят Вуду-мъжки?

– Да.

– Бая много правителствени куки има по улиците. Някой от тях дали ще знае за Вуду-женската?

– Може и да знае – съгласи се Саул, – но ако успеем да влезем в контролния център, тъ-ъ... да говорим с някого там... мисля, че така ще имаме по-добър шанс да я открием!

– Айде го опиши, човече – кимна Марвин.

– Намира се на открито място на около осем минути с кола оттук – поде Ласки. – Според мен там редовно каца и излита хеликоптер. Сградите са временни... вероятно каравани или нещо като големи фургони, каквито има по строежите...

Когато излезе от къщата с Джентри и петима други членове на бандата, Саул носеше шамия и ръкавици. Колбън и Хейнс вероятно го смятаха за мъртъв, а Джентри даде предложение да не разсейват заблуда им. Групата взе бордовия пикап на Уудс за краткото пътуване на запад по Джърмънтаун Авеню, на юг по Челтън и после на запад по безименна улица в район със складове.

– Синият форд ни следва – обади се Лерой на волана.

– Давай – отвърна Марвин.

Бордовият пикап подскочи през обсипан с боклук паркинг и се спусна по една алея, като спря при провисналата, изгнила тенекиена ограда, само колкото Марвин, Саул, Джентри и един от близнаците да скочат и да се скрият в сенките край някакъв разбит вход. Пикапът бързо ускори нататък по алеята и зави на изток по тясна улица. Двайсет секунди по-късно покрай бойната групичка премина и синият форд с трима бели в него.

– Оттук – рече Марвин и ги поведе през пустош от празни варели и метални тенекии до малко бунище, където на висока над десет метра

купчина бяха струпани пресовани коли. Водачът на бандата и по-малкото хлапе се покатериха на купчината за секунди; на Джентри и Саул им отне малко повече време.

– Това ли е, човече? – попита Марвин, щом психиатърът, изпълзя последните метър и нещо, като най-сетне стигна разядения, ръждясал връх и се облегна на задъхания шериф за опора. Водачът му връчи малък бинокъл.

Саул подаде лявата си ръка изпод разкопчаното яке и надникна през бинокъла. Висока дървена ограда обкръжаваше кажи-речи половин разорано каре. От юг основата беше изкопана и бе насипан чакъл. Два булдозера, багер и по-дребни машини бездействия до изкопа. В средата на останалото пространство три подвижни фургона оформяха буквата Е, като липсваше средната хоризонтална черта. Наблизо бяха паркирани седем коли с правителствена маркировка и един микробус на „Бел Телефон“. От централния фургон стърчаха микровълнови антени. В откритото пространство с червени лампи бе очертан кръг на земята и от метален кол вяло висеше малко ветрено конусче.

– Сигурно е това – съгласи се Саул Ласки.

Докато гледаха, от централния фургон излезе мъж по къс ръкав и решително се отправи на петнайсетина метра нататък към едната от трите подвижни тоалетни, разположени близо до паркираните коли.

– С някое от тия копелета ли искаш да приказваш? – попита Марвин.

– Вероятно – кимна Саул. Бяха почти невидими сред купчините ръждив метал, но Джентри и другите по навик се прикриваха зад калници, колела и сплескани купета. Нервни бяха.

Марвин погледна часовника си. Отбеляза:

– Остават около пет часа до залез слънце. Тогава ще го направим.

– Мътните го взели! – изръмжа Джентри. – Трябва ли да чакаме дотогава?

Вместо отговор от север се зададе изящен хеликоптер, обиколи веднъж полето за кацане и се настани в кръга от лампи. Мъж с дебела подплатена парка слезе от купето и изтича към командния фургон. Джентри взе бинокъла от Марвин и успя да мерне облото лице на Чарлз Колбън.

– Това е човекът, когото не искаме да срещаме – уточни. – Почакайте да се разкара.

Водачът на бандата сви рамене.

– Да се махаме оттук – предложи Джентри. – Смятам да потърся Натали самичък.

– Не – възрази Саул, гласът му бе приглушен от шамията. – Ще дойда и аз!

– Тялото ѝ ли търсиш? – попита Саул Ласки, след като и двамата надникнаха в боклука на поредната изоставена къща.

Джентри седна на метър и нещо висока стена от тухли. Последните слънчевите лъчи в този облачен ден едва се виждаха през отворите в тавана над тях и дупките по покрива над него.

– Да – каза накрая. – Предполагам, че точно това правя!

– Смяташ, че агентът на Мелани Фулър я е убил и е оставил и на някое подобно място?

Джентри погледна надолу и извади рюгера. Беше напълно зареден и в идеално състояние. Лично го бе почистил и смазал тази сутрин. Въздъхна.

– Това поне ще е някакво потвърждение. Защо старицата би я оставила жива, Саул?

Психиатърът откри куп зидария, върху който седна.

– Един от проблемите при работа с мания е, че техните мисловни процеси са трудни за разбиране. Това е за добро, струва ми се! Ако всеки разбираше как действия умът на психопата, тогава без съмнение и ние самите щяхме да сме по-близо до безумието.

– Сигурен ли си, че тази Фулър е луда?

Саул махна неопределено с дясната си ръка. Бе вдигнал шамията си и измайстори от нея торбеста платнена шапка.

– Според определенията, на които се гради системата, тя си е нормална. Проблемът не е в това, че се е оттеглила до някаква психотично изкривена и ненормална гледна точка към реалността, а че силата и позволява да потвърждава и поддържа заблудите си за околната среда – психиатърът намести очилата си. – Това, в същината си, беше проблемът на нацистка Германия. Психозата е като вирус. Тя може да се размножава и да се разпространява все едно по своя воля, когато я приема организмът-домакин и я предава свободно!

– Да не би да казваш, че нацистка Германия постигна онова, което направи, заради хора като твоя Полковник и Мелани Фулър?

– Не точно – отвърна Саул с тон по-твърд, отколкото Джентри някога го бе чувал да използва. – Не съм сигурен дори дали тези... същества са изцяло хора. Смятам ги за погрешни мутации – жертви на еволюцията, основана на почти милион години развъждане с цел власт над другите, освен всички останали елементи. Но не Полковниците и

Мелани Фулърите, нито дори Барентовците и Колбъните са онези, които създават ориентирани към насилието фашистки общества.

– Тогава кой?

Саул посочи към улицата, която се виждаше зад закритите с капаци прозорци.

– Членовете на бандата твърдят, че има няколко дузини федерални агенти, въввлечени в тази операция. Бих предположил, че Колбън единствен сред тях притежава тази странна мутирала способност. Другите позволяват на вируса на насилието да расте, понеже те „само следват заповеди“ или са част от обществената машина. Германците бяха експерти по измислянето и строежа на машини. Лагерите на смъртта бяха част от по-голямата машина на смъртта. Тя не беше разрушена напълно, просто я построиха наново – по различен начин.

Джентри се изправи и отиде до дупката в задната стена.

– Да вървим! Ще успеем да огледаме остатъка от тази редица, преди да се стъмни.

Те намериха парчета плат сред пепелта и разхвърляните мертеци на две къщи, които, макар и опожарени, не бяха сринати впоследствие.

– Сигурен съм, че това е от ризата, която тя носеше в понеделник – каза Джентри. Стисна парчето плат и използва фенерчето си, за да огледа килима от пепел. – Тук има много стъпки. Сякаш са се борили там, в ъгъла. Май е скъсала ръкава на блузата си на този гвоздей, когато е била хвърлена върху стената тук.

– Или ако е била метната на нечие рамо – отвърна Саул. Психиатърът притискаше лявата си ръка с дясната. Лицето му бе побеляло.

– Аха. Нека огледаме за следи от кръв и... каквото и да е – двамата претърсваха близо двамазет минути в избледняващата светлина, но не откриха нищо друго. Излязоха навън, като разсъждаваха какъв курс би избрал похитителят на Натали през лабиринта от алеи и празни сгради. Точно в този момент младежът на име Тейлър пристигна на бегом по улицата и им махна с ръка. Джентри отпусна рюгера покрай хълбока си и почака. Момчето спря на десетина крачки от тях.

– Хей, Марвин ви иска обратно в къщата вече! Лерой хванал един от пичовете от фургона. Той казал на Марвин къде е Вуду-дъртата.

– Грумбълторп! – заяви Марвин. – Тя е в Грумбълторп!

– Що за чудо е пък тоя Грумбълторп? – попита Саул.

Джентри и психиатърът стояха сгъчкани в кухнята заедно с поне

още трийсет човека. Други членове на бандата се тълпяха по коридорите и в стайте на приземния етаж. Марвин седеше начело на кухненската маса. Разсмя се.

– Аха, точ'тва викам и аз – а къде е Грумбълторп? Тогаз оня мотльо, той ми казва къде на майната си е и аз кимам, да, знам го т'ва място.

– Стара къща на булеварда – обясни Лерой. – Много вехта. Строена е когато ония ми ти шибаняци още са ги носили ония ми ти тригълни шапки.

– Кого разпитвахте? – попита Саул.

– Ъ?

– Кой от хората гехихте? – преведе му Джентри. Марвин се ухили.

– Лерой, Джей Би и аз, ние отидохме пак там, кога стана тъмно. 'Коптерът го нямаше, човече. Та чакаме значи до онез кенефни, докат' тоя пич си довлече задника. Имаше си го онова малко парче в глупавия „самострел“ кобур на гащите. Джей Би и аз, ние го останахме да си свали гащите, преди да му речем здрасти. Лерой докара камиона отстриани. Та останахме мотльото да си свърши работата, следтуй го зехме с нас.

– Къде е той сега?

– 'Се още в камиона на отчето Уудс. Що?

– Искам да говоря с него.

– Ъ-ъ – отвърна Марвин. – Сега спинка. Мършата вика, че бил специален агент, видеотехник. Казва, че незнай нищо за нищо. Казва, че няма да говори с нас и сме нагазили в лайната, задето нападаме федерална кука и тъй нататък. Та Лерой и Джей Би му помогнаха да си развърже езика. Джаксън вика, мотльото щял да се опрай, ама сега спинка!

– И Фулър е на някакво място, наречено Грумбълторп, на Джърмънтаун Авеню – обобщи Джентри. – Агентът сигурен ли е?

– Аха – отвърна Марвин. – Дъртата Вуду-кучка била с още една бяла пачавра на „Куин Лейн“. Не бях са сетил. Старите бели кучки се заедно пикат.

– И какво прави тя тогава в този Грумбълторп? Водачът на бандата сви рамене.

– Федералното ченге вика, че се пойче стояла там тая седмица Смятаме, че оттами идва и шибаното и чудовище.

Джентри си проправи път през тълпата и застана до Марвин.

– Добре. Знаем къде е. Да вървим!

– А, не още – отвърна водачът. Обърна се и каза нещо на Лерой, но шерифът го стисна за рамото и го обърна към себе си.

– На майната си с това „не още“ – каза му. – Натали Престън може

още да е жива там, при нея. Да вървим!

Марвин го огледа със студените си сини очи.

– Разкарай се, човече. Когато ще прайм нещо, дай да го прайм кат' хората. Тейлър отиде да говори с Едуардо и момчетата му. Близнаците са при Грумбълторп, проверяват. Лейла и момичетата, те се уверяват къде са 'синките федерални ченговци.

– Аз ще ида сам – заяви Джентри и се обърна.

– Не – отвърна Марвин. – Приближиш ли онуй място, всичките федерални куки ще те познаят и изненадата ни отива на кино. Чакай да се приготвим, иначе те оставяме тука, човече.

Джентри се извърна към него. Водачът на бандата се изправи, щом едрият, бял южняшки шериф се надвеси над него.

– Ще трябва да ме убиеш, за да ме спреш – изръмжа Боби Джо.

– Аха – съгласи се Марвин, – точно тъй.

Напрежението в стаята бе като пред буря. Някъде в къщата гръмна радио и през няколкото секунди, преди да го спрат, мелодията на Мотанун изпълни въздуха.

– Няколко часа, човече – настоя Марвин. – Знам откъде идваш. Няколко часа. Ще го направим заедно, човече!

Джентри поляка се отпусна. Протегна дясната си ръка и младежът я стисна. Пръстите им се сплетоха.

– Няколко часа – съгласи се шерифът.

– Точ'тъй, брат ми – кимна Марвин и се усмихна.

Джентри седеше сам на матрака в празния втори етаж, като почистваше и смазваше рюгера – за трети път този ден. Единствената светлина идваше от окачената лампа със счупен абажур. Тъмни петна бяха ос – яли повърхността на билиардната маса.

Саул Ласки влезе в кръга от светлина, огледа се колебливо и се приближи до седналия Джентри.

– Здравсти, Саул – каза му шерифът, без да вдигне глава.

– Добър вечер, шериф.

– Като знам през какво сме минали заедно, Саул, ще се радвам да ме наричаш Роб.

– Дадено, Роб.

Джентри върна барабана на място и го завъртя. Внимателно, напълно съсредоточен, той вкара патроните – един по един. Саул отбеляза:

– Марвин вече праща първите групи. По двама и по трима.

– Добре.

– Реших да ида с групата на Тейлър... в командния център – допълни психиатърът. – Аз предложих маневрата. За отвлечане на вниманието.

Джентри за миг вдигна очи.

– Добре.

– Не че не искам да съм там, когато докопат Фулър – обясни Саул, – но не мисля, че разбират колко опасен може да бъде Колбън...

– Аз го разбирам – увери го шерифът. – Те казаха ли кога ще бъде?

– Малко след полунощ.

Той остави пистолета настрана и вдигна матрака на стената вместо възглавница. Скръсти ръце на тила си и се облегна.

– Нова Година е – каза. – Честита Нова Година!

Саул си свали очилата и ги обърса с една книжка кърпичка.

– Оpoznал си Натали Престън много добре, нали?

– Тя остана в Чарлстън само още няколко дни, след като ти си тръгна – отвърна Джентри. – Но да, започнахме да се опознаваме...

– Забележителна млада дама – отбеляза психиатърът. – Кара те да се чувстваш така, сякаш я познаваш от години. Много интелигентна и възприемчива млада дама, да.

– Аха – отвърна Джентри.

– Има вероятност още да е жива – допълни събеседникът му. Шерифът погледна към тавана. Сенките му напомнях на петната по билиардната маса.

– Саул – каза той, – ако тя е жива, ще я измъкна, от този кошмар!

– Да – кимна психиатърът. – И вярвам, че ще успееш. Трябва да ме извиниш, но се нуждая от час-два сън преди началото на акцията – и се просна на матрака под прозореца.

Джентри полежа известно време, загледан в тавана. По-късно, когато се качиха да го търсят, вече беше готов и изгаряше от нетърпение.

31

Джърмънтаун, сряда, 31-и декември 1980

Стаята беше без прозорци и много студена. Беше не толкова стая, колкото килер – метър и осемдесет дълъг, метър и двайсет широк, с три каменни стени и дебела дървена врата. Натали блъска и рита по нея,

докато юмруците и краката не я заболяха, но гредите дори не изпукаха. Доста вероятно беше дебелият дъб да има и масивни панти и резе от другата страна.

Събуди я студът. В началото паниката се бе надигнала в гърлото и като киселини, по-настоятелна и болезнена дори от разрезите и синините по челото и. Тя веднага си спомни привеждането зад отрупаните мертеци, светът смърди на пепел и страх, а масивната сянка с косата напредва към нея през мрака. Спомни си как скоочи, хвърли тухлата, която стискаше, и се опита да притича покрай плавно въртящата се сянка. Длани се склучиха върху раменете и; тя изпищя, ритна диво. Последва силен удар в главата и, друг се стовари върху слепоочието и и веждата, в лявото и око рукна кръв, усещаше, че я вдигат и я носят. Мерна небе-то, снега, килната улична лампа, после – мрак.

Събуди се в студа и мрака, достатъчно плътен, да я накара известно време да се чуди дали не е ослепяла. Изпълзя от гнездото одеяла на каменния под и опипа грубо насечените стени на килията си от камък и дърво. Таванът беше прекалено висок, за да го стигне. На едната стена имаше студени метални скоби, сякаш едно време на тях са били окачени полици. След няколко минути Натали успя да различи ивички по-разсеян мрак в основата и на горния ръб на вратата; изглеждаше сякаш мракът отвън е разреден с поне лъч отразено сияние.

Тя опипа наоколо за двете одеяла и се сви трепереща в ъгъла. Главата я болеше страхотно и гаденето се сливаше със страха до такава степен, че и ставаше ужасно зле. Цял живот Натали се бе възхищавала на смелостта и спокойствието в екстремни ситуации, копнееше да бъде като баща си – спокойна и компетентна в положения, в които другите биха треперили безполезно – а вместо това се гушеше безнадеждно в един ъгъл, тресеше се цялата и се молеше – не на някое конкретно божество – ужасното чудовище да не се върне.

Помещението беше студено, но не чак с ледения студ под нулата навън; тук по-скоро студът бе влажен като в пещера. Натали си нямаше представа къде може да се намира. Часовете преминаваха и тя почти задряма, все още трепереща, когато под вратата блесна светлина, после се разнесе звукът от дърпането на многобройни резета и Мелани Фулър влезе в стаята и.

Натали бе сигурна, че това е Мелани Фулър, макар че танцуващото пламъче на свещта, която старицата държеше, осветяваше лицето и отдолу и показваше странна карикатура на човешко същество: бузите и очите – осяани с бръчици, сбръчканият врат – като хармоника, очите –

като потънали в черни ями топчета. Левият клепач сълзеше, оредялата синьо-бяла коса висеше на сбръчкания скалп като нимб от статично електричество. Зад това зловещо видение Натали различи гъвкавото тяло на „шибаното чудовище“ – косата му висеше пред лицето, изплескано с кал и кръв. Счупеният му зъб блестеше жълтеникав на светлината на свещта на старицата. Ръцете му бяха празни и дългите му бели пръсти се гърчеха, сякаш чрез му минаваха разнопосочни течения.

– Добър вечер, скъпа моя – поздрави Мелани Фулър. Носеше дълга нощница и дебел, евтин халат, Краката и бяха потънали в розови пухкави чехли.

Натали придърпа одеялото по-плътено около себе си и не каза нищо.

– Хладничко е, а, скъпа? – попита старицата. – Много съжалявам. Ако ще послужи за оправдание, цялата къща е доста студена! Не знам как хората са живели на Север, преди да измислят парното! – тя се усмихна и светлината на свещта блесна по голите и лигави венци. – Би ли поговорила за минутка с мен, скъпа?

Натали обмисли възможността да нападне жената, докато има свободата да го стори, после да си промъкне край нея в тъмната стая зад нея. Мерна за миг дълга дървена маса – със сигурност антика – и каменни стени отвъд. Но между нея и стаята на мечтите и бе застанало момче то с демоничните очи.

– Ти си донесла моята снимка от Чарлстън и по целия път чак до този град, нали, скъпа?

Натали зина.

Мелани Фулър с жалост поклати глава.

– Нямам желание да те наранявам, скъпа, но ако не говориш с мен доброволно, ще се наложи да помоля Винсент да си поиграе с теб!

Сърцето на Натали се разтупа, когато тя проследи как ужасното чудовище пристъпи една крачка напред и спря.

– Откъде взе снимката, скъпа?

Момичето се опита да намери достатъчно влага в устата си, за да успее да заговори.

– Взех я от господин Ходжес.

– Господин Ходжес ти я е дал? – в гласа на Мелани Фулър прозвуча съмнение.

– Не. Госпожа Ходжес ни позволи да прегледаме филмите му.

– Кои „вие“, скъпа? – старицата леко се усмихна. Светлината на свещта осветяваше скули, опънали кожата като ножове под пергамент.

Натали не отговори.

– Предполагам, че в това „вие“ включваш себе си и шерифа – меко отбеляза Мелани Фулър. – Но защо, за Бога, ти и някакъв чарлстънски полицаи бихте изминали целия път чак дотук, за да преследвате една старица, която не ви е сторила зло?

Натали почувства как гневът пламва в нея, изпълва крайниците и със сила и отмива слабостта на ужаса.

– Ти уби баща, ми! – изпищя тя. Гърбът и застърга по грубия камък, когато се опита да се изправи.

Старицата изглеждаше озадачена.

– Баща ти? Сигурно бъркаш нещо, скъпа!

Натали поклати глава, борейки се да преглътне горещите си сълзи.

– Ти използва проклетия си слуга да го убиеш. Без причина!

– Моя слуга? Господин Торн? Боя се, че бъркаш, скъпа. – Момичето с радост би се изплюло в синьокосото чудовище още в същия миг, но устата и беше пресъхнала.

– Кой друг освен вас ме търси? – попита старицата. – Да не би да сте сами с шерифа? Как ме проследихте дотук?

Натали успя да се изсмее; смехът и прозвуча като семена, дрънкащи в празна кутия.

– Всички знаят, че си тук. Знаем всичко за теб, стария нацист и другата ти приятелка. Не можеш да убиваш вече хора. Няма значение какво ще ми причиниш, ти си свършена... – тя спря, понеже сърцето ѝ се бе разтупкало така, че гърдите я заболяха.

Старицата за пръв път изглеждаше стресната.

– Нина? – попита тя. – Нина ли те прати?

За миг това име не говореше нищо на Натали, но после тя си спомни за последната участничка в триото, което Саул Ласки бе описал.

Спомни си описанието на Роб за убийствата в „Менсърд Хаус“. Погледна в широко отворените очи на Мелани Фулър и видя лудостта в тях.

– Да – каза твърдо, като знаеше, че може би се самоосъжда, но искаше да нанесе удар на всяка цена. – Нина ме прати. Нина знае къде си!

Старицата се препъна назад, сякаш я бе ударила в лицето. Устата и се изкриви от страх. Тя посегна към касата на вратата за опора, погледна към чудовището, което бе нарекла Винсент, но в неговото лице не намери помощ. Изпъшка:

– Уморена съм. Ще говорим после. После! – вратата се тресна, резетата паднаха на местата си.

Натали се сви в мрака и се разтрепери.

Дневната светлина дойде като тънка лента сиво над и под дебелия врата. Натали спеше неспокойно, главата я болеше. Събуди се с усещането за спешна необходимост от действие. Трябваше да се облекчи, а тук нямаше къде да отиде по нужда, пък дори и в тенджерата да е. Тя заблъска по вратата и крещя, докато прегракна, но не получи отговор. Накрая намери хлабав камък в задната стена, драска по него, докато не го измъкна от мръсотията, и използва малката ниша като цукало. Когато свърши, придърпа одеялата си по-близо до вратата и легна там, разтърсвана от ридания.

Опново стана тъмно, когато тя внезапно се събуди. Резетата дрънчаха и дебелия врата полека се отвори. Винсент стоеше на прага. Сам.

Натали отпъля назад, като шареше да напипа хлабавия камък за да го използва като оръжие, но младежът незабавно скочи върху нея, сграбчи я за косата и я издърпа да стане. Лявата му ръка я хвана през грлото и и секна дъха – и волята за борба. Натали затвори очи.

Проклетото чудовище грубо я издърпа от килията и и отчасти я замъкна, отчасти я избута по стръмно, тясно стълбище. Натали имаше време да мерне тъмната кухня от колониалните времена и малко фоайе с керосинова отоплителна печка, която сияеше в миниатюрна камина, преди да се запрепъва нагоре по стълбите. Горещо на върха имаше къс тъмен коридор. Прекосиха го и Винсент я бутна в стая, осветена от свещи.

Натали застина в шок, изумена. Мелани Фулър лежеше, свита в ембрионална поза сред плетеница от покривки и одеяла на ниско походно легло. Стаята имаше високи тавани, един-единствен прозорец с капаци и завеси и беше осветена от поне три дюзини свещи, поставени на пода, масите, полиците, первазите, камината и в квадрат около леглото на старницата. Тук-там бяха пръснати гниещи спомени от отдавна мъртви деца – счупена кукленска къща, люлка с метални решетки, които я превръщаха в нещо като клетка за малък звяр, древни парцалени кукли и притеснително, метър и нещо високо, манекенче-момче, което изглеждаше така, сякаш страда от продължително излагане на радиация: липсваха му цели ивици коса, а олющената, избеляла боя на лицето му бе като осеяна с езерца от подкожни кръвоизливи.

Мелани Фулър се претъркули и я погледна.

– Чуваш ли ги? – прошепна.

Натали извърна глава. Не се чуваше и звук, освен тежкото дишане на Винсент и биенето на собственото и сърце. Не посмя да каже нищо.

– Повтарят го през цялото време – изсъска старницата. – Пратих Ани

до тях, в случай че ни потрябва колата!

Натали погледна към стълбите. Винсент и блокираше пътя за бягство. Очите и обходиха стаята, търсейки възможно оръжие. Металната люлка беше прекалено голяма. Манекенът почти сигурно бе твърде неудобен. Ако имаше нож, нещо остро, би могла да посегне към гърлото на старицата. Какво ли щеше да стори гнусният звяр, ако Вуду-дамата умреше? Мелани Фулър и бездруго изглеждаше мъртва; кожата и бе синя като косата и и на треперливата светлина левият клепащ на старицата бе почти затворен.

– Каж ми какво иска Нина – прошепна Мелани Фулър. Очите и се местеха насам-натам, търсейки да уловят погледа на Натали. – Нина, кажи ми какво искаш! Не възнамерявах да те убия, скъпа моя. Можеш ли да чуеш гласовете, мила? Те ми разказаха, че ще дойдеш! Казаха ми за огъня и реката. Трябва да се обличам, скъпа, но чистите ми дрехи са у Ани и това е много, много далеч, че да ида до там. Трябва да си почина малко. Ани ще ги донесе, когато се върне. Ще ти хареса Ани, Нина. Ако я искаш, можеш да я вземеш!

Натали стоеше, задъхваше се и в нея се надигаше дълбок интуитивен ужас. Може би това беше последната и възможност. Трябва ли да направи опит да се промъкне покрай Винсент, да слезе по стълбите и да намери изхода? Или да нападне старицата? Погледна към Мелани Фулър. Тя миришеше на старост, бебешка пудра и стара пот. В този миг Натали без капка съмнение разбра, че тази твар е отговорна за смъртта на баща и. Спомни си последния път, когато го бе видяла – прегърнаха се на летището два дни след Деня на благодарността, той ухаеше на сапун и тютюн, тъжните му очи и нежна усмивка...

Натали реши, че Мелани Фулър трябва да умре. Стегна мускули и се приготви за скок.

– Омръзна ми упоритостта ти, момиче! – изпищя старицата. – Какво правиш тук горе? Я се връщай на работа. Знаеш какво прави Татко с лошите негри! – старицата в леглото затвори очи.

Нина усети нещо да удря мозъка и като брадва. Умът и пламна. Тя се обърна и падна напред, опитвайки се да запази равновесие. Синапсите и горяха, докато се препъваше наоколо в паралитичен танц. Удари се в стената, блъсна се в нея отново и накрая се стовари в обятията на Винсент. Момчето стисна гърдите и с мръсните си, окървавени пръсти. Дъхът му миришеше като гнила плът. Той скъса предницата на блузата и.

– Не, не – обади се старицата от леглото. – Прави го долу. Върни обратно в къщата, когато свършиш!

После вещицата се надигна на лакът и погледна към Натали с едно отворено око, а от другото се виждаше само бяло под отпуснатия клепач.

– Ти ме излъга, скъпа! Нямах послание от Нина в крайна сметка! Натали отвори уста да каже нещо, да изпищи, но Винсент я стисна за косата и притисна могъщата си длан върху лицето и. Извлече я от стаята и я бутна надолу по стръмните стълби. Вцепенена, тя се опита да отпълзи, ръцете и дращеа по грубите дъски. Винсент не бързаше. Той най-спокойно слезе по стъпалата, сграбчи я точно когато тя се изправяше на колене и я ритна брутално в хълбока.

Натали се търкулна към стената. Опита се да се свие в плътна, невидима топка. Винсент я сграбчи с две ръце за косата и я дръпна здраво.

Пищейки, тя се надигна и го ритна в тестисите с всичка сила. Той с лекота улови крака и го изви силно. Натали се завъртя, но не беше достатъчно бърза; чу глезена си да пука като суха клонка и падна тежко на ръце и върху лявото си рамо. Болката се стрелна по десния и крак като нажежен до синьо пламък.

Тя се обърна назад, когато Винсент извади ножа от военното си яке и отвори със замах дългото острие. Натали се опита да отпълзи настрана, но той посегна надолу и почти я вдигна за блузата и. Платът се скъса отново и хлапето откъсна остатъка от дрехата. Натали продължаваше да пълзи по тъмния коридор, шарейки с ръка пред себе си с надеждата да напипа някакво оръжие. Нямахше нищо, освен ледените дъски на йода.

Винсент пристъпи напред с трополящи тежки ботуши и я яхна. Натали се претъркули по гръб, обърна се и ухапа мръсните му дънки. Усети как зъбите и потънаха дълбоко в мускула на прасеца му. Той не трепна и не издаде нито звук. Острието прелетя покрай ухото и, преряза презрамката на сутиена и издълба дълга болезнена резка на гърба ѝ. Натали изпъшка, отново се претъркули и вдигна ръце в безплодно усилие да спре завръщането на острието. Навън отекнаха експлозии.

32

Джърмънтаун,
сряда, 31-и декември 1980

– Проблемът е – заяви Тони Харъд, – че никога никого не съм убивал.

– Никого ли? – изуми се Мария Чен.

– Никого – кимна той. – Нито веднъж.

Асистентката му също кимна и наля още шампанско в двете им чаши. Лежаха голи, обърнати един към друг, в голямата вана в стая 2010 в „Честнът Хил Ин“. Огледала отразяваха светлината на единствената ароматизирана свещ. Харъд се бе изтегнал по гръб и гледаше Мария Чен през притворените си клепащи; кафявите и колене стърчаха между остриите бели ръбове на неговите, бедрата и бяха разтворени, глезените и докосваха ребрата му в сапунената вода. Мехурчета криеха всичко, освен горната дъга на дясната и гърда, но той виждаше другото зърно, сладко и тежко като ягода в тъмна вода. Възхищаваше се на извивката на гърлото ѝ и на тежкия водопад на черната и коса, когато тя отметна глава да отпие от преливащата чаша шампанско.

– Полунощ е – каза Мария Чен и погледна към златния му ролекс на полицата за кърпи. – Честита Нова година!

– Честита да е! – отвъна Харъд. Чукнаха се. Бяха започнали да пият от девет вечерта. Идея на китайката беше да се изкъпят. – Никога не съм убивал – върна се той на темата. – Не ми се е налагало.

– Да, но май сега ще ти се наложи – отбеляза Мария. – Когато Джоузеф замина днес, той ми препредаде настоятелността на господин Барент точно ти да си човекът, който...

– Аха – Харъд се изправи и остави чашата си на ръба на ваната. Избърса се и протегна ръка. Мария Чен я пое и бавно се издигна от мехурчетата. Харъд използва хавлията нежно, попиваше я до сухо, прокара и двете си ръце иззад нея, за да изтърка с дебелия тъкан гърдите ѝ. Тя прехвърли тежестта си на един крак и леко разтвори бедра, за да може той да я избърше между краката. Накрая Тони хвърли кърпата, вдигна асистентката си на ръце и я занесе в стаята.

За Харъд беше като първи път. Не бе имал жена с нейните пропорции, откакто бе на петнайсет години. Кожата на Мария Чен ухаеше на сапун и канела. Тя изпъшка, когато той проникна в нея и се търкулиха през огромното пространство меки чаршафи. Когато спряха, тя остана отпусната върху него, телата им бяха все още преплетени, ръцете и устите им се притискаха едни към други. Оргазмът на Мария Чен бе внезапен и мощен, стоновете и – тихи. Харъд свърши секунда по-късно, затвори очи и се притисна към нея като падащ алпинист, който се е хванал за последното нещо, способно да спре срутването му в бездната.

Телефонът иззвъня. И продължи да звъни.

Тони тръсна глава. Мария Чен целуна ръката му и се плъзна по

чаршафите, за да вдигне. Връчи му слушалката.

– Харъд, трябва да дойдеш тук веднага – разнесе се възбуденият глас на Колбън. – Адът се е отворил!

Колбън се върна в контролната зала. Агентите седяха пред мониторите, водеха бележки и шепнеха в микрофоните на слушалките си.

– Къде, по дяволите, е Галахър? – поиска да знае шефът им.

– Все още няма вести от него – обади се техникът на пулт две.

– Да се шиба тогава – реши Колбън. – Кажете на Зеления екип да спре да го търси. Прати ги да подкрепят Синьо две при Борсата.

– Добре, сър.

Директорът се спусна по тесния проход и спря пред последната конзола.

– Призраците още ли са в замъка-майка?

– Да, сър – отвърна младата жена пред монитора. Тя превключи и гледната точка се прехвърли от фасадата на къщата на Ани Бишпъп към алеята зад нея. Дори и с усилващите светлината обективи фигурите близо до гаража, на петдесетина метра нататък по пряката, представляваха само сенки.

Колбън преброи поне една дузина.

– Свържи ме със Злато едно – отрязва той.

– Да, сър – техникката му връчи допълнителни слушалки.

– Питърсън, вече виждам над десет души. Какво, по дяволите, става там?

– Не знам, сър. Искате ли да приближим?

– Отказвам разрешение – отвърна директорът. – Бъдете в готовност!

– Още осем неизвестни лица са на „Ашмийд“ – обади се агентът и пулт пет. – Току-що подминаха Белия екип.

Колбън си свали слушалките.

– Къде, по дяволите, е Хейнс?

– Току-що взе Харъд и секретарката му – отвърна мъжът на пулт едно. – В готовност след пет минути!

Колбън си запали цигара и потупа техникката по рамото.

– Свържи се с Хайек и хеликоптерът да дойде тук незабавно.

– Да, сър.

Агент Джеймс Лионард излезе от кабинета на Колбън и го повика:

– Господин Барент е на линия три! Директорът на ЦРУ затвори вратата.

– Колбън слуша.

– Честита Нова година, Чарлз – разнесе се гласът на Барент. По смущенията и кухия тон можеше да се съди, че обаждането е сателитно.

– Честита да е – кимна поздравеният. – Какво има?

– Говорих с Джоузеф преди малко – обясни Барент. – Малко се притеснява за хода на операцията.

– И какво ново? – вдигна вежди Колбън. – Джоузеф винаги се цупи за нещо. Защо не остана тук, щом е толкова шибано загрижен?

– Той твърди, че има други неща на главата си в Ню Йорк – обясни Барент. Последва пауза. – Някаква следа от нашите приятели?

– Имаш предвид дъртия шваба – сети се Колбън. – Не. След експлозията в склада вчера – никакви вести от него.

– Да имаш представа защо Уили ще пожертва един от собствените си полеви агенти, за да терминира доктор Ласки? И защо се е напънал толкова? Джоузеф казва, че се наложило да викнете местната пожарна, за да се справите!

– Че откъде, по дяволите, да знам? – отрязва Колбън. – Виж, дори не сме сигурни, че това там бяха Лухар и еврейчето.

– Смятах, че патолозите ти работят по въпроса, Чарлз!

– Естествено. Но утре е държавен празник. Освен това, поне доколкото можем да определим, Лухар и Ласки са седели върху близо петнайсет километра С-4. Не е останало кой знае колко за патолозите.

– Разбирам, Чарлз.

– Виж – добави Колбън, – трябва да тръгвам. Тук ситуацията се развива...

– Каква ситуация? – попита Барент през смущенията.

– Нищо сериозно. Някой от тия проклети хлапета от бандата се мотат из охраняваната зона.

– Това няма да усложни сутрешните задачи, нали? – притесни се председателят на клуба.

– Няма, няма – отрязва Колбън. – Харъд пристига тук след малко. Ако потрябва, можем да затворим района за десет минути и да се погрижим за онази Фулър предсрочно.

– Смяташ ли, че господин Харъд е годен за тази задача, Чарлз? Колбън смачка цигарата си и запали нова.

– Не мисля, че го бива дори за задачата да си обърше сам задника – отвърна той. – Въпросът е какво да правим, когато се издъни!

– Предполагам, че си обмислил вариантите – поинтересува се Барент.

– Аха. Хейнс е готов да влезе и да се погрижи за старицата. Щом Харъд се издъни, бих искал лично да се занимая с този холивудски клоун!

– Предполагам, че ще препоръчаш терминиране.

– Препоръчвам пъхане на дулото на пистолет в устата на този боклук и да му пръсна шибания акъл из цяла Западна Фили – отсече Колбън.

Последва кратко мълчание, съпроводено само от шума на смущенията.

– Каквото намериш за нужно – обади се Барент накрая.

– О – додаде служителят на ЦРУ, – неговата пичка секретарка също ще трябва да изчезне!

– Разбира се – съгласи се събеседникът му. – Чарлз, само още едно нещо...

Агент Лионард пхна глава в кабинета и събщи:

– Хейнс току-що пристигна с Харъд и момичето. Всички са качени в хеликоптера.

Колбън кимна. На Барент каза:

– Аха, какво има?

– Утре е много важен ден за всички ни – уточни магнатът. – Но моля те, не забравяй, че щом отстраним от играта старицата, господин Бордън остава главната ни цел. Ще се свържеш с него за преговори, ако е възможно, но го терминирай, ако ситуацията го налага. Островният клуб вярва на преценките ти, Чарлз!

– Аха – съгласи се Колбън. – Ще го имам предвид. Ще поговорим после, става ли?

– Късмет, Чарлз – пожела му Барент. Връзката изсъска и прекъсна. Колбън затвори, навлече бронезилетка и бейзболна шапка и пхна своя пистолет в кобура за бърза стрелба в предния джоб на парката си.

Перките на хеликоптера започнаха да се въртят все по-бързо, още докато той тичаше приведен към отворената врата.

Саул Ласки, Тейлър, Джаксън и още шестима по-млади членове на „Соул Брикярд“ гледаха как хеликоптерът излита и заминава на североизток. Бордовият пикап бе спрял успоредно на дървената ограда, на половин пряка от входната врата на контролния център на ФБР.

– Как мислиш? – попита Тейлър. – Там ли е твоя Вуду-мъжки?

– Може и да е – кимна Саул. – Близо до строителните работи на парцела ли сме?

– Най-близко – отвърна бандитът.

– Сигурен ли си, че можеш да запалиш машините без ключове?
Джаксън се обади:

– Кротко, човече. Три месеца в машинната бригада на строителния батальон в Нам¹⁷, преди да ме разкарат. Мога да запаля и майка ти.

– Булдозерите ще стигнат – обади се Саул, като знаеше – а и Джаксън знаеше – че за запалване булдозерът има нужда от доста повече от две вързани жици.

– Хей – обади се бившият. – Аз ги запалвам, а ти ще успееш ли да се справиш с твоите?

– Четири години строителство и поддръжка на кибуц – отвърна Саул. – Мога да изрина майка ти.

– Полека, човече – рече Джаксън, ухилен широко. – Не започвай да ми играеш номера, мъжки. Белите просто нямат подход към хубавите обиди.

– В моята културна група – обади се Саул, – имаме навика да си разменяме обиди с Господ. Каква по-добра тренировка може да има човек за играене на номера?

Джаксън се разсмя и го тупна по рамото.

– Я стига сте дрънкали, вие двамата – обади се Тейлър. – Изоставаме две минути.

– Сигурен ли си, че часовникът ти е верен? – попита Саул. Хлапето го погледна обидено. Протегна му китката си да покаже елегантен „Лейди Елджин“ с 24-каратова златна верижка и вградени диамантени чипове.

– Това не изостава и с пет секунди на година – каза. – Трябва да се размърдаме.

– Добре – каза Саул. – Как ще влезем?

– Кетфиш! – подвикна Тейлър и едно от момчетата отзад бутна задната врата, праметна се на покрива на микробуса, скочи върху триметровата дървена ограда и изчезна от погледите им от другата страна. Другите пет отзад го последваха. Носеха тежки раници, в които подрънкаха бутилки.

Саул погледна към превързаната си лява ръка.

– Хайде – изсъска Тейлър, като се измъкна от кабината.

– Ръката ще те заболи – предупреди Джаксън. – Искаш ли да ти сложа нещо?

17. Разговорно от Виетнам. – Бел. ред.

– Не – отвърна психиатърът. Последва другите нагоре и отатък.

– Това не е законно – заяви Тони Харъд. Гледаше уличните лампи, мостовите и магистралите, които преминаваха под тях, докато се носеха само на стотина метра височина.

– Полицейски хеликоптер – отвърна Колбън. – Лети както си ще. Беше завъртял седалката си така, че едно полюляване стигаше да изпадне от отворения отдясно на борда прозоречен панел. През него нахлуваше студен въздух и невидимите му остриета направо кълцаха Харъд и Мария Чен. Колбън държеше трийсети калибър военна карабина-снайпер „Колт“, гушната в специална стойка на отворения прозорец. Оръжието изглеждаше като подпухнала матрона, натоварено с приставката си за нощно виждане, лазерен прицел и огромен магазинен пълнител. Колбън се ухили и прошепна нещо в микрофона на слушалките си, които едва се виждаха под качулката на парката. Пилотът рязко зави надясно и се завъртя над Джърмънтаун Авеню.

Харъд стисна с две ръце подплатената пейка и затвори очи. Бе сигурен, че единствено коланът му пречи да падне през отворения прозорец и да прелети трийсетте етаж до павираната улица отдолу.

– Червен водач до Контролната кула – каза Колбън, – докладвайте положението!

– Контролната кула слуша – обади се агент Лионард. – Син екип две докладва нашествие на четири автомобила с испански момчета в охранявания район в Челтън и Борсата. Още неидентифицирани групи са засечени в алеята зад Замък едно и Замък две. Група от петнайсет неидентифицирани чернокожи току-що подмина Белия екип едно на „Ашмийд“. Край.

Колбън се обърна и се ухили на Харъд.

– Мисля, че това ще се окаже просто бой между бандитчетата. Чернилия срещу чиканови, в Новогодишната нощ.

– Минава полунощ – обади се Мария Чен. – Вече е първият ден от новата година.

– Както ще да е – отвърна Колбън. – Е, какво пък, да му се не види! Нека си се бият, стига да не прекъсват операцията ни по изгрев. Нали така, Харъд?

Тони Харъд стискаше пейката и не отговори нищо.

Шериф Джентри се задъхваше тежко, докато подтичваше, за да не изостава от водачите. Марвин и Лерой водеха разпръснатата редица от

десетина бойци през тъмен лабиринт ален, задни дворове, обсипани с боклук празни парцели и изоставени сгради. Стигнаха до входа на някаква задна пряка и предводителят на бандата махна на всички да спрат. Джентри видя паркиран на шейсетина метра по-нататък микробус, полу-скрит зад контейнерите и кипнатите гаражи.

– Федерални куки – прошепна Лерой. Брататият юноша погледна към часовника си и се ухили. – Подраняваме с минута!

Джентри отпусна ръце на коленете си и се постара да диша дълбоко. Ребрата го боляха. Беше му студено. Щеше му се да си е вкъщи в Чарлстън, да слуша квартета на Дейвид Брубек на стереото и да чете Брус Катън. Облегна чело на студените тухли и се замисли за случката, станала при напускането на „Къмюнити Хаус“ – нещо, което промени възгледите му и за Джърмънтаун, и за „Соул Брикярд“.

Едно момченце – на не повече от седем или осем – дойде на бегом, тъкмо когато последната група бе готова да излезе. Момченцето изтича право при Марвин.

– Стиви – обърна се към него водачът на бандата, – казах ти да не идваш тук!

Малкият плачеше, като бършеше сълзите си с ръчицка.

– Мама казва, че трябва да се прибереш право вкъщи, Марвин. Мама казва, че тя и Марита се нуждаят от теб вкъщи и трябва да се прибереш веднага!

Марвин отнесе детето в съседната стая и го прегърна. Оттам Джентри дочу:

– ...кажи на мама, че се прибирам веднага щом се зазори. Марита да стои там и да се погрижи за всичко. Нали ще им кажеш, става ли, Стиви?

Това бе притеснило шерифа. Поне досега бандата беше просто част от петдневния кошмар, в който живееше. Джърмънтаун и обитателите му се състояха от идеалните пропорции кошмарни поредици болка, мрак и очевидно несвързани събития, които се случваха около него. Да, знаеше, че членовете на бандата са млади – Джаксън беше изключение, но той бе изгубена душа, посетител, скитник, завърнал се в старите си бърлоги, понеже животът не му бе оставил къде другаде да иде. Джентри беше мяркал и неколцина други възрастни по студените улици; сред тях имаше мълчаливи, измъчени жени, които бързаха за някъде; старци, които се запътваха за голямото Никъде, надничачи от вратите на кръчмите; неизбежните пияници, проснати пред мръсните фасади. Знаеше, че това не е истинското общество, че през лятото улиците и верандите

ще са пълни със семейства, дечица ще скачат на дъже, тийнейджъри ще играят баскет, младежи ще се смеят, облеgnати на излъскани коли. Знаеше, че кошмарната празнота е резултат от студа и новото насилие по улиците, както и от присъствието на нашественическа армия, която се смята за невидима, но с пристигането на Стиви това му знание се превърна в действителност. Джентри се почувства като изгубен в странно, студено място, боец в армията на деца, тръгнали срещу възрастни противници, у които беше цялата власт.

– Тука са, човече – прошепна Лерой.

Три шумни коли, приклекнали ниско, спряха с рев в противоположния край на пряката. От тях се изсипаха смеещи се, пеещи и крещящи на испански младежи. Неколцина отидоха до микробуса и започнаха да блъскат по стената му с бейзбол ни бухалки и тръби. Фаровете на колата светнаха. Някой се разкрещя отвътре. Трима изскочиха от страничната врата на микробуса; един стреля с пушка във въздуха.

– Хайде! – изсъска Марвин.

Колоната с членовете на бандата тихичко спринтира на двайсетина метра навътре в алеята, като се придържаше плътно до гаражите и оградите. Спряха на празно място зад един навес, почти килнат върху ниска метална ограда. Откъм микробуса се разнесоха още изстрели. Джентри чу спортните коли да ускоряват към Джърмънтаун Авеню.

– Грумбълторп – каза Лерой и шерифът надникна през оградата, за да види само малък двор, голямо голо дърво и задната част на каменна къща.

Марвин пропъзля до него.

– Имат решетки на прозорците на първия етаж. Една задна врата. Две отпред. Ще влезем и от двете страни. Хайде!

Той, Лерой, близнаците и още двама прелетяха над оградата като сенки. Джентри се опита да ги последва, закачи се на една тел и тежко се приземи на коляно в замръзналата пръст. Извади рюгера от джоба си и се затича да догони останалите.

Марвин и единият близнак го примамиха към по-близкия ъгъл на къщата. И двамата носеха пушки, а водачът беше вързал червена кърпа на челото и косата си.

– Ще влезем през уличния вход!

Между каменната къща и магазинчето до нея имаше метър и половина висока дървена ограда. Те тримата изчакаха един празен тролей да премине с трополене, тогава Лерой разби с ритник вратата и той и близнакът влязоха гордо, като безгрижно преминаха покрай закованите

прозорци и към двете врати. От двете страни на всяка се издигаха ниски перила – като оградки. Почти на тротоара бе разположена вратата на зимник, закичена с катинар. Джентри отстъпи и огледа фасадата на старата къща. Не се виждаха светлини в нито един от деветте прозореца. Джърмънтаун Авеню беше пуста, с изключение на отдалечаващия се тролей на две пресечки на запад. Ярките, „антипрестъпни“ улични лампи хвърляха жълти отблясъци по фасадите на магазините и по паветата. Нощта носеше застояла, ледена миризма.

– Хайде – прошепна Марвин. Близнакът пристъпи към западната врата и я ритна здраво. Дебелият дъб не поддаде. Водачът кимна и те двамата заредиха пушките си, отстъпиха и стреляха в ключалките. Разлетяха се трески и Джентри отскочи, прикривайки инстинктивно очите си. Двамата стреляха отново и той погледна навреме да види как западната врата увисва и се отваря. Близнакът се ухили на Марвин и вдигна юмрук в знак на триумф, точно когато на гърдите му се появи малка червена точка и се плъзна нагоре към слепоочието му. Хлапето погледна нагоре, докосна челото си така, че кръгчето светлина се появи на опакото на ръката му, и погледна към Марвин с изражение на весела изненада. Звукът от изстрела беше тих и далечен. Тялото на близнака залитна към дървената врата и после падна на тротоара.

Джентри имаше време да забележи, че по-голямата част от тила на младежа липсва, след което вече тичаше, падна на четири крака и запълзя към вратата на страничния двор. Смътно осъзнаваше, че Марвин е прескочил ниските перила и се е насочил към отворената западна врата. Малки червени точки танцуваха по камъните, два изстрела хвърлиха каменна прах в лицето му и той мина през портата, търколи се на десния си хълбок и се удари яко в нещо, точно когато няколко изстрела издъниха оградата и се удариха в замръзналата пръст отляво. Джентри сляпо запълзя към задния край на двора. Откъм улицата се разнесоха още изстрели, но нито един не беше в негова посока.

Лерой дотича задъхан и падна на едно коляно.

– Какво, на майната си?...

– Стрелят през улицата – изпъшка Джентри, изумен да открие, че още стиска рюгера. – Втория етаж или покрива. Използват някакъв лазерен прицел с устройство за нощно виждане.

– Марвин?

– Вътре е, мисля. Близнакът е мъртъв!

Лерой се изправи, махна с ръка и изчезна. Половин дузина сенки притичаха към предната част на къщата.

Джентри пък се понесе към страничната стена на каменната сграда и надникна в задния двор. Задната врата зееше отворена и отвътре струеше бледа светлина. После един микробус спря на алеята; отвори се врата и лампичката вътре за миг очерта силуета на човек, който слиза от шофьорската седалка. Поне половин дузина изстрели изгърмяха от мрачните сенки близо до навеса. Мъжът се срути във вътрешността на колата и някой затвори вратата. Друг крещеше откъм навеса и Джентри видя сенки, които бързо тичаха към голямото дърво. Над главите им се разнесе ревят на хеликоптер и, без предупреждение, ярък прожектор засия надолу, за да залее с ослепителен бял блясък по-голямата част от задния двор. Едно момче, което Джентри не познаваше по име, замръзна като елен срещу фарове и се намръщи нагоре към лъча. Шерифът съзря червена точица да танцува по гърдите на момчето част от секунда преди палтото му да избухне. Не чу изстрела.

Шерифът стисна рюгера с две ръце и стреля три пъти в посока на прожектора. Лъчът продължи да сияе, но се завъртя бясно, осветявайки клонки, покриви и микробуса, докато хеликоптерът се завърташе, за да се издигне по-високо в мрака.

В предната част на къщата се разнесе буря от изстрели. Джентри чу някой да пищи с тънък, висок глас. Чуха се още взривове и откъм микробуса в алеята пробляснаха изстрели, наблизко ревяха двигателите и на други коли. Шерифът погледна към рюгера, реши, че няма време за пререзждане и се хвърли към отворената задна врата на Грумбълторп.

Саул Ласки не беше карал булдозер от години, но веднага щом Джексън смени магнетото, за да съживи зловещия звяр, той се намести в подплатената седалка и се зае да си припомни умения, които не бе използвал, откакто помагаше да разчистят един кибуц преди почти двацет години. За щастие, машината беше „Американ Катерпилър Д-7“, пряк наследник на неговите зверове от кибуца: Саул освободи лоста на маховика, нагласи селектора на скоростите на „неутрално“, бутна главния контрол на запалването към термоустойчивия кожух на двигателя, стъпи на спирачката на дясната гъсеница и я заключи в това положение с щипка, провери, за да се убеди, че важните скорости са в неутрално положение, след което започна да търси стартера на двигателя.

– А-ах! – промърмори, когато го намери. Постави лостовете на трансмисията и компресията на правилните им положения – надяваше се – и бутна стартера навътре, отвори смукача, нагласи дросела, отпусна съединителя и натисна копчето на запалването. Нищо.

– Хей! – изкрещя кокалестият младеж на име Катфиш, който се бе свил до седалката. – Знаеш ли какво, на майната си, правиш, старче?

– Абсолютно! – викна му Саул. Посегна към един лост, реши, че проблемът е в щипката, сграбчи друг и го дръпна назад. Електрическият двигател изскърца и двигателят се съживи. Той намери контролната ръчка, пусна клапана на дросела, даде твърде много газ на дясната страна и за малко да прегази Джаксън, докато той се мъчеше да запали втория булдозер отляво на Саул. Все пак успя да изправи навреме машината, почти я задави и след още неколкосекундна борба я насочи срещу групата фургони на стотина метра пред тях. Дизелови газове и черен дим лъхнаха в лицата им. Психиатърът погледна надясно и видя трима членове на бандата да тичат по неравния терен, редом с булдозера.

– Туй чудо не може ли да кара по-бързо? – извика Катфиш.

Саул се вслуша в пронизителния раздиращ звук и осъзна, че не е вдигнал лопатата. Стори го и машината се стрелна напред със значително по-голям ентузиазъм. Зад тях се разнесе рев и булдозерът на Джаксън също напусна района на строежа.

– Какво ще правиш, когато стигнем там? – извика Катфиш.

– Само гледай! – отвърна Ласки и нагласи очилата си. Нямаше си и най-малко понятие какво ще прави. Знаеше, че всеки миг агентите от ФБР ще успеят да излязат навън, ще се разделят и ще открият огън. Бавноподвижните булдозери бяха лесна цел. Имаха невероятно малък шанс да изминат целия път до фургоните. Саул не се беше чувствал така добре от десетилетия.

Малкъм Дюпри водеше осмина членове на „Соул Брикярд“ в къщата на Ани Бишоп. Марвин бе сравнително сигурен, че Вуду-дъртата е на друго място – в старата къща на авенюто – но екипът на Малкъм имаше задачата да провери къщата на „Куин Лейн“. Нямаха радиовръзка; водачът на бандата бе уредил всяка група да разполага с поне двама куриери – членове на васална банда от групата на осем до единайсетгодишните – които да служат за препращане на съобщения. От групата на Марвин не бяха пристигали такива, но щом Малкъм чу тътнежа на стрелба в посока откъм булеварда, прати половината си група извън алеята и в задния двор на Ани Бишъп. Другите шестима останаха отзад да следят микробуса на телефонната компания, който си стоеше безмълвен и тъмен в края на пряката.

Малкъм, Дони Коулс и ситният, дебел Джими – по-малкият брат на Луис Соларц – влязоха първи, отвориха с ритници кухненската врата

и действаха бързо. Малкълм завъртя смазания и лъскав деветмилиметров автоматичен пистолет, който беше купил от Мухамед за седемдесет и пет долара. В него имаше удължен пълнител с четиринайсет куршума. Дони държеше малък, грозен пистолет с един патрон двайсет и втори калибър, втъкнат в саморъчно направеното дуло. Джейми бе взел само ножа си.

Старицата, която живееше там, не си беше вкъщи и нямаше и следа от Вуду-дамата или шибаното чудовище. Отне им три минути да претърсят малката къща и после Малкълм се върна в кухнята, докато Дони провери предния двор.

– Куп лайна на леглото горе – докладва Джейми, – все е'но някой е събирал багаж на бърза ръка.

– Аха – кимна командирът му. Махна на групата в задния двор и Джеферсън, техният десетгодишен свързочник-куриер, побърза да дойде. – Иди до старата къща на авенюто и виж какво е намислил...

Чу се звукът от отваряне на вратата на гаража и рев на автомобилен двигател. Малкълм махна на останалите, хвърли се през задната врата и се изтъркули на алеята, точно когато от гаража изпълзя една смешна стара кола със странна решетка. Нямаше фарове и старицата на шофьорското място стискаше волана с отчаяната хватка на неопитен водач. Малкълм разпозна бялата жена – онази Бишъп; цял живот я беше виждал из квартала, даже и бе косил малкото дворче, когато беше още съвсем хлапе.

Петима от членовете на бандата блокираха пътя на колата, а той самият пристъпи към вратата на шофьора. Изплашената на вид жена се огледа и после свали прозореца си. В гласа и прозвучаха странни, сънливи нотки.

– Момчета, трябва да се дръпнете. Искам да мина!

Малкълм надникна в колата, за да се убеди, че вътре няма никой друг – там беше само госпожа Бишъп. Той сведе автоматичния си пистолет и се наведе по-близо.

– Съжалявам, но не може да идете никъде, освен...

Ръцете на Ани Бишъп се стрелнаха право нагоре, пръстите и бяха извити като куки. Малкълм щеше да изгуби и двете си очи, ако не бе отметнал инстинктивно глава назад. Въпреки това дългите нокти на бялата жена оставиха осем кървави ивици по бузите и клепачите му. Той изпищя и старата кола скочи напред с рев, като подметна във въздуха малкия Джеферсън и сгази Джейми под лявото си колело.

Малкълм изруга, порови наоколо за пистолета си, падна на едно

коляно и когато го намери, изстреля три куршума по изчезващата кола, преди някой да му викне да се огледа. Той се завъртя, все още на коляно. Телефонният микробус, който бе паркиран в края на алеята, се носеше право към тях. Хлапето завъртя пистолета и осъзна, че като прави това, губи няколко безценни секунди в погрешно движение. Отвори уста да изпищи. Микробусът на ФБР караше с поне сто километра в час, когато предната му броня удари Малкълм в лицето.

– Да изчезваме на майната си оттук! – извика Тони Харъд, когато нещо влетя през прозореца и удари покрива на хеликоптера с глух удар. Последва порой искри. Когато Колбън стреля с пушкалото си в стил „Междузвездни войни“, висяха на около двайсет метра над сграда с равен покрив и през цялото време на муцуната на идиота от ЦРУ цъфтеше тази огромна, глупава усмивка. Хайек, пилотът, очевидно беше съгласен с Харъд, понеже хеликоптерът зави надясно и започна да набира височина, преди шефът му да се извърне от прозореца и да даде заповеди. Ричард Хейнс стоически седеше на мястото на втория пилот и гледаше през прозореца си, сякаш бяха на екскурзионна обиколка. Мария Чен бе разположена отдясно на Харъд и стискаше здраво очи.

– Червен водач до Контролната кула – повика Колбън. Харъд и асистентката му носеха слушалки и микрофони за вътрешна връзка, така че да се чуват през рева на вятъра, двигателя и перките. – Червен водач до Контролната кула!

– Контролната кула слуша – разнесе се женски глас. – Казвай, Червен водач!

– Какво по дяволите става? Чернилки са плъзнали по целия Замък две!

– Точно така, Червен водач. Зеленият екип потвърждава, че е осъществил контакт с неизвестен брой въоръжени чернокожи, които пробват входове Б и Е на Замък две. Златният екип преследва Мишена две в „Де Сото“ от 1953-а година, насочват се на север, успоредно на „Куин Лейн“. Екипи Бял, Син, Сив, Сребърен и Жълт до един докладват контакт с враждебно настроени неизвестни лица. Кметът се обади два пъти.

– Кметът – възкликна Колбън. – Иисусе Христе! Къде е Лионард, за Бога? Край.

– Агент Лионард е навън, разследва раздвижване на строежа. Ще го накарам да се свърже с вас, веднага щом се върне, Червен водач. Край.

– Мамка му – изръмжа директорът. – Добре, чуй. Ще сваля Хейнс на земята, за да надзирава събитията около Замък две. Вземи екипи Син

и Бял да запечатат района от Борсата до „Ашмийд“. Кажи на Зелен и Жълт, че никой не бива да влиза или излиза в Замък две: Схвана ли?

– Потвърдено, Червен водач. Имаме... – разнесе се пронизително стържене и връзката прекъсна.

– Мамка му – повтори Колбън. – Контролна кула! Контролна... Хейнс, превключи на тактическа две-пет. Златен екип? Златен екип, това е Червен водач. Питърсън, чуваш ли?

– Потвърдено, Червен водач – разнесе се притеснен мъжки глас.

– Къде, на майната си, се намираш? Край.

– Пътувам на запад по „Джърмънтаун“, преследвам Мишена две, Червен водач. Край.

– Онази Бишъп ли? Къде е тя...

– А... трябва ни подкрепление, Червен водач – намеси се същият глас. – Две коли, латиноамериканци, ъ-ъ-ъ... ще се свържем с теб, Червен водач. Край.

Колбън се наведе напред и извика на пилота:

– Слизай долу.

Хладнокръвният мъж с червена шапка дъвчеше дъвка.

– Няма къде да кацна, сър. Държа го на тройна нула.

– Я го шибай! – изрева Колбън. – Ако щеш, кацай на Джърмънтаун Авеню. Веднага!

Тони Харъд почти изпищя, когато хеликоптерът падна като асансьор със скъсано въже. Уличните лампи сякаш се устремиха към тях, за миг се мярна нещо горящо на една пресечка вляво от тях, после хеликоптерът забави рязко и меко кацна на плочите и асфалта в средата на улицата. Хейнс незабавно изтича навън и, изящно присвит, се понесе към тротоара.

– Вдигай! – извика Колбън и вдигна палец на пилота.

– Не! – извика Харъд. Кимна на Мария Чен и те двамата се затуткаха с коланите си. – Ние също се махаме!

– Да бе, повярвах ти – изръмжа директорът по интеркома. Харъд си свали слушалките точно когато Мария Чен извади браунинга от чантичката си и го насочи към гърдите на агента от ЦРУ.

– Слизаме сега! – извика продуцентът.

– Ти си мъртвец, Харъд – тихичко му отговори Колбън, Тони Харъд поклати глава:

– Не те чувам, Чък! – извика. – Чао! – след което скочи през лявата врата и се затича към задна уличка, в посока, противоположна на тази, в която бе изчезнал Хейнс. Мария Чен изчака още трийсет секунди и

после се плъзна към вратата.

– И двамата сте мъртви! – процеди Колбън и се усмихна. Погледна към пушката, поставена на стойката на бойницата на десния борд, и после се отпусна.

Мария Чен кимна, изскочи навън и се затича.

– Трийсет метра – нареди Колбън в микрофона.

Хеликоптерът се издигна над жиците и покривите, завъртя се наляво и увисна на десет етажа над улицата. Съветникът на директора на ЦРУ плъзна трийсеткалибровата пушка „Колт“ в положение за стрелба и огледа алеите с нощния мерник. Нищо не помръдваше.

– Твърде много проклетни висулки – промъмори Колбън. Настоятелното бърборене по тактическия канал струеше в ушите му. Чу гласа на Хейнс, който настояваше за отговор от снайперския екип на Зелено едно.

Колбън поклати глава.

– Обратно в Замък две – нареди. – После ще се оправяме с това лайно!

Хеликоптерът се завъртя, наклони се напред, докато набираше височина, и се насочи на изток.

33

Джърмънтаун, четвъртък, 1 януари 1981

Натали Престън лежеше по гръб, вдигнала ръце в безплоден опит да спре ножа на Винсент, когато нещо експлодира в предната врата на Грумбълторп, на два метра нататък по коридора. В тъмното пространство се разлетяха трески. Последва втора експлозия и Натали погледна наляво, през входа към малко антре, където мерна вратата към улицата да се чупи и да се отваря.

В последвалата тишина главата на Винсент се дръпна нагоре и назад, хлапето се държеше като зле програмиран робот. Ножът проблесна в дясната му ръка. Натали не помръдна, не заговори и не смееше да диша.

Последва втора серия експлозии, този път по-далечни. Внезапно в антрето нахлу тъмен силует и се удари тежко в креслото до камината. По голия под се хлъзна пушка, която издрънча в краката на масата.

Висент прекрачи чернокожата си жертва и се насочи към антрето. Натали зърна за миг големите сини очи на Марвин Гейл – в мига, когато „чудовището“ го вдигна – и без да губи повече време, задраска пълзешком към задната част на къщата. Едва сдържа писъка си – болката в глезена беше невъобразима – но прехапа устна, докато не усети вкус на кръв и успя да запази мълчание. Отвън пред къщата се разнесоха още изстрели, а след това се чуха и удари откъм антрето – Марвин и чудовището се биеха. Натали успя да се изправи на левия си крак, точно до входа на помещението с каменния под – според нея беше кухня. Дългата стая имаше заковани прозорци, голямо огнище, две свещи горяха на дългата маса, имаше и добре залостена задна врата. На стената до нея беше облежната пушка-помпа.

Натали изстена тихо и заподскача към оръжието. Почти го бе достигнала, когато във вратата отвън се удариха три изстрела в бърза последователност. Четвъртият и петият разбиха желязната ключалка и дървеното резе, като забиха трески в левия крак и рамото и. Натали отскочи настрана, премести тежестта на десния си крак и се спъна в масата, като я преобърна и силно се удари в пода. Още два изстрела удариха вратата, като видимо я огънаха навътре. На няма и два метра от момичето зееше широко отворена вратата към килера, където я бяха държали затворена – тайникът предлагаше все пак някакво прикритие. Тя задраска напред, пипкайки се в мрака, тъкмо когато някой ритна кухненската врата отвън.

Едно момче – Натали позна единия от близнаците от бандата на Марвин – влетя вътре, последвано от някакъв младеж. И двамата носеха пушки. Скочиха зад преобърнатата маса.

– Не стреляйте! – изпищя Натали. – Аз съм!

– Кой т'ва? – викна близнакът. Изправи се, въртейки пушката в къса дъга.

Натали се плъзна обратно в килера, когато Марвин Гейл изкуцука в кухнята. Ръцете и гърдите му бяха целите оплискани с кръв и той влачеше пушката си за приклада, сякаш бе прекалено уморен, за да я вдигне.

– Марвин! Мамка му, човече, как влезе тук? – близнакът се изправи и сведе оръжието си. Другото момче вдигна глава иззад масата.

Марвин завъртя пушката си нагоре и стреля два пъти. Близнакът политна назад в студеното огнище. Второто момче се търкулна в ъгъла, извика нещо, опита се да стане. Водачът на бандата се завъртя и стреля от бедро. Момчето се удари в стената, политна напред и направо изчезна в една дупка, която бе невидима в сенките.

Натали осъзна, че се е свила, все още придържайки на място скъсания си сутиен. Надникна през откренатата врата на килера и видя Марвин да крачи вдървено към огнището, за да огледа на близнака. После се обърна и притича да надникне надолу в отвора на тунела. Сведе пушката си в дупката и стреля отново.

Натали бързо заподскача нататък по коридора, като остави сутиена си да падне. Кожата по цялото и тяло беше настръхнала. Отвън се носеха зловещи отгласи от престрелка.

„Това е само лош сън! – каза си Натали. – Ще се насиля да се събудя!“ Силната болка от счупения и глезен обаче подсказваше друго.

Винсент излезе в коридора и стъпи с разкрасени крака, дългият нож висеше отпуснат в дясната му ръка.

Натали спря, стиснала ламперииите за опора. Стръмното стълбище към втория етаж се издигаше от лявата и страна.

Винсент пристъпи към нея.

Тя отскочи наляво и изпищя, когато глезенът и се удари в стъпало. Хлипайки, тръгна нагоре по стълбите, въпреки че чу от кухнята да се разнася гласът на Роб Джентри.

Саул Ласки бе дал идеята да ударят в контролния център като нападение за отвличане на вниманието – да ударят бързо, да предизвикат колкото се може по-голямо объркване и после да се махнат. В идеалния случай не би трябвало да има жертви, а дай Боже, да няма и стрелба. Лично той се надяваше да спипа Колбън или Хейнс вътре. Сега, докато булдозерът поглъщаше последните двайсетина метра до фургоните, той се почуди дали теорията му има въобще някакъв смисъл.

Внезапно от лявата си страна зърна някакво движение и на петнайсетина метра във въздуха избухнаха огнени цветя – Тейлър и останалите хвърлиха коктейлите си „Молотов“ по паркираните коли. Полето за кратко се озари от пламъци, а на вратата на главния фургон излезе мъж в бяла риза и черна вратовръзка. Той се взря в пламъците, а после и в двата напредващи булдозера, изкрещя нечута безсмъртна реплика и извади пистолет от малкия кобур на колана си.

Саул се намираще на десетина метра от фургона. Сведе лопатата като щит и осъзна, че така ефективно блокира полезрението си. През воя на двигателя не чу изстрелите, нито внезапния взрив на още един коктейл „Молотов“, но нещо издрънча двукратно в лопатата и откъм решетката се разнесе по-силно тупване. Булдозерът не трепна. Саул вдигна леко лопатата и надникна през процепа, навреме за да види мъжа да

тича обратно към фургона.

– Тука слизам аз! – викна Катфиш и скочи откъм дясната верига, като се претъркули в мрака.

Саул премисли възможността да скочи и той, сви рамене и стисна железото, за да се държи. Вдигна лопатата още една педя.

Последните три метра до фургона бяха по леко нанаягорнище и лопатата на булдозера влезе в постройката на около метър и половина над земята, точно отдясно на вратата. Дървената входна платформа се пръсна и отскочи встрани, когато Саул натисна газта. Той стисна зъби и се притисна назад в дебело подплатената седалка, щом веригите заораха и машината се зае със сериозната задача да смачка дългата подвижна къща.

Целият комплекс се разтърси и после се разтърси отново, когато и булдозерът на Джаксън се удари в него на около пет метра встрани от вратата. Тънкият алуминий се нагъна и се скъса на ивици. Цял прозоречен панел изскочи навън и падна на земята под веригите на булдозера на Саул. В продължение на няколко секунди психиатърът бе уверен, че лопатата ще си прооре път направо през фургона, но после стоманеното острие се блъсна в твърд метал, двете машини се форсираха с вой и централният фургон се отдели от двата други с ужасно скърцане по фланговете. Дългата кутия започна да се пързала назад.

Главната врата се отвори на няколко крачки от лявото рамо на Саул и се появиха раменете на мъж, револвер се завъртя в търсене на цел, след което фургонът изгуби опора и се преобърна. Ръката щръкна право нагоре, стреля два пъти във въздуха и изчезна от ползрение.

Саул сложи предавките на неутрална позиция и скочи долу. Джаксън се отдалечаваше от машината си и двамата се спогледаха в уморено мълчание, след което се прикриха зад калника на една от колите на ФБР.

– Сега какво? – попита Джаксън след минута.

От преобърнатите останки на разбития фургон изпълзяваха хора. Саул видя една жена, на която и помагаша да се измъкне през отвор в покрива. Повечето от жертвите изглеждаха объркани, седяха на студената земя или се движеха без посока, все едно бяха претърпели автомобилна катастрофа. Неколцина обаче бяха извадили пистолети. Психиатърът знаеше, че ще е глупаво да остане дълго на едно и също място. Тейлър и останалите не се виждаха и Саул предположи, че са се върнали в пикапа.

– Търся някого – уточни той.

Изчака, докато и последните агенти се измъкнаха от фургона като мравки, които шъкат около разрушен мравуняк. Няваше следа нито от Чарлз Колбън, нито от Ричард Хейнс. Саул усети горчилката на разочарованието в устата си.

– Най-добре да мърдаме – каза Джаксън. – Те започват да се опомнят.

Ласки кимна и последва по-едрия мъж в сенките.

Преди да му се наложи да се хвърли на земята и да се търкулне право към портата, Лерой видя проснатото на тротоара тяло на близнака и мерна за миг проблясъци на изстрели от третия етаж от другата страна на улицата. Високоскоростните куршуми разбиха оградата от лявата му страна. Струваше му се, че някой от братята отвърща на огъня от западната страна на къщата и нататък по улицата, но знаеше, че жалкият им набор пистолети и няколко пушки не могат да се сравняват с карабините, които използваша федералните ченгета. Още няколко изстрела минаха през оградата и Лерой притисна лице към студената земя.

– Шибана работа, човече – прошепна той.

До каменната стена, на няколко сантиметра от дясната му ръка, лежеше нечие тяло. Той го претъркули – беше отпуснато и натежало като чувал с картофи – и чу как издрънчаха бутилки в евтината раница на гърба на хлапето. Разнесе се остра миризма на бензин.

Това беше Дитър Колман, заек от гимназията в Джърмънтаун и нов член на „Соул Брикярд“. Дитър се бе срещал със сестрата на Лерой няколко пъти. Лерой знаеше, че момчето се интересува повече от училищния театрален кръжок и компютърната лаборатория, отколкото от улицата, но от години молеше Марвин да получи привилегията да се присъедини към бандата. Водачът му бе дал тази възможност едва миналата седмица. Високоскоростният куршум бе отстранил с хирургическа точност по-голямата част от гърлото на момчето.

Лерой отново обърна трупа по корем и дръпна презрамките на раницата, като през цялото време си мърмореше под нос.

– Ти си просто шибан тъпак, Лерой, драги. Глупаво лайно, човече. Винаги правиш тъпотии!

Издърпа презрамките, усети, че бензинът от счупената бутилка вече просмуква гърба му и поклати глава. Пъхна в колана си безполезния пистолет двайсет и пети калибър и, без да си даде време за размисли, отвори портата и хукна.

Два изстрела изтрещяха един след друг и единият куршум се удари

в петата на маратонката му, но Лерой не спря. Прелетя през редица от кофи за боклук до входа на алеята и после вече скачаше към стълбата на аварийния изход.

– Страшно тъпа идея като за начало! – промърмори, докато се катереше нагоре.

Прозорците на обърнатата към алеята фасада започваха чак след третия етаж – площадките имаха само заключени метални врати без външна дръжка.

– Тъпо, тъпо! – прошепна Лерой и се присви отдясно на вратата. Потупа панталоните и джобовете на палтото си. Нямаше кибрит, запалка, нищо... Започна да се смее на глас, когато три сенки изтичаха в алеята от задната страна на сградата. От наблюдателната си точка, намираща се десет метра над тях, Лерой различи белите им лица и ръцете им, докато куките гледаха нагоре с вдигнати оръжия.

– Няма къде да ходиш, човече – промърмори си.

Притисна плътно лицето и корема си към тухлената стена, когато първият куршум издра площадката с порой от искри. Вторият изстрел се вряза в подметката на дясната му маратонка и подметна крака му във въздуха. Лерой усети внезапно вцепенение и се взря в черното изходи отверстие върху бялата си обувка.

– Майтапите ли се с мен? – прошепна си.

Стоманената врата се отвори и на аварийната стълба излезе мъж в тъмен костюм. Носеше странна на вид пушка. Лерой му я издърпа и го удари в гърлото с нея, като го преметна назад върху перилата и използва вцепенения си десен крак да предпази вратата от затваряне. Отдолу не се чуваха изстрели, но той виждаше белите лица да напредват към удобен за стрелба ъгъл. Мъжът се сгърчи и се опита да го нападне. С едната си ръка посегна към лицето на Лерой, а с другата дръпна приклада на пушката, опрян в гърлото му.

Младежът налегна с рамо и цялата си тежест върху противника като избута мъжа още по-навън върху перилата.

– Да имаш кибритче, човече? – прошепна.

В стаята зад тях се чуваха стъпки. Лерой бръкна с лявата си ръка в джоба на агента и измъкна златна запалка.

– Благодаря, Исусе – каза на глас и остави човека да падне, заедно с пушката и тъй нататък, в алеята на десет метра по-долу. Влезе в стаята точно когато отдолу отново започнаха да стрелят.

– Дали... – поде друг бял боклук с готов за стрелба пистолет. Трима други стояха до прозореца, където на тежки триноги бяха поставени

странни карабини и телескоп. Лерой мерна съгъваеми столове, маса за карти, отрупана с храна и кутии от безалкохолно. До стената бяха струпани няколко радиоапарата.

– Не мърдай! – извика белият боклук и насочи пистолета си в гърдите на младежа.

Ръцете му вече се вдигаха. Той щракна запалката; усети горещина-та от малкото пламъче до дясното си ухо.

– Имам късмет. Запали се от първия шибан път – каза Лерой и пу-сна запалката в отворената си раница с бутилки, пълни с безоловен бен-зин „Шел“.

Ани Бишъп се намираше на половин пресечка от Грумбълторп ко-гато чу експлозията. Тя продължи да кара с твърди трийсетина километ-ра в час, стиснала здраво воланата на колата, втренчила немигащ поглед право пред себе си. Всички прозорци на третия етаж на сградата срещу Грумбълторп излетяха в порой от хиляди парченца. Блестеше и пламте-ше стъкло, което се сипеше като сняг по Джърмънтаун Авеню. Трийсет секунди по-късно се появиха и пламъци. Ани Бишъп спря на тротоара пред имението и превключи ръчката на скоростите на стоп. По силата на навигите с давност над трийсет години, тя вдигна и ръчната спирачка.

Пламъците от горящата сграда вече бяха много по-ярки, хвърляха оранжеви сенки по Грумбълторп и целия участък от улицата. Разнесе се откъслечна стрелба на пушки. На стотина метра от блока половин дузи-на дългокраки силуети притичаха през улицата. Точно зад дясното коле-ло на колата, по лице, на улицата лежеше някакво момче. Малък тъмен басейн се бе появил изпод разбитата му глава и се стичаше в канала.

Горящата сграда от другата страна на улицата издаде силен при-пукващ звук, сякаш стотици тежки клони са се счутили едновременно. От време на време избухваше по някой патрон – звучеше почти като че ли се готвят пуканки. Някой изпищя в далечината. Разнесе се вой на си-рени. Ани Бишъп седеше в своето „Де Сото“ от 1953-а година, втренче-на право напред, с ръце на волана, в очакване.

Джентри влезе бързо през задната врата, насочил рюгера пред себе си. Преобърнатата маса му предлагаше укритие и той го прие, като тежко падна на едно коляно и се огледа.

Старата кухня бе осветена от една свещ на тезгяха и друга, която гореше настрана на пода. Близнакът – Джи Ар – беше проснат мъртъв в

голямото огнище на метър и нещо зад Джентри, а подплатеното му палто бе скъсано от гърлото до слабините. По лицето, гърдите и краката на трупа бяха полепнали пера от якето. Останалата част от кухнята бе празна. Тясната врата към килер или малка стая до входа в коридора беше отворена и му пречеше да види какво има отатък.

Джентри насочи рюгера към вратата на килера, но от коридора отвъд се чуваха звуци. Той осъзна, че диша през устата си – твърде бързо при това – и скоро ще се хипервентилира. Задържа дъха си за десет секунди. В стрелбата отвън настъпи пауза и след кратката тишина той чу меко подраскване в сенчестия ъгъл зад себе си. Завъртя се на коляно и се взря в Марвин Гейл, който сякаш се издигаше от каменния под, издърпвайки се нагоре като човек, който излиза от плувен басейн. Дори на слабата светлина Джентри различи, че на лицето на водача на бандата липсва всякакво изражение, очите му са само бели процепи и се виждат зеници като топлийки.

– Марвин? – каза шерифът на глас и в същия миг момчето вдигна от Дълбините на дупката, в която стоеше, една пушка. Прицели я в главата на Джентри и натисна спусъка.

Разнесе се шракване при удара на чукчето.

Шерифът на свой ред вдигна рюгера и се прицели, докато Марвин напомпваше пушката и стреляше пак; чукчето отново удари на празно. Боби Джо натисна спусъка достатъчно силно да вдигне предпазителя на рюгера; след това го хвана с палец и го свали.

– Мамка му! – каза тихо и скочи напред, докато пародията на Марвин Гейл хвъляше пушката и се измъкваше от входа на тунела.

Момчето бе по-ниско и по-леко от Роб Джентри, но беше и по-младо, а също и по-бързо – и охранявано от демонична енергия. Шерифът не знаеше дали би могъл да го победи в тъй-наречен „честен“ бой; не изчака и да разбере. Бе стигнал до ъгъла, докато Марвин още се мъчеше да се изправи на крака. Завъртя рюгера в широка дъга и с дългото дуло удари младежа по слепоочието. Марвин падна долу, претъркули се и замря. Джентри коленичи до него, напипа пулса му и вдигна глава навреме да види отвратителното чудовище, застанало на вратата на килера. Шерифът стеля два пъти. Първият изстрел удари камъка, където видеинието бе стояло преди секунда, вторият мина през вратата на килера. Чува се тежки стъпки в коридора. Отвън се разнесе приглушеният трясък от взрив.

– Натали! – изкрещя Боби Джо. Почака секунда и отново извика името и.

– Тук, Роб! Внимавай, той... – гласът на Натали секна. Звучеше така, сякаш тя се намира наблизо, в коридора.

Джентри се изправи, избута масата настрани и се затича по посока на гласа ѝ.

Натали бе изпъзляла колкото се може по-високо по стълбите, като се надяваше поне да успее да ритне Винсент в лицето, ако не друго. Внезапно осъзна, че не е сама. Насили се да спре да гледа през рамо и вдигна глава.

Мелани Фулър стоеше на горната площадка, на метър от главата и. Носеше дълга фланелена нощница, евтин розов халат и пухкави розови пантофи. Светлината на свещта от детската осветяваше дървото и като света лице, бръчките се бяха групирани на плисета, които се превръщаха в оврази; черепът се опитваше да скъса маската от мъртвешка кожа. Острите и къдри сини коси изглеждаха твърде оредели, повехналият и скалп прозираше под тях на ивици, сякаш химиотерапия или друго лекарство са предизвикали косопад на наръфани кичури. Лявото око на Мелани Фулър беше затворено и гротескно подутото, а от дясното се виждаше само пожълтелият белтък. Тя се усмихна и Натали видя, че изкуствената горната челюст на жената виси хлабаво от венеца. Езикът ѝ се появи, черен като изсъхнала кръв на светлината на свещите.

– Какъв срам, скъпа – каза Мелани Фулър. – Покрий се!

Натали потрепери и стисна парцалите от блузата пред гърдите си. Гласът на старицата беше триумфален ромон на смъртта; дъхът и осмърдя стълбището с миризмата на гнилоч. Какво друго оставаше, освен да се опита да запълзи към нея, да докопа в ръцете си този сбръчкан врат?

– Натали! – разнесе се гласът на Роб. Тя се сви на счупените дървени стъпала и му отвърна. Къде беше Винсент? Опитваше се да предупреди Роб, когато Мелани Фулър слезе бързо три стъпала и я бутна по рамото с розовия си пантоф.

– Тихо, мила!

Джентри излезе в коридора с вдигнат пистолет. Погледна към Натали и очите му се разшириха.

– Натали. Мили Боже!

– Роб! – изплака тя, използвайки всяка секунда, в която съзнанието и оставаше свободно. – Внимавай, проклетото чудовище е точно...

– Шшш, скъпа – каза Мелани Фулър. Старицата наклони глава настрани и погледна към Джентри със съсредоточеното внимание на

лудостта. – Знам кой си – прошепна тя, разхлабените и челюсти пръскаха слюнка при всяка дума. – Но не гласувах за теб!

Той погледна през рамо към коридора, файето и предната стая. Пристъпи към стълбите, притисна гръб към стената и вдигна револвера си – и продължи да го вдига, докато не го насочи в гърдите на Мелани Фулър.

Старицата бавно поклати глава.

Револверът слезе надолу, сякаш го дърпаше някаква магнитна сила, потрепери, успокои се и остана прицелен право в лицето на Натали Престън.

– Да-а, сега! – прошепна Мелани Фулър.

Тялото на Джентри се сгърчи, очите му се разшириха и лицето му взее да почервениява все повече. Ръката му трепереше яростно, сякаш всеки нерв в му се бореше със заповедите на мозъка. Китката му стискаше пистолета, а пръстът му натискаше спусъка.

– Да-а – прошепна Мелани Фулър. В гласа и пролича нетърпение. Пот изби по лицето на Джентри и просмука ризата, която се подаваше под разкопчаното му яке. На врата му се изпънаха жили и на слепоочията му избиха вени. Лицето му се стегна в маска от усилие и невъзможна задача за мускули, ум и воля. Пръстът му се сви върху спусъка. Разхлаби се, сви се, чак докато предпазителят на револвера се вдигна... падна...

Натали не можеше да мръдне. Тя се взираше в маската на агония и не виждаше нищо друго, освен сините очи на Роб Джентри.

– Това отнема твърде мно-о-го време – прошепна Мелани Фулър. Тя избърса чело, сякаш се бе уморила.

Джентри залитна назад, сякаш бе участвал във война на невидими титани и противниците му са пуснали техния край на въжето. Препъна се заднишком в коридора и се плъзна по стената. Изтърва револвера на пода, докато се бореше да си поеме дъх. Натали видя как за миг на лице-то на Роб се изписва гордост от упеха и очите им се срещнаха. За мит.

Винсент излезе от файето и светкавично завъртя ножа си два пъти на нивото на корема. Джентри зина и вдигна ръце към гърлото си, сякаш можеше да запуши зейналата рана с натиск. Като че ли успя – за няколко секунди – после кръвта плисна между пръстите му, ливна се в невъобразими количества надолу по ръцете му и по гърдите и корема. Шерифът се хлъзна странично надолу по стената, накрая главата и лявото му рамо нежно се удариха в пода. Погледът му тъй и не се отклони от лицето на Натали, докато клепачите му полека се спускаха – момче,

което сънливо затваря очи за следобедна дрямка. Тялото на Джентри конвулсивно потръпна и застина в Смъртен гърч.

– Не! – изпищя Натали и скочи в същия миг. Бе се качила осем стъпала нагоре и сега скочи надолу над тях, с главата напред. Удари долното стъпало толкова силно с лявата си ръка, че усети нещо да се чупи в рамото и. Не обърна внимание, пренебрегна болката, пренебрегна усещането за пръсти, които ровят в мозъка и като мушици по прозоречно стъкло, пренебрегна и втория удар, когато се търкулна по твърдия под – по краката на Роб! – и се блъсна прасците на Винсент.

Натали не мислеше. Тя остави си да прави каквото трябва, каквото му беше наредила да стори още преди да скочи.

Винсент се олюля, размахал ръце в опит да запази равновесие след сблъсъка с нея. Трябваше да извие торса си настрана, за да насочи ножа към Натали.

Тя не спря, за да се замисли, докато се търкулваше по гръб. Протегна дясната си ръка да напипа тежкия револвер там, където знаеше, че се намира, вдигна го нагоре и го насочи напред. Застреля Винсент право в зиналата уста.

Откатът тласна ръката и обратно към пода и ударът на куршума направо отхвърли Винсент във въздуха. Той се удари в стената на два метра над пода и остави широка кървава следа, докато се плъзгаше надолу.

Мелани Фулър бавно слезе по стълбите, пантофите и стържеха мекичко по дървото.

Натали се опита да използва лявата си ръка, за да се изправи, но се хлъзна странично към краката на Роб, Сведе пистолета надолу и се издърпа до седнало положение. Трябваше да пропъди с примигване сълзите си, за да успее да се прицели.

Старицата беше на метър и половина и на две стъпала над нея. Натали очакваше пръстите в съзнанието ѝ да я стиснат, да я спрат – но последва нищо. Тя натисна спусъка веднъж, втори път, отново...

– Човек винаги трябва да брой патроните, скъпа – прошепна старицата. Тя слезе по последните стъпала, прекрачи през краката на Натали и се завлече към вратата. Спря веднъж и погледна назад. – Довиждане, Нина. Пак ще се видим!

Мелани фулър за последен път огледа коридора и къщата, отключи разбитата входна врата, излезе на осветената от пожара улица и изчезна.

Натали захвърли пистолета и се разплака. Допълзя до Роб, извлачи го за раменете, за да го отдели от проснатото тяло на Винсент и положи

главата му в скута си. Кръвта напои дрехите ѝ, пода, всичко. Тя се опита да използва парцали от скъсаната си риза да попие палтото и предницата на ризата му, но се отказа.

Когато Саул Ласки и Джаксън влязоха пет минути по-късно, гонени от пламъците, сирените и подновената стрелба отвън, я намериха с главата на Роб все още в скута ѝ, да му пее тихичко и да гали челото му с нежните си пръсти.

34 Мелани

Никак не ми се искаше да напускам Грумбълторп, но в момента нямах голям избор. Районът просто бе потънал в разруха; цветнокожите бяха избрали новогодишната нощ да вдигнат едно от безмислените си въстания, за които бях чела толкова време. Никога не се случваха такива неща преди тъй наречените „вълнения за граждански права“ от последните две-три десетилетия. Баща ми често казваше, че ако дадеш на негрото една педя, ще ти поиска пет метра и ще вземе километър.

Куриерът на Нина – цветнокожото момиче, което щеше да изглежда привлекателно, ако не беше сплъстената и коса, заради която приличаше на Пиканини – почти успя да ме убеди, че Нина не я е пратила, но прозрях през маската ѝ. Гласовете ми казаха. Те бяха много силни онзи последен ден и нощта в Грумбълторп. Признавам, трудно ми беше да се съсредоточа над по-маловажните неща, докато се опитвах да разбера какво ми казват гласовете – със сигурност на младо момче и момиче, с напевен, почти английски акцент.

Някои от нещата бяха безсмислени. Те ме предупреждаваха за пожар, мост, река, дъска за шах. Чудех се дали това са истински събития от техния живот – може би последните катастрофи, отнесли техните млада животи. Но предупрежденията за Нина бяха достатъчно ясни.

Накрая двамата емисари на Нина – доведени през целия път от Чарлстън – се оказаха просто незначителни пречки. Жал ми беше да губя Винсент, но, ако трябва да си го призная честно, той си изигра ролята. Не си спомням съвсем ясно онези последни мигове в Грумбълторп. Помня, че имах ужасно главоболие от дясната страна на главата си. Когато Ани опаковаше багажа, преди да ме прибере, я накарах да ми донесе опаковка „Дристан“. Нищо чудно че синусите ме боляха в този студен, влажен, недоброжелателен северен климат.

Ани се наведе през предната седалка и ми отвори вратата на колата, щом излязох от Грумбълторп. Сградата от другата страна на улицата гореше – без съмнение, дело на проклетите негри бунтовници. Когато госпожа Ходжес идваше на гости и бърбехме за последните изцепки на Севера, тя рядко пропускаше да отбележи, че предполагаемо бедните, потиснати и дискриминирани от обществото – без изключения – крадат скъпи телевизори и хубави дрехи при първа възможност. Тя смяташе, че цветнокожите са могли да окрадат белите до шушка, докато са им били слуги, и после са продължили да го правят – дори и сега, когато зависят от добруването им. Това беше едно от малкото мнения на тази шумна старица, които споделях.

На задната седалка на колата Ани бе натоварила три куфара. Единият от големите съдържаеше моите дрехи, другият беше с парите в брой и останалите акции от спестяванията на домакията ми, а в по-малкия имаше дрехи и лични вещи на самата Ани. Сламената ми чанта също беше там. На пода до задната седалка бе положена дванайсетзарядната пушка, която сладката Бишъп държеше у тях.

– Да вървим, скъпа – казах и се облегнах на седалката.

Ани Бишъп караше като костенурка. Напуснахме Грумбълторп и горящата сграда и поехме бавно на северозапад по Джърмънтаун Авеню. Погледнах зад нас и забелязах, че там, където „Куин Лейн“ излиза на булеварда, се води нещо като въоръжен сблъсък... или може би просто кавга? Микробус и две ниски, непривлекателни коли се бяха блъснали на кръстовището. Не се забелязваше полиция.

Подминахме Пен Стрийт и „Коултър“ и приближавахме Чърч Стрийт, когато два микробуса – съвсем обикновени на вид – излязоха пред нас на улицата, блокирайки пътя ни. Накарах Ани да отбие по тротоара отляво и да се пропъхне покрай тях. От единия бус наизскачаха някакви мъже и взеха да размахват оръжия, но много бързо ги прибраха, след като човекът, когото гледах, обърна револвера си в тяхна посока и започна да стреля по колегите си.

Пълна неразбория! Ако тези господа бяха дошли да арестуват цветнокожите метежници, нека се занимават със задачата си и да оставят две бели дами на спокойствие!

Излязохме на Маркет Стрийт. Бронзовият войник-янки, застанал на върха на паметника си, се забелязваше ясно дори в мрака. При едно от първите ни излизания Ани ми беше казала, че гранитът е от Гетисбърг.¹⁸

Сетих се как генерал Лий отстъпваше в дъжда, разбит този ден, но не и победен, изнесъл от това ужасно клане цялата гордост на

Конфедерацията непокътната, и се почувствах по-добре по отношение на сегашното си временно отстъпление от бойното поле.

Докато се спускахме до булеварда, наоколо проблясваха лампите на пожарни, полицейски коли и други специализирани автомобили. Зад нас единият от микробусите и тъмен седан ускоряваха в наша посока. Чух странен звук и надникнах да видя бляскащи зелени и червени светлини над покривите.

– Завий наляво – казах. Когато го сторихме, вече бях достатъчно близо, че да видя лицето на шофьора на една пожарна, с нахлупена каска на главата. Затворих очи и бутнах. Дългата пожарна кола зави рязко в средата на улицата, подскочи по релсите на тролея и се удари в микробуса – близо до вратата за пътниците. Бусът подскочи, претъркули се няколко пъти и спря с колелата нагоре на средата на Маркет Скуеър. Мернах тъмния седан да се пързая странично в опит да избегне червения калник на пожарната, която сега блокираше улицата. След това се понесохме по „Скул Хаус Лейн“ и се отдалечихме от хаоса.

От всички дейности, с които помагах на Ани да се справи, най-трудно беше да я накарам да кара с повече от петдесет километра в час. Трябваше да съсредоточа цялата си воля, за да я накарам да управлява колата тъй, както аз искам. В крайна сметка точно през нейните сетива видях улицата да се осветява, чух звука на перките – все още зад нас – и гледах как малкото останали по улиците коли бързаха да се отдръпнат от пътя ни.

„Скул Хаус Лейн“ беше приятна улица, но не бе предназначена за преминаването на „Де Сото“ '53 със скорост от над сто и двайсет километра в час. Зелена кола излетя на платното зад нас и ни последва. От време на време мярках хеликоптера, устремен над покривите, успоредно на нас отляво или отдясно. Накарах Ани да натисне спирачката и да качи колата на тротоара, после да ускори... и внезапно задният десен прозорец побеля и избухна навътре. Погледнах назад и видях, че в него са се отворили две дупки, големи колкото юмука ми.

Чернокож без палто стоеше и махаше отстрани на пътя, когато приближихме Ридж Авеню. Щом зелената кола приближи, той хукна напред и се метна пред нея. Гледах в огледалото как преследвачът ни завива надясно, удря се в бордюра с поне сто и четирийсет километра в час и изпълнява пълно салто във въздуха, преди да се гмурне през

18. Край Гетисбърг се е състояла най-голямата битка през Гражданската война, продължила три дни, в която загиват над 7 000 души, а ранените са над 40 000. – Бел. ред.

стъклените витрини на сергията за хамбургери на Джино.

Порових в жабката за улична карта на Филадельфия, като същевременно се опитвах да карам чрез Ани. Търсех магистрала, която да ни изведе от този кошмарен град, и макар че наоколо имаше цял куп зелени знаци, стрелки и примигващи светофари, няхах представа по кой път да поема.

През счупения прозорец се разнесе невероятен звук и големият хеликоптер прелетя на десетина метра вдясно от нас. На светлината на уличните лампи видях пилота от другата страна и един човек с бейзболна шапка, който се наведе към нас. Хилеше се маниакално и държеше нещо в ръце.

Накарах Ани рязко да завие надясно по една изходна рампа. Лявото задно колело на „Де Сото“-то забуксува по меката пръст извън асфалта и за секунда се включих изцяло в управлението, контра-завъртането, натиска на газта и опитите на Ани да ни предпази от катастрофа.

Хеликоптерът изрева от лявата ни страна, докато завивахме по безкрайната детелина. Червена точка затанцува за част от секундата по прозореца и лявата буза на Ани. Незабавно я накарах да настъпи газта до дупка, старата кола подскочи напред, точицата изчезна и нещо удари задния ляв калник на колата с тежко издрънчаване.

Внезапно се озовахме на мост над реката. Не исках да съм на мост; търсех магистрала.

Хеликоптерът вече беше от дясната ни страна, на същото ниво като нас. Червената светлина засия за миг в очите ми, след което накарах Ани да завие наляво и да ни нареди до един микробус Фолксваген, за да го използва за щит между летящата машина и нас самите. Шофьорът на „щита“ внезапно се килна напред, а колата му зави надясно – право към перилата. Хеликоптерът приближи още – неясно как успяваше да лети странично със сто и шейсет в час.

Слязохме от моста. Ани зави остро наляво и ние заподскачахме по разделителната ивица, като на косъм се разминахме с полукаравана, която ни бибишна с клаксона си, след което излязохме при голям знак, на който пишеше „Президентски апартаменти“. Четири празни летни се разгъваха пред нас, а живачните лампи създаваха изкуствено дневно осветление. Червените и зелени светлилки проблеснаха, докато хеликоптерът ръмжеше на не повече от пет метра над главите ни, направи завои и увисна настрани на стотина метра пред нас.

Беше твърде ярко, твърде голо, твърде лесно. Пътят бе дълга галерия на стрелбище, а ние играехме ролята на малките метални патета.

Накарах Ани да завие рязко вляво. Гумите издадоха ужасен звук по асфалта и после намериха опора, изстрелвайки ни в тесен, небелязан черен път, не по-широк от алея към гараж.

Пътят вървеше на югоизток под издигнат участък от архитектурно-то чудо, което според картата пред мен трябваше да се нарича „Суилкил експресен път“. „Път“ е твърде щедро описание. Беше просто неравно, посипано с чакъл платно. Циментови стълбове и опорни греди проблясваха на светлината на фаровете ни и прелитаха край прозорците. Роклята и пуловерът на Ани бяха просмукани с пот. На лицето и бе изписано много странно изражение. Хеликоптерът се появи от лявата ни страна – летеше ниско над железопътната линия, успоредна на магистралата. Колоните минаваха между нас и тях, усилвайки усещането за висока скорост. Собственият ни стар спидометър показваше двеста километра в час.

Недалеч пред нас чакъленият път свършваше, а лабиринтът на разположената отгоре детелина създаваше гора от стотици колони, насечени бетонни стени и кръстосани участъци. Беше гора от метал и бетон.

Внимавах Ани да не заклини спирачките, но сигурно се пързалияхме половин дължина на футболно игрище, вдигайки облак прах, който ни покри и превърна фаровете ни в две изкривени шахти жълта светлина. Прахът отмина. Бяхме спрели на няма и два метра от една стена с размер на малка къща.

„Де Сото“-то пропълзя покрай нея и пое бавно между колоните, предпазливо преминавайки от едно пътно укритие към друго. Сигурно имаше поне петнайсет пътни ленти по детелините над нас, голяма част от които се отклоняваха към моста, а това добавяше още сумати камиони камъни и стоманена гора за укритие.

Преминахме поне стотина метра в този лабиринт, когато накарах Ани да спре до един циментов остров, да угаси двигателя и да изгаси фаровете.

Отворих очи. Бяхме като мишки, попаднали в странна катедрала. Огромни колони крепяха пътна настилка на по на петнайсет метра височина тук, двайсет и пет там, че дори и повече в основата на трите моста, които пресичаха тъмната Суилкил Ривър. Цареше тишина, като се изключи далечният шум на движението над главите ни и още по-далечната свирка на влака. Преброих до триста, преди да посмея да се надявам хеликоптерът да ни е изгубил и да е отлетял нататък.

Когато се появи, вдигна ужасяващ шум.

Пъклената машина висеше на десет метра под най-високия пътен

участък, звукът на двигателя и перките му се отразяваше от всяка повърхност, а прожекторът се въртеше като побесняло око на циклоп. Хеликоптерът пое бавно, перките така и не доближиха колона или опора, а опашката се въртеше като главата на наблюдателна котка.

В крайна сметка прожекторът ни откри и ни прикова на място в немигация си поглед. По това време вече бях изкарала Ани навън. Тя държеше пушката несръчно и я облегна на покрива на „Де Сото“-то за опора.

Веднага щом я накарах да стреля, разбрах, че е прекалено рано, че хеликоптерът още е твърде далеч. Трясъкът от изстрела се добави към вече непоносимия шум, но не постигна нищо друго.

Откатът тласна Ани две крачки назад. Ударът на високоскоростен куршум отметна пушката във въздуха и събори нея самата. Аз вече се бях проснала на пода, когато вторият изстрел разби предното стъкло и го пръсна на ситни парченца по предната седалка.

Ани съумя да стане, да изкуцука до колата и да завърти ключа на запалването с лявата си ръка. Дясната висеше безполезна, почти отделена от рамото. Под скъсаната дреха и вълната се виждаше гола кост.

Подкарахме направо под хеликоптера – отчаяна мишка, която се крие между краката на изумена котка – и после се понесохме с рев по посипания с чакъл път, временно насочени встрани от реката; в дървенияшки блъф се засилвахме към тъмния мост.

Хеликоптерът забърза след нас, но клоните на голите дървета от двете страни на чакълената пътека бяха сведени достатъчно ниско, за да ни закриват поне докато се движим. Излязохме на дървено мостче, платната на завиващата на юг магистрала бяха отдясно, а железопътната линия и реката – от лявата ни страна. Нямахме избор: хеликоптерът отново бе зад нас, дърветата тук бяха твърде нарядко за прикритие и нямаше как „Де Сото“-то да се спусне по стръмния и обрасъл склон към магистралата на стотина метра под нас.

Завихме наляво и ускорихме по тъмния мост. И спряхме. Това беше железопътен мост, много стар. Ниски каменни и железни перила го обграждаха от двете страни. На двайсет и пет метра над реката пред нас се простираха ръждясали релси, напукани траверси и пътека от сгурия.

На десетина метра нататък дебела барикада ни блокираше пътя. Не би имало никаква полза да я пробием; самият път бе прекалено тесен, твърде гол и щеше да ни забави прекомерно с неравното си легло от траверси.

Не бяхме спрели за повече от двайсет секунди, но и това време бе

твърде много. Разнесе се рев, вдигна се и ни обви облак прах и клонки, а аз се гмурнах ниско, когато тъмен силует закри небето. На предното стъкло се появиха пет дупки, воланът и таблото се счупиха, а Ани Бишъп подскочи, когато куршумите я удариха в стомаха, гърдите и бузата.

Отворих вратата на колата и хукнах. Един от чехлите ми падна по склона и в храстите. Халатът и нощницата ми се всеха в ураганната буря от перките на хеликоптера. Той се понесе, плъзгайки се на метър и половина над главата ми, и изчезна отвъд железопътния мост.

Куцах по дървените траверси, надалеч от моста. Отвъд гребена и отразения ореол на светлините на магистралата различавах относителния мрак на феърмонт Парк. Ани ми беше казала, че това е най-големият градски парк в света, над четири хиляди акра гора около реката. Ако Успеех да се добера дотам...

Хеликоптерът се издигна над дърветата като паяк, който се катери по мрежата си. През страничния прозорец различих тънък червен лъч, който режеше прашния въздух. Обърнах се и закуцуках обратно към моста и спряната кола. Те точно това и искаха да направя.

През храстите, отдясно на склона, минаваше стръмна пътека. Обърнах се към нея, подхлъзнах се, изгубих си и другия чехъл и тупнах тежко на студената мокра земя. Хеликоптерът реवेशе над главата ми, увиснал на петнайсетина метра над реката и включил прожектора си, за да претърси брега. Пързалах се по пътеката, плъзнах се пет-шест метра надолу по стръмния склон на хълма, падах през храсти и клонки, които раздираха кожата ми. Прожекторът отново ме прикова. Изправих се, заслоних очи и се втренчих в този блясък. Ако можех да Използвам пилота... Един куршум прониза полите на халата ми.

Паднах на четири крака и запълзях по протежение на склона, на петнайсетина метра под моста. Хеликоптерът се снижи и ме последва. Не, не Нина седеше в хеликоптера. Тогава кой? Отпълзях зад някакъв гниещ пън и изхлипах Два куршума се удариха в дървото. Опитах да се свия още по-плътно. Имах ужасно главоболие. Халатът и нощницата ми бяха подгизнали.

Хеликоптерът увисна почти на едно ниво с мен, на не повече от десетина-дванайсет метра височина, малко встрани от моста. Завъртя се около оста си – гладен хищник, почти готов да сложи края на играта.

Вдигнах глава и съсредоточих цялото си внимание върху машината и пътниците и. През агонията от главоболието протягах волята си все по-напред и по-силно, по-настойчиво от когато и да било преди. Нищо.

В машината имаше двама души. Пилотът беше Неутрален... дупка

в тъканта на мисълта. Другият бе Потребител... не Уили... но алчен и жаден за кръв повече дори и от него. Без да го познавам, да съм го виждала и да съм се съревновавала с него, не бих могла да надмогна на Способността му достатъчно, за да го Използвам. Но той можеше да ме убие.

Опитах се да изпъля напред, към каменната арка, която се издигаше на шест-седем метра по-нататък. Куршумът се удари в земята на няма и педя от ръката ми.

Тогава пробвах да се върна назад по тясната пътека до по-гъстите храсти. Следващият изстрел само дето не запали петата на крака ми.

Притиснах бузи към земята и гръб към изгнилия пън и затворих очя. Куршум прорязва плесенясалото дърво на сантиметри от гръбнака ми. Друг се удари в прахта между краката ми.

Ани бе улучена от четири куршума. Един беше пронизал корема ѝ и бе пропуснал на косъм гръбнака. Друг ударил третото ѝ ребро, рикоширал в гръдния ѝ кош и разбил лявата ѝ ръка. Третият бе минал пред десния ѝ дроб и заседнал в лопатката. Последният беше улучил лявата буза, бе откъснал езика ѝ и избил повечето зъби, като накрая излязъл през дясната челюст.

За да я Използвам, трябваше да преживея цялата болка, която тя изпитваше по време на смъртта си. И най-малкото заглушаване щеше да е достатъчно да ѝ позволи да се измъкне от мен, от всичко. Все още не можех да ѝ позволя да умре. Имах една последна задача за нея.

Ключът бе в запалването. Лостът за скоростите – автоматик – бе поставен на „стоп“. За да го премести на „напред“, Ани трябваше да снижи лице през счупения волан и да стисне металния лост с каквото бе останало от предните ѝ зъби. По дългогодишен навик бе вдигнала ръчната спирачка. Използвахме коляното ѝ да я спуснем и да натиснем бутончето на ръчката.

Зрението ѝ потъмня и сетивата ѝ се замъглиха. Насилих я да се върне, крепях я само на моята воля. Парчета кост от челюстта ѝ се бяха забили в дясното и око. Нямах значение. Тя отпусна ранените си рамене върху металния пръстен на клаксона и сви сгънатата си дясна ръка върху счупената пластмаса на волана.

Отворих собственото си око. Червена точка танцуваше върху мъртвата трева близо до мен, намери ръката ми, плъзна се по лицето ми. Изпилият пън бе разбит до едно голо нищо.

Опитах се да прогоня червената светлинка с примигване.

Звукът от ускоряването на „Де Сото“-то и ударът му пред перилата

отгоре се чу дори и през шума от перката. Погледнах нагоре точно навреме, за да видя как двата фара излитат навън и надолу. Мернах за миг тъмната скоростна кутия и прогнилия резервоар, докато автомобилът падаше почти вертикално.

Пилотът беше много, много добър. Сигурно с периферното си зрение бе успял да зърне нещо над него и реагира почти незабавно. Двигателят на хеликоптера изпищя и опашката се обърна стръмно нагоре, още докато той се завърташе към откритата река. Само върхът на едната перка докосна падащата кола.

Това обаче беше повече от достатъчно.

Червеният лъч изчезна от окоето ми. Чу се почти човешкият писък на изтерзан метал. Хеликоптерът сякаш прехвърли целия си въртящ момент от перката в опашката, докато изящната кабина се завърташе в посока, обратна на часовниковата стрелка, веднъж, втори път, пет пъти след което се удари в каменната подпора на железопътния мост.

Не избухна огън. Не последва експлозия. Разбитата маса метал, плексиглас и алуминий безмълвно се стовари двайсет метра надолу и блисна вода на няма и три метра оттам, където „Де Сото“-то бе изчезнало три секунди преди това.

Течението беше много силно. В продължение на няколко страни секунди прожекторът на хеликоптера продължи да свети, като показваше как мъртвата машина потъва все по-дълбоко и се носи все по-надолу по течението за по-кратко време, отколкото човек може да си представи. После светлината изгасна и тъмните води се затвориха над тях като кална плащеница.

Мина минута, преди да съумея да седна, и половин час, преди да се опитам да стана.

Не се чуваше нищо друго, освен мекото плискане на реката и далечните, постоянни шумове от невидимата магистрала.

След малко изгърсих клонките и праха от нощницата си, пристегнах колана на халата си и тръгнах бавно нагоре по пътеката.

35 Филадельфия, четвъртък, 1-и януари 1981

На децата им позволиха да излязат от къщата и да поиграят един

час преди закуска. Утрото бе студено, но много ясно. Изгряващото слънце се открояваше като оранжева сфера, която се опитваше да се измъкне от многобройните голи клонки в гората. Трите деца се смееха, гонеха се и се търкаляха по дългия склон, водещ към горите и реката отвъд тях. Тара, най-голямата, бе навършила осем точно преди три седмици. Алисън беше на шест. Джъстин, червенкосият, щеше да навърши пет през април.

Смехът и виковете им отекваха по гористите хълмове. И тримата се сепнаха, когато една възрастна госпожа излезе между дърветата и бавно тръгна към тях.

– Защо си още по хавлия? – попита я Алисън.

Жената спря на метър и половина от тях и се усмихна. Гласът ѝ звучеше странно.

– О, такава слънчева сутрин беше, че не ми се щеше да се обличам, преди да изляза на разходка!

Децата кимнаха с разбиране. И на тях често им се искаше да играят навън по пижами.

– Защо си нямаш зъби? – попита Джъстин.

– Тихо – бързо му изсъска Тара. Момченцето сведе очи и се засрами.

– Къде живеете? – попита госпожата.

– Живеем в Замъка – отвърна Алисън. Посочи нагоре по хълма към висока стара сграда, построена от сиви камъни. Издигаше се самотна сред стотиците декари резерват. Тясна ивичка асфалт се виеше покрай моста и през гората.

– Баща ми е асистент наземен суперинтендант – с важен глас произнесе Тара.

– Наистина ли? – изуми се старицата. – Родителите ви тук ли са в момента?

– Тате спи – отвърна Алисън. – Той и мама стояха много до късно на партито по случай Нова година снощи. Мама е будна, но я боли глава и почива преди закуска.

– Ще ядем френски кроасани – обади се Джъстин.

– И ще гледаме парада на Розите – добави Тара.

Старицата се усмихна и погледна към къщата. Венците и бяха бледорозови.

– Искате ли да ме видите как правя предно кълбо? – попита Джъстин, като я дръпна за ръката.

– Предно кълбо ли? – попита госпожата. – 'Ами да, бих искала!

Момченцето си разкопча якето, клекна на колене и троваво се превъртя напред, като се приземи на гърба си. Маратонките му тупнаха глухо по земята.

– Видя ли?

– Браво! – извика старицата и плясна с ръце. Отново погледна към къщата.

– Аз съм Тара – представи се по-голямото момиче. – Това е Алисън. А Джъстин е само едно бебе!

– Не съм! – възрази Джъстин.

– О, да, бебе си – отвърна сестра му твърдо. – Ти си най-малкият, тъй че си бебето в семейството. Мама казва така!

Момченцето яростно се намръщи и отиде да хване старицата за ръката.

– Ти си добра госпожа – заяви.

Тя отсъстващо погали главата му със свободната си ръка.

– Имате ли кола? – попита.

– Ами да – отвърна Алисън. – Имаме Бронко и син Оувъл.

– Син Оувъл ли?

– Има предвид синьо „Волво“ – уточни Тара и поклати глава. – Джъстин го нарича така, а също и мама и татко. Смятат, че било сладко – и направи гримаса.

– Тази сутрин има ли някой друг в къщата? – попита старицата.

– Ъ-ъ – побърза да отговори малкият. – Леля Керъл щеше да идва, ама отишла някъде другаде. Татко казва, че това и бездруго е добре, понеже леля Керъл била трън в задника...

– Млък! – отрязва Тара и го удари по рамото. Момченцето се скри зад гърба на старицата.

– Обзалагам се, че сте самотни в замъка – отбеляза тя. – Не ви ли е страх от крадци и лоши хора?

– Нъц – отвърна Алисън и замери с камъче далечната редица дървета. – Татко казва, че паркът е най-сигурното и най-подходящото място в града за деца като нас.

Джъстин надникна иззад халата и се вгледа в лицето на жената.

– Хей – попита, – какво му има на окото ти?

– Малко ме боли глава, скъпи – отвърна тя и потри челото си с треперици пръсти.

– Точно като мама – заяви Тара. – И ти ли си била на парти по случай Нова година снощи?

Старицата им показа венците си в гримаса, подобна на усмивка.

Погледна отново към къщата.

– „Асистент наземен суперинтендант“ – звучи като ужасно важна длъжност! – отбеляза.

– Така е – съгласи се Тара. Другите две деца бяха изгубили интерес към разговора и се заиграха на гоненица.

– Баща ви дали има с какво да защитава парка от лоши хора? – попита възрастната жена. – Пистолет например?

– О, да, има един такъв – отвърна Тара весело. – Но не ни е позволено да си играем с него. Държи го на полицата в гардероба си. Има и патрони, в синьо-жълтата кутия в бюрото му.

Старицата се усмихна и кимна.

– Искате ли да ме чуete как пея? – попита Алисън, като прекъсна за малко ентузиазиранията си игра на гоненица с Джъстин.

– Разбира се, скъпа!

Деца седнаха със скръстени крака на тревата. Старицата остана права. Зад тях оранжевото слънце се освободи от утринната мъглица и голите клонки и изплува в студеното, лазурно небе.

Алисън застана с изправен гръб, скръсти ръце пред гърдите си и запя „Хей, Джуд“ на „Битълс“, без съпровод – три куплета, всяка нота и сричка чисти и ясни като замръзналите кристали по тревата, които ловяха наситената утринна светлина. Когато свърши, тя се усмихна и децата поседяха в мълчание.

В очите на старицата блестяха сълзи.

– Струва ми се, че вече бих искала да се запозная с баща ви и майка ви! – каза тя тихо.

Алисън улови старицата за лявата ръка, Джъстин я стисна за дясната и Тара ги поведе напред. Точно когато стигнаха настланата с камъни пътека към кухненската врата, възрастната госпожа притисна длан към слепоочието си и се извърна настрани.

– Няма ли да дойдете? – попита Тара.

– Вероятно по-късно – промърмори старицата със странен глас. – Внезапно ужасно ме заболя глава. Може би утре...

Деца я гледаха как пристъпи няколко колебливи крачки встрани от къщата, изписка тихо и падна в лехата с рози. Те изтичаха към нея и Джъстин я дръпна за рамото. Лицето на старицата бе посивяло и изкривено в ужасна гримаса. Лявото и око бе съвсем затворено, а от другото се виждаше само белтъкът. Устата и бе зинала, отвътре се показваха кървавочервените венци и обложеният с бяло език, навит назад като къртица, която се рови към гърлото и. От брадичката и бе увиснала

дълга, широка струя слюнка.

– Мъртва ли е? – изплака Джъстин. Тара захапа кокалчета на юмрука си.

– Не, не мисля. Не знам! Ще ида да повикам татко! – тя се обърна и изтича към къщата. Алисън се поколеба за секунда и последва по-голямата си сестра.

Джъстин коленичи в лехата и издърпа върху коленете си главата на изпадналата в безсъзнание старица. Вдигна ръката и. Беше студена като лед.

Когато другите излязоха от къщата, намериха Джъстин коленичил, да потупва нежно ръката на незнайната им гостенка и да повтаря безкрай:

– Не умирай, добра госпожо, нали става? Моля те, не умирай, добра госпожо. Нали?

КНИГА ТРЕТА ФИНАЛНИ ХОДОВЕ

Събуждам се; долавям на мрака падането, не деня.

Джерард Манли Хопкинс

36

Дотън, Алабама,
сряда, 1-и април 1981

Световният обединен библейски център, разположен на десет километра южно от Дотън, Алабама, бе съставен от двайсет и три ослепително бели постройки, издигнати на площ от над 160 акра. Център на комплекса беше големият Дворец на молитвите от гранит и стъкло, облицован със скъпи дървени ламперии и килими. Амфитеатърът разполагаше с места за 6000 вярващи, които да се предават в ръцете на Бога при всички удобства на климатика. По протежение на кажи-речи километър по Булеварда на вярата бе издигната декоративна стена, в която всяка златна тухла символизираше дарение от 5000 долара, всяка сребърна – дарение от 1000 долара, а всяка бяла – от 500 долара. Идвайки откъм въздух – може би дори с някой от трите „Лиър Джет“, собственост на Центъра – посетителите често гледаха към Булеварда на вярата и казваха, че им напомня за голяма бяла усмивка, подчертана от няколко златни зъба и редица сребърни пломби. Всяка година усмивката се разширяваше и по-златяваше все повече.

Разположеният на Булеварда на вярата, срещу Двореца на молитвите, дълъг и нисък Библейски обединен комуникационен център, лесно можеше да бъде сбъркан с голям компютърен завод или изследователски център, ако изключим наличието на шестте големи сателитни предавателни чинии на покрива. Центърът поддържаше 24 часова телевизионна програма, предавана през един или повече от трите комуникационни сателита към кабелни компании, телевизионни станции и стотици милиони зрители. Комуникационният център съдържаше също компютризирана печатница, шамповъчна машина за дискове, звукозаписно студио и четири големи сървъра, свързани в Световната евангелистка информационна мрежа.

Точно там, където свършваше бяло-златно-сребърната усмивка, Булевардът на вярата излизаше от охраняемия район и се превръщаше в Щатско шосе 251 – местонахождение на знаменитите „Джими Уейн Сътър Байбъл Колидж“ и „Сътър Скул ъв Крисчън Бизнес“. Осемстотин ученици се обучаваха в тези две неакредитирани институции, шестстотин и петдесет от тях живееха в кампуса и спалните общежития с идиотски имена като „Рой Роджърс – запад“, „Дейл Евънс – изток“ и „Адам Смит – юг“.

Други сгради, с бетонни колони, гранитни фасади и вид на кръстоска между съвременни баптистки църкви и мавзолеи с прозорци, осигуряваха пространство за кабинетите на легиони работници, които изпълняваха задълженията на администратори, охрана, транспортни услуги, комуникации и финанси. Световният обединен библейски център поддържаше в тайна специфичните си приходи и разходи, но беше публично оповестено, че комплексът на Центъра, завършен през 1978 г., е струвал над 45 милиона и се говореше, че настоящите донации възлизат на около милион и половина седмично.

В съответствие с бързото финансово разрастване през 1980-а, Световният обединен библейски център се готвеше да основе дъщерни компании като „Догън Крисчън Шопинг Мал“¹⁹, верига хотели „Крисчън Рест“ и парк за забавления „Байбъл Уърлд“, на стойност 165 милиона долара, в момента в строеж в Джорджия.

Световният обединен библейски център беше религиозна организация с нетърговска цел. „Фейт Ентърпрайзис“ пък се явяваше данъчна корпорация, създадена изцяло за да поддържа бъдещата комерсиална експанзия и да координира франчайзинга. Преподобният Джими Уейн Сътър беше президент на Обединения център и настоящ директор „Фейт Ентърпрайзис“, както и единствен член на борда на директорите.

Преподобният Джими Уейн Сътър си сложи бифокалните очила със златна рамка и се усмихна към камера три.

– Аз съм само селски свещеник – рече, – и всичките тия финансови и законови сложнотии не са ми по силите, но...

– Джими – обади се вторият му асистент, тлъстак с очила с рогови рамки и челюсти, които трепереха, когато се възбудеше както сега, – цялата тази работа... данъчното разследване, преследването на Федералния църковен съвет... толкова прозрачна работа на Врага е...

19. „Догънска християнска търговска верига“. – Бел. прев.

– ...но аз разпознавам гоненията, когато ги видя – продължи Сътър, гласът му се усилваше, усмихна се лекичко, щом забеляза, че камерата бе останала фокусирана върху него. Видя обективът да се удължава, когато Три премина към близък план. Режисьорът в будката, Тим Макинтош, познаваше чудесно Сътър – имаха осем години работа заедно и повече от десет хиляди предавания. – А знам и каква е смрадта на Дявола, когато я помириша. А това вони на дело на Дявола. Най-голямото желание на Дявола е да блокира Думата божия... Дяволът копнее най-силно Голямото Прас'вителство да задържи ония, които плачат за Божията помощ, далеч от Думата на Исус, от всеопрощението Му, от спасението Му...

– И това... това гонение очевидно е... – пак поде вторият асистент.

– Но Исус не изоставя Своя народ в миг на нужда! – извика Джим Уейн Сътър. Вече беше станал и се раздвижи, като размахваше кабела на микрофона след себе си, все едно въртеше опашката на Сатаната. – Исус е домакин на игрището... Исус ни вика в отбора и смущава Брага и противниковите играчи...

– Амин! – извика бившата телевизионна актриса с наднормено тегло, просната в креслото за интервюта. Миналата година Исус я бе излекувал от рак на гърдите по време на малък телевизионен кръстоносен поход от Хюстън.

– Славете Исус! – обади се мустакатият на дивана. През последните шестнайсет години той бе написал девет книги за неизбежния край на света.

– Исус не забелязва попълзновенията на тези... бюрократи от Голямото Прас'вителство – Сътър почти изплю думите, – не повече отколкото благородният лъв ще забележи ухапването на малка досадна бълха!

– Да, Исус! – въздъхна певецът-звезда, който не бе имал хитов запис от 1957-а. Тримата гости очевидно използваша един и същ вид лак за коса и пазаруваха в един и същ отдел на „Сиърс“ – за намалени стоки.

Сътър спря, дръпна кабела на микрофона и се завъртя, за да огледа зрителите. Сцената беше голяма по телевизионните стандарти – по-голяма дори от повечето бродуейски сцени – на три нива, с червено-син под, тук-там осеяна с букети пресни, бели цветя. Горното ниво, използвано главно за музикални номера, напомняше подплатена тераса, зад която от три прозореца в катедрален стил, в които цареше вечен залез – или изгрев – се лееше светлина. Средното ниво имаше припукваща камина – припукваше дори в дни, когато температурата в Дотън беше 40 градуса на сянка – и бе фокусирано около кът за разговори и интервюта

с имитация на антични позлатени дивани и кресла, до които бе поставено и писалище в стил „Луи XIV“. Преподобният Джими Уейн Сътър често посядаше зад него, в орнаментирано кресло с висока облегалка, което бе съвсем малко по-скромно от трона на папата Борджия.

Сега преподобният Сътър скочи на най-долното ниво на сцената – поредица облицовани с дървена ламперия рампи и полукръгли удълженния основната сцена, които позволяваха на режисьора да използва такива ъгли на подвижните камери, в които да покаже Сътър на един и същ кадър заедно с шестстотинте зрители от публиката, Това студио се използваше за ежедневното шоу „Библейски час за закуска“, а също и за по-дългата „Библейска обединена програма с Джими Уейн Сътър“, която записваха в момента. Шоута с нужда от по-голяма сцена или публика се записваха в Двореца за Молитви или на място.

– Аз съм само скромен провинциален свещеник – повтори Сътър, като внезапно премина в разговорен тон, – но с помощта на Бог и вашата помощ, ще оставим зад гърба си тези съдебни дела и изпитания. С Божията и вашата помощ ще преминем през тези времена на гонения тъй, че Божията Дума да се чуе ПО-СИЛНА и ПО-ЗДРАВА, и ПО-ЯСНА от всеки друг път! – той попи потното си чело с копринена кърпичка. – Но ако ще останем в ефира, драги приятели... ако ще продължаваме да ви носим Божиите новини чрез Неговите евангелия... то се нуждаем от помощта ви! Нуждаем се от молитвите ви, от възторжените ви писма до онези бюрократи от Голямото Прас'вителство, които ни гонят, и се нуждаем от подаянията ви... нуждаем се от всичко, което можете да дадете в името на Христос, за да ни помогнете да поддържаеме Божието слово по пътя към вас. Знаем, че вие няма да ни изоставите. И докато се обажда на слугите на Злото – и адресирате онези пликове за благословени подаяния, които Крис, Кей и брат Лайл ви пратиха този месец – нека чуем Гейл и „Госпъл Гитарс“ заедно с нашите певци от Библейския център, за да ви напомнят, че „не ти трябва да разбираш, трябва само да стиснеш Ръката му“.

Помощник-режисьорът отброи на Сътър на четири пръста и го повика с махване на палката си, когато дойде време да се върне от молитвената почивка. Преподобният бе седнал на писалището си; креслото до него беше празно. Диванът започваше да изглежда пренаселен.

Сътър, на вид лениво отпуснат и процъфтяващ, се усмихна в обектива на камера две.

– Приятели, като заговорихме за Божията любов и стана дума за

вечното спасение, и говорим за дара да се родиш отново в името на Исус... това ми дава възможност с огромно удоволствие да представя следващия си гост. Човекът, който ще излезе на сцената при нас, от години се бе изгубил в оная паяжина на греха, за която всички сме чували... от години тази добра душа скиташе надалеч от светлината на Христа и в тъмните гори на страха и унижението, които лежат в засада за ония, що не успеят да чуят Божието слово... но ние сме тук тази вечер да свидетелстваме за безкрайната милост и власт на Исус, за Неговата безкрайна любов, които не позволяват ни един, що иска да бъде намерен, да остане изгубен. Ето го знаменитият филмов режисьор, холивудският продуцент... Анпгъни Харъд!

Харъд пресече широката сцена под звука на ентузиазизираното ръкопляскане на шестстотин християни, които си нямаха ни най-малка представа кой е той. Протегна ръка, но Джими Уейн Сътър скочи на крака прегърна го сърдечно и го настани в креслото за гости. Харъд седна и притеснено кръстоса крака. Певецът му се ухили от мястото си на дивана, описвачът на апокалипсиси го огледа ледено, а дебелата актриса си сложи сладката муцунка и му прати въздушна целувка. Харъд носеше джинси, любимите си каубойски ботуши от змийска кожа, отворена червена копринена риза и колана си модел „R2-D2“ (личен подарък от самия Лукас).

Джими Уейн Сътър се наведе по-напред и скръсти ръце.

– Е, Антъни, Антъни, Антъни...

Харъд се усмихна несигурно и се намръщи към публиката. Заслепен от ярките телевизионни прожектори, успяваше да мерне само туктам по някое отражение от стъкла на очила.

– Антъни, ти си прекарал на сцената на лъжливия град... колко години станаха вече?

– Ъ-ъ-ъ... шестнайсет – Харъд си прочисти гърлото. – Преместих се там през 1964-а... ъ-ъ-ъ... на деветнайсет. Започнах като сценарист.

– И, Антъни... – Сътър се наведе напред, съумяваше да вложи едновременно и весели, и заговорнически нотки в гласа си, – вярно ли е каквото чуваме... за разврата на Холивуд... не за целия Холивуд, разбира се, не за всички там... Ние с Кай имаме неколцина приятели – добри християни – които са оттам, ти също, Антъни... но, общо казано, тоя град тъй грешен ли е, както го описват?

– Ъ-ъ-ъ... доста грешен е – отвърна Харъд и стъпи с два крака на пода. – Там е... ъ-ъ-ъ... доста зле.

– Разводи? – подпита го Сътър.

- Всички се развеждат.
- Наркотици?
- Всички ги ползват.
- Твърдите дроги?
- О, да.
- Кокаин?
- Все едно са бонбонки.
- Хероин?
- Всяка звезда носи следи от инжекции, Джими.
- Хората споменават ли името Божие напразно?
- Постоянно.
- Богохулстват ли?
- Това си е нормално.
- А служат ли на Сатаната?
- Такива са слуховете.
- Служат ли на Всемогъщия Долар?
- Без съмнение.
- Ами Седмата заповед, Антъни?
- Ъ-ъ-ъ...
- Не прелюбодействай?
- Ъ-ъ... бих казал, напълно е пренебрегната...
- Виждал ли си онези холивудски партита, Антъни?
- И аз съм си поживял на такива...
- Наркотици, разврат, прелюбодейства, преследване на Всемогъщия Долар, служба на Злия, загърбване на Божиите заповеди...

– Аха – рече Харъд, – и толкова – само на по-скупните партита!

Публиката издаде звук, който донякъде напомняше кашлица, смесена със задавена въздишка. Преподобният Джими Уейн Сътър сплете пръсти.

– Е, Антъни, разкажи ни историята си – разкажи ни за миналото си, а също и за скорошното ти и изумително издигане от тази... тази... умозрителна яма.

Тони се усмихна леко, въгълчетата на устата му подскочиха нагоре.

– Ами, Джими, бях млад... впечатлителен... искаше ми се да има кой да ме напътства. Признавам, че омайната сладост на този начин на живот ме смъкна за дълго по тъмния път. За години.

– И имаше изумителни плодове... – подкани го Сътър.

Харъд кимна и откри камерата с червената светлинка на нея. Погледна към обектива с изражение едновременно искрено и малко тъжно.

– Както каза, Джими, Дяволът си има привлекателните страни. Парите... повече пари, отколкото някога съм знаел какво да правя. Бързи коли. Големи къщи. Жени... прекрасни жени... знаменити звезди с известни лица и прекрасни тела... и всичко, което трябваше да сторя, бе да вдигна телефона, Джими! Има го и фалшивото усещане за власт. Има го фалшивото усещане за високопоставено положение. Има също дрога и пиянство. Пътят към рая често минава право през горещата вана Джими!

– Амин – извика дебелият телевизионна актриса.

Съгър кимна с искрено и загрижено изражение.

– Но, Антъни, най-страшната част... фактът, от който най-много трябва да се боим... е, че тези там са хората, които продуцират филмите, сериалите, тъй наричаните забавления за нашите деца. Нали така?

– Точно така, Джими. А и филмите, които те правят, са подчинени на един Бог... печалбата.

Съгър погледна в камера едно, когато тя се приближи за близък план. По лицето му вече не се четеше безгрижие; имаше силни челюсти, тъмни вежди и дълга, къдрава бяла коса, все едно бе пророк от Стария Завет.

– И това, което децата ни получават, мили приятели, е мръсотия. Мръсотия и боклук. Когато бях момче... когато мнозина от нас са били деца... спестявахме петачета и ходехме на кино... ако ни позволиха да отидем да гледаме кино... и ходехме на съботното матине... и гледахме анимация... Какво стана с анимационните филми, Антъни? След анимациите дойде ред на уестърните... помните ли Хуут Гибсън? Помните ли Хопалонг Касиди? Помните ли Рой Роджърс? Бог да ги благослови... Рой беше гост в шоуто ни миналата седмица... чудесен човек... щедър човек... о, хм, може би гледахме и филм на Джон Уейн. И после се прибирахме вкъщи и си знаехме, че добрите печелят и че Америка е специално място... благословена страна. Помните ли Джон Уейн? И се прибрахме вкъщи при семействата си... помните ли Мики Руни в „Анди Харди“? Прибирахме се вкъщи при семействата си и знаехме, че семейството е важно... че добротата, уважението и авторитетът, както и взаимната обич са важни... че ограниченията, дисциплината и самоконтролът са важни... че БОГ Е ВАЖЕН!

Съгър си свали очилата. Челото и горната му устна бяха покрити с пот. След миг продължи:

– А какво гледат нашите деца СЕГА? Виждат порнография и безбожие, и мръсотия, и боклук, и гадости! Идете на кино сега... Най-

нормален филм, нали така, дори не става дума за мръсните филми с рейтинг R или X²⁰, дето ги има навсякъде, разпространяват се като рак, всяко дете може да ги вземе, няма възрастово ограничение, а значи и самият рейтинг е двуличие... мръсотията е мръсотия... което не е добро за нашите шестнайсетгодишни, не е добро и за порасналите, богобоязливи граждани... но децата ходят, о, да, само как ходят на кино!

И когато видят, че във филма им показват голота и лош език... една мръсна дума след друга, една гнусотия след друга... и филмите разбиват семействата, разкъсват ги и разкъсват и страната, разкъсват я, и разбиват и Божиите заповеди и се надсмиват над Божието слово, и им предлагат секс и насилие, и мръсотия, и възбуда. И питате ли се какво мога да сторя аз? Какво можем да сторим ние? И само туй ще ви кажа: приближете се до Бога, чуйте Словото му, изпълнете сърцето си с Исус Христос тъй, че този боклук, тази мръсотия вече да не изглежда привлекателна... и накарайте ДЕЦАТА си да приемат Исус, да приемат Исус в СЪРЦАТА си, да приемат Исус за свой СПАСИТЕЛ, техен ЛИЧЕН Спасител, и после филмовият боклук вече няма да им се нрави, тази холивудска версия на Гомора няма да ги привлича... „Отецът предоставил всички решения на Сина... Отецът му дал властта да изпълнява присъдите... иде часът... всички те, що са в гробовете си, ще чуят гласа Му, и ще се надигнат; тия, кои са сторили добро, ще се завърнат за живота; а ония, що зло са сторили... те що зло са сторили... Ще са завинаги обречени...“. Йоан – 5:22-26-28. Тълпата се разрази в истерични викове „алилуя“.

– Хвалете Исус! – извика певецът. Писателят-апокалиптик затвори очи и кимна. Дебелата актриса се разхълца.

– Антъни – каза Сътър с кротък глас, който привлече вниманието обратно към него, – ти прие ли Бога?

– Да, Джим и. Открих Бог...

– И го прие като твой личен Спасител?

– Да, Джими. Приех Исус Христос в живота си...

– И му позволи да те изведе от гората на страха и разврата... от фалшивия блясък на холивудската болест и в благотворната светлина на Божието слово...

– Да, Джими! Христос поднови радостта ми от живота, даде ми цел да продължавам да живея и да работя в Негово име...

20. Системата на оценка на продуктите на филмовата индустрия в САЩ е буквена; с X се означават порнографските филми, а R обикновено е означение за филми с висока степен на насилие или кръвопролитие. – Бел. прев.

– Хвалете името на Бога! – изпъшка Сътър и се усмихна блажено. Поклати глава, сякаш бе обладан от прекомерна възбуда и искаше да се отърси от нея. Обърна се към камера три. Помощник-режисьорът размахваше свити в настоятелно кръгче пръсти. – И нашите добри новини... в близко бъдеще, в много близко бъдеще, надявам се... Антъни ще вложи уменията си, таланта си и познанията си в един много специален проект на Обединения библейски център... не можем да говорим много за това сега, но той ни увери, че ще използва всичките превъзходни възможности на Холивуд, за да пренесе Божието слово до милиони добри християни, които гладуват за истинско семейно забавление!

Публиката и останалите гости отвърнаха с ентузиазирано ръкопляскане. Сътър се наведе към микрофона и без усилие надвика шума:

– Утре предстои специална служба със Светена музика на Библейския център... специалните ни гости – Пат Буун, Патси Дилън и „Гуд Нюз Сингърс“²¹ – и собствените ни музиканти Гейл и „Госпъл Гитарс“...

Аплодисментите се усилиха още повече, щом блеснаха електрическите надписи с подкани. Камера три даде много близък план на Сътър. Преподобният се усмихна:

– До следващия път и не забравяйте Йоана 3:16 – „Бог толкоз обича света, че му даде единствения си богопомазан Син, и който е повярвал в Него, ще живее вечно“. Довиждане и Бог да ви благослови!

Сътър и Харъд напуснаха сцената веднага, щом угасна червения надпис: В ЕФИР, още преди да стихнат аплодисментите. Тръгнаха бързо през облицованите и облъхвани от климатици коридори. Мария Чен и съпругата на Преподобния, Кей, седяха в очакване във външния кабинет на Сътър.

– Как беше, скъпа? – попита свещеникът.

Кей Елън Сътър – висока и слаба – бе натоварена с пластове грим и прическа, която изглеждаше тъй, все едно е била издялана от скулптор и оставена в този вид от години.

– Прекрасно, скъпи. Великолепно!

– Ще трябва да отрежем от монолога на онзи нещастен певец, там където започна да дрънка за евреите в звукозаписния бизнес – отбеляза Сътър. – Е, какво пък, и бездруго ще трябва да отрежем към двамадесет минути, преди да е готово за излъчване... – той си сложи очилата и

21. Певците на добрата вест (англ.) – Бел. ред.

погледна през тях към жена си. – Къде сте тръгнали вие двете, дами?

– Смятах да покажа на Мария детската градина и яслите в сектора на женените студенти – отвърна Кей Сътър.

– Чудесно, чудесно! – кимна Преподобният. – Ние с Антъни имаме още една кратка среща и след това ще дойде време да ви закарам, добри ми хора, до самолетната писта, за да скокнем до Атланта.

Мария Чен погледна към Харъд. Той сви рамене. Двете жени тръгнаха. Кей Елън Сътър крачеше забързано.

Преподобният Джими Уейн разполагаше с голям кабинет с дебел паркет, обзаведен в приглушени бежови и земни оттенъци в контраст с червените, бели и сини декори, които преобладаваха навсякъде другаде в комплекса. Едната дълга стена всъщност представляваше извит прозорец, който гледаше към пасища и малка ивица гора, запазена от строителите. Зад широкото бюро на Сътър, десет метра тикова ламперия съвсем буквално бяха запълнени с подписани снимки на знаменитите и могъщите, почетни сертификати, награди за служба, плаки и други документи за положението и продължителното пребиваване на власт на Джими Уейн Сътър.

Харъд се намести в едно кресло и опъна крака.

– Уф!

Преподобният си свали самото, праметна го на облекалката на кожения си директорски стол и седна, като нави ръкавите си и сложи ръце на тила си.

– Е, Антъни, беше ли весело, както очакваше? Харъд прекара длани през къдравата си коса.

– Само страстно се надявам никой от подкрепящите ме да не е гледал тази гадост!

Сътър се усмихна.

– Защо тъй, Антъни? Нима връзките с божии дела предизвикват загуба на точки във филмовото общество?

– Определено губиш точки, когато се правиш на задник – отвърна Харъд. Погледна към кухненския бокс в другия край на стаята. – Може ли да пийна нещо?

– Естествено – кимна преподобният. – Нали нямаш нищо против да се самообслужиш? Знаеш пътя!

Харъд вече бе пресякъл стаята. Напълни една чаша със „Смирноф“ и лед и посегна към друга бутилка във вградения бюфет.

– Бърбън?

– Ако обичаш – отвърна Сътър. Когато Тони му връчи питието,

преподобният допълни: – И се радваш, че прие малката ми покана да дойдеш и да ми погостуваш няколко дни, нали, Антъни?

Харъд отпи от водката си.

– Смяташ ли, че беше разумно да разкриваш картите ни, като ме пуснеш в шоуто си?

– Те знаят, че си бил тук – отвърна събеседникът му. – Кеплър те следи, а и двамата с брат Кей следят мен. Може би участието ти в програмата ще успее да ги обърка за известно време.

– Е, със сигурност обърка мен – призна Харъд и отиде да си налее още едно.

Сътър се изкиска и се порови в хартиите на бюрото си.

– Антъни, моля те, не оставай с впечатление, че се отнасям цинично към службата си!

Харъд се спря наред с пускането на ледчета в чашата си и се втренчи в домакина си.

– Сигурно се майтапиш с мен – каза. – Тази постановка е най-циничният капан за наивници, който някога съм виждал!

– Нищо подобно – тихо отвърна Сътър. – Служа наистина. Грижата ми за хората е истинска. Благодарността ми за Способността, която Бог ми е дал, е истинска!

Продуцентът поклати глава.

– Джими Уейн, вече два дни ти ми показваш този фундаменталисти Дисниленд. Всяко проклето нещо, което видях, е предпазено да накара провинциалните тъпаци да бръкнат в портфейлите си, дето са имитация на кравешка кожа, и да измъкнат малко парички. Имаш машини, които да отделят писмата с чекове от празните, имаш компютри, които сканират текстовете и пишат отговори. Имаш компютризирани телефонни централи, преки пощенски кампании, които карат ДикВиджери да се надриска в гащите, както и телевизионни църковни служби, пред които повторенията на господин Ед изглеждат като свръхумни сериали...

– Антъни, Антъни – отвърна Сътър и поклати глава, – трябва да прозираш отвъд изкуственото и към истините в дълбочина. Вярващите от електронната ми конгрегация са... в по-голямата си част... простаци, глупаци и преродени мъртви мозъци. Но това не прави службата ми пред Бога по-глупава, Антъни!

– Така ли?

– Разбира се. Аз обичам тези хора! – Сътър удари по бюрото с масивния си юмрук. – Преди петдесет години, когато бях млад

евангелист... на седем и преизпълнен със Словото... ходех от шатра на шатра с татко и леля Ел. И вече знаех, че Исус ми е дал Способността по някаква причина... и не просто за да правя пари – той вдигна едно листче и го погледна през очилата си. – Антъни, кажи ми кой според теб е написал това:

– „Свещеници... бойте се от напредъка на науката, както вещниците се боят от пришествието на дневната светлина и се мръщят на предвестниците, обявяващи гибелта на лъжите, с които се прехранват...“ – вдигна очи над ръба на стъклата и погледна Харъд. – Кажи ми кой е написал това, Антъни!

Запитаният сви рамене:

– Х. Л. Менкен? Маделейн Мъри О'Хеър? Сътър поклати глава:

– Джеферсън, Антъни. Томас Джеферсън.

– Е, и?

Той насочи големия си, дебел пръст към Харъд:

– Не виждаш ли, Антъни? След всичките евангелистки приказки, че тази нация е основана на религиозен принцип... че това е християнска нация и тъй нататък... повечето от Бащите-основатели са като Джеферсън – атеисти, остроглави интелектуалци, унитарянци...

– Е, и?

– Ами, страната е основана от стадо въртоглави мирски хуманисти, Антъни! Ето защо не можем да вкараме Бог в училищата си и другаде. Ето защо ежедневно избиват милион неродени бебета. Ето защо комунистите стават все по-силни, а нашите редици намаляват. Бог ми даде Способността да събуда сърцата и душите на простите хора, та те да успеят да превърнат тази страна в християнска нация, Антъни!

– И заради това ти трябва помощта ми в замяна на подкрепата и защитата от попълзновенията на Островния клуб, която ми оказваш – уточни Харъд.

– Ти ми почести гърба, момче – усмихна се Сътър, – а аз ще ги държа далеч от твоя задник.

– Звучи така, сякаш ти си ще да станеш президент някой ден – каза Харъд. – Помислих си, че вчера просто си приказвахме за мъничко позатърсване на йерархичния ред в Островния клуб!

Сътър разтвори ръце и се ухили доброжелателно.

– Че какво му е лошото на мисленето, Антъни? Брат Кей, Кеплър, Траск и Колбън до един си играят с политиката – от десетилетия. Срещнах брат Кей преди четир'сет години, на политическо състезание на консервативни свещеници в Батън Руж. Няма нищо лошо в това за

разнообразие да сложиш добър християнин в Белия дом!

– Мислех, че Джими Картър уж е добър християнин – отбеляза Харъд.

– Джими Картър е прероден сводник – отвърна Сътър. – Истинският християнин щеше да знае точно какво да направи с аятолаха, когато този варварин си сложи лапите върху американски граждани. В библията се казва... „Око за око, зъб за зъб“. Би трябвало да избием зъбките на тези ислямски шиитски лайнари.

– Все едно чувам говорителят на Белия дом да ми казва, че тъкмо християните току-що са избрали Рейгън – отвърна Харъд. Стана да си налее още водка. Политическите дискусии винаги го отегчаваха.

– Глупости – рече Джими Уейн Сътър. – Брат Кей, Кеплър и онова магаре зад гърба им, Траск, сложиха нашия приятел Роналд там, където се намира. Долън и другите плачълъвци са идиоти. Страната завива надясно, но ще има временни ремисии. До 1988-а или 92-а, обаче ще дойде денят, когато ще сме готови за истински християнски кандидат.

– Ти ли? – попита Харъд. – Няма ли други на опашката пред теб? Сътър се намръщи:

– Кой, например?

– Както там се казваше – Тони се замисли, – абе, онзи с моралното мнозинство. Фалуел.

Сътър се засмя.

– Джери беше създаден от наш приятел от дясното крило във Вашингтон. Той е голем. Когато финансите му пресъхнат, всички ще забележат, че е човек от кал. И при това не много умна кал.

– Ами някои от по-възрастните? – поинтересува се продуцентът, като се опитваше да си припомни имената на лечителите на вярата и змиеукротителите, които се явяваха по лосанджелеските кабелни телевизии. – Рекс Хобарт...

– Хъмбард – поправи го Сътър. – И Орал Робъртс, предполагам. Да не си откачил, Антъни?

– Какво искаш да кажеш?

Преподобният извади хаванска пура от специалната кутия и я запали.

– Говорим за хора, на чиито обувки още има кравешки лайна – каза със сериозен и почти тържествен глас. – Говорим за добрите стари момчета, които излизат по телевизията и казват: „Турете болните си или съхнещи части на до телевизионния екран, приятели, и аз ще ги излекувам!“ . Можеш ли да си представиш, Антъни, всичките онези хемороиди,

циреи, натъртвания и кожни заболявания... и човекът, който благославя цялата тая биология, да се среща с чуждестранни важни клечки и да спи в спалнята на Линкълн?

– Ум да ти зайде – съгласи се Харъд, втречен в четвъртата си водка. – Ами някои от другите? Нали се сещаш, съперниците ти?

Преподобният Сътър отново подложи ръце под тила си и се усмихна. – Е, да вземем Джим и Тами, макар че те през повечето време катерят лайнната рекичка с Федералния църковен съвет... спрямо техните, моите, проблеми са си направо цветенце. Освен това затрудненията им се редуват с нервни кризи. Не вина Джим. С такава съпруга и аз бих се сринал. След това идва Суагърт, горе в Луизиана. Той е умник, Антъни! Но мисля, че в действителност му се ще да е рокендрол звезда като братовчед си...

– Братовчед му ли? – смръщи вежди Харъд.

– Джери Лий Луис – уточни Сътър. – Кого още имаме? Пат Робъртсън, разбира се. Предполагам, че Пат ще се пусне през 84-а или 88-а. Той е изумителен. Мрежата му превръща малкия ми Обединен проект в тенекиена кутия с шепа жици, които не са вързани в нищо. Но Пат си има слабостите. Хората понякога забравят, че той би трябвало да е свещенослужител, а и Пат също го забравя...

– Всичко това е ужасно интересно – прекъсна го Харъд, – но се отклоняваме от причината да дойда тук.

Сътър си свали очилата, извади пурата от устата си и го зяпна.

– Ти дойде тук, Антъни, понеже безползният ти задник е над огъня и ако не получиш някаква помощ за себе си, Клубът смята да приключи кандидат-членството ти, като те използва за едно от вечерните си забавления на Острова...

– Хей! – обади се Тони. – Аз съм вече пълноправен член на Управителния съвет!

– Да – кимна Сътър. – И Траск е мъртъв. Колбън е мъртъв, Кеплър се крие, а брат Кей е притеснен от фиаското във Филаделфия.

– С което нямам нищо общо – уточни Харъд.

– По време на което се насра от страх – отрязва го Сътър. – Боже мили, каква каша! Петима ФБР агенти и шест от специалните люде на Колбън са мъртви. Дузина местни чернилки – убити. Местен свещеник – убит. Пожари, разрушения на лична и обществена собственост...

– Медите още дълбаят в историята за война между бандите – обади се Харъд. – Твърди се, че ФБР било там заради чернокожи буйстващи групи терористи...

– Да, и гоненията на вещици стигат по стълбата чак до кабинета на кмета и нагоре... дори до Вашингтон. Случайно да си чувал, че Ричард Хейнс сега работи частно – и дискретно за брат Кей?

– На кого му пука? – възмути се Харъд.

– Точно казано – усмихна се Джими Уейн Сътър, – но нали разбиха, че включването ти в Управителния съвет идва в, ъ-ъ, чувствителен момент?

– Ти си сигурен, че искат да ме използват, за да докопат Уили.

– Абсолютно.

– И след това ще ме захвърлят?

– Буквално – уточни Сътър.

– Но защо? – попита продуцентът. – Защо изобщо им е затрябвал смъртоносен стар психопат като Уили?

– Има една стара пустинна поговорка, която никога не е била включена в Писанията, но е достатъчно древна, за да я има в Стария завет – обясни Сътър.

– И тя е?...

– „По-добре да имаш камила в шатрата и да пикае навън, отколкото да е отвън и да пикае вътре“ – каза тържествено свещеникът.

– Много благодаря, преподобни – обади се Харъд.

– Пак заповядай, Антъни – Сътър си погледна часовника. – Най-добре побързай, ако се каниш да стигнеш до Атланта навреме за полета си.

Тони набързо изтрезня.

– Знаеш ли защо Барент е свикал това събиране за събота?

Преподобният махна неопределено с ръка.

– Предполагам, че брат Кей го е свикал заради събитията от понеделник.

– Стрелбата по Рейгън...

– Точно – кимна Сътър, – но знаеш ли кой е бил с президента... на три стъпки зад него... когато е започнала стрелбата?

Харъд вдигна вежди.

– Да, самият брат Кей – обясни събеседникът му. – Сигурно ще има доста за казване, как смяташ?

– Иисусе – промърмори Тони. Джими Уейн Сътър се намръщи.

– Точно ти не смей да споменаваш напразно името Господне в тази стая – отрязва. – Пък и не бих те съветвал да правиш така в присъствието на брат Кей!

Харъд тръгна към вратата, но спря.

- Само едно нещо, Джими, защо наричаш Барент „брат Кей“?
- Защото на К. Арнолд не му пука, когато го наричам с християнското му име – отвърна Сътър.
- Продуцентът го погледна изумен.
- Ти го знаеш?
- Разбира се – ухили се Сътър. – Познавам брат Кей от 1930-а, когато и двамата бяхме още дечица.
- И то е?
- Християнското име на К. Арнолд е Кристиан – обясни проповедникът с още по-широка усмивка.
- Ъ?
- Кристиан – повтори Сътър. – Кристиан Арнолд Барент. Баща му е бил вярващ, нищо че самият брат Кей не е.
- Е, проклет да съм! – възкликна Харъд и избърза да излезе от стаята, преди събеседникът му да е успял да каже и дума повече.

37

Кесария, Израел, четвъртък, 2 април 1981

Натали Престън кацна на летището „Давид-Бен Гурион“ близо до Лод с полета на E1A1 от Виена в 10:30 местно време. Израелските митници бяха спокойни и ефикасни, макар че служителите им не се отличаваха с прекомерна любезност.

– Честито завръщане в Израел, госпожице Харшоу! – поздрави я мъжът зад гишето, докато проверяваше двете и чанти. Това бе третото и идване в страната с фалшивия паспорт и сърцето и все още се разтупкаваше, докато чакаше. Съвсем леко успокоение и беше, че Мосад, самата израелска разузнавателна служба, бе автор на въпросните фалшиви документи.

След като мина през митницата, тя се качи на автобусчето до Тел Авив и слезе на спирката на шосе „Джафа“ до филиала на „ITS/AVIS“ на улица „Хамасгер“. Плати такса за една седмица и остави 400 долара депозит за зелен опел модел 1975-а със спирачки, които дърпаха наляво всеки път, когато и се налагаше да ги натисне.

Беше вече ранен следобед по времето, когато Натали напусна грозните предградия на Тел Авив и подкара на север по брега по шосе

„Хайфа“. Денят бе слънчев, температурата – близо двайсет и пет граду-са и Натали си сложи слънчевите очила, щом обедният блясък се отрази от пътя и Средиземно море. След около четирийсет километра тя премина през Нетания, малко, накамарено курортно градче, построено на скалите над плажа. На няколко километра оттам видя знака за Ор Акива и напусна четирилентовата магистрала, като я смени с по-тесен асфалтиран път, който се виеше през пясъчните дюни и към плажа. Мерна за момент римския акведукт и масивните силуети на Града на кръстоносците, както и „Кесария хотел“ с игрището му за голф с 18 дупки, скрито зад висока ограда и спирали бодлива тел.

Зави на изток по насипан с чакъл път и се ориентира по знака за кибуца Ма'аган Микаел. Впоследствие друг, по-тесен път пресече този, по който се движеше тя. Опелът упорито заподскача нагоре по хълма, измина около километър през редици насаждения от рожкови, криволичеше около гъсти храсталаци пистачо и покрай отделни борови дървета, преди накрая да спре пред заключена с катинар порта. Натали слезе от колата, раздвижи отеклите си крака и махна към бялата къща на върха на хълма. Саул Ласки излезе на шосето да я пусне. Бе отслабнал и си беше избръснал брадата. Тънките му крака стърчаха от торбестите шорти с маскировъчна шарка, а тесният му гръден кош под бялата тениска би го превърнал в пародия на затворник от „Мостът над река Куай“, само че на око се набиваше по-скоро тъмно загорялата му кожа, опъната над стегнати мускули. Плешивината му се виждаше по-ясно заради слънчевото изгаряне, но остатъкът от косата му бе посивял още повече и по-дълги киручи се виеха над ушите и по врата му. Бе сменил счупените си очила с рогови рамки за чифт сребърни авиаторски, които потъмняваха на силно слънце. Белегът на лявата му ръка още беше червен като сурово месо. Той отключи портата и двамата се прегърнаха за Кратко.

– Добре ли мина? – попита той.

– Много добре – отвърна Натали. – Симон Визентал каза да ти предам поздрави.

– Той добре ли се чувства?

– В чудесно здраве за човек на неговата възраст е.

– И успя ли да те насочи към правилните източници?

– Дори нещо по-добро – усмихна се тя, – той лично извърши разследването. Каквото не се намери в онова негово странно кабинетче, изследователите му донесоха от различни виенски библиотеки, регистри и подобни организации.

– Прекрасно – кимна Саул. – А другите неща?

Натали махна към големия си куфар на задната седалка.

– Пълен е с фотокопия. Ужасна работа, Саул! Все още ли ходиш до Яд Вашем два пъти седмично?

– Не – отвърна той. – Има едно местенце недалеч от тук, Лрхамей ХаГета'от, построено е от поляците.

– И е като Яд Вашем?

– В по-малък мащаб – кимна той. – Ще свърши работа, ако разполагам с имената и историите на отделните случаи. Хайде, подкарай тази колица, а аз ще заключа портата и се качвам при теб.

На върха на хълма се издигаше много голяма бяла къща. Натали мина по пътя покрай нея и продължи надолу по южния склон, където на ръба на портокалова горичка се издигаше малко варосано бунгало. Гледката беше изумителна. На запад, зад горичката и обработваемите земи, се простираха пясъчни дюни, руини и терасирани вълноломи, разсичащи синьото Средиземно море. На юг, блестящи на обедната омара в далечината, се издигаха гористите скали на Негания. На изток се намираха верига хълмове и ароматната портокалова долина Шарон. На север, отвъд тамплиерските замъци – крепости още от времето на Соломон – и зеления гребен на планината Кармел, се простираше Хайфа с тесните и улички от свлачищни камъни. Натали се радваше да се завърне тук.

Саул задържа отворена вратата, за да внесе тя багажа си. Бунгалото си беше точно както го бе напуснала преди осем дни. Малка кухня и трапезария, съчетани в дълга стая с камина: простичка дървена маса и три стола, още един до камината, малки прозорци, през които върху варосаните стени се лее богата светлина; и две спални. Натали занесе чантите в собствената си стая и ги хвърли на голямото легло. Саул беше сложил свежи цветя в бялата ваза на нощното и шкафче.

Той вареше кафе, когато тя се върна в общата стая.

– Как пътува? – попита я. – Имаше ли проблеми?

– Никакви – отвърна Натали. Извади няколко папки и ги положи на плота на масата, направен от рендосани дъски. – Сара Хапшоу ще види всички места, които Натали Престън никога не е виждала!

Саул кимна и постави пред нея бяла халба гъсто, тъмно кафе.

– Някакви проблеми тук? – попита тя.

– Не – отвърна той. – Не се и очакват.

Тя си сипа захар от синята купа и разбърка кафето. Осъзна, че е много уморена. Саул се настани срещу нея и я потупа по ръката. Макар че слабото му лице бе белязано с бръчки и гънки, тя си помисли, че

изглежда по-млад, отколкото когато носеше брада. Преди три месеца. Преди цели векове.

– Има новини от Джак – допълни той! – Ще искаш ли да се поразходим?

Тя погледна към кафето си.

– Вземи го с теб – посъветва я Саул – Ще пообиколим до хиподрума. Той се изправи и влезе за малко в спалнята си. Когато се върна, носеше широка риза с маскировъчна шарка, извадена над панталоните. Тя не скриваше напълно подутината на 45-калибровия автоматик, пхнат в ластика на шортите му.

Пообиколиха на запад, надолу по хълма, покрай огради и портокалови насаждения, там където пясъчните дюни пълзяха към обработваемите земи и зелените частни ливади на вилите. Саул слезе от върха на една дюна и стъпи на повърхността на акведукта, който се издигаше на десетина метра над пясъка и продължаваше с километри към групичката руини и нови сгради покрай морето. Млад мъж с бяла риза изтича към тях, викаше и размахваше ръце, но Ласки му заговори кротко на иврит, мъжът кимна и се обърна. Саул и Натали се разходиха по грубата стена на акведукта.

– Какво му каза? – попита негърката.

– Обясних му, че се познавам с фрова, Ави-Йонах и Неджев – обясни психиатърът. – Те тримата ръководят разкопките още от 1950-а.

– И това ли е всичко?

– Да – кимна Саул. Спря и се огледа. Средиземно море се простираше от лявата им страна, а на около километър и нещо пред тях групичка нови сгради сияеха на слънцето.

– Когато ми каза за местенцето си тук, си представих колиба в пустинята – обясни Натали.

– Така си беше, когато пристигнах, точно след войната – отвърна психиатърът. – Първо построихме и разширихме кибуците Гааш, Кфар Виткин и Ма'аган Микаел. След Войната за независимост Давид и Ребека построиха фермата си тук...

– Това е имение! – възрази Натали.

Саул се усмихна и изпи последните глътки кафе от чашата си.

– Това, което притежава барон Ротшилд – то е имение. Сега е петзвездният хотел „Дан Кесария“ ей там.

– Харесвам руините – смени темата Натали. – Акведукта, театъра, Града на кръстоносците... Толкова е... старо.

Саул кимна.

– Когато бях в Америка, ми липсваше усещането за напластяването на епохите.

Натали свали червената раничка, която носеше, и пъкна в нея празните им чаши за кафе, като внимателно ги уви в една хавлия.

– Липсва ми Америка – каза. Притисна колене и се вгледа над пясъчната шир, която се издигаше около жълтия каменен акведукт като кафеникаво замръзнало море. – Струва ми се, че ми липсва Америка. Тези последни дни бяха толкова кошмарни...

Саул не каза нищо и мълчанието им се проточи няколко спокойни минути, докато седяха един до друг.

Натали заговори първа:

– Чудя се кой е отишъл на погребението на Роб.

Ласки я погледна, очилата му с поляризирани стъкла отразяваха светлината.

– Джак Коен ми писа, че шериф Джентри е погребан в чарлстънското гробище, присъствали са членове на няколко местни агенции и полицейските сили.

– Да – въздъхна Натали, – но исках да питам кой негов близък е бил на погребението. Отишли ли са членовете на семейството му? Приятелят му Дарил Мийкс бил ли е там? Някой, който да го е... обичал... – тя си прехапа езика.

Саул и подаде кърпичката си.

– Щеше да е лудост от твоя страна да отидеш – каза той тихо. – Те щяха да те познаят. Освен това не беше и в състояние. Докторите в йерусалимската болница казаха, че глезенът ти е бил счупен много зле – той и се усмихна и си прибра кърпичката. – Забелязах, че днес почти не куцаш!

– Да – кимна Натали, – много по-добре съм вече... – и му върна усмивката. – Добре, кой ще говори пръв?

– Ти, струва ми се – отвърна Саул. – Джак имаше някои много интересни новини, но първо ми се ще да науча за откритията от Виена!

Момичето кимна.

– Хотелските регистрации потвърдиха, че те са били там... госпожици Мелани Фулър и Нина Хоукинс... това е било моминското име на онази Драйтън... Отседнали са в „Хотел Империял“ – през 1925-а, 26-а и 27-а. Хотел „Метропол“ – 33-а, 34-а и 35-а. Може да са идвали и в други години, но останалите хотели са изгубили книгите си – заради войната или по други причини. Господин Визентал още проверява.

– А фон Борхерт? – поинтересува се Саул.

– Няма хотелски регистрации – отвърна Натали, – но Визентал потвърди, че Вилхелм фон Борхерт е наел малка вила в Перчголдсдорф, точно до самия град, и я е държал от 1922-а до 1939-а. Била съборена след войната.

– Ами... другите? – попита психиатърът. – Престъпленията?

– Убийствата – уточни събеседничката му. – Обичайният набор улични престъпления, политически убийства... убийства от страст и тън нататък. После, през лятото на 1925-а, има три странни, необясними убийства. Двама важни господа и една жена – обещаваща виенска социалистка – са убити от свои познати. И в трите случая убийците нямат мотиви, алиби, извинение. Вестниците го наричат „ляното безумие“, защото всеки от убийците се клел, че не си спомня „подвизите“ си. И тримата са обявени за виновни. Единият престъпник е бил екзекутиран, другият се е самоубил, а третият... жената... пратили я в лудница, където се удавила в басейнчето с рибки – седмица, след като я въдворили в заведението.

– Звучи така, сякаш нашите млади умствени вампири едва са започвали играта си – обади се Саул. – Придобивали са апетит за кръв.

– Господин Визентал не можа да разбере връзката – обясни Натали, – но продължи да търси по описанието, което му предоставихме. Седем необяснени убийства през лятото на 1926 г. Единайсет между юни и август 1927-а... но това е лятото на превратния пуч... тогава осемдесет работници загинали по време на демонстрация, която излязла извън контрол... виенските власти са имали и други притеснения, не само смъртта на някакви си граждани от ниската класа.

– Значи нашето трио си е сменило мишените – констатира Саул. – Може би смъртта на членовете на собственият им обществен кръг се е оказала прекомерно тежък товар за тях.

– Не можахме да намерим доклади за престъпления, които да се вменят в зимния или летния период за 28-а година – продължи Натали, – но през 1929-а има седем мистериозни изчезвания в австрийското курортно градче Бад Ихл. Виенската преса споменава за „заунерския върколак“, понеже всички, които изчезнали – неколцина от тях били много важни личности във Виена или Берлин – за последен път са били видени в шикозното кафе „Заунер“ на Еспланадата.

– Но няма потвърждение, че нашият млад германец и двете американски дами са били там? – попита Саул.

– Не още – отговори Натали. – Обаче господин Визентал посочва,

че в района е имало немалък брой частни вили и хотелчета, за съжаление – отдавна унищожени или закрити.

Ласки кимна със задоволство. Те и двамата вдигнаха глави, когато формация от пет израелски F-16 прелетяха ниско над Средиземно море, насочени на юг.

– Все е някакво начало – заяви Саул. – Ще ни трябват още подробности, много повече подробности, но и това е начало...

Поседяха смълчани още няколко минути. Слънцето се спускаше ниско на югозапад, техният акведукт хвърляше сложни сенки надалеч през дюните. Светът като че ли бе обвит в червен и златист блясък. Накрая психиатърът промълви:

– Ирод Велики, раболепен доносник, основал този град през 22 г. пр.Хр., посветил го на Цезар Август. Бил център на властта до 6 г. сл.Хр., а театърът, хиподрумът и акведуктите били сияйно бели. В продължение на десетилетие префект тук бил Пилат Понтийски.

Натали сви вежди.

– Разказа ми по-голямата част от историята, когато за пръв път дойдох тук през февруари – напомни му тя.

– Да – съгласи се Саул. – Виж... – и посочи към дюните, които посягаха алчно към каменните арки. – Голямата част от строежа е била погребана през последните хиляда и петстотин години. Акведуктът, на който стоим, е бил разкопан едва в началото на шейсетте.

– Е и? – изуми се Натали.

– Е, и каква полза от властта на Цезар? – попита я той. – Какво значение имат напоителните системи на Ирод? Каква полза от страховете и колебанията на апостол Павел, когато е бил затворен тук? – той изчака няколко секунди. Въздъхна: – Всичко е мъртво. Мъртво и покрито с пясъците на времето. Властта е изчезнала, а артефактите на властта са разрушени и погребани. Не е останало нищо освен камъни и спомени.

– Какво искаш да кажеш, Саул? – попита Натали.

– Полковника и онази Фулър сигурно са поне на седемдесет години – обясни той. – Снимката, която Аарон ми показва, беше на шейсетгодишен човек. Както веднъж спомена Роб Джентри, те са смъртни. Няма да се вдигнат на следващото пълнолуние.

– И какво, просто ще си стоим тук? – изръмжа Натали, в гласа и кипеше гняв. – Просто ще се мотаем тук, докато тези... тези чудовища умрат от старост или се избият едно друго?

– Тук или на някое друго безопасно място – съгласи се Саул. – Знаеш какви са алтернативите. Защото ние също ще трябва да отнемем

живот!

Негърката се изправи и тръгна да обикаля напред-назад по тясната каменна стена.

– Забравяш, приятелю, не вече съм отнемала живот! Застрелях оно-ва ужасно момче – Винсент – онзи, когото използваше старицата...

– Той вече беше само парче месо – възрази Саул. – Не си отнела живота му, Мелани Фулър го направи. Ти само освободи тялото му от нейната власт.

– Те всички са парчета месо, доколкото мен ме е грижа – отвърна Натали. – Трябва да се върнем!

– Да, но... – поде психиатърът.

– Не мога да повярвам, че сериозно ми предлагаш да се откажем от преследването! – възкликна Натали. – Всички рискове, които Джак Коен пое заради нас във Вашингтон, като използва компютрите си да изровят информация. Седмиците ми търсения в Торонто, Франция и Виена. Стотиците часове, които си прекарал в Яд Вашем... Саул също се изправи. – Това беше просто предложение – обясни той. – Най-малкото, може и да не е нужно и двамата да...

– А, значи това било! – възкликна Натали. – Е, забрави, Саул! Те убиха баща ми. Убиха Роб. Бдин от тях ме докосна с мръсното си съзнание. Тук сме само ние двамата и аз все още не зная какво точно бихме могли да сторим, но аз смятам да се върна. С теб или без теб, Саул аз се връщам на бойното поле!

– Добре – каза Саул Ласки. Връчи и раничката и ръцете им се докоснаха. – Просто исках да се убедя в това.

– Аз съм сигурна – заяви Натали. – А сега ми кажи какви са новините от Коен.

– По-късно – възпротиви се психиатърът. – След вечеря.

Леко докосвайки ръката и, той я обърна назад за продължителна разходка по акведукта. Сенките им се сплитаха, танцуваха, гънеха се и се въртяха по високите брегове от обкръжаващ ги пясък.

Саул приготи превъзходна вечеря от салата с пресни плодове, домашна питка, която той нарече багеле – на вид и вкус изобщо не наподобяваше хляб – шилешко, пригответено по ориенталски, и сладко турско кафе. Вече се бе стъмнило, когато влязоха в стаята му да пороботят и включиха съскация и припукващ фенер.

Дългата маса бе затрупана с папки, купчини фотокопирани документи, купища снимки – най-горните показваха жертви от

концентрационни лагери, които пасивно се взират в нищото – и дузини жълти бележници, пълни със сбитите криволици на Саул. По грубите бели стени бяха накачени големи листове, покрити с имена и дати, имаше и карти на концентрационни лагери. Натали забеляза вехто фотокопие на вестникарската снимка на младия полковник и още неколцина офицери от СС, всички – ухилени до уши; намираше се до уголемена цветна снимка на Мелани Фулър и нейния слуга, пресичащи двора на чарлстънската къща.

Настаниха се в удобните, тежки кресла и Саул придърпа една дебели папка.

– Джек смята, че сме открили Мелани Фулър – каза той. Натали се надигна нащрек.

– Къде?

– В Чарлстън – обясни той. – В собствената и стара къща! Събеседничката му бавно поклати глава.

– Невъзможно! Не може да е толкова глупава.

Саул отвори папката и погледна писмото, напечатано на бланка на израелското посолство.

– Къщата на Фулър е била запечатана в очакване на окончателното законово определение на статута на Мелани Фулър. Ще отнеме известно време съдът да я обяви за легално мъртва и доста повече, за да бъде продаден имотът на търг. Очевидно няма живи роднини. Междувременно някой си Хауърд Уордън се появява, като твърди, че е праплеменник на Мелани Фулър. Показва писма и документи – включително завещание с дата от осми януари 1978-а – в което тя му прехвърля къщата и цялата си собственост оттогава нататък... не в случай на смъртта си... и същевременно му предоставя пълните правомощия на неин адвокат. Уордън обясни, че старата дама е била загрижена за западащото си здраве и своя тъй наречен „здрав разум“. Според него цялата история била формалност и очаквал пралеля му да изживее и остатъка от живота си в къщата, само че изчезването и предполагаемата и смърт го накарали да сметне за важно някой да поддържа мястото. В момента живее там със семейството си.

– Дали наистина е отдавна изгубен роднина? – усъмни се Натали.

– Слабо вероятно – отвърна Саул. – Джек успя да намери известна информация за Уордън. Израснал е в Охайо и се е преместил във Филаделфия преди около четиринайсет години. Бил е асистент наземен суперинтендант в градския парк в продължение на четири години, като през последните три е живял в самия феърмонт Парк...

– Феърмонт Парк! – зина Натали. – Не е далеч от мястото, където изчезна Мелани Фулър!

– Именно – кимна психиатърът. – Според източници във Филаделфия, Уордън – той е на трийсет и седем – има съпруга и три деца, две момичета и момченце. Жената, с която живее в Чарлстън, съвпада с описанието, но има само едно дете... петгодишно момче на име Джъстин.

– Но... – поде Натали.

– Чакай, има и още – прекъсна я Саул. – Къщата на Ходжес в съседство. Тя също е продадена през март. Купена е от доктор по медицина на име Стивън Хартман. Доктор Хартман живее там със съпругата си и тяхната двайсет и три годишна дъщеря.

– И какво не е наред в случая? – полюбопитства момичето. – И аз на мястото на госпожа Ходжес не бих искала да стъпя повече в тази къща!

– Да – съгласи се Саул и побутна авиаторските си очила нагоре по носа си, – само дето доктор Хартман също е от Филаделфия... невролог с много успешна кариера... който внезапно изоставил практиката си, оженил се и напуснал града през март. Същата седмица, когато и Хауърд Уордън и семейството му изпитали нужда да се преместят на юг. Новата съпруга на доктора – третата поред, приятелите му са изумени, че пак се е оженил! – се казва Сюзън Олдсмит, бивша главна сестра във филаделфийската общинска болница, работила доскоро в интензивното отделение...

– Е, няма нищо извънредно необичайно в това доктор да се ожени за сестра, нали? – поинтересува се Натали.

– Не – въздъхна Ласки, – но според източниците на Джек Коен, връзката на доктор Хартман със сестра Олдсмит може да бъде описана най-точно като ледено-професионална до седмицата, преди и двамата да напуснат и да се оженят. Може би по-интересното е, че нито един от двамата щастливи младоженци няма двайсет и три годишна дъщеря...

– Тогава коя?...

– Младата дама от Чарлстън, позната днес като Констанс Хартман, притежава удивителна прилика с някоя си Кони Сиуъл, сестра от интензивното отделение във филаделфийската болница, която напуснала през същата седмица като сестра Олдсмит. Джек не е успял да постигне положителна идентификация, но госпожица Сиуъл напуснала апартамента и приятелите си и ни вест, ни кост от нея, след като си заминала.

Натали се изправи и тръгна неспокойно из малката стая, като не

обръщаше внимание на съскането на фенера и драматичните сенки които хвърляше по стената.

– Значи приемаме, че Мелани Фулър е била ранена или е пострадала по време на лудостта във Филаделфия. Във вестникарските статии споменаваха за кола и тяло, намерени при Суилкил, горе-долу там, където се е разбил хеликоптерът на ФБР. Не е била тя. Знаех си, че е жива! Усещах я. Добре, значи е била ранена. Хваща този от парка да я закара в местната болница. Коен проверил ли е болничните записи?

– Разбира се – кимна Саул. – Открил е, че ФБР – или някой, който се е представил за техен агент – е минал оттам преди него. Няма записана Мелани Фулър. Има куп старици в болницата, но никоя не съвпада с профила на чарлстънската ни мишена.

– Това няма значение – възрази Натали. – Старото чудовище е успяло да си прикрие следите все някак. Знаем какво може да прави... – тя потрепери и потри ръце. – Та когато тръгва да се възстановява, Мелани Фулър кара групата си дресирани зомбита да я заведат в Чарлстън. Нека позная... господин и госпожа Уордън си водят майка-инвалид...

– Майката на госпожа Уордън – съгласи се Саул с лека усмивка. – Съседите не са я виждали, но са споменали пред Джак, че е било внесено медицинско оборудване. Двойно по-странно, защото разследванията на Джак във Филаделфия доказват, че майката на Нанси Уордън е починала през 1969-а.

Натали възбудено продължи да крачи.

– И докторът, каквото му беше името...

– Хартман.

– Аха... та той и сестра Олдсмит са там, за да продължат с първокласното здравно обслужване... – Натали спря и знна. – Но, мили Боже, Саул, толкова рисковано е! Ами ако властите... – тя спря.

– Именно – кимна приятелят и. – Кои власти? Чарлстънската полиция изобщо не подозира майката-инвалид на господин Уордън в пресътпния факт, че е изчезналата Мелани Фулър. Шериф Джентри можеше и да се заинтересува... Роб имаше изумителен начин на мислене... но той е мъртъв.

Натали бързо сведе поглед и си пое дълбоко дъх.

– Ами групата на Барент? – попита тя. – Ами ФБР и останалите?

– Сигурно са сключили временно примирие – отвърна Саул. – Вероятно господин магнатът и оцелелите му приятели не могат да понесат повече публичност от рода на получената през декември. Ако беше на мястото на Мелани Фулър, Натали, бегълка от сродни същества на

нощта, които не искат кървавите им дела да бъдат забелязвани, къде би отишла ти?

Натали бавно кимна.

– В същата къща, която е получила национално внимание заради серията странни убийства. Невероятно.

– Да – кимна Саул. – Невероятно – и невероятно добър късмет за нас. Джак Коен свърши всичко, което можеше да направи, без да предизвика мъстта на вишестоящите си. Пратих му кодирано съобщение, в което му благодаря и го моля да задържи последващите разследвания, докато не получи сведения от нас.

– Стига само другите да ни вярваха! – изплака Натали. Той поклати глава.

– Дори Джак Коен знае само част от историята и, слава Богу, вярва в нея. Това, което е научил със сигурност, е че някой е убил Аарон Ешкол и цялото му семейство, и че аз съм казвал истината, когато твърдах, че Полковника и щатските власти са замесени по начин, който не разбирам.

Натали седна.

– Господи мили, Саул, какво е станало с другите две деца на Уордън? Двете момичета, които Джак Коен е споменал?

Ласки затвори папката и поклати глава:

– Джак не е открил нищо. Няма следи от погребение. Няма смъртни актове във Филадельфия или Чарлстън. Вероятно са били отпратени при близки роднини, но Джак няма начин да го провери, без да се разкрие пред всички. Ако те до един служат на Мелани Фулър, напълно вероятно е старата дама просто да се е отегчила от толкова много деца наоколо!

Устните на Натали побледняха. Прошепна:

– Тази кучка трябва да умре!

– Да – съгласи се Саул. – Но мисля, че ще трябва да се придържаме към плана си. Особено сега, след като я открихме.

– Предполагам – каза събеседничката му, – но мисълта, че не сме я спрели...

– Ще ги спрем – увери я той, – всичките! Но ако искаме да получим тази възможност, задължително трябва да разполагаме и с план. Моя беше вината, че Роб Джентри умря. Моя беше вината, че Аарон и семейството му загинаха. Мислех, че опасността няма да е голяма, ако успеем да се доближим до тези хора незабелязани. Но Джентри беше прав, когато каза, че това ще е все едно да се опитваш да ловиш отровни змии

със затворени очи – той придърпа още една папка към себе си и прокара пръсти по корицата и. – Ако ще се връщаме в блатото, Натали, трябва да станем ловци, не просто да чакаме тези смъртоносни чудовища да нанесат удар!

– Не си я виждал – прошепна Натали. – Тя е... не е човек. И аз имам възможност, Саул! Вниманието и беше отклонено. Държах зареден пистолет в ръце... но стрелях в погрешното нещо. Не Винсент уби Роб тя беше. Не мислех достатъчно бързо!

Саул здраво я стисна за рамото.

– Спри. Веднага! Мелани Фулър е само една от кобрите в гнездото. Ако беше елиминирала нея в онзи миг, останалите щяха да останат на свобода. Дори щяха да са повече на брой, ако приемем, че именно Фулър е убила Чарлз Колбън!

– Но ако...

– Стига толкова – настоя Саул. Потупа я по главата и я погали по бузата. – Много си уморена, приятелко моя! Утре, ако желаеш, можеш да се разходиш с мен до Лохамен ХаГета'от.

– Да – каза Натали, – ще ми хареса!

Тя се поклонил, когато Саул я целуна по челото. По-късно, когато си беше легнала, той отвори малката папка с етикет „Харъд, Тони“ и почето известно време от нея. Накрая я остави настрана и отиде до предната врата. Отключи я. Луната бе изгряла и къпеше хълмовете и далечните дюни в сребро. Голямата къща на Давид Ешкол си стоеше тъмна и тиха на върха на хълма. Ароматът на портокалите и морето лъхаше от запад с бриза.

След няколко минути Саул заключи и залости вратата, провери капците и влезе в собствената си стая. Върху купчина банални формуляри – полски граждански двуезични и груби писани на ръка бележки от Вермахта – беше зашипан снимка на еврейско момиче на осемнайсет или деветнайсет години с малка уста, хлътнали бузи, тъмна коса, скрита под памучен шал и големи, тъмни очи. Саул погледа снимката няколко минути, като се чудеше за какво е мислила девойката, докато се е взирала в обектива на правителствения фотоапарат, чудеше се как и къде е умряла тя, чудеше се кой я е погребал и дали някой от отговорите може да се намира в папката; поне голите факти за това кога е била арестувана за тежкото престъпление, че е еврейка; кога са я превозили и може би... само може би... кога е било приключено досието и, а заедно с това и всичките и надежди, мисли, обич, потенциал, представлявали кратичкия и живот, са били разпилени като шепа пепел в студен вятър. Саул

въздъхна и отвори папката.

На следващия ден станаха рано и Саул приготви една от онези огромни закуски, за които твърдеше, че били израелска традиция. Слънцето едва се беше показало над хълмовете на изток, когато те метнаха раницата на задната седалка на древния му Лендроувър и се понесоха на север по крайбрежната магистрала. Четирийсет минути по-късно стигнаха пристанищния град Хайфа, полегнал в подножието на планината Кармел.

– Главата ти венчае те като Кармел, а къдрите ти веещи са като пурпур – изрецитира Саул над шума на вятъра.

– Хубаво е – отбеляза Натали. – „Песента на Соломон“?

– „Песен на песните“.

Когато приближиха северния край на залива Хайфа, започнаха да се появяват знаци с надпис „Акко“ и превод и като „Акър“, и като „Свети Йоан от Акър“. Натали погледна на запад към белия, ограден град, сияещ на пищната утринна светлина. Денят обещаваше да е горещ.

Тесен път водеше от магистралата Акко-Нахарий към кибуц, където сънлив пазач от охраната махна на Саул да премине. Подминаха златните поля и комплекса на кибуца и спряха пред голяма правоъгълна сграда, пред която имаше знак, който я обявяваше на иврит и английски за: „Лохамен ХаГета'от, Дом на бойците от гетото“ и описваше работното време. Дребен човечец с три липсващи пръста на дясната ръка излезе през вратата и поговори със Саул на иврит. Психиатърът пхна пари в ръката на посрещача и той ги поведе навътре, като се усмихваше и повтаряше „Шалом!“ на Натали.

– Тода раба – отвърна тя, щом влязоха в сумрачната централна зала. – Бокер тов!

– Шалом – усмихна се дребният. – Л'хитра'от!

Натали проследи оттеглянето му и после се разходи покрай стъклени витрини, в които имаше списания, ръкописи и реликви от безнадеждната съпротива на варшавското гето. Пожълтелите снимки по стените описваха живота в гетото и нацистките злодейства, които бяха нарушили реда там.

– Различно е от Яд Вашем – заключи накрая. – Не е толкова потискащо, струва ми се. Може би защото таванът е по-висок.

Саул си бе придърпал една ниска пейка и сега седна с подвити крака. Положи купчина папки от лявата си страна и малък, захранван с батерии стробоскоп от дясната.

– Лохамен ХаГета'от е посветен по-скоро на идеята на съпротивата, а не на спомените от Холокоста – обясни той.

Натали стоеше загледана в снимката на семейство, което слизаше от камион за добитък. Вещите им бяха нахвърляни на купчина на земята пред тях. Бързо се извърна.

– Можеш ли да ме хипнотизираш, Саул? Той си намести очилата.

– Мога. Ще отнеме много повече време. Но защо? Натали сви рамене.

– Предполагам, че просто ми е интересно да видя как става. Изглежда го постигаш толкова... лесно.

– Години опит – отвърна Саул. – От много време използвам сходна форма на автохипноза, за да се боря с мигрената.

Тя вдигна една папка и погледна към снимката на младо момиче в нея.

– Наистина ли можеш да превърнеш това в част от подсъзнанието си? Ласки потри бузата си.

– Има различни нива на съзнанието – каза. – На определено ниво просто се опитвам да възстановя спомени, които вече са си там, като се старая да... блокирам блокировките, може да се каже. В друг смисъл, опитвам се да залича до определена степен собствената си личност, като емпатизирам с другите, които са споделяли подобно преживяване...

Натали се огледа.

– И всичко това помага ли?

– О, да! Особено за подсъзнателното запомняне на някои биографични данни.

– С колко време разполагаш? – попита тя.

Саул погледна часовника си:

– Около два часа, но Шмуелик обеща да връща туристите, докато приключа.

Натали подръпна тежката си раница.

– Ще се поразходя и ще започна да подреждам и запомням някои от сведенията от Виена.

– Шалом – отвърна Саул. Когато остана сам, прочете първите три папки внимателно. После се обърна настрани и включи малкия стробоскоп, като нагласи таймера. Един метроном започна да тиктака в ритъм с пулсиращата светлина. Психиатърът се отпусна напълно, изпразни съзнанието си от всичко, освен от ритмичното пулсиране на светлината, и се разкри за друго време и друго място.

По стените около него бледи лица се взираха надолу през дима,

огъня и годините.

Натали стоеше пред квадратната сграда и гледаше младите кибуцници, които си вършеха работата – последен камион работници, заминаващи за полето. Саул и беше казал, че този кибуц е основан от оцеленци от варшавското гето и концентрационните лагери, построени в Полша, но повечето от работниците, които тя видя, бяха сабра – местно-родени израелци – стегнати и почернели досущ като младите араби.

Отиде бавно до края на нивата и седна в сянката на единственото евкалиптово дърво, докато висока пръскачка разпръскваше вода над посевите с пулсиране, хипнотично като метронома на Саул. Натали извади бутилка макабска бира от дъното на раницата си и използва отваращата на новото си швейцарско ножче, за да махне капачката. Бирата вече се бе стоплила, но имаше чудесен вкус и прекрасно си отиваше с неочакваната топлина на деня, звука на пръскачките и миризмата на мокра почва и растящи посеви.

Мисълта за завръщането в САЩ караше стомаха и да пулсира в ритъма на сърцето. Натали имаше само смътни спомени от онези часове и дни след смъртта на Роб Джентри. Спомняше си пламъците и мрака, както и примигващите светлини и сирените, все едно са били сън. Помнеше как проклينا Саул и го удря, защото е оставил тялото на Роб в онази проклета къща, спомняше си как психиатърът я носи през мрака, а болката в крака и я кара да идва в съзнание и да го губи като плувец, който се издига над вълните в бурно море и после пропада. Спомняше си – или поне си мислеше, че си спомня – един по-възрастен мъж на име Джаксън, който тича редом с тях, праметнал на рамо отпуснатото тяло на Марвин Гейл – странно и напомняше за спасяващ човешки живот пожарникар. По-късно Ласки и каза, че Марвин бил в безсъзнание но жив... Поне когато двете групи оцелели са се разделили онази нощ в тъмните алеи и под писъка на сирените.

Спомняше си, че лежи на някаква пейка в парка, докато Саул се обажда от близкия уличен телефон и после беше ден – е, почти ден, предутринният здрач бе студен и сив – и тя лежеше по гръб във фургона, пълен със странни мъже, а психиатърът беше на предната седалка с един друг, за който тя по-късно научи, че бил Джак Коен – началникът на отряда на Мосад в израелското посолство във Вашингтон.

Натали не беше в състояние да подреди хронологично последвалите четирийсет и осем часа. Мотелска стая. Инжектират болкоуспокояващи в счупения и глезен. Един доктор го намества и ѝ слага странна

надуваема шина. Тя хлипа за Роб, повтаря името му насън. Пищи, щом си спомни звука от куршума, който удря в небцето на онова проклето чудовище Винсент и сиво-червеното месиво на разпиления по стената мозък. Лудите очи на старицата прогарят направо душата на Натали. – Довиждане, Нина. Пак ще се срещнем!

По-късно Саул и каза, че никога не е работил по-здраво през живота си, отколкото в онези първи четирийсет и осем часа разговори с Джак Коен. Изплашеният белокоос агент никога не би приел цялата истина, но все пак трябваше да бъде убеден в същността на истината посредством лъжи. Накрая израелецът повярва, че Саул, Натали и Аарон Ешкол, както и липсващият началник на шифровчиците на име Леви Кол са се забъркали в нещо огромно и смъртоносно; заговор, който включва високоставени личности от Вашингтон и един неуловим бивш нацистки полковник. Коен практически не получи подкрепа от посолството или от началниците си в Тел Авив, но рано в неделя, 4-и януари, камионът със Саул, Натали и двамата родени в Америка израелски агенти премина през Пийс Бридж от Ниагара фолс, Ню Йорк, в Ниагара фолс, Канада. Пет дни по-късно двамата излетяха от Торонто за Тел Авив с новите си самоличности.

Следващите две седмици съдържаха малко на брой ключови точки, поне за Натали. Още на втория им ден в Израел глезенът и се влоши необяснимо, хвана я треска и тя много смъртно осъзнаваше случващото се по време на краткия полет с частен самолет до Йерусалим, където Саул бе помолил за услуга стари познати от медицинските среди. Те и осигуриха самостоятелна стая в медицинския център „Хадасах-хебрю“. Същата седмица и самият Саул претърпя лека операция на ръката. Натали прекара в болницата пет дни и по време на последните три използваше патерици, за да посещава синагогата сутрин и вечер и да се взира в разкошните витражи, работа на Марк Шагал. Чувстваше се вцепенена, сякаш в цялото и тяло е инжектирана масивна доза новокаин. Всяка нощ затваряше очи и виждаше Роб Джентри да отвръща на погледа и. В сините му очи грееше мимолетният триумф от онази ужасна секунда, преди острието да изникне от нищото и да го удари странично...

Натали довърши бирата си и върна бутилката в раницата. Изпитваше смъртна вина, задето пие толкова рано, а другите работят. Извади първата си купчинка папки – купища фотокопирани снимки и писмена информация за Виена от двадейсетте и трийсетте, преведени от асистентите на Визентал полицейски доклади, тънка биография на Нина Драйтън, написана от починалия Франсис Харингтън и с допълнения,

надраскани с несъразмерните, трудни за разчитане криволици на Саул.

Натали въздъхна и се хвана за работа.

Рано следобед подкараха полека на юг и спряха в Хайфа за късен обяд, преди всички заведения да затворят за сабата. Взеха си фалафели от една сергия на улица „ХаНеви'им“ и ги изядоха, докато се разхождаха към натовареното пристанище. Неколцина черноборсаджии се мотаеха наблизко – опитваха се да им продадат паста за зъби, сини дънки и ролекси – но Саул им изръмжа нещо на иврит и те се отдръпнаха. Натали се облегна на перилата и се загледа в големия товарен кораб, който бавно излизаше в открито море. Попита:

– Колко ни остава, докато се върнем в Америка, Саул?

– Ще съм готов до три седмици. Може би и по-рано. Кога смяташ, че ще си готова ти?

– Никога – отвърна тя. Саул кимна:

– Но кога ще искаш да се върнеш?

– Когато и да е! – отговори Натали незабавно и допълни с въздишка: – Колкото по-скоро, толкова по-добре, всъщност... Исусе, от самата мисъл за завръщане ми се подкосяват краката!

– Да – съгласи се Ласки. – И при мен е така. А сега нека прегледаме фактите и предположенията си, за да проверим има ли слаби места в плана ни.

– Аз съм слабото място – тихичко каза момичето.

– Не – възрази Саул и намръщено се втренчи във водата. – Добре, приемаме, че сведенията на Аарон са точни и че най-малкото петима други също топят пръсти в меда: Барент, Траск, Колбън, Кеплър и евангелистът на име Сътър. Видях Траск да умира в ръцете на Полковника. Ще приемем, че господин Колбън е починал вследствие действията на Мелани Фулър. Остават още трима от тази група. – Четирима, ако броим Харъд – напомни му Натали.

– Да – съгласи се той, – понеже очевидно е действал съвместно с хората на Колбън. Значи са четирима. Може би и агент Хейнс, но подозирам, че той е по-скоро инструмент, а не оператор. Въпрос: защо Полковника уби Траск?

– Отмъщение? – предположи момичето.

– Може би, но останах с впечатлението, че в основата на всичко е играта за власт. Нека приемем за момента, че цялата федерална неразбория във Филадельфия е била свързана по-скоро с намирането на Полковника, а не с търсене на онази Фулър. Барент ми позволи да оцелея само

защото бях още едно оръжие, насочено към Полковника. Но защо Полковника ми позволи да живея... и въведе теб и Роб в уравнението?

– За да обърка допълнително ситуацията? Диверсия, може би?

– Възможно е – съгласи се Саул, – но нека се върнем на предишно-то предположение и да кажем, че той непряко ни е използвал като инструменти. Няма съмнение, че Янсен Лухар е бил сред „помощниците“ на Бордън в Холивуд. Джак Коен потвърди проучванията на Харингтън по въпроса. Лухар ти се е представил в самолета. Нямамо е нужда, освен ако Полковника не е искал и двамата да знаем кой ни манипулира. Пък и нацистът вложи много усилия, за да убеди сурогатите на Барент и Колбън, че съм загинал в експлозията и пожара във Филадельфия. Защо ли?

– Имал е за какво още да те употреби – предположи Натали.

– Точно така. Но защо не използва и двамата ни пряко?

– Може би му е прекалено трудно – тя сви устни. – Очевидно за тези умствени вампири е важно да са наблизко. Може би изобщо не се е намирал във Филадельфия.

– Само дресираните му двойници... – съгласи се Саул. – Лухар, бедният Франсис и белият му помощник, Том Рейнолдс. Точно той, между другото, те е нападнал пред къщата на Фулър на Коледа.

Натали зяпна изумена. Не беше чувала това предположение преди.

– Защо ми го казваш сега?

Саул си свали очилата и ги избърса в полите на ризата си.

– Каква друга причина има за това нападение, освен да ви върне с Роб на правилната следа? Полковника е искал и двамата ви на сцената във Филадельфия, когато започне финалното шоу с хората на Колбън.

– Не разбирам – призна Натали. Поклати глава. – А къде е мястото на Мелани Фулър?

– Нека продължим с предположението, че тя не е в съзаклатие нито с Полковника, нито с враговете му – продължи психиатърът. – Да си останала с впечатлението, че знае за присъствието на някоя от групите?

– Не. Тя спомена само Нина... Нина Драйтън, предполагам.

– Да. „Довиждане, Нина. Ще се видим отново!“ – И все пак, ако последваме логиката на Роб... а не виждам причина да не го правим... то именно Мелани Фулър е застреляла и убила Нина Драйтън в Чарлстън. Защо тогава ще си мисли, че си агент на една мъртва жена, как смяташ?

– Защото е луда като проклета дървеница – отвърна Натали. – Трябваше да я видиш, Саул. Погледът и беше... откачен!

– Да се надяваме точно такъв да е случаят – съгласи се събеседникът и. – Дори и Мелани Фулър да е най-смъртоносна кобра от всички, лудостта и може да ни е от полза. Ами твоят господин Харъд?

– Ще ми той да беше мъртъв... – промърмори Натали и настръхна, като си спомни лепкавото му, настоятелно присъствие в съзнанието си.

Саул кимна и си сложи очилата.

– Но контролът на Харъд е бил прекъснат – донякъде както при мен и Полковника преди десетилетия. В резултат на това и двамата имаме някакви спомени от преживяното и впечатление за... как да го наречем, мислите на другия?

– Не точно – отвърна негърката. – Чувствата, по-скоро. Личността.

– Да. Но в каквото и да се изразява обмяната, ти си се съвзела с ясното усещане, че Тони Харъд се отвращава да използва Способността си върху мъже?

– Сигурна съм за това – потвърди Натали. – Чувствата му към жените бяха толкова... извратени, но усетих, че само жените може да... напада. Беше все едно съм майка му и той трябва да се пребори с мен, за да докаже нещо...

– Убедително фройдистко – съгласи се Саул, – но нека го прескочим и приемем усещането ти, че Харъд има способност да влияе само на жени. Ако е вярно, то точно това гнездо на чудовища има поне две слаби места – могъща жена, която не е част от групата и която е луда като проклета дървеница, и мъж, който може да е или пък да не е Част от групата им, но не е в състояние или не иска да използва способността си върху мъже.

– Страхотно! – обади се Натали, не без сарказъм. – Ако приемем, че всичко това е истина, докъде стигаме?

– До същия план, който обсъждахме през февруари – уточни Саул.

– Който ще доведе до смъртта ни – намръщи се тя.

– Силно вероятно. Но ако смятаме да останем в блатото при отровите животинки, нима искаш! да прекараш остатъка от живота си в очакване те да те захаят, или би рискувала да те ухапят, докато ги преследваш?

Натали се засмя.

– Страхотен избор, Саул!

– Остава си единственият, който имаме.

– Е, нека тогава вземем конопения чувал и да се поупражняваме в лов на змии – предложи негърката. Обърна за миг очи към златния купол на жертвеника на Баха, сияещ върху Кармел, и отново насочи

поглед към товарния кораб, който се отдалечаваше от брега. След кратка пауза каза. – Знаеш ли, няма никакъв смисъл, но имам чувството, че Роб би харесал тази част. Планирането. Напрежението. Колкото и да е откачено и обречено, би видял забавното в това, което правим!

Саул я погали по рамото.

– Тогава нека продължим с откаченото си планиране – каза – и нека не изоставяме Роб!

Двамата заедно тръгаха към шосето „Джафа“ и очакващия ги лендровувър.

38 Мелани

Бе толкова приятно да се прибереш у дома.

Беше ми писнало от болници, дори и от самостоятелната стая в крилото, затворено само за мен и целия навъртащ се наоколо персонал, готов да ми послужи. Но, в крайна сметка, няма друго място като дома, където да си повдигнеш духа и по този начин да подпомогнеш лечебните процеси.

Преди години бях чела за тъй наречените извънтелесни преживявания, които уж били изпитвани от умиращи пациенти, нещастни клинично мъртви на операционната маса преди електрошок и тъй нататък, но не бях вярвала особено на подобни истории – просто поредната доза абсурдна сензационна журналистика, която е тъй често срещана в последно време. Но точно такава бе усещането, което имах, докато си възвръщах съзнанието в болницата. За известно време като че ли се реех близо до тавана на стаята ми, като не виждах нищо, но усещах всичко. Осъзнавах присъствието на гаснещото си, свито тяло на леглото и сензорите и тръбичките, иглите и катетрите, които бяха прикрепени към него. Осъзнавах излизането и влизането на сестрите, докторите, санитарите и останалите, които се трудеха да запазят тялото ми живо. Когато най-сетне отново се върнах в света на зрението и звука, ми стана ясно, че го правя чрез очите и ушите на тези хора. И то през мнозина едновременно! Никога не бях успявала да постигна подобно нещо – нито пък У или Нина, доколкото знам: така пълноценно да Използваш, че ясни сензорни данни да идват от повече от един човек едновременно. Макар че е възможно, след като натрупаш опит, да Използваш непознат, докато си запазваш котрола над дресиран помощник, или, с още повече натрупан

опит и усилия, да Използваш двама, като редуваш прехвърлянето на контрола между тях. Достъпът до такива ясни зрение, звук, допир и лекота на контрол, каквито изпитвах в момента, бяха направо нечувани. И нещо повече, нашата Употреба на други индивиди неизменно включва осъзнаване на присъствието ни от страна на използваните, което води или до разрушение на инструмента, или до блокиране на всички спомени след това – доста прост процес, но оставя необяснима празнота в паметта на жертвата. А сега гледах през половин дузина очи и знаех, че наблюдателите нямат абсолютно никаква представа за присъствието ми.

Но можех ли да ги Използвам? Внимателно опитах с меки пробни овладявания, като накарах една сестра да вдигне чаша тук, санитар да затвори врата там, помогнах на един доктор да каже няколко думи, които инак не би посмял. Никога не се намесвах толкова сериозно, че да попреча на професионалните им действия. И присъствието ми в съзнанията им тъй и не бе усетено от никого.

Минаваха дни. Открих, че докато тялото ми лежи в привидна кома поддържано живо от машините и постоянната бдителност, очевидно сведено до най-малкото въобразимо пространство, в действителност аз се рея и изучавам света с лекота, която никога преди не бях постигала или дори сънувала. Напусках стаята с очите на млада сестра, пиейки от животинската сила и жизненост в нея, вкусах ментовата дъвка, която тя жвака, и в края на коридора прехвърлях допълнително пипало на съзнанието си – при това без да прекъсвам контакта с моята млада сестра! – в ума на началник хирургията, спусках се по асансьора с него, палех неговия Линкълн Континентал и карах десетина километра до предградията към очакващата го съпруга... като през цялото време запазвах интимната си връзка с моята сестра, офицера в коридора, интерниста от етажата под мен, който преглежда рентгенови снимки, и вторият доктор, който сега стоеше в стаята ми и гледаше към коматозното ми тяло. Разстоянието вече не беше бариера за Способността ми. Десетилетия наред ние с Нина се бяхме дивили на изумителните способности на Уили да Използва жертви на по-големи разстояния, отколкото можехме ние, но сега бях много по-могъща от него.

И с времето мощта ми растеше.

На втория ден, точно докато изпробвах новите си възприятия и способности, семейството се завърна. Не познах високия, червенкос мъж или неговата слаба, руса съпруга, но погледнах към файето през погледа на рецепционистката и видях трите деца, които си спомних веднага:

децата от парка.

Червенокосият мъж изглеждаше притеснен от моя вид. Бях в отделението за интензивни грижи – паяжина от странни кубчета, които се отделяха като листенца на цвете, със стаята на главната сестра в ролята на плодника. В това мое „листенце“ бях вързана за още по-плътна паяжина от тръбички за интравенозни вливания и сензорни жици. Докторът любезно отстригна червенокосия. От прозрачния прозорец, като същевременно се опитваше да разчете формуляра, който сестрата нарече „Ай-си“²²!

– Вие член на семейството ли сте? – попита докторът. Беше умел, точен човек с леко посребрена коса. Наричаше се доктор Хартман и аз сецах удоволствието, раздражението и уважението, което сестрите изпитваха в негово присъствие.

– Ъ, не – уточни едрият червенокос посетител. – Казвам се Хауърд Уордън. Намерихме я... тоест децата ми я намериха, вчера сутринта да скита из нашата... ъ-ъ-ъ... из двора ни; Тя припадна, когато...

– Да, да – кимна доктор Хартман, – четох доклада, който ми даде сестрата от спешното! Имате ли представа коя може да е тази госпожа?

– Не, тя беше само по хавлия и нощница. Децата ми казват, че я видели да излиза от гората, когато...

– И наистина нямате представа откъде идва тя?

– Ъ-ъ – отвърна Уордън. – Аз бях... е, не се обадох на полицията. Предполагам, че трябваше. Ние с Нанси почакахме няколко часа и когато стана очевидно, че тя... старицата... няма да... тъй де, тя беше стабилна... ами, прибрахме се вкъщи. Това ми беше почивният ден! Канех се да звънна в полицията тази сутрин, но реших, че е най-добре първо да видя как е...

– Вече информирахме полицията – излъга доктор Хартман. Беше първият път, когато го Използвах. Оказа се лесно – все едно навличаш любимо и удобно палто. – Те дойдоха и взеха показания. Очевидно нямат представа откъде идва госпожа Доу. Никой не е докладвал за липсващ родственик.

– Госпожа Доу? – намръщи се Хауърд Уордън. – А, ясно, като Джейн Доу. Правилно. Е, това е загадка и за нас, докторе. Живеем на около четири километра навътре в парка и от онова, което казват децата, тя дори не е вървяла ло входната алея... – той погледна отново към отделението за интензивни грижи. – Как е тя, докторе? Изглежда... ами...

22. IC (internal clinics) – вид болничен картон. – Бел. прев.

ужасно...

– Жената е получила масивен удар – обясни доктор Хартман. – Вероятно дори серия удари... – при неразбиращия поглед на Хауърд докторът уточни. – Получила е онова, което наричаме ЦВК – цереброваскуларна катастрофа – а навремето е било наричано церебрална хеморагия. Получава се временно прекъсване на достъпа на кислород до мозъка. Доколкото съм в състояние да кажа, събитието очевидно е ограничено до дясното полушарие на мозъка на пациентката, в резултат на което са нарушени церебралните и неврологични функции. Повечето от последствията се отразяват на лявата половина на тялото – парализираният клепач, парализа на крайниците – но това може и да е добре дошло, тъй като афазията... речевите проблеми... като цяло са свързани с проблеми в лявото полушарие. Пуснахме и ЕЕГ, и КАТ, и, честно казано, резултатите са малко обърквачи. Макар че КАТ-сканирането потвърди пробива и вероятното запушване на средната церебрална артерия, ЕЕГ-то общо взето не е такова, каквото очакваме да видим след случка от този вид...

Изгубих интерес към тези медицински глупости и се върнах към основния си център на възприятие – в рецепционистката на средна възраст, долу във фоайето. Накарах я да стане и да отиде до трите дечица. Подтикнах я да каже:

– Здравейте! Обзалагам се, че знам на посещение при кого сте тук!

– Не можем да посещаваме – отвърна шестгодишната, момиченцето, което ми беше пяло „Хей, Джуд“, докато слънцето изгряваше. – Много сме малки още.

– Но се обзалагам, че знам кого бихте искали да видите – поправи се с усмивка рецепционистката.

– Искам да видя Добрата дама – каза малкото момченце. В очите му имаше сълзи.

– Аз не искам! – заяви остро голямото момиче.

– Аз също – обади се шестгодишната и сестра.

– И защо? – попитах аз. Заболя ме.

– Защото тя е странна – уточни по-голямата. – Мислех, че я харесвам, но когато я хванах за ръката вчера, беше много странно.

– Какво искаш да кажеш – странно? – попитах. Рецепционистката носеше дебели очила и полезрението и ми изглеждаше изкривено. Никога досега не ми бяха трябвали очила за друго, освен за четене.

– Странно – повтори момичето. – Ненормално. Като змийска кожа или нещо такова. Пуснах я много бързо, още преди да и призлее, но... все едно знаех, че наистина е лоша.

– Аха – съгласи се сестра и.

– Млъквай, Али! – обади се голямата. Очевидно вече съжеляваше, че е говорила с мен.

– Аз харесах Добрата дама – заяви четиригодишното хлапе. Изглежда беше плакал, преди да дойде в болницата.

Подмавих двете момичета далеч от момчето, към бюрото на рецепцията.

– Елате насам, момичета. Имам нещо за вас... – порових в чекмеджето и измъкнах две увити в шумолящи хартийки ментови бонбончета. Когато по-голямото момиче посегна към едното, стиснах здраво китката и.

– Първо нека ти предскажа бъдещето – изсъска рецепционистката по моя команда.

– Пус'ме – прошепна момичето в отговор.

– Млъквай – изсъсках. – Казваш се Тара Уордън. Името на сестра ти е Алисън. И двете живеете в голяма каменна къща на хълма в парка, която наричате Замъка. И една нощ – скоро! – голям, зелен Торбалан с остри жълти зъби ще дойде в стаята ви по тъмно и ще ви насече на малки парченца – и двете – и ще изяде парченцата!

Момичетата отстъпиха назад, лицата им бяха преbledнели като сняг и очите им станаха огромни като чинийки. Устите им увиснаха отворени от страх и шок.

– И ако кажете на някого... баща си, майка си, когото и да е... – накарах да изсъска рецепционистката след тях, – Торбалан ще дойде още тази вечер!

Момичетата отстъпиха заднишком чак до столовете си, зяпнали жената така, сякаш е змия. Минута по-късно пристигна възрастна двойка, която помоли да ги упътя до една, стая и аз оставих рецепционистката да се върне към сладкото си, просто и малко сковано нормално състояние.

Горе в стаята доктор Хартман бе приключил с обясненията на медицинското ми състояние пред Хауърд Уордън. Нататък по коридора главната сестра Олдсмит нареждаше лекарствата за пациентите, като внимаваше много да проверява по два пъти всичко, предназначено за госпожа Доу. В моята стая младата сестра на име Сиуъл нежно ме миеше със студени компреси, масажирайки кожата ми почти благоговейно. Усещането бе само далечно в най-добрия случай, но се чувствах по-добре, като знаех, че ми обръщат цялото възможно внимание.

Добре беше да се завърнеш в семейството.

На третия ден – по-точно, на третата нощ – докато почивах... Всъщност вече не спях истински, просто позволявах на съзнанието си да се рее и да се мести от приемник на приемник сяпа, все едно на сън... когато внезапно усетих физическа възбуда, каквато не бях познавала от години, присъствието на мъж – ръцете му ме обгръщат, слабите му се притискат към мен... Сърцето ми се разтупа, докато пълнотата на младите ми гърди се притискаше към него, зърната ми бяха щръкнали. Езикът му се озова в устата ми. Почувствах ръцете му да се туткат с копчетата на сестринската ми престилка още докато собствените ми ръце разкопчаваха токата на колана му, дърпаха ципа му и стискаха еректиралния му член.

Беше отвратително. Бе непристойно. Беше сестра Коии Сиуъл, скрила се в килера с чаршафите с някакъв интернист.

След като и бездруго не можех да спя, позволих на съзнанието си да се върне при младата сестра. Успокоих се с мисълта, че не съм причинител, само наблюдател. Нощта премина бързо.

Не съм сигурна кога ми хрумна да се върна у дома. Болницата ми беше нужна в онези първи няколко седмици, дори целия първи месец, но към средата на февруари мислите ми все по-често се обръщаха към Чарлстън и дома ми. Не беше чак толкова трудно да оставам в болницата, без да привличам вниманието към себе си; до края на третата седмица доктор Хартман вече ме беше преместил в голяма единична стая на седмия етаж и повечето от персонала бяха останали с впечатлението, че съм много богата пациентка, която заслужава специални грижи. Което не бе далеч от истината.

Имаше един администратор, доктор Маркхам, който продължаваше да задава въпроси за моя случай. Връщаше се на седмия етаж ежедневно. Душеше наоколо като гонче, попаднало на следа. Накарах доктор Хартман да го увери в „истината“. Накарах главната сестра Олдсмит да му обясни как стоят нещата. Накрая лично влязох в ума на човечеца и го успокоих по моя собствен начин. Но той беше много настоятелен. Четири дни по-късно се върна. Разпитваше сестрите за допълнителните услуги и грижи, които получавам. Искаше да знае кой плаща за допълнителните лекарства, тестове, КАТ и консултациите със специалисти. Маркхам посочи, че администрацията не разполага с формуляр от приемането ми, няма сведения за 26479B15-C²³, нито компютърни разпечатки за стойността на лечението и няма информация как ще бъде извършено

заплащането.

Сестра Олдсмит и доктор Хартман се съгласиха да присъстват на среща на следващата сутрин в бизнес-кабинета, заедно с трима други отговорници на отделения.

Тази вечер се присъединих към Маркхам, докато караше към къщи. Движението по магистралата „Суилкил“ беше натоварено и ми навяваше лоши спомени за Новогодишната вечер. Точно преди да стигнем кръстовището с магистрала „Рузвелт“, накарах нашия приятел да вкара колата си на тесния банкет, да включи аварийните светлини и да излезе, за да застане пред крайслера си. Помогнах му да остане там над минута, като се почесва по плешивата глава и се чуди какво не е наред с колата му. Кога му дойде времето, беше очевидно: и петте ленти бяха пълни с бързащи коли. По вътрешната лента се носеше голям камион.

Нашият приятел от администрацията бързо скочи напред: три широки крачки. Имах дори достатъчно време да чуя рева на клаксоните, да видя изуменото изражение на шофьора на камиона, чието лице бързо приближаваше и да усетя невярващото кълбо в мислите на Маркхам, преди ударът да ме отхвърли назад към други гледни точки. Потърсих сестра Сиуъл и споделих с нея желанието за смяна от дежурство и копнежа по пристигането на нейния млад интернист.

Времето не означаваше почти нищо за мен през този период. Прехвърлях се напред-назад в него също тъй лесно, както се прехвърлях от един наблюдател към следващия. Особено ми харесваше да възкресявам онези лета в Европа с Нина и новия ни приятел Вилхелм.

Спомням си студените летни вечери, когато ние тримата се разхождахме по стилната „Рингщрасе“ и всички важни клечки във Виена също се разхождаха там, издокарани с техните най-хубави дрехи. Уили обожаваше да ходи в кино „Колизеум“ на „Нюсдорферщрасе“, но там неизбежно прожектираха онези отегчителни германски пропагандни глупости и ние с Нина обикновено предпочитахме да завлечем младия си приятел в „Крюгер-кино“, където най-често даваха новите американски гангстерски филми. Спомням си колко се смях – до сълзи! – една вечер на спектакъла, в който Джими Кагни плюеше думи на ужасен австрийско-немски в първата дублирана говорилка, която бях гледала.

След киното често отивахме да пийнем в Рейс-бар на „Карнтнерщрасе“, като поздравявахме други групички млади веселяци и почивахме

в шикозното удобство на истински кожени столове, докато се наслаждавахме на играта на светлината по махагона, стъклото и хрома, мраморните и позлатени маси. Понякога неколцина от по-стилните проститутки от съседната „Крюгершрасе“ идваха с клиентите си и добавяха прекарно, извратено усещане към вкуса на вечерта.

Често завършвахме нощта навън, в града, с посещение в „Симпл“, най-изисканото кабаре във Виена. Пълното име на това заведение беше „Симшщцимум“ и съвсем ясно си спомням, че го държаха двама евреи – Карл Фракас и Фриц Грунбаум. Дори по-късно, когато кафявите ризи и шурмоваците вдигаха голям шум по улиците на стария град, тези двама комици караха гостите да се късат от смях със сатиричните си скетчове на нацистки стереотипи, които си проправят път през обществени сбирки или спорят по въпроси от фашистката доктрина, докато кучета, котки и минувачи ги поздравяват със „Зиг хайл!“. Спомням си как Уили се късаше от смях, докато по зачервените му бузи потекат сълзи. Веднъж се смя толкова силно, че се задави, та се наложи с Нина да го потупваме гърба и да му предложим чашите си с шампанско. Няколко години след войната той случайно спомена на едно от нашите Събирания, че или Фракас, или Грунбаум – не си спомням кой от тях – умрял в един от лагерите, където Уили бил администратор за кратко, преди да го прехвърлят на Източния фронт.

Нина беше много красива по онова време. Русата и коса бе подстригана и накъдрена по последна мода и заради наследството си, тя можеше да си позволи най-хубавите копринени рокли от Париж. Специално си спомням една зелена, изрязана много ниско отпред, меката тъкан се притиска към малките и гърди, зеленото великолепно подчертаваше лекото изчервяване на прасковено-сметанената и кожа, а същевременно и странно подхождаше на синьото на очите ѝ.

Не съм сигурна кой беше първият подбудител, дал предложение да играем Играта онова лято, но си спомням възбудата ни и тръпката от косвеното преследване. Редувахме се да Използваме различни помощници – наши познати, приятели на нашите предназначени цели. Грешка, която не повторихме отново. На следващото лято играхме дори по-ентузиазно, седнали заедно в хотелските ни стаи на „Йозефшадтершрасе“ и Използвайки един и същ инструмент – слабоволев и дебеловрат селянин черноработник, който така и не бе заловен, но от когото Уили се отърва по-късно – и актът от присъствието и на трима ни в едно съзнание, както и споделянето на същите остри усещания, бе някак си поинтимен и възбуждащ от всевъзможните сексуални оргии, с които

експериментирахме.

Помня лятото, което прекарахме в Бад Ихл. Нина се пошегува за гарата, където направихме единственото прекачване на влака от Виена... малко селце, наречено Атнонг-Пухейм. Повторено бързо и неколкократно, Атнонг-Пухейм се превръщаше в издавания от самия влак звук. Смеехме се, докато вече не ни стигаше въздух – и после започвахме отново. Спомням си странните погледи, които ни хвърляше някаква възрастна вдовица от другата страна на пътеката.

Именно в Бад Ихл се озовах сама в кафе „Заунер“ рано един следобед. Бях излязла за уроците си по дикция навреме – както винаги – но се оказа, че инструкторът е болен и когато се върнах в кафето, където Уили и Нина ме чакаха редовно, обичайната ни маса беше празна.

Върнах се до хотела, където бяхме отседнали ние с Нина – на Еспланадата. Помня, че ме гризеше любопитство на каква импровизирана екскурзия са тръгнали приятелите ми и защо не са ме дочакали. Отключих вратата и прекосих наполовина дневната, преди да чуя звуците от спалнята на Нина. В началото ги сметнах за викове на притеснение и се затичах към стаята и с наивното намерение да предложа помощ на камериерката или който там бе изпаднал в беда.

Но бяха Нина и Уили, разбира се. И не бяха в беда. Помня колко бледи бяха бедрата на Нина и треперещите бузи на дупето на Уили в слабата светлина, която се просмукваше през пурпурните завеси. Стоях там поне минута и ги гледах, преди да се обърна и безмълвно да напусна апартамента; По време на тази дълга минута лицето на Уили си остана извърнато встрани, скрито зад рамото на Нина и във високата възглавница, но приятелката ми обърна глава и ясните и сини очи почти веднага се насочиха към мен. Сигурна съм, че ме видя. Тя обаче не спря, нито прекъсна ритмичното животинско груктене, което се изтръгваше между отворените и розови съвършени устни.

Към средата на март реших, че е време да напусна болницата и Филадельфия – и да си ида къщи.

Накарах Хауърд Уордън да се погрижи за подробностите по преместването. Дори и като вземем предвид спестяванията му обаче, той успя да събере само около две хиляди и петстотин. Този човек никога не бе спестявал за нищо. Нанси, от друга страна, затвори спестовния влог, основан с парите от къщата на майка си, и събра приличните 48 000 долара. Тези средства бяха сложени настрана за разходите за колеж на децата, които вече не и бяха главна грижа.

Накарах доктор Хартман да посети Замъка. Хауърд и Нанси чакаха в стаите си, докато докторът се отби в спалнята на момичетата, въоръжен с двете си спринцовки. След това се погрижи за подробностите. Бях запомнила прекрасна малка полянка в гората на феърмонт Парк на около километър в посока към железопътния мост. На сутринта Хауърд и Нанси нахраниха петгодишния Джъстин и – поради силата на дресировката ми – не забелязаха нищо необичайно, като изключим моментни проблясъци, не много различни от онези сънища, в които човек внезапно осъзнава, че е забравил да се облече и седи гол в училище или на друго обществено място.

И това отмина. Хауърд и Нанси чудесно се приспособиха към прилежаването само на едно дете и аз бях доволна, че реших да не Използвам Хауърд за нужните действия. Дресировката винаги е по-лесна и по-успешна, ако няма предшестваща травма или отхвърляне.

Сватбата на доктор Хартман и главната сестра Олдсмит беше скромна, състоя се във филаделфийския мирови съд и свидетели бяха само сестра Сиуъл, Хауърд, Нанси и Джъстин. Според мен докторът и жена му бяха много хубава двойка, макар някои да говореха, че сестра Олдсмит има грубо и мрачно лице.

Когато този ход бе направен, доктор Хартман също даде своя дял за колективния фонд. Отне му известно време да продаде някои акции и недвижими имоти, както и да се отърве от онова абсурдно ново порше, което толкова ценеше, но след като бяха подготвени фондове, които да продължат изплащането на издръжката на двете му бивши жени, той успя да внесе 185 600 долара за целите на нашето начинание. Като се има предвид, че доктор Хартман твърде рано се оттегляше от практиката си, това щеше да стигне за преките разходи в близко бъдеще.

Сумата обаче не стигаше, за да уреди проблема със закупуването на старата ми къща или тази на Ходжес. Вече не изпитвах никакво желание да позволявам на непознати да делят един двор с мен. Глупаво, но Уордън не бяха сключвали застраховки живот за децата си. Хауърд изтегли 10 000 от своята полица, но това беше смехотворно от гледна точка на цените на недвижимите имоти в Чарлстън.

Накрая именно майката на доктор Хартман – на осемдесет и две, в идеално здраве и обитателка на Палм Спрингс, ни предложи най-добро решение чрез собствения си имот. Беше Велика сряда, а докторът имаше операция, когато научи за внезапната емболия на майка си. Отлетя към западния бряг същия следобед. Погребението беше в събота, 7-и март и тъй като имаше известни подробности за уреждане, той не се

прибра вкъщи чак до сряда, 11-и март. Не виждах причина Хауърд да не се върне със същия полет. Първоначалната стойност на имота се оказа малко над четиристотин хиляди. Преместихме се на юг седмица по-късно, в деня на Свети Патрик.

Имаше няколко последни подробности за уреждане, преди да напуснем севера. Чувствах се удобно с малкото си ново семейство – Хауърд, Нанси и малкият Джъстин – както и с бъдещите ни съседи, доктор Хартман, сестра Олдсмит и госпожица Сиуъл, но имах усещането, че липсва допълнително подсигуряване. Докторът беше дребен човечец, около метър и шейсет и слабиък, а Хауърд, макар и едър на ръст и тегло, бе толкова бавноподвижен, колкото и бавен в мисленето, пък и голяма част от килограмите му идваха от телесни мазнини. Нуждаехме се от поне още един-двама члена на групата, които да подпомогнат сигурността ми.

Хауърд доведе Къли в болницата точно през уикенда, преди да напуснем. Беше огромен мъжага, над два метра, с тегло поне сто и четирийсет килограма, и практически всичкото тегло идваше от могъщи мускули. Къли беше слабоумен, почти неспособен да говори членоразделно, но бърз и сръчен като африканска котка. Хауърд обясни, че Къли е бил помощник-лесничей в „Поддръжка на териториите на парка“ преди да го уволнят, задето убил човек преди седем години. Бе се върнал предишната година, за да работи на най-ниското и трудно ниво на поддръжката – почистване на пънове, събаряне на стари структури, нанасяне на асфалт по пътеките и шосетата, почистване на снега. Къли бе работил без да се оплаква и вече не ходеше патрул.

Главата му изникваше от най-широкия участък на торса като съединение на челюст и врат и се стесняваше на върха до почти заострен череп, обрасъл с късо подстригана коса – толкова къса и остра, че сякаш е била оформяна от сляп бръснар-садист.

Хауърд бе казал на Къли, че пред него се разкрива уникална възможност за работа. Е, разбира се, беше използвал по-прости думи. Дожеждането му в болницата беше моя идея.

– Това ще е твоят шеф – каза Хауърд и посочи към леглото, което приютяваше телесните ми останки. – Ще и служиш, ще я защитаваш и ще дадеш живота си за нея, ако се наложи!

Къли издаде звук, все едно котка си прочиства гърлото.

– Таз стара торба още'й жива? – попита. – Умряла ми съ струва.

В този момент проникнах в него. В заострения му череп имаше

твърде малко мисли в допълнение към основните мотивации – глад, жажда, страх, гордост, омраза и нуждата да угоди, основана на смъртно усещане за желание за принадлежност и копнеж да бъде обичан. Точно тази последна нужда аз разширих и използвах за основа. Къли преседя в стаята ми в продължение на осемнайсет часа. Когато излезе да помогне на Хауърд в опаковането на багажа и да се подготви за пътуването, не бе останало нищо от оригиналния Къли освен размерите му, силата, бързината и нуждата да задоволява. Да задоволява мен.

Така и не научих дали Къли е името или фамилията му.

Когато бях млада, имах една слабост при пътуване; не можех да устоя да не си взимам сувенири. Дори във Виена, с Уили и Нина, страстното ми пазаруване на сувенири скоро стана източник на забавление за спътниците ми. Вече бяха минали години от последното ми пътешествие в чужбина, но слабостта ми към сувенирите не бе изчезнала напълно.

Вечерта на 16-и март накарах Хауърд и Къли да идат в Джърмънтаун. Тези тъжни улици за мен бяха като пейзаж от полузабравен сън. Вярвам, че Хауърд би се чувствал притеснен в негърския квартал на града – при все дресировката си – ако не беше успокоителното присъствие на крачещия редом с него Къли.

Знаех точно какво искам; спомнях си първото му име и описанието, но не и друго. Първите четирима младежи, към които Хауърд подходи, или отказваха да му отговорят, или го правеха с твърде живописни епитети, но петият – мърляво десетинагодишно хлапе, облечено само в парцалив пуловер при все ледения студ – каза:

– Аха, човече, говориш за Марвин Гейл. Той тамън излезе от затвора, човече, за 'ществен бунт или нещо таквоз. За к'во ти е Марвин?

Хауърд и Къли получиха указания как да стигнат до дома му, без да се наложи да отговорят на този въпрос. Марвин Гейл живееше на втория етаж на изгнила, разбрицана къщурка, завряна между две надвисващи над нея сгради. Вратата отвори малко момченце и двамата ми пратеници пристъпиха в дневната. Диванът беше продънен, но грижовно заметнат с розова покривка. На екрана на древния телевизор зеленокож домакин на идиотска игра дрънкаше ентузиазизирано. Люещите се стени бяха украсени с няколко религиозни гравюри и снимки на Робърт Кенеди и тийнейджърка, легнала по корем и втрънена подозрително в посетителите. Едра чернокожа жена излезе от кухнята, като бършеше ръце в карираната си престилка.

– Какво искате вие двамата?

– Бихме желали да поговорим със сина ви, госпожо! – каза Хауърд.

– За какво? – поиска да знае жената. – Не сте от полицията. Марвин не е направил нищо. Оставете момчето ми на мира!

– Не, мадам – обясни Хауърд смирено, – не става дума за нищо лошо. Просто искаме да предложим работа на Марвин!

– Работа? – жената подозрително се вгледа в Къли и после се обърна към Хауърд. – Що за работа по-точно?

– Всичко е наред, мами – Марвин Гейл стоеше на вратата към вътрешния коридор, облечен само в стари шорти и огромна тениска. Лицето му бе подуто, а очите му – мътни, сякаш току-що се бе събудил.

– Марвин, не е нужно да говориш с тези хора, ако...

– Всичко е наред, мами – той се втренчи в нея с мъртвешки безизразно лице. Накрая тя сведе поглед и той спокойно обърна очи към Хауърд. – Какво искаш, човече?

– Може ли да поговорим отвън? – попита пратеникът ми. Марвин сви рамене и ни последва навън, при все мрака и ледения вятър. Вратата се затвори под съпровода на протестите на майка му. Той се взря в Къли и после пристъпи по-близо до Хауърд. В очите му се появи слаба искрица интерес, сякаш знаеше какво ще последва и бе готов да го приветства.

– Предлагаме ти нов живот – прошепна Хауърд. – Изцяло нов живот... Марвин Гейл се наклони да заговори, но после – от двайсет километра разстояние – аз тласнах и челюстта на цветокожото хлапе увисна.

Той не успя да довърши дори и първата си дума. Технически казано, и преди бях Използвала това момче, за кратко, в онези последни минути, преди да се сбогувам с Грумбълторп, и може би това бе улеснило леко задачата ми. Но в действителност нямаше значение. Преди да се разболея, никога не бих могла да направя онова, което сторих онази вечер. Работех през филтъра на възприятията на Хауърд Уордън и същевременно контролирах Къли, доктора ми и половин дузина други дресираны помощници на още толкова различни места. При все това можех да проектирам силата на волята си толкова мощно, че чернокожият изпъшка, олюля се назад, сляпо се втренчи в нищото и зачака първата ми команда. Погледът му вече не изглеждаше дрогиран или победен; сега очите му отразяваха яркия, стъклен взор на човек с терминално мощно увреждане.

Какъвто и да е бил тъжният сбор от живота на Марвин Гейл –

мислите, спомените и жалките му стремежи – те бяха изтрити завинаги. Досега никога не бях извършвала такъв вид тотална дресировка с един удар и в продължение на една дълга минута почти забравеното ми тяло се гърчеше в хватката на пълна парализа в болничното легло, докато сестра Сиуъл ме масажираше.

Рецепторът, който бе представлявал Марвин Гейл, търпеливо чакаше на ледения вятър в мрака.

Накрая заговорих през Къли – макар да не ми трябваше устна команда, исках да я чуя през ушите на Хауърд.

– Иди се облечи – каза той, – и дай на майка си това. Кажй и, че е аванс към заплатата – и връчи на младия негър стодоларова банкнота.

Марвин изчезна във вътрешността на къщата и излезе три минути по-късно. Носеше само джинси, пуловер, маратонки и черно кожено яке. Не взе багаж. Така исках да бъде; щях да му подбера подходящ гардероб, след като се преместим.

Не си спомням нито миг през щастливите години на дългото ми детство, кргато да сме нямали цветнокожи прислужници. Струваше ми се разумно тази традиция да продължи и след завръщането ми в Чарлътън. Освен това не можех да напусна Филадельфия без сувенир.

Конвоят от камиони, два седана и микробус под наем – натоварен с моето легло и медицинската апаратура – потегли на пътешествие, което продължи три дни. Хауърд бе тръгнал преди нас, със семейното си волво, което Джъстин наричаше „син Оувъл“, за да надзирава последните приготовления, да проветри къщата и да подготви моето завръщане у дома.

Пристигнахме доста след смрачаване. Кълн ме пренесе нагоре по стълбите, като доктор Хартман ми прислужваше, а сестра Олдсмит вървеше отстрани с интравенозната ми бутилка.

Спалнята ми сияеше на светлината на лампите, меката покривка на леглото беше отметната, чаршафите бяха чисти и свежи, тъмното дърво на таблата, бюрото и гардероба ухаеше на лимонова политура, а четките за коса лежах на тоалетката ми в съвършена редичка.

Всички плакахме. Сълзи се стичаха по бузите на Къли, докато той ме полагаше нежно, почти колебливо, в дългото легло. От леко откренатия прозорец лъхаше уханието на палмови листа и мимози.

Донесоха оборудването и го монтираха. Странно беше да видя зеленото сияние на осцилоскопа в познатата ми спалня. В продължение на минута всички стояха там – доктор Хартман и новата му съпруга, сестра

Олдсмит, изпълняваха последните си медицински задачи; Хауърд и Нанси, с малкия Джъстин помежду им, сякаш позираха за семейна снимка; младата сестричка Сиуъл ми се усмихваше от мястото си близо до прозореца, а Къли стоеше до вратата така, че запълваше целия праг. Заради бялата санитарска престилка изглеждаше някак смален. Зад него в коридора едва различавах Марвин, облечен в официален смокинг и с вратовръзка, надянал бели ръкавици на добре изтърганите си ръце.

Имаше малък проблем, на който Хауърд се натъкна при госпожа Ходжес – тя искаше да даде под наем съседната къща, но не желаше да я продава. Това бе неприемливо за мен.

Но с тази неприятност възнамерявах да се разправам на сутринта. За момента си бях вкъщи – у дома – и обкръжена от обичащото ме семейство. За пръв път от седмици спях наистина спокойно. Непременно щеше да има малки проблеми – от рода на госпожа Ходжес например – но с тях щях да се оправям утре. Утре ме очакваше нов ден.

39

10 000 метра над Невада, събота, 4-и април 1981

– Пусни го отново, Ричард! – нареди К. Арнолд Барент.

В кабината на специално приспособения за нуждите му „Боинг“-747 се смрачи и образите отново затанцуваха по широкия видеоекран: президентът се обръща към някой, който му подвиква въпрос, вдига лявата си ръка да помахна на публиката и се намръщва. Разнасят се викове, настъпва хаос. Агентът от тайните служби скача напред и сякаш невидима жица го вдига на пръсти. Изстрелите прозвучават далечни и безпътни. В ръцете на друг агент като по магия се появява автомат „Узи“. Неколцина мъже събарят младия стрелец на земята. Камерата се завърта и се насочва към падналия, по плешивото му теме има кръв. Един полицаей лежи по лице. Агентът с узито се присвива и с пълен глас реве заповеди, докато другите се борят със заподозрения. Вълна от телохранители избутва президента напред в лимузината му и дългата черна кола ускорява встрани от тротоара, като оставя зад себе си объркването и глъчката на тълпата.

– Добре, спри там, Ричард! – нареди Барент. Образът на отдалечаващата се лимузина застина на екрана, а лампите в кабината светнаха. –

Господа? – обърна се магнатът.

Тони Харъд примигна и се огледа. К. Арнолд бе приседнал на ръба на голямото си извито бюро. Зад него проблясваха телефони и компютърни терминали. Зад прозорците на кабината цареше мрак и шумът на самолетните двигатели бе приглушен от тисовата ламперия във вътрешността на самолета. Джоузеф Кеплър седеше срещуположно на Барент в кръга. Сивият костюм на Кеплър изглеждаше прясно изгладен, черните му обувки сияеха. Харъд погледна към суровото му мъжествено лице и реши, че той много прилича на Чарлтън Хестън²⁴, както и че и двамата са задници.

Сгърбен в креслото до магната, преподобният Джими Уейн Сътър бе скръстил ръце на обемистия си корем. Дългата му бяла коса сияеше на светлината на ярките крушки. Единственият друг човек в стаята беше новият асистент на Барент, Ричард Хейнс. Мария Чен и останалите седяха в очакване в предната кабина.

– На мен ми се струва – поде Джими Уейн Сътър, а тренираният му глас на ритор се снижаваше и издигаше, – че някой се е опитал да убие любимия ни президент!

Устата на Барент се изкриви.

– Това е очевидно. Но защо Уили Бордън ще поема такъв риск? И Рейгън ли е бил мишената, или аз?

– Не те видях на филмчето – обади се Харъд. Барент стрелна с поглед продуцента.

– Бях на пет метра зад президента, Тони! Когато се разнесоха изстрелите, тъкмо излизах от страничната врата на „Хилтън“. Ричард и другите от охраната бързо ме върнаха обратно в сградата.

– Все още не ми се вярва, че Уили Бордън има нещо общо с това – намеси се Кеплър. – Сега вече знаем повече, отколкото миналата седмица. Хлапето – Хинкли – има досие, дълго цял километър, както и умствени проблеми в притурка. Водил си е дневник. Цялото изпълнение прилича на мания, каквато е имал и с Джоди фостър, за Бога! Просто не влиза в профила. Старецът можеше да използва собствените агенти на Рейгън от тайните служби или вашингтонско ченге като онова, което пое куршума. Освен това швабата е отдавнашен офицер от Вермахта, нали така? Не е толкова глупав, че да използва 22-калибрено пукалце!

– Заредено с експлозивни куршуми – напомни Барент. – Само по случайност не са експлодирани!

24. Известен американски актьор от близкото минало. – Бел. ред.

– Само случайност е, че куршумът е рикоширал от вратата на колата и е улучил Рейгън! – възрази Кеплър. – Ако Уили бе замесен, той спокойно би изчакал вие с президента да се настаните удобно и тогава да накара агента с узито или Мак-10, или каквото там е онова чудо, да ви свали без риск от провал.

– Успокоителна мисъл – сухо се обади Барент. – Джими, ти какво мислиш?

Сътър попи веждата си с копринена кърпичка и сви рамене.

– Джоузеф има право, братко Кей! Момчето е доказан откаченярик. Изглежда абсурдно да се вложат толкова усилия за създаването на подобна добре подплатена история и после стрелецът да не улучи.

– Той не е пропуснал – възрази тихо Барент. – Президентът бе улучен в левия дроб.

– Имам предвид, да пропусне теб – обади се Сътър с широка усмивка. – В крайна сметка какво би имал старият ни приятел, продуцентът, против горкия беден Рони? Те и двамата са продукти на Холивуд!

Харъд се почуди дали Барент ще го пита за неговото мнение. В крайна сметка, това беше първата му поява като член на управителния съвет на Островния клуб.

– Тони? – прекъсна размисъла му магнатът.

– Не знам – призна той. – Просто не знам!

Барент кимна на Ричард Хейнс.

– Може би това ще помогне да разрешим колебанията си – каза важно. Светлините угаснаха и на екрана се появи нестабилно и люлеещо се изображение от зърнест осеммилиметров филм, прехвърлен на видеокасета. Виждаха се случайни сцени от тълпата. Пред камерата преминаха няколко полицейски коли и кавалкада лимузини и коли на тайните служби. Харъд осъзна, че гледа пристигането на предизента във Вашингтонския „Хилтън“.

– Намерихме и конфискувахме колкото можахме фотоапарати и камери – поясни Барент.

– Кои „ние“, по-точно? – поинтересува се Кеплър. Магнатът вдигна вежда.

– Макар че ненавременната смърт на Чарлз е огромна загуба, Джоузеф, все още имаме някои връзки в определени агенции. Тук, ето тази част!

Филмът показваше най-вече празната улица и тиловете на хората. Харъд предположи, че е снет от поне петдесетина метра от мястото на събитията, от погрешната страна на улицата и от слепец с церебрална

парализа. Почти нямаше опит да се стабилизира камерата. Нямаше и звук. Когато започна стрелбата, това пролича само по увеличеното движение в малката тълпа; снимащият изобщо не се интересуваше от президента по това време.

– Ето! – обади се Барент.

Филмът спря с един кадър, застинал на големия видеоекран. Ъгълът беше безумен, но лицето на стареца се виждаше между раменете на двама други зрители. Човекът, на вид на около седемдесет годишен, имаше бяла коса, която се подаваше под плетена шапка и напрегнато гледаше сцената от другата страна на улицата. Очите му бяха малки и студени.

– Това той ли е? – попита Сътър. – Можем ли да сме сигурни? – Не изглежда като снимките му, които съм виждал – намеси се Кеплър.

– Тони? – подкани го Барент.

Харъд усещаше струйки пот да избиват по горната му устна и по челото. Замръзналият кадър бе зърнест, изкривен от лошия обектив странния ъгъл и евтиния филм. В долната дясна третина на кадъра сияеше осмоъгълник от отразена светлина. Тони осъзна, че има изход – пъ каже, че образът е твърде мътен и просто не е сигурен. Можеше да остане на майната си далеч от това.

– Аха – каза вместо това. – Туй си е точно Уили!

Барент кимна и Хейнс изгаси образа, светна отново лампите и се оттегли. В продължение на няколко секунди се чуваше само успокоителното съскане на самолетните двигатели.

– Само съвпадение, може би, а, Джоузеф? – попита К. Арнолд Барент. Заобиколи и седна зад ниското си, извито бюро.

– Не – отвърна Кеплър, – но дори и сега не виждам никакъв смисъл. Какво се опитва да докаже?

– Може би – че е още там, навън – обади се Джими Уейн Сътър. – Че чака. Че може да ни докопа, всеки от нас, когато си поиска... – той сведе брадичка така, че двойните му гуши щръкнаха и се усмихна на Барент над бифокалните си очила. – Предполагам, че в близко време няма да се показвате пред публика, братко Кей?

Барент сплете пръсти.

– Това ще бъде последната ни среща преди летния лагер на Островния клуб през юни. Ще съм извън страната... по работа... дотогава. Приканвам всички ви да вземете нужните предпазни мерки!

– Предпазни мерки за какво? – настоя да знае Кеплър. – Какво иска той? Предложихме му членство в Клуба по всички канали, за които се сетихме. Дори пратихме онзи еврейски психиатър със съобщение и сме

сигурни, че е влязъл в контакт с Лухар, преди експлозията да ги убие и двамата...

– Идентификацията не беше пълна – напомни Барент. – Зъбните картони на доктор Ласки липсват от кабинета на зъболекаря му в Ню Йорк.

– Аха – съгласи се Кеплър. – И какво от това? Съобщението почти сигурно е било получено. Какво иска Уили?

– Тони? – попита магнатът. Сега и тримата се взираха в Харъд.

– Че откъде, на майната си, да знам какво иска?

– Тони, Тони! – укорително промърмори Барент, – бил си колега на господина години наред. Ял си с него, говорил си с него, майтапили сте се... какво иска той?

– Играта.

– Какво? – зина Сътър.

– Каква игра? – попита и Кеплър, като се наведе напред. – Иска да играе играта на Островния клуб – лова след летния лагер?

Харъд поклати глава и възрази:

– Ъ-ъ! Той знае за островните ви игри, но това е играта, която той харесва. То е като в старите времена – Германия, предполагам – когато той и двете стари чанти са били млади. Като шаха е. Уили е направо шибан маниак на шахмат. Веднъж ми каза, че дори го сънувал. Смята, че всички участват в шибана партия шах.

– Шах – промърмори Барент и опря връхчетата на пръстите си едни в други.

– Аха – кимна Харъд. – Траск е направил лош ход – пратил е две от пешките си твърде навътре в територията на Уили. Бум! Траск е изхвърлен от дъската. Същото е и при Колбън. Нищо лично, само... шах.

– И онази старица – обади се председателят на Островния клуб, – тя доброволно ли е станала кралица или се явява просто още някоя от множеството пешки на Уили?

– Че откъде, по дяволите, да знам? – отрязва Харъд. Изправи се и тръгна да обикаля малката конферентна зала, обувките му не вдигаха никакъв шум по дебелия килим. – Като познавам Уили – добави, – той не би се доверил на никого да му бъде съратник в подобно нещо. Може би се бои от нея. Едно е сигурно – той ни заведе при нея; защото знаеше, че я подценяваме!

– И се оказа прав! – съгласи се Барент. – Жената имаше изумителна Способност.

– Имаше? – усъмни се Сътър.

– Нямаме доказателства, че е още жива – уточни Джоузеф Кеплър.
 – Ами наблюденията на къщата и в Чарлстън? – попита преподавателят. – Някой поел ли е тази задача от групите на Нийман и Чарлз?
 – Хората ми са там – изсумтя Кеплър. – Няма как да докладват.
 – Ами самолетите и тъй нататък? – настоя Сътър. – Колбън бе сигурен, че тя се е опитвала да напусне страната, преди нещо да я изплаши в Атланта.

– Важният въпрос не е Мелани Фулър – прекъсна го Барент. – Както Тони толкова точно посочи, тя беше диверсия, фалшива следа. Ако е жива, можем да я игнорираме, а тъй или иначе, ролята, която тя играе не е важна. Сега пред нас стои въпросът как да отговорим на този последен... гамбит... на нашия германски приятел!

– Предлагам да не му обръщаме внимание – заяви Кеплър. – Инцидентът в понеделник е само начин старецът да ни покаже, че още са му останали зъби. Всички сме съгласни, че ако е възнамерявал да докопа господин Барент, досега да го е направил. Нека старият пръдльо се позабавлява! Когато приключи, ще поговорим с него. Ако разбира правилата, можем да запълним петото място в Клуба. Ако не... тъй де, дявол го взел, господа, между трима ни... извини ме, Тони, между четирима ни да си остане... имаме стотици платени хора от охраната на разположение. Колцина има Уили, Тони?

– Разполагаше с двама, когато напусна Лос Анджелис – уточни Харъд. – Янсен Лухар и Том Рейнолдс. Те не бяха платени, имай предвид, бяха си неговите лични домашни любимци.

– Е, виждате ли? – попита Кеплър. – Ще изчакаме, докато му омръзне да играе едностранчивата си игра и после ще се споразумеем. Ако той не приеме споразумението, ще пратим Хейнс и някои от хората ви, а също и някои от моите... водопроводчици.

– Не! – изрева Джими Уейн Сътър. – Твърде много пъти обръщаме и другата буза! „Господ отмъщава и е пълен в мъстта си... Кой може да устои пред властта Му? И кой може да устои на яростта на гнева Му? Яростта Му се излива като огън и скали се трошат под Него... Той ще преследва враговете Си до мрака!“ – Наум 1:2.

Джоузеф Кеплър потисна една прозявка.

– Кой говори за Бога, Джими? Сега става дума за това как да се оправим с един сенилен нацист с шахматна мания.

Лицето на Сътър почервения и той насочи дебелия си пръст към Кеплър. В големия рубин на пръстена му се отразяваха лампите.

– Не се подигравай с мен – предупреди той с басово ръмжене. –

Господ ми е проговорил и чрез мен и Той няма да бъде отречен... – Сътър се огледа. – Ако на някой от вас му липсва мъдрост, нека помоли Бог, който щедро я дава на всички човеци и без да мери, и ще му бъде дадено – изрева. – Съборно послание на апостол Яков 1:5.

– И какво казва Господ по този въпрос? – попита кротко Барент.

– Този тип спокойно може да се окаже Антихристът – отвърна Сътър, гласът му едва се чуваше в рева на самолетните мотори. – Бог казва, че трябва да го намерим и да го изкореним. Трябва да го приковем през ребрата и слабините му. Трябва да го намерим, а също и последователите му – „...същите ще пият виното на мъстта на Бога, и той ще бъде измъчван с огън и сярва в присъствието на светите ангели, и в присъствието на Агнеца; и димът от мъченията им ще се вие завинаги и вечно“.

Барент се усмихна леко.

– Джими, по онова, което казваш, съдя, че не си склонен да се пазиш с Уили и да му предлагаш членство в Клуба, така ли?

Преподобният Джими Уейн Сътър отпи голяма глътка от бърбъна в чашата си.

– Не – каза толкова тихо, че Харъд трябваше да се наведе напред, за да го чуе. – Мисля, че трябва да го убием!

Барент кимна и се завъртя в голямото си кожено кресло.

– Хайде да гласуваме – предложи. – Тони, ти какво смяташ?

– Пас съм – отвърна Харъд, – но мисля, че решаването е едно нещо, а действителното проследяване на Уили и виждането на сметката му са съвсем друга работа. Я вижте само каква бъркотия направихме с Мелани Фулър!

– Чарлз направи тази грешка и си плати за нея – отвърна Барент. Погледна към другите двама. – Е, след като Тони се въздържа по този въпрос, очевидно аз ще имам честта да вдигна решаващия глас.

Кеплър отвори уста, сякаш се канеше да заговори, след което размисли. Сътър допи бърбъна си в мълчание.

– Каквото и да е забъркал нашият приятел Уили във Вашингтон – продължи Барент, – аз не го оценявам. При все това, ще го интерпретираме като акт на перчене и засега ще го забравим. Може би разкритието на Тони за манията на Уили по шаха ще се окаже най-добрата пътеводна светлина, с която разполагаме. Имаме два месеца преди летния лагер на остров Долман и нашите... ъ-ъ... последващите ни действия там. Трябва да държим ясна сметка за списъка с приоритетите си. Ако Уили се въздържа от последващи нападения, ще разглеждаме преговорите в по-късен момент. Ако продължи да създава проблеми... дори и

единичен инцидент... ще използваме всички ресурси, обществени и лични, да го намерим и отстраним по метод, който не е... ъ-ъ... много по-различен от цитираната от Джими извадка от Откровенията. Нали бяха Откровенията, братко Джи?

– Точно тъй, Братко Кей!

– Добре – кимна Барент. – Смятам да продължим нататък и да посипим малко. Имам среща в Лондон утре. Всички вие ще намерите спалните си помещения подготвени и в очакване. Къде бихте желали да ви оставя?

– Лос Анджелис – заяви Харъд.

– Ню Орлийнс – обади се Сътър.

– Ню Йорк – додаде Кеплър.

– Добре – съгласи се Барент. – Доналд ме информира преди няколко минути, че сме някъде над Невада, тъй че първо ще оставим Тони. Съжалявам, че няма да можеш да се насладиш както трябва на спалнята си, драги, но сигурно ще искаш да дремнеш малко преди кацането...

– Аха – съгласи се Харъд.

Барент се изправи и Хейнс незабавно се появи, като задържа отворена вратата към предния коридор.

– Докато се видим отново на летния лагер на Островния клуб, господа – каза магнатът, – чао и късмет на всички ви.

Слуга в син блейзър показа на Харъд и Мария Чен техните покои. Задната част на „Боинг“-а бе превърната в голям кабинет за Барент и прилепен до него салон, там се намираше и спалнята на милионера. Пред кабинета, отляво на коридора, който напомни на Харъд за отдавнашните му пътувания с европейските влакове, бяха разположени просторни апартаменти, декорирани в пастелни тонове – зелено и коралово. Състояха се от самостоятелна баня, тълъ за спане с легло кралски размер, диван и цветен телевизор.

– Къде е огнището? – промърмори Харъд към слугата със синия блейзър.

– Струва ми се, че в самолета на шейх Музад има действаща камина – без следа от усмивка отвърна красивият младеж.

Тони си наля още една водка с лед и се присъедини към Мария Чен на дивана, но на вратата се почука тихо. Появи се млада жена по блейзър, идентичен с този на мъжа-слуга, и заяви:

– Господин Барент би желал да знае дали вие с госпожица Чен ще пожелаете да се присъедините към него в салона Орион.

– Салонът Орион? – повтори Харъд. – Ами добре, шо пък не!

Последваха младата дама по коридора и през врата с кодова ключалка с карти, после нагоре по спирално стълбище. В нормалните 747, както Харъд знаеше, стълбището водеше до първокласния салон. Щом излязоха на тъмната горна площадка, и Тони, и Мария Чен застинаха изумени. Жената се върна обратно по стълбите, като заключи вратата най-долу и закри и последните отблясъци отразена светлина оттам.

Стаята беше със същия размер като салона на обикновен 747, но изглеждаше така, все едно някой е свалил покрива на самолета и е оставил платформата открита на десеткилометрова височина. Хиляди звезди сияеха над главите им – тук горе дори не трепкаха! – а отляво и отдясно се виждаха тъмните силуети на крилете, примигващите в червено и зелено навигационни светлини и килим от сияещи на звездните лъчи облаци, разположени на около два километра под самолета. Не се чуваше нито звук и отсъстваше усещането за преграда между мястото, където стояха, и безкрайното пространство на нощното небе. Само неясни силуети подсказваха за присъствието на невидимите мебели и самотен човек, настанен в просторния салон. Зад и под тях се простираше дългият метален корпус на самолета, върхът на фюзелажа²⁵ му се очертаваше на светлината на звездите, а на високата опашка примигваше една ярка светлинка.

– Исусе Христе! – промърмори Харъд. Чу как Мария Чен сепнато си поема дъх, след като се е сетила, че трябва и да диша.

– Радвам се, че ви харесва! – разнесе се от мрака гласът на Барент. – Елате и се настанете тук.

Харъд и Мария предпазливо се приближиха до няколкото ниски кресла, разположени около кръгла маса. Очите им постепенно се приспособяваха към звездната светлина. Входът към спиралното стълбище зад гърба им бе обозначен с една-единствена предупредителна ивичка червена светлина на горното стъпало, а входът към отделението за екипажа се очертаваше като черна полусфера на западното небесно полушарие. Двамата гости се отпуснаха на меките възглавници и продължиха да се взират в небето.

– Това е прозрачен пластмасов капак – уточни Барент. – Всъщност са повече от тридесет пласта, но е почти идеално прозрачен и много поздрав от плексиглас. Има и напречни ребра, но те са тънки като косъм

25. Фюзелаж (авиаци.) – основното тяло на самолета, към което са прикрепени крилата и опашните стабилизатори. – Бел. ред.

и не пречат на нощния изглед. Външната повърхност поляризира дневната светлина и отвън изглежда като дебел, лъскав пласт черна боя. На инженерите ми им отне години да го разработят, а на мен самия ми трябваша две години да убедя Агенцията по въздухоплаване, че материалът е аеродинамичен. Ако зависеше от инженерите, самолетите изобщо нямаше да имат прозорци за пътниците!

– Прекрасно е – възхити се Мария Чен. Харъд се зазяпа в отраженията на звездната светлина в очите и.

– Тони, помолих ви да дойдете тук, защото въпросът касае и двамата – прекрасна съзерцанието му Барент.

– За какво става дума?

– За... ъ-ъ-ъ... динамиката на групата ни. Сигурно си забелязал лекото напрежение на атмосферата.

– Забелязах, че всички са на ръба да си загубят шибания акъл.

– Точно така – съгласи се магнатът. – Събитията през последните няколко месеца бяха, ъ-ъ-ъ, проблематични.

– Не разбирам защо – отвърна Харъд. – Повечето хора не се напиват, когато колегите им се взривят на парчета или се удавят в река Суилкил!

– Истината е – отвърна К. Арнолд Барент, – че положението стана прекалено сложно. Поддържахме нашия Клуб и действаме в определени насоки вече твърде много години... всъщност десетилетия наред... и, може би, малката вендета на Уили ни предложи необходимата възможност за... ъ-ъ-ъ... подкастриране.

– Стига никой от нас да не е следващият в списъка на градинаря! – съгласи се Харъд.

– Именно – Барент наля вино в кристален бокал и го постави пред Мария Чен.

Очите на Тони се бяха адаптирали и той различаваше ясно другите двама, но това само правеше звездите по-ярки, а млечната фосфоресценция на облачната повърхност – по-силна.

– Междувременно – продължи домакинът му, – няма начин да не се появи лек дисбаланс в динамиката на група, която е толкова стабилно установена при условия, които вече не са в действие.

– Какво искаш да кажеш? – попита Харъд.

– Искам да кажа, че има вакуум във властта – обясни Барент с глас, студен като звездната светлина, която ги къпеше. – Или, по-точно, има впечатление за вакуум във властта. Уили Бордън направи възможно за малките хора да се смятат за гиганти. И заради това ще трябва да умре!

– Наистина ли? – полюбопитства Тони. – Значи всичките приказки за вероятни преговори и присъединяването на Уили към клуба... всичко е било блъф?

– Да – кимна Барент. – Ако е необходимо, ще ръководя клуба лично, но при никакви обстоятелства този бивш нацист няма да седне на масата ни!

– Тогава защо... – Харъд спря и се замисли за миг. – Смяташ, че Кеплър и Сътър са готови да направят своя ход?

Магнатът се усмихна:

– Познавам Джими от години! Първият път когато го видях, беше преди четири десетилетия, по време на проповед в една шатра. Способността му бе нефокусирана, но неустоима; можеше да накара пълна шатра потящи се агностици да направят каквото поиска от тях – и да го сторят щастливо, в името на Господ. Но Джими остарява и все по-малко и по-малко използва истинските си Сили за убеждаване, като разчита на апарата за вдъхване на вяра, който е построил. Знам, че миналата седмица те е разходил из малкото си фундаменталистско магическо кралство... – Барент вдигна ръка да прекъсне обяснението на Харъд. – Всичко е наред, Джими сигурно ти е казал, че ще разбере... и ще те разбере. Не вярвам, че му стиска да обръща колата, но той усеща възможна промяна във властта и иска да е на правилната страна, когато тя се осъществи. Намесата на Уили изглежда – поне повърхностно – променя много деликатно уравнението.

– Но не в действителност? – поинтересува се Харъд.

– Не – кимна Барент и меко изречената дума беше окончателна присъда, не по-лоша от точен изстрел с пушка. – Те забравят съществени факти... – той бръкна в чекмеджето на ниската масичка пред тях и извади двойнодействащ полуавтоматичен пистолет. – Вземи го, Тони!

– Защо? – попита продуцентът. Косъмчетата по ръцете му бяха настръхнали.

– Оръжието е истинско – уточни Барент. – Вземи го, ако обичаш! Харъд вдигна пистолета и го стисна колебливо с две ръце.

– Добре, и какво искаш от мен?

– Насочи го към мен, Тони!

Продуцентът примигва. Каквато и демонстрация да имаше наум Барент, той не искаше да участва в нея. Знаеше, че Хейнс и дузина други от охраната са на една врата разстояние.

– Не искам да се целя в теб – отвърна Харъд. – Мразя тези шибани игрички!

– Прицели оръжието, Тони.

– Я се шибай – най-младият член на Островния клуб се изправи с намерение да си тръгне. Махна презрително с ръка и се насочи натам, където сияеше обозначаващата горното стъпало червена светлинка.

Тони, разнесе се гласът на Барент, ела тук.

Харъд имаше чувството, че се е натъкнал на някоя от онези невидими пластмасови стени. Мускулите му се свиха в стегнати възли и по цялото му тяло изби пот. Той се опита да продължи напред – да се отдалечи от Барент! – но успя само да падне на колене.

Веднъж, преди четири години, по време на приятелски разговор, старецът се бе опитал да упражни силата си върху него. Бе го питал нещо за виенската Игра, с която Уили толкова се хвалеше. Вместо да усети топлата вълна на превъзходство, каквато продуцентът знаеше, че използва върху жените, почувства друго – ударът на Уили бе смъртно, но ужасно налягане в главата му, бял шум с клаустрофобична близост, всичко наведнъж. Но не доведе до загуба на самоконтрол от страна на Харъд. Той незабавно бе осъзнал, че Способността на Уили е много по-силна от неговата – но макар да се съмняваше, че би могъл да Използва някой друг по време на нападението на Уили, нямаше чувството, че дъртакът би могъл да Използва него.

– Я – каза му тогава Уили, – винаги е така. Можем да се нахвърляме един на друг, но онези, които Употребяват, не могат да бъдат Употребени, nicht wahr? Упражняваме силата си чрез други хора, ja? Много жалко. Но един цар не може да вземе друг цар, Тони. Не го забравяй! И Харъд не го бе забравял. До ден днешен.

– Ела тук – повтори на глас Барент. Гласът му още бе мек, добре модулиран, но сякаш отекваше, докато изпълни черепа на Тони, изпълни стаята, изпълни вселената така, че дори звездите поеха ехото му. Ела тук, Тони!

Харъд – на колене, с изпънати ръце, врат и тяло – отскочи гърбом назад като каскадьор, свален от коня с невидима тел. Тялото му се сгърчи и петите на обувките му заудряха по пода. Челюстите му се стегнаха и очите му се оцъклиха в орбитите си. Харъд усети писъка, който се готви да изригне от гърлото му и осъзна, че никога няма да го издаде, че ще го трупа в гърдите си, докато не експлодира, разхвърляйки късове плът през цялата стая. По гръб, със сковани и гърчещи се крака, Тони почувства как мускулите на ръцете му се свиват и разтягат, лактите му закопаха в килима, пръстите му се превърнаха в щипки и той запълзя назад към седналата сянка. Ела тук, Тони. Като парализирно десетмесечно

бебе, което се учи да пълзи по гръб, Тони Харъд се подчини.

Когато главата му докосна ниската маса за кафе, той усети менгемето на контрола да го отпуска. Тялото му се сгърчи с такова облекчение, че почти се напика. Претъркули се и се изправи на колене. Подпря мишници на черното стъкло на плота на масата.

– Прицели пистолета в мен, Тони! – нареди Барент със същия разговорен тон, както и преди.

Харъд усети през тялото му да рухва убийствен гняв. Ръцете му трепереха силно, докато посягаше към пистолета, напипа дръжката, вдигна го...

Дулото дори не бе изравнено, когато го поразил гаденето. Преди години, по време на първата си година в Холивуд, бе получил криза – камъни в бъбреците. Болката беше невероятна, направо ужасяваща! По-късно един приятел му каза, че той лично си го представял като удар с нож в гърба. Харъд мислеше за друго нещо – бяха го пронизвали в гърба, докато бягаше с чикагска банда като малък. Бъбречният камък болеше повече. Беше все едно да те наръгат отвътре навън; все едно някой прокарва бръсначи през вътрешностите и вените ти. И заедно с невероятната болка от самия камък, придружаващите признаци са гадене, повръщане, крампи и треска.

Това бе по-лошо. Много по-лошо!

Преди дулото да се изравни, Харъд се бе свил на пода, повръщаше върху копринената си риза и се опитваше да се свие на възел. Заедно с болката, гаденето и унижението го преизпълваше и всепоглъщаша вина, че се е опитал да нарани господин Барент. Самата идея бе невероятна. Беше най-ужасната мисъл, която някога му е хрумвала. Плака, докато повръщаше и стенеше от болка. Пистолетът бе изпаднал от омекналите му пръсти и лежеше върху черния стъклен плот.

– О, май не ти е добре! – състрадателно промърмори Барент. – Може би госпожица Чек може да се прицели в мен?

– Не – изпъшка Харъд, свивайки се на още по-плътна топка.

– Да! – твърдо заяви магнатът. – Настоявам. Кажи и да насочи пистолета към мен, Тони.

– Насочи пистолета – изпъшка продуцентът. – Насочи го към него, за Бога!

Мария Чен помръдна бавно, сякаш се намираще под водата. Тя вдигна револвера, стабилизира го в малките си длани и го насочи към главата на Тони Харъд.

– Не! Към него! – работодателят и се присви, щом крампите отново

го поразиха. – Към него!

Барент се усмихна.

– Не е необходимо да чува заповедите ми, за да им се подчинява, Тони!

Мария Чен издърпа предпазителя с палеца си. Черното дуло бе насочено право към лицето на Тони. Той виждаше ужаса и мъката, които се съгъстват в дълбините на кафявите и очи. Тя не бе Използвана никога досега.

– Невероятно – зина Харъд, усещайки болката и гаденето да отслабват под напора на увереността, че му остава да живее само броени секунди. Успя да се надигне на колене и вдигна ръка като безполезен щит срещу куршума. – Невероятно... тя е Неутрална! – почти пищеше.

– А какво е неутралността? – настоя да научи К. Арнолд Барент. – Никога не съм срещал такъв човек, Тони! – извърна глава. – Моля те, натисни спусъка, Мария!

Предпазителят щракна. Харъд чу твърдия звук. Мария Чен натисна спусъка отново. И отново.

– Колко глупава... – проточи Барент. – Забравихме да го заредим. Мария, ще помогнеш ли на Тони да седне на мястото си, моля те?

Харъд седна разтреперан, пот и повръщано прилепваха ризата му към корема, главата му се люлееше и се наложи да облегне лакти на коленете си.

– Дебра ще те заведе долу и ще ти помогне да се почистиш, Тони – заяви Барент, – а Ричард и Гордън ще оправят тук. Ако желаеш да се върнеш по-късно и да пийнеш в салона Орион, преди да кацнем, добре дошъл! Това е уникално място, Тони. Но моля те, не забравяй онова, което казах за съблазънта на другите да... ъ-ъ-ъ... променят естествения ред на нещата. Това е поне отчасти моя вина, Тони. Твърде много години минаха, откакто повечето от тях са изпитвали, ъ-ъ-ъ... демонстрация Спомените избледняват, дори и когато е в интерес на индивида да не става така – магнатът се наведе напред. – Когато Джоузеф Кеплър дойде при теб с предложението си, ще го приемеш. Разбра ли, Тони? Харъд кимна. По изцапаните му панталони капеше пот.

– Кажи да, Тони!

– Да.

– И ще се свържеш незабавно с мен, нали?

– Да.

– Добро момче! – похвали го К. Арнолд Барент и го потупа по бузата. Завъртя високото си кресло така, че се виждаше единствено

облегалката – черен обелиск на фона на звездите. Когато то се обърна отново, седящият в него бе изчезнал.

Дойдоха хора да почистят и дезинфекцират килима. Минутка по-късно се появи младата жена с фенерче и хвана Харъд за лакътя. Той си издърпа ръката. Мария Чен се опита да го докосне по рамото, но той обърна гръб и на нея и се повлече надолу по стълбите самичък.

Двайсет минути по-късно кацнаха на ЛАКС. До самолета ги очакваше лимузина с шофьор. Тони Харъд не погледна назад да види как абаносовият 747 тръгва по пистата и излита.

40

Тихуана, Мексико, понеделник, 20-и април 1981

Малко преди залез слънце Саул и Натали подкараха наетия Фолксваген на североизток от Тихуана. Беше много горещо. Щом слязоха от магистрала 2, предградията се превърнаха в лабиринт от мръсни пътища през селца от ламаринени барачки и шперплатови колиби, прострени между изоставени фабрики и дребни ферми. Натали следеше начертаната на ръка карта на Джек Коен, а Саул караше. Паркираха фолксвагена близо до малка кръчма и тръгнаха на север през облаци прах и малки деца. Щом последните кървавочервени лъчи на здрача угаснаха, на склона на хълма грейнаха огньовете. Натали провери картата и посочи към една осеяна с боклуци пътека надолу по склона и към малките групички мъже и жени, които седяха до огньовете на открито или се въргалияха в тъмното под ниските дървета. На около километър северно, от другата страна на долината, високата ограда сияеше бяла на тъмния склон на хълма.

– Да останем тук, докато се стъмни напълно – реши Саул. Остави куфарчето си и смъкна на земята тежката раница. – И от двете страни на границата напоследък се навъртат бандити. Би било голяма ирония да сме изминали толкова път, само за да ни убие граничен бандит!

– И аз бих искала да поседна за малко – отвърна Натали. Бяха вървели по-малко от два километра, но синята и памучна блуза бе залепнала за кожата и и гуменките и бяха покрити с прах. Около ушите й стържеха комари. Самотна електрическа крушка сияеше, кацнала на прът на хълма зад тях, и бе привлякла такова множество мухи, сякаш

около нея валеше сняг.

Седяха в изтощено мълчание около половин час, уморени от трийсет и шест часовото пътуване със самолет и местен чартър и от постоянното напрежение да минаваш граници с фалшив паспорт. На летище „Хийтроу“ бе най-зле – тричасово забавяне под погледите на хората от охраната.

Натали задряма, облегната на голяма скала, въпреки жегата насе комите и неудобното си положение. Саул я събуди, като положи нежно ръка на рамото и.

– Размърдват се – каза. – Да вървим!

Поне стотина нелегални имигранти се насочваха към далечната ограда. Движеха се на малки, нестройни групички. На склона на хълма зад тях се бяха появили още огньове. Далеч на северозапад се виждаха примигващите светлини на американски град; пред тях лежаха само тъмни каньони и хълмове. Единствен чифт фарове изчезна на изток по някакъв незабележим входен път от американската страна на оградата.

– Граничен патрул – поясни Саул и ги поведе надолу по стръмната пътека и после нагоре по склона на следващия хълм. И двамата шумно се задъхахха само за няколко минути, потяха се под раниците си и се бореха с големите си куфари, препълнени с документи. Макар че опитаха да се държат встрани от другите, скоро им се наложи да се присъединят към дългата редица потни мъже и жени, някои от които говореха тихо или кълняхха на испански, а други напредваха в стоическо мълчание. Пред Саул един висок, слаб мъж носеше седем или осемгодишно момченце на гърба си, а дебела жена влачеше голям шперплатов куфар.

Опашката спря в изсъхнало речно корито на трийсетина метра от дренажен канал, който минаваше под граничната ограда и чакъления път отвъд. Групички от по трима-четирима прескачаха речното корито и изчезваха в тъмния отвор на тръбата. От време на време от другата страна се разнасяха викове и веднъж Натали чу писък, който вероятно идваше точно отвъд пътя. Тя осъзна, че сърцето и бие бясно от доста време и кожата и е лепкава от пот. Стисна здраво куфара си и се насили да се отпусне.

Цялата опашка от петдесет или шейсет човека се скри зад скалите, храстите и един зад друг, когато се появи и спря втора патрулна кола. Ярък прожектор помете хрусталаците аройо и мина на няма и три метра от жалкото трънено дърво, което Натали и Саул се опитваха да използват за прикритие. От североизток се разнесоха викове и изстрели, а патрулът отпраши нататък с висока скорост, радиото на колата дрънкаше

на полицейски английски. Опашката нелегални имигранти, отново възобнови равномерния си напредък към тръбата.

След минути Натали също запълзя на четири крака зад Саул, като буташе тежкия куфар пред себе си, а раницата и се блъскаше в издрания покрив на тунела. Бе тъмно като в рог. Дренажната тръба миришеше на урина и екскременти, а ръцете и коленете и се блъскаха в невидима мекота, осеяна със счупени стъкла и късчета метал. Някъде зад нея, в задушавания мрак, пискливо заплака жена или може би дете. Остър мъжки глас го накара да млъкне. Натали беше сигурна, че тръбата не води на никъде и че ще става все по-тъмна и по-тъмна, а грубият таван ще се снишава, докато ги смачка в калта и лайната, водата ще се вдигне над ниво на лицата им и...

– Почти стигнахме – прошепна Саул. – Виждам лунната светлина!

Натали осъзна, че ребрата я болят от паническото тупкане на сърцето и и защото отдавна не си бе поемала дъх. Издиша точно когато психиатърът се търкулна няколко крачки напред в каменистото речно легло и и помогна да излезе от смрадливата тръба.

– Добре завърнала се в Америка! – прошепна той, докато събираха багажа си и тичаха към тъмната безопасност на аройо, където без съмнение убийците и крадците лежах в засада, в очакване на някой от нощните, изпълнени с надежда имигранти.

– Благодаря – прошепна Натали между жадните си глътки въздух. – Следващия път влизам пряко, ако ще и това да означава да летя със затворнически белезници!

Джак Коен ги очакваше на върха на третия хълм. На всеки две минути присветваше с фаровете на стария син микробус, който бе паркирал там, и това беше фарът, довел Натали и Саул до него. Коен се ръкува с лсихиатъра, после и с момичето. Каза:

– Скачайте вътре, трябва да побързаме! Мястото не го бива за продължителен престой. Донесох нещата, които ми поискахте в писмото си и нямам никакво желание да ги обяснявам на граничния патрул или на полицията на Сан Диего. Побързайте!

Задната част на микробуса бе пълна до половината с кутии. Те метнаха багажа си отзад, Натали се настани на седалката за пътници, а Саул се намести на ниската пейка, разположена зад и между двете предни седалки. Джак Коен караше. Близо километър подскачаха и се друсаха по черни пътища, след това завиха на изток по чакълен път и стигнаха до асфалтирано шосе, което водеше на север. Десет минути по-късно вече

се спускаха по входната рампа към междушатската магистрала и Натали се чувстваше не на място и дезориентирана, сякаш Съединените американски щати се бяха променили по множество различни и необясними начини по време на трите месеца на отсъствието и.

„Не, по-скоро сякаш никога не съм живяла тук!“ – помисли си тя, докато гледаше предградията и малките търговски центрове, които подминаваха по пътя си. Взираше се в уличните лампи и колите и се чудеше на невероятния факт, че хиляди хора тук се занимават с обичайните си вечерни дела, като че ли нищо не се е случило – сякаш само на двайсетина километра от тези удобни домове на средната класа мъже, жени и деца не пълзят през пълни с лайна дренажни тръби; сякаш млади сабра с остър като стомана поглед не носят точно в този миг въоръжен караул по границите на кибуците си, докато маскирани убийци от ООП – самите те момчета – смазват своите калашници и чакат да се стъмни; сякаш Роб Джентри не бе мъртъв – убит, мъртъв и погребан! – и също тъй абсолютно недостъпен както и баща и, който навремето идваше всяка вечер да я завие в леглото и да и разказва приказки за Макс, любопитния дакел, който винаги...

– Взе ли пистолета в Мексико сити, както ти казах? – попита Коен Натали стреснато се събуди. Бе задрямала с отворени очи. Чувстваше в тялото си новокаиновата упойка на абсолютното изтощение. В ушите и отекваше приглушеният рев на самолетни двигатели. Съсредоточи се върху разговора на двамата мъже.

– Да – отвърна Саул. – Нямахте проблеми, макар че се притеснявах какво ще стане, ако федералните го открият у мен.

Тя се постара да фокусира погледа си, за да разгледа агента на Мосад. Джек Коен бе в началото на петдесетте, но изглеждаше по-стар – по-стар дори от Саул, особено сега, когато психиатърът си беше избръснал брадата и бе оставил косата си да поотрасне. Лицето на Коен бе слабо и белязано от шарка, но го освежаваха раздалечените очи и носът, който очевидно е бил чупен повече от веднъж. Имаше оредяла бяла коса с такъв вид, сякаш се е опитвал да я подстригва сам и се е отказал, преди да свърши докрай с прическата. Коен владееше свободно английски и го говореше идиоматично правилно, но с акцент, който Натали не можеше да разпознае – звучеше все едно западногерманец е учил английския си от уелсец, който пък е научил своя от бруклински преподавател. Хареса и гласът на Джек Коен. Хареса и целия Джек.

– Я да видя оръжието – помоли израелеецът.

Саул извади малък пистолет от колана си. Натали нямаше

представа, че той е въоръжен. Приличаше и на евтино пушкалце с капси.

Бяха сами на лявата лента на моста. Поне на километър и нещо зад тях нямаше други коли. Коен взе пистолета и го хвърли през прозореца – над перилата и към тъмната бездна отдолу.

– Вероятно щеше да експлодира първия път, когато се опиташ да го използваш – каза извинително. – Съжалявам, че предложих да го вземеш, но беше твърде късно да ти звъня! Бе прав за федералните – със или без документи, ако откриеха този пистолет в теб, щяха да те обесят за топките и да проверяват на всеки две-три години, за да се уверят, че още стенеш. Не са приятни хора, Саул! Точно проклетите пари ме накараха да мисля, че си струва риска. Колко внасяш в крайна сметка?

– Около трийсет хиляди – отвърна Саул. – И още шейсет са пратени в банка в Лос Анджелис от адвоката на Давид.

– Твои или на Давид? – поинтересува се събеседникът му.

– Мои са си – уточни психиатърът. – Продадох една деветакрова ферма, която държах край Нетания, от войната за независимост насам. Прецених, че ще е глупаво да се опитвам да се добера до нюйоркската си спестовна сметка.

– И правилно си преценил – съгласи се Коен. Вече бяха навлезли в града. Живачните лампи очертаваха ярки правоъгълници на предното стъкло и превръщаха неговото грозновато-красиво лице в жълта маска.

– Мили Боже, Саул – каза той – знаеше ли колко е трудно да се намерят някои от нещата в списъка ти за пазаруване? Петдесет килограма пластичен взрив С-4! Пушка със сгъстен въздух. Упойващи стрелички! Боже Господи, човече, знаеше ли, че в целите Щати има само шестима доставчици, които продават упойващи стрелички и че трябва да си дипломиран зоолог, само за да си имаш и най-смътна идея къде да ги намериш?

Саул се ухили.

– Съжалявам, но не бива да се оплакваш, Джек! Нали разбираш, ти си нашият резидент *deux ex machina*²⁶.

Коен се усмихна жалостиво.

– Не знам за *deux* – каза, – но със сигурност са ме прекарвали през таспша. Знаеше ли, че използвах трупани две години и половина отпуски, докато припах по малките ти задачи?

26. „Бог от машината“ – театрален похват, при който безнадеждната ситуация се разрешава по абсолютно невъзможен в реалния живот начин. – Бел. прев.

– Ще се опитам да ти се реванширам някой ден – обеща му Саул. – Имаше ли проблеми с началника?

– Не. Обаждането от кабинета на Давид Ешкол уреди повечето от трудностите. Надявам се, че двайсет години след пенсионирането си ще мога да дърпам конци по същия начин. Той добре ли е?

– Давид? Не, не е никак добре след двата сърдечни удара, но работи с пълна пара. Ние с Натали се видяхме с него в Йерусалим, преди пет дни. Той ни каза да ти предадем сърдечни поздрави.

– Работил съм с него само веднъж – отбеляза Коен. – Преди четири-найсет години. Тогава се върна от пенсия, за да ръководи операцията, по време на която отмъкнахме цял руски SAM точно под носа на египтяните. Спаси много животи по време на Шестдневната война. Давид Ешкол беше брилянтен тактик!

Вече бяха в Сан Диего и Натали гледаше със странно усещане за отчуждение, докато завиваха по Междущатско 5 и се насочваха на север.

– Какви са ти планове за следващите няколко дни? – попита Саул.

– Ще ви настаня – отвърна Коен. – И трябва да се върна във Вашингтон до сряда.

– Няма проблеми – увери го психиатърът. – Ще бъдеш ли на линия да ни даваш съвети?

– По всяко време – кимна събеседникът му, – стига, разбира се, да ми отговорите на един въпрос!

– И той е...?

– Какво всъщност става, Саул? Какъв е най-долният ред от връзката между твоя дърт нацист, тази група във Вашингтон и старицата от Чарлстън? Все едно как ги събирам заедно, никакъв смисъл не виждам! Защо правителството на САЩ би се мъкнало за ръчишка с този военно-престъпник?

– Те не се водят за ръчишка с него – отвърна Саул. – Групи в самото правителство се опитват да го намерят не по-малко упорито от нас, но за свои собствени цели. Повярвай ми, Джак, мога да ти кажа още доста, но няма да те осветля много по въпроса. Повечето от тези събития излизат извън рамките на здравия разум.

– Прекрасно! – възкликна Коен саркастично. – Ако не можеш да ми кажеш повече, тогава няма начин да въвека и агенцията си, без значение колко уважават всички Давид Ешкол.

– Така вероятно ще е най-добре – кимна Саул. – Видя какво стана, когато Аарон и приятелят ти Леви Кол се замесиха. Най-сетне осъзнах,

че няма да има тропетен сигнал и препускаща през билото на хълма конница, когато му дойде времето. Всъщност отлагах действията си с десетилетия, докато чаках пристигането на кавалерията! Сега осъзнавам, че това е нещо, с което трябва да се справя сам... и Натали чувства същото.

– Глупости – обади се Коен.

– Да – съгласи се психиатърът, – но животът на човека като цяло е управляван от определено ниво на вяра в глупости. Ционизмът е бил пълна глупост само преди век, но днес границата ни – границата на Израел! – е единствената чисто политическа граница, която се вижда и от орбита. Там, където свършват дърветата и започва пустинята, свършва и Израел.

– Сменяш темата – равно отбеляза Коен. – Направих всичко това, защото харесвах племенника ти и обичах Леви Кол като син, както и вярвам, че си по следите на убийците им. Това вярно ли е?

– Да.

– А жената, за която смятаме, че се е върнала в Чарлстън, тя е част от всичко това, а не жертва?

– Участник е, да – съгласи се Саул.

– И твоят Полковник все още убива евреи?

Ласки се поколеба.

– Все още убива невинни хора, да.

– И този putz в Лос Анджелис също е замесен?

– Да.

– Добре – кимна Коен, – продължаващ да разчиташ на помощта ми, но някой ден ще трябва да си оправим сметките!

– Ако това ще ти помогне – въздъхна психиатърът, – ние с Натали оставихме запечатано писмо при Давид Ешкол. Дори Давид не знае подробностите на този кошмар! Ако ние с приятелката ми тук умрем или изчезнем, Давид и изпълнителите му ще отворят писмото. Имат нареждания да споделят съдържанието му с теб.

– Прекрасно – възкликна Коен отново. – Направо не мога да дочакам докато двамата умрете или изчезнете!

В мълчание поеха към Лос Анджелис. Натали сънуваше, че те с Роб и баща и се разхождат в Стария квартал на Чарлстън. Беше прекрасна пролетна вечер. Звездите горяха над палмите и новите пъпки; въздухът ухаеше на мимози и хиацинти. Внезапно куче със светло оцветена глава и тъмно тяло изскочи от мрака и изръмжа към тях. Натали се уплаши, но баща и каза, че кучето само иска да се сприятелият. Той коленичи и

протегна дясната си ръка към животното – да я подуши – само че то я захапа и продължи да дъвче, ръмжейки и преглъщайки, докато дланта изчезна, ръката също изчезна, а после изчезна и баща и. Тогава кучето се промени, стана много по-голямо, а Натали осъзна, че тя се е смалила, превърнала се е в малко момиченце. След това животното се обърна към нея, несъразмерно бялата му глава сияеше на светлината на звездите и тя беше прекалено ужасена, за да се обърне или да побегне, или дори да изпищи. Роб я докосна по бузата и пристъпи пред нея точно когато кучето скочи. То го блъсна в гърдите и го събори. Докато те се бореха, Натали забеляза, че странната глава на кучето се смалява и изчезва. След това осъзна, че то дъвче и си проправя път през гърдите на Роб. Ясно се чуваше как мляска и преглъща.

Натали седна тежко на тротоара. Носеше кънки и синята рокля, която бе получила от любимата си леля на шестия си рожден ден.

Гърбът на Роб се извисяваше пред нея – голяма сива стена. Погледна към пистолета в кобура на бедрото му, но той бе пристегнат с ивица кожа и тока и тя не можеше да се насили да посегне към него. Тялото му се тресеше от яростта на движенията на животното и тя чуваше дъвчещите мляскащи звуци много ясно.

Опита се да стане, но всеки път когато се надигаше на крака, кънките под нея се плъзваха и тя отново се просваше по дупе. Едната от кънките вече се бе разхлабила и висеше на зеления си ластик. Натали се претъркули на колене и се озова само на сантиметри от невероятно високия, сив гръб на Роб. Точно тогава главата на кучето го проби. Късчетата плът и риза бяха залепнали за бузите на чудовището и по зъбите му. То се замята да разшири дупката; очите му сияеха като полудели прожектори, а мощните му челюсти се отваряха и затваряха като на акула. Натали пропъля две крачки назад, но не можеше да отстъпи повече. Вниманието и бе приковано върху кучето, когато то изръмжа, зашпрака със зъби и се затърчи да я докопа. Вратът и раменете му вече бяха минали през дупката. Опръскаха я слюнка и кръв. Тя виждаше тъмната, сплътена козина по плешките и предните лапи на чудовището, докато то се мъчеше да се освободи от плътския си тунел. Беше все едно гледа някакво ужасно, кошмарно рождение, като през цялото време знаеше, че това раждане означава нечия смърт.

Но именно лицето му ужаси Натали, смрази я във вцепенение и на кара слабостта на ужаса да се надигне в гърлото и като импулс за повръщане. Защото над тъмната козина на мощните, пробивни рамене и дращещите лапи; над мястото, където просмуканата с кръв козина

избледняваше до синкаво-сиво, а после започваше белотата, бе възкачена белоснежната смъртна маска на лицето на Мелани Фулър, изкривено от налудничавата си усмивка и зле прилепнало към гигантските, несъразмерни челюсти, които се превръщаха в бляскави кучешки зъби на сантиметри от очите на Натали.

Кучето-звяр нададе вой, сгърчи цялото си тяло в котешки, кървав гласък на усилие и се роди.

Натали се събуди стресната, зинала за въздух. Протегна ръка към таблото на микробуса и намери опора. Вятърът лъхаше през отворения прозорец и носеше мириса на нечистотии и дизелови газове. През напрежната ивица на Междушатското от време на време нахлуваха светлините на фарове.

Саул тъкмо казваше с тих глас:

– Може би съветът, който ми трябва, е как да убия някого...

Коен го погледна косо.

– Аз не съм убиец, Саул!

– Не си. Нито пък аз. Но и двамата сме видели много убийства.

Виждал съм ги – студени и ефикасни в лагерите, бързи и крилати в гората, горещи и патриотични в пустинята, а също и извършени наслуки и безсмислено по улиците. Може би е време да се науча как се прави професионално.

– Искаш семинар по убиване? – попита Коен.

– Да.

Израелецът кимна, изтърси една цигара от пакета в джоба на ризата си и използва запалката на микробуса, за да я запали.

– Тези неща ще убиват – каза, издишайки дим. С бурен порив ги подмина полуфургон, който се носеше с близо сто и петдесет.

– Мислех си за нещо по-бързо и по-малко опасно за невинните хора в района – отвърна Саул.

Коен се усмихна и заговори с все още втъкната между устните цигара:

– Най-ефикасният начин да убиеш някого е да наемеш човек, който е добър по убиването – той погледна събеседника си. – Сериозно говоря. Всички го правят – КГБ, ЦРУ, както и дребните риби помежду им. Американците се разстроиха преди няколко години, когато откриха, че ЦРУ наема убийци на мафията да свалят Кастро. Но като се замислиш за това, има смисъл. По-морално ли ще е да се обучават хора в рамките на агенция на демократично правителство в това как да идат и да

прострелват разни други? Джеймс Бонд е пълна дивотия. Професионалните убийци са управляеми психопати, симпатични горе-долу колкото Чарлз Менсън, но с по-здрово стегнати юзди. Употребата на хора на мафията вероятно щеше да свърши работа, а междуременно щеше да спре онези същите психопати от убиване на американци... поне за няколко седмици.

Коен покара в мълчание за малко, цигарата му просветваше всеки път, щом си дръпнеш. Накрая тръсна пепелта през прозореца и добави:

– Всички ние използваме наемници, когато се стигне до пресметнато убийство. Една от задачите ми, когато работех в страната, беше да насъсквам младите новобранци на ООП към извършване на екзекуции на други палестински лидери. Бих предположил, че една трета от междуорганизационните удари вътре в терористичното общество са резултат от нашите операции. Понякога за да се елиминира А беше нужно само да се гръмне по Д, после да съобщим на Д, че С е платен от Б да го елиминира по заповед на А, след което да се облегнем удобно в очакване на фойерверките.

– Да приемем, че наемането на някого е абсурд в нашето положение – каза Саул.

По тихите им гласове Натали предположи, че я мислят за заспала. Очите и почти се бяха затворили отново, фаровете и случайните улични лампи се филтрираха през миглите и. Тя си спомни как е дрямала на задната седалка на колата като дете, вслушана в мекото жужене на разговора на родителите си. Но разговорът им никога не звучеше по този начин.

– Добре – прие Коен, – да речем, че не можете да наемете някого поради политически, практически или лични причини. Тогава нещата се усложняват. Първото, което трябва да се реши, е дали вие сте или пък не сте склонни да дадете живота си в името на своята мишена. Ако сте, тогава имате голямо предимство. Традиционните методи за предпазване, като цяло са излишни. Повечето от великите убийци в историята са били напълно готови да отдадат живота си... или поне да ги хванат незабавно... за да изпълнят свещените си мисии.

– Да приемем, че в този случай, тъ-тъ... убиецът... предпочита да остане на свобода, след като си изпълни задачата – рече Саул.

– Тогава трудното става още по-трудно – отвърна Коен. – Избори: военна акция... наши F-16 удрят Ливан, което е просто недискретен опит за убийство, селективен избор на експлозивни, далекобойни оръжия, по-малокалибрено оръжие с подготвен път за бягство, отрова,

ножове или ръкопашен бой – Коен хвърли угарката от първата си цигара и запали нова. – Експлозивите са на мода в момента, но са много несигурни, Саул!

– И защо?

– Ами, вземи този С-4, от който имаш струпан там отзад запас за десет години. Безопасен като парче глина. Можеш да го риташ, да го мачкаш, да го разтваряш, да сядаш на него, да го прострелваш или да го използваш за запълване на фуги – все едно, няма да гръмне. Запалването е в нитроглицерина, експлозивът в смъртоносните детонатори, които много, много внимателно са опаковани в специална кутия, сложена в пластмасова опаковка и във втора кутия, пак там отзад. Някога използвал ли си пластичен взрив, Саул?

– Не.

– Бог да ни помага – промърмори Коен. – Добре, утре в тайната къща ще ти проведе обучение по пластичен взрив. Но я ми кажи, като сложиш експлозива на място, как смяташ да го детонираш?

– Какво искаш да кажеш?

– Ами, разполагаш с богат избор – механично, електрическо, химическо, електронно детониране – но нито един начин не е напълно сигурен. Повечето експерти по експлозивите умират, докато си правят мките бомбички. Това е най-големият убиец на терористи спрямо другите терористи. Но нека приемем, че ще успееш да сложиш пластичния си експлозив, ще прикрепиш детонатора и ще опънеш електрически спусък към този детонатор – и всичко е готово! Ти си си в колата, на безопасно разстояние зад колата на мишената. Ще чакаш, докато излезе от града и се отдалечи от свидетели и невинни минавачи. Да, ама както предавателят ти е изключен, колата му взема и че гръмва, докато изпреварва училищен автобус, пълен с дечица.

– Защо?

Натали усещаше умората, прокрадваща се в гласа на Саул и осъзна, че той сигурно е изтощен не по-малко от самата нея.

– Устройства за отваряне на гаражни врати, самолетни предавания, детски уоки-токита, преносими радиоапарати... – изброи Коен. – Дори дистанционно за телевизор може да задейства такъв спусък. Та значи, работиш с минимум два превключвателя на пластичния взрив – един ръчен, който да го зареди, и един на линията на видимостта, който да го задейства. При това шансовете за провал все още са големи...

– Има и други начини – отбеляза Саул.

– Да, с карабина – отвърна Коен. Втората му цигара почти бе

свършила. – Тя гарантира сигурността на разстоянието, позволява време за оттегляне, може да се избира и почти винаги е ефикасна, когато си точен. Предпочитаното оръжие. Възпято от Лий Харви Осуалд и Джеймс Ърл Рей, както и от безброй други, за които не се споменава. Има обаче няколко проблемчета.

– Например?

– Преди всичко, забрави телевизионния боклук за снайпериста, който си носи оръжието някъде в дипломатическо куфарче и го сглобява, докато мишената покорно заеме позиция. Пушката и устройството трябва да са сглобени, нагласени за разстоянието и ъгъла, скоростта на вятъра и отклоненията на самото оръжие. Снайперистът трябва да има опит с това оръжие, на това разстояние и тъй нататък. Военен снайпер работи на разстояние, където мишената има време да измине три крачки между изстрела и удара. Имаш ли опит с далекобойни оръжия, Саул?

– Не и от войната насам... европейската война – уточни психиатърът. – А и никога не съм убивал човек!

– Те точно за това са добри я – уточни Коен. – Имам неща от твоя списък там отзад... осемнайсет хиляди от парите ти, инвестирани в най-проклетата колекция оръжия, която някога е трябвало да събере... но няма карабина.

– Ами-охраната? – попита Саул.

– Твоята или тяхната?

– Тяхната.

– Какво за нея?

– Как човек се оправя с тях?

Коен стисна цигарата си по европейски и присви очи срещу тунела от светлина, който фаровете прогаряха в нощта.

– Охраната е... като цяло... обречен опит да се отложи неизбежно, ако някой възнамерява да те убие. Ако мишената има обществен живот – появява се сред хора – и най-добрата охрана може само да затрудни сериозно успелия убиец по време на бягството му. Видя резултата миналия месец, когато някакъв нетрениран пънк реши, че иска да стреля по американския президент с 22-калибрено детско пистолетче...

– Аарон ми каза, че вие тренирате агентите си да използват 22-калибрени берети – обади се Саул.

– Напоследък да – съгласи се Коен, – но те ги използват на близко разстояние, където може да се очаква бой с ножове; в ситуации, където се изисква липса на шум или бързо действие, а не огнева мош. Ако пратим екип да убие някого, това ще бъде екип... след седмици

преследване на мишената, упражняване на операцията и тестване на пътищата за бягство. Това момче, което стреля по президента миналия месец, го стори без повече подготовка, отколкото ти или аз ще положим, за да идем до ъгъла да си купим вестник.

– И какво доказва това?

– Доказва, че няма такова нещо като охрана, ако ходовете на мишената са предсказуеми – обясни Коен. – Един добър началник-охрана няма да позволи на клиента си да следва разписание, да се движи по рутина и няма да поема ангажименти, които могат да станат обществено достояние. Непредсказуемостта е спасявала живота на Хитлер половин дузина пъти. Това е единствената причина да не успеем да унищожим тримата яли четирима палестинци, които са на първите места в списъка на мишените ни. За чия охрана говорим обаче в тази хипотетична дискусия?

– Хипотетична ли? – попита Саул. – Ами нека хипотетично обсъдим охраната на господин К. Арнолд Барент.

Коен сепнато се обърна. Метна цигарата си пред прозореца и този път не запали нова.

– Ти затова ли поиска досиетата за летния лагер на Барент?

– Говорим хипотетично – напомни му Саул. Израелецът прекара пръсти през косата си. – Мили Боже, човече, ти си откачил!

– Ти каза, че охраната е безнадежден опит да се превари неизбежното – напомни психиатърът. – Господин Барент изключение ли е?

– Слушай – заяви Джак Коен, – когато президентът на САЩ пътува нанякъде... където и да е, ако ще и на посещение при лидери на други страни в уединени охраняеми места... Секретните служби пикаят газ. Ако от тях зависеше, президентът никога не би напуснал подземното скривалище на Белия дом, а и то не им е много по вкуса. Единственият момент... единственият, когато Тайните служби въздъхват с облекчение, е ако президентът отива на гости на К. Арнолд Барент... което президентите правят вече от трийсет и няколко години. През юни фондацията „Наследство на запада“ на Барент провежда ежегодния си летен лагер и четирийсет-петдесет от най-влиятелните хора на света си свалят обувките и си закичват пера в достолепните коси, там на острова му. Това да ти подсказва нещо за нивото на охраната му?

– Добра е?

– Най-добрата на света – потвърди Коен. – Ако Тел Авив утре съобщи, че бъдещето на държавата ни – Израел – зависи от внезапната смърт на К. Арнолд Барент, бих свикал най-добрите хора от Израел, с които

разполагаме, ще вдигна по тревога екипите командоси, които карат Enteb-be да бледнее, ще изтегля ескадроните на отмъщението от Европа и все пак всички те няма да ни дадат и едно към десет шанс да го доближим.

– А ти как би опитал? – настоя Саул. Коен няколко минути кара в мълчание.

– Хипотетично – каза накрая, – бих изчакал, докато му се наложи да зависи от нечия друга охрана... например тази на президента... и тогава ще опитам. Мили Боже, Саул, всичките тия приказки за убиване на Барент! Къде беше миналия 30-и март?

– В Кесария – уточни Ласки. – И свидетели си имам. Какво друго би опитал?

Събеседникът му подъвка устната си.

– Барент лети непрекъснато. А самолетите са уязвимо място, не го забравяй! Охраната на земята почти винаги може да предотврати поставянето на експлозиви на борда, но въпреки това остава възможността за ракети земя-въздух. Ако знаеш къде отива самолетът предварително, поне когато излита, и как да го идентифицираш, щом веднъж е излетял...

– А можеш ли да го направиш? – поинтересува се Саул.

– Да – кимна Коен, – ако разполагам с всички ресурси на израелските военновъздушни сили, вързани с електронните разузнавателни служби и с помощта на американските сателити и разузнаването NDA, и ако господин Барент благоволи да прелети над Средиземно море или южния край на Европа с полетен план, запълнен седмици преди това.

– Той има кораб – подсети, го Саул.

– Не – поправи го израелецът, – има 65-метрова яхта, „Антоанет“ която струваше шейсет и девет милиона долара преди дванайсет години когато му я продаде неназован гръцки корабен магнат, известен най-вече като втория съпруг на една американска вдовица, чийто първи мъж се приближи твърде много до карабина, на другия край на която се намираше бивш военноморски снайперист... – Коен си пое дъх. – „Корабът“ на Барент има такава охрана на борда и около него, все едно е някоя от островните му резиденции. Никой не знае накъде тръгва или кога той ще се качи на борда. Има площадки за два хеликоптера и скутери, които служат като разузнаване, когато наблизо има движение. Може би торпедо или ракета „Екзосет“ могат да потопят „лодката“, но се съмнявам. Има по-добър радар, маневреност и системи за овладяване на пораженията, отколкото повечето съвременни крайцери.

– Край на хипотетичната дискусия – каза Саул и по тона на гласа му Натали позна, че вече е знаел всичко, което Коен му каза.

– Ето тук слизаме – заяви израелецът и се насочи към изходната рампа. Знакът над нея гласеше „Сан Хуан Капистрано“. Спряха на денонощна бензиностанция и Коен плати с кредитната си карта. Натали слезе и си пораздвижи краката, все още наполовина заспала. Въздухът вече бе изстинал и тя беше почти сигурна, че долавя мириса на морето. Джак си взимаше чаша кафе от автомата, когато тя тръгна към бензиностанцията.

– Будна си – поздрави я той. – Добре завърнала се!

– Бях будна и в колата... през повечето време – обясни Натали. Той отпи от кафето си и се намръщи.

– Странен разговор. Да сте обсъждали плановете на Саул?

– Да, заедно ги изработихме.

– И знаеш за всичките работи, които са натоварени отзад в микробуса?

– Ако са онова, което беше в списъците – да, знам – кимна Натали. Коен полека тръгна към микробуса заедно с нея.

– Е, надявам се, че и двамата знаете какво правите!

– Не знаем – отвърна Натали и му се усмихна, – но оценяваме мощта ти, Джак!

– Ъ-ъ – отвърна той и и отвори вратата. – Стига помощта ми да не се изчерпва с това да ви помогна да се самоубиете по-бързичко.

Караха петнайсетина километра по магистрала 74, встрани от морето, след което завиха на север през рядка горица и накрая микробусът спря пред една ферма. Къщата бе разположена на около половин километър нататък по тясна алея, не светеше нито един прозорец.

– Навремето я използваша хората ни от западния бряг, за укритие – обясни Коен. – Не е имало причини да идват тук през последната година или някъде там, но все някой я поддържа, оправя двора... Местните мислят, че това е вила, собственост на една двойка от Анахеим Хилс, млади професионалисти, сещате се.

Бе на два етажа, с твърде много евтени легла в горните спални. В трите имаше място за поне дузина души. На долния етаж задната пристройка на старата фермерска сграда бе преоборудвана напълно; еднопосочно огледало гледаше към малка стая с кушетка и ниска масичка за кафе.

– Построиха го за едно продължително лятно разпитване на член на „Черния септември“, който си мислеше, че се е натъкнал на ЦРУ. Помогнахме му да стои настрана от големия лош Мосад, докато не ни разказа всичко, което знаеше. Мисля, че тази стая твърде добре подхожда на спецификациите ви!

– Идеална е – съгласи се Саул. – Ще ни спести седмици подготовка.

– Ще ми се да съм наблизко да се позабавлявам – проточи Коен.

– Стига да бъде забавно – отвърна Ласки и преглътна една голяма прозявка, – някой ден ще седнем и ще ти разкажем всичко!

– Става – прие Джек. – Какво ще кажете всеки да си избере по една стая и да поспим малко? Утре в 11:30 летя за Лос Анджелис.

Малко след осем сутринта Натали се събуди от звука на експлозия. Огледа се, като в първите няколко секунди не можа да се сети къде се намира, след това намери панталона си и го навлече. Извика името на Саул, но не получи отговор от съседната спалня. Джек Коен също не си беше в стаята.

Натали се спусна на долния етаж и излезе навън. Полъхваше топъл ветрец, а небето бе изумително синьо. Нататък – към пътя, откъдето бяха дошли – се простираха някакви ниски насаждения. Тя заобиколи къщата и откри Саул и Коен, присвити над една стара врата, килната настрани срещу оградата. В средата на вратата бе пробита двайсет и няколко сантиметрова дупка.

– Семинар по пластичен взрив – обясни и Коен, когато Натали се приближи. Обърна се към Саул. – Това беше по-малко от половин унция. Може да предположиш на какво са способни седем килограма... – той се изправи и си отупа панталоните. – Време е за закуска!

Хладилникът беше празен и изключен, но Коен донесе голяма хладилна чанта от микробуса и в течение на следващите двайсет минути всички те бяха заети да разбъркват тигани и кафеници, да се редуват при печката и като цяло, да си настъпват краката един друг. Когато редът бе възстановен в кухнята ухаеше на кафе и яйца и те тримата седнаха на масата до големия обзорен прозорец в трапезарията. Насред празния разговор на закуска дълбок и внезапен пристъп на мъка сполетя Натали и тя осъзна, че стаята ѝ напомня за трапезарията в дома на Роб, Струваше и се, че Чарлстън е на десет хиляди километра оттук и поне на два пъти повече години в миналото.

След закуска разтовариха микробуса. Наложиха се тримата заедно да влачат голямата количка с електроенцефалографа в нея. Електронното

оборудване също влезе в стаята от страната на наблюдателите спрямо еднопосочното огледало. Кутиите с С-4 и по-голямата количка с детонаторите поставиха в мазето.

Когато приключиха, Коен остави две малки кутии на масата в трапезарията.

– Това е подарък от мен – обясни. Вътре имаше два полуавтоматични пистолета. Надписът на синята им стомана гласеше: „КОЛТ“ МК IV СЕРИЯ ПРАВИТЕЛСТВЕН МОДЕЛ 380 АВТОМАТИК.

– Бих предпочел да ви дам 45-калибрена версия, която аз самият нося – обясни израелецът. – Нещо, което наистина спира, като стреляш по някого. Но всеки от тези тук е с почти половин килограм по-лек от 45-ката „Правителствен модел“, дулото е с почти пет сантиметра по-късо, побира седем заряда вместо шест и откатът му е по-мек като за начинаещи, а и ще е по-леко за прикриване. Освен това, използвано от близко разстояние, оръжието все пак би изпълнило задачата си... – той постави на масата и три кутии патрони. – Амунициите не могат да бъдат проследени – допълни. – Част от прихваната пратка на ИРА, която се е позагубила в бъркотията...

Той вдигна на масата още една голяма кутия и извади от нея дълго, тежко оръжие, на вид като карикатурна пушка, купена от магазин за детски играчки. Прикладът изглеждаше миниатюрен спрямо дългата метална правоъгълна призма на дулото. До голяма степен приличаше на прототип на картечница, като изключим малкия отвор на дулото и липсата на щипка за амунициите.

– За малко да ми се наложи да се обадя на Марлин Пъркинс, преди да успея да намеря едно от тези, с обseg над три метра – каза Коен. – Повечето хора в играта използват специално изработени пушки... – той отвори оръжието и извади една стреличка от кутията, като я вкара в еднозарядното гнездо. – Патроните с въглероден двуокис стават за около двацет изстрела – поясни. – Искате ли да го видите в действие?

Натали излезе на предната веранда, погледна към микробуса и се разсмя гръмогласно. Надписът на него беше жълт, на син фон.

**БАСЕЙНИ ДЖАК & НАТ
ИНСТАЛАЦИЯ И РЕМОНТ
СПЕЦИАЛИСТИ ПО ГОРЕЩИ ВАНИ И ДЖАКУЗИ**

– Така ли го продават или ти специално си го боядисал? – попита Натали.

– Аз бях.

– Не е ли малко подозрително?

– Може би, но се надявам да послужи по-скоро за идеалната маскировка.

– Как тъй?

– Ще ходите в определено висока класа райони – обясни Коен. – Полицията там е сред най-съзнателните в страната, поне по отношение опазването на частната собственост. Плюс това и самите жители са параноици. Ако паркираш някъде за половин час, хората ще го забележат. Това тук може да помогне.

Натали се изкиска и ги последва към хамбара. Малко прасенце изтича да ги посрещне в ограждението си.

– Мислех, че фермата вече не се използва – отбеляза момичето.

– Така е – съгласи се Коен. – Вчера сутринта прибрах това приятелче. Идеята беше на Саул.

Натали погледна към психиатъра.

– Тежи около седемдесет и пет килограма – уточни Саул. – Нали си спомняш проблема, който обсъждахме с Исак в телавивската зоологическа градина?

– Ох – простена негърката. Коен вдигна въздушния пистолет.

– Малко е странен, но с него се прицелваш горе-долу както с нормален пистолет. Само си представи, че дулото ти е показалецът – прицелваш и стреляш... – той вдигна масивния пистолет и се чу шумно пффффт. Малката стреличка оперена в синьо опашка цъфна в средата на вратата на хамбара на около пет метра от тях. Израелецът отвори пистолета, а също и кутията със стрелички. – Сините на горния ред са празни. Можете да си забъркате собствен вид упойка. В червената редица спринцовките са с доза от петдесет кубика, зелените са с четирийсет, жълтите са трийсеткубикови, а оранжевите – двайсет. Саул има допълнителни ампули, ако решите сами да си пригответе смес – той вдигна една червена стреличка и я вкара в гнездото. – Натали, искаш ли да опиташ?

– Разбира се – тя затвори въздушния пистолет и го прицели във вратата на хамбара.

– Тъ-ъ – обади се Саул. – Да пробваме по нашето приятелче тук! Натали се обърна и със съмнение се вгледа в прасето. Зурличката му трепна към нея, докато то душеше въздуха.

– Упойката е базирана на кураре – обясни Коен. – Много скъпа и въобще не е толкова безопасна, колкото твърдят специалистите по диви

животни. Трябва да се прецени точното количество за телесното тегло.

В действителност не ги сваля напълно... не е упойка, нали разбирате... по-скоро е специфичен невротоксин, който парализира нервната система. Твърде малко и мишената усеща нещо като новокаиново вцепенение, но може да избяга. Твърде много – и ще повлияе на дишането и сърцето, както и на съзнателните действия.

– Това правилната доза ли е? – попита Натали, вгледана в оръжието със стреличките.

– Има само един начин да открием – отвърна израелецът. – Наш Прасчо тук е с теглото, което Саул ми продиктува, а петдесеткубиковата стреличка се препоръчва за животни с този размер. Хайде, опитай!

Натали заобиколи кочината, за да получи чиста видимост за изстрел. Прасето мушна глава през дъските, сякаш очакваше Саул и Джак Коен да го почерпят с нещо.

– Някое конкретно място? – попита момичето.

– Опитай се да не се целиш в лицето и очите – уточни Коен. – С врата също могат да възникнат проблеми. Където и да е по торса ще бъде идеално.

Тя вдигна въздушния пистолет и застреля прасето в хълбока от четири метра разстояние. Животинчето подскочи, изквича веднъж и погледна Натали осъдително. Осем секунди по-късно задните му крака подадоха, то се завъртя в полукръг на предните си копитца, а после се прекатури. Останаха да потрепват само хълбоците му.

И тримата влязоха в кочината при него. Саул положи ръка на гърдите на прасенцето.

– Сърцето му бие бясно. Тази доза може и да му дойде малко много.

– Искаше да действа бързо – уточни Коен. – Това е възможно най-бързото, без да убием животното, което си хванал!

Ласки се вгледа в отворените очи на прасето.

– Може ли да ни види?

– Да – отвърна израелецът. – Животното може да припада и да се връща в съзнание, но през повечето време сетивата му работят. Не може да помръдне или да издаде звук, но старият Прасчо си записва имената ни за бъдеща употреба...

Натали потупа хълбока на парализираното прасе. – Не се казва Прасчо – уточни тя.

– О? – Коен я погледна с усмивка. – А как му е името?

– Харъд – отвърна Натали. – Антъни Харъд!

41
Вашингтон,
вторник, 21-и април 1981

По време на целия полет на изток Джак Коен си мислеше за Саул и Натали. Притесняваше се за тях, неуверен в това какво планират, а също и в способността им да го изпълнят. След трийсет години, прекарани в разузнаването, той знаеше, че именно аматьорите неизменно завършват в списъка на жертвите в края на всяка операция. Напомни си, че това не е операция. „А какво ли е тогава?“ – зачуди се.

„Саул беше загрижен – даже твърде притеснен – помисли си Коен, – за положените от агента усилия да събере информация за Барент и останалите.“ Постоянно питаше дали израелецът е предприел всички възможни предпазни мерки да не го разкрият по време на компютърните търсения. Бил ли е достатъчно предпазлив при пътуванията си до Чарлътън и Лос Анджелис? Накрая Джак се принуди да напомни на психиатъра, че изпълнява същия вид работа от 1940-а насам.

Докато самолетът приближаваше Вашингтон, Коен осъзна, че усеща нарастващо недоволство и смътна вина, че се е свързал с провеждането на операция, където ще бъдат използвани цивилни. Той си напомни за петдесети път, че не той ги използва. Нима те ме използват?

Той бе сигурен, че див елемент от крилото в контраразузнаването на ФБР на Колбън е убил племенника на Саул Ласки, както и Леви Кол. Убийството на цялото семейство на Аарон Ешкол обаче беше невероятно и необяснимо. Коен знаеше, че ЦРУ може да се набута в подобна ситуация, като изтърве контрола над хората си по договор – самият той бе гледал една операция в Йордания, която се скала с цената на живота на трима цивилни – но никога не беше чувал ФБР да действа толкова брутално. Обаче след като му бяха посочени от Ласки, връзките между Чарлз Колбън и милиардера, Барент, бързо станаха очевидни. Коен се бе посветил на издирването на последните остатъци от доказателства, свързани с убийството на Леви Кол. Младежът беше негово протеже, брилянтен агент в самата зора на кариерата си, временно поставен в отдел „Комуникации и шифри“, за да добие нужния опит, преди да го пуснат по големи задачи. Леви притежаваше нужните качества от онзи възможно най-рядък вид – успешен полеви агент. Бе инстинктивно предпазлив, но реагираше на съблазънта на чистата игра, интригуващите и често отегчителни борби на воля между съперници, които никога

няма да се срещнат и вероятно никога няма да научат истинските си имена и положение.

Коен сведе поглед и се загледа в следобедната светлина, танцуваща по новите пъпки и цветове. Той си имаше собствена теория за това защо ФБР може да е тръгнало по грубата процедура тъй бързо. Смяташе, че е възможно международните игрички на Аарон и Леви да са навели Колбън към „Операция Йона“, седемгодишна инфилтрация в американските контртерористични агенции. В арогантността на месеците, последвали Шестдневната война, в Тел Авив бе предложен план да се включат в основните канали на американското разузнаване, като подложат шпиони и платени информатори на ключови позиции. Инфилтрирането в ЦРУ и други агенции не беше необходимо; Мосад бе анализирал къде да се включи във ФБР и източниците на информация на други местни агенции в съперническите си групи. Освен получаването на достъп до средствата за електронно разузнаване далеч отвъд възможностите на Мосад, бе изтъкнат и доводът, че поставянето на ключови източници във ФБР би предложило пътища към местната, американска информация – и поспециално към досиетата на ключови политически фигури, които Бюрото събира за своя собствена употреба от ранните дни на Дж. Едгар Хувър – това би осигурило безценни лостове, когато американската конгресна и изпълнителска подкрепа бъде нужна при бъдещи кризи.

Операцията бе сметната за твърде рискована – безумна досущ като плана „Джемстоун“ на Гордън Лиди – докато не се стовари ужасната изненада на войната Йом Кипур и показа на старците в Тел Авив, че самото оцеляване на Израел зависи от достъпа до такива подобрени и скъпи разузнавателни средства, каквито само американците могат да осигурят. „Операция Йона“ започна в същия месец, когато Джек Коен стана началник отдел във Вашингтон през 1974-а. Сега Йона бе станал китът, който е погълнал Мосад. В проекта бяха вложени непропорционално количество време и пари – първо за разширението му, после за прикриването му. Политиците в Тел Авив живееха в постоянен страх, че американците ще открият „Йона“ в някой зловещ миг, точно когато е жизнено необходима подкрепата на САЩ. Голяма част от информацията, която летеше от Вашингтон, не можеше да бъде използвана, тъй като би могла да разкрие съществуването на самото внедряване. Коен смяташе, че Мосад започва да се държи като класически прелюбодеец – бои се от деня, когато аферата му ще бъде разкрита, но се чувства толкова виновен и уморен от усещането за вина, че донякъде би приветствал такова разкритие.

Така че той обмисли тази възможност. Би могъл да продължи връзката си със Саул и Натали, като запази формално дистанция между Мосад и тяхното озадачаващо аматьорско изпълнение и види какво ще стане, или пък би могъл да се намеси сега. Поне да припише по-важна роля на станцията на западния бряг. Не беше казал на Саул, че тайното убежище е пълно с бръмбари. Спокойно би могъл да накара трима от отдел „Комуникаци“ в Лос Анджелис да се скатаят в горите на километър-два от убежището и да организират връзка в реално време по подсигурени линии. Това би означавало активно замесване на поне половин дузина души, все персонал от Мосад, но Коен не виждаше друга алтернатива.

Саул Ласки бе казал, че не иска повече да чака появата на кавалерията, която изниква в галоп по хълма, но в този случай, чрез Коен, кавалерията щеше да дойде – без значение дали влакът го иска, или не. Израелецът не виждаше връзка между „Операция Йона“ и отношенията Барент-Колбън, нито пък между липсващия и вероятно митичен нацист на Ласки и останалото безумие, случило се във Вашингтон и Филадельфия, но нещо ставаше.

Той щеше да открие какво е то и дори Директорът да възразяваше, нямаше да се откаже, докато не научи истината.

Коен бе донесъл една малка торба, но не я беше взел, понеже тя съдържаше неговия 45-калибрен автоматик. „Охраната на авиолиниите – помисли си той, докато чакаше на получаването на багажа в Дъблес – е като трън в задника“.

Чувстваше се по-добре след взетото решение. Безгрижно понесе багажа си навън, към паркинга за продължителен престой, където бе оставил собствения си син шевролет. Щеше да се обади на Джон или Ефраим от Лос Анджелис още този следобед, да ги предупреди за използването на убежището и да ги накара да започнат подслушване. Ако не друго, поне Саул и Натали ще имат подкрепа в тила, с каквото и да се заемат.

Коен се пхна между колата си и съседната до нея, отключи вратата и метна багажа си на седалката на пътника. Огледа се раздражено, когато някой излезе в тясното пространство до него. Ще трябва да почакат, докато даде на заден и...

На Джек Коен му трябваше близо секунда, преди инстинктите му да се задействат – и още една секунда, за да различи лицето на другия на мътната светлина. Беше Леви Кол.

Ръката на Коен все пак се пхна в якето, преди да си спомни, че пистолетът е опакован заедно с чорапите и гащите му. Извади ръце в

инстинктивна защитна лоза, но фактът, че това е Леви Кол, го объркваше.

– Леви?

– Джак! – това беше вик за помощ. Младият агент изглеждаше отслабнал и блед, сякаш бе прекарал седмици на закрито. Очите му бяха оцъклени и почти празни. Вдигна празните си ръце, сякаш да прегърне ментора си.

Коен се поотпусна, но все пак спря младежа с длан, опряна на гърдите му.

– Какво става, Леви? – попита той на иврит. – Къде беше?

Леви Кол беше левак. Джак напълно бе забравил. От пружинната ножница в дланта на хлапето се плъзна към нож – напълно безшумно. Ръката и рамото на Леви се мръднаха толкова бързо, че движението бе почти конвулсивно, последвано две секунди по-късно от собствената неволна конвулсия на Коен, докато острието влизаше под реброто му и в сърцето.

Леви отпусна тялото на предната седалка и се огледа. Една лимузина се приближи и спря с работещ двигател зад шевролета, блокирайки видимостта отзад. Младият израелец извади портфейла на Коен, взе парите и кредитните карти, претърси джобовете на якето на мъртвеца и куфара, като се погрижи да разхвърли дрехите на задната седалка. Прибра пистолета на шефа си, самолетните му билети, парите, кредитните карти и някакъв плик с рецепти. Накрая търкулна тялото на пода, заключи вратата на шевролета и се приближи към очакващата го лимузина.

Напусна гаража на паркинга и подкараха към Арлингтън по магистралата.

– Не е кой знае какво – съобщи Ричард Хейнс по радиотелефона си. – Две квитанции от бензиностанция на „Шел“ в Сан Хуан Капистрано. Хотелска квитанция от Лонг Бийч. Значат ли нещо?

– Пусни хората си по следата – отвърна гласът на Барент. – Започни с хотела и бензиностанцията. Време ли е за лястовиците да се връщат в Капистрано?

– Това май сме го пропуснали – отвърна Хейнс по подсигурената линия. Погледна към Леви Кол, който седеше до него и се взираше право напред. – Какво ще правим с приятелчето ти тук?

– Свърших с него – отвърна магнатът.

– За днес или за вечни времена?

– Напълно съм приключил, струва ми се!

- Добре – кимна Хейнс. – Ще се погрижа за него.
– Ричард?
– Да.
– Започни разследването веднага, ако обичаш! Каквото и да е привлякло интереса на любопитния господин Коен там на брега, със сигурност ще привлече и моя. Очаквам доклад най-късно в петък!
– Ще го имате – потвърди Ричард Хейнс. Върна телефона на поставката му и се загледа във вирджинската провинция навън. Голям самолет премина над главите им, набирайки височина, и агентът се зачуди дали пък не е самолетът на Барент, на път за някъде. Гледано през бронираното стъкло, чистото небе добиваше цвета на бренди и хвърляше болезнени медни отсенки, които караха човек да си мисли, че се готви ужасна буря.

42

Близо до Меридиън, Уайоминг,
сряда, 22-и април 1981

Областта на североизток от Шейен, Уайоминг, беше от онзи вид западняшки пейзажи, които водят някои наблюдатели до поетични изблици, а други – до незабавен пристъп на агорафобия. Щом щатският път се отклони от магистралата, следващите близо сто километра от маршрута предоставяха гледка към безкрайни тревисти пространства, отвени от вятъра снежни прегради, смалени и забравени в огромните земи на прерията, отделни ферми, отдалечени на километри от пътя... От север и изток хълмовете се издигаха като масивни стени, някой и друг поток криволичеше из памука и храстите, колебливи стада антилопи и малки групички крави зяпаха малоумно, неспособни да осъзнаят изобилието на милионите си акри пасищна земя.

И изобилието от ракетни силози.

Силозите бяха дразнещо грозни, досущ като всичко изработено от човешка ръка на фона на този огромен пейзаж; малки, квадратни, оградени заради бурите купчини бетон, обикновено разположени на около стотина метра от пътя. Единствените видими показатели, че оградените квадрати са друго, а не газови помпени станции или празни парцели за метеорологични измервания, бяха четирите тръби на отразителните огледала и ниските, масивни циментови покриви, покачени на

ръждяващи релси. Последната подробност можеше да се забележи само ако наблюдателят приближи по чакъления път достатъчно близо да види и прочете знаците: ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО – СОБСТВЕНОСТ НА ПРАВИТЕЛСТВОТО НА САЩ – ОТТУК НАТАТЪК СРЕЩУ НАРУШИТЕЛИТЕ СЕ СТРЕЛЯ БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ. Нямаше какво друго да се гледа. Не се чуваше и звук, като изключим вятъра над прерията и нестройното мучене на крави в полята отвъд.

Синият микробус на военновъздушните сили напусна военната база „Уорън“ в 6:05, върна се с последните от персонала на ескадрилата в 8:27 и мееждувременно хвърли членовете на следващата смяна по командните станции, където носеха дежурство. В микробуса тази сутрин пътуваха шестима млади лейтенанти, двама от крилото за контрол на ракетите SAC на петнайсет километра югоизточно от Меридън, и четирима от бункер на седемдесет километра по-нататък в посока Чътуотър.

Двамата лейтенанти на задната седалка гледаха към околния пейзаж с привикнали от ежедневието очи. Бяха виждали сателитни снимки, показващи района, обхващащ шест хиляди квадратни мили, както го виждат руснаците – десет пръстена силози, кръгове с диаметър петнайсет километра, всеки съставен от шестнайсет силоза и всеки кръг зареден с ракети MR V „Минитмен“ III. През последните месеци се говореше за уязвимостта на тези остаряващи силози и се дискутираше съветската стратегия за „топлийки“, която можеше да накара ядрени бойни глави да експлоадират над тези тревисти пасища веднъж на минута в продължение на часове, и се шепнеше, че ще укрепват силозите или пък ще ги зареждат с нови оръжия. Но засега това бяха теми, които представяваха минимален интерес за лейтенант Дейнъл Бийл или лейтенант Том Уолтърс; те бяха просто двама младежи, тръгнали на работа в студената пролетна утрин.

– Том, мъчи ли те днес? – попита Бийл.

– Аха – отвърна Уолтърс. Не отмести поглед от далечния хоризонт.

– Забавлявахте се с онези туристи до късно снощи, а, човече? – Ъъ – отвърна колегата му. – Прибрах се в осем.

Бийл намести слънчевите си очила и се ухили:

– Да бе, обзалагам се!

Микробусът на военновъздушните сили забави и зави наляво по два чакълени коловоза, които се издигаха над магистралата по обърнат на северозапад надлез. Подминаха три знака, които настояваха неотризираните лица да спрат, да обърнат и да се махнат. На половин

километър от контролната станция спряха на първата порта с пазач. Всеки от тях показва идентификационната си табелка, докато охраната предаваше сведенията нататък. Процесът се повтори при влизането в основния комплекс. Лейтенантите Бийл и Уолтърс минаха по ограден коридор до сградата за вертикален достъп, а микробусът зави и паркира с преднича, обърната надолу към склона. Газовете му се носеха нагоре в студения утринен въздух.

– Значи успя да се включиш в залога на Смити? – попита лейтенант Бийл, докато чакаха пристигането на асансьора. Отегчен пазач с М-16 прикри прозявката си.

– Не – отвърна лейтенант Уолтърс.

– Няма майтап? Мислех, че изгаряш от нетърпение да си хвърлиш парите!

Колегата му поклати глава и те влязоха в по-малката клетка, спускайки се три етажа надолу до командния център за изстрелването. Подминаха две контролни точки, преди да отдадат чест на дежурния офицер в приемната пред контролната зала на ракетите. Беше 0700 часа.

– Лейтенант Бийл готов за дежурство, сър!

– Лейтенант Уолтърс готов за дежурство, сър!

– Идентификациите ви, господа – нареди капитан Питър Хеншоу. Внимателно сравни снимките на идентификационните им баджове с лицата пред него, макар че познаваше и двамата вече над година. Накрая кимна и сержантът пхна кодирана карта в кутията на ключалката. Външната врата изсъска и се отвори. Двайсет секунди по-късно вътрешната врата се завъртя и навън излязоха двама други лейтенанти от военновъздушните сили. Четиримата си отдадоха чест един на друг и се ухилиха.

– Сержант, запиши, че лейтенанти Бийл и Уолтърс сменят лейтенанти Лопес и Милър в... 0701.30 часа – нареди капитан Хеншоу.

– Да, сър!

Двамата уморени мъже предадоха револверите и кобурите си, а също и по три дебели папки с по три ринга.

– Нещо необичайно? – поинтересува се Бийл.

– Проверка на комуникациите показва известни проблеми с наземните линии в 0350 – каза лейтенант Лопес. – Гъс се зае с това. Имахме готовност в 0420 и пълна готовност в 0510. Тери получи тревога на оградата в Шест Юг в 0535. Провери го.

– Пак ли зайци? – поинтересува се Бийл.

– Повреден сензор за налягане. Тук е описано. Буден ли си, Том?

– Да – отвърна Уолтърс и го стрелна с усмивка.

– Не приемай дървени РС-380! – поръча му лейтенант Лопес и двамата сменени от дежурство войника си тръгнаха.

Бийл и Уолтърс затвориха зад гърба си и двете херметични врати, щом влязоха в дългата, тясна ракетна контролна зала. Всеки се привърза към синьото, добре подплатено кресло, което се движеше по релси край контролните табла по северната и западната стени. Проведоха първите си проверки с привичните, добре отработени движения, като от време на време провеждаха кратки разговор и с хора в други части на командния център чрез микрофоните на слушалките си. В 0743 се осъществи проверка на командната връзка с Омаха през Уорън и лейтенант Бийл получи благодарности по дванайсети канал. Когато телефонът се върна в синята си кутия, той погледна към лейтенант Уолтърс.

– Сигурен ли си, че си добре, Том?

– Само главоболие – отвърна Уолтърс.

– Имам аспириин тук в аптекката.

– Не ми трябва сега... по някое време по-нататък, може би!

В 1156 часа, точно когато Бийл отвори термосите и кафявите торбички с обяда, от военновъздушната база „Уорън“ дойде команда за бойна готовност. В 1158 часа Бийл и Уолтърс отключиха червения сейф под конзола две, извадиха ключовете си и активираха процедурата за изстрелване на ракетите. В 1210:30 процедурите бяха приключени – с изключение на действителното зареждане и изстрелване на шестнайсетте ракети и техните 120 бойни глави. Дватамата получиха похвала за „добре свършена работа“ от Уорън и Бийл започна двеминутната подготовка за изключване. И точно тогава Уолтърс разкопча раменната си сбруя и бавно се отдалечи от конзолата си.

– Том, какво правиш? Трябва да върнем това чудо на Ел Кон Две, преди да хапнем! – възмути се Бийл.

– Боли ме глава – заяви Уолтърс. Лицето му бе болезнено пребледняло, очите му – оцъкдени.

Бийл посегна към аптекката на полицата, където се намираше и термосът му.

– Мисля, че имам тук подсилен анацин...

Лейтенант Уолтърс извади 45-калибрения си автоматик и застреля лейтенант Бийл в тила, като преди изстрела се увери, че траекторията е правилна и ще мине встрани от конзолата, тъй че излизаният куршум да не я удари. Куршумът изобщо не излезе. Бийл се сгърчи веднъж и се отпусна в сбруята си. Хидростатичното налягане доведе до изтичане на кръв от очите, ушите, носа и устата му. Секунди след изстрела

започнаха Да примигват двете жълти светлини на интеркома и указател посочи, че външната херметична врата започва да се отваря.

Уолтърс спокойно отиде до вътрешната врата и стреля два пъти в електронната и ключалка. След това се върна до конзолата на Бийл а премести един превключвател, който прехвърляше самоосигуряващата се ракетна контролна зала на сто процента резервен кислород. После се върна в собственото си кресло и в продължение на няколко минути просто разглеждаше наръчника на залата.

Бесните удари по вратата едва се чуваха през дебелия стоманен плоча. Уолтърс се изправи, измина седемте крачки до креслото на Бийл, извади дългия ключ за запалването от джоба на мъртвеца и го пхна на съответното място. Премести пет превключвателя, за да зареди ракетите, стори същото и при своята конзола и вкара собствения си ключ.

Лейтенант Уолтърс щракна ключето на интеркома. – ...по дяволите правиш, лейтенант? – разнесе се веднага гласът на полковник Андерсън от командния център в Уорън. – Знаеш, че трябва двама на ключа! А сега отвори незабавно вратата!

Уолтърс изключи интеркома и в продължение на деветдесет секунди гледаше как дигиталният часовник продължава да отброява. Според наръчника за операцията по това време би трябвало да се зареждат експлозивите на дебелия циментови покрития на силосите, подготвяйки се да изстрелят 110-тонните капази на половин километър встрани в тревата и да оголят дълбоките стоманени ями и носовите конуси на затворените вътре минитмени. Минус 60 секунди от запалването, на всеки отвор щяха да се включат въздушни сирени, най-вече за да предупредят евентуални ремонтни или инспекционни екипи, които се намират в евентуална близост. В действителност воят би стреснал само зайци, говедата наоколо и някой и друг собственик на ранчо, който минава с пикапа си. Ракетите минитмен бяха с твърдо гориво и за запалване им трябваше само електронно кибритче. Инструкциите за мишените, навеждащото програмиране, жироскопите и електронните джаджи за изстрелването бяха запазени по време на зареждането на специален сегмент от процедурата за изстрелване. Минус трийсет секунди до запалването компютрите щяха да спрат процедурата в очакване на сигнала за активация на изстрелването: „двоен ключ“. Без завъртането на тези два ключа очакването им щеше да се проточи безкрайно.

Уолтърс погледна към конзолата на Бийл. Двата ключа бяха на разстояние пет метра. Трябваше да бъдат завъртени в разстояние на една секунда. Военновъздушните сили бяха положили големи усилия, за да

се подсигурят, че сам човек няма да може да активира собствения си ключ и после да изтича до другия в рамките на необходимия интервал.

Бгълчетата на устните на Том Уолтърс трепнаха нагоре. Той отиде до конзолата на Бийл, плъзна стола и трупа встрани от пътя си по протежение на релсата и измъкна от джоба си една лъжица и две парчета тел. Инструментът беше от най-обикновените, от трапезарията – и той се бе снабдил с пособието точно от офицерската столова в Уорън. Уолтърс върза лопатката на лъжицата за края на единия ключ, завъртя дръжката по нужния начин и върза по-дългата тел за края и. Отиде до собствения си панел, опъна здраво жицата, изчака часовникът да стигне 30, завъртя своя ключ и здраво дръпна телта. Лопатката на лъжицата осигури натиск, достатъчен, за да завърти ключа на Бийл.

Компютърът прие сигнала за активиране на изстрелването, провери кода за изстрелване, който те с Бийл бяха въвели по време на учението и продължи с последните трийсет секунди от процедурата.

Уолтърс придърпа един бележник и написа кратка бележка. Погледна към вратата. Участък от стоманата близо до дръжката на бравата светеше в яркочервено от ацетиленовата горелка, която бяха опрели в херметичната ключалка. Щеше да отнеме обаче поне още две минути, за да се прогори металът.

Лейтенант Том Уолтърс се усмихна, закопча се в креслото си, пъхна дулото на 45-калибрения си пистолет в устата, тъй че мушката се опря в небцето му. Дръпна спусъка с палец.

Три часа по-късно генерал Кетчъм от Американските военновъздушни сили и помощникът му, полковник Стивън Андерсън, излязоха от комплекса на контролния център, за да подишат малко свеж въздух и да огледат царящия наоколо хаос. На паркинга се бяха сгъчкали поне дузина военни возила и три линейки, част от тях се намираха по-нататък по хълма, отвъд вътрешната зона за сигурност. Пет хеликоптера бяха кацнали в полето отвъд западния периметър и Кетчъм виждаше и чуваше поне още два да пристигат от югозапад.

Полковник Андерсън погледна към безоблачното небе.

– Чудя се какво ли си мислят запаниката тук руснаците!

– Да се шибат руснаците – отвърна Кетчъм. – Днес ми надъвкаха задника всички, чак до вицепрезидента. Когато се върна обратно, той ще е на телефона. Всеки от тях иска да знае как е станало. Какво да им кажа, Стив?

– И преди сме имали проблеми – отвърна Андерсън. – Но нищо

подобно на това! Видя последния психодоклад на Уолтърс. Правен е само преди два месеца. Човекът е средно интелигентен, неженен, добре реагира на стрес, амбициозен само в рамките на армията, подчинява се на заповедите до буква, бил е в побеждаващия отбор в състезанието по изстрелване във Вандербърг и е имал въображение колкото ей онзи храст там. Идеален профил за малко майтап с ракетите!

Кетчъм запали цигара и се ухили през дима.

– Та какво, на майната си, е станало тогава? Андерсън поклати глава и погледна кацащия хеликоптер.

– Представа си нямам! Уолтърс е знаел, че финалните процедури за активиране на ракетите трябва да бъдат направени в тандем с два други ключа в отделен контролен център. Знаел е, че компютрите задържат на маркировка минус 1 секунда, освен ако не получат и това потвърждение. Самоубил се е и е гръмнал Бийл за едното нищо.

– В теб ли е бележката? – изръмжа Кетчъм, захапал здраво пурата си.

– Да, сър.

– Дай ми я!

Предсмъртната бележка на Уолтърс бе увита в пластмаса, макар че генералът не виждаше смисъл от подобни мерки. Със сигурност не се налагаше да я преглеждат за пръстови отпечатащи. Е, във всеки случай, написаното личеше ясно и през пластмасата:

УфБ до КАБ

Царска пешка на QВ6. Шах.

Ти си на ход, Кристиан.

– Някакъв шибан код, а, Стив? – попита Кетчъм. – Тези шахматни глупости подсещат ли те за нещо?

– Не, сър.

– Смяташ ли, че КАБ е Бюрото по космонавтика и аеронавтика?

– Не ми се струва особено вероятно, сър.

– Ами кой ще е този Кристиан, а? Да не би Уолтърс да е изживял религиозна ремисия или нещо подобно?

– Не, сър. Според отчето в базата лейтенантът е бил унитариец, но никога не присъствал на служби.

– Това У и Б може да е Уолтърс и Бийл – предположи Кетчъм, – но какво е ф-то в средата?

Андерсън поклати глава.

– Нямам представа, сър. Може би онези от Разузнаването и ФБР ще успеят да го разгадаят! Мисля, че точно оня зелен хеликоптер вози човека на ФБР от Денвър.

– Ужасно ми се ще да не влизат и те в играта – изръмжа генералът. Извади пурата от устата си и се изплю.

– Такъв е законът, сър – отвърна Андерсън. – Няма как да го избегнем!

Генерал Кетчъм се обърна и погледна полковника така, че по-младият сведе поглед и внезапно се заинтересува от ръба на панталоните си.

– Добре – каза генералът накрая, като махна с пурата към периметъра – да идем да поговорим с онези цивилни клечки. Какво пък, майната му, денят не може да се скапе повече! – той се завъртя на токове и се насочи към далечната делегация.

Полковник Андерсън изтича към мястото, където генералът бе хвърлил пурата, убеди се, че фасът е угаснал и после избърза да догони вишестоящия.

43 Мелани

Незнайно защо, околният свят ми се струваше по-безопасен.

Светлината проникваше приглушена през завесите и капациите в стаята ми и осветяваше познати вещи; тъмното дърво на таблата на леглото ми високия гардероб, който родителите ми бяха поръчали на един майстор точно за началото на века, четките ми за коса, подредени на тоалетката точно както винаги са стояли, и кувертюрата на баба ми, застлана в основата на леглото.

Беше ми приятно просто да съм тук и да се вслушвам в целенасочените шумове на хората в къщата. Хауърд и Нанси бяха настанени в гостната до моята спалня – стая, принадлежала навремето на мама и татко. Сестра Олдсмит спеше на походно легло до вратата, вътре при мен. Госпожица Сиуъл прекарваше повечето си време в кухнята, като готвеше храната за всички. Доктор Хартман – съвсем разумно – живееше от другата страна на двора, но и той, както и останалите, прекарваше повечето си време в къщата и се грижеше за нуждите ми. Къли спеше в малкото стайче до кухнята – навремето то принадлежеше на господин Торн. Не че телохраниелят ми прекарваше много време в леглото. Нощем

седеше в креслото в коридора, до предната врата. Негърчето спеше на един нар, който му бяхме измайсторили на задната веранда. Нощем навън още бе хладничко, но той нямаше нищо против.

Момчето – Джъстин – прекарваше доста време с мен: решеше косата ми, гледаше книгите, които се канех да чета, и винаги беше наблизко, което се нуждаех от някого, когото да пратя по задачи. Понякога просто го водех в шивалнята – да поседи на люлеещото се кресло и да се порадва на слънчевата светлина и късчетата небе отвъд градината, както и на аромата на новите растения, които Къли беше купил и посадил. Колекцията ми „Хюмел“²⁷ и други порцеланови фигурки бяха подредени във витрината, която накарах негърчето да поправи.

Беше приятно и малко обърквашо да прекарвам повечето си време, гледайки през очите на Джъстин. Възприятията и сетивата му бяха толкова изострени, тъй недокоснати от влиянието на съзнателното аз, че почти ми причиняваха болка. Със сигурност беше пристрастяващо. Ставаше още по-трудно да насочвам вниманието си към ограниченията на собственото ми тяло.

Сестра Олдсмит и госпожица Сиуъл бяха оптимистично настроени по повод моето възстановяване и настоятелни в опитите си за рехабилитация. Позволявах им – и дори ги окуражавах – да продължават с това отношение, тъй като исках да вървя и да говоря, както и да се върна отново на белия свят, но бях също тъй и скептична относно прогреса, който постигаха, тъй като бях убедена, че това ще доведе до намаляване на еврърхчувствителната ми Способност.

Всеки ден доктор Хартман ме тестваше, преглеждаше ме и ми говореше окуражително. Сестрите ме къпеха, обръщаха ме на всеки два часа и движеха крайниците ми, за да поддържат мускулите и ставите в добро състояние. Скоро след завръщането ни в Чарлстън те започнаха терапия, която изискваше активно съучастие от моя страна. Бях способна да движа левите си ръка и крак, но когато го правех, контролът върху малкото ми семейство ее затрудняваше – понякога беше дори невъзможен – тъй че скоро ни стана навик по време на тези два половинчасови сеанса всеки ден всички, с изключение на сестрите и аз самата, да са седнали в леглото, да бездействат и да не изискват повече пряко внимание или контрол, отколкото коне в боксовете си.

Към края на април лявото ми око възвърна зрението си и вече

27. Завод за порцеланови изделия от началото на века, известен с фино изработените си, ръчно оцветени статуетки. – Бел. прев.

можех да движа крайниците си – поне отчасти. Усещанията в цялата ми лява страна бяха много странни – все едно ми бяха били новокаинова упойка в челюстта, рамото, хълбока, бедрото и прасеца. Не беше неприятно.

Доктор Хартман много се гордееше с мен. Каза, че съм се държала доста необикновено през периода, когато съм преживяла почти пълно лишаване от сетивност в онези първи седмици, които последваха цереброваскуларния ми инцидент и, макар да имам очевидна левостранна хемипареза, няма следи от пароксия или загуба на зрителните възприятия. Не правех парафазични грешки и не бърках думите.

Обстоятелството, че не бях говорила изобщо цели три месеца, не означаваше, че докторът греша в преценката си, че нямам речеви дисфункции, които толкова често засягат жертвите на инсулта. Всеки ден говорех чрез Хауърд, Нанси, госпожица Сиуъл, или някой от другите. След като послушах доктор Хартман известно време, си направих свои собствени изводи поради какви причини тази ми способност не е била засегната.

Фактът, че ударът бе исхемичен инфаркт, ограничен основно в дясното полушарие на мозъка, със сигурност е най-голямата причина, тъй като, както при повечето десноръки хора, говорните центрове на мозъка ми се намират в лявото – и незасегнато – полушарие. При все това доктор Хартман отбеляза, че жертвите на толкова масивни инсулти като онзи, който бях преживяла, страдат от определени речеви и сетивни проблеми, поне докато функциите не бъдат прехвърлени към нови, незасегнати области на мозъка. Осъзнах, че такива прехвърляния при мен се получават непрестанно заради Способността ми – и сега, взимайки предвид силно увеличените си Умения, бях убедена, че съм щяла да запазя езика си, речта си и личностните си функции, дори и ако двете полушария на мозъка ми бъдат увредени. Имах неограничени запаси от здрава мозъчна тъкан, която да използвам! Всеки човек, с когото влизах в контакт, ставаше донор на неврони, синапси, езикови асоциации и пространство за памет.

В определен смисъл бях станала безсмъртна.

Горе-долу по това време започнах да разбирам и привлекателните качества, и здравословната полза от нашата Игра. С помощта на Способностите си, особено чрез тоталната Употреба, изисквана от Играта, ние бяхме ставали потмлади. Точно както животът на пациентите днес се подновява от органи и тъканни трансплантации, тъй и нашите животи се обновяваха чрез Употребата на чужди умове, трансплантацията на

енергия, взетата на заем РНК и неврони и всички останали езотерични съставки, към които съвременната медицина е свела ума на човека.

Когато погледнах към Мелани Фулър през ясните очи на Джейсън, видях една старица, която спи в ембрионална поза, в изпънатата ѝ ръка се стича интравенозна течност, а кожата ѝ е бледа и обтегната по костите... Но вече знаех, че това е погрешна гледна точка – сега бях по-млада от когато и да е преди, поглъщах енергията на онези около мен по същия начин, както слънчогледът съхранява светлината. Скоро щях да съм готова да се надигна от болничното легло, възкресена от възобновяването на лъчистата енергия, която усещах да тече в мен – ден след ден, седмица след седмица...

Очите ми се отвориха широко посреднощ. Мили Боже, сигурно така Нина е преживяла смъртта!

Ако чрез кислородната смърт на една малка част от мозъка ми Способността ми можеше да се увеличи по сила, обхват и обсег, то какво ли би постигнала далеч по-мощната Способност на Нина в онези микросекунди, след като я застрелях? Какво друго беше куршумът, който изстрелях в главата ѝ от „Колт Пийсмейкър“-а на Чарлз, ако не по-голяма и по-драматична версия на собствения ми цереброваскуларен инцидент?

Контролът и съзнанието на Нина можеха да прескочат в стотици последователни съзнания в часовете и дните след нашата среща. Бях чела достатъчно през последните години, за да знам, че днес има хора, които днес са поддържани живи чрез машини, заменящи, стимулиращи или симулиращи функциите на сърцето, бъбреците и Бог знае какви още органи. Не виждах противоречие в концепцията, че чистото и мощно съзнание на Нина се държи за живота чрез умовете на другите.

Нина гние в гроба си, а Способността ѝ позволява на нейното съзнание да се рее в нощта като безформен, злобен призрак.

Сините очи на Нина се надигат в орбитите си на гребена на вълна от червеи, докато съсипаният и мозък се самопоправя дори в процеса на гниене.

Енергията от всички онези, които е Използвала, се влива обратно в нея, докато Нина се надигне в същия лъчист изблик на младост, който сега усещам да се влива в мен – само че Нина е труп, който напредва в мрака.

Дали тя щеше да дойде тук?

Цялото ми семейство остана будно тази нощ, някои – заедно с мен, други – застанали между мен и мрака, но въпреки това не успях да

заспя.

Госпожа Ходжес не искаше да продаде къщата си, докато доктор Хартман не ѝ предложи – и не ѝ плати – бясна сума. Бих могла да се намеся в преговорите им, но след като видях бившата си съседка, се отказах.

Бяха минали по-малко от пет месеца, откакто Джордж, съпругът и, бе пострадал в нещастния инцидент, но старичката се бе състарила с трийсет години. Винаги се бе стараела да боядисва косата си в изкуствено и очебийно кафяво, но сега тя висеше на мазни, бели кичури. Очите и бяха мъртви. Никога не е била привлекателна, но сега не полагаше и никакви усилия да скрие бръчките си, гънките по врата и старческите петна под маска от грим.

Платихме ѝ огромната сума, която поиска. Парите не бяха проблем за нас – поне в близко бъдеще – а освен това, веднага щом видях госпожа Ходжес отново, се замислих за ползата, която можех да извлека от нея в идните дни и седмици.

Пролетта дойде благородно, както винаги става в любимия ми Юг. Понякога позволявах на Къли да ме изнесе в шивалнята и веднъж – само веднъж – навън, където поседях в шезлонга, докато негърчето работеше усърдно и подготвяше градината. Къли, Хауърд и доктор Хартман бяха вдигнали високи огради около цялата постройка, както и триметрова непроницаема ограда отзад, тъй че любопитните погледи не бяха проблем. Просто не ми беше приятно да съм изложена на пряка слънчева светлина. Много по-добре ми беше, когато споделях възприятията на седналия в тревата Джъстин или се присъединявах към госпожица Сиуъл, докато се приличаше гола на слънцето във вътрешния двор.

Дните започнаха да се удължават и станаха по-топли. През отворените ми прозорци нахлуваше топъл въздух. Стори ми се, че чувам писъците и смеха на внучката на госпожа Ходжес и нейната приятелка, които се разнасят от двора, но навреме осъзнах, че сигурно са някакви други деца от квартала.

Дните ухаеха на прясно окосена трева, а нощите – на орлови нокти. Чувствах се в безопасност.

Бевърли хилс, четвъртък, 23-и април 1981

Рано в четвъртък следобед Тони Харъд лежеше на леглото с кралски размери в хотел „Бевърли Хилтън“ и си мислеше за любовта. Тази тема не го бе интересувала кой знае колко досега. За него любовта беше фарс, сътворил хиляди баналности; извинение за всички лъжи, самоизмами и притворства, които създаваха връзките между половете. Тони Харъд се гордеше с факта, че е чукал стотици жени, може би дори хиляди, но никога не се е преструвал, че е влюбен в някоя от тях, пък макар и да си го бе мислил в онези последни секунди от сливанията им, в мига на оргазма, когато бе изпитвал нещо подобно на любов.

Сега Тони Харъд беше влюбен.

Постоянно се хващаше, че мисли за Мария Чен. Дланите и пръстите му съвършено си спомняха точната структура на кожата ѝ. Сънуваше сладката ѝ миризма. Тъмната ѝ коса, тъмните ѝ очи и нежната усмивка се рееха на ръба на съзнанието му като образ в периферното зрение – примамливи – но изчезваха при обръщане на главата. Дори изричането на името ѝ го караше да усеща странен трепет.

Харъд положи ръце зад тила си и се взря в тавана. Смачканите чаршафи още ухаеха на морския аромат на секс. В банята душът барабанеше ритмично.

Харъд и Мария Чен водеха ежедневния си живот както винаги. Тя всяка сутрин му носеше пощата в джакузито, поемаше телефонните обаждания и пишеше под негова диктовка, после отиваше с него в студиото да погледа снимките на „Белия роботърговец“ и да прехвърлят материала от предишния ден. Студийните снимки бяха преместени от „Пайнхърст“ в „Парамаунт“ заради проблемите с Британския съюз и Харъд приветства тази възможност да държи под око продукцията, без да живее със седмици далеч от дома си. Предишния ден бе гледал похожденията на Джанет Делапорт – двадесет и осем годишна крава, която бе запълнила ролята, написана за невинна седемнайсетгодишна – и внезапно си представи Мария Чен в главката роля и нежните изражения на хонгконгската манекенка, а не яростните емоции на Делапорт, движенията и чувствената голота на любовницата му вместо бледата, сметанена и тежка голота на старлетката.

Харъд и Мария Чен се бяха любили само три пъти след случката

във Филадельфия – ограничение, което той не разбираше, но което възпламеняваше в него желание към нея, което се простираше от физическото към психологическото измерение; тя витаеше в мислите му през по-голямата част от деня. На Тони Харъд му доставяше удоволствие просто да я гледа как върви през стаята.

Душът спря и той чу приглушените звуци от избърсването и рева на сешоара.

Опита да си представи как би изглеждал животът с Мария Чен. Те двамата имаха повече от достатъчно пари, тъй че биха могли да си съберат багажа и да поживеят в пълни удобства поне две-три години. Можеха да идат навсякъде. Харъд винаги бе искал да тегли майната на всичко, да намери някой малък остров на Бахамите или някъде другаде и да види дали може да пише нещо друго освен филми в стил „изчукай и претрепи“. Представяше си как оставя на Барент и Кеплър бележка да си го заврат отзад и просто си обира крушите от всичко това; Мария Чен се връща от плажа в синия си бански костюм, те двамата си говорят по време на закуска с кроасани и прясно печено кафе, докато слънцето изгрява над лагуната. Тони Харъд се наслаждаваше на усещането да е влюбен.

Джанет Делапорт излезе гола от банята и тръсна дългата си руса коса, която се разпила по раменете ѝ.

– Тони, кукличке, имаш ли цигара?

– Не – Харъд отвори очи и я погледна. Джанет имаше лицето на закоравяла петнайсетгодишна девичка и гърди, с които можеше да участва в мокър сън на Ръс Майер. След три филма актьорските ѝ способности си бяха останали общо взето неразкрити. Тя бе омъжена за шейсет и три годишен текеаски милионер, който ѝ купи собствените ѝ лице и тяло, а също и ролята на девица в една оперна постановка, размивала Хюстън в продължение на месеци; сега се занимаваше да ѝ купува Холивуд. Шу Уилямс, режисьорът на „Белия роботърговец“, бе предположил пред Харъд, докато пийваха по едно предишната седмица, че Делапорт не може да изрази падане даже и ако някой я бутне от шибана скала. Харъд пък напомни на Уилямс откъде идва една трета от деветмилионния бюджет и му предложи да направят пета преработка и да се отърват от сцените, в които Джанет прави нещо извън възможностите си – като говорене например – както и да добавят още няколко сцени в банята и в харема.

– Ами добре, аз имам цигара в чантата си – тя се разрови в платнената си пазарска чанта, по-голяма и от обичайния сак с багаж на Харъд.

– Нямах ли втори снимки днес? – напомни й той. – Още един опит в онази сцена в сарая с Дърк?

– Тъ-ъ – тя дъвчеше дъвка, докато пушеше, като някак си съумяваше да прави и двете неща с отворена уста. – Шуи казва, че приема това, което направихме във вторник, за най-доброто, което ще получи... – тя се просна на леглото по корем с вирнати лакти, огромните й гърди лежаха върху пищялите на Харъд като бледозлатисти пъпешки върху зеленчуков рафт за преоценени стоки.

Харъд затвори очи.

– Тони, кукличке, вярно ли е, че имаш оригинала на онази касета?

– Каква касета?

– Нали знаеш. Онази, където малката тъпа Шайла Берингтън опъва пишката на някакъв идиот.

– О, онази!

– Бо-оже, сигурно съм гледала това десетминутно филмче поне на шейсе партита последните месеци. И на хората 'се не им писва от нея. А тя изобщо няма никакви цици, нали?

– М-м-м – отвърна Харъд.

– Бях на онова благотворително чудо, където участваше тя. Нали знаеш, за дечицата с кватотам болест беше? Тя беше на председателската маса с Дрейфъс, Клинт и Мерил. Мисля, че Шайла е толкова нафукана, та си мисли, че нейното котенце хич не смърди, нали знаеш какво искам да кажа? Абе, донякъде й послужи добре, понеже сички й се смеят и я гледат странно, тъй де!

– Така ли правят?

– О, да. Направо голям майтап. Дон е толкова забавен! Говори и по онзи странния начин, нали разбираш, един вид се е'но стреля по 'сичките на оная ми ти предна маса. И отива при Шайла и казва нещо като: „И значи сме удостоени с честта да присъства една от най-прелестните млади русалки от времето, когато?“ или нещо такова, нали знаеш, само че по-смешно. Та в теб ли е?

– Кое?

– Е, тъй де, оригинала на филмчето.

– Какво общо има въпросът в кого е оригиналът, когато копия се намират навсякъде из града?

– Тони, кукличке, просто ми е любопитно, туйто. Тъй де, мисля, че е било хубав удар, ако си направил касетата, след като куклата Шайла те е пратила по дяволите за „Белия Лигавец“ и тъй нататък.

– Белия лигавец ли?

– О, ами така Шуи нарича проекта. Малко както Крис Плъмър винаги нарича „Звукът на музиката“ „Звукът на елузиката“, нали знаеш? Тъй му викаме на сцената.

– Много сладко – отбеляза Харъд. – И кой е казал, че Берингтън изобщо е получавала предложение за ролята?

– О, кукличке, всички знаят, че тя е била първа в редичката. Щеше да имаш дваيسة' милиона зад гърба си, ако малката госпожичка Слънчевлъч бе подписала, тъй мисля... – Джанет Делакорт загаси цигарата си и се разсмя. – 'Стествено, сега тя не може да получи нищо. Чух, че хората от „Дисни“ са отказали онова голямо музикално нещо, дето бяха планирали за нея, а Дони и Мери я изритали от оня специален проект на Хаваите. Малката й дърта мормонска майчица изсрала куп лайна и получила удар или нещо такова. Много лошо! – тя си поигра с пръстите на Харъд и взе да търка гърдите си напред-назад по краката му.

Тони си издърпа краката и седна на ръба на леглото.

– Ще взема душ. Тук ли ще си, когато свърша?

Джанет Делакорт наду балонче с дъвката си, претъркули се по гръб и го огледа ухилена изотдолу.

– Искаш ли да съм тук, кукличке?

– Ами не особено – отвърна той откровено. Тя пак се претъркули по корем.

– Я тогаз се шибай – рече без никаква враждебност. – Отивам на пазар!

Четирийсет минути по-късно Харъд излезе под козирката на „Бевърли Хилтън“ и връчи ключовете си на пиколото в червена ливрея и бели панталони.

– Коя да бъде днес, господин Харъд? – попита момчето. – Мерцедеса или ферарито?

– Днес искам сивата швабска кола, Джони – отвърна Харъд.

– Веднагичката!

Докато чакаше, продуцентът се намръщи през огледалните си слънчеви очила към палмите и синьото небе. Реши, че Лос Анджелис вероятно има най-отегчителния климат в целия прокълнат от Бога свят. С изключение може би на южната част на Чикаго, където бе израснал.

Мерцедесът пристигна, Харъд го заобиколи, протегна ръка с петдоларова банкнота между пръстите и погледна право в усмихнатото лице на Джоузеф Кеплър.

– Скачай вътре, Тони – рече му Кеплър. – Трябва да си

поприказваме.

Кеплър подкара към каньона Колдуотър. Харъд се взираше в него през огледалните си очила.

– Охраната на „Хилтън“ наистина сдава багажа – отбеляза той. – Щом оставят всякакви улични дрипльовци да ти влизат в колата...

Кеплър го озари с усмивката си в стил „Чарлтън Хестън“:

– Джони ме познава. Казах му, че това е полева шегичка.

– Ха-ха – отвърна Харъд.

– Наистина трябва да поговорим, Тони!

– Това вече го каза.

– Много голяма уста имаш, нали, Тони?

– Стига празни приказки – заяви му Харъд. – Ако имаш нещо да ми казваш, давай направо!

Кеплър караше мерцедеса твърде бързо за криволичещия път в каньона. Шофираше арогантно, само с дясната си ръка, с отпусната върху волана китка.

– Приятелчето ти Уили направи поредния си ход – отбеляза.

– Хайде да установим правилата – заяви Харъд. – Можем да си проведем сладкия малък разговор и тук, но ако го наречаш „твоео приятелче Уили“ дори още един път, ще се чувствам задължен да ти вкарам коронките от зъбите право в шибаното гърло. Ясно ли ти е, Джоузеф, стари друже?

Кеплър погледна събеседника си.

– Уили направи следващия си ход и ще трябва да получи някакъв отговор.

– Какво е предприел този път? Прелюбодействал е с жената на президента ли?

– Нещо малко по-драматично и по-трудно от това.

– Какво, на въпроси ли ще си играем?

– Няма значение какво е направил – отвърна Кеплър, – пък и няма да прочетеш за това във вестника, но е нещо, което Барент не може да загърби. Означава, че твоето... че Уили е подготвен да играе с високи залози и ще трябва да му отговорим по някакъв начин!

– Значи сега ще идем при подлата земна полиция, а? – ухили се Харъд. – Ще убием всички германо-американци над петдесет и пет.

– Не. Господин Барент иска да сключи споразумение.

– Как ще стане тази работа, ако дори не можете да намерите старото копеле? – Тони обърна глава към изсъхналите склонове на

хълмовете, край които минаваха. – Или вие, момчета, още си мислите, че имам връзка с него?

– Не – призна Кеплър, – но аз имам! Харъд се надигна.

– С Уили?

– Че за друг ли става дума?

– Къде... как го намери?

– Не съм го намирал – възрази Джоузеф. – Писах му. Той ми отговори. Поддържа много приятна кореспонденция.

– И къде му писа, за Бога?

– Пратих препоръчано писмо до малката му къщурка в горите в Бавария.

– Валдхайм? Старото имение близо до чешката граница? Там няма никой. Барент го държи под наблюдение, откакто бях там през декември.

– Вярно е – съгласи се Кеплър, – но семейните адвокати все още носят отговорност за имението. Германци – син и баща на име Майер. Писмото ми изобщо не се върна, а след няколко седмици получих вест от Уили. Пощенският печат беше от Франция. На второто писмо – от Ню Йорк.

– И какво казва той? – попита Харъд. Бе ядосан, че сърцето му се е разтупало с двойно по-голяма от нормалната си скорост.

– Уили казва, че иска само да се присъедини към Клуба и това лято да си прекара приятно времето на острова.

– Ха!

– Вярвам му – добави Кеплър. – Мисля, че чувствата на стария господин са наранени, задето не сме се сетили да го поканим по-рано.

– И може би защото се опитахте да го взривите във въздуха и насяскахте старата му приятелка Нина срещу него?

– И заради това също – призна Кеплър. – Но мисля, че е склонен да зарови томахащата.

– Какво казва Барент по въпроса?

– Господин Барент не знае, че поддържам връзка с Уили.

– Иисусе – промърмори Харъд, – не си ли поел сериозен шибан риск? Джоузеф се ухили.

– Наистина те е обработил с онзи дресировъчен сеанс в самолета, нали, Тони? Не, рискът не е чак толкова голям! Барент няма да предприеме нищо толкова драстично, дори и ако открие какво правя. След като Чарлз и Нийман ги няма, обединението на К. Арнолд се е поразклатило доста. Не смятам, че Барент иска да се занимава изцяло сам с

островните си дела.

– Смяташ ли да му кажеш какви ги вършиш?

– О, да – кимна Кеплър. – След вчера мисля, че Барент ще е благодарен, задето съм намерил начин да се свържа с Уили. Той ще се съгласи с включването на стареца в летните лудории в лагера, стига да е убеден, че ще се намира в безопасност.

– Че как да е в безопасност? – почуди се Харъд. – Не виждаш ли на какво е способен Уили? Този стар кучи син няма да се спре пред нищо!

– Точно така – съгласи се Кеплър, – но мисля, че съм убедил безстрашния ни водач, че ще е по-безопасно Уили да е с нас, където можем да следим Какво прави, отколкото да се крие в сенките, да си играе на Паешкия крал и да ни сваля един по един. Освен това Барент все още вярва, че всеки, с когото се срещне... ъ-ъ-ъ... лично, никога вече няма да представлява заплаха за него.

– А ти смяташ ли, че той може да неутрализира Уили?

– А ти как мислиш? – в гласа на Кеплър прозвуча искрено любопитство.

– Ами не знам – призна Харъд накрая. – Способността на Барент ми изглежда изумителна, но Уили... е, не съм сигурен дали Уили е напълно човек.

– Всъщност няма значение, Тони!

– Какво искаш да кажеш?

– Според мен е доста вероятно Островният клуб да е позакъснял със смяната на водача си.

– Имаш предвид да свалим Барент? Как точно ще стане?

– Няма нужда да се намесваме, Тони. Трябва само да поддържаме връзка с нашето старо приятелче Вилхелм и да го уверим, че ще останем неутрални в случай на някакви... неприятности на острова.

– Уили ще идва на летния лагер?

– През последната нощ на общите мероприятия – отвърна Кеплър. – После ще се присъедини към нас по време на лова през втората седмица.

– Не мога да повярвам, че Уили ще се постави просто така във властта на Барент – въздъхна Харъд. – Барент сигурно има едно... сто души охрана в района?

– По-скоро двеста – поправи го събеседникът му.

– Добре де, все едно, Способността на Уили и пукнат петак не струва срещу такава армия. Защо ще си пъха главата в устата на лъва?

– Барент му дава честната си дума, че Уили ще има право на свободен преход – обясни Кеплър.

Харъд се разсмя.

– О, ясно, предполагам, тогава няма проблем. Уили ще си пъкне главата и в кофа с цимент, ако Барент му даде шибаната си честна дума.

Шофьорът бе излязъл на „Мъхоланд Драйв“. Под тях се виждаше магистралата.

– Но нали съзираш големите възможности, Тони? Ако Барент елиминира стария господин, просто се връщаме към работата си, все едно нищо не е било, само дето ти си пълноправен член. Ако Уили крие някоя изненада в ръкава си, ще го приветстваме за добре дошъл с отворени обятия.

– Сериозно ли си мислиш, че можеш да живееш заедно с Уили? – полюбопитства Харъд.

Кеплър зави на един паркинг близо до стадион „Холивуд Боул“. Там го очакваше сива лимузина със затъмнени стъкла.

– Когато прекараш в ямата със змии толкова време, колкото мен, Тони – каза, – вече не е важен въпросът що за отрова носи онази, новата, докато не започне да хапе събратята си.

– Ами Сътър?

Кеплър изключи запалването на мерцедеса.

– Току-що се връщам от продължителен разговор с преподобния. Макар че той оценява високо сантименталната стойност на продължителната си връзка с приятелчето си Кристиан, все пак е готов да отстъпи на кесаря каквото е кесарево.

– В смисъл?

– В смисъл че Уили може да получи уверенията му, че Джими Уейн Сътър няма да повдигне възражения, ако шефският стол на господин Барент смени притежателя си.

– Знаеш ли какво, Кеплър? – попита Тони Харъд. – Не би могъл да съставиш и едно декларативно изречение, ако ще и животът ти да зависи от това!

Кеплър се усмихна и отвори вратата. Зумерът на алармата почти заглуши думите му:

– С нас ли си или не, Харъд?

– Ако оставането на ваша страна означава да се снишавам в тревата и да стоя встрани от лайната, значи съм с вас – декларира Харъд.

– Простичко декларативно изречение – изръмжа Кеплър. – Твоето приятелче Уили иска да знае какво място си си избрал. С нас или срещу нас?

Харъд погледна навън към сияйната площ на паркинга. Отново се

обърна към колегата си от Островния клуб и каза с уморен глас:

– С вас съм!

Беше почти единайсет вечерта, когато Харъд реши, че иска два хотдога с горчица и лук. Остави бележките по сценария, върху който работеше, и отиде до западното крило, където лампите на Мария Чен все още светеха под вратата ѝ. Почука два пъти.

– Отивам до „Пинкс“. Искаш ли да дойдеш с мен? Гласът ѝ беше приглушен, сякаш идваше откъм банята.

– Не, благодаря!

– Сигурна ли си?

– Да. Въпреки това благодаря за поканата.

Харъд си намъкна пилотското кожено яке и изкара ферарито от гаража. Наслаждаваше се на шофирането, сменяше рязко скоростите, минаваше на жълто на светофарите и издуха двама охлюви-шофьори, които направиха грешката да го предизвикат на три пресечки нататък по Булеварда.

„Пинкс“ беше претъпкан. „Пинкс“ винаги е претъпкан. Харъд изяде двата си хотдога на бара и взе трети, който занесе на паркинга. Двама тийнейджъри стояха между тъмен микробус и колата му, единият от тях буквално се беше облегал на ферарито, докато говореше с две момичета. Харъд се приближи до тях и завря лицето си на сантиметри от това на хлапето.

– Махай се или се цункай отзад, малкия! – каза му.

Хлапето бе една глава по-високо от Тони, но отскочи назад от калника на спортната му кола, сякаш тя беше нагорещена като фурна. И четиримата се оттеглиха бавно, като поглеждаха назад към Харъд – искаше им се да оставят нужното разстояние помежду им, преди да го обсипят с обидни забележки. Той пък огледа двете момичета. По-ниската изглеждаше като висока класа пичка, с черна коса и кафява кожа, телцето ѝ бе опаковано в скъпи шорти и бюстие, което сякаш изглеждаше подложено на твърде голямо напрежение. Харъд си представи колко биха се изумили двете хлапета, ако точно това конкретно парче шоколад дойде да се присъедини към него във ферарито и реши да намали малко напрежението върху ластичния плат. „Да вървят на майната си! – реши накрая. – Твърде уморен съм“.

Довърши третия хотдог, седнал зад волана. Избърса си ръцете с последната си кърпичка и тъкмо включи запалването, когато тих глас каза – Господин Харъд?

Вратата на паркирания на два метра от него микробус се отвори. Странично на пътническата седалка беше седнала черна мацка. Изглеждаше познато и Харъд автоматично я ослепи с усмивка, преди да се сети къде я е виждал преди. Тя държеше нещо в скута си – стискаше го.

Тони бързо заключи вратата и посягаше към скоростния лост, когато внезапно се разнесе тих звук, какъвто заглушителите издават в шпионските филми, и високо в лявото рамо го ужили стършел.

– Мамка му! – извика Харъд, вдигна дясната си ръка да бръсне насекомото, имаше време дори да осъзнае, че това не е стършел, след което вътрешността на колата се килна встрани и таблото и пътническата седалка политнаха рязко, за да го ударят в лицето.

Харъд така и не изгуби напълно съзнание, но ефектът беше същият. Все едно някой го бе затворил в бурната килия на собственото му тяло. Гледките и звуците преминаваха повърхността – смътно – но сякаш гледаше далечна късовълнова станция на евтин черно-бял телевизор, докато в другата стая от радиото се носят примесени със смущения предавания. После някой смъкна качулка върху лицето му. Нямаше никакво значение. От време на време осъзнаваше, че се въргала леко, сякаш се намира на палубата на малка лодка, но тактилните усещания също му убягваха и бяха несигурни, пък и му беше твърде трудно да ги оценява.

Носеха го хора. Поне така му се стори. Може би това бяха собствените му ръце, рамене и крака. Не, собствените му ръце бяха някъде зад него, вързани с кожена ивица или ремъци, изникнали сякаш от нищото.

За неопределен продължителен период от време Харъд се намираше в нищото – нито в съзнание, нито в безсъзнание – и се носеше някъде вътре в себе си в сладката първична супа от фалшиви усещания и объркани спомени. Смътно осъзнаваше, че чува два гласа, единият от които – неговия собствен, но разговорът – ако изобщо се водеше разговор – го отегчи и той скоро се върна към вътрешния мрак по начина, по който гмуркачът позволява на тежестите си и нежното течение да го отнесат по-навътре в пурпурните дълбини.

Тони Харъд знаеше, че нещо със сигурност не е наред, но просто не даваше и пет пари.

Светлината го събуди. Светлината – и болката в китките. Светлината и болката в неговите китки – болка, която го накара да се сети за „Пришълецът“ на Ридли Скот – там, където тварите изскачат от гърдите на бедния кучи син. Кой беше онзи актьор? Джон Хърт. За какъв дявол

му светеха светлини в очите, защо китките го боляха и какво беше пил, та да усеща главата си с такива размери?

Харъд седна... опита се да седне. Опита отново и изкрещя от болка. Крясъкът като че ли разчисти поне част от паяжините между него и действителността и той легна кротко и обърна внимание на нещата, които преди не му се бяха стрували важни.

Беше с белезници. Лежеше в легло и носеше белезници. Дясната му ръка бе положена на възглавницата до него, а пръстенът върху дясната китка беше свързан с тежкия бял метал на дъската на леглото. Лявата му ръка бе опъната до хълбока, но белезниците там бяха окачени към нещо здраво, отстрани под матрака. Харъд се опита да вдигне лявата си ръка; метал издрънча в метал. Значи за ръба на леглото. Или за тръба. Все за нещо. Все още не бе готов да размърда глава, за да провери. Може би по-късно.

С коя, по дяволите, съм бил снощи? Харъд познаваше няколко женски, които бяха яко във вързването, леко садо-мазо, но никога не им бе позволявал да го поставят откъм пасивната страна. Твърде много пиене? Вита накрая ме е вкарала в стаята си за удоволствия? Той отвори отново очи и ги задържа отворени, въпреки болката от светлината, която удряше директно в оптичните му нерви.

Бяла стая. Бяло легло – чаршафи, боядисан в бяло месинг – бяла мазилка, малко огледало на отсрещната стена с бяло боядисана рамка; бяла врата. Бяла врата с бяла дръжка. Единична гола крушка – около десет милиона вата, отсъди по блясъка ѝ Харъд – висеше на белия кабел. Той самият носеше бяла болнична нощница. Можеше да усети разреза на гърба си, както и че отдолу е гол.

Добре, не е Вита значи. Стаята ѝ за удоволствия бе обзаведена в кадифе и мрамор. Коя от познаните му би могла да направи този болничен декор? Никоя.

Харъд разтърси белезниците и усети протърканата кожа там, където вече му бяха охлузили китките. Наведе се наляво и погледна надолу. Бял под. Лявата му китка беше закована за бялата рамка на леглото. Нямаше нужда да мърда известно време, освен ако не получи силен напън да оповръща целия този чистичък бял под. Да си помислим по въпроса.

Харъд изпадна в безсъзнание за известно време. Когато осъзна къде се намира, бе малко по-късно – светлината беше същата, бялата стая беше същата, главоболието го бе поотпуснало – и се сети за психиатричните болници. Да не би някой да го е прибрал, докато не е внимавал?

Да, ама в психиатриите не оковават хората. Нали?

Вълна от страх го задави с такава сила, че го накара да се сгърчи и да рита, дрънчайки с метал по метал, докато не падна задъхан по гръб. Барент. Кеплър. Съгър. Тези нищожества, тези кучи синове го бяха прибрали на някое безопасно място, където би могъл да прекара остатък от живота си, втрънен в белите стени и пикаейки в чаршафите си.

Не, тази групичка просто щеше да го убие и да приключи с въпроса.

След това Харъд си спомни „Пинкс“, хлапетата, микробуса, черната мадама. Беше я виждал и преди. Какво му каза Колбън за нея във Филадельфия? Те мислеха, че Уили я е Използвал, нея и шерифа. Но шерифът беше мъртъв... Харъд все още участваше в играта, когато Кеплър и Хейнс уредиха тялото да бъде намерено на една автобусна спирка, за да няма връзка убийството с фиаското във Филадельфия.

Кой ли я Използваше сега? Уили? Вероятно. Може би не бе останал доволен от съобщението, предадено през Кеплър. Но защо тези декори...?

Харъд реши да спре с мисленето за известно време. Болеше твърде силно. Щеше да почака някой да го посети. Ако черната мацка дойде и Уили, или който всъщност е там, не я е хванал наистина здравата, някой ще остане изненадан.

Харъд усещаше силна нужда да пикае и се опита да крещи наистина силно, когато вратата най-сетне се отвори.

Беше мъж. Носеше зелена хирургическа престилка, черна шамия и огледални очила пред очите си. Харъд се сети за очилата на Кеплър, после за серийния убиец в сериите „Валпургиеви нощи“, които бяха правили с Уили. Почти се напиха веднага и на място.

Но не беше Уили. Харъд го разбра веднага. Не беше с правилния ръст и нужната възраст, за да бъде и Том Рейнолдс, странния „компаньон“ на Уили с пръстите на удушвач. Нямаше значение. Дъртакът бе имал нужното време да мобилизира цели легиони от нови непознати.

Харъд се опита да нападне човека. Наистина опита. Но в последната секунда старото отвращение го заля – по-силно, отколкото предишното му гадене и главоболие – и той се изтегли, преди да е докоснал съзнанието на онзи отсреща. Щеше да е по-лесно и по-малко унижително за него да оближе ануса на другия или да поеме в устата си пениса на непознат мъж. Самата представа го накара да се разтрепери и да се облее в студена пот.

– Кой си ти? Къде се намирам? – думите на Харъд излязоха от

устата му почти нечленоразделни; падаха от език, издялан от евтино дърво.

Мъжът стигна до леглото и погледна към пленника си. После бръкна под докторската си престилка и извади автоматичен нистолет. Насочи го към челото на вързания в леглото.

– Тони – каза с мек акцент, – смятам да броя до пет и ще стрелям. Ако се каниш да правиш нещо, най-добре го направи сега!

Харъд опъна беззъбите достатъчно силно да разлюлее леглото.

– Едно... две... три...

Съзнанието му се хвърли напред, но трийсет години самодресировка го възпряха да довърши контакта.

– ...четири... Харъд затвори очи.

– ...пет! – предпазителят падна и се чу щракване.

Когато Тони отвори очи, мъжът стоеше до вратата и оръжието не се виждаше.

– Трябва ли ти нещо? – разнесоха се меките, подчертани от акцента думи.

– Цукало – прошепна Харъд. Шамията кимна.

– Сестрата ще ти донесе.

Тони изчака, докато вратата се затвори и после стисна клепачи в отчаян опит да се концентрира. „Сестрата! – помисли си той. – Мили Боже, нека е от старомодните, с цици отпред и цепка между краката, такава сестра...“

Зачака.

Сестрата се оказа чернокожата жена. Онази от Филадельфия. Онази, която го бе застреляла и го беше докарала тук.

Той си спомни името ѝ. Натали. Голяма сметка ѝ се бе събрала.

Тя не носеше шамия, но на слепоочията ѝ имаше бели лепенки, а в косата ѝ – жици. Носеше цукало и го постави на място професионално. Отдръпна се и зачака.

Харъд лекичко се плъзна по съзнанието ѝ, докато се облекчаваше. Никой не я Използваше. Не му се вярваше, че са чак толкова глупави – които и да бяха те. Може би просто бяха глупавата черна кучка и нейния спътник. Колбън беше споменал нещо по въпроса, че те двамата били по следите на Мелани Фулър, Очевидно не знаеха какво може да прави той.

Харъд изчака, докато тя извади цукалото и отиде до вратата. Трябваше да се убеди, че вратата е отключена. Щеше да е точно в типа

шегички на Уили да ги остави и двамата заключени вътре – да даде на Тони някой за Използване и да не му остави начин да го Използва. Що за чудо бяха тези люлеещи се в косата ѝ жички? Нещо като сензори?

Тя отвори вратата.

Той я удари толкова бързо и силно, че тя изгърва пукалото, разливайки урината по предницата, на бялата си пола. – „Мисли хитро! – Напомни си Харъд и я прекара през вратата, гледайки през очите ѝ. – Вземи ключовете! – нареди. – Убий другия духач както можеш, вземи ключовете и ме изведи оттук.“

Коридорът беше дълъг два метра, следваше друга врата. Тази бе заключена. Той засили Натали срещу нея, докато рамото ѝ се извади, накара я да драска по дървото. То не поддаде. Майната му. Той я върна обратно в стаята. Нямаше нищо, което би могъл да използва като оръжие. Тя се приближи до леглото, дръпна белезниците. Ако можеше да разглоби леглото под него, да раздели рамката... Но нямаше начин да го напраща бързо, докато Харъд бе окован за рамката и таблата едновременно. Той се погледна през очите ѝ и видя черна четина по белите си бузи, очите му бяха оцъкдени и глазирани, а косата – сплъстена.

Огледалото. Харъд погледна към него и осъзна, че това сигурно е някоя от двупосочните дяволии. Щеше да накара Натали да го разбие с голи ръце, ако се наложи. Ако нямаше начин да мине през него, щеше да я накара да използва парчетата стъкло като оръжие, когато онзи мръсник с шамията влезе вътре. Ако огледалото не искаше да се счупи, щеше да приеме, че е еднопосочно и просто да я накара да блъска хубавото си личице в него, докато костите и се подадат изпод черната кожичка. Щеше да изнесе на онези от другата страна хубав спектакъл. После, когато те влезеха, тя можеше да им разкъса гърлата с ноктите си и останалите си зъби, да вземе пистолет, да вземе ключовете...

Вратата се отвори и влезе мъжът с шамията. Натали се завъртя и се присви за скок. Бе оголила зъби по начин, какъвто може да се види в зоопарка, когато дойде време да хранят хищниците и храната се забави.

Мъжът с шамията я простреля в бедрото с оръжието със стрелички, което носеше. Тя скочи и присви пръсти. Мъжът я улови и я отпусна на пода. Коленичи до нея за минутка, провери пуса ѝ, вдигна клепача ѝ да провери зеницата. После се изправи и отиде до леглото на Харъд. Главата му трепереше.

– Ти, кучи сине! – каза. Обърна се и излезе от стаята.

Когато се върна, пълнеше спринцовка от малко шишенце. Цвъркна няколко капки и се обърна към Харъд.

– Това ще боли леко, господинчо – каза с тих, стегнат глас.

Харъд се опита да издърпа лявата си ръка, но мъжът заби стринцовката през ношницата, право в бедрото му. За секунда последва вцепяване, а после на Тони Харъд му се стори, че някой е налял скоч директно във вените му. Огън плъзна от корема към гърдите му. Зина, когато топлината мина през сърцето му. – Какво... е това? – прошепна, вътрешно убеден, че мъжът с шамията го е убил. Смъртоносна инжекция, както я наричаха таблоидите.

Харъд винаги бе подкрепял смъртните присъди. – Какво е това?! – Я млък – отвърна мъжът и му обърна гръб още докато мракът се въртеше и вихреше, след което погълна Токи Харъд като кораб в бурно море.

45

Близо до Сан Хуан Капистрано, петък, 24-и април 1981 г.

Натали изплува от мъглата на упойката и завари Саул, наведен над нея, нежно да разтрива челото ѝ с влажна кърпа. Погледна надолу, видя ремъците на ръцете и краката си и се разплака.

– Тихо, тихо – каза ѝ Саул. Наведе се и нежно целуна косата ѝ. – Всичко е наред!

– Но... – Натали се поколеба и облиза устни. Усещаше ги гумени и безчувствени. – От колко време?...

– Около трийсет минути – обясни Ласки. – Май сме били прекалено предпазливи с дозировката!

Натали поклати глава. Спомни си ужаса да се гледа; да се чувства готова да скочи върху Саул. Знаеше, че би го убила с голи ръце.

– Трябва да е... бързо – прошепна. – Харъд? – костваше ѝ голямо усилие дори да изрече името му.

Саул кимна.

– Първият разпит премина прекрасно. Записите от ЕЕГ-то са изумителни. Той би трябвало да се съвземе съвсем скоро. Ето защо... – той посочи ремъците.

– Знам – отвърна Натали.

Лично беше помагала да оборудват леглото с неговите въжени ограничители. Пулсът ѝ все още беше ускорен от невероятния прилив на адреналин по време на обладаването ѝ от Харъд, а и от страха ѝ, преди

да влезе в стаята. Влизането в онази стая беше най-трудното нещо, което е правила някога.

– Мисля, че изглежда прекрасно – обяви Саул. – Според ЕЕГ-то нашият гост не се е опитвал да използва силите си нито върху теб, нито върху мен, докато е под влиянието на содиум пентотал. Ще се съвземе след около петнайсет минути... записите му почти са се върнали до основата, която установихме тази сутрин... и още не е опитвал да установи контакт с теб. Почти съм сигурен, че за установяване на първоначалния контакт той се нуждае от пряка видимост, вероятно същото правило е валидно и след като контактът е бил прекъснат. Е, без съмнение ще е различно за обектите, които е дресирал, но не мисля, че ще може да установи отново връзка с теб, без да те вижда.

Натали много се постара да не заплаче. Въжетата не бяха неудобни, но я изпълваха с всепоглъщащо усещане за клаустрофобия. От електродите по скалпа ѝ и до малката телеметрична конзола, закопчана на китката ѝ, минаваха жици. Саул бе узнал за това оборудване от колеги по време на изследвания за изучаване на съня и бе успял да обясни на Коен точно откъде да го купи.

– Ние просто не знаем – каза тя.

– Знаем много повече, отколкото преди двайсет и четири часа – възрази Саул. Вдигна две дълги ленти хартия от ЕЕГ-то. Компютърният писец беше надраскал луда бъркотия от пикове и спадове. – Виж това! Първо погледни ето тези привидно хаотични отклонения в хипокампуса му. Алфа-вълните на Харъд достигат пик, изчезват почти до нула и после влизат в очевидно състояние на REM²⁸.

Три цяло и две секунди по-късно... виж... – Саул ѝ показва втората разпечатка, където пиковете и спадовете идеално съвпадаха с първата. – Абсолютно сходство! Изгубила си всичките си функции от висш порядък, нямаш контрол върху придобитите рефлексии, дори автономната ти нервна система е поробена от неговата. Трябвали са ти по-малко от четири секунди да се присъединиш към него в това изменено състояние на REM или каквото и да е то. А може би най-интересната аномалия е тук, където Харъд генерира тета-ритъм. Няма начин да се сбърка. Ето реакцията на хипокампуса ти, който отвърща със същия тета-ритъм, а неврокортикалната ЕЕГ се изравнява. Натали, тази поява на тета-ритъм е

28. REM – rapid eye movement – състояние на „бърз“ сън, най-дълбоката фаза на човешкия сън, в която обикновено се проявяват и сънищата. Тук и по-нататък в книгата за това състояние се използва английският термин, тъй като става дума за състояние на мозъка, а не за разновидност на сън. – Бел. прев.

добре документирана при зайци, плъхове и други бозайници, по време на специфични за вида дейности – например агресия и прояви на доминиране – но не и при приматите!

– Искаш да ми кажеш, че имам мозъка на плъх? – попита Натали. Шегата беше доста плоска и не спря позивите ѝ за плач.

– Харъд някак си... също и другите... генерира този изумителен тераритъм и в собствения си хипокампус, и в този на жертвата – продължи Саул, като говореше най-вече на себе си. Дори не забеляза опита на Натали да се пошегува. – Симпатичният ефект²⁹ върху твоя мозък е уеднаквяването на неврокортикалната дейност при генериране на изкуствено състояние на REM.

Получаваш сетивните данни, но не можеш да реагираш на тях. А Харъд може. Невероятно. Това... – Той посочи едно внезапно изравняване на драскулките по нейната лента – ...е точното място, където нервният токсин на упойващата стреличка влиза в действие. Забележи липсата на реципрочна реакция на неговата лента. Каквото и да иска той, явно се предава на неврохимичните рецептори на твоето тяло, но онова, което ти изпитваш, само се препредава на Харъд. Усетил е болката и парализата ти не повече, отколкото би ги почувствал насън. Ето, четирийсет и осем секунди по-късно, когато аз го инжектирам с аматид-пентотал... – Саул ѝ показва мястото, където разнообразните линии на мозъчните функции прекратяваха бесния си танц и се успокояваха. – Боже, какво ли не бих дал да го държа някъде поне месец, с оборудване за КАТ-сканиране под ръка!

– Саул, ами ако аз... ако той отново установи контрол върху мен? Психиатърът намести очилата си.

– Веднага ще го науча, дори и да не гледам разпечатките. Препрограмирах алармата на компютъра да се задейства при първия сигнал за подобна хаотична дейност в хипокампуса му, внезапен спад на твоите алфа-вълнови мотиви, както и на появата на тета-ритъм!

– Аха – отвърна Натали и си пое дъх, – но какво ще правиш тогава?

– Ами ще проведем опитите за продължителност и разстояние, както е предвидено – отвърна Саул. – Според Джак предавателят, който ни осигури, би трябвало да има чист обхват поне от петдесет километра.

– Ами ако той може да го прави на сто километра или на хиляда? – Натали се постара напрежението да не проличи в гласа ѝ. Искаше да

29. Проявяващ се наред с друго явление, което става в близък и симетрично разположен орган (мед.) – Бел. прев.

пищи: Ами ако никога не ме остави на мира?! Имаше чувството, че се е съгласила на медицински експеримент, по време на който в тялото ѝ е бил сложен да расте някакъв тлъст паразит.

Саул поклати глава.

– Петдесет километра са разстоянието, което трябва да определим в момента. Ако се окаже, че е повече, просто ще се върна и ще го приспя отново. Знаем, че той не може да те контролира, когато е в безсъзнание!

– И никога повече няма да може, ако умре – додаде Натали. Той кимна и стисна ръката ѝ.

– Вече е буден. Ще изчакаме четирийсет и пет минути и ако не направи опит да те подчини, може да станеш. Лично аз не вярвам, че нашият господин Харъд ще се справи. Какъвто и да е източникът на чудовищните му сили, всички предварителни показания доказват, че Антъни Харъд е всъщност доста немошно чудовище... – той отиде до мивката, наля чаша вода и подкрепи главата на Натали, докато тя пиеше.

– Саул... след като ме пуснеш, нали ще оставиш компютърната аларма вързана на показанията и ще носиш пистолета със стреличките, а?

– Разбира се – отвърна психиатърът. – Докато тази пепелянка е при нас в къщата, ще го държим в клетката му!

Втори разпит на Антъни Харъд. Петък, 24-и април 1981 г... 19:23 ч. Субектът е инжектиран със содийум пентотал и мелиритин-С. Данните се записват също на видеокасета, ЕЕГ, полиграф и чрез биосензорни канали.

– Тони, чуваш ли ме?

– Аха.

– Как се чувстваш?

– Добре. Странно.

– Тони, кога си роден?

– Ъ?

– Кога си роден?

– Седемнайсети октомври.

– Коя година, Тони?

– Ъ-ъ-ъ... 1944-а.

– И сега на колко си години?

– Трийсет и шест.

– Къде си израснал, Тони?

– В Чикаго.

- Кога за пръв път узна, че владееш силата, Тони?
- Коя сила?
- Способността ти да контролираш действията на хората.
- А!
- Кога беше първият път, Тони?
- Ъ-ъ-ъ... когато леля ми каза да си лягам. Не исках. Накарах я да каже, че няма проблем да остана още.
- На колко години беше тогава?
- Не знам.
- Колко годишен си бил според теб, Тони? – Шест.
- Къде бяха родителите ти?
- Баща ми беше мъртъв. Самоуби се, когато бях на четири.
- Къде беше майка ти?
- Тя не ме искаше. Беше ми сърдита. Даде ме на леличка.
- Защо не те е искала?
- Казваше, че вината била моя.
- Кое е било по твоя вина?
- Смъртта на татко.
- Защо го е казвала?
- Защото татко ме удари... нарани ме... нарани ме, точно преди да скочи.
- Да скочи? От прозореца?
- Аха. Живеехме на третия етаж. Татко се удари в една от онези огради, дето имат шипове отгоре.
- Дали баща ти често те е бил, Тони?
- Аха.
- Помниш ли го?
- Сега си го спомних.
- Помниш ли защо те е ударил в нощта, когато се самоуби?
- Аха.
- Разкажи ми за това, Тони.
- Бях се уплашил. Спях в предната стая, където беше големият килер и в килера бе тъмно. Събудих се и се изплаших. Отидох в стаята на мама, както винаги, само че татко беше там. Обикновено не бе там, понеже продаваше разни работи и го нямаше през цялото време. Само че този път беше там и нараняваше мама.
- Как я нараняваше?
- Беше се качил върху нея, нямаше никакви дрехи и я нараняваше.
- И ти какво направи, Тони?

– Заплаках и му викнах да спре.

– Друго каза ли му?

– Ъ-ъ.

– Какво стана след това, Тони?

– Татко... спря. Изглеждаше странно. Заведе ме в дневната и ме удари с колана си. Удари ме много силно. Мама му каза да спре, но той продължи да ме бие. Много болеше.

– И ти го накара да спре?

– Не!

– Какво стана след това, Тони?

– Татко внезапно спря да ме бие. Стисна главата си и тръгна някак странно. Погледна към мама. Тя вече не плачеше. Тя носеше фланеления халат на татко. Имаше навика да го носи, докато го няма, защото беше по-топъл от нейния. Тогава татко отиде до прозореца и скочи през него.

– Прозорецът беше ли затворен?

– Аха. Навън бе много студено. Оградата беше нова. Собственикът на сградата я бе сложил тъкмо преди Деня на благодарността.

– И колко време след това отиде да живееш с леля си, Тони?

– Две седмици.

– И защо смяташ, че майка ти е била сърдита?

– Тя ми каза.

– Че е ядосана?

– Че съм наранил татко.

– Като си го накарал да скочи?

– Аха.

– А ти накара ли го да скочи, Тони?

– Не!

– Сигурен ли си?

– Да!

– Тогава откъде майка ти е научила, че можеш да караш хората да правят разни неща?

– Не знам!

– О, знаеш, Тони! Помисли си. Сигурен ли си, че онзи път, когато си накарал леля си да ти позволи да останеш до късно, е било първият, когато въобще си овладял някого?

– Да!

– Сигурен ли си, Тони?

– Да!

– Тогава защо майка ти мисли, че можеш да правиш такива неща Тони?

– Защото тя можеше!

– Майка ти е можела да контролира хората?

– Ами да. Винаги го е правила. Караше ме да седя на гърнето, когато бях много малък. Караше ме да не плача, когато ми се плачеше. Караше и татко да прави разни работи заради нея, ако беше там, та да заминава. Правеше го!

– И тя ли го накара да скочи онази нощ?

– Не! Тя накара мен да го накарам да скочи!

Трети разпит на Антъни Харъд. 20:08 ч, петък, 24-и април.

– Тони, кой уби Аарон Ешкол и семейството му?

– Кого?

– Израелеца.

– Израелеца ли?

– Господин Колбън сигурно ти е казал за това.

– Колбън? О, не, Кеплър ми каза. Точно така. Хлапето от посолството.

– Да, хлапето от посолството. Кой го е убил?

– Хейнс прати един екип да си поприказва с него.

– Ричард Хейнс?

– Аха.

– Хейнс, агентът на ФБР?

– Ъ-хъ.

– Лично Хейнс ли е убил семейство Ешкол?

– Така мисля. Кеплър ми каза, че той бил началник-екип.

– Кой е разрешил тази операция?

– Ъ-ъ... Колбън... Барент.

– Кой от двамата, Тони?

– Няма значение. Колбън е просто марионетка на Барент. Може ли да си затвори очите? Много съм уморен.

– Да, Тони. Затвори си очите. Поспи, докато дойде време пак да си поговорим!

Четвърти разпит на Антъни Харъд. Петък, 24-и април 1981-а година. 22:16 ч. Венозно се вкарва содиум пентотал. Амобарбитал содиум е въведен в 22:04 ч. Данните се записват на видеокасета, полиграф, ЕЕГ и биосензор.

- Тони?
- Да.
- Знаеш ли къде е Полковника?
- Кой?
- Уилям Бордън.
- О, Уили!
- Къде е той?
- Не знам.
- Имаш ли някаква представа къде може да е?
- Не.
- А има ли начин да открием къде се намира?
- Ъ-ъ. Може би. Не знам!
- Защо не знаеш? Има ли някой, който би могъл да знае къде е той?
- Кеплър. Евентуално.
- Джоузеф Кеплър?
- Аха.
- Кеплър знае къде е Уили Бордън?
- Кеплър твърди, че получава писма от Уили. – Откога са тези писма?
- Не знам. От последните седмици. – Вярваш ли на Кеплър?
- Аха.
- Откъде са пристигали писмата?
- Франция. Ню Йорк. Не ми каза всичко.
- Уили ли е започнал преписката?
- Не схващам какво искаш да кажеш.
- Кой е писал пръв – Уили или Кеплър?
- Кеплър.
- Как се е свързал с Уили?
- Писал на хората, които пазят къщата му в Германия.
- Валдхайм?
- Аха.
- Кеплър е пратил на пазачите на Валдхайм писмо на името на Уили и Полковника му е отговорил?
- Аха.
- Защо Кеплър му е писал и какво е казал Уили в отговора си?
- Кеплър играе с двата края срещу средата. Иска да се намира от подветрената страна на Уили, ако той встъпи в Островния клуб.
- Островния клуб?
- Аха. Каквото е останало от него. Траск е мъртъв. Колбън е

мъртъв. Предполагам, Кеплър е пресметнал, че Барент ще трябва да постигне споразумение, ако Уили продължи да оказва натиск.

– Разкажи ми за Островния клуб, Тони...

Минаваше два следобед, когато Саул се присъедини към Натали в кухнята. Психиатърът изглеждаше уморен и беше много блед. Негърката му наля чаша прясно сварено кафе и седнаха да разгледат големия пътен атлас.

– Това е най-доброто, което намерих – каза Натали. – Намерих го на една денонощна спирка за камиони на Междущатско 5. – Ще ни трябва истински атлас или поне някакви сателитни данни. Може би Джак Коен може да ни помогне... – Саул плъзна пръст по крайбрежието на Южна Каролина. – Островът дори не е отбелязан тук! – Така е – съгласи се Натали, – но ако е на трийсетина километра от брега, както Харъд казва, вероятно няма и да го има на тази карта. Според мен е ето тук, източно от Чедър и островите Мърфи... но не е по-южно от Кейп Ромейн.

Саул си свали очилата и потри гърба на носа си.

– Това не е някакво мизерно островче или парче пясък – уточни. – Според Харъд остров Долман е почти петнайсет километра дълъг и е шест километра на най-широкото място. Живяла си в Чарлстън през по-голямата част от живота си, а не си чувала за него?

– Не съм – кимна момичето. – Сигурен ли си, че той спи?

– О, да – отвърна психиатърът. – Не бих могъл да го събудя през следващите шест часа, дори и да искам... – той погледна картата, която беше начертал според инструкциите на Харъд, и я сравни с тази от досието за Барент, изготвено от Коен. – Достатъчно будна ли си да прегледаме това?

– Ами, изпробвай ме – отвърна Натали.

– Добре. Барент и групата му... оцелелите членове... ще се срещат на техния летен лагер на остров Долман през седмицата на 7-и юни. Това е публичната част. Хората, за които Харъд казва, че ще са там, са точно от калибъра на забележителностите, които Коен ни маркира. Всичките са мъже. Жени не се допускат. Дори Маргарет Тачър не би влязла, ако поиска. И целият обслужващ персонал е съставен от мъже. Според Джак има купища охрана. Публичната забава приключва в събота, на 13-и юни. В неделя – 14-и – според Харъд ще пристигне Полковника и ще се присъедини към четиримата членове на Островния клуб – включително и нашия пленник – за следващите пет дни спортни занимания.

– Спорт! – зяпна Натали. – Направо не мога да повярвам!

– Кървав спорт – уточни Саул. – Има смисъл! Тези хора притежават същата сила, каквато имат Полковника, Мелани Фулър и онази Драйтън. Вкусът към насилие е истински наркотик, но те са обществени фигури. За тях е по-трудно да участват косвено в онези видове кърваво улично насилие, с каквото са се занимавали нашите трима старци във Виена.

– Значи трупат нагона си и го разтоварват наведнъж, за по една ужасяваща седмица годишно – кимна негърката.

– Да. Освен това е и безболезнен начин... безболезнен за тях... да подновяват ежегодно йерархичния ред в глутницата. Островът е изумително усамотен. Технически дори не е под юрисдикцията на САЩ. Когато Барент е там, той и гостите му остават в тази област... южния ръб. Имението му е разположено на същото място, както и тъй наречените „летни лагерни постройките“. Останалите шест километра, маркирани с пътеки в джунглата и мангрови блата, са разделени на охраняеми зони, огради и минни полета. Точно там осъществяват тяхната собствена версия на играта на Полковника.

– Нищо чудно, че е положил толкова усилия да го поканят – отбеляза Натали. – Колко невинни хора падат жертва през тази седмица на лудост?

– Харъд твърди, че всеки член на Островния клуб получава петима обекта – уточни Саул. – С други думи, по един за всеки от петте дни на забавлението.

– И къде, по дяволите, намират всичките тези хора?

– Според Харъд Чарлз Колбън ги снабдявал с нужното количество – обясни Саул. – Идеята е, че те разиграват на жребий своите... как би ги нарекла? Своите пионки. Те ги разиграват на жребий всяка сутрин за ежедневно забавление. Вечерното, по-точно, Харъд казва, че играта започва чак при здрачаване. Идеята е, че те трябва да изпробват Способността си, като при това има включен и случаен елемент. Не искат да загубят... пионките... които са дресирани продължително време.

– И откъде ще вземат жертвите си тази година? – полюбопитства Натали. Тя отиде до бюфета и се върна с бутилка „Джак Даниълс“. Прибави солидна доза в кафето си.

Саул й се усмихна.

– Именно. Като младши партньор или чирак-вамфир, или какъвто там е нашият господинчо Харъд, той е натоварен със задачата да осигури петнайсет от играчките. Това трябва да са хора в прилично

физическо състояние, но да не липсват никому.

– Абсурдно е! – възрази Натали. – Няма човек, чието изчезване да не разтревожи абсолютно никого!

– Всъщност не е така – поправи я Ласки. – Има десетки хиляди тий-нейджъри, които бягат от къщи ежегодно само в този щат. Повечето така и не се завръщат. Във всеки голям град има клонове на психиатричните болници, препълнени с хора, които си нямат минало, нямат и семейство, което да ги потърси. Полицията е затрупана с доклади за изчезнали съпрузи и изпарили се съпруги.

– Значи те просто събират от улицата десетина души, товарят ги на кораб за проклетия си остров и ги карат да се избиват един друг? – гласът на Натали бе натежал от умора.

– Да.

– Вярваш ли на Харъд?

– Може и да препредава лъжлива информация, но наркотиците не му позволяват да измисля лъжи.

– И ще го оставиш жив, така ли, Саул?

– Да. Ще имаме най-голям шанс да намерим Полковника, ако тази група продължи с островната си лудост. Елиминираме ли Харъд... или дори ако го задържим пленник за по-продължително време... вероятно ще развалим цялата изненада.

– Ти какво, мислиш си, че няма да я развалим, ако... ако това прасе изтичка при Барент и останалите да им разкаже всичко за нас?

– Мисля, че е силно вероятно да не постъпи така.

– Иисусе Христе, Саул, откъде си толкова сигурен?

– Не съм, но съм сигурен, че Харъд е много объркан. В един момент е убеден, че ние с теб сме агенти на Полковника. В следващата секунда вярва, че сме изпратени от Кеплър или Барент. Просто не може да повярва, че сме независими актьори в тази мелодрама...

– Мелодрама е точната дума – съгласи се Натали. – Татко често ме оставяше до късно да гледам онези боклуци, които даваха в петък вечер... „Крийчър фичър“... „Най-опасната игра“. Това са дивотии, Саул!

Саул Ласки удари с длан по кухненската маса – толкова силно, че звукът отекна в облицованото с плочки помещение като изстрел от пушка. Чашата на Натали подскочи и кафето се разля по дървения плот.

– Не ми разправяй на мен, че това са дивотии! – изрева психиатърът. За пръв път през петте месеца, откакто го познаваше Натали, го чуваше да повиши тон. – Не ми разправяй на мен, че всичко това е глупава мелодрама! Кажи го на баща си и на Роб Джентри, дето им прерязаха

гърлата! Кажете го на племенника ми Аарон, на жена му и на децата му! Кажете го на всички... всичките хиляди, които Полковника е вкарал в пещите! Кажете го на баща ми и на брат ми Джоузеф...

Саул се изправи толкова бързо, че столът му падна. Наведе се над масата и момичето забеляза как изпъкват мускулите под загорялата кожа на ръката му, ужасния белег на левия бицепс и избелялата татуировка. Гласът му бе по-тих, когато заговори отново, но не беше по-спокоен; просто яростта вече бе овладяна.

– Натали, целият този век представлява отвратителна мелодрама, написана от третокласни мозъци, за сметка на живота и душите на другите хора. Не можем да я спрем. Дори ако сложим край на тези извращения, това ще означава просто да отклоним един от лъчите на прожекторите, който ще се прехвърли върху друг лешояден актьор в този зловещ фарс. Такива неща ежедневно се извършват от хора, която нямат и грам от тази абсурдна психична способност... хората упражняват власт под формата на насилие по правото на техния пост и обществено положение, с куршум и тояга, или пък с върха на острието на ножа си... но, в името на Господа, тези кучи синове посегнаха на нашето семейство, на нашите приятели и ние ще ги спрем! – той прехапа устни, отпусна ръце и сведе глава. По масата покапа пот.

Натали го хвана за ръката.

– Саул – каза меко, – знам! Съжалявам. Много сме уморени. Трябва да поспим.

Той кимна, потупа я по ръката и потри бузите си.

– Ти поспи няколко часа. Аз смятам да си легна на походното легло в наблюдателната зала. Програмирам съм сензорите да вдигнат тревога, когато Харъд се събуди. С малко късмет и двамата ще можем да дремнем поне по седем часа.

Натали изгаси лампата и излезе заедно с него до подножието на стълбите. Когато той тръгна нагоре, тя спря и попита:

– Това означава, че със сигурност ще трябва да продължим със следващата част, нали? Чарлстън?

Саул кимна уморено.

– Така мисля. Не виждам друг начин. Съжалявам!

– Няма нищо – промърмори тя, макар че от страх по кожата ѝ пробягаха хиляди ледени крачета, щом си помисли за онова, което им предстоеше. – Знаех, че ще се стигне и дотам.

Психиатърът изпитателно я погледна.

– Не е задължително.

– Напротив – възпротиви се Натали. Тръгна бавно нагоре по стълбите, като прошепна последните думи само на себе си: – Напротив, задължително е!

46

Лос Анджелис, петък, 24-и април 1981 г.

Специален агент Ричард Хейнс използва спешния телефон на Бюрото, за да се свърже с комуникационния център на Барент в Палм Спрингс. Няваше си представа къде се намира събеседникът му, когато милионерът вдигна слушалката.

– Ричард, какво имаш да ми докладваш?

– Не е кой знае колко, сър – отвърна Хейнс. – Бюрото тук следи действията на местния израелски консул – стандартната процедура – но нямат никакви записи Коен да е посещавал или консула, или главния офис, който е лосанджелеското прикритие на дейността на Мосад в страната. Имаме човек под прикритие в оперативния им отдел и той се кълне, че Коен не е идвал тук по работа.

– Това ли е всичко?

– Не съвсем. Проверихме мотела в Лонг Бийч и потвърдихме, че въпросното лице го е посетило. Рецепционистът каза, че е карал кола под наем сутринта, когато се е регистрирал – четвъртък, шестнайсети – но е имал микробус. Човекът е почти сигурен, че е форд „Еконолайн“, когато напуснал в понеделник сутрин. Една от камериерките си спомни, че в събота и неделя видяла няколко големи кутии, почти колкото кучешка колибка, подредени в стаята му. На едната от тях е забелязала етикет „Хитачи“.

– Електронно оборудване? – поинтересува се Барент. – Разузнавателно ли?

– Вероятно – съгласи се Хейнс. – Но Мосад обикновено осигурява такава екипировка, без да я купува под тезгяха.

– Ами ако Коен е действал сам... или за някой друг?

– В момента проверяваме тази версия.

– Успяхте ли да уточните дали У или Бордън е бил в района?

– Не, сър. Отново претърсихме къщата му... не е продадена още... но няма следа от него или от Рейнолдс и Лухар.

– Ами Харъд?

– Е, засега не сме успели да се свържем с него.

– Какво означава това, Ричард?

– Ами, сър, не сме наблюдавали Харъд от няколко седмици и когато се опитахме да му се обадим вчера и днес, секретарката му ни каза, че няма и тя не знае къде точно се намира. Днес пратихме хора там, но засега той не е напускал къщата си и не се е появявал в студиото на „Парамаунт“.

– Доста съм разочарован, Ричард!

Хейнс леко се разтрепери с цяло тяло. Положи лакти на бюрото и стисна здраво слушалката с две ръце.

– Съжалявам, сър! Трудно е да се води разследването в Уайоминг, докато надзиравам специалния екип тук в Калифорния.

– Какво още показва проучването ти в Уайоминг?

– Ъ... нищо конкретно, сър. Сигурни сме, че този Уолтърс, засегнатият офицер от военновъздушните сили, който...

– Да, да!

– Ами Уолтърс е бил в бара „Чейен“ във вторник вечерта. Барманът потвърди, че си спомня група мъже, включително и един, който съвпада с описанието на Уили...

– Съвсем сигурен ли е?

– Било е доста пълно, господин Барент! Приемаме, че е бил Уили. Проверихме всички хотели и мотели в разширяващ се обхват чак до Денвър, но никой не си спомня да го е виждал – него или двамата му спътници.

– Това се превръща в литания на безплотните търсения, Ричард. Да имаш случайно някакви следи, които да ни разкрият настоящото местоположение на Уили?

– Ами, сър, следим компютрите на всички авиолинии, Амтрак³⁰, и автобусните линии и ще вдигнем тревога, ако някой от антуража на Уили използва кредитна карта или лети под собственото си име.

Разширили сме тази тревога така, че да включва психиатъра-евреин, дето вероятно е умрял във Фили, а също и онази Престън. Митниците са под наблюдение; това е приоритет А-1 в седмичния регистър на Бюрото. Вдигнали сме по тревога и всички регионални офицери и местните им информатори...

– Знам всичко това, Ричард! – тихо каза Барент. – Попитах дали

30. Най-голямата железопътна компания в САЩ. – Бел. прев.

има някакви нови вести.

– Не, откакто хванахме компютърните попълзновения на Джек Коен миналия вторник.

– Все още ли мислиш, че Коен е бил Използван от Уили?

– Не познавам никой друг, който би изучавал връзките между подобния Сътър, господин Кеплър и вас, сър!

– Може би малко прибързахме в, ъ-ъ-ъ, поднасянето на приветствия веднага след завръщането на господин Коен.

Хейнс не каза нищо. Видимото треперене бе спряло, но по челото и горната му устна изби болнава мазна пот.

– Ами квитанциите от бензиностанцията, Ричард?

– А... да, сър. Проверихме ги. Собственикът казва, че е бил много натоварен, не може да си спомни всички, спирали там. Потвърдихме чрез бележките от кредитните карти, че е бил Коен. Момчето, което е попълнило формуляра на кредитната карта, е в едноседмична отпуска и лагерува някъде в планините Санта Ана. Тъй или иначе е малко далечна връзка...

– На мен пък ми се струва, Ричард, че е време да започнеш да проследяваш далечните връзки. Искам да намериш Уили Бордън и да проследиш връзката с Коен. Ясно ли е?

– Да, сър!

– Хич не ми се иска да се разочаровам толкова, че да те привикам тук за дисциплинарни акции, Ричард!

Хейнс използва ръкава на поплиновото си спортно сако от „Джоузеф Банкс“ да обърше потта от лицето си.

– Да, сър.

– Да не споменавам, че считаш за възможно израелецът да има тайно убежище... или повече от едно... близо до Лос Анджелис. Такива, каквито Бюрото ви още да не е разкрило?

– Ъ... казах, че е възможно, господин Барент. Не ми се струва особено вероятно!

– Но е възможно?

– Да, сър. Нали разбирате, преди няколко години имаше един палестинец от „Ал Фатах“, който действаше и за „Черния септември“. Нищо особено, средно ниво агент. Съгласи се да сътрудничи на САЩ, но агентите от ЦРУ, с които смятал, че си има работа, всъщност били от Мосад на Коен. Та те докарали този човек в Щатите, пунали го да се убеди, че е в Ел Ей, след което го замъкнали на такова място, че нито ЦРУ, нито Бюрото успяха да открият къде...

– Ричард, това е без значение! Имаш ли причини да вярваш, че може би има друго убежище в близост до Лос Анджелис?

– Да, сър.

– И то вероятно е някъде около бензиностанцията в Сан Хуан Капистрано?

– Да, сър, но може да е практически навсякъде.

– Добре, Ричард. Ето какво ще направиш. Първо, незабавно ще идеш до къщата на господин Харъд и ще проведеш щателен разпит... наблягам на щателен, Ричард... на госпожица Чен. Ако Харъд е там, разпитай него. Ако не е там, намери го! Второ, ще използваш всички ресурси на лосанджелеското подразделение на ФБР и каквито там местни ресурси са нужни, за да бъде намерен онзи лагеруващ хлапак от бензиностанцията; издири и всички останали свидетели, които можеш да разпиташ. Искам да знам с абсолютна точност каква кола е карал господин Коен, кой е бил с него и в каква посока са тръгнали след въпросната бензиностанция. Трето, започни проучване на магазините за електронно оборудване в Лонг Бийч и околните райони. Открий дали Джек Коен или Уили са пазарували нещо оттам. Четвърто, разпитай камериерките и пиколата в мотела в Лонг Бийч и открий и най-дребните парченца допълнителна информация. Може да използваш каквито форми на убеждение желаеш, стига само да доведат до резултат!

Хейнс преглътна. Гърлото му беше пресъхнало.

– И последно, ще ти предложи известна помощ. Дузина от майсторите на Джоузеф ще потеглят този следобед да ти помогнат в твоето... ъ-ъ-ъ... конфиденциално разследване. Освен това ще трябва да потърсим и тази допълнителна тайна къща. Ще ти доставя нужната информация в рамките на двайсет и четири часа.

Хейнс потри веждите си.

– Но как... – и млъкна.

К. Арнолд Барент се изкиска, а смехът му звучеше зловещо, применсен със смущенията от кодираната линия:

– Ричард, нали не вярваш, че вие с Чарлз сте единствените ми източници на информация? Ако всичко останало се провали, ще се обадя на някои... ъ-ъ-ъ... връзки, които имам в израелското правителство. За ради разликите във времето може да стане утре сутрин, преди да получа конкретния адрес, който да ти дам. Не чакай дотогава! Започни да претърсваш района около Сан Хуан Капистрано още този следобед. Провери продажбите на земя, къщите, които са необитаеми през по-голямата част от годината... просто карай наоколо и търси тъмен микробус

„Еконолайн“, ако не ти хрумне нищо друго. Не забравяй, че издирваш частна къща, вероятно добре оградена и най-вероятно разположена встрани от вилните зони.

– Да, сър – каза Хейнс.

– Ще ти се обадя колкото се може по-скоро – заяви К. Арнолд Барент. – И, Ричард...

– Да, сър?

– Не ме разочаровай отново!

– Няма, сър! – горещо обеща Ричард Хейнс.

47

Лос Анджелис, неделя, 25-и април 1981 г.

Когато го оставиха на една пресечка от Дисниленд, Харъд имаше превръзка на очите и беше упоен. Щом отново се върна в съзнание, седеше зад волана на собственото си ферари, напълно облечен. Ръцете му бяха свободни, очите му – прикрити с най-обикновена черна маска за спане. Колата бе паркирана пред магазин за килими с намаление, между един контейнер за боклук и тухлена ограда.

Харъд слезе от колата и постоа облегат на капака, докато гаденето и световъртежът преминат, поне донякъде. Минаха трийсет минути, преди да се почувства годин да шофира.

Избягваше магистралите, насочи се на запад през неделното движение и после на север по булевард „Лонг Бийч“. Междувременно се опита да си изясни положението. Повечето от изминалите четирийсет часа му бяха замъглени като сън – дълги разговори, от които си спомняше само фрагменти – но интравенозните инжекции и неприятното гъделичкане от упойката в последната стреличка не оставяха съмнение, че е бил упоен, отвличен и разпитан много внимателно.

Сигурно беше Уили. Последният разговор – единственият, който си спомняше ясно – не оставяше съмнения по въпроса.

Мъжът с шамията бе влязъл и приседна на леглото. Харъд искаше да види очите му, но срещаше само огледалните очила, които отразяваха неговото бледо и обрасло с четина лице.

– Тони – каза мъжът тихо, но с онзи дразнещо познат акцент, – смятаме да те пуснем!

В този миг Харъд беше твърдо убеден, че ще умре.

– Имам да ти задам един въпрос преди тръгване, Тони – добави мъжът. Устата му бе единствената видима част от главата. – Как стана така, че точно ти ще осигуряваш повечето човешки жертви за тазгодишно петдневно състезание на Островния клуб?

Харъд се опита да оближе устните си, но в устата му нямаше слюнка с която да навлажни езика си.

– Не знам нищо за това!

Черната шамия се разлюля назад-напред, огледалните стъкла отразяваха бяло и бяло.

– О, Тони, твърде късно е за това! Знаем, че ти осигуряваш телата, но как смяташ да го направиш? С твоите предпочитания към използването на жени? Те наистина ли предпочитат да провеждат игрите си само с жени през тази година?

Харъд поклати глава.

– Трябва да науча това, преди да си кажем довиждане, Тони!

– Уили? – изхърка продуцентът. – В името на Христа, У или, няма нужда да ми причиняваш всичко това! Просто ГОВОРИ с мен!

Двете огледала се спряха на лицето на Харъд.

– Уили? Не мисля, че познаваме човек на име Уили, нали? А сега ми кажи как смяташ да доставиш и двата пола, когато и двамата знаем, че не можеш?

Харъд опъна белезниците и изви гръб, за да ритне главата на мъжа с шамията и да я свали от шибаните му рамене. Без да бърза, онзи се изправи и пристъпи към горния край на леглото, извън обсега на краката и ръцете на Харъд. Нежно го стисна за косата и вдигна главата му от възглавницата.

– Тони, ще измъкнем отговора от теб! Поне това е очевидно. Може би вече сме успели, а ти просто не го помниш. Сега искаме да получим потвърждението ти, докато си в съзнание. Ако трябва да те упоим отново, това неизбежно ще отложи момента на освобождаването ти!

„Да отложи момента на освобождаването ти“ – на Харъд му прозвуча като евфемизъм за „отлагай, докато те убием“ и това му се стори добра идея. Ако мълчанието – дори мълчанието по време на болка и мъчения – отложеше неизбежния куршум в главата, той с радост щеше да стиска зъби като шибания сфинкс.

Само дето не вярваше в това. От откъслечните спомени си вадеше заключения, че е казал всичко, което бяха пожелали от него; бе изпял и майчиното си мляко по време на каквато там химическа стимулация му

бяха прилагали. Ако беше Уили, което изглеждаше вероятно, тогава той щеше да открие истината. Може би дори беше в интерес на Харъд „неговото приятелче“ да разбере как ще станат нещата. Той все още се надяваше, че старецът може би ще има полза от него и занапред. Спомняше си лицето на пешката на дъската във Валдхайм. Ако тези двамата бяха управлявани от Кеплър или Барент, или Сътър, или дори тримата в коалиция, тогава те искаха потвърждение на неща, които или знаеха, или лесно можеха да научат. И в двата случая това, от което Харъд се нуждаеше в момента, беше диалог.

– Плащам на Хейнс да ми намери телата – призна след краткия размисъл. – Бегълци, бивши затворници, бивши информатори с нови личности... Той ще го уреди. Те ще работят срещу заплащане, като си мислят, че се занимават с някакви правителствени глупости. Когато осъзнаят, че единствената заплата, която им се полага, е плитък гроб, вече ще са на острова и в някоя от жертвените кошари.

Мъжът с шамията се изкиска.

– Плащаш на агент Хейнс. И какво ли мисли истинският му господар за това?

Харъд се опита да свие рамене, осъзна, че както е окован, това е невъзможно, и се задоволи само да поклати глава.

– Всъщност изобщо не ми пука и не смятам, че и на Барент му пука. Беше идея на Кеплър да ми връчи тази дрислива задача. И, изобщо, това е по-скоро тест на моя коефициент на интелигентност, не на Способността ми...

Огледалните стъкла помръднаха нагоре-надолу.

– Разкажи ми още за Острова, Тони! Основното. Кошарите. Лагера. Охраната. Всичко. После ще ти бъдем длъжници!

Точно в този миг Харъд се убеди, че си има работа с Уили. Тъй че говори близо час. И оцеля.

По времето, когато стигна до Бевърли Хилс, бе решил да каже на Барент и Кеплър за случилото се. Не можеше да пази тайната за вечни времена – ако Уили стоеше зад отвличането му, то старецът вероятно дори очакваше той да иде при Барент. Като познаваше дъртия, сигурно това беше част от основния план. Но ако „отвличането“ представляваше тест за вяръност, поставен му от Барент и Кеплър, липсата на доклад щеше да доведе до фатални последствия.

Когато Харъд приключи с разказа си за онова, което знаеше за остров Долман и спортните прояви на Клуба там, мъжът с шамията каза:

– Добре, Тони! Помогна ни и оценяваме това. Има само една услуга, която ще искаме в замяна на освобождението ти!

– Която е?...

– Нали ти казваш, че ще вземеш... доброволците... от Ричард Хейнс в събота, тринайсети юни. Ще се свържем с теб в петък, дванайсети. Ще има един или няколко човека, които да заменят част от доброволците.

„Разбира се! – помисли си Харъд. – Уили се опитва да подправи картите по някакъв начин!“. После ударът от смисъла на казаното наистина го поразя: „Уили със сигурност ще дойде на острова!“

– Споразумяхме ли се? – попита мъжът зад огледалните очила.

– Аха, става – продуцентът все още не можеше да повярва, че ще го пуснат на свобода. Бе готов да се съгласи с всичко и после щеше да прави каквото си иска.

– И ти ще запазиш замяната в тайна?

– Аха.

– Нали осъзнаваш, че животът ти зависи от това да изпълниш обещанието си? Зависи от това сега – и за в бъдеще. Няма да има никакви ограничения при предателство, Тони!

– Аха, това го разбирам... – Харъд се почуди за колко ли глупав го мисли Уили. И колко ли глупаво ще постъпи старият? „Доброволците“, както този тук ги нарече, бяха номерирани и чакаха голи в кошарата, докато жребият определи кой ще се бие и кога. Тони не виждаше как „приятелчето“ може да подправи жребий, а ако се надяваше по този начин да вкара оръжия през охранителните екрани на Барент, значи бе станал сенилната стара пръдня, за каквато преди време го бе помислил Харъд.

– Аха – повтори. – Разбирам и съм съгласен!

– Sehr gut – промърмори мъжът с шамията. И след това го пуснаха.

Харъд реши да се обади на Барент веднага щом вземе душ и пийне едно, както и да обсъди цялата бъркотия с Мария Чен. Чудеше се дали й е липсвал и дали се е притеснявала за него. Ухили се, като си представи как тя се обажда на полицията да го обяви за изчезнал. Колко пъти през изминалите години бе изчезвал за дни – че и за седмици – без дори да я осведоми къде отива? Усмивката на Харъд избледня, като осъзна колко уязвим е подобен начин на живот и как го оставя открит за точно такива случки като тази, която го беше сполетяла току-що.

Вкара ферарито под похотливия поглед на верния си сатир и се

потътри към къщата. Вероятно щеше да се обади на Барент след баня, питие, масаж и...

Предната врата зееше отворена...

Харъд се смръзна на място за няколко безкрайни секунди, преди да се втурне през отворената врата. Предизвиканият от наркотиците световъртеж отново се надигаше в съзнанието му, докато се блъскаше в стени и мебели, викаше името на Мария Чен и изобщо не забелязваше преобърнатите вещи, докато не се опита да прескочи едно прекатурено кресло и тежко падна на килима. Скочи на крака и възобнови виковете и търсенето си.

Намери я в кабинета ѝ, свита на пода зад бюрото. Черната ѝ коса отпред беше сплъстена с кръв и лицето ѝ бе подпухнало почти до неузнаваемост. Гримасата, която бе застинала на физиономията ѝ, показваше поне еди счупен зъб отпред. Лилавите ѝ от кръвоизлива устни бяха изтеглени силно назад.

Харъд скочи през бюрото, падна на едно коляно и положи главата ѝ на другото. Тя простена, когато той я размърда.

– Тони...

Той откри, че във вихъра на чистата бяла магма на най-дълбоката ярост, която някога бе изпитвал, не му идват наум никакви обиди, а в гърлото му не се надигат крясъци. Гласът му, когато успя да заговори, бе тих – почти шепот.

– Кой ти стори това? Кога?

Мария Чен се опита да каже нещо, но разбитата ѝ уста я накара да спре и да преглътне сълзите си. Харъд се наведе по-близо така, че да може да чуе шепота ѝ, когато опита отново.

– Снощи. Трима бяха. Търсеха теб! Не казаха кой ги праща. Но видях Ричард Хейнс... в кола... преди да позвънят.

Харъд с жест я накара да замълчи и я вдигна на ръце с безкрайна загриженост. Докато я носеше към спалнята ѝ, осъзнавайки с нарастващо учудване, че е преживяла само тежък побой и ще оцелее, и ще се оправи, откри за свое тотално изумление, че по бузите му се стичат сълзи.

Ако хората на Барент бяха идвали снощи да го търсят, осъзна той, тогава не оставаше и капка съмнение, че именно Уили го беше отвлякъл.

Поиска му се да може да вдигне телефона и да звънне на дъртия шваба – точно в този момент. Страшно му се искаше да му каже, че вече няма причини за извънредно сложната игра и абсурдните предпазни мерки.

Каквито и зловещи намерения да имаше Уили спрямо Барент; каквито и ужасии да искаше да му причини... Харъд преливаше от желание да му помогне.

48

Близо до Сан Хуан Капистрано, събота, 24-и април 1981 г.

Саул и Натали се върнаха обратно в тайната къща рано в събота следобед. Облекчението на момичето беше очевидно, но Ласки имаше лошо предчувствие.

– Изследователската стойност беше значителна – каза той. – Стига само да можем да изучаваме Харъд поне седмица, информацията, която мога да събера, край няма да има!

– Да – съгласи се Натали, – но е по-вероятно той да намери начин да ни докопа.

– Не мисля така. Според мен дори самата употреба на барбитурати потиска способността му да генерира ритмите, необходими да се свърже с нервната система на другите и да я контролира!

– Но ако го бяхме държали седмица, все щяха да тръгнат да го търсят – отвърна негърката. – Все едно колко научиш от него, нямаше да можеш да продължиш със следващата част от плана!

– Да, така си е – кимна Саул, но в гласа му се промъкна съжаление.

– Наистина ли вярваш, че Харъд ще спази обещанието си за сделката да вкара някого на острова? – любопитства събеседничката му.

– Има голям шанс да го спази – отвърна Саул. – Точно сега господин Харъд като че ли предпочита да действа по начин, който да ограничи нанесените му щети. Има определени причини, които го принуждават да продължи по плана. Ако не ни съдейства, няма да сме в по-лошо положение, отколкото сега!

– Ами ако ни съдейства дотам, че да заведе единия от нас на острова и после ни предаде на Барент и другите като допълнителна награда? Точно така бих постъпила, ако бях на негово място.

Саул потрепери.

– В такъв случай ще сме много по-зле от преди! Но има и други неща, за които трябва да се погрижим, преди да се изправим пред тази възможност.

Фермата си беше непокътната – точно както я напуснаха. Натали гледаше, докато Саул връщаше части от видеозаписите. Самият образ на Тони Харъд на касетата ѝ разбълника стомаха.

– А сега какво? – попита тя. Психиатърът се огледа.

– Е, има още няколко неща за вършене. Да транскрибираме и оценим разпитите. Да прегледаме и маркираме ЕЕГ-тата и записите от медицинския сензор. Да започнем компютърния анализ и интеграцията на тази информация. После можем да се заемем с биосимулационните експерименти, като използваме натрупаната информация. Ще трябва да поупражняваш хипнотичните методики, които започнахме и да прегледаш данните си от виенските години и всичко друго за Нина Драйтън. И двамата трябва да погледнем критично плановете си в светлината на данните от остров Долман и вероятно да преосмислим ролята, която Джек Коен играе в тях.

Натали въздъхна:

– Страхотно! И с какво искаш да се заема като начало?

– С нищо – ухили се Саул. – В случай че не си го забелязала по време на престоя си в Израел, днес моя народ празнува сабат. Днес почиваме. Можеш да се качиш горе, докато аз се захвана с приготвянето на истинско ястие за „Добре дошли в Америка“ – стек, печени картофи, ябълков пай и бира „Будвайзер“.

– Саул, нямаме такива продукти! Джек ни е запасил само с консервирани храни и замразени ястия.

– Знам. Ето защо, докато си дремнеш, аз ще напазувам в онова малко магазинче долу в каньона.

– Но...

– Никакво „но“, скъпа моя! – той я обърна към стълбите и лекичко я бутна по гърба. – Ще ти се обадя, когато сложа стековете да се готвят и можем да пийнем по едно празнично от онзи „Джек Даниълс“, който си подмяташе наоколо.

– Искам да помогна в правенето на пая – обади се Натали сънено.

– Става – прие психиатърът. – Ще пием „Джек Даниълс“ и ще печем ябълков пай!

Саул се позабавлява и проточи доста пазаруването. Буташе количката по ярко осветените пътеки между шандовете, вслушан в безсмислената музика и замислен за тета-ритмите и агресията. Отдавна бе открил, че американските супермаркети предлагат един от най-достъпните

начини за успешна самохипноза. Също тъй отдавна имаше навика да изпада в лек хипнотичен транс, когато ставаше дума за разрешаване на сложни проблеми.

Докато напредваше от щанд на щанд, той осъзна, че е прекарал последните двайсет и пет години, следвайки погрешни пътища в опита си да открие механизмите на доминиране при хората. Както и повечето изследователи, той бе постулирал сложно взаимодействие на обществени слоеве, психологически наклонности и поведенчески мотиви от висш порядък. При все познанията си за примитивното естество на обладаването от Полковника, Саул бе търсил спусък за небелязани конвулсии в церебралния кортекс, слизайки от време на време в церебелума. Сега, при наличните ЕЕГ-данни предположи, че „Способността“ се поражда в примитивното подкорие на мозъка и по някакъв начин се предава от хипокампуса в обединение с хипоталамуса. Той отдавна разсъждаваше по въпроса дали Полковника и неговият вид са някаква форма на мутация, еволюционен експеримент или статистически нищожен недостатък, илюстриращ нормалните човешки способности по извратен начин. Четирийсетте часа с Харъд бяха променили мнението му завинаги. Ако източникът на тази необяснима способност се намираше в подкорието и примитивната симпатична система, осъзна Саул, тогава способностите на умствените вампири сигурно предхождаха хомо сапиенс. Харъд и останалите бяха уроди – случайни останки от по-ранни еволюционни етапи.

Ласки все още си мислеше за тета-ритмите и REM-състоянието, когато осъзна, че е платил зеленчуците и са му връчили две препълнени торби. На изхода поиска четири долара в дребни. Помъкнал покупките към микробуса, той обмисли дали да се обади на Джек Коен или не.

Логиката му подсказваше да не го прави. Саул все още се притесняваше да въвлича израелеца повече от абсолютния минимум, тъй че не би могъл да сподели с него нищо от наученото през последните няколко дни. А нямаше нови искания и поръчки. Още не. Едно обаждане до Джек щеше да означава просто да погъделичка егото си.

Саул пхна покупките в микробуса и избърза към стоянката с обществени телефони близо до входа на супермаркета. Май все пак имаше време за малко самодоволство. Намираше се в превъзходно настроение и искаше да сподели с някого поне гордостта си от добре свършената работа. Щеше да се държи потайно, но Джек щеше да получи съобщението, че времето и усилията му не са отишли напразно.

Саул се обади на номера, който бе запомнил като домашния

телефон на Джак. Нямаше никой у дома. Той си прибра монетата и позвъни направо в израелското посолство, като помоли рецепционистката да го свърже с господин Коен. Когато друга секретарка се поинтересува кой се обажда, Саул ѝ се представи като Сам Търнър, както Коен го бе помолил. Щеше да има оставено нареждане, че „Сам Търнър“ е от първостепенна важност.

Последва забавяне от почти минута. Саул се пребори с болезненото чувство за дежа ву, което се надигаше в гърдите му като стомашни киселини. Отреща най-сетне вдигна мъж и попита:

– Ало, кой е там, моля?

– Сам Търнър – обсни Саул. Вече му се гадеше. Знаеше, че трябва да затвори.

– И кого търсите, моля?

– Джак Коен.

– Дали бихте могли да ми кажете естеството на работата ви с господин Коен?

– Лично е.

– Вие роднина ли сте му или личен приятел?

Саул затвори. Знаеше, че проследяването на телефонно обаждане е по-трудно, отколкото показваха по филмите и телевизията, но и че е стоял достатъчно дълго на телефона. Обади се на информацията, получи номера на „Лос Анджелис Таймс“ и използва последните си монети да плати този извънградски разговор.

– „Лос Анджелис Таймс“.

– Ало? – попита Саул и занарежда. – Казвам се Хаим Херцог и съм помощник-офицер по информацията в израелския консулски офис тук в града и се обаждам да проверя за една грешка в статия, която сте пунали миналата седмица.

– Да, господин Херцог! Трябват ви „Картотека и записи“. Само секунда и ще ви свържа!

Саул се взря в удължените сенки по склона на хълма от другата страна на магистралата и когато жената каза: „Моргата“, той подскочи. Повтори измисленото си прикритие и пред нея.

– На коя дата е била пускана тази статия, господине?

– Съжалявам – отвърна той, – но нямам изрезката под ръка и забравих датата.

– И името на кой господин споменахте?

– Коен – обясни Саул. – Джак Коен... – облегна се на телефона и се загледа в големите черни птици, които се трудеха върху проснато

в храстите точно от другата страна на магистралата. Над орляка, на височина към сто и петдесет метра, избуча хеликоптер. Той си представи жената от „Картотека и записи“, която въвежда компютърните си пароли.

– Ето го! – обади се тя накрая. – Броят от сряда, двацет и втори април, четвърта страница: „Служител на израелското посолство убит по време на обир на летището...“. За тази статия ли ставаше дума?

– Да.

– Това е докладна на „Асошиейтед прес“, господин Херцог. Каквито и грешки да има, те идват от вашингтонския офис на съобщителната компания.

– Бихте ли ми я прочели, моля? – попита Саул. – Така че да видя дали наистина има допуснатата грешка?

– Разбира се – жената му прочете статийката от четири абзаца, като започна с: „Тялото на Джек Коен, четирийсет и осем годишен, старши селскостопански аташе в израелското посолство, бе открито на паркинга на международното летище «Дълес» този следобед, очевидна жертва на обир и нападение... – и завърши с: – ...макар че няма улики за момента, полицията продължава разследването“.

– Благодаря – каза Саул и затвори. От другата страна на пътя черните птици изоставиха невидимото си блюдо и излетяха към небесата в разширяваща се спирала.

Той караше нагоре по каньона с близо сто и петдесет километра в час, като насилваше микробуса до граничната му мощност и маневреност. Бе прекарал поне една минута, застинал до телефона, в опит да измисли логичен, успокоителен аргумент в полза на това, че смъртта на Джек Коен би могла действително да е резултат от тръгнал на зле обир. Такива съвпадения се случваха в нормалния живот – през цялото време. А дори и да не беше така, спореше част от неговото съзнание, бяха минали четири дни. Ако убийците можеха да свържат Коен с тайната къща, вече щяха да са пристигнали тук...

Саул не се хвана на тази въдица. Зави по фермерския път в облак от прах и ускори покрай дървета и огради. Не бе взел колта автоматик със себе си. Беше в спалнята му, на горния етаж, до тази на Натали.

Пред къщата нямаше коли. Предната врата беше заключена. Той си отвори и нахлу вътре.

– Натали!

Не чу никакъв отговор от горния етаж.

Той се огледа, не видя да е местено нищо и бързо мина през трапезарията и кухнята към стаята за наблюдения, където намери пистолета със стрелички точно на мястото, където бе оставен. Провери, за да Се убеди, че в барабана има червена стреличка и взе кутията със зарядите със себе си. Изтича обратно към дневната.

– Натали!

Беше изкачил три стъпала и държеше пистолета леко вдигнат, когато Натали се показа на горната площадка.

– Какво има? – тя потри сънено очи.

– Събирай багажа. Взимай всичко и просто го мятай вътре. Трябва да се махнем отгук, веднага!

Тя не задаваше въпроси, просто се обърна и тръгна към стаята си. Саул влезе в своята, вдигна пистолета от мястото му върху куфара, провери пълнителя и дръпна предпазителя, за да вкара патрон в барабана. Увери се, че селекторът е на „безопасен“ и пусна оръжието в джоба на самото си.

Натали вече беше натоварила куфара си в микробуса, когато Саул довлече собствената си раница и торба.

– Какво да правя? – попита тя. Собственият ѝ колт се подаваше като буца от големия джоб на селската ѝ пола.

– Помниш ли онези две туби бензин, които ние с Джек намерихме в хамбара? Донеси ги на верандата, след това се махни оттам и следи дали някоя кола няма да влезе в черния път. Също и за приближаването на хеликоптер! Чакай, ето ти ключовете от буса. Вкарай ги в запалването. Ясно?

– Ясно.

Саул изтича вътре и започна да откача жиците от електронното оборудване, да вади адаптери и да хвърля апаратурата по кутиите, без значение коя откъде е. Можеше да остави видеото и камерата, но ЕЕГ-то, телеметричните пакети, касетите, компютъра, принтера, хартията и радиопредавателите щяха да му трябват. Той пренесе кутиите до микробуса. На тях двамата им бяха трябвали дни да нагласят и калибрират електрониката, както и да подготвят стаята за разпити. Въпреки че действаше сам, отне му по-малко от десет минути да измъкне и да изнесе всичко обратно в микробуса.

– Има ли нещо?

– Все още нищо – осведоми го Натали.

Той се поколеба само секунда и после пренесе тубите с бензин в задната част на къщата. Започна да полива от стаята за разпити, после

мина през наблюдателното помещение, кухнята и дневната. Порази го колко варварско и неблагоприятно е това действие, но нямаше представа какво могат да измъкнат хората на Хейнс и Барент от онова, което остана след тях. Хвърли празните туби навън, провери, за да се убеди, че стаите на втория етаж са празни и изнесе последните остатъци от кухнята. Взе запалката си и спря на верандата.

– Да съм забравил нещо, Натали?

– Пластичния експлозив и детонаторите в мазето!

– Мили Боже! – извика Саул и хукна по стълбите. Когато се върна, Натали бе направила гнездо в средата на кутиите отзад в микробуса, за да подслони кашончето с детонаторите. Грижливо ги намести там.

Ласки направи последен тур до къщата, извади бутилката „Джак Даниълс“ от рафта в бюфета и запали ивичките бензин. Ефектът бе незабавен и драматичен. Саул прикри лицето си от горещината и си помисли „Съжалявам, Джак!“.

Когато излезе, Натали вече бе зад волана и не го дочака да затвори вратата си, а направо потегли към шосето, хвърляйки чакъл по плевелите.

– Накъде? – попита тя, когато стигнаха до пътя.

– На изток. Натали зави на изток.

49

Близо до Сан Хуан Капистрано, събота, 25-и април 1981 г.

Ричард Хейнс пристигна навреме да види дима, който тъкмо започваше да се издига от израелската тайна къща. Зави наляво по черния път и пришпори с висока скорост кервана от три коли.

В прозорците на първия етаж се виждаха пламъци, когато Хейнс със свирещи спирачки завъртя правителствения понтиак, трясна вратата и изтича към предната веранда. Прикри лицето си с ръка и надникна в дневната, дори се опита да влезе вътре, но горещината го изтласка назад.

– Мамка му! – той нареди на трима да минат отзад и на още четири-ма да претърсят хамбара и другите допълнителни пристройки.

Къщата бе цялата обхваната от пламъци. Хейнс неохотно слезе от верандата и се разочаровано измина трийсетте крачки, които го делиха

от колата.

– Да се обадя ли? – попита агентът, който държеше радиото.

– Ами че защо не – каза му Хейнс. – По времето, когато някой се добере дотук, този дом ще е изчезнал напълно... – той заобиколи колата и се загледа в пламъците, които вече бяха стигнали до прозорците на втория етаж.

Един агент в тъмен летен костюм дотича при него с пистолет в ръката. Беше леко задъхан.

– Няма нищо в хамбара и в навеса, както и в кокошарника, сър! Само едно прасе, дето се моташе в задния двор.

– В задния двор ли? – попита Хейнс. – В кочината, имаш предвид?

– Не, сър. То просто се моташе наоколо – свободно. Вратата към кочината беше широко отворена.

Агентът на Барент кимна и проследи как огънят започва да поглъща покрива на къщата. Трите коли отпред се отдръпнаха по-далеч от пламъците и хората се струпаха наоколо с ръце на бедрата. Хейнс отиде до първата кола и каза на човека, седнал до радиото:

– Питър, как се казваше онзи щатски рейнджър, който тръгна да търси хлапето от бензиностанцията?

– Несбит, сър. Шериф Несбит от Ел Торо!

– Те още ли са там на изток, а?

– Да, сър. Смятат, че хлапето и приятелчето му са отишли да лагеруват в каньона Травуко. Извели са хората от Горските служби на търсене и...

– Още ли използват онзи хеликоптер?

– Да, сър. Чух го преди малко. Не че изцяло участва в издирването. Има пожар в кливландския национален горски...

– Намери правилната честота и ме свържи с Несбит – нареди Хейнс. – След това ме свържи с най-близката щаб-квартира на Горските служби!

Първата пожарна пристигна точно когато агентът връчи на Ричард микрофона на радиото.

– Шериф Несбит? – попита Хейнс.

– Същият. Кой е там?

– Аз съм специален агент Ричард Хейнс от Федералното бюро за разследвания. Аз съм човекът, натоварен с разследването, което изпълнявате – младия Гомес. Изникна нещо по-важно и се нуждаем от помощта ви. Край.

– Давайте. Слушам! Край.

– Пускам спешно издирване за тъмен микробус – форд „Еконолайн“, модел 1976-а или 78-а – съобщи му Хейнс. – Пътникът или пътниците са търсени за палеж и убийство. Вероятно тъкмо са напуснали това местоположение на, тъ-тъ, 25 километра от каньона Сан Хуан. Може ли да поставите пътни блокади на магистрала 74 източно от нашето местоположение? Край.

– Кой ще поеме отговорността за всичко това? Край.

Хейнс стисна здраво микрофона. Зад него част от покрива на къщата падна и пламъците посегнаха към небесата. Още една пожарна изсвири със спирачки и пожарникарите започнаха да размотават тежките си маркучи.

– Това е въпрос на националната сигурност и е много спешно – изкрещя агентът. – Федералното бюро за разследвания официално моли за местно съдействие по този въпрос. Сега може ли да сложите блокадите? Край.

Последва продължителна пауза, нарушавана от съскането на смущенията. После се чу гласът на Несбит.

– Агент Хейнс? Имам две коли източно от вас, на 74-а. Проверяваме къмпинга „Блу Джей“ и някои ловни пътеки в района. Ще накарам заместник Байърс да постави блокада на основния път тук, точно на щатската граница, западно от езерото Елсинър. Край.

– Добре – съгласи се Хейнс. – Има ли други пътища, които се отклоняват преди това? Край.

– Няма такива – отвърна Несбит. – Само сервизни пътища на горските служби. Ще накарам Дъсти да вземе втората кола и да блокира мястото, където се пресичат. Ще ни трябва по-подробно описание на пътниците в превозното средство, освен ако не искате просто да спираме всички „Еконолайн“-и. Край.

Хейнс се намръщи към пламъците. Тънките струйки вода от четирите маркуча не носеха особена полза. Почука по микрофона.

– Не сме сигурни за броя или описанието на субектите – каза. – Вероятно кавказки тип мъж, на около седемдесет, с немски акцент, бяла коса... съпроводен от негър, трийсет и две годишен, сто осемдесет и три сантиметра висок, около 100 килограма, и/или бял мъж на двайсет и осем, руса коса, сто седемдесет и осем сантиметра висок. Те са въоръжени и извънредно опасни. Обаче микробусът може да има и друг шофьор. Намерете и спрете микробуса. Вземете особени предпазни мерки при приближаване към който и да е от пътниците в превозното средство. Край.

- Чу ли това, Байърс?
– Роджър³¹.
– Дъсти?
– Ясно и чисто, Карл!
– Добре, специален аген Хейнс. Имаш пътните блокади. Нещо друго? Край.
– Да, шериф. Разузнавателният ви хеликоптер още ли е горе? Край.
– Ъ-ъ-ъ... да, Стив тъкмо приключваше с претърсването около Сантяго Пийк. Стив, чуваш ли това? Край.
– Да, Карл, на линия бях. Край.
– Хейнс, и хеликоптерът ли ти трябва, а? В момента работи по специален договор с Горските служби. Край.
– Стив – обади се Хейнс, – считано от този момент, ти работиш за правителството на Съединените щати по въпрос от националната сигурност. Ясно ли е? Край.
– Аха – разнесе се лаконичният отговор, – макар че Горските служби са правителството на Щатите. Къде искате да отида? Тъкмо заредих, тъй че имам три часа летателно време на тази височина. Край.
– Къде е настоящото ти местоположение? Край.
– Ъ-ъ-ъ... движа се на юг между върховете Сантяго и Трабуки. На около петнайсет километра от вас съм. Искате ли координатите по картата? Край.
– Не ми трябва – отвърна Хейнс. – Искам да ме вземеш оттук! Фермерска къща на северната страна на каньона Сан Хуан, на около десет километра от Мишън Виехо. Можеш ли да намериш мястото? Край.
– Да не се майтапите? – поинтересува се пилотът на хеликоптера. – Виждам дима и оттук! Страхотни обозначителни светлинки сте ми приготвили. Пристигам след две минути. NL 67-B. Край.

Хейнс отключи багажника на понтиака. Един от пожарникарите наблизко се загледа в купчщата М-16, карабини, снайпери, бронезилетки и пълнители. Подсвирна и, без да се обръща конкретно към някого, промърмори:

– Леле майчице!

Хейнс извади един М-16, чукна пълнителя в рамката на багажника, за да намести патроните и го пхна на мястото му. Свали си самото, сгъна го внимателно, положи го в багажника и извади бронезилетка, като

31. Потвърждение в американската армия и гражданската авиация. – Бел. прев.

напълни огромните ѝ джобове с допълнителни пълнители. Свали една синя бейзболна шапка от резервната гума и си я нахлупи. Агентът с радиото го повика:

– Свързах се с командира на щатските, сър.

– Дай му същата информация и за щатска употреба – нареди Хейнс.
– Виж дали може да я предаде от Ориндж Каунти до всички пътни патрули.

– Пътни засади ли, сър? Ричард се втрени в младия агент.

– На междущатско 5, Тайлър? Абе толкова глупав ли си, колкото забележката ти подсказва, или просто си склонен към грешки? Каж ми, че искам да пуснат „Еконолайн“-а за издирване. Офицерите да гледат номерата, да проведат проучване и да поддържат връзка с мен чрез комуникационния център на Бюрото в Ел Ей!

Междувременно към него се приближи агент Бари Меткалф от лосанджелеския клон.

– Дик, признавам, че не разбирам за какво е всичко това! Що за глупости правят групичка либийски терористи, които се намърдват в израелско тайно убежище, и защо го палят накрая?

– Кой ти каза, че са либийски терористи, Бари?

– Ами... нали спомена на брифинга, че са терористи от Близкия изток...

– Някога да си чувал за израелски терористи?

Меткалф примигна и си прехапа езика. Зад гърба му фасадата на къщата се срути навътре и блъвна искри. Огнеборците се задоволиха да поливат с вода съседните сгради. От североизток се появи с бучене малък, подобен на плексигласово балонче хеликоптер, направи един кръг и кацна на нивата южно от къщата. Меткалф доброволно предложи услугите си:

– Искаш ли да дойда с теб? Хейнс посочи хеликоптера.

– Според мен в това чудо има място само за един пътник, Бари!

– Да, вярно си прилича на извадено от анимационно филмче' – Ти поеми фронта тук. Когато загасят пожара, ще трябва да преровим останките с гъст гребен. Може би дори ще намерим тела вътре!

– О, леле! – възкликна без ентузиазъм Меткалф и тръгна към хората си.

Докато Хейнс подтичваше към хеликоптера, се приближи типът известен като Суансън. Беше най-възрастният от шестимата „водопроводчици“, изпратени като полева помощ. Огледа критично агента на ФБР.

– Това е просто теория... – Хейнс надвика воя на перката на

хеликоптера, – но имам предчувствие, че операцията е дело на Уили. Вероятно не на самия старец, но може би участват Лухар и Рейнолдс. Ако успея да ги спипам, ще ги ликвидираш!

– Ами канцеларската дейност? – попита Суансън и кимна към Меткалф и групата му.

– Ще се погрижа за това – ухили се събеседникът му. – Ти просто си свърши работата!

Суансън тържествено кимна.

Хейнс едва бе излетял и малкият хеликоптер още кръжеше по спирала нагоре през дима от горящата къща, когато пристигна първият доклад по радиото.

– Ехо, тука е заместник Байърс от Трета кола на 74-изток, блокадата е турена, агент Хейнс. Край.

– Слушам те, Байърс! – планинският район се издигаше под хеликоптера, пътят през каньона криволичеше през него като бледосива панделка. Движението не беше натоварено.

– Хм, господин Хейнс, това може и да е без значение, но мисля, че преди няколко минути видях тъмен микробус... може и да е бил форд... да прави обратен завой на около двеста метра от позицията ми. Край.

– И накъде тръгна сега? Край.

– Идва във ваша посока, сър, обратно по 74-о. Освен ако не хванем някой от горските пътища. Край.

– Дали би могъл да ви заобиколи по онези пътища? Край.

– Изключено, господин Хейнс. Те всичките или са задънени, или преминават в кози пътечки, като изключим пътя на пожарната на Горските служби, а там е Дъсти. Край.

Хейнс се обърна към пилота – нисък, набит мъж с яке на „Лос Анджелис Доджърс“ и бейзболна шапка на „Кливълънд Индиънс“.

– Стив, можеш ли да се свържеш с Дъсти?

– Връзката не е много сигурна – пилотът се наведе над интеркома. – Зависи от коя страна на хълма е, нали разбирате?

– Искам го на линия – заяви Хейнс и се вгледа в пейзажа, който преминаваше на сто метра под тях. Гъсти храсти и борове се размазваха в проблясък от светлини и сенки. По-големите борове и канадските тополи обкръжаваха пресъхнали корита на потоци и по-ниските райони. Агентът прецени, че им остава още около час и половина дневна светлина.

Стигнаха билото на прохода и хеликоптерът набра височина и

направи кръг. Хейнс вече виждаше синята ивица на Пасифика на запад и оранжево-кафеникавата омара на смога над Лос Анджелис на северозапад.

– Пътните блокади са ей там зад хълма – обясни пилотът. – Не виждам никакъв тъмен микробус на магистралата. Да тръгна ли на юг към района на Дъсти?

– Да – кимна Хейнс. – Още ли не си се свързал с него?

– Той не отговаря на... А, ето го! – пилотът превключи едно реле на таблото. – На две-пет, господине!

– Заместник? Говорите със специален агент Хейнс. Приемате ли? Край.

– Ъ-ъ-ъ... да, сър. Приемам ясно и чисто. Ъ-ъ-ъ... имам едно нещо тук, на което сигурно ще искате да хвърлите око, господин Хейнс. Край.

– И какво е то, заместник?

– Ъ-ъ... тъмносин форд микробус от 1978-а... ъ-ъ-ъ... карах, за да се Доближа до черния път и го намерих изоставен там. Край.

Хейнс докосна микрофона на слушалките си и се усмихна.

– Някой в него? Край.

– Ъ-ъ... няма никой. Обаче отзад има доста багаж. Край.

– Проклет да си, заместник, бъди малко по-конкретен. Що са багаж?

– Електронно оборудване, сър? Не съм сигурен! Най-добре елате тук и погледнете лично. Ъ-ъ-ъ... ще проверя в гората...

– Забранявам, заместник – отрязва го Хейнс. – Обезопаси микробуса и си седни на задника. Какви са ти координатите? Край.

– Координати ли? Ъ-ъ-ъ... кажи на Стив, че съм на километър от езерото Куут, надолу по главния противопожарен път. Край.

Хейнс погледна към пилота. Стив кимна.

– Роджър – заяви агентът. – Просто стой там, заместник! Дръж си револвера в готовност и бъди нащрек. Това са интернационални терористи, не е шега работа.

Хеликоптерът се наклони стръмно надясно и се спусна към обраслите с дървета склонове.

– Тейлър, Меткалф, чухте ли това?

– Роджър, Дик – обади се гласът на Меткалф. – Готови сме за действие!

– Забранява ви се – отвърна Хейнс. – Просто стойте при къщата. Повтарям, останете при къщата. Искам Суансън и хората му да ме пресрещнат при буса. Ясно ли е?

– Суансън? – гласът на Меткалф прозвуча озадачено. – Дик, това е под нашата юрисдикция...

– Искам Суансън – отрязва го Хейнс. – Не ме карай да се повтарям. Край.

– Ричард, приехме това и сме на път – обади се и Суансън. Хейнс се наведе напред през отворената врата, както си летяха на двеста метра над Куут и се спускаха към малка долина. Прегърна нежно автомата си и се усмихна. Бе доволен, че ще направи щастлив господин Барент и предвкушаваше следващите няколко минути. Знаеше вече, че най-вероятно там не е самият Уили... старецът би Използвал заместник-шерифа и щеше да мине край пътната блокада, вместо да изоставя микробуса... но който и да беше, дотук с играта на криеница. Наоколо имаше стотици квадратни километри гори, но щом хората на Уили тръгнаха пеша, нямаше начин да спечелят. Хейнс разполагаше с почти неограничен ресурс в жива сила, пък и „гората“ се състоеше предимно от храсталаци.

Но той не искаше да използва неограничени ресурси или да чака сутринта, за да започне с претърсването. Възнамеряваше да приключи с тази част от играта преди да се е стъмнило.

„Може да не са Лухар и Рейнолдс! – напомни си той – Вероятно не бяха. Сигурно щеше да се окаже чернокожата, която Уили използва в Джърмънтаун. Тя напълно бе изчезнала от погледа им Може би участваше дори Тони Харъд?“

Хейнс си спомни разпита на Мария Чен предишната вечер и се усмихна. Колкото повече си мислеше за това, толкова повече го блазнаше предположението, че е Харъд. Е, крайно време беше да спрат да се ебават с това дребно холивудско простаче.

Ричард Хейнс беше работил за Чарлз Колбън и К. Арнолд Барент повече от една трета от живота си. Като Неутрален, Колбън не можеше да го дресираща, но го обезщетяваше повече от добре с пари и власт. Ричард Хейнс смяташе и самата си работа за възнаграждение. Харесваше професията си.

Хеликоптерът се снижи към една полянка от седемдесетина метра височина и със скорост над сто и петдесет в час. Черният микробус бе паркиран на открито, задната му врата беше отворена. Близо до него стоеше празна шерифска кола с двойно предаване.

– Къде, по дяволите, е заместникът? – изръмжа Хейнс. Пилотът поклати глава И се опита да извика Дъсти по радиото. Не получи отговор. Обиколиха полянката в разширяваща се спирала. Агентът вдигна автомата си и се взря между дърветата за някаква следа от движение

или цветно петно. Нищо.

– Я обиколи още веднъж – нареди Хейнс.

– Виж, капитане – отвърна пилотът, – не съм полицейски офицер или федерален агент, нито пък герой! И съм си прослужил срока в 'Нам, да знаеш! Тази машина ми вади хляба и ми е приятел. Ако има някакъв шанс тя или ние да получим дупка от куршум, ще трябва да наемеш друга крилата птичка и шофьор.

– Млъквай и направи още един кръг – изръмжа му Хейнс. – Това е въпрос на националната сигурност!

– Вярно си е – съгласи се пилотът, – но същото се отнасяше и за Уотъргейт. Не ми пука и за двете!

Хейнс се завъртя така, че карабината се озова облегната на колелото му и с дуло, насочено към пилота.

– Стив, ще те помоля още веднъж! Направи повторно кръгче. Ако не видим нищо, можеш да кацнеш в южния край на полянката. Comprene?

– Ахъ – потвърди пилотът, – уо comprene. Но не защото си обърнал към мен тая шибана М-16. Дори федералните задници не стрелят по пилоти, освен ако самите те нямат пилотска книжка и са сигурни до дупка, че жертвата няма да падне върху таблото.

– Кацай – нареди Хейнс.

Обиколиха поляната четири пъти и той не видя нито следа от заместника или някой друг.

Пилотът свали малкото хеликоптерче бързо и сръчно, като на практика го вдигна над короните на дърветата, преди да завие и да го пусне спокойно на опорите му – точно там, където Хейнс бе пожелал.

– Навън – нареди агентът на ФБР и махна с пушката. – Сигурно си правиш шибан майтап! – отбеляза Стив.

– Ако се налага да излитам набързо – заяви Хейнс, – предпочитам да съм сигурен, че ще съм заедно с теб. Сега излизай, преди да пробия една-две дупки в кожата ти.

– Ти си шибан откаченяк! – заяви пилотът и бутна шапката си назад към тила. – Смятам така да се размърдя, че и Дж. Едгар Хувър ще си вдигне мощите от гроба, за да докопа задника ти!

– Вън! – изръмжа Хейнс. Свали предпазителя и прехвърли оръжието на пълен автоматик.

Пилотът направи необходимите настройки на централното табло. Перките забавиха въртенето си, след което той също се откопча и скочи навън. Хейнс го изчака да се отдалечи на десетина метра от машината и

да застане до дърветата, след което свали собствения си колан и изтича към „Бронко“-то на шерифа. Движеше се приведен, на зиг-заг, с полувдигнато оръжие. Прилекна зад левия десен калник на колата и огледа хълмовете за някакво движение или слънчево зайче върху метал или стъкло. Не видя нищо.

Внимателно се придвижи към купето. Провери задната седалка, после припъзля до вратата на шофьора и се увери, че отпред също е празно. На металната преграда между предните и задните седалки имаше скоби за две карабини. И двете бяха празни. Хейнс изпробва предната врата. Заключена. Прилекна на едно коляно и огледа склоновете в протежение на сто и двацет градусовата дъга, която виждаше.

Ако глупавият заместник беше хукнал да геройства из горите – напреки на заповедите му – вероятно бе постъпил разумно, като е взел пушката и е заключил вратата на колата. Ако. Щеше да е по-добре, ако имаше скоба само за една пушка. Или ако едната пушка още си беше на мястото. Ако заместникът бе още жив...

Хейнс надникна покрай предницата на колата към микробуса на няма и десет метра пред него и внезапно му се прииска да си беше останал във въздуха до пристигането на Суансън и екипа му. Колко време им трябваше да се доберат дотук? Десет минути? Петнайсет? Вероятно помалко, освен ако езерото не беше по-далеч от магистралата, отколкото му се бе сторило по въздуха.

Внезапно си представи главата на Тони Харъд на поднос. Усмихна се и притича няколкото метра, които го деляха от микробуса.

Задните врати бяха широко отворени. Припъзляна се по протежение на горещия метал на стената на микробуса и надникна вътре. Знаеше, че представлява идеалната мишена за всеки, залегнал с карабина в хълмовете от южната страна на поляната, но не можеше да направи кой знае какво по въпроса. Бе избрал да дойде от тази посока, защото с изключение на един горски гъсталак, където все още стърчеше пилотът, хълмовете бяха обрасли главно с трева и имаше малки скали – а следователно и малка възможност някой да се прикрие там. По време на четирите кръга Хейнс не видя нищо обезпокоително сред дърветата. Притисна карабината към бедрото си и заобиколи микробуса.

Кутии, купчина кабели и електронно оборудване. Агентът разпозна радиопредавател и компютър „Епсън“. Вътре нямаше достатъчно празно място, където да се скрие човек. Въпреки това влезе във вътрешността на микробуса и прерови оборудването и кутиите. В онази в средата имаше около трийсетина килограма сив пластилин, внимателно увит в

отделни найлонови торбички.

– Леле, майко! – прошепна Хейнс.

Вече никак не му се стоеше в багажното отделение.

– Хей, капитане, може ли да тръгваме вече? – провикна се пилотът от трийсетина метра.

– Да, загрявай го! – отвърна му агентът. Остави пилота да се върне обратно при машината, преди да подемe приведения си, зигзагообразен бяг към отворената врата от дясната страна на плексигласовото мехурче.

Бе изминал половината път, когато се разнесе глас, многократно по-силен от този на който и да е човек:

– ХЕЙНС!

Идваше откъм северния склон. Секунда по-късно се чуа и първите изстрели.

50

Близо до Сан Хуан Капистрано, събота, 25-и април 1981 г.

Саул и Натали караха по-малко от петнайсет минути, преди да видят първата пътна блокада. Представляваше една полицейска кола, спряна напречно на шосето. Калниците ѝ оставяха тясно пространство и от двете страни. На източната лента бяха спрели четири коли, а на западната имаше три, обърнати в тяхна посока.

Натали спря в подножието на хълма, на половин километър от задръстването.

– Някакво произшествие? – попита тя.

– Не мисля – отвърна Саул. – Обръщай. Бързо!

Те подкараха обратно към билото на прохода, който току-що бяха прекосили.

– Обратно през каньона, откъдето дойдохме? – предположи Натали.

– Не. Забелязах черен път на около четири километра оттук.

– Където беше знакът за къмпинга?

– Не, на около два километра от него, на южната страна на пътя.

Може и да успеем да заобиколим блокадата от юг.

– Мислиш ли, че онзи полицай ни видя?

– Не знам – отвърна Саул. Извади една картонена кутия иззад

пътническата седалка, взе пистолета си от нея и се увери, че е зареден.

Натали намери черния път и завиха наляво. Навлязоха дълбоко в гъсти борови гори, тук-там подминаваха озарени от слънцето тревисти поляни. Веднъж се наложи да се отдръпнат, за да пропуснат пикап, влачеш малка каравана. Няколко странични пътя се отделяха от основния, но изглеждаха прекалено тесни и рядко използвани, за да водят нанякъде, тъй че Натали задържа буса на главния път, дори когато той премина от чакълена настилка в пращен коловоз и започна да криволичи ту на юг, ту на изток.

Двамата почти едновременно забелязаха полицейската кола, паркирана на една полянка на двеста метра пред тях – тъкмо слизаха по обратен хълм, осеян със стръмни завои. Натали спря микробуса в щом се увери, че не се виждат от поста.

– Проклятие! – промърмори.

– Той не ни видя – отвърна Саул. – Мернах за момент този шериф или какъвто е там, стоеше извън колата и гледаше в обратната посока бинокъл.

– Ще ни види, когато прекосим откритото пространство на връщане – отбеляза Натали. – Тук е тясно и ще трябва да се изкача на заден по хълма, преди да стигнем до широко място, където да обърна. Проклятие.

Саул се замисли за минута.

– Никакво връщане – отсече. – Слез надолу и да видим ще те спре ли!

– Но той ще ни арестува – възрази Натали.

Психиатърът порови отзад и измъкна шамията и пистолета със стрелички, които бяха използвали за Харъд.

– Няма да съм в буса – обясни. – Ако не търсят нас, ще се присъединя към теб от другата страна на полянката, където пътят завива на изток – ей там, над седловината.

– Ами ако търсят нас?

– Тогава ще се присъединя към теб по-рано. На практика съм почти сигурен, че този е сам-самичък тук. Може би ще открием какво става.

– Саул, ами ако иска да претърси буса?

– Остави го да си рови. Ще се промъкна колкото се може по-близо, но го забавлявай така, че да мога да прекося онази част от полянката. Ще дойда от южната страна, зад микробуса и откъм страната на пътника, ако мога.

– Саул, той не би могъл да е един от тях, нали?

– Не виждам откъде накъде. Те сигурно са включили в издирването я местните власти.

– Значи той е само... един вид невинна случайна жертва? Психиатърът кимна.

– Така че ще се погрижим да не пострада. Пък и ние да не пострадаме... – погледна към гористия склон. – Дай ми около пет минути да стигна до позицията си.

Натали го стисна за ръката.

– Внимавай, Саул. Сега сме само ние двамата!

Той потупа студените й тънки пръсти, кимна, взе вещите си и тихо потъна сред дърветата.

Натали изчака шест минути, запали микробуса и подкара бавно надолу по хълма. Облегнатият на колата с щатска маркировка полицай й се стори доста стреснат от появата й на полянката. Извади пистолета си от кобура и го стисна, обгърнал с дясната си ръка приклада. Когато тя се приближи на седем-осем метра, й подвикна през електрическия мегафон, който държеше в лявата си ръка.

– СПРИ НА МЯСТО!

Натали превключи на „паркиране“ и извади ръце така, че ясно да се виждат над волана.

– УГАСИ ДВИГАТЕЛЯ! ИЗЛЕЗ ОТ КОЛАТА. ДРЪЖ РЪЦЕТЕ СИ ГОРЕ!

Тя усети как тупка пулсът на вратната й артерия, докато гасеше двигателя и отваряше вратата на микробуса. Шерифът, заместникът или какъвто там беше, й се стори много притеснен. Докато тя стоеше до микробуса с вдигнати ръце, той надникна в колата си, сякаш искаше да се обади по радиото, но не му се щеше да изоставя нито мегафона, нито пистолета.

– Какво става, шериф? – подвикна му тя. Струваше й се странно да използва отново това обръщение. Този човек изобщо не приличаше на Роб, бе висок, слаб, може би на около петдесет, а лицето му представляваше паяжина от бръчки и гънки – сякаш бе прекарал целия си живот, присвил око срещу мушката.

– ТИШИНА! ОТСТЪПИ ОТ КОЛАТА! ТОЧНО ТАКА. ДРЪЖ РЪЦЕТЕ ЗАД ГЛАВАТА СИ! СЕГА ЛЕГНИ! НА ЗЕМЯТА! ПО КОРЕМ!

Легнала в изгорялата трева, Натали се обади:

– Ама какво има? Какво съм направила?

– МЛЪКНИ! ТИ В МИКРОБУСА – ИЗЛЕЗ! ВЕДНАГА! Тя положи всички усилия да се усмихне.

– Вътре няма никой друг освен мен. Вижте, сигурно има някаква грешка, офицер! Никога не съм получавала дори квитанц...

– ТИШИНА!

Полицаят се поколеба за секунда, след което остави мегафона на капака на колата си. На Натали ѝ се стори, че се държи малко глупаво. Той пак погледна към радиото, в крайна сметка взе решение и бързо заобиколи колата си, без да забрави да държи револвера насочен към пленничката си, докато нервно оглеждаше микробуса.

– Да не си мръднала и на милиметър! – извика към нея, изправен зад отворената врата на шофьора. – Ако вътре има някой, най-добре му кажи да излиза незабавно!

– Сама съм – увери го Натали. – Какво става? Не съм направила нищо...

– Млък! – изръмжа заместник-шерифът. С внезапно и троваво движение той скочи на седалката на шофьора, завъртя пистолета си към вътрешността на микробуса и видимо се отпусна. Все още наполовина вътре, той отново насочи револвера към Натали.

– Едно движение, госпожичке, и ще те прострелям като пиле!

Тя лежеше в неудобна поза, с лакти в прахта и сплетени зад тила пръсти, опитвайки се да погледне през рамо към планинския шериф. Мястото точно между плешките направо я болеше от напрежението и мисълта, че там ще я удари куршум. Ами ако ченгето беше един от тях?

– Ръцете зад гърба! Бързо!

Веднага щом дланите на Натали се озоваха на кръста, той скочи към нея и ѝ щракна белезниците. Бузите ѝ се заровиха в прахта и тя вкуси мръсотията.

– Няма ли да ми прочетеш правата? – попита, а в гърдите ѝ се надигаше приливът на адреналин и ярост, които започваха да изгарят полупарализата на страха.

– Майната им на правата ти, госпожичке! – отсече заместникът, докато се изправяше с очевидно облекчение, вече не толкова напрегнат. Прибра в кобура дългоцевното си оръжие. – Изправяй се! Ще докараме феберейците тук и ще видим какво точно става!

– Идеята не е лоша! – обади се приглушен глас зад тях.

Натали се изви настрани и видя откъм предницата на микробуса да се приближава Саул с шамията и огледалните очила. Държеше колта автоматик в изпънатата си дясна ръка, а масивното на вид оръжие със

стреличките висеше на левия му хълбок.

– Изобщо не си го помисляй! – отрязва Саул и шерифът застина в крачка. Натали погледна към прицеления пистолет, черната маска и сребърните, огледални стъкла – и се уплаши.

– По лице на земята. Веднага! – нареди Ласки.

Заместникът като че ли се поколеба и момичето осъзна, че причината за това е битката на гордостта му с чувството за самосъхранение. Психиатърът дръпна предпазителя на автоматика и с ясно доловимо щракване го приготви за стрелба. Заместникът коленичи и легна по корем.

Натали се претъркули встрани и проследи сцената. Беше коварен момент. Пистолетът на шерифа още бе в кобура. Саул би трябвало да го накара да го хвърли, преди да го изкомандва да легне. Сега щеше да се наложи да се приближи на близко разстояние, за да го вземе. „Ние сме аматьори в тази работа!“ – помисли си тя. Прииска й се Саул просто да простреля с упойваща стреличка задника на ченгето и да приключи с тази работа. Вместо това партньорът й бързо пристъпи напред и опря едното си коляно в гърба на слабия шериф, като му изкара въздуха и притисна лицето му към дулото на колта. Метна на няколко метра встрани пистолета на жертвата си и подхвърли на Натали връзка ключове.

– Един все ще стане на безелниците... – подвикна й.

– Много благодаря! – изръмжа тя, докато се мъчеше да прекара ръцете си под дупето и да промъкне крака през свързващата гривните верижка.

– Време е да си поговорим – каза Саул на заместника и натисна по силно пистолета си към главата му. – Кой организира тези блокади?

– Върви на майната си – отвърна жертвата му.

Ласки бързо се изправи, отстъпи четири крачки назад и стреля в праха – на сантиметри от лицето на мъжа. От силния шум Натали изгърва ключовете.

– Грешен отговор! – заяви Саул. – Не те моля да разкриеш държавна тайна, питам кой нареди поставянето на тези пътни блокади. Ако не получа отговор до пет секунди, ще те прострелям в лявото стъпало и ще тръгна нагоре по левия ти крак, докато не чуя онова, което искам. Едно... две...

– Ти, кучи сине... – отвърна заместникът.

– Три... четири...

– ФБР! – изрева нещастната жертва.

– Кой от ФБР?

– Не знам!

– Едно... две... три...

– Хейнс! – изкрещя заместникът. – Някакъв агент на име Хейнс, право от Вашингтон! Свърза се по радиото преди около двацет минути!

– Къде е сега Хейнс?

– Не знам... кълна се!

Втори изстрел вдигна прах до дългите крака на заместника. Натали успя да вкара най-малкия ключ и белезниците се отвориха. Тя потри китки и побърза да вземе пистолета на шерифа от мястото, където беше паднал.

– Той е в хеликоптера на Стив Горман, лети над магистралата! – обяви шерифът.

– Хейнс пушал ли е описания на пътниците, или само на буса? – прекъсна го Саул.

Заместникът вдигна глава и се намръщи към тях.

– На пътниците – отсеке. – Черно момиче, на около двацет, съпровождано от мъж кавказки тип.

– Лъжеш – отвърна психиатърът. – Никога не би приближил този бус, ако беше сигурен, че вътре са двамата издирвани. Какво твърди Хейнс, че сме сторили?

Заместникът измърмори нещо.

– По-силно! – озъби се Саул.

– Терористи – повтори кисело заместник-шерифът. – Международни терористи!

Зад черната тъкан на шамията се разнесе смехът на психиатъра.

– И той не знае колко е прав! Сложи си ръцете зад гърба, заместник! – огледалните стъкла се обърнаха към Натали. – Закопчай му белезниците. Дай ми другото оръжие. Стой настрани. Ако мръдне и на милиметър към теб, ще трябва да го убия!

Момичето покорно щракна белезниците и отстъпи. Саул й връчи дългия пистолет.

– Заместник – каза, – сега ще идем до радиото и ще се обадим по него. Ще ти кажа какво да съобщиш. Още сега имаш възможност да избираш – ще умреш... или пък ще се обадиш да викнеш подкрепление и ще получиш шанс да те спасят...

След като приключиха с обаждането по радиото, Натали и Саул изведоха заместника на върха на хълма и го оковаха с ръце около

стъблото на малък бор, паднал на около шейсет метра нагоре по обрънатия на юг склон. Двете дървета бяха скупчени едно върху друго, стволът на по-голямото беше паднал върху висок метър и нещо камък. Купчината клони скриваше скалата и я превръщаше в идеално прикритие с отличен изглед към долината долу.

– Стой тук – нареди Саул. – Ще се върна при микробуса да взема спринцовки и пентобарбитал. Освен това ще махна карабината от колата му.

– Но, Саул, те идват насам! – възпротиви се Натали. – Хейнс пристига! Използвай упойваща стреличка!

– Не съм доволен от тази упойка – възрази психиатърът. – Пулсът ти беше прекалено ускорен, когато се наложи да я използвам! Ако това приятелче има проблеми със сърцето, може и да не се справи, Стой тук. Веднага се връщам.

Натали се сви зад канарата, а Саул изтича до колата на шерифа и изчезна в микробуса.

– Госпожичке – изсъска ченгето, – загазила си в лайна до ушите! Свали тези белезници, дай ми оръжието и ще имаш шанс да се домъкнеш жива от тази каша!

– Я млък! – прошепна Натали. Саул тичаше по склона, понесъл карабината на шерифа и малка синя раничка. Тя ясно чуваше шума на хеликоптера в далечината – усилваше се. Не я беше страх, само бе ужасно възбудена. Остави на земята пистолета на шерифа и свали предпазителя на колта-автоматик, който Саул ѝ беше дал. Упражни се да обляга ръце на плоския камък пред себе си и да се цели в микробуса – сега задните му врати бяха отворени – макар и отлично да знаеше, че разстоянието е прекалено голямо за изстрел с пистолет.

Саул се хвърли през защитната преграда от клонки и мъртви иглички точно когато хеликоптерът изрева над върха зад тях. Той се присви, задъхан, и напълни една спринцовка от неразпечатана бутилка. Заместникът изруга и възрази, докато го инжектираха, сборичка се с тях за малко, после потъна в сън. Ласки си свали шамията и очилата. Хеликоптерът направи нов кръг – по-ниско този път – и Саул и Натали се сгушиха един до друг под покрива от клонки.

Психиатърът изтръска съдържанието на раничката, отдели встрани червено-бялата кутия с облицовани с мед патрони и ги зареди един по един в карабината на заместника.

– Натали, съжалявам, че не го обсъдихме, преди да се захвана с това! Но не можех да пренебрегна подобна възможност – Хейнс е твърде

близо.

– Хей, няма проблем – отвърна Натали. Тя също бе твърде възбудена, за да остане неподвижна и тъй като беше клекнала, непрестанно прехвърляше тежестта си от едното коляно на другото. Облиза устни. – Саул, това е забавно!

Той я погледна странно.

– Тъй де, знам, че е страшно и прочие, и прочие, но е възбуждащо! Ще хванем този тип, ще се махнем отгук и... ох!

Той я хвана за рамото и стисна много силно. Облегна карабината на канарата и с дясната си ръка я улови и за другото рамо.

– Натали – каза сериозно, – в този момент телата ни преливат от адреналин. Изглежда ни много възбуждащо. Но това не е предаване по телевизията! Актьорите няма да станат и да идат да пият кафе след края на престрелката. Някой ще пострада през следващите минути и това няма да е по-забавно от кашата след автомобилна катастрофа. Съсредоточи се. Нека неприятностите сполетят някой друг!

Момичето кимна.

Хеликоптерът направи последна обиколка, изчезна за миг над върха на юг и се върна, за да кацне в облак прах и борови иглички. Натали лежеше по корем и притискаше рамене в камъка. Саул се намираще точно до нея, с облегната на рамото карабина.

Саул вдъхна мириса на напечена от слънцето пръст и борови иглички и се сети за едно друго място и време. След бягството му от Собибор през октомври 1944-а беше тръгнал с еврейския партизански отряд „Чил“ в Гората на Бухалите. През декември, преди да започне работа като помощник и ординарец на хирурга на групата, той получи пушка и го сложиха часовой.

Беше студена, ясна нощ – снегът синееше на светлината на залязващата луна – когато един немски войник се появи на полянката, на която Саул лежеше в засада. Войникът бе още съвсем млад и не носеше нито шлем, нито пушка. Ръцете и ушите му бяха омотани в парцали, а бузите му бяха побелели от измръзване. По регалиите на униформата Саул веднага разпозна, че хлапето е дезертър. Миналата седмица Червената армия бе стоварила мощна атака в тази област и макар че оставаха още поне десет седмици до тоталната победа над Вермахта, този младеж се бе присъединил към хилядите си събратя, хукнали да бягат от бойното поле.

Йекиел Грийнспан, водачът на „Чил“, им беше дал много точни

указания какво да правят с подобни единични немски дезертъори. Трябваше да ги застрелват, а телата да хвърлят в реката – или да ги оставят да си гният. Нямаше нужда да се полагат усилия за разпита им. Единственото изключение от тази смъртна присъда беше ако шумът от изстрела разкриваше партизанския отряд на редките немски патрули. Тогава часовете следваше да използват ножове или да оставят дезертъора да ги подмине.

Саул извика предупреждение. Можеше да стреля. Отрядът, с който беше той, лежеше в прикритие в една пещера на стотина метра оттук. В района не се наблюдаваше немска активност. Но той предупреди германеца, вместо да стреля незабавно.

Момчето падна на колене в снега и започна да плаче, като призоваваше Саул на немски. Той заобиколи зад хлапето така, че дулото на древния му маузер се озова на не повече от метър от тила на русата глава. И точно тогава се сети за Ямата – за белите тела, които падаха по лице, и за лепкавата мушамичка на бузата на сержанта от Вермахта, който пушеше цигара с крака, увиснали над ужаса.

Момчето плачеше. По дългите му клепки блестяха ледчета. Саул вдигна маузера. След това отстъпи назад и каза на полски:

– Върви! – Проследи как младият германец поглежда невярващо през рамо и после пълзешком и с несигурни крачки се изнизва от полянката.

На следващия ден, когато отрядът се премести на юг, откриха замръзналото тяло на хлапето, проснато по лице на открито място в потока. Това беше същият ден, когато Саул отиде при Грийнспан и те помоли да го назначат помощник на доктор Якзик, Водачът на „Чил“ се втрени за дълго в Ласки, преди да каже каквото и да е. Групата нямаше време за евреи, които не искаха или не можеха да убиват германци, но Грийнспан знаеше, че най-новият им член е оцеленец от Челмно и Собибор. Така че се съгласи.

Саул беше тръгвал на война отново и отново – през 1948-а и 1956-а, също и през 1967-а, а и – макар и само за няколко часа – през 1973-а. Всеки път бе постъпвал в армията като медицински офицер. С изключение на онези ужасни часове под контрола на Полковника, когато беше удушил Дер Майстер, досега не бе убивал човешко същество.

Сега лежеше по корем в меката постелка от нагрети от слънцето борови иглички и погледна към часовника си, докато хеликоптерът кацаше. Мястото беше неудобно, в другия край на поляната, отчасти прикрито от колата на заместник-шерифа. Карабината на заместника бе стара

– с дървен приклад и проста вградена мушка. Саул нагласи очилата си и отчаяно закопня за телескопичен мерник. Всичко в тази ситуация противоречеше на съветите на Джак Коен – странно оръжие, с което не беше стрелял досега, лоша видимост в стрелковия обхват, никакъв път за бягство.

Саул се сети за Аарон, Дебора и близначките. Решително вкара патрон в дулото.

Пилотът излезе пръв и бавно отстъпи встрани от хеликоптера. Това изненада и притесни Ласки. Човекът, който чакаше в дясната половина на мехурчето, бе въоръжен с автоматична карабина и носеше тъмни очила, шапка с козирка и... бронезилетка. От шейсет метра и с блестящото в плексигласа залязващо слънце, Саул не различаваше със сигурност дали мъжът е Ричард Хейнс. Така че не стреля. Внезапно усети пристъп на гадене да се надига в него, заедно с увереността, че прави нещо грешно. Когато изнасяше пушката си, чу по радиото в колата на шерифа как Хейнс вика Суансън. Това трябваше да е Хейнс. Но агентът на ФБР щеше само да си седи и да чака пристигането на останалите... нали? Саул остави мегафона на шерифа до лявата си ръка и отново сведе дулото. Човекът в бронезилетката се размърда и притича с бойна стойка към прикритието на колата. Психиатърът не получи възможност за чист изстрел, но успя да различи волевата брадичка и внимателно сресаната коса под шапката. Пред него беше именно Ричард Хейнс.

– Къде е той? – прошепна Натали.

– Ш-ш-шт – изсъска Саул. – Сега е зад буса. Има карабина. Приведи се!

Облегна мегафона на земята пред себе си, увери се, че е включен и стисна карабината си с две ръце.

Пилотът извика нещо и агентът зад микробуса се провикна в отговор. Другият тръгна към хеликоптера и пет секунди по-късно се появи и втората фигура, която напредваше предпазливо.

– Хейнс! – изрева Саул и усиленият звук накара Натали да подскочи докато ехото отекваше в склона отсреща. Пилотът изтича към дърветата, докато облечената в бронезилетка фигура се завъртя, падна на дясно коляно и започна да обсипва склона с автоматичен огън. Саул сметна звуците от изстрелите за слаби и като от пистолетче с капси. Нещо изсвистя през клонките на осем-девет крачки от тях. Ласки притисна смазания приклад към рамото си, прицели се и стреля. Откатът заби приклада в рамото му с изненадваща сила. Хейнс все още стреляше, въртейки своята М-16 в малки, смъртоносни дъги. Два куршума удариха

скалата пред Саул и още един се заби в падналия ствол над него – тряскът отекна като от брадва, сечаща цепеници. На психиатъра му се прииска да бе оковал заместника под стволите.

Той видя как боровите иглички подскочиха пред и отляво на Хейнс. Коригира мерника си нагоре и надясно. С периферното си зрение смътно мерна, че пилотът се е обърнал и тича към дърветата. Бе се съсредоточил върху проблясъците от дулото на М-16, с която стреляше агентът. Последна серия куршуми удариха скалата, където Натали лежеше свита в ембрионална поза, стрелбата спря за кратко, коленичилата фигура извърли един правоъгълен пълнител и докато вадеше друг от джоба на жилетката си, Саул се прицели внимателно и застреля Хейнс.

Специалният агент политна назад, сякаш дръпнат от гласъка на невидимо въже. Слънчевите очила и шапката му излетяха и той падна по гръб, с разтворени крака. Карабината отлетя на метър и нещо зад главата му.

Настъпилата тишина беше оглушителна.

Натали скочи на колене и надникна отстрани зад скалата, дишайки тежко през устата си.

– О, Иисусе! – прошепна тя.

– Добре ли си? – попита я Саул.

– Аха.

– Стой тук!

– Забрави! – отрязва тя и се изправи заедно с него, когато той тръгна надолу по склона на хълма.

Бяха изминали двайсетина метра, когато Хейнс се претъркули, изпълзя на колене, взе си карабината и хукна към дърветата от другата страна. Саул прилекна на едно коляно, стреля и не улучи.

– Проклятие! Оттук! – той издърпа Натали наляво, през гъст храсталак.

– Останалите ще дойдат! – напомни му тя задъхана.

– Да – съгласи се той. – Не вдигай шум! – продължиха да се движат наляво, от дърво на дърво. От другата страна на поляната склонът бе твърде оголен, за да може Хейнс да тръгне по посока на часовниковата стрелка пред тях. Налагаше му се да остане там, където е, или да тръгне право към тях. Саул се почуди дали пилотът е въоръжен.

Двамата с Натали напредваха колкото се може по-бързо, като се прикриваха зад дърветата и стояха далеч от ръба на поляната. Когато приближиха мястото, където Хейнс бе влязъл сред дърветата, Саул махна на Натали да спре в гъсталак млади дръвчета, а той пое напред

приведен. Преди всяка крачка се оглеждаше наляво и надясно. Допълнителните патрони дрънчаха в джобовете на самото му. Под короните на дърветата бе започнало да се смрачава. Появиха се комари, които бръмчаха около потното лице на психиатъра. Имаше чувството, че са минали часове от приземяването на хеликоптера. Един поглед към часовника му разкри, че всъщност са изтекли само шест минути.

На фона на тъмните иглички, в хоризонтална ивица светлина по земята, проблесна нещо ярко. Саул се просна по корем и припъзля напред на лакти. Спря, стисна пушката с лявата си ръка и посегна напред с другата. Пипна кръвта, която се бе стекла по игличките и прахта. Отляво се виждаха още капки, изчезващи там, където дърветата се съгъстяваха.

Саул тъкмо отстъпваше назад, когато отляво и отзад се разнесе ревят на автоматичното оръжие – вече не звучеше като от детска играчка, а беше силен и трещящ. Той притисна буза към пръстта и си пожела тялото и гръбнакът му да потънат под земята, докато куршумите чупеха клонки, пронизваха дървесни стволове и свистяха по полянката. Чу поне два да удрят в метал, но не вдигна глава да провери коя кола е пострадала.

Разнесе се ужасяващ писък на няма и десет метра от него, последван от стенание, което започна ниско и сякаш изкачи тониката до ултразвука. Саул подскочи и изтича наляво, успя да хване навреме очилата си, които едно клонче се опита да събори, и за малко да се спъне в Натали, свила се под изгнил пън. Хвърли се на земята до нея и прошепна:

– Добре ли си?

– Да – тя махна с пистолета си към гъст храсталак от млади борове и тополи, където хълмът завиваше към пролома от лявата им страна. – Звукът дойде оттам. Той не стреляше по нас!

– Така е – Саул погледна очилата си. Рамките бяха огънати. Потупа се по джобовете на самото. Патроните издрънчаха. Пистолетът още лежеше в левия му джоб. Лактите му бяха здравата изкаляни. – Да вървим!

Те запълзяха напред, Натали на три метра отдясно на Саул. Когато приближиха малкия поток, бликащ от дефилето, младите кълнове се съгъстиха. Налагаше се да мачкат млади тополки и борчета, гъсталаци от ниски брезички и папратови храсти. Натали първа откри пилота. За малко да опре рамо в гърдите му, докато заобикаляше един гъст хвойнов храст. Скорострелният огън на М-16 го бе разкъсал почти на две. Коремната му стена висеше на хлабави намотки червени, разкъсани мускули, а пръстите му бяха свити около белите и сиви въжета на

вътрешностите, сякаш се бе опитал да ги напъха обратно в корема си. Главата на дребосъка бе отметната силно назад и устата му бе широко отворена в недовършен писък, а замъглените му очи бяха втречени в малката ивичка синьо небе между клоните над него.

Натали се обърна и безшумно повърна в папратите.

– Хайде – прошепна Саул. Бълбукането на потока бе достатъчно силно да прикрие тихите звуци.

По един паднал ствол зад стена от млади тополки имаше капки кръв. Хейнс явно бе стоял присвит там, само минути преди да чуе звука от движението на пилота през храстите – тръгнал да търси собствено убежище.

Саул надникна през тополките. Накъде ли беше тръгнал Хейнс? Наляво, където се простираха десетина метра открито пространство, след което започваше отново зрялата гора, изпълнила долината и издигаща се над ниските хълмове на югоизток? Или пък надясно, където дефилето бе пълно с млади дървета и се стесняваше на четирийсет метра височина до тесен процеп с еднометров мост отгоре?

Психиатърът трябваше да вземе решение. Движение в която и да е от двете посоки щеше да го разкрие пред някой, минал нататък. Точно психологическата бариера на полянката отляво го накара да прецени, че Хейнс е тръгнал надясно. Саул се плъзна заднишком и връчи карабина-та на Натали, като почти докосна ухото ѝ с устни, докато ѝ шепнесе:

– Качи се ей там горе! Завий надясно под ствола. Дай ми точно четири минути, след това стреляй с карабината във въздуха. Остани приведена. Ако не чуеш нищо, изчакай минута и стреляй пак. Ако не се върна до десет минути, иди в микробуса и си обирай крушите от това място. Той не може да види пътя оттук. Разбра ли ме?

– Да.

– Паспортът още е в теб – прошепна Саул. – Ако нещата се влошат, използвай го да се върнеш в Израел!

Натали не отговори. Бе много напрегната, но устните ѝ бяха стиснати в равна и твърда линия.

Саул ѝ кимна и запълзя през преградата от мек елшак, като се придържаеше близо до потока, докато се изкачваше нагоре по хълма.

Дори помирисваше кръвта. Докато се промъкваше през тунели от ниска хвойна, намираще все повече и повече следи от противника си.

Движеше се твърде бавно; три минути бяха минали, а той не се бе изкачил достатъчно нагоре по дефилето. Дясната му ръка, свита около

приклада на колта, бе хлъзгава от пот, а очилата постоянно се пързалиха надолу по носа му. Лактите и коленете му бяха издрани и натъртени, а дъхът свистеше в гърдите му. От поредната ярка локвичка кръв се вдигна облак бръмчащи мухи и се заблъскаха в лицето му.

Мина още половин минута. Хейнс не би могъл да отиде кой знае колко напред, ако не тичаше. А можеше и да е притичал. Десет метра нямаше да са от голямо значение. М-16 имаше двацет пъти обхвата на пистолета на Саул. Като се има предвид и допълнителния куршум, който бе заредил, след като стреля веднъж, той разполагаше с осем изстрела. Джобовите му бяха пълни с тежки патрони за пушката на заместник-шерифа, но беше оставил допълнителните три пълнителя за пистолета спретнато подредени там, където бе окован самият шериф.

Все едно, нямаше значение. Оставаха двацет секунди до изстрела на Натали. Нищо не би било от значение, ако не успееше да се приближи достатъчно. Ето защо Саул се хвърли да пълзи напред на колени и лакти, вече се задъхваше и беше сигурен, че вдига прекалено много шум. Падна напред под надвиснал клон хвойна и зина през отворената си уста, опитвайки се да овладее дишането си.

Изстрелът на Натали отекна в дефилето. Саул се претъркули по гръб, притиснал уста към подмишницата си, за да приглуши звука от дишането. Нищо. Нямаше изстрели в отговор, нито пък движение над него.

Той полежа по гръб, отпуснал пистолета до лицето си, наясно, че би трябвало да продължи напред, да се качи още по-нагоре. Но не помръдна. Небето се смрачаваше. Перест облак улови последните розови лъчи на вечерното слънце и една самотна звезда проблесна над ръба на дефилето. Саул повдигна лявата си китка и погледна часовника си. От кацането на хеликоптера бяха минали дванайсет минути.

Подуши кладния въздух. Надушваше кръв.

Твърде много време беше минало от първия изстрел на Натали. Той отново вдигна китка да провери колко е часът и точно тогава прозвуча вторият изстрел на момичето, този път по-близо, а рикошетът изби искри на десетина метра по-нагоре по склона на дефилето.

Ричард Хейнс се надигна на по-малко от три метра от Саул и обсипа с автоматичен огън отсрещния хълм. Саул ясно различи проблясъците на дулото над себе си и помириса кордит. Куршуми разкъсваха храсалаците, през които току-що бе пропъзлял. Младите дръвчета с дебелина около пет сантиметра направо се чупеха като окосени от невидим жътвар. Куршумите удариха в камък от дясната страна на дефилето, о

ново засвириха от западната страна и вдигнаха прах далеч долу по източната стена. Въздухът се изпълни с миризмата на барут и кордит. Стрелбата продължаваше, продължаваше и продължаваше. Когато прекъсна, Саул бе твърде вцепенен, за да мръдне в продължение на цели две или три секунди. Чу металното щракване от изваждането на единия пълнител от М-16 и поставянето на другия. Изпукаха клонки, когато Хейнс отново се изправи на крака. Тогава и Ласки се надигна, видя агента да стои на не повече от три метра от него, изпъна дясната си ръка и стреля шест пъти.

Агентът изтърва карабината и с изпъшкване падна по задник. Изумено се взря в Саул, сякаш двамата бяха деца, които си играят – и другият го е измамил. Косата на Хейнс бе плувнала в пот и бе разрошена, бронезилетката висеше хлабаво на една страна, а лицето му бе оцапано с кал. Левият му крак бе подгизнал от кръв. Три от изстрелите на Ласки явно бяха попаднали в защитения торс и просто го бяха блъснали назад, но лявата ръка на Хейнс бе разкъсана при рамото и поне един куршум бе влязъл там, където жилетката висеше хлабаво на гърлото. Когато се приближи през ниските хвойнови храсти, Саул видя белите тресчици от гръбначен прешлен да стърчат от плътта. Приклезна на метър от Хейнс и внимателно премести встрани дулото на карабината му.

Агентът седеше разкрячен, а върховете на черните му обувки сочеха към небето. Осакатената му лява ръка висеше под невероятен ъгъл, но дясната му бе отпусната вяло на коляното – спокойно, почти делово. Устата на красивия мъж се отвори и затвори няколко пъти и Саул видя по езика му прясна кръв.

– Боли – каза тихичко Ричард Хейнс.

Ласки кимна. Приведе се и се взря в мъжа, оценявайки раните по професионален инстинкт и стар навик. Хейнс почти сигурно щеше да изгуби лявата си ръка, но ако незабавно се положеха грижи, приложеше се кръвна плазма и в рамките на двайсет-трийсет минути го вдигнеха с хеликоптер, животът му можеше да бъде спасен. Саул си помисли за последния път, когато бе видял Аарон, Дебора и момичетата. Йом Кипур. Децата бяха заспали на кушетката помежду им, докато те с Аарон си говореха.

– Помогни ми – прошепна Хейнс. – Моля те!

– Не, няма да стане – отвърна психиатърът и стреля два пъти в главата му.

Когато Саул се спусна от дефилето, Натали си проправяше път

нагоре по склона с готова за стрелба карабина. Тя погледна към М-16 в ръцете му и допълнителните пълнители в джобовете и вдигна вежди.

– Мъртъв е – отвърна Саул на незададения ѝ въпрос. – Трябва да побързаме!

Седемнайсет минути бяха минали от момента, в който хеликоптерът кацна, и до мига, когато Натали отново запали двигателя на буса.

– Само секунда – спря я Ласки. – Провери ли как е заместник-шерифът след първата престрелка?

– Да – отвърна момичето. – Спеше, но иначе е добре!

– И още нещо – добави Саул. Скочи от микробуса с М-16 в ръка и погледна към хеликоптера, който се намираще на петнайсетина метра от тях. Зад мехурчето ясно се различаваха двата капковидни резервоара. Той нагласи селектора на единична стрелба и стреля. Разнесе се звук, все едно удря с тръба по бойлер, но не последва експлозия. Стреля отново. Във въздуха внезапно се разнесе силната миризма на авиационно гориво. Третият изстрел подпали огън, който погълна машината и изригна към небесата.

– Да се махаме – нареди Саул, щом скочи в буса. Заподскачаха напред покрай колата на шерифа. Тъкмо бяха стигнали до дърветата от югоизточната страна на полянката, когато експлодира и вторият резервоар и запрати кокпита на балончето високо над дърветата. Огънят облиза лявата страна на шерифската кола.

Две тъмни коли минаха през един едва забележим завой на хълма на половин километър по-назад.

– Побързай! – изръмжа Саул, докато караха през мрака в гората.

– Нямаме голям шанс да се измъкнем, нали? – попита Натали.

– Не – отвърна той. – Те ще вдигнат по петите ни всички ченгета в окръзите Ориндж и Ривърсайт. Ще запечатат всички магистралаи оттук и от другата страна, ще затворят всички местни пътища към Междушчатско 15 и ще пратят хеликоптери и превозни средства с двойно предаване в хълмовете още преди да се зазори.

Бусът се залюля над един поток и изрева по седловината сред душ от чакъл с над сто и дващест километра в час. Натали завъртя возилото на завоя, овладя го идеално и попита:

– Струваше ли си всичко това, Саул?

Той прекъсна опитите си да оправи рамката на очилата и я погледна.

– Да – отвърна с тържествен глас. – Струваше си!

Тя кимна и подкара надолу по полегатия склон към още по-тъмната

ивица гора пред тях.

51
Дотън, Алабама,
неделя, 26-и април 1981 г.

В неделя сутринта, на живо пред осемхилядна публика и пред близо два и половина милиона телевизионни зрители на течашото в ефир предаване, преподобният Джими Уейн Сътър изнесе проповед за огъня и сярата – толкова разтърсваща, че членовете на публиката в Двореца на службите скочиха на крака и заговориха един през друг, а онези вкъщи грабнаха телефоните си и започнаха да диктуват номерата на кредитните си карти на очакващите ги приематели на подаяния. Телевизионната проповедалня продължи час и половина и седемдесет и две минути от тях бяха отделени за словото на самия преподобен Сътър. Джими Уейн прочете на верующите извадки от Писмата до коринтяните, последвани от много по-продължителен сегмент, където той изобрази Павел, който пише обновени версии на писмата, наблягайки на моралния тон и перспективите на САЩ. Ако се съди по думите, които преподобният Сътър вложи в устата на Павел, в настоящия момент в страната царяха тотална липса на молитви, порнография, нарастващ светски хуманизъм, който въвлеча беззащитната младеж в тайните ритуали на грешния социализъм, вседозволеността, леснодостъпността и демоничното обладаване, налагани от рок групите и игрите „Драconi и тъмници“³², и цялостната и пасивна гнилост, изразявана най-видимо чрез грешните откази на хората да приемат Христа като техен личен Спасител, като същевременно се дарява щедро на такива важни християнски каузи като Библейския център, 1-800-555-6444.

Когато госпъл-хорът на Центъра запя последния си триумфален акорд и на деветте масивни камери светнаха червени лампички, преподобният Джими Уейн прекоси вътрешните коридори до кабинета си, съпроводен само от тримата си телохранители, счетоводителя си и медийния си консултант. Остави и петимата във външната приемна и започна да се съблича още докато прекосяваше покритото с дебел килим пространство на своята Sanctum Sanctorum. Докато стигне гол до бара,

32. Название на поредица за ролеви игри, което често се употребява като нарицателно за ролеви игри с карта и водещ изобщо. – Бел. прев.

остави на пода зад себе си ивица просмукани с пот парцали на пода. Точно когато си наля голям бърбън, коженото кресло с висока облегалка зад бюрото му се завъртя и старец с бледо лице и светли очи каза:

– Много стимулираща проповед, Джеймс! Сътър подскочи и разля бърбън по ръката си.

– Дяволите те взели, Уили, мислех, че пристигаш следобед!

– Ja, но реших да дойда по-рано – отвърна Вилхелм фон Борхерт. Сплете пръсти и се усмихна на голотата на Сътър.

– По тайния път ли дойде?

– Разбира се – увери го Уили. – Да не предпочиташ да дойда с туристите и да кажа „добро утро“ на хората на Барент и Кеплър?

Джими Уейн Сътър изсумтя, допи си питието и влезе в личната си баня да пусне душа. Надвика бликащата вода:

– Тъкмо тази заран брат Кристиан ми се обади – за теб си говорихме.

– О, така ли? – обади се Уили, все още леко ухилен. – И какво иска старото ни приятелче?

– Просто ме осведоми, че си имал доста работа – подвикна Сътър.

– Ja? Каква по-точно?

– Хейнс – обясни проповедникът. Беше под душа и гласът му отекваше по облицованите с плочки стени.

Уили отиде до вратата на банята. Носеше бял ленен костюм и лилава блуза, разкопчана на врата.

– Хейнс беше онзи от ФБР ли? – попита. – Какво му се е случило.

– Все едно нищо не знаеш! – възхити се Сътър, търкайки големия си корем и сапунисвайки гениталиите си. Тялото му беше бебешки розово и лишено от косми – напомняше огромен новороден плъх.

– Да си представим, че не знам, така че ми разкажи – отговори му Уили. Свали си сакото и го закачи на една кука.

– Барент е проследявал израелската връзка в смъртта на Траск – каза Сътър, плюейки, понеже си пъкна главата под потока вода. – Открили, че някой в израелското посолство извършва компютърно издирване през файлове с ограничен достъп. Търсел сведения за Брат Кей и останалите от групата ни. Но това не е новина, нали?

– Продължавай – обади се Уили. Свали си и ризата и я окачи до сакото. Събу италианските си чепици на стойност триста долара.

– Ами, Барент елиминирал нагледа и Хейнс проследил връзката до Западния бряг, където сте ти и тайните ти игрички. Снощи Дики за малко да хване хората ти, но на самия него му се случила... случка. Някой

го примамил в гората и го застрелял. Кого си Използвал? Лухар ли?

– Хванали ли са престъпниците? – поинтересува се Уили. Внимателно сгъна панталоните си и ги положи на един шкаф. Носеше изглеждени сини боксерки.

– Н'са – отвърна преподобният Джими Уейн. – Пуснали са сигурно милион ченгета в ония ми ти гори, но още не са ги открили. Как си успял да ги измъкнеш?

– Търговска тайна – отвърна Уили. – Джеймс, я ми кажи, дали ще ми повярваш, ако ти призная, че нямам пръст в това?

Сътър се разсмя.

– Да бе! Колкото ти ми повярва, когато ти казах, че всичките ми благотворителни подаяния отиват за купуването на нови Библии!

Уили си свали златния часовник.

– А това дали ще се отрази по някакъв начин на нашето разписание и планове, Джеймс?

– Не виждам с какво – отвърна проповедникът и се зае да плакне шампоана от дългата си сребриста коса. – Брат Кристиан ще закопнее дори още повече да те закара на онзи остров, където може да се разправи с теб... – той отвори плъзгащата се врата и погледна към Уили, който стоеше там гол. Немецът имаше силна ерекция. Главичката на члена му беше станала почти пурпурна.

– Няма да се провалим, нали, Джеймс? – попита старецът и влезе под душа при евангелиста.

– Не – обеща Джими Уейн Сътър.

– И как ще разберем какво трябва да правим? – попита Уили. Сега в гласа му се долавяше тържествена нотка.

– Книгата на Откровенията – отвърна Сътър и изстена, когато немецът нежно прихлупи тестисите му.

– А каква е нашата цел, mein Liebchen? – прошепна Уили, галейки пениса на по-едрия мъж.

– Второто пришествие – простена със затворени очи Джими Уейн.

– И чия Воля ще изпълним? – прошепна Полковника, целувайки врата на Сътър.

– Божията Воля! – отвърна преподобният, движейки слабините си в отговор на стягането и отпускането на ръката на Уили.

– И кой е нашият божествен инструмент? – прошепна старецът в ухото му.

– Армагедон – отвърна глухо Сътър. – Армагедон!

– Да бъде Волята Му! – извика Уили, напомпвайки пениса на

партньора си със силни, бързи движения.

– Амин! – изплака проповедникът. – Амин!

Отвори уста за опипващия език на Уили. Точно когато стигна до върха, тънката бяла струйка сперма потече по пода на кабинката на душа и след няколко секунди изчезна завинаги в канала.

52

Мелани

Имах романтичен сън, който се отнасяше до Уили. Може би беше под влиянието на госпожица Сиуъл; тя е жизнена и чувствена млада дама с определени нужди и способност да се наслаждава на изпълнението им. От време на време, когато тези нужди я отвличаха от пълното посвещение в моя служба, ѝ позволявах да си открадне по няколко минути с Къли. Понякога дори подслушвах тези кратки, яростни интерлюдии на плътта от нейна гледна точка. Понякога – от тази на Къли. Веднъж се поглезих да го изпитам и през двамата. Но винаги за Уили си мислех, когато вълните на страста течаха от тях към мен.

Уили бе такъв красавец през онези бляскави дни преди войната – втората война, имам предвид. Слабото му, аристократично лице и бледорусата коса разкриваха арийското му наследство пред всички, които го видеха. Ние с Нина се наслаждавахме на факта, че ни виждат с него и ми се струва, че той се гордееше много от компанията на тези две привлекателни и игриви американски жени – поразителната руса с теменуженосините очи и по-свенливата, по-кротка, но някакси по-примамлива млада хубавица с кафяви къдри и дълги мигли.

Спомням си една разходка в Бад Ихл – преди да настъпят лошите времена – когато Уили се пошегува нещо и докато аз се смеех, ме хвана за ръката. Ефектът бе незабавен и наелектризиращ. Смехът ми секна от раз. Наведохме се един към друг, прекрасните му сини очи бяха втрещени в моите, лицата ни бяха достатъчно близо да почувстваме взаимно топлината си. Но не се целунахме. Не тогава. Отказът бе част от танца на ухаждането в онези дни, един вид пост преди изобилното ядене, така че да се изостри апетитът. Днес младите перковци не познават подобни тънкости и ограничения; бързат да задоволят апетита си още с възникването му. Нищо чудно, че всички удоволствия за тях са с вкуса на отдавна изветряло шампанско, а всички победи се носят на плитката вълна на разочарованието.

Сега си мисля, че Уили щеше да се влюби в мен онова лято, ако не беше потресаващото влияние на Нина. След онзи ужасен ден в Бад Ихл отказах да играя виенската ни Игра за повече от година, отказвах дори да се срещна с тях в Европа на следващото лято, а когато възобнових до известна степен обществените си връзки и с двамата, отношенията ни бяха променени и по-официални. Сега осъзнавам, че по онова време кратката афера на Уили с Нина отдавна е била приключила. Огънят на Нина гореше буйно, но за кратко.

По време на последните ни лета във Виена Уили бе напълно и изцяло погълнат от манията си по своята Партия и своя фюрер. Спомням си, че дори на премиерата на „Das Lied von der Erde“ носеше кафявата си риза и отвратителния военен патрондаш. Бруно Валтер режисираше... през 1934-а. Лятото беше ужасно горещо, прекарвахме го заедно с Уили в мрачната стара къща, която бе наел в Хьох фарте, недалеч от мястото, където живееше тази Alma Mater. Претенциозната госпожа така и не ни покани на което й да е от нейните празненства, върнахме й същия жест. Неведнъж се съблазнявах да й обърна внимание по време на нашата Игра, но в онези дни играехме твърде малко – все заради глупавите политически увлечения на Уили.

Сега, докато лежа и се възстановявам в собственото си легло, в собствения си стар дом в Чарлстън, често си припомням онези дни и си мисля за Вилхелм и се чудя как ли щяха да се обърнат нещата, ако поне с лек поглед, усмивка или жест го бях окуражила по-рано и му бях помогнала да избегне разрушителните аванси на Нина.

Може би тези мисли са били подсъзнателна подготовка за събитията, които щяха да настъпят скоро. По време на болестта ми времето бе започнало да означава все по-малко и по-малко за мен, тъй че вероятно в този момент бях вече свободна да се рея напред през коридора от събития също тъй лесно, както можех да ида и назад. Трудно е да се каже.

До май дотолкова бях свикнала с процедурите на доктор Хартман и сестра Олдсмит, нежната терапия на госпожица Сиуъл, услугите на Хауърд, Нанси, Къли и негърчето, както и с постоянната и нежна грижа на малкия Джъстин, че спокойно можех да си остана в това удобно положение още много месеци и години, ако не бе дошъл някой да почука на желязната предна врата в една топла пролетна вечер.

Беше куриер, с когото съм се срещала и преди. Жената на име Натали.

Нина я беше пратила.

53

Чарлстън,
понеделник, 4-и май 1981 г.

По-късно Натали си го спомняше като шестстотинкилометров сън.
Започна с чудото с камиона.

Цяла нощ бяха карали през мрака на кливлъндския горски парк, връщаха се често и слизаха от главния пожарникарски път, след като видеха светлини пред тях от върха на поредния хълм или завой. Пълзяха на юг по пътища, които бяха по-скоро тесни пътеки... После пътищата секнаха и единствено сравнително гол участък в гористата долина им позволи да продължат напред. В началото, в продължение на около осем километра, следваха пресъхнало русло на поток, а бусът подскачаше и дрънчеше. После се спуснаха по поредния полегат гребен, като удържаха ниски пънове и камъни, скрити в тревата. Минаваха часове. И неизбежното се случи. Вече караше Саул, Натали дремеше при все клаушкането, подскачането и люлеенето, неизбежно свързани с шофирането през пресечена местност. Последният невидим камък се намираще на половината път по стръмен склон, който бусът катереше на втора скорост. Предният мост по незнаен начин мина над него, но назъбеният камък откъсна маслопровода, разби висящите части на скоростната кутия и ги остави увиснали на каквото беше останало от задната броня.

Саул пропълзя под колата с фенерче и се измъкна след половин минута.

– Дотук бяхме – докладва. – Сега сме пеша!

Натали беше прекалено уморена да се разплаче, твърде уморена дори да изпита порив за плач.

– Какво ще вземем? – попита.

Саул освети вътрешността на буса с фенерчето.

– Парите – реши. – Раницата. Картата. Малко храна. Пистолета, тъй мисля... – погледна двете карабини. – Има ли причина да ги взимаме с нас?

– Ще стреляме ли по невинни полицаи? – осведоми се Натали.

– Не.

– Тогава да оставим и пистолетите – тя огледа озарената от звездите нощ и тъмната стена на хълма и дърветата над тях. – Знаеш ли къде се намираме, Саул?

– Тръгнали бяхме към Мюриета – отвърна той, – но завивахме

толкова пъти, че си нямам и най-бегла представа къде сме в момента.

– Те ще успеят ли да ни проследят?

– Не в тъмното... – той погледна часовника си. Беше четири сутринта. – Когато се съмне, ще открият по кой път сме тръгнали. Първо ще претърсят горските пътища. Рано или късно някой ще забележи буса от въздуха.

– Има ли смисъл да се опитваме да го замаскираме?

Саул погледна към хълма. До най-близките дървета имаше стотина метра. Щеше да им трябва остатъкът от нощта да начупят достатъчно борови клони, че да покрият корпуса... а трябваше и да ги пренесат.

– Не – отвърна. – Нека просто си съберем багажа и да тръгваме! Двайсет минути по-късно те пхтяха и се задъхваха по пътя нагоре към хълма, Натали бе натоварена с раницата, а Саул носеше тежкото куфарче, пълно с пари, и папките, които отказа да изостави. Когато стигнаха дърветата, спътничката му помоли:

– Спри за малко!

– Защо?

– Защото трябва да ида до тоалетната, ето защо! – тя порови в раницата за салфетки, взе фенерчето и тръгна през дърветата.

Саул въздъхна и седна върху куфара. Откри, че стига да си затвори очите, задрямва за броени секунди – и всеки път, когато задрямваше, един и същи образ изплуваше на повърхността на съзнанието му: Ричард Хейнс, с побеляло лице и изненадано изражение, устните му мърдат, но звукът се чува по-късно, като в зле озвучен филм. „Помогни ми. Моля!“.

– Саул?

Той се събуди стреснато, издърпа колта, който бе взел със себе си, и изтича към горския масив. Натали се намираще на десетина метра навътре в гъсталака и прокарваше фенерчето по лъскава червена „Тойота“ с двойно предаване, напомняща на външен вид британски „Лендроувър“.

– Да не сънувам? – попита тя.

– Ако сънуваш, значи споделяме един и същ сън – уточни Саул.

Колата беше толкова нова, че мястото ѝ сякаш бе на подиума в изложбената зала. Той прокара фенерчето си по земята; нямаше път, но се виждаше откъде е минало превозното средство, за да го вкарат под дърветата. Изпробва вратите и задния капак: всички бяха заключени.

– Виж! – отбеляза Натали. – Има нещо под чистачката! – тя издърпа парчето хартия и го вдигна под лъча на неговото фенерче. – Бележка е:

„Скъпи Алън и Сузана няма проблем да стигнете. На лагер сме на пет километра надолу в Малката Маргарита. Донесете бирата. С любов, Хийгър и Карл“. – Тя светна с фенерчето през задния прозорец. В товарното отделение се виждаше опаковка бира „Коорс“. – Възкликна – Супер! Дали да не я вържем на късо и да се махнем оттук?

– А знаеш ли как се пали кола без ключ? – полюбопитства Саул и отново седна на куфара си.

– Не, но по телевизията изглежда много просто!

– На екрана всичко е просто – отвърна той. – Преди да тръгнем да си играем със системата на запалването – която вероятно е електронна и извън нищожната ми способност да я надхитря – нека се замислим за момент. Как точно Алън и Сузана би трябвало да извадят бирата? Вратите са заключени.

– Втори комплект ключове? – предположи Натали.

– Може и тъй да е... но не е ли по-вероятно да има предварително уговорен тайник за първия комплект?

Ключовете се намериха на второто място, където погледна момичето – в тръбата на ауспуха. Ключодържателят беше нов като колата и на него бе изписано името на дилъра на „Тойота“ в Сан Диего. Когато отключиха вратата, миризмата на нова тапицерна и нова кола направо докараха Натали до сълзи.

– Смятам да, видя дали можем да я свалим спокойно по хълма – каза Саул.

– Защо?

– Ще трябва да прехвърля нещата, които ни трябва – експлозива и Детонаторите, както и ЕЕГ-оборудването.

– Смяташ, че ще ни потрѣбват отново?

– Нужни са ми за биологичната част от работата – запъна се психиатърът. Отвори ѝ вратата, но Натали отстъпи назад. Попита я: – Нещо не е наред ли?

– Не, просто ме прибери, когато се върнеш обратно по хълма.

– Да не си забравила нещо? – попита Саул.

Спътничката му изсумтя.

– Един вид. Забравих за какво тръгнах всъщност!

Натъкнаха се на блокада. С двойното си предаване тойотата спокойно минаваше дори и по пресечен терен, пък и само на три километра по-нататък те се натъкнаха на груби коловози, които се превърнаха в черен път, който пък водеше до друг, насипан с чакъл. Някъде преди

изгрев осъзнаха, че от известно време карат успоредно на висока телена ограда и Натали извика на Саул да спре, докато тя огледа знака, поставен на два метра височина: ПРАВИТЕЛСТВЕНА СОБСТВЕНОСТ НА САЩ – НЕ ПРЕМИНАВАЙ!!! – ПО ЗАПОВЕД НА КОМЕНДАНТА, ЛАГЕР „ЛЕНДЪЛТЪН“, ВОЕННОМОРСКИ СИЛИ НА САЩ.

– Изгубили сме се повече, отколкото предполагахме – отбеляза Саул.

– Амин – отвърна Натали. – Искаш ли още една бира?

– Засега не!

Натъкнаха се на блокадата на около два километра нататък по асфалтовия път, на един хвърлей от малкото селище фалбрук. Веднага щом стигнаха настлания път, Натали се сви в пространството между предната и задната седалки, придърпа над главата си синьо войнишко одеяло и се опита да се намести удобно върху буцата на предавателната кутия.

– Няма да продължи дълго – обеща Саул, като подреди снаряжението и опаковката с бира върху малкото ѝ свободно пространство. – Те търсят млада чернокожа и неидентифициран мъж, пътуващи в тъмен микробус. Надявам се, че един кротък старец в новата си тойота ще ги измами. Как мислиш?

Натали само изсумтя в отговор.

Той я събуди пет минути по-късно, когато приближиха полицейска пътна блокада. Една самотна патрулна кола стоеше напреди на пътя, а двама сънени офицери пиеха кафе от метален термос, застанали близо до задния калник на колата си. Саул вкара тойотата в тясната ивица и спря.

Единият офицер остана зад полицейската кола, а другият прехвърли чашката си в лявата ръка и тръгна бавно към колата.

– Добро утро! Ласки кимна.

– Добро утро, офицер. Какво става?

Патрулният се наведе да погледне през прозореца. Втренчи се в купчината снаряжение отзад.

– От резервата ли идвате?

– Аха – отвърна Саул. Тенденцията на виновните, както знаеше, беше да приказват твърде много и да предлагат прекомерно количество обяснения за всичко. Когато за кратко бе работил с полицията в Ню Йорк като консултант върху случая с убийствата на Сина на Сам, полицейският лейтенант – експерт по разпити – му каза, че винаги хваща умните виновни, поне же те бързо измислят хубави, смислени истории. –

„Невинните хора имат склонност към подозрителни несъответствия“ – казваше лейтенантът.

– Там горе, само една нощ? – попита офицерът и се премести малко по-назад, за да надникне към пространството, където лежеше Натали, затрупана под одеяло, раница и опаковка бира.

– Две – поправи го Саул. Погледна към другия полицаи, който пристъпи към партньора си изотзад. – Какво става?

– На лагер ли сте били? – любопитства ченгето. Отпи от кафето си.

– Ахъ – отвърна психиатърът, – и да изпробвам новата колица с двойно предаване.

– Прекрасна е – съгласи се щатското ченге. – Чисто нова, а? Ласки кимна.

– Откъде я купихте?

Саул му каза името на дилъра, гравирано на ключодържателя.

– Къде живеете? – попита ченгето.

Той се поколеба за миг. Фалшивият паспорт и шофьорската книжка, която му беше дал Джак Коен, даваха нийоркски адрес. Накрая каза:

– Сан Диего. Преместих се преди два месеца.

– В Сан Диего... къде точно? – полицаят преливаше от дружеско любопитство, но Саул забеляза, че дясната му ръка е отпусната на дървената дръжка на пистолета и че кожената обезопасителна ивица е разкопчана.

Ласки бе ходил в Сан Диего само веднъж – преди шест дни, когато Джак Коен ги бе прекарал по Междущатското. Напрежението му и умората от пътуването бяха толкова големи, че онази нощ всеки знак и звук му бяха оставили незабравимо впечатление. Можеше да си спомни поне три от табелите над изходите.

– Шерууд Истейтс – обясни. – „Спръс Драйв“ № 1990, точно след рампата за Линда Виста Роуд.

– О, да – кимна ченгето. – Зет ми държеше по едно време зъболекарски кабинет в Линда Виста. Близо до университета ли сте?

– Не много – отвърна Саул. – Както схващам, явно няма да ми кажете какво е станало.

Патрулният огледа задната част на тойотата, сякаш се опитваше да отгатне какво точно има в кутиите там.

– Някаква бъркотия горе към езерото Елсинър – призна. – Та къде казахте, че сте били на къмпинг?

– Не съм казал – отвърна Саул, – но бях на Малката Маргарита. И

ако не се прибера бързо вкъщи, съпругата ми ще изтърве църковната служба и ще загазя яко.

Ченгето кимна.

– Случайно да сте видели нагоре по пътя син или черен бус? – Нъц.

– И аз така си мислех. Няма свързващи пътища между тази област и околностите на езерото Куут. Ами някакви пешаци? Чернокожа жена? На около двайсет? И възрастен – може би палестинец?

– Палестинец ли? – изуми се Саул. – Не, не видях никой освен двойка младежи, бели, на име Хийтър и Карл. Те са горе на меден мезец. Постарах се да се държа по-далеч от пътя им. Да не би да става някаква бъркотия с близоизточни терористи?

– Може и тъй да е – съгласи се ченгето. – Търсим чернокожа и палестинец, и двамата носят истински арсенал. Не можах да не забележа акцента ви, господин...

– Гроцман – представи се Саул. – Саул Гроцман.

– Унгарец ли сте?

– Поляк – отвърна той. – Но съм американски гражданин от самото начало, точно след войната.

– Да, господине. Тези числа значат ли онова, което си мисля? Психиатърът погледна надолу към отпуснатата си на прозореца ръка. Беше с навит ръкав. Каза:

– Да, това е татуировка от нацистки концентрационен лагер. Патрулното ченге кимна леко.

– Досега не бях виждал. Господин Гроцман, наистина съжалявам, че ви забавих, но имам още един много важен въпрос!

– Да?

Полицаят отстъпи назад, положи отново ръка на револвера си и погледна към багажника на тойотата.

– Колко горе-долу струва една такава японска джунджурийка? Саул се разсмя.

– Според съпругата ми твърде много, полицай. Наистина ужасно много! – Кимна и на двамата и подкара нататък.

Минаха през Сан Диего и поеха на изток по Междущатско 8 към Юма, където паркираха тойотата на една странична уличка и обядваха в „МакДоналдс“.

– Време е да се сдобием с нова кола – реши Саул, докато отпиваш от млечния си шейк. Понякога се чудеше какво ли точно би казала неговата спазваща кошер баба, ако можеше да го види.

– Толкова скоро ли? – учуди се Натали. – Тук ли ще се учим как да палим кола без ключове?

– Е, ако много настояваш... – той се усмихна. – Но си мислех за полесен начин... – и кимна към една борса за коли втора употреба. – Можем да заделим част от трийсетте бона, които прогарят дупка в куфара ми.

– Добре – съгласи се спътничката му, – но нека вземем нето с климатик. През следващите ден-два ни предстои голямо пътуване през пустинята!

Напуснаха Юма в тригодишен шевролет-фургон с климатик, хидравличен волан, хидравлични спиращки и електрически стъкла. Саул два пъти изуми продавача – първия, когато попита дали има и електрически пепелници, и втория, когато плати първоначалната цена, без да се пазари. Беше добре, че не губиха време за покупката. Когато се върнаха до страничната уличка, където бяха оставили тойотата, групичка хлапета с кафеникава кожа тъкмо се занимаваха с чупене на страничния прозорец с камък. Те избягаха със смях и показаха на Саул и Натали среден пръст.

– Това щеше да е много сладко – отбеляза психиатърът. – Чудя се какво ли щяха да правят с пластичния експлозив и автоматичното оръжие!

Натали го погледна странно.

– Не ми каза, че си помъкнал и онази проклета карабина. Саул нагласи очилата си и се огледа.

– Ами, трябва ни малко повече преднина, отколкото този район може да ни осигури... Последвай ме!

Те подкараха към най-близкия търговски център, където той прехвърли цялото оборудване и остави ключовете в колата, при това при спуснат прозорец.

– Не искам да я чупят – обясни. – Просто да я откраднат.

След първия ден пътуваха само нощем и Натали, която винаги бе искала да обиколи югозападните щати, остана с бегли спомени, свързани само с яркото звездно небе, еднакво навсякъде над междущатските магистрали, както и за невероятните пустинни изгреви, които пръскаха фонтани от розово, оранжево и индигово в сивия свят, и блъскането и чукането на климатиците в малките мотелски стаи, миришещи на засто-ял цигарен дим и дезинфектанти.

Саул се затваряше все повече в себе си, като позволяваше на Натали да кара през повечето време, и спираше рано всяка сутрин, така че да може да прекара известно време, с папките и машините си. Когато стигнаха източен Тексас, той остана цяла нощ в задната част на буса, седнал със скръстени крака пред компютъра и ЕЕГ-машината, свързана с акумулаторната батерия, която беше купил от магазина на „Радио Шах“ във Форт Уърт. Натали дори не можеше да пуска радиото и колата, от страх да не го притесни.

– Нали разбираш, тета-ритъмът е ключът – казваше той няколкото пъти, когато изобщо говореше с нея. – Той е идеалният сигнал, непогрешим индикатор. Не мога да го генерирам лично, но мога да го преповтарям чрез биооборудването, така че знам показанията. Като се тренирам да реагирам на този първоначален алфа-пик, мога да си устроя собствен старт механизъм на постхипнотично внушение.

– По този начин ли действат техните... сили? – попита Натали. Саул нагласи очилата си и се намръщи.

– Не, всъщност не! Съмнявам се, че има начин действително да се наподобява такава способност, ако не я притежаваш лично. Би било интересно да се изпробва разнообразие от индивиди в контролирана...

– Тогава какъв смисъл има? – изстена Натали, разтреперана.

– Предоставя ни възможност... възможност – обясни психиатърът, – да създадем нещо като ранна предупредителна система в церебралния кортекс. С подходящата подготовка и достатъчно работа с оборудването за обратна връзка мисля, че мога да използвам появата на тета-ритъм, за да стартирам постхипнотични внушения и да си спомням данните, които съм запомнил.

– Данни ли?! Имаш предвид всички онези часове в Яд Вашем и Домът на борците от гетото...

– Лохамей ХаГета'от – поправи я Саул. – Да. Четейки досиетата, които Визентал ти прати, запомняйки снимките, биографиите и касетите, докато инициiram автоприпомняне в лек, самопредизвикан транс...

– Но какъв смисъл има да се споделя болката на всички онези хора, след като няма защита срещу тези умствени вампири? – поинтересува се Натали.

– Представи си апарат за прожекция на диапозитиви – отвърна психиатърът. – Полковника и другите имат способността да задействат тази неврологична прожекционна машина по желание и да поставят в нея свои снимки, да налагат собствената си организирана воля и суперерего върху онзи вързоп спомени, страхове и предубеждения, които ние

наричаме личност. Аз проето се опитвам да пхна още снимки в машината.

– Но не си сигурен дали ще сработи?

– Не.

– И не смяташ, че би работило и при мен?

Той си свали очилата и потри гърба на носа си.

– Нещо подобно може да е възможно и при теб, Натали, но ще трябва да е уникално приспособено към собствения ти начин на живот, травмиращи преживявания и начини на съпреживяване. Не мога да създам хипнотични индукционни сесии, които да доведат до нужните... б-ъ-ъ... снимки.

– Но ако това нещо сработи при теб, няма да действа срещу никой от умствените вампири, с изключение на Полковника.

– Според мен – не. Само той споделя същия времеви период, нужен да облече в плът личността, която създавам... мъча се да създам... в тези емпатични сесии.

– И това всъщност не може да го спре? Само ще го обърка за няколко секунди, ако всички онези месеци в работа и ЕЕГ-дивотиите изобщо сработят?

– Точно така!

Натали поклати глава и се взря в двата тунела ярка светлина, които осветяваха безкрайната ивица асфалт пред тях.

– Тогава откъде накъде това ти коства толкова време, Саул? Ласки отвори папката, която изучаваше – младо момиче, бяло лице, ужасени очи, тъмно палто и шал. В горния ляв ъгъл на снимката се виждаха черните панталони и високите ботуши на войник от СС. Момичето се бе обърнало към апарата доста бързо, тъй че лицето ѝ бе силно размазано. В дясната си ръка носеше малка пътна мешка, а с лявата притискаше към гърдите си стара, ръчно изработена кукла. Половин страница машинописен немски и ситния ръкопис на Симон Визентал – само това придружаваше снимката.

– Дори ако се проваля, това си струва изгубеното време – каза тихо Саул Ласки. – Властимащите са получили своя дял от вниманието на света, пък макар и тази власт да бе показана чрез чистото зло. Жертвите си остават безименни. Те са хиляди. Лежат в масови гробове. Тези чудовища оплодиха нашия век с масовите гробове на жертвите си и е време безвластните да проимат имена и лица – и гласове! – той изключи фенерчето и се облегна назад. – Съжалявам! – каза – но манията ми може би замъглява здравия ми разум.

– Започвам да разбирам маниите – отвърна Натали.

Саул я погледна на приглушената светлина на таблото на автомобила.

– Все още ли искаш да измислиш своя версия? Тя се изкикоти нервно.

– Не се сещам за никакъв друг начин, а ти? Но с всеки изминат километър се плаша все повече.

– Не се налага да продължим нататък – възрази Саул. – Можем да идем до летището на Шремпорт и да излетим за Израел или Южна Америка.

– Не, не можем!

След малко той се съгласи:

– Права си, не можем.

Смениха си местата и Саул кара в продължение на няколко часа. Натали дремна. Сънуваше очите на Роб Джентри и шокирания му и невярващ поглед, когато острието се вряза в гърлото му. Сънуваше, че баща ѝ се е обадил в Сейнт Луис и ѝ е казал, че всичко това е грешка, че всички са наред и дори майка ѝ си е вкъщи, здрава и в добро състояние, но когато се прибра, къщата беше тъмна и стаите бяха пълни с лепкави паяжини, а в мивката се бе събрала тъмна гъста течност. Натали, внезапно превърнала се отново в малко момиченце, изтича разплакана в стаята на родителите си. Но баща ѝ не бе там, майка ѝ също, а когато нещо се надигна от поръсените с паяжини чаршафи, изобщо не беше нейната майка. Бе разлагаш се труп с лице – на практика череп със засъхнала, тук-там по него плът – на което сияеха очите на Мелани Фулър. И трупът се смееше.

Натали се събуди стресната, сърцето ѝ биеше до полуда. Бяха на междушатската магистрала. Навън май просветляваше.

– Призори ли е вече? – попита Натали.

– Не – отвърна Саул и гласът му бе натежал от умора. – Не още!

Навлизаха в Стария Юг и градовете представляваха съзвездия от предградия между изходите от магистралата: Джаксън, Меридиън, Бирмингам, Атланта. Напуснаха Междушатското в Огъста и се качиха на магистрала 78, която пресичаше южната трета на Южна Каролина. Дори нощем пейзажът се струваше познат на Натали – Сейнт Джордж, където бе ходила на летен лагер, когато беше на девет, онова безкрайно, самотно лято веднага след смъртта на майка ѝ; Дорчестър, където бе живяла нейната леля, преди да умре от рак през 1976-а; Съмървил, където

обичаше да ходи през неделните следобеди, за да снима някои от старите имения... Чарлстън.

Чарлстън!

Влязоха в града на четвъртата нощ от пътуването си, малко след четири сутринта, в онзи бездиханен час, когато човек наистина е най-паднал духом. За Натали познатите сцени от детството ѝ се появяваха изкривени и объркани; бедните, спретнати предградия на Сейнт Андрюз бяха някак безплътни – като зле прожектирани образи на неравен екран. Къщата и бе тъмна. Отпред нямаше знак „Продава се“, нито непозната кола на алеята. Натали нямаше и най-малка представа кой се е занимавал с продажбата на собствеността и кой е собственик след внезапното ѝ изчезване. Погледна към странно познатата къща с малката ѝ веранда, където само допреди пет месеца тримата със Саул и Роб бяха обсъждали онази глупава история за умствените вампири и пиеха лимонада. Не изпита и най-слабо желание да влезе вътре. Почуди се кой ли е наследил снимките на баща ѝ – Кънинггам и Милито, както и собствените скромни снимки на татко – и остана изумена да открие, че очите ѝ внезапно се изпълват със сълзи. Продължи нататък по улицата, без да намалява скоростта.

– Не е задължително да навлизаме в Стария квартал още тази нощ – предупреди я Саул.

– Напротив, налага се – отвърна Натали и продължи на изток, през моста и към стария град.

Само една лампа светеше в къщата на Мелани Фулър – в старата и стая, на втория етаж. Не беше електрическа крушка, не беше дори и пламък на свещ, а болезнено пулсиране на слабо зелено сияние: като извратена флуоресценция от гниещо дълбоко в блатния мрак дърво.

Натали стисна здраво волана, за да спре треперенето си.

– Оградата отпред е била заменена с тази висока стена и двукрила порта – отбеляза Саул. – Тази къща е цяла крепост!

Момичето гледаше как бледозеленото сияние пулсира и се лее през капациите и сенките.

– Не знаем дали е тя – допълни психиатърът. – Информацията на Джак беше от втора ръка и с неколкоседмична давност.

– Тя е – отвърна Натали.

– Да вървим – подкани я Саул. – Уморени сме! Ще намерим къде да посним днес и утре ще потърсим място, където да разтоварим нещата си, за да няма възможност да ни безпокоят.

Натали превключи буса на скорост и бавно се отдалечи по тъмната

улица.

Намериха евтин мотел в северния край на града и спаха като мъртъвци в продължение на седем часа. Натали се събуди по обед, чувстваше се обърквана и уязвима, като че ли още не бе напуснала света на обърканите и трескави сънища, в които ръце посягаха да я сграбчат през счупените стъкла на незнайни прозорци.

И двамата бяха уморени и раздразнителни, почти не говореха, купиха си пиле на грил и ядоха в парка в Северен Чарлстън, близо до реката. Денят беше горещ и влажен, а слънчевата светлина им се струваше ярка като лампите в операционна зала.

– Струва ми се, че не бива да ходиш посред бял ден – каза Саул. – Някой може да те познае!

Натали сви рамене.

– Те са вампири, пък ние да ставаме нощни скитници? Не ми се струва редно.

Психиатърът се смръщи през слънчевото сияние над водата.

– Доста си мислих за заместника и пилота.

– Какво по-точно?

– Ако не бях накарал заместника да се обади на Хейнс, пилотът още щеше да е жив – обясни той.

Натали отпи от кафето си.

– Да, също и Хейнс.

– Така е, но с времето осъзнах, че ако се налагаше да жертвам и пилота, и заместника, щях да го направя. Само за да се добера до третия човек...

– Той уби семейството ти – уточни спътничката му. – Опитва се да убие и теб.

Саул поклати глава.

– Това просто не е от значение – обясни. – Не виждаш ли накъде води всичко това? В течение на двайсет и пет години обвинявам палестинските терористи с техните шарени шамии, задето посягат сяпко на невинните, понеже са твърде слаби да се изправят и да се бият открито. Сега ние използваме същата тактика, понеже също сме твърде слаби да се изправим лице в лице с тези чудовища.

– Глупости – отвърна Натали. Гледаше едно семейство – петима души – които си правеха пикник край водата. Майката предупреждаваше малкото детенце да стои далеч от брега на реката. – Не използваш заредена с взрив кола или бус с картеница. Не ние убихме онзи пилот –

Хейнс е виновен!

– Ние предизвикахме смъртта му – възрази Саул. – Замисли се за миг, Натали. Нека приемем, че всички те – Барент, Харъд, онази Фулър, Полковника... всички те... да речем, се намират на борда на пътнически самолет с поне стотина невинни цивилни. Ще пожелаеш ли да го сва-
лиш с една бомба?

– Не.

– Помисли по-добре – настоя той. – Тези чудовища носят отговорност за смъртта на стотици – не, на хиляди! И смъртта на още стотина невинни ще приключи този кошмар. Завинаги. Няма ли да си струва?

– Не – твърдо каза Натали. – Не става по този начин! Саул кимна.

– Права си, не става така. Като мислиш с пренебрежение за жертвите, ставаш един от тях. Но подценявайки живота на пилота, ние вече тръгнахме надолу по този път.

Негърката раздражено се надигна.

– Какво се опитваш да сториш, Саул? Говорихме за това в Тел Авив, в Йерусалим, в Кесария. Знаехме какви са рисковете. Виж, баща ми беше невинна жертва. Роб също – както и Аарон, Дебора и близначките... и Джек, и... – тя спря, скръсти ръце и погледна към водата. – Какво целиш? Саул също се изправи.

– Прецених, че няма да продължиш със следващата част. Натали се обърна и се втренчи в него.

– Ти си луд! Това е единствената ни възможност да се докопаем до тях!

– Глупости – отвърна психиатърът. – Просто не сме измислили по-хитър начин... все още. Но ще успеем. Бързахме прекалено много!

– Бързали сме прекалено много ли? – извика тя. Семейството до водата се обърна към нея. Тя понижи глас, но заговори с настоятелен шепот. – Твърде много сме бързали? ФБР и половината ченгета в страната ни търсят. Знаем момента – единствения момент – когато всичките тези кучи синове ще се съберат на едно място. С всеки изминал ден те стават все по-силни и по-предпазливи, а ние – по-слаби и по-ужасени. Сега сме само ние двамата и аз се страхувам толкова много, че след още една седмица изобщо няма да съм способна на нищо... и ти ми казваш, че прекалено много сме бързали! – при последните си думи тя вече викаше с пълен глас.

– Добре – съгласи се той, – но реших, че не е задължително да бъдеш точно ти!

– За какво ми говориш? Разбира се, че трябва да съм аз. Решихме го

още във фермата на Давид.

– Но сгрешихме – отреза Саул.

– Тя ме помни!

– Е, и? Ще трябва да я убедим, че е бил пратен втори емисар.

– Ти, а?

– Има смисъл.

– Не, няма – озъби се Натали. – Ами всичките онези купища факти и числа, дати и смърти, както и места, които запомням от Свети Валентин насам?

– Те не са чак толкова важни – отвърна психиатърът. – Ако тя е луда, както подозираме, логиката почти няма да ѝ повлияе. А ако е с всичкия си, фактите ни са прекалено малко и историята ни е доста тромава.

– О, страхотно, проклет да си! – изръмжа негърката. – В продължение на пет месеца си затягам болтовете на смелостта до отказ, само за да се опитам да сторя подобно чудо, а сега ми разправяш, че не било нужно и нямало да сработи и бездруго.

– Не съм казал такова нещо! – възрази Саул. – Просто споменах, че би трябвало да заделим време да обмислим алтернативите и че не вярвам, че ти си нужният човек, който да го стори, все едно какъа е случаят.

Натали въздъхна.

– Добре. Какво ще кажеш да не говорим за това до утре? Уморени сме от пътуването. Нуждая се от една нощ нормален сън!

– Добре – съгласи се Саул. Хвана я за ръката и леко я стисна, докато се връщаха обратно към колата.

Решиха да платят двуседмичен наем в мотела за бунгало с две съседни стаи. Саул пренесе биооборудването си за обратна връзка и работи върху него до девет, когато Натали го накара да спре и да хапне от вечерята, която тя беше сготвила.

– Става ли? – попита тя. Ласки поклати глава.

– Възвратните процедури невинаги са успешни и в най-леките случаи. А този не е лек. Убеден съм, че нещата, които съм заредил в паметта си, са готови да бъдат извикани чрез постхипнотично внушение, но не мога да задействам спусъчния механизъм. Тета ритъмът просто не може да се възпроизведе и не съм способен да стимулирам алфа-пика!

– Значи цялата работа е отишла на вятъра – заключи Натали.

– Засега да – съгласи се Саул.

– Ще си лягаме ли? – попита го тя.

– По-късно – отвърна той. – Смятам да поработя върху това поне още няколко часа.

– Добре – прие момичето. – Ще направя кафе, преди да се оттегля в стаята си.

– Чудесно!

Тя отиде в малкия кухненски бокс, свари вода на котлона, сипа по една допълнителна половин лъжичка във всяка чаша с кафе, за да го направи адски-силно и внимателно разбърка в него точната доза фентиазин, която Саул ѝ бе показал в Калифорния, в случай че се наложи да упоява Тони Харъд.

Саул се намръщи малко, когато отпи първата глътка.

– Как е? – попита Натали и си глътна от собствената си чаша.

– Хубаво и силно – отвърна той. – Точно каквото го харесвам. Ти най-добре върви си лягай. Може да постоя до късно!

– Добре – съгласи се тя, целуна го по бузата и мина през вратата към съседната стая.

Трийсет минути по-късно се върна тихо, облечена в дълга пола, тъмна блуза и светъл пуловер. Саул бе заспал в зеленото пластмасово кресло, компютърът и ЕЕГ-то още бяха включени, а в скута му имаше купчина с папки. Натали изключи оборудването, постави папките на масата – и кратката си бележка върху тях – свали очилата на психиатъра и го зави с тънко одеяло. Преди да излезе, нежно го стисна за рамото.

Натали се увери, че в колата не е останало нищо ценно. Експлозивът бе прибран в килера на стаята ѝ, детонаторите – в този на Саул. Тя си спомни за ключа от мотела и го занесе в стаята си. Не взе нито чантичка, нито паспорт – нищо, което може да разкрие допълнителна информация.

Караше внимателно към Стария квартал, като се подчиняваше на светофарите и спазваше ограничението за скоростта. Паркира фургона близо до ресторанта „При Хенри“, точно където беше казала на Саул в бележката, че ще я остави. Извървя пеша няколкото пресечки до къщата на Мелани Фулър. Нощта бе тъмна и влажна, тежките листа сякаш се бяха сговорили да се съберат над главата ѝ, да задушат звездната светлина и да изпият кислорода.

Когато стигна до къщата на Фулър, не се поколеба. Високата порта беше заключена, но имаше орнаментирано чукало. Натали удари с метала по метал и изчака в мрака.

С изключение на зеленото сияние в стаята на Мелани Фулър, нямаше други лампи. Не светнаха и впоследствие, но след минута двама

мъже се приближиха в мрака. По-високият от двамата вървеше напред – безкосместа планина плът с мънички очички, разфокусиран поглед и микроцефален череп, присъщ за хората със сериозно умствено изоставане.

– Какво искаш? – промърмори той. Всяка дума беше натъртена, сякаш бе създадена чрез развален звуков синтезатор.

– Искам да говоря с Мелани – обяви високо Натали. – Кажй й, че Нина е тук!

Нито един от двамата не помръдна и мускул в продължение на повече от минута. Насекомите издаваха разни звуци под дърветата и нощна птица извистя по пътя си от една висока палма близо до обзорния прозорец на втория етаж на къщата. На няколко пресечки по-нататък еднократно изпищя сирена – задавен звук на болка – и замлъкна. Натали се съсредоточи в това да устои права на крака, омекнали от страх.

Най-накрая едрият мъж заговори.

– Ела! – той отвори портата с едно завъртане на ключа и рязко дръпване, след което издърпа и момичето вътре в двора. Заключи зад нея.

Някой отвори предната врата отвътре. Отвъд Натали съзря само мрак. Влезе в къщата, крачейки бързо между двамата мъже, а дясната й ръка все още беше приквасена в хватката на гиганта.

54 Мелани

Тя каза, че Нина я праща.

В първия момент толкова се изплаших, че свих всичките си умствени пипала, опитах се да изпълязя от леглото си, дясната ми ръка и крак подаваха и аз влачех мъртвата си половина като купчина гнило месо... Иглите се извадиха от вените ми, изпопадаха стойки. За малко дори изгубих контрол върху всички тях – Хауърд, Нанси, Къли, доктора и сестрите, негърчето, което още стоеше в мрака в задния двор с касапския нож в ръка... Но след това се успокоих, оставих тялото си да застине, присвито в покой, и отново поех контрола.

Първата ми идея бе да оставя Къли, Хауърд и цветнокожото хлапе да я довършат в двора. Можеха да използват вода от фонтана, за да измият всички петна от плочките. Любимият ми „праплеменник“ щеше да занесе трупа до гаража и да увие останките в завеса за баня, за да опази

чист багажника на кадилака на доктор Хартман. Къли пък можеше да я откара по задните улички до буницето за има-няма пет минути.

Но не разполагах с достатъчно сведения. Още не. Ако наистина я прашаше Нина, трябваше да науча повече. Ако пък не беше Нина, исках да узная кой точно я е пратил, преди да предприемем нещо.

Къли и Хауърд я пузнаха в къщата. Доктор Хартман, сестра Олдсмит, Нанси и госпожица Сиуъл се събраха наоколо, а Марвин остана да пази отвън. Джъстин ми правеше компания горе в спалнята.

Негърката, която твърдеше, че е изпратена от Нина огледа фойето на къщата, след което хвърли поглед към семейството ми.

– Тъмно е – каза със странен, писклив глас.

Вече много рядко използвах лампите. Познавам къщата си толкова добре, че мога да се оправя в нея и с превръзка на очите, тъй че членовете на семейството ми нямат особена нужда от електрическите крушки – като изключим моментите, когато ми четат, а тук горе меката, приятна светлина от мониторите на медицинското оборудване обикновено е достатъчна.

Ако това чернокожо момиче говореше от името на Нина, то ми се стори странно, че Нина още не е свикнала с мрака. В ковчега ѝ със сигурност щеше да е повече от тъмно. Ако момичето лъжеше, то тя скоро щеше да се запознае с тъмнината.

Доктор Хартман заговори от мое име:

– Какво искаш, момиче?

Негърката облиза устни. Къли ѝ бе помогнал да седне на дивана. Члеиовете на семейството ми стояха прави. Тук-там по белите им лица и ръце падаха напречни бледи ивици светлина, но както се вираше в нас, сигурно повечето от семейството ми са ѝ изглеждали като тъмни купчини.

– Дойдох да говоря с теб, Мелани – заяви момичето. В гласа ѝ се долавяше странен мек акцент, много различен от начина на говорене на Нина.

– Тук няма човек с такова име – обади се доктор Хартман в мрака. Негърката се разсмя. Дали долавях следа от дрезгавия смях на Нина в този звук? Изстинах при тази мисъл.

– Знам, че си тук – каза тя. – Точно както знаех къде да те намеря във Филадельфия.

Как, наистина, ме беше намерила тя? Зад гърба на момичето вдигнах огромните ръце на Къли над дивана.

– Не знаем за какво говорите, госпожице – съобщи ѝ Хауърд.

Момичето поклати глава. „Защо ли Нина би използвала негърка?“ – почудих се.

– Мелани – каза ми тя, – знам, че си тук. Знам, че не си добре. Дойдох да те предупредя.

Да ме предупреди за какво? В Грумбълторп шепотите ме бяха известили за опасността, но не споменаха за нея. Тя дойде по-късно, когато нещата тръгнаха зле. Чакай, не тя ме откри – аз я намерих! Винсент я беше хванал и ми я донесе.

И тя уби Винсент.

Ако това момиче наистина бе пратеник на Нина, вероятно най-добрият избор все още можеше да се окаже смъртта ѝ. По този начин Нина щеше да разбере, че с мен не бива да си играе и че няма да ѝ позволя да елиминира „компаньоните“ ми без съответната разплата.

Марвин все още чакаше в мрака отвън, въоръжен с дългия нож, който госпожица Сиуъл бе оставила на касапския тезгях. Навън щеше да е най-добре. Нямах да се наложи да се притеснявам за петна по килима или дъсчените подове.

– Млада госпожице – казах чрез доктор Хартман, – боя се, че никой от нас няма представа за какво говорите. Тук няма човек на име Мелани.

Къли ще ви изпрати!

– Почакайте! – изплака момичето, когато Къли я стисна за ръката и я дръпна. Той я обърна към вратата. – Почакайте малко! – добави тя с умолителен глас, който изобщо не напомняше на провлачения акцент на Нина.

– Довиждане – изрекохме петимата в унисон.

Цветнокожото момче чакаше точно до фонтана. Бяха минали седмици от последното ми Хранене.

Момичето се гърчеше в хватката на Къли и точно когато стигнаха до вратата, извика:

– Уили не е мъртъв!

Накарах телохранителя си да спре. Никой от нас не помръдваше. След малко казах чрез доктор Хартман:

– Какво беше това?

Негърката ни огледа високомерно и малко пренебрежително. Спокойно повтори:

– Уили не е мъртъв!

– Обяснете, моля – настоя Хауърд. Момичето поклати глава.

– Мелани, ще говоря с теб. Само с теб. Ако убиеш този куриер,

тогава няма да се опитвам да се свържа с теб отново. Нека хората, които се помъчиха да убият Уили и които планират да убият и теб, да си свършат работата спокойно. – тя се обърна и се взря към ъгъла, изгубила интерес, без да обръща внимание на огромната ръка на Къли, здраво стискаща я за рамото. Момичето изглеждаше ката машина, която някой е изключил.

На горния етаж Джъстин тихо седеше до леглото, а аз се гърчех в нерешителност. Сърцето ми гореше. Всичко това бе досущ като лош сън. Исках тази жена просто да си иде и да ме остави на спокойствие. Нина беше мъртва. И Уили беше мъртъв.

Къли я върна обратно през стаята и я настани на дивана.

Всички я гледахме.

Обмислих възможността да Използвам момичето. Понякога – често – по време на прехвърлянето в друго съзнание, през секундата на овладяване, споделям повърхностния поток мисли, които вървят заедно със сетивните усещания. Ако Нина Използваше тази тук, може би нямаше да мога да прекъсна дресировката ѝ, но поне щях да усетя присъствието на приятелката си. А ако не беше питомка на Нина, може би щях да доловя искрица от истинската ѝ мотивация.

Хауърд заяви:

– Мелани ще слезе веднага!

В мига, когато тя трепна – видима реакция, но така и не разбрах дали бе на страх или задоволство – се плъзнах в съзнанието на момичето.

Не срещнах съпротива. Бях се стегнала, за да се опитам да завзема контрола от Нина и липсата на противопоставяща се сила ме накара умствено да се препъна като човек в тъмното, облягащ се върху стол или шкафче, които не са на мястото си. Контактът бе кратък. Долових миризмата на паника, усещането „не отново“, което се среща често при Използвани преди хора, които не са били дресирани междувременно, а също и объркани мисли като бягащи животинки в мрака. Но нямаше смислени слоеве. Намерих откъс от образ – стар каменен мост с нагрети от слънцето блокове, който пресича странно море от пясъчни дюни и сенки. Нищо не ми говореше. Не можех да го свържа с никой спомен на Нина – в продължение на дълги години след войната не живеехме заедно и няхах представа какво е виждала и какво не.

Изтеглих се. Момичето се сгърчи, седна изправено и обиколи с поглед тъмната стая. Нина си възвръща контрола върху кукла, която се бори да се освободи, помислих си аз.

– Не го прави отново, Мелани – каза негърката и във властния ѝ тон

долових първото убедително ехо от Нина Драйтън.

Джъстин влезе в стаята, понесъл свещ. Пламъчето осветяваше изотдолу лицето на петгодишното момченце и играта на светлината придаваше на очите му отсенки на древност. И лудост.

Негърката го погледна – гледаше мен – като уплашен кон, който проследява приближаването на змия.

Поставих свещта на изисканата масичка за чай и погледнах към негърката.

– Здравей, Нина – казах.

Момичето примигна веднъж – бавно.

– Здравей, Мелани! Няма ли да ми кажеш „Здрасти“ лично?

– В момента съм леко неразположена – обясних. – Може би ще сляза долу, когато и ти решиш да дойдеш лично!

Чернокожата се усмихна лекичко.

– Трудничко ще ми се удаде да го сторя!

Светът се завъртя пред очите ми и за няколко секунди всичко, на което бях способна, бе само да запазя контрол върху хората си. Ами ако Нина не беше мъртва? Ако тя бе ранена, но не смъртоносно? Видях дупката в главата ѝ. Сините ѝ очи се бяха забелили. Патроните бяха стари. Ами ако куршумът е ударил черепа, дори пробил костта, но не е причинил на мозъка и повече вреда, отколкото инсултът – на мен?

По новините казаха, че била умряла. Чух го лично и прочетох името ѝ в списъка с жертвите.

Както и своето име.

Точно до леглото ми един от медицинските монитори започна да писука притеснено. Насилих се да успокоя дишането и сърцебиенето си. Писукането замлъкна.

От другите си гледни точки виждах, че изражението на Джъстин не се е променило за тези няколко секунди, които бяха минали. Петгодишното му личице още бе изкривено от подскачащото пламъче на свещта и изглеждаше като маска на млад демон. Мъничките му пантофи сочеха право към възглавницата на опакованото в калф кожено кресло, най-любимото на татко.

– Разкажи ми за Уили – наредих през Джъстин.

– Той е жив – обясни момичето.

– Невъзможно. Самолетът му се разби заедно с всички на борда.

– Всички освен Уили и двамата му спътници – поправи ме негърката. – Слезли са, преди да излети.

– Тогава защо ти ме нападна, след като знаеше, че не си успяла при

Уили? – изръмжах.

Момичето се поколеба за миг, преди да признае:

– Не аз свалих самолета.

Горе в спалнята сърцето ми се разтупка и на осцилоскопа блеснаха зелени пикове, които накараха мътната светлина в стаята да запулсира в унисон със сърдечния ми ритъм. Попитах:

– Кой тогава?

– Другите – отвърна тя тихо.

– Кои други?

Момичето си пое дълбоко дъх.

– Има една група други е нашата сила. Тайна група от...

– Нашата сила? – прекъснах я. – Способността ли имаш предвид?

– Да – поправи се тя.

– Глупости! Никога не сме се срещали с човек, който да притежава нещо повече от слаб повей от нашата Способност – накарах Къли да вдигне ръце в мрака. Вратлето й стърчеше от яката на тъмния й пуловер, право и тънко. Можех да го счупя като сухо клонче.

– Е, тези другите я имат – заяви цветнокожата уверено. – Те се опитаха да убият Уили. Опитаха се да убият и теб. Не се ли запита кой водеше войната там, в Джърмънтаун? Стрелбата? Хеликоптерът, който се разби в реката?

Как Нина бе научила за това? Как изобщо някой можеше да го знае?

– И ти може да си една от тях – казах лукаво. Момичето кимна спокойно.

– Да, но ако беше така, щях ли да дойда да те предупредя? Опитах се да те предупредя и в Джърмънтаун, но ти не искаше да ме чуеш!

Постарах се да си спомня. Дали негърката ме бе предупреждавала за нещо? Шепотите бяха толкова силни тогава; толкова трудно бе да се съсредоточавам върху друго...

– Ти и шерифът дойдохте да ме убиете – заявих.

– Не – главата на момичето помръдна леко, като на ръждясала марионетка. Барет Крамър на Нина се движеше така. – Шерифът беше пратен от Уили. Той също дойде да те предупреди!

– Кои са тези други? – попитах я.

– Знаменити хора – уточни тя. – Хора с власт. Хора с имена като Барент, Кеплър, Сътър и Харъд.

– Тези имена не ми говорят нищо – казах. Внезапно закрещях с треперливия петгодишен гласец на Джъстин. – Ти лъжеш! Ти не си Нина!

Ти си мъртва! Как можеш да знаеш за тези хора?

Момичето се поколеба, сякаш се чудеше дали да проговори.

– Познавах някои от тях в Ню Йорк – каза накрая. – Те ме убедиха да сторя онова, което... което направих!

Последвалото мълчание бе толкова напрегнато и мъчително, че и с осемте си източника можех да чуя гълъбите, които помръдваха на корнизата на обзорния прозорец на втория етаж. Накарах момчето отвън да прехвърли ножа от изтръпналата си дясна ръка в лявата. Госпожица Сиуъл отстъпи тихичко в кухнята и сега се върна, за да застане в сенките до вратата с чукалото за месо, скрито зад бежовата ѝ пола. Къли се размърда и в неговото алчно нетърпение долових отзвук от острозъбата жажда за насилие на Винсент.

– Те са те накарали да ме убиеш – казах, – и са обещали да елиминират Уили, докато се занимаваш с мен?

– Да – съгласи се тя.

– Но не успяха, ти също.

– Да.

– Защо ми разказваш всичко това, Нина? Така само те намразвам още повече.

– Те ме предадоха – отвърна тя. – Оставиха ме сама, когато ти дойде за мен. Искам да ги довършиш, преди да се върнат за теб!

Накарах Джъстин да се наведе напред.

– Каж ми, Нина – прошепнах. – Разкажи ми за старите времена!

Тя поклати глава.

– Нямаме време за това, Мелани!

Усмихнах се и вкусих слюнката, която овлажняваше млечните зъби на Джъстин.

– Къде се срещнахме, Нина? На чий бал бяхме, когато за пръв път сравнихме картите си за танци?

Негърката се разтрепери леко и вдигна тъмната си ръка към челото си.

– Мелани, спомените ми... има празноти... увреждането ми...

– Преди малко май изобщо не ти пречеше? – отрязах. – Кой дойде с нас на Дейниъл Айлънд на пикник, Нина, скъпа? Сигурно го помниш, нали така? Кой бяха нашите годеници през онова отдавнашно лято?

Момичето преглътна, ръката ѝ още бе опряна в слепоочието.

– Мелани, моля те, помня и после забравям... болката... Госпожица Сиуъл се приближи към негърката изотзад. Сестринските ѝ обувки с дебели подметки не издаваха нито звук по килима.

– Кой беше първият, който падна в Играта ни онова лято в Бад Ихл? – попитах, колкото да позволя на госпожица Сиуъл да извърви последните две беззвучни крачки. Знаех, че тази цветнокожа натрапница няма да отговори. Да видим дали ще може да имитира Нина, когато тялото ѝ остане седнало на дивана, а главата ѝ се търкули по пода. Може би Джъстин би бил доволен да си има нова играчка?

Негърката обаче заяви:

– Първа беше онази танцьорка от Берлин – казваше се Майер мисля – но не си спомням всички подробности, въпреки че ми се струва, че си я набелязахме от кафе „Заунер“, както винаги...

Спрях всички.

– Какво? – попитах невярващо.

– На следващия ден... не, беше два дни по-късно, сряда... беше онзи смешен дребен продавач на лед. Оставихме тялото в собствения му склад... висеше от онази желязна кука... Мелани, боли ме! Помня и после забравям! – момичето се разплака.

Джъстин се присви на ръба на възглавницата, скочи на пода и заобиколи масичката за чай, за да я потупа по рамото.

– Нина – казах, – съжалявам. Толкова съжалявам!

Госпожица Сиуъл направи час и го сервира в най-хубавия ми уеджуудски сервиз. Къли донесе още свещи. Доктор Хартман и сестра Олдсмит се качиха горе в спалнята да ме проверят, а Хауърд, Нанси и останалите се настаняха във фойето. Чернокожото хлапе остана в храстите навън.

– Къде е Уили? – попитах чрез Джъстин. – Как е той?

– Добре е – отвърна Нина, – но не съм сигурна къде точно се намира, понеже трябва да остане укрит!

– От онези хора, за които ти спомена, от тях ли се крие?

– Да.

– Защо те искат да ни наранят, Нина, скъпа? – Боят се от нас, Мелани!

– Че защо да се боят от нас? Не сме им сторили зло.

– Боят се от нашата... нашата Способност. И също така се боят да не ги разкрият, защото Уили... заради ексцесиите му.

Малкият Джъстин кимна.

– Уили също ли знае за другите?

– Така мисля – призна Нина. – В началото искаше да се присъедини към техния... техния клуб. Сега просто иска да оцелее!

– Техният клуб? – поинтересувах се.

– Имат си тайна организация – обясни чернокожата. – Място, където се срещат всяка година да ловуват предварително подбрани жертви...

– Да, ясно защо Уили е искал да се присъедини към тях – кимнах. – Сега можем ли да му се доверим?

Момичето се поколеба.

– Така мисля – каза накрая. – Но и да няма друго, ние тримата трябва да се поддържаме един друг за защита, докато тази заплаха отmine.

– Разкажи ми за тези хора – настоях.

– О, ще ти разкажа – съгласи се Нина, – но по-нататък. Друг път. Аз... лесно се уморявам...

Джъстин се усмихна с най-ангелската си усмивка.

– Нина, скъпа, кажи ми къде си в момента! Нека дойда при теб и да типомогна.

Момичето се усмихна и не каза нищо.

– Много добре – приех. – Ще се видя ли с Уили? – Вероятно – кимна Нина, – но ако сега не се срещнете, трябва да работим съвместно с него до назначеното време.

– Уречения момент ли? – Точно един месец отсега нататък. На острова... – момичето прокара отново ръка по челото си и по треперенето й познах колко е изтощена. Сигурно цялата енергия на Нина отиваше просто да накара момичето да се движи и да говори. Внезапно си предтавих трупа й, гниещ в мрака на гроба, и Джъстин потрепери.

– Кажи ми – настоях.

– По-късно – отвърна Нина. – Ще се срещнем отново и ще говорим за онова, което трябва да бъде сторено... как можеш да помогнеш, например. Но сега трябва да вървя!

– Много добре – казах и детското гласче не можа да скрие детинското разочарование, което изпитвах.

Нина – негърката – се изправи и бавно тръгна към стола на Джъстин, и нежно го целуна – целуна мен – по бузата. Колко пъти ми бе дала същата целувка на Юда, точно преди някое от предателствата й? Сетих се за последната ни Среща.

– Довиждане, Мелани! – прошепна тя.

– Довиждане засега, Нина, скъпа! – отвърнах.

Тя отиде до вратата, огледа се и в двете посоки, сякаш очакваше точно в този момент да пратя Къли или госпожица Сиуъл да я спрат. Ние всички седяхме усмихнати на светлината на свещите, с чашите за чай в скутовете си.

– Нина – обадих се, когато негърката стигна до вратата.

Тя се обърна бавно и ми напомни за котарака на Ани Бишгъп, когато Винсент най-сетне го сгащи в ъгъла в горната спалня.

– Да, скъпа?

– Защо прати тази негърка днес, скъпа? Момичето се усмихна загадъчно.

– Хей, Мелани, ти не пращаш ли редовно цветнокож слуга по задачи? Кимнах. Момичето излезе.

Навън черното хлапе с касапския нож се пхна по-навътре в храстите и проследи заминаването ѝ. Къли трябваше да излезе и да ѝ отключи портата.

Тя зави наляво и бавно тръгна по тъмната улица.

Накарах чернокожия да се промъкне тихо в сенките зад нея. Минута по-късно Къли отвори портата и го последва.

55

Чарлстън, вторник, 5-и май 1981 г.

Натали положи огромни усилия да измине първата пресечка. Когато зави зад ъгъла и домът на Фулър изчезна от полезрението ѝ, вече знаеше, че е изправена пред избора да остави коленете си да поддадат и да се срути на тротоара – или да побегне.

Побягна. Покри първата пресечка с бесен спринт, спря на ъгъла да погледне назад и мерна за миг тъмен силует който пресичаше някакъв двор, когато го осветиха фаровете на завиваща кола. Младежът ѝ изглеждаше смътно познат, но от това разстояние не можа да различи лицето или чертите му. Ясно видя обаче ножа в ръката му. Друг, по-голям силует, се мерна зад ъгъла. Натали продължи бежешком още една пресечка на юг и отново зави на изток, вече задъхана. Под ребрата ѝ гореше огън, бе уморена, но не обръщаше внимание на болката.

В карето, където беше оставила фургона, имаше повече лампи, но магазините и ресторантите бяха затворени, а тротоарите – пусти. Накрая Натали спря пред форда, отвори вратата откъм шофьора и се метна на предната седалка. За секунда-две я заля поток дълбока, изцяло нелогична паника, след като не намери ключовете на запалването и осъзна, че не носи чанта и няма джобове. Почти веднага си спомни, че е оставила

връзка под седалката. Саул да ги намери, когато дойде да прибере колата. Наведе се надолу да посегне за тях, но вратата откъм пътника се отвори и в колата се вмъкна някакъв мъж. Натали с усилие задави писъка в гърлото си, докато се изправяше и вдигаше юмруци в инстинктивна реакция.

– Аз съм – предупреди я Саул. Нагласи очилата си. – Добре ли си? – О, Иисусе! – изпъшка тя. Опипа отдолу, намери ключовете и запали колата. Двигателят изрева. Една сянка се отлепи от боклуците и изтича по улицата на двайсетина метра от тях.

– Дръж се! – извика Натали. Включи на скорост с трясък и стрелна колата по улицата, ускорявайки до сто километра в час, а още не бяха стигнали края на карето. Преди младежът да отскочи встрани, фаровете го осветиха за две секунди.

– Боже мили – простена Натали, – видя ли кой беше това?

– Марвин Гейл – отвърна Саул. – Ти по-добре намали. Никой не ни преследва.

Тя забави малко и се качи на магистралата, която водеше на север. Откри, че се люлее на ръба между сълзите и смеха. Тръсна глава, разсмя се отново и се опита да овладее гласа си.

– Боже мили, стана, Саул! Стана! А аз дори не съм играла в училищните пиески! Стана. Не мога да повярвам! – тя реши да преглътне смеха си и откри, че вместо него в очите ѝ напират сълзи. Саул я стисна за рамото и тя го погледна за пръв път. В течение на една ужасна секунда бе напълно сигурна, че това е Мелани фулър, която я е надхитрила, че старото чудовище някак ги е открило, знае за плановете им и е успяло да овладее партньора ѝ, и...

Натали се отдръпна сепнато.

Саул озадачено я изгледа за миг, после поклати глава.

– Не, всичко е наред, Натали! Събудих се, намерих бележката ти и взех такси до „При Хенри“...

– Фенотиазинът! – прошепна негърката, почти неспособна да следи движението, и Саул едновременно.

– Не изпих всичкото кафе – поясни той. – Твърде горчиво беше. Освен това си го смесила в пропорция като за Антъни Харъд. Той е доста по-дребен от мен!

Натали го гледеше изпитателно. В част от съзнанието си се чудеше дали не откача.

Саул нагласи очилата си.

– Добре – заяви. – Нали решихме, че тези... твари... нямат достъп

до спомените. Идеята беше да те разпитам, но нека започнем с мен. Да ти опиша ли фермата на Давид в Кесария? Ресторантите, където сме ходили в Йерусалим? Накъде караше Джек Коен след Тихуана?

– Не – прошепна Натали. – Всичко е наред!

– А ти наред ли си?

Тя изтри сълзите си с пръсти и се засмя.

– О, Боже, Саул, ужасно беше! Цялата къща е тъмна като гроб, а онзи умствено недоразвит гигант и другото зомби ме въведеха в дневна или фойе, или както там го наричат, и там имаше половин дузина хора, които стояха на тъжно. Исусе, бяха като изправени там вкочанени трупове – онази жена бе закопчала накриво бялата си престилка и устата ѝ висеше отворена през цялото време... направо не можех да мисля, с всяка секунда все по-силно вярвах, че вече няма и да мога да говоря, гласът ми просто няма да се чуе, и тогава това малко... малко... нещо дойде със свещ. Беше по-лошо от Грумбълторп, по-лошо от кошмарите ми и очите му изглеждаха – ами, нейните очи бяха, Саул, луди, втрещени – о, Боже! Не съм вярвала в демоните, Сатаната или Ада, но тази малка твар идваше право от Данте или някой кошмар на Йеронимус Бош, а тя продължаваше да ми задава въпроси през него... Не можех да отговоря на нито един от тях и знаех, че тази сестра – това създание, облечено като сестра – дете стоеше зад мен, ще направи нещо, но после Мелани, всъщност малкото момче-демон, но беше самата Мелани, спомена Бад Ихл и съзнанието ми просто прещрака, Саул, просто прещрака, и всички онези часове четене и запомняне на досиетата, които Визентал беше събрал... спомних си танцьорката, онази от Берлин, Берта Майер, и след това бе лесно, но бях ужасена, че тя ще пита отново за ранните им години, само че не, Саул, мисля, че я спечелихме, мисля, че тя захапа вдицата, но бях толкова уплашена... – Натали спря, леко задъхана.

– Я да се отбием ето тук – предложи психиатърът и ѝ посочи един празен паркинг близо до „Кентъки Фрайд Чикън“.

Тя спря колата и нагласи скоростния лост на „стоп“, след което се пребори да овладее дишането си. Саул се наведе, улови я за брадичката и я целуна – първо по лявата буза, после по дясната.

– Ти си най-смелият човек, когото познавам, скъпа моя! Ако имах дъщеря, бих се гордял тя да бъде като теб!

Натали избърса и последните си сълзи.

– Саул, трябва да побързаме да се приберем в мотела и да вържем ЕЕГ-оборудването, както бяхме планирали. Трябва да ме разпиташ. Тя ме докосна... Почувствах го... беше по-страшно, отколкото онзи път,

когато Харъд... бе студено, Саул, студено и плъзгаво като... не знам... като нещо от гроба!

Психиатърът кимна.

– Тя мисли, че ти идваш от гроба. Можем само да се надяваме, че Достатъчно се бои от още една схватка с Нина, за да не се опита да те откъдне от предполагаемата ѝ Немезида³³.

Ако се кани да използва силата си върху теб, логично изглежда да го направи, докато сте в контакт.

– Способност – поправи го Натали. – Тя я нарече „Способността ни“, и съвсем ясно усетих главната буква... – огледа се със страх в очите. – Трябва да се върнем, Саул, и да изкараме двайсет и четири часовата карантина, както беше планирано. Трябва да ми зададеш въпросите, за да си сигурен, че аз... помня всичко!

Ласки се разсмя меко.

– Натали, ще включим ЕЕГ-телеметрията докато пиша, а ти ще спиш, но няма нужда да си играем на въпроси и отговори. Малкият ти монолог тук в колата ме убеди, че ти си онази, която винаги си била... и че си много смела и красива млада дама. Гушни се тук, а аз ще те сменя и ще карам!

Натали облегна глава на възглавницата, докато Саул изкара последните няколко километра до мотела им. Мислеше си за баща си – припомняше си спокойните мигове в тъмната стаичка или на вечеря с него – и онзи път, когато си поряза дълбоко коляното на една отломка ръждив метал зад къщата на Том Пайпър. Трябва да беше на пет или шест години – майка ѝ още бе жива – и изтича вкъщи, а баща ѝ я посрещна на двора, остави косачката да си бръмчи, където си беше, и тръгна срещу нея, втренчил шокиран поглед в крака ѝ и бялото чорапче, просмукано с червена кръв. Но тя не плака. Той я вдигна и я внесе през френския прозорец, като през цялото време ѝ повтаряше: „Смелото ми момиченце, смелото ми момиченце!“.

Така и беше. Натали затвори очи. Беше смела.

– Това е началото – заяви Саул. – Определено е началото! И е началото на техния край.

Все още със затворени очи и най-сетне успокояващ се пулс, Натали кимна и пак се сети за баща си.

33. Богиня на отмъщението в древногръцката мтология. – Бел. ред.

56 Мелани

На дневна светлина е по-трудно да повярвам, че Нина се е свързала с мен. Първата ми реакция бе на раздразнение и усещане за уязвимост, заедно са ме разкрили. Но това скоро избледня, заменено от чувство за възход и възобновена енергия. Когато и да представяше това момиче, тя ме бе подтикнала да мисля отново за бъдещето си.

Тази сряда, струва ми се беше пети май, негърката не се върна, тъй че аз предприех някои самостоятелни акции. Доктор Хартман обиколи от болница на болница, разумно обмисляйки възможността да се сдобим с нова резиденция, но всъщност проверяваше дали има някой дългосрочен пациент, който да съпада с медицинското описание на Нина. Не биваше да забравям собствения си таен престой във Филадельфия, така че доктор Хартман не разпитваше лекарския персонал или болничната администрация, а влезаше в болничните компютри и преглеждаше медицинските картони, историите на заболяванията и предписаните лекарства от гледна точка на инспекцията на болничните средства. Ловът продължи до петък, но все едно, нямаше следа от негърката или вест от Нина. До края на седмицата моят доктор бе протрил всички болници, сестрински домове и медицински центрове, снабдени с оборудване за подобно дълготрайно лечение, Също така провери градската морга. Оттам твърдяха, че тялото на госпожица Драйтън било разпознато и кремирано от изпълнителите на завещанието и – но това само потвърди възможността тя да е жива... или тялото и да е укрито... защото когато бързо опипах съзнанията на всеки от слухтелите в моргата, открих един – слабоволев мъж на средна възраст на име Тоуб – който със сигурност носеше умствените следи на човек който е бил Използван и след това са му наредили да забрави тази Употреба.

Къли започна да посещава чарлстънските гробища още същата седмица, търсейки гроб, който да е на по-малко от година и да съдържа трупа на Нина. Семейството ѝ произлизахе от Бостън, тъй че, когато претърсихме всички гробища в района на Чарлстън и не открихме нищо, пратих Нанси на север – не исках Къли да отсъства толкова време – и тя намери семейната крипта на Хоукинс в малко частно гробище в стария Северен Бостън. Тя влезе в криптата в петък вечер, след полунощ, и проведе внимателно претърсване с помощта на лост и кирка, закупени от „Кей Март“ в Кеймбридж. Родът Хоукинс беше там – общо

единайсет души, от които девет възрастни – но нито един не бе полаган в гробницата преди по-малко от половин век. През очите на госпожица Сиуъл се възря в счупения череп на онова, което трябваше да представлява бащата на Нина – ясно различавах златния зъб, с който се шегувахме – и се почудих, не за пръв път, дали наистина тя го е хвърлила под колелата на тролея през 1921-а, задето не са ѝ позволили да си купи сищото купе, което бе залегнало в сърцето ѝ онова лято.

Наличните Хоукинс онази нощ бяха само кости, пепел и отдавна изгнили останки от погребални савани, но за да се уверя напълно, накарах госпожица Сиуъл да счупи всички черепи и да надникне вътре. Не открихме нищо освен сив прах и насекоми. Нина не се криеше там.

Колкото и разочароващи да бяха тези издирвания, останах доволна, че мисля толкова ясно. Месеците на възстановяването ми донякъде ме бяха объркали, забавяйки обичайно острите ми възприятия за нещата, но сега усещах завръщането на предишния си интелектуален потенциал.

Трябваше да предположа, че Нина няма да пожелае да бъде погребана със семейството си. Тя мразеше родителите си и харесваше единствено сестра си, която почина млада. Не, ако Нина наистина беше мъртва, предполагам, щеше да избере място за почивка в някое новозакупено имение, може би дори тук в Чалстън, хубаво облечена и ежедневно поддържана, отпусната в подплатения лукс в криптата, сред доверен некропол от слуги на мъртвите. Признавам, че накарах сестра Олдсмит да облече най-хубавата си копринена рокля и да отиде до „Менсърд Хаус“ да обядва в тяхната Зимна градина, но не долових и следа от присъствието на Нина там – макар и чувството ѝ за хумор да беше изтънчено почти като моето, тя не би сглупила толкова, че да се върне на лобното си място.

Не искам да оставям впечателние, че седмицата ми е била претоварена с безплодни търсения на вероятно несъществуващата Нина. Взех практически предпазни мерки. В сряда Хауърд летя до Франция и започна подготовка за прехвърлянето ми там впоследствие. Фермерската къща изглеждаше почти същата, както и когато я напуснах преди осемнайсет години. Депозитната кутия в трезора в Тулон съдържаше френския ми паспорт, подновен и доставен от господин Торн само преди три години.

Знак за неизмеримо нарасналата ми Способност беше, че съм в състояние да приемам впечатления, получени от Хауърд, макар той да се намираще на повече от три хиляди километра от мен. В миналото

подобни дълги пътешествия можеха да предприемат само идеално дресираны помощници като господин Торн, но дори и те действаха по предварително програмиран начин и аз нямах възможност да ги контролирам пряко.

През очите на Хауърд се вирах в гористите хълмове на южна Франция, в овощните градини и оранжевите квадрати на покривите на селцето в долината близо до фермата ми и се чудех защо бягството от Америка ми се беше струвало толкова трудно.

Хауърд се върна в събота вечер. Всичко бе подготвено, за да можем той, Нанси, Джъстин и „майката инвалид“ на жена му да напуснем страната с едновременна готовност. Къли и останалите щяха да ни последват по-късно, освен ако не възникнеше нужда от защита в ариергарда. Нямаха намерение да губя медицинския си персонал, но ако се стигнеше до това, във Франция има прекрасни доктори и сестри.

Сега, когато пътят за бягство бе готов, вече не бях уверена, че искам да избягам. Мисълта за последна Среца с Нина и Уили не ми беше неприятна. Тези месеци на скитания, болка и изолация бяха допълнително притеснителни заради усещането за несвършена работа, което витаеше над мен. Телефонното обаждане на Нина на летището в Атланта преди шест месеца ме бе пратило в главоломно паническо бягство, но действителното пристигане на нейния куриер – ако момичето изобщо беше нейна пратеничка – не ме притесняваше чак толкова.

По един или друг начин, казах си, нещата ще се изяснят накрая.

В четвъртък сестра Олдсмит отиде в обществената библиотека и претърси всички източници за имената, които негърката бе споменала. Имаше няколко статии в списания и новоизлязла книга за изумителния милиардер Арнолд К. Барент. Чарлз Колбън се споменаваше в няколко книги за вашингтонски политици. Имаше и няколко тома за астроном на име Кеплер – очевидно погрешно търсене, тъй като човекът бе мъртъв от векове. Сестрата обаче не намери и дума за другите имена, които момичето ми бе дало. Книгите и статиите не ме убедиха в нищо. Ако негърката не бе пратена от Нина, тя почти със сигурност лъжеше. Ако пък беше пратена от Нина, струваше ми се също толкова вероятно да лъже.

В крайна сметка не бе нужен никакъв подтик от сдружение на хора с нашата Способност, за да накара Нина да се нахвърли срещу мен.

„Възможно ли е – почудих се, – смъртта да е увредила разума й?“

В събота се погрижих за последната подробност. Доктор Хартман

се бе занимавал с госпожа Ходжес и зет ѝ по време на покупката на къщата, която делеше нашия двор. Знаех къде живее тя. Знаех също така, че всяка събота сутрин кара сама до градското тържище, за да купува пресни зеленчуци – те ѝ бяха фетиш.

Къли паркира близо до колата на дъщерята на госпожа Ходжес и изчака старичката да излезе от тържището. Когато тя се появи с отрупани с пазарски торби обятия, той се приближи до нея и предложи:

– Госпожо, нека ви помогна!

– О – опъна се госпожа Ходжес, – не, аз мога...

Къли взе едната торба с покупки, стисна здраво лявата ѝ ръка и я заведе в кадилака на доктор Хартман, като я бутна на предната седалка така, както ядосан възрастен би настанил двегодишно детенце. Тя се блъскаше в заключената врата, опитвайки се да излезе навън. Телохранилителят ми се настани зад волана, посегна с ръка, огромна като главата на глупавата старица, и я стисна веднъж. Тя тежко се облегна на стъклото. Той провери, за да се убеди, че още диша и после подкара към къщи. Беше си пуснал Моцарт на стереото на колата и глупаво се опитваше да тананика в тон с музиката.

В неделя, 10-и май, негърката на Нина почука на портата малко след обед. Пратих Хауърд и Къли да я пуснат в къщата. Този път бях готова за посещението ѝ.

57

Остров Долман, събота, 9-и май 1981 г.

Натали и Саул напуснаха Чарлстън със самолет, малко след 7:30 сутринта. Беше първият път от четири дни насам, когато тя излезе без телеметричния комплект с ЕЕГ-то и се чувстваше странно гола – и свободна – сякаш наистина са я пуснали от карантина.

Малката „Чесна-180“ зави над залива на Чарлстън, насочи се към утринното слънце, после се наклони отново надясно, щом пресякоха зелените и сини води там, където заливът се слеваше с океана. Остров Фоли се появи под дясното им крило. Натали ясно виждаше къде крайбрежният воден път се връзва на юг през объркана паяжина от каналчета, заливи, естуари и крайбрежни блата.

– Колко остава, как мислиш? – подвижна Саул на пилота. Седеше на дясната предна седалка, Натали – зад него. Голямата, обвита в найлон торба бе поставена в краката ѝ.

Дарил Мийкс погледна към психиатъра, после се обърна през рамо и към негърката.

– Около час и половина – отвърна. – Ще е малко повече, ако духне вятър от югоизток.

Чартърният пилот изглеждаше точно както преди седем месеца, когато Натали се бе сблъскала с него на предната веранда на Роб Джентри – носеше евтини пластмасови слънчеви очила, моряшки обувки, рязани джинси и тениска с избелял надпис, който гласеше: КОЛЕЖ „УОБАШ“ На момичето все още ѝ се струваше, че Мийкс изглежда като малко по-млада и дългокоса версия на Морис Юдал.

Натали си беше спомнила името му и факта, че старият приятел на Роб Джентри е чартърен пилот, след което им потрябва само една проверка в Жълтите страници, за да намерят офиса му на малко летище северно от Маунт Плезънт, от другата страна на реката, точно срещу Чарлстън. Мийкс също си я бе припомнил и след няколко минути разговор – най-вече анекдоти от взаимните им спомени за Роб – се бе съгласил да заведе нея и Саул на обиколка над остров Долман. Очевидно бе приел обяснението им, че те двамата пишат статия за потайния милиардер К. Арнолд Барент и Натали беше сигурна, че пилотът им взима по-малко от обичайната си такса. Денят бе топъл и безоблачен. Ясно се виждаше мястото, където светлите крайбрежни води се сливаха с тъмнопурпурните дълбини на истинския Атлантически океан. В протежение на стотици километри нахъсан бряг зеленото и кафявото на Северна Каролина оредяваха към замъгления от горещината хоризонт на югозапад. По време на полета тримата почти не разговаряха – Саул и Натали бяха потънали в мислите си, а Мийкс се занимаваше с обичайните радиоповиквания до контролната кула и очевидно бе доволен просто да си лети в такъв прекрасен ден. Той им посочи два далечни шриха на запад. Полетният им план ги отвеждаше все по-навътре в морето.

– Хилтън Хед на големия остров – каза лаконично. – Любимо местенце за големите клечки. Никога не съм ходил там. Другата буца е остров Перис. Лагер на военноморските сили. Преди доста време ми отпущаха почивка там, с всички разходи за тяхна сметка. Тогава знаеха как да превръщат момчетата в мъже и мъжете – в работи... за по-малко от десет седмици. И все още знаят, ако съдим по слуховете.

На юг от Савана отново завиха към брега и през прозорците се

показаха дълги ивици пясък и зеленина, които Мийкс определи като островите Санта Катерина, Блекбиърд и Сапело. Той наклони самолета наляво, стабилизира го под ъгъл от 112 градуса и посочи към поредното възвишение на трийсетина километра по-навътре в морето.

– Туй е то остров Долман – обясни с престорено-пиратски акцент. Натали приготви апарата си – новичък „Никон“ с 300-милиметров обектив – и се облегна на страничния прозорец, използвайки монопод, за да стабилизира апарата. Бе приготвила много бърз филм. Саул положи клипборда и скищника в скута си и прерови диаграмите и картите, които беше взел от папката на Джек Коен.

– Подхождаме откъм северната му страна – подвикна Мийкс. – Ще приближим откъм морето, както ви казах, и ще заобиколим, за да погледнем към старото Имение.

Ласки кимна:

– Колко можеш да ни приближиш? Пилотът се ухили.

– Момчетата там наистина са големи нервачи. Технически, северната част на острова представлява голям резерват, включително главната писта на острова и тъй нататък, тъй че въздушните полети са ограничени. Но е факт, че голямата фондация „Наследство на Запада“ притежава цялото чудо и го пази, все едно е руска ракетна база. Едно кръгче е достатъчно и щом кацнете където и да е близо до брега, направо ви надъвкват задника и ви взимат лиценза от Агенцията за въздухоплаване веднага щом проверят регистрационните номера на самолета.

– Направи ли каквото предложихме? – попита Саул.

– Ахъ – отвърна Мийкс. – Не знам дали сте забелязали, но сума ти номера са майсторени с червено тиксо. То, значи, се отлепя, и хей ни на, имаме си друга регистрация. Добре, гледайте натам... – той посочи към яхта с високи мачти, която бавно се движеше на север, на около два километра източно от острова. – Това е една от техните охранителни лодки. С радар. Имат бързи патрулни катери, които сноват нагоре-надолу и ако някой беден глупак смята да отскочи до Долман за пикник и да погледа птичките, очаква го голяма изненада.

– Ами през юни, когато е в ход онзи лагер? – поинтересува се Саул. Мийкс се разсмя. Отвърна:

– Тогава в играта влизат Крайбрежната охрана и Флота. Нищо не може да се приближи до Долман по море, освен ако си няма покана. Според слуховете охраната има въоръжени реактивни хеликоптери, които обикалят въздушния район – ей сега ще ви го покажа по югозападната страна. Приятели ми казаха, че те свалят долу всеки лек самолет,

който се опита да приближи на повече от пет километра. Добре, ето го северния плаж. Това е единствената пясъчна ивица, като изключим плувния басейн около имението и летния лагер... – Мийкс се обърна да погледне Натали. – Надявам се, че сте готова, 'спойце. От тази страна ще се разходим само веднъж.

– Готова съм! – подвикна тя и започна да щрака снимки, докато ляха на сто и двайсет метра, на около половин километър от брега. Беше благодарна за автоматичното пренавиване и огромния филм, макар че по принцип ги употребяваше много рядко.

И двамата със Саул бяха изучавали картите на Коен на острова, но действителността беше по-интересна, макар че преминаваше покрай тях като мъгла от палми, плитчини и полууловени поробности. Остров Долман бе типичен за бариерните и морени острови, които се намират по принцип по-близо до брега. Представляваше грубо подобие на буквата Г, което се простираше под почти идеален ъгъл на север и юг. Бе дълъг тринайсет километра и половина и широк в основата си малко над пет, като се стесняваше до по-малко от километър там, където островът завиваше на север в основата на Г-то. Отвъд дългия бял плаж на северния край на острова, на източния му бряг се виждаха следи от морски плитчини, блата и диви субтропични гори, които изпълваха северната му третина. Трескав хаос от бели криле, излитащи от палмите и кипарисите, потвърди, че районът е необитаем и е чудесно убежище за дивите животни. Натали щракаше филма толкова бързо, колкото автоматичното пренавиване позволяваше, и успя да улови изгорели каменни руини в храсталците, разположени южно от каменист връх.

– Това са останките от старата робска болница – обясни Саул, поставяйки знак на картата си. – Гората е погълнала плантацията Дюбос отвъд нея. Също така има и гробище за роби някъде там... Виж, ето я охраняемата зона!

Натали вдигна очи от обектива. Земята се издигаше с приближаването им до основата на Г-то, гората все още бе много гъста и изглеждаше непристъпна, но постепенно отстъпваше на дъбове, кипариси и мура, вместо палми и тропически растения. Пред тях се мернаха ниски, полужаровени циментови постройки, които изглеждаха като бункерите по нормандския бряг, асфалтов път, черен и гладък между палмите, а после се появи район от около стотина метра, притиснат между високи огради – напълно лишена от каквато и да е растителност ивица минаваше напреки през целия остров. Изглеждаше така, сякаш земята е била павирана с остроъгълни черупки. Натали завъртя дългия обектив и направи

снимки.

Мийкс си свали слушалките.

– Леле, требе да чуете ония ми ти работи, дето ги крещи момчето от радарната кула! Колко зле, че радиото ми се повреди! – той се ухили на Саул.

Приближаваха простирания се от запад на изток участък от острова и пилотът зави стръмно, за да избегне прелитането право над него.

– По-високо! – подвикна му Саул.

Щом набраха височина, Натали получи значително по-добра видимост. Смени апаратите, като взе един „Рикох“, снабден с широкоъгълен обектив и без автоматично пренавиване. Въртеше филма колкото се може по-бързо и се надвеси над левия прозорец, за да щракне няколко снимки на дългия бряг, протегнал се назад по пътя, откъдето бяха дошли.

Северната страна на основата на Г-то изглеждаше така, все едно е друг остров: на юг от охраняемата зона се намираха дъбови и борови гори, а земята плавно се издигаше към гористите хъмове на надморска височина над двеста метра в далечния южен край. Имаше следи от внимателно облагородяване. Пътят продължаваше по протежение на брега, съвсем близо до плажа – идеално гладка панделка от асфалт, засенчен от палми и древни дъбове. Сред дърветата се мяркаха зелени покриви и докато се изравняваха на двеста метра, близо до центъра на острова се появиха наредени в кръг пейки на тревиста полянка.

– Бунгалата на летния лагер и амфитеатъра – обясни Саул.

– Дръжте се – отвърна Мийкс и те отново завиха рязко наляво, точно над нещо, което приличаше на пурпурна коса на риф, за да избегнат прелитането над изкуствения залив и дългия циментов кей в югоизточния край на острова.

– Не смятам, че ще започнат да стрелят по нас – ухили се пилотът, – но няма лошо да си излишно внимателен!

Отвъд залива завиха стръмно надясно, следвайки високия, каменист източен бряг. Мийкс кимна към един покрив по-далеч на юг, едва различим сред зелените корони на древните дъбове и живописните магнолии в най-високата точка на острова.

– Това е имението – обясни той. – Навремето е било плантацията на Вандерхуф. Старият пастор се оженил за пари. Построено е около 1770-а от кипарисови талпи. Има дваисет и една спални там на третия етаж... оцеляло е по време на четири урагана, земестресение и гражданската война. Има хеликоптерна площадка от тази страна на дърветата...

ето я полянката...

Чесната отново зави надясно и изгуби достатъчно височина, за да се понесе успоредно с върховете на белите скали, които свършваха като отрязани на шейсетина метра по-надолу в бесния прибой. Натали засне пет снимки с дългия обектив и две широкоъгълни. Имението се виждаше в края на дълга зелена пътека от дъбове; огромна, обветрена сграда с почти километър прилично окосена морава, водеща към вертикалния сход на скалите.

Саул провери картата си и се намръщи, гледайки към покривите на Имението, когато изчезнаха зад дъбовете.

– Там би трябвало да има път... или улица, която идва към имение-то от север...

– Алеята на живите дъбове – отвърна Мийкс. – Над два километра, права като стрела от пристанището до основата на хълма от другата страна на имението, където са градините. Но няма път. Става въпрос за тревиста пътека, широка десет метра. Минава между дъбове, високи по трийсет метра и на възраст над двеста години. На дърветата са закачени матови осветителни тела – като японски фенери... нощем се виждат от двайсет километра... когато пристигнат важни гости, ги прекарват нагоре по Алеята на живите дъбове към Имението именно нощем. Ето я и полосата! Бяха летели близо пет километра на запад покрай основата на Г-то и скалите се бяха снишили до нисък, каменист бряг, след което прераснаха в широк бял плаж и тогава пред очите им се появи самолетната писта: дълъг, тъмен шрих, насочен на североизток в гората.

– Идват със самолет, после получават обиколката по Алеята на дъбовете – обясни Мийкс. – Не е кой знае какво. Пистата е първокласна Тук вероятно кацат повече 727-ици, отколкото на ЛАКС. Дръжте се!

Те се наклониха стръмно надясно, а когато излязоха иззад югозападния ъгъл на острова, красивият плаж изчезна зад тях. Напред правата черта на Г-то бе съсипана от зигзагообразно вдлъбване и оградена охраняема зона, която минаваше навътре в острова покрай истмуса. Стоте метра пустош изглеждаха шокиращи на фона на тропическото изобилие: Берлинската стена, прерязваща рая. На север от охраняемата зона, по протежение на западната страна на острова, не се забелязваше и следа от сътворени от хората постройки, нямаше дори и руини, а живописните палми, морски мури и магнолии стигаха чак до ръба на прибой.

– И с какво обясняват охраняемата зона? – полюбопитства Саул. Мийкс сви рамене.

– Предполага се, че служи да отделя резервата от частното имение-

обясни той. – Истината е, че всичко туй е частно. По време на летния им лагер – глупаво название, нали? – вкарват тук вагони министър-председатели и експрезиденти. Държат наистина важните хора на юг от границата, за да улеснят работата на охраната. Не че целият остров не е охраняем. А ей онова там е западният катер на охраната... – той кимна наляво. – След още три седмици там ще има купища кораби и катери на крайбрежната охрана... цяла глутница. Дори ако стигнете до острова, няма да изкарате много време там. Навсякъде ще е пълно с агенти от тайните служби и с частни охраните ли. Но след като правите статия за Арнолд К. Барент, сигурно вече знаете, че този човек обожава да пази личния си живот в тайна.

Приближаваха северния край на острова. Саул посочи към него и отбеляза:

– Мястото ми се струва подходящо за кацане! Мийкс обърна към него слънчевите си очила.

– Виж, приятел, фалшивият полетен план би могъл да мине. Може дори да не ни хванат, че се мотаем по ръба на въздушното пространство на Барент. Но ако само едно колело на тоя самолет стъпи на онази писта, никога вече няма да си го видя!

– Не говоря за пистата – обясни Саул. – Плажът в северния край е прав и добре утъпкан, и ми се струва достатъчно дълъг за кацане.

– Ти си откачен – промърмори Мийкс. Намръщи се и нагласи нещо на контролното табло. Зад северния край на острова се виждаше океанът.

Саул извади четири петстотиндоларови банкноти от джоба на ризата си и ги постави на таблото за управление.

Пилотът поклати глава:

– Това няма да стигне и за крилото на нов самолет, пък и няма да плати болничните разходи, ако се спънем в някой камък или затънем в мек пясък.

Натали се наведе напред и стисна пилота за рамото.

– Моля ви, господин Мийкс! – надвика тя рева на двигателя. – Много е важно за нас!

Той се завъртя, за да може да я погледне.

– Това не е просто статия за списание, нали?

Тя се спогледа със Саул и после отново се съсредоточи върху пилота. Поклати глава.

– Не, не става дума за това.

– Да има нещо общо със смъртта на Роб? – попита той

подозрително.

– Да – кимна Натали.

– И аз така си помислих – съгласи се Мийкс. – Така и не останах доврлен от нито едно от проклетите обяснения за онуй, дет' Роб го е вършил във Филадельфия и за какъв дявол и ФБР са се забъркали в тая работа. Този милиардер Барент забъркан ли е?

– Така мислим – призна негърката. – Но ни трябва малко повече информация.

Мийкс посочи към плажа, над който минаваха.

– И ако кацнем тука за няколко минутки, ще ви помогна да откриете нещо?

– Може би – съгласи се Саул.

– Ох, мамка му – промърмори пилотът. – Ами, 'се си мисля, че сте терористи или нещо таквоз, но терористите никога не са ми причинили зло, а копелетата като Барент ме прекарват с години. Дръжте се!

Чесната зави силно надясно и постепенно се обърнаха, за да минат отново над северния плаж, този път на шейсет метра височина. Ивицата пясък бе широка само три метра в най-хубавия участък и точно на ръба и се издигаше истинска стена от растителност. В северозападния край на плажа няколко потока и оврага бяха прорязали дълбоки ивици.

– Не е повече от сто и двайсе' метра – подвижна Мийкс. – Трябва да кацна точно на ръба на прибоя и да се моля да не се натъкнем на дупка скала или нещо такова... – той провери контролните инструменти и победна към белите гърбици на прибоя и надвисналите корони на дърветата. – Вятърът е западен... – допълни. – Дръжте се!

Чесната отново зави стръмно надясно и полетяха над морето, губейки височина. Саул затегна колана на седалката си и се опря на таблото. На задната седалка Натали подсигури апаратите, пхна колта автоматик под широката си блуза, провери собствения си предпазен колан и се хвана по-здраво.

Мийкс намали скоростта така, че чесната падаше бавно, все едно е увиснала над вълните на изток от острова – поне за цяла минута. Саул видя, че траекторията им ще ги отведе по-скоро в прибоя, отколкото на пясъка, но в последната секунда пилотът даде на самолета малко газ и се плъзна странично над няколко скали, които светкавично добиха притеснителния размер на канари, към които се спускаха, след което лекото самолетче стабилно се приземи на мокрия пясък на три метра от тях.

Носът бързо се наклони, покрай предното стъкло блисна солена вода и Саул усети лявото колело да докосва пясъка, след което Мийкс,

целият настръхнал, бързо започна да дърпа газта, спирачката, контролния лост, елероните – всичко едновременно. Опашката се удари в земята и самолетът започна да забавя, но не достатъчно бързо, а приливните оврази, които бяха изглеждали толкова далеч от северозападния край на плажа, се втурнаха към тях през замъгления диск на забавящата перка. Пет секунди преди да хлътнат в първия овраг, Мийкс свали на земята и дясното колело – достатъчно ниско, че да хвърли пясък по прозореца откъм Саул – дръпна спирачките и газта така; че за да вдигне опашката и да я завърти. Стремително се пързалия в широк, плавен завой, който отлепи и лявото колело от земята и завъртя дясното на сантиметри от оврага и дюните, преди самолетът да спре с въртяща се на празни обороти перка. Предното стъкло бе обърнато право на изток по протежение на ивицата влажен плажен пясък, белязана с три успоредни линии, които изобщо не бяха прави.

– Три минути – обяви Мийкс, намалявайки газта. – Ще бъда в източния край на плажа и ако вятърът спре или забележа около Робския нос да идва катер – adios. Мацето остава в самолета да ми помогне да вдигна опашката при завоя.

Саул кимна, разкопча колана си и изскочи през вратата. Дългата му коса се вееше на вятъра и поривите от перката. Натали избута навън дългата, тежка торба, увита в найлонов плик, от който стърчаха кожени те й дръжки.

– Хей! – подвикна Мийкс. – Не каза нищо за...

– Тръгвай! – извика Саул и изтича към ръба на гората, близо до мястото, където изровеният от прибоя овраг изчезваше под гъстите корони на палмите и тропическата растителност.

Оказа се, че това е блато. Саул бе затънал до колене още на десетина метра от плажа, където плетениците на магнолиите и палмите отстъпваха на древни кипариси и гнили дъбове, обрасли с испански мъх.

От голямо гнездо на няколко метра от главата на психиатъра с трясък излетя орел-рибар, а нещо преплува на десетина крачки от дясната му страна, оставяйки широко V по пътя си; това накара Саул да си припомни казаното от Джентри за лова на змии в тъмнота Трите му минути почти бяха изтекли, когато той сне показанията на компаса си и реши, че е влязъл достатъчно навътре. Носеше тежката торба праметната през лявото си рамо и сега се огледа. Видя стар кипарис, белязан от огън и светкавица; долните му два клона надвисваха над мътната вода като протегнати ръце на пиращ мъж. Задрапа към него и затъна до кръста,

преди да стигне масивния му ствол. Ударът на светкавицата бе отворил назъбена пукнатина отстрани, разкривайки изгнилата вътрешност. Кал и подводни течения повлякоха левия крак на Саул под водата, докато той пхаше дългата торба в хралупата, избута я нагоре и навътре, за да я скрие, и я натъпка добре. Направи ѝ допълнителна подпора от късите, мъртви трески, които отчупи от сивия ствол. Отстъпи десетина крачки назад, остана доволен, че тежката торба изобщо не се вижда, и започна да запомня формата и местоположението на старото дърво спрямо оврага, другите дървета и късчето небе, което се виждаше между увисналите ивици мъх и сплетените клони. После се обърна и се постара да побърза към плажа.

Тинята го спъваше, опитваше се да го издърпа надолу и заплашваше да му изуе обувките или да му счупи глезените. Ризата му бе покрита с пласт смрадлива кал. Застоялата вода миришеше на море и гнилоч. Комари и мухи налитаха по главата му, орлякът жилещи насекоми висеше в гъст облак около потното му лице и рамене. На излизане растителността му се струваше много по-гъста, а борбата – безконечна. После премина през последната бариера от клони и се запрепъва по песъчливия, плитък овраг. Успя да прекоси дълбокия канал на плажа и осъзна, че – дори и снабден с компас – бе излязъл на близо трийсет метра по-далеч от мястото, където бе влязъл.

Чесната я нямаше. Саул замръзна за секунда, задавен от невяра, и после изтича двайсетина метра нататък, мернал за миг слънчево зайче върху метал и стъкло там, където самолетът си стоеше отдалечен на изумително разстояние покрай верига ниски дюни. Ясно чуваше нарастващия вой на двигателя, докато спринтираше към него по мокрия пясък. С отчуждение забеляза, че приливът като че ли се надига; вече бе покрил идващите откъм морето следи от колелата и бързо стесняваше използваемото разстояние от облян от слънце плаж. На две трети от пътя психиатърът вече толкова шумно се задъхваше, че не чу рева на катера, докато не го видя – пръскащ бяла пяна – да завива покрай североизточния край на острова. На носа стояха поне пет тъмни силуета с пушки. Саул се затича побързо, а обувките му пръскаха вода, докато се носеше по ръба на прива право пред чесната. Ако самолетът започнеше разгона за излитане сега, на Ласки щеше да му се наложи да избира дали да скочи във водата или перката да го пререже на две.

Беше на десет метра от целта, когато под лявото крило избухнаха три малки езика пясък – странна гледка, сякаш някакво подземно създание, гигантска пясъчна муха например, си пробива път към него.

Секунда по-късно чу остро трок-трак-трак на изстрелите. Катерът бе на цели двеста метра, но напълно в обхвата на карабините. Саул прие, че единствено буйният прибор и скоростта на корабчето са попречили на правилния прицел на стрелеца.

Вратата от лявата страна се отвори. Психиатърът пробяга последните пет-шест метра, скочи в движение на пътническата седалка и се срина, просмукан от пот. Самолетът се устреми напред още когато той стигна до него, подскачаше и се люлееше по пътя си по стесняващата се ивица мокър плаж, докато Натали се бореше да затвори плъзгащата се врата. Чу се тежко издумкване от куршум, който се удари по метал зад тях, и Мийкс изпсува. Щракна нещо в таблото с превключвателите над главата си, издърпа ръчката за газта назад до отказ и се пребори с вибрацията контролен лост.

Саул седна по-удобно и надникна през предното стъкло точно навреме – чесната стигна края на плажа, все още не беше излетяла, и се понесе от пясъчната рампа над един овраг със солена вода и над тесните поточета. От северната страна ги очакваха остри скали и ниски листа.

Онзи метър въздух под тях се оказа ключов. Дясното колело пръсна още веднъж пяна и след това се издигнаха, преминавайки над скалите на по-малко от една педя, завиха надясно над вълните и се заиздигаха – първо осем метра, после десет... Саул погледна надолу и видя, че катерът се приближава, подскачайки по гребените на вълните. Право в очите му просветнаха отблясъците от изстрелите в дулата.

Мийкс настъпи здраво педалите и издърпа лоста назад, а след това напред, запращайки чесната в странна странична дъга и в ляв завой, който ги свали на метър и половина над вълните, а после ускори в стремж да оставят между себе си и патрулния катер защитата на западния нос и неговата стена от растителност.

Саул още не бе успял да си закопчее колана, така че си удари глава в покрива, блъсна се в незатворената врата и стисна седалката и пулта за управление, за да се предпази от падане върху пилота и контролния лост.

Мийкс кисело го погледна. Психиатърът се закопча и се огледа.

Дърветата минаваха от лявата им страна. На около километър отпред три катера се бяха насочили право към тях, а носовете им стърчаха над водата.

Пилотът въздъхна и зави надясно толкова рязко, че Саул успя да различи тъмния силует на скат на три метра под водата, точно под него. Разстоянието между върха на крилото и водата бе по-малко от една

ръка.

Самолетът се изравни и се понесе на запад, напускайки острова и катерите зад гърба си, но все още достатъчно ниско, за да може скоростта им да е съотносима, докато ускоряваха до близо триста километра в час. Саул си пожела чесната да има подвижни колесници и откри, че се противопоставя на желанието да вдигне крака от пода. Мийкс стисна лоста с колене, докато вадеше червена кърпичка от джоба си и шумно си секнеше носа.

– Ще трябва да прелетим целия път до частната писта на приятеля ми Терънс в Монк Корнър и да се обадим на Албърт, за да го накараме да изпълни онзи алтернативен полетен план – обясни пилотът, – в случай че те проверяват крайбрежните летища чак толкова на север. Каква проклетата бъркотия! – той поклати глава, но съсипа ефекта от думите си, понеже се хилеше.

– Знам, че се договорихме за триста долара – заяви Саул, – но не смятам, че цената от онзи договор все още важи.

– Не – съгласи се Мийкс.

– Не – прие и психиатърът. Кимна иа Натали и тя порови в чантата на фотоапарата си, за да извади четирите хиляди долара в пачка от петдесетачки и двайсетачки. Саул я постави на ръба на седалката на пилота.

Мийкс взе пачката в скута си и я преброи.

– Вижте – каза, – ако поне с нещичко съм ви помогнал да се сдобите с информация за това кой уби Роб Джейтри, тогава операцията си струва – поне за мен – и то без това допълнение.

Натали се наведе напред.

– Помогна – каза тя. – Но задръж премията!

– Вие двамата ще ми кажете ли как онова копеле Барент може да има нещо общо с Роб?

– Когато научим повече – съгласи се тя. – А може и пак да ни потърбва твоята помощ.

Мийкс се почеса по гърдите и се ухили.

– Винаги на ваше разположение, 'спойце. Само не започвайте революцията без мен, става ли?

Той включи транзисторчето, което висеше на ремъче от едно копче на таблото. Понесоха се към сушата под съпровода на метъл и испански романи.

58
Мелани

В неделя дресираната любимка на Нина взе Джъстин на разходка с кола.

Почука на портата малко преди единайсет на обяд, когато нормалните хора още са в църквата. Отказа поканата на Къли да влезе и попита дали Джъстин – тя му каза „момчето“ – ще излезе с нея.

Обмислих предложението ѝ. Доста ме притесни идеята Джъстин да напусне обкръжението ми – от цялото семейство той ми беше най-големият любимец – но пък си имаше предимства и да не допускам чернокожото момиче в къщата си. Освен това имаше и шанс тази екскурзия да хвърли малко светлина върху загадката на местопребиваването на Нина. Накрая накарах момичето да изчака до фонтана, докато сестра Олдсмит облече Джъстин в най-хубавите му дрешки – сини панталонки и моряшка блузка – и той се присъедини към младата негърка, за да се повози.

Автомобилът ѝ не ми подсказа нищо: бе почти нов датсун с вид и аромат на кола под наем. Чернокожата беше облечена в тъмна пола и бежова блуза – не носеше чангичка и не забелязах да има портфейл, в който евентуално да открия лична карта. Разбира се, ако тя бе дресиран инструмент на Нина, вече не представляваше и самостоятелна личност.

Карахме бавно по „Ийст Бей Драйв“ и после на север по магистралата към Чарлстън Хайтс. Момичето паркира в малък парк, който гледаше към оградените „дворове“ на яхтклуба. Взе бинокъл от иначе празната задна седалка и поведе Джъстин към черната метална ограда. Огледа плетеницата тъмни силуети и сиви кораби във водата и се обърна към мен.

– Мелани, искаш ли да помогнеш да спасим живота на Уили, както и да защитиш твоя собствен? – попита тя.

– Разбира се – отвърнах с детинското си пискливо гласче. Но всъщност изобщо не внимавах какво ми говореше. Бях се съсредоточила върху караваната, която влезе в паркинга и спря в далечния му край. В нея имаше един човек със скрито в сенките лице и тъмни очила, изгледаше отчужден. Бях сигурна, че съм видяла същото превозно средство зад нас, на „Ийст Бей Драйв“, малко след като излязохме от Калхун Стрийт. Лесно беше да маскирам прикритите погледи на Джъстин под формата на детинско немирство.

– Добре – каза негърката и повтори отдавна подадената ми история

за други със Способност, които провеждат странна версия на нашата Игра на някакъв незнаен остров.

– С какво мога да помогна? – попитах, налагайки на личицето на Джъстин изражение, за което бях убедена, че изразява искрена загриженост. Трудно е да не вярваш на дете. Докато негърката ми обясняваше каква помощ искат от мен, обмислих какъв избор имам аз.

Доскоро не виждах особена полза да Използвам момичето. Експерименталното ми сондиране доказа, че – а) Нина я Употребява, но не показва абсолютно никакво желание да се пребори да си я задържи, ако се опитам да узурпирам властта; б) момичето е идеално обучена „компаньонка“, която не изисква наблюдение от страна на Нина или който там я е обучил; или в) тя изобщо не е под ничия власт.

Сега нещата се бяха променили. Ако човекът в караваната бе свързан по някакъв начин с цветнокожата, Използването ѝ би било идеален начин да събере информация.

– Ето, погледни през бинокъла! – каза тя и го подаде на Джъстин. – Става дума за третия кораб отдясно!

Взех инструмента и се плъзнах в съзнанието ѝ. Почувствах уплахата ѝ и видях странните черти на машина, наричана осцилоскоп – позната ми само от оборудването на доктор Хартман, което бе поставено в стаята ми... и след това вече я притежавах. Преходът бе толкова лесен, колкото можеше и да се очаква при моята усилена Способност. Негърката беше млада и силна; усещах жизнеността ѝ. Мислех си, че подобна сила може да ми бъде полезна за в бъдеще.

Оставих Джъстин там, все още стиснал абсурдния бинокъл, и бързо тръгнах с нея към караваната, като ми се искаше цветнокожата да беше донесла нещо, което да може да се използва за оръжие. Превозното средство се намиреше в другия край на паркинга и заради сиянието на слънцето по предното стъкло изминах половината път преди да осъзная, че то е празно, а вратата на шофьора е отворена. Накарах момичето да спре за миг и да се огледа. В парка имаше малко хора; черноокожа двойка, която се разхождаше близо до оградата, млада жена с анцуг, просната безсрамно под едно дърво, зърната ѝ ясно прозираха през плат; двама бизнесмени, които си шушукаха важни тайни близо до чешмичката, възрастен мъж с къса брада – гледаше ме от мястото си недалеч от друга кола – и едно семейство, седнало на близката маса за пикник.

За секунда усетих нещо подобно на старата паника да се размърдва в гърдите ми, докато претърсвах околностите за лицето на Нина. Точно по обед в ясният, пролетен неделен ден имах чувството, че всеки миг ще

видя гниещ труп, седнал на някоя пейка или зяпащ ме от предната седалка на кола, а сините очи се надигат в орбитите си на гмеж от червеи...

Джъстин взе един паднал клон с безгрижното движение на игриво дете и го завъртя пред себе си, приближи се до чернокожата и остана плътно зад нея, докато я карах да приближи караваната. Надничайки през прозореца откъм седалката на шофьора, можех да различа изобилие от електронни инструменти и кабели, които пълзяха по седалката към задната част на превозното средство. Джъстин се обърна, за да следва хората, които бяха в парка.

Накарах чернокожата да се премести и да надникне отзад. Последва внезапно, леко усещане за болка, което бързо приглуших – и усетих как губя контрол върху нея. За миг бях сигурна, че Нина се опитва да я вземе, но след това осъзнах, че момичето припада на асфалта. Прехвърлих цялото си внимание върху Джъстин навреме, за да видя как момичето пада тежко, а главата ѝ се удря в предната врата на колата. Бяха я застреляли.

Отстъпих назад на късите крачета на Джъстин, все още стиснала клона, който като цяло ми бе изглеждал подходящ от гледната точка на момченцето, но сега осъзнавах, че е абсурдно малка пръчица. Бинокълът още висеше на врата ми. Оттеглих се към една празна маса за пикник. Отчаяно въртях глава, но не знаех нито кой е врагът, нито откъде може да се появи. Като че ли никой не бе забелязал падането на чернокожата и хората не виждаха тялото ѝ, както си лежеше между караваната и една синя спортна кола. Нямах представа кой я е убил или какъв метод са използвали. Джъстин мерна за миг червено петно на гърба на бежовата ѝ блуза, но не ми изглеждаше достатъчно голямо за дупка от куршум. Пресях наум различните заглушители и други екзотични устройства от филмите, които бях гледала в късните часове, преди да накарам господин Торн да се отърве от телевизора за вечни времена.

Не беше добра идея да Използвам чернокожото момиче. Сега тя бе мъртва – или поне така реших, нямах желание да карам Джъстин да приближи тялото и – и момченцето бе хванато в капан в този парк, на километри от дома. Отстъпих още по-далеч от паркинга. Бях се насочила към оградата. Един от облечените в делови костюми мъже се обърна и тръгна в моя посока. Незабавно се обърнах към него и вдигнах клона.

Заръмжах като диво животно. Мъжът просто ме погледна и продължи по пътя си към павилиона, където се намираха тоалетните. Накарах Джъстин да се обърне и да изтича към оградата. Спря в далечния край

на парка и облегна гръб на студеното желязо.

От това място тялото на цветнокожата не се виждаше. Двама мъже слязоха от големи мотори в моя край на паркинга и тръгнаха към мен.

Къли и Хауърд изтичаха към гаража да изкарат кадилака. Хауърд бе принуден да отстъпи назад от колата, за да отвори вратата на гаража. Вътре беше тъмно.

Сестра Олдсмит ми би инжекция, за да забави бясното туптене на сърцето ми. Светлината бе странна, просмукваше се през покривката на мама в подножието на леглото, отразяваше водата от Купър Ривър в очите на Джъстин и минаваше през напрашения прозорец на гаража, докато Хауърд се бореше с резето.

Госпожица Сиуъл се спъна на стълбите, чернокожото хлапе в кухнята изстена и стисна главата си без причина, зрението на Джъстин се замъгли и отново се проясни, в тревата имаше още хора... беше трудно да контролирам толкова много наведнъж, главата ме болеше, седнах в леглото, гледах се през очите на сестра Олдсмит... къде беше доктор Хартман?

Проклетата да е Нина!

Затворих очи. Всичките си очи, освен тези на Джъстин. Нямах причина за паника. Детето бе прекалено ниско, за да кара кола – дори и да намери ключовете – но чрез него можех да Използвам който и да е от присъстващите и да го накарам да го заведе къщи. Бях обаче толкова уморена. Главата ме болеше.

Къли даде кадилака на заден през затворената врата на гаража и за малко да удари Хауърд. Спусна се по алеята без него, а парченца гнило дърво се посипаха по багажника и по задното стъкло.

Идвам, Джъстин. Няма защо да се притесняваш. Дори и да те хванат, има други, които да останат при мен.

Ами ако това беше диверсия? Къли вече бе на път, Хауърд пълзеше из гаража и се опитваше да се изправи на крака. Ами ако агентите на Нина се приближаваха към предната врата точно в този момент? Ако прескачаха оградата?

Съсредоточих се в това да изпратя чернокожото хлапе на име Марвин отпред, с брадвата от задната веранда. Той се опита да се съпротивлява. Продължи само секунда – по-малко от секунда – но той се съпротивляваше. Дресируването ми се оказваше небрежно! Бе оцеляла твърде голяма част от личността му.

Насила бутнах цветнокожия на двора, покрай, фонтана. Там нямаше никой. Госпожица Сиуъл се присъедини към него и двамата

останаха на стража. Събудих доктор Хартман, който дремеше във фойето на къщата на Ходжес, и го доведох на бегом при мен. Сестра Олдсмит извади рязана пушка от килера и придърпа креслото близо до леглото. Къли се намираше на Мийтинг Стрийт и приближаваше изхода на Спруил Авеню близо до яхтклуба. Хауърд бе на стража в задния двор.

Почувствах се по-добре. Контролът ми се възстанови. Същата стара паника, каквато само Нина можеше да предизвика. Но всичко свърши вече. Ако някой заплашваше Джъстин, щях да накарам този човек да се наниже на железната ограда. С удоволствие щях да им помогна да избодат собствените си очи и...

Джъстин го нямаше.

Докато вниманието ми беше отклонено, го бях оставила подчинен само на собствената му дресировка. Бях го зарязала с гръб към оградата и реката – петгодишно хлапе, което държеше света на разстояние с пръчка в ръка.

Нямаше го. Изобщо не получавах сетивни възприятия от него. Не бях усетила удар – нито от куршум, нито от нож. Може би го е замъглила болката на Хауърд или борбата с проблясъка съзнание на цветнокожия, или пък тромавите движения на госпожица Сиуъл. Не знаех.

Джъстин го нямаше. Кой щеше да ми сресва косата вечер?

Може би Нина не го беше убила, а само ми го бе взела. С каква цел? В замяна, понеже бях предизвикала смъртта на глупавата и малка марионетка-куриерка? Дали Нина можеше да постъпи толкова нагло.

Да, бях напълно убедена.

Къли пристигна в парка и се мота паникьосан из него, докато хората започнаха да го зяпат. Да зяпат мен.

Колата под наем още си стоеше там, празна. Караваната я няма Тялото на чернокожата го нямаше. И Джъстин го нямаше.

Облегнах масивните рамене на Къли на металния парапет и се взрях в реката на дузина метра под нас. Сиви течения се вихреха и бръчкаха повърхността.

Къли заплака – аз плачех. Всички плачехме.

Проклета да си, Нина!

Късно тази нощ, докато се носех в полусън на крилете на поставените ми упойки, някой заблъска по предната врата. Каталясала, накарах Къли, Хауърд и цветнокожото хлапе да излязат навън. Видях кой стои там и се смръзнах.

Беше чернокожата на Нина, с пепеляво лице, мръсни, мокри дрехи

оцъкдени очи. Държеше на ръце отпуснатото телце на Джъстин. Сестра Олдсмит дръпна завесите и надникна през капациите, за да ми осигури още една гледна точка.

Чернокожата вдигна дългия си пръст и посочи право към моята стая, право към мен.

– Хей, Мелани! – изкрещя тя толкова силно, че бях сигурна, че ще събуди всички в Стария квартал. – Мелани, незабавно отвори портата! Трябва да говоря с теб!

Пръстът ѝ остана вдигнат и насочен – същинско оръжие. Струваше ми се, че е минало ужасно много време. Зелените искри на монитора близо до леглото пулсираха бясно. Ние всички затворихме очи и погледнахме отново. Чернокожата още си беше там, все тъй ни сочеше и се вираше в къщата с безочие, каквото не бях виждала от последния път, когато провалих един от планове на Нина Драйтън.

Бавно и колебливо пратих Къли напред да отключи портата и да отстъпи бързо, преди изпратената от Нина твар да го докосне. Тя влезе бързо, с широки крачки се насочи към отворената предна врата и премина през нея.

Останалите от нас ѝ направиха път и се отдръпнаха, когато тя влезе във фойето. Чернилката положи тялото на Джъстин на дивана.

Не бях сигурна какво да сторя. Изчакахме.

59

Чарлстън,
неделя, 10-и май 1981 г.

Саул следеше Натали и Джъстин в парка и подслушваше разговора им по микрофон, а който тя бе закачила за яката на блузата си. Внезапно компютърът нададе пискливата си аларма. Очите на психиатъра подскочиха към екрана на преносимия компютър на пътническата седалка на караваната. В първия миг си помисли, че може би са отказали телеметричният комплект, сензорите или акумулаторът на задната седалка, но не и че ги е сполетяло събитието, от което и двамата се бояха. Един поглед му подсказа, че не става дума за грешка в оборудването. Чертите на тета-ритъма бяха съвсем ясни, а алфа-ритъмът вече показваше пикове и спадове на REM. В този миг той откри и отговора на проблема, с който се бореше месеци наред – и в същата секунда осъзна, че животът му е в

опасност.

Саул надникна навън и видя Натали да се обръща в неговата посока, още докато той грабваше пистолета със стрелички и се изтъркулваше през вратата на колата, бързайки да се отдалечи от фургона, като се опитваше да държи нея и другите коли между себе си, партньорката си и момчето едновременно. „Не, това не е Натали!“ – помисли си той, докато спираше близо до последната кола на паркинга, на десетина метра от форда.

Защо старицата бе решила да Използва Натали точно сега? Саул се почуди дали не се е провалил в опита си да ги проследи. Бе принуден да се придържа плътно към тях – микрофонът и предавателят, който бяха добавили на колана на Натали, имаха обхват по-малко от половин километър – а движението не беше натоварено. Те двамата проявяваха прекалена самоувереност в резултат от успехите си през последната седмица и експедицията им до острова предишния ден. Саул изруга тихо и се присви да погледне през прозореца на бял форд „фeърмонт“, докато Натали крачеше към караваната.

Момчето вървеше на петнайсетина крачки зад партньорката му, понесло клон, който беше вдигнало от тревата. В този миг Саул усети всепоглъщашо желание да убие детето, да изпразни целия пълнител на колта автоматик от джоба на самото си право в това малко телце. Да прогони демоните чрез смърт. Саул си пое дълбоко дъх. В колумбийския, ай в други университети, бе преподавал на тема странното в перверзно акцентирание върху съвременното насилие в такива книги и филми като „Заклинателят“, „Поличбата“³⁴ и безбройните имитации, които се връщаха назад чак до „Бебето на Розмари“³⁵.

В лекциите си бе разглеждал безбройните описания на демонични деца като симптом на залегнали по-дълбоко страхове и омрази; неспособността на „старото поколение“ да поеме ролята на отговорни родители с цената на загубата на собственото си неприключило детство, превърлянето на вината от развода – детето в действителност не е дете, ами по-старо, зло създание, способно да заслужи всяка обида, резултат от егоистичните действия на възрастните – и гнева на цялото общество, който избухва след две десетилетия култура, доминирана от „младежкия вид“ или посветена главно на представителите му, ориентираната към младата публика музика, инфантилните филми и телевизионни и

34. Роман от Дейв Залцер. – Бел. ред.

35. Роман от Айра Левин, екранизиран от Роман Полански. Едно от големите постижения на литературата на ужаса през XX век. – Бел. ред.

кино-хитове за възрастния-дете, който неизбежно е по-мъдър, по-спокоен и по-отворен, отколкото децата-възрастни в домакинството. В крайна сметка Саул бе учил слушателите си, че страхът от децата и омразата към тях прозират в популярните предавания и книги и имат ирационални корени в споделената вина, споделеното недоволство и всеобщото угризение от възрастта. Бе предупреждавал, че националната вълна малтретиране, небрежност и безсърдечност към децата си има исторически предшественици и ще продължи по курса си, но че трябва да се направи всичко възможно да се избегне и елиминира този клон на насилието, преди да е отровил Америка.

Саул приклепна и надникна през задния прозорец към изумителната гледка на малката твар, била някога момченце на име Джъстин Уардън, и реши да не стреля по него. Още не. Освен това прострелването на петгодишно детенце в парка в неделя следобед не беше най-добрият начин да свалят пред Чарлстън булото на досегашната си анонимност.

Натали заобиколи караваната и надникна вътре, навеждайки се леко да погледне и към задната седалка, с гръб към Саул. В този миг момчето се обърна да наблюдава хората на близката маса. Психиатърът се надигна, стисна пистолета с упойващите стрелички, облегна го на покрива, стреля и веднага се прикри.

В продължение на няколко секунди бе убеден, че не е улучил, че разстоянието е било прекалено голямо за малката стреличка с газово задвижване, но после мерна червени следи по гърба на блузата на Натали – точно в мига преди тя да падне. Прииска му се да изтича към нея да провери дали не е пострадала от упойката или при падането на земята, но Джъстин отново се обърна в тази посока и Саул се сви на четири крака зад форда. Порови в кутийката с упойващи стрелички и отвори пистолета, за да зареди още една.

Две къси, голи крачета изтичаха и спряха на два метра от лицето на Ласки. Той вдигна глава навреме да види едно момченце на около осем или девет годинки да си взима синята топка. Момчето се взря в Саул и въздушния пистолет.

– Хей, господине – каза с детинско любопитство, – ша стреляш ли по някого?

– Я се махай-изсъска психиатърът.

– Ти да н' си ченге или иещо таквоз? – попита момчето заинтригувано.

Саул поклати глава.

– Туй да не е узи или нещо таквоз? – продължи хлапето и пхна

топката под мишница. – Малко прилича на узи със заглушител, да 'найш!

– Обирай си крушите! – изсъска Саул, използвайки любимата фраза на окупиралите Палестина британски войници, когато се срещаша с улични бандити.

Момчето сви рамене и се върна към играта си. Той пък вдигна глава, навреме да види Джъстин също да тича, с гръб към паркинга, махайки с пръчката в дясната си ръчичка.

Саул бързо взе решение и тръгна енергично към поляната за пикник, отдалечавайки се от колите. Виждаше тъмната тъкан на полата на Натали там, където тя бе паднала на земята. Вървеше бързо, като държеше дърветата между себе си и Джъстин. Никой в парка май не бе забелязал падането на момчето. Два мотора спряха на паркинга с истински взрив от шум.

Саул вървеше решително, като се добра на около петнайсет метра от мястото, където Джъстин стоеше, опрял гръб на оградата над реката. Момчето гледеше с втрънен, разфокусиран поглед. Устата му висеше отворена и по брадичката му се стичаше лига. Ласки облегна гръб на едно дърво, пое си дъх и провери индикатора за въглероден двуокис на дръжката на оръжието.

– Хей! – подвикна най-близкият мъж в костюм на „Брукс Бродърс“, – това пушкало е доста готино. Имаш ли лиценз да носиш такова нещо?

– Не – отвърна Саул и надникна зад дървото, за да се увери, Джъстин все още се визира невиждащо в нищото. Момчето бе на двайсетина метра от него. Твърде далеч.

– Готино! – продължи младият мъж със сивия костюм. – С 22-и калибър ли стреля, или с капси, или с к'во?

Партньорът по разговор на сивия костюм, млад рус мъж с мустачки, тупирана коса и син летен костюм, се намеси:

– Откъде може да си купи човек такова нещо, друже? Има ли ги в „Кей-Март“?

– Извинете ме – отвърна Саул. Заобиколи дървото и тръгна най-спокойно към оградата. Главата иа Джъстин не се завъртя към него. Празният поглед на момчето бе съсредоточен в някаква точка над покрива на колите на паркинга. Психиатърът криеше пистолета зад гърба си, докато вървеше покрай оградата към застиналата фигурка на петгодишното детенце. На двайсет крачки от него спря. Малкият не помръдна. С усещането, че е котка, която побутва мишка-игралка, Саул измина последните петнайсет крачки, завъртя пистолета и стреля с увенчана в

синьо стреличка по голото краче на момченцето. Когато Джъстин рухна напред, все още вцепенен, психиатърът вече бе на място, за да го улови. Очевидно никой не забеляза случката.

Той се въздържа да не хукне обратно към паркинга, но все пак крачеше доста забързано. Двамата дългокоси мъже, които бяха слезли от моторите, бяха застанали на пътеката и зяпаха отпуснатото тяло на Натали. Нито един от двамата не правеше опити да ѝ помогне.

– Извинете ме, моля – каза Саул, пхна се покрай тях, прекрачи Натали и отвори лявата задна врата на караваната. Внимателно настани Джъстин до акумулатора и радиоприемателя.

– Хей, човече – подпита по-дебелият от двамата мотоциклетисти, – тя мъртва ли е или к'во?

– О, не – увери го Саул с пресилена веселост, като изпъчка от усилието да вдигне негърката на предната седалка и да я набута колкото може по-навътре. Лявата ѝ обувка падна и тупна на земята с мек звук. Той я вдигна и се усмихна на изумените мотоциклетисти. – Аз съм лекар. Тя просто има малък проблем с леки припадъци, предизвикани от неврологично породен кардиопулмонарен едем – той влезе в караваната, пусна пистолета със стреличките зад седалката и продължи да се усмихва на мотоциклетистите. – Също и момчето. И... ъ-ъ-ъ... предава се в семейството... – той превключи на скорост и даде назален, целият стегнат от очакването да се появи кола, пълна със зомбитата на Мелани Фулър, които да го хванат, преди да е излязъл на улицата, Но не се появи друг автомобил.

Саул покара наоколо, докато се увери, че не ги следят, след което се върна в мотела. Бунгалото им почти не се виждаше от пътя, но той изчака движението съвсем да спре, преди да ги внесе вътре – първо Натали и после момчето.

ЕЕГ-сензорите на приятелката му още бяха на мястото си – скрити в косата ѝ, но действащи. Микрофонът и телеметричният комплект продължаваха да работят. Саул се поколеба за миг, преди да откачи компютъра и да го внесе вътре. Тета-ритъмът бе изчезнал, отсъстваха и пиковите на REM. Показанията на ЕЕГ-то бяха символ за дълбок, лишен от сънища и предизвикан от упойката сън.

След като внесе оборудването, Саул настани удобно Натали и Джъстин и провери жизнените им показатели. Активира втори телеметричен комплект, свърза електродите към черепа на момчето и набра кода, който инициираше програмата, която щеше да показва на компютърния екран и двете ЕЕГ едновременно. Натали продължаваше да показва

нормалните индикации за дълбок сън. При детето се виждаха традиционните равни линии на клинична мозъчна смърт.

Саул провери пулса, сърцебиенето и реакцията на ретините при момчето, сне показанията на кръвното му налягане и опита върху него разнообразни стимули – звук, мирис, болка... Компютърът продължаваше да показва, че липсват каквито и да е по-висши неврологични функции. Саул изключи телеметричния комплект и сензорите, провери захранването на преподавателя в самостоятелно предаване и използва допълнителна електродна паста и два допълнителни електрода. Показанията останаха идентични с първите. По всички законови определения петгодишният Джъстин Уардън бе с мозъчна смърт – буквално нищо повече от примитивна мозъчна система, която поддържаше биенето на сърцето, работата на бъбреците и движенията на дробовете, които вкарваха въздух в лишеното от разум парче месо.

Саул сведе глава, закри лицето си с ръце и остана в това положение много дълго време.

– Какво ще правим? – попита Натали. Пиеше втората си чаша кафе. Упойката я бе държала в безсъзнание едва по-малко от час, но й трябваше още петнайсет минути, преди да започне да мисли ясно.

– Ами, ще го държим упоен, предполагам – отвърна той. – Ако го оставим да се съвземе от дълбокия сън, Мелани Фулър може да си възстанови контрола. Малкото момче, каквото е бил Джъстин Уардън – спомени, обич, страхове, всичко човешко – вече не съществува.

– Абсолютно ли си сигурен? – попита със задавен глас Натали.

Саул въздъхна, остави собствената си чаша с кафе и добави в нея един пръст уиски. Призна:

– Не, не и без по-добро оборудване, по-сложни тестове и наблюдения на момчето при голям набор положения. Но с толкова равни линии бих казал, че практически не съществува вероятност да си възстанови каквото и да е подобие на човешко съзнание, да не говорим за спомени или личностни характеристики – той отпи голяма глътка.

– И всичките ни мечти да ги освободим... – поде Натали.

– Да – Саул остави празната чаша на масата. – Има смисъл, като се замислиш по-сериозно. Колкото по-щателно ги дресираща старицата, толкова по-малка възможност има личността да оцелее. Подозирам, че възрастните са снабдени с някакъв вид маска за прикритие... дори са запазили по нещо... очевидно за нея няма да е полезно да отвлече медицински персонал, както е сторила, ако нямат достъп до предишните си

умения. Но дори и тогава усиленият умствен контрол на... този умствен вампир... сигурно убива оригиналната личност след известно време. То е като зараза, тумор в мозъка, който расте с времето – лошите клетки убиват добрите.

Натали потри слепоочията си. Главоболието пулсираше зад челото ѝ.

– Значи е възможно някои от нейните... нейните хора... да бъдат контролирани по-малко от други? Да са по-слабо заразени?

Саул махна небрежно с ръка.

– Възможно ли е? Да, предполагам. Но ако са дресирани – ако се е бъркала в главите им – достатъчно, за да им има доверие като слуги, боя се, че личностите им и функциите от висш порядък са били сериозно увредени.

– Да, но Полковника те е използвал – възрази Натали без каквото и да е емоционален подтекст. – И мен самата Харъд ме овладя два пъти, старата вещица – също.

– Е, и? – попита Саул, като си свали очилата и потри носа си.

– Е, те нараниха ли ни? Дали ракът расте и в нас точно сега? Или ние сме различни, Саул? Различни ли сме?

– Не знам – отвърна той. Остана неподвижен, докато Натали не отклони поглед встрани.

– Съжалявам – обади се тя. – Просто е толкова... ужасно... тази грозна стара вещица да рови из мозъка ми. Най-ужасното усещане за безпомощност, което съм изпитвала... сигурно е по-кошмарно, отколкото да те изнасят. Поне когато някой насилва тялото ти, съзнанието ти все пак си остава непокътнато. А най-лошата част... най-лошото е... след като стане веднъж-дваж... ти... – Натали не можа да продължи.

– Знам – отвърна Саул и я стисна за ръката. – Част от теб иска да го изпита отново. То е като ужасен наркотик с болезнени странични ефекти, но и много пристрастяващ. Знам!

– Никога не си говорил за...

– Не е въпрос, който човек иска да разисква!

– Не е – Натали потрепери.

– Но не рака обсъждаме в случая – добави Ласки. – Сигурен съм, че това пристрастяване се поражда с интензивната дресировка, която тези твари извършват при избрано малцинство. Кое то ни води до друга морална дилема.

– Например?

– Ако следваме плана си, ще ни трябват седмици да дресиране поне

един човек... а може би и повече... и той ще бъде невинна жертва.

– Няма да е същото... ще е временно, за определена функция.

– За нашите цели ще е временно – поправи я Саул. – Както вече знаем, ефектът остава постоянен.

– Проклятие! – изръмжа Натали. – Няма значение. Такъв ни е планът. Да се сещаш за друг?

– Не.

– Тогава продължаваме по този – твърдо каза тя. – Продължаваме, дори ако това ни струва и мозъците, и душите. Продължаваме, дори ако се наложи да пострадат и други невинни. Продължаваме, защото трябва; защото го дължим на нашите мъртви. Семействата ни и хората, които обичахме, платиха цената, а сега ние продължаваме... ще накараме убийците им да си платят... не може да има правосъдие, ако спрем сега! Без значение каква е цената, трябва да продължим!

Саул кимна.

– Права си, разбира се – каза меко. – Но точно това е същият императив, който кара гневния млад палестинец да постави бомба в автобуса, а баския сеператист – да стреля в тълпата. Те нямат друг избор. Толкова ли е различно от следваните от Айхман заповеди? Изпълнение на команди, без влагане на лична отговорност?

– Да – отговори Натали, – различно е. И точно сега съм прекалено разочарована, дявол го взел, за да давам и пукната пара за етичните ти тънкости! Просто искам да видя какво трябва да се направи и да го сторя.

Саул се изправи.

– Ерик Хофър казва, че за разочарованите свободата от отговорност е по-привлекателна от свободата от ограничения.

Тя поклати решително глава. Ясно се виждаха черните жички на ЕЕГ-сензорите, които влизаха под яката на блузата ѝ.

– Не съм тръгнала да търся свобода от отговорност – заяви момичето. – Напротив, поемам отговорността! Точно сега се опитвам да реша дали да върна това момче на Мелани Фулър.

Изненадата на Саул се изписа на лицето му.

– Да го върнеш? Та как бихме могли... Той...

– Той е с мозъчна смърт – прекъсна го Натали. – Тя вече го е убила, точно както уби и сестрите му. А ще ми бъде от полза, когато се върна там довчера.

– Не можеш да идеш там отново, не и днес – промърмори Саул, втренчен в нея така, сякаш вижда пред себе си различен човек. –

Прекалено избързваш. Тя е твърде нестабилна...

– Точно затова трябва да се върна сега – заяви Натали твърдо. – Докато тя се колебае и е несигурна. Половината дъски на старицата хлопат, но тя не е глупачка, Саул. Трябва да знаем дали е убедена. И не можем да се мотаем и ден повече! Трябва да престана да крия коя съм аз... куриер... неизвестно чий... и да се превърна в Нина Драйтън пред това дърто чудовище.

Саул поклати глава.

– Работим на несигурна почва, базираме се на неадекватна информация...

– И това е всичко, което имаме – допълни Натали. – Ще се оправим и с толкова! Обвързани сме – няма смисъл да предприемаме частични действия. Трябва да говорим, ти и аз, докато намерим нещо, което само Ница Драйтън би могла да знае – нещо, което ще изненада дори Мелани Фулър.

– Досиетата на Визентал – подметна Саул, потривайки отсъстващо челото си.

– Не – отвърна партньорката му, – нуждаем се от нещо по-силно. Нещо, което ще извадиш от двата си сеанса с Нина Драйтън, когато е дошла при теб в Ню Йорк. Тя си е играела с теб, но ти все пак си й бил терапевт! Хората се разкриват повече, отколкото предполагат...

Саул сплете пръсти и за момент се взря в нищото.

– Да – кимна. – Има една подробност... – фокусира тъжните си очи върху Натали. – Но поемаш ужасен риск!

Негърката кимна.

– Значи ще можем да продължим със следващата фаза, където ти поемаш риск, от който ми се гади само като си помисля за това... – каза. – Да започваме тогава!

Говориха пет часа, обсъждайки подробности, които бяха преговаряли безброй пъти преди, но които сега наостряха като меч преди битка.

Приключиха към единайсет вечерта, но Саул предложи да изчакат още няколко часа.

– Смяташ ли, че тя спи? – попита Натали.

– Вероятно не, но дори и демоните все пак би трябвало да се поддават на токсините на умората. Поне при пешките й трябва да става така. Освен това си имаме работа с наистина параноидна личност и нахлуването в нейния дом – нейната територия. Разполагаме с разнообразни доказателства, че тези умствени вампири охраняват територията си, точно

както предполага примитивната им употреба на хипоталамуса. Ако е така, тогава нашествието през нощта ще е по-ефективно. Гестапо бе превърнало в стандартна практика пристигането нощно време.

Натали погледна към списъка с бележки, който си бе водила.

– Значи с параноята ще работим? Ами ако приемем, че при нея са развити класическите симптоми на параноидна шизофрения?...

– Не само това – поправи я Саул. – Трябва да не забравяме, че си имаме работа с Ниво Нула на Колберг. Мелани Фулър не е преминала отвъд инфантилния етап на развитие в много области. Може би всъщност в никоя от тях. Паразитната способност на враговете ни е проклятие, което не им позволява да преминат нивото на искане и очакване на незабавно удовлетворение. Всичко, което пречи на волята им, е неприемливо, оттам и неизбежната параноя и пристрастяване към насилието. Тони Харъд може би е по-напреднал от останалите – вероятно физическата му способност се е развила по-късно и по-неуспешно – но и неговата употреба на тази ограничена сила служи просто за удовлетворяване на мастурбационните му фантазии от ранното юношество... в най-добрия случай. Съчетано с инфантилното его и напредналата параноя на Мелани Фулър, ето го бокала на ученическа ревност и неразпознато хомосексуално привличане, включени в продължителното ѝ съперничество с Нина.

– Страхотно! – възкликна Натали. – В еволюционни термини те са свръхчовеци. В психологическо отношение са умствено изостанали. В етично отношение са под-човеци.

– Не под-човеци – каза Саул. – Изобщо нямат нищо общо с човечеството.

Възцари се продължителна тишина. Не бяха хапвали от закуската преди дванайсет часа. Линиите на осцилоскопа на компютърния екран показваха активните пикове и спадове на гъмжащите в главата на Натали мисли.

Психиатърът пръв се отърси от размислите си. Заяви:

– Разреших проблема с постхипнотичния стимулационен спусък.

Натал и се надигна.

– Как, Саул?

– Грешката ми е, че се опитвах да въведа реакция на тета-ритъма или изкуствен алфа-пик. Не мога да пресъздаде първия, а вторият е прекалено несигурен. Всъщност спусък трябва да стане именно състоянието на „бърз“ сън.

– Можеш ли да го възпроизведеш, докато си буден? – попита

Натали.

– Вероятно – отвърна той. – Но не е съвсем сигурно. Вместо това ще въведа междинен стимул – може би звънче – и ще използвам състоянието на естествен REM, за да го задействам.

– Сънища – промърмори партньорката му. – Ще имаме ли време?

– Разполагаме с кажи-речи месец – отвърна Саул. – Ако можем да използваме Мелани да дресиращ хората, които ни трябват, ще надделея над собственото си съзнание, за да се дресирам!

– Но всички онези сънища, които ще имаш... – потрепери Натали. – Умиращи хора... безнадеждността на лагерите на смъртта...

Саул се усмихна бледо.

– И бездруго ги сънувам – отвърна той.

Минаваше полунощ, когато Саул я закара до Стария квартал и паркира на половин пресечка от къщата на Фулър. В микробуса нямаше оборудване; Натали не носеше нито микрофон, нита сензорите си.

Улицата и тротоарът бяха пусати. Тя вдигна Джъстин от задната седалка, нежно бръсна кичур коса, който бе паднал на челото му, и каза на Саул през отворения му прозорец:

– Ако не се върна, продължавай с плана!

Психиатърът многозначително кимна към задната седалка, където близо десет килограма от останалия им пластичен експлозив бяха увити в пакети и закачени на ластичен колан.

– Ако не се върнеш – заяви той, – ще дойда да те спася! Ако тя те нарани, ще ги избия всичките и ще продължа с плана колкото мога по-добре.

Натали се поколеба, после каза само:

– Добре!

Обърна се и понесе Джъстин към къщата, която беше осветена единствено от зеленото сияние на втория етаж.

Натали остави изгубилото съзнание момче на старинния диван. Къщата миришеше на плесен и прах. „Семейството“ на Мелани Фулър се бе събрало наоколо като множество трупове в морга – огромният мъж с вид на умствено изостанал, когото старицата наричаше Къли; по-ниският, мургав мъж, когото Натали сметна за баща на Джъстин, макар че той дори не погледна към детето; двете жени в мръсни сестрински престилки, едната от които носеше дебел слой грим – толкова зле положен, че изглеждаше като сляп клоун; и другата жена в скъсана, парцалива блуза

и неподходяща шампована пола. Единствената светлина идваше от самотната капеща свещ, която внесе Марвин. Бившият водач на „Соул Брикард“ държеше дълъг нож в дясната си ръка.

На Натали Престън не й пукаше. Тялото ѝ бе напомено с адреналин. Сърцето ѝ биеше бясно. Съзнанието ѝ до такава степен кипеше от личността, която бе наливала в него през изминалите седмици и месеци, че тя просто искаше да се случи нещо. Каквото и да е щеше да е по-добре от това чакане, страх, бягство...

– Мелани – изръмжа тя с най-добрия си продран южняшки акцент, – ето ти момченцето! Никога повече не опитвай такива номера!

Планината бяла плът, наречена Къли, пристъпи напред и погледна към Джъстин:

– Мъртъв ли е?

– Мъртъв ли е? – подигра го Натали. – Не, скъпа моя, не е мъртъв. Но можеше да е и вероятно ще е, а и ти също. За каква, по дяволите, се мислиш?

Къли промърмори нещо за това, че не знае дали чернокожата е наистина пратеник на Нина. Натали се разсмя.

– Притесняваш се, че Използвам тази чернилка? Или просто ревнуваш, скъпа? Не ти е пукало за Барет Крамер, поне доколкото си спомням. Колко от асистентките ми си харесала през годините, а, мила моя.

Сестрата с клоунския грим заговори:

– Докажи се!

Натали се завъртя към нея.

– Проклета да си, Мелани! – изкрещя. Сестрата отстъпи крачка назад.

– Избери с коя уста ще ми говориш и се придържай към нея. Уморих се от тези игрички. Изгубила си всякакво чувство за гостоприемство! Ако се опиташ отново да прихванеш куриерката ми, ще убия онзи, когото си ми пратила, а после ще дойда и за теб! Силата ми нарасна безмерно откакто ме застреля, миличка. Никога не си ми била равна по Способност, а сега изобщо нямаш шанс да се състезаваш с мен. Ясно ли ти е? – Натали изкрещя последните думи по сестрата с внимателно размазано по бузата червило. Куклата на Мелани отстъпи още една крачка назад.

Момичето се обърна, огледа поред всяко восъчно лице и седна на най-близкото до масичката кресло.

– Мелани, Мелани, защо трябва да става така? Скъпа моя, простих хи задето ме уби. Имаш ли представа колко е болезнено да умреш?

Имаш ли представа колко трудно е да се съсредоточиш с това топче олово от глупавия ти стар пистолет, вкарано в мозъка? Ако мога да ти простя за това, тогава защо си толкова глупава да застрашаваш Уили и себе си – всички ни – заради старите спорове? На миналото пепел и черта, скъпа моя, или, Бог ми е свидетел, ще изгоря това гнездо на плъхове, ще го сравня със земята и ще продължа без теб!

В стаята имаше петима от хората на Мелани, като не броим Джъстин. Натали заподозря, че на горния етаж при старицата се намират и други, а може би поне още неколцина се криеха в къщата на Ходжес. Когато спря да крещи за момент, и петимата в синхрон отстъпиха назад. Марвин се удари във високия бюфет от дърво и кристал. На полиците се залюляха чинии и нежни, прозрачни фигурки.

Натали пристъпи три крачки напред и се втренчи в лицето на свстрата-клоун:

– Мелани – каза тя, – погледни ме. – Това беше твърдо нареждане. – Познаваш ли ме?

Нацапотената уста на сестрата се изкриви.

– Аз... не съм... трудно е да... Натали кимна бавно.

– След всичките години още ти е трудно да ме познаеш? Толкова ли си затънала, Мелани, че не осъзнаваш, че никой друг не би могъл да знае за теб... за нас... или ако знаят, просто щяха да те елиминират като опасност за тях?

– Уили... – промърмори сестрата-клоун.

– А, Уили! – подигра я Натали. – Добрият ни стар приятел Вилхелм. Мислиш ли, че Уили е достатъчно умен за това, Мелани? Или толкова изтънчен? Би ли уредил Уили нещата с теб така, както го направи онзи художник в „Империя Хотел“ във Виена?

Сестрата поклати глава. От очите ѝ капеше спирала; сенките ѝ бяха положени на толкова плътен пласт, че на светлината на свещта лицето ѝ изглеждаше като череп.

Натали се наведе по-близо и изсъска в начервената буза на жената:

– Мелани, ако съм убила собствения си баща, защо смяташ, че ще се поколебая да убия теб, ако отново ми се изпречиш на пътя? Времето в тъмната къща сякаш спря. Струваше ѝ се, че се намира в една стая с несръчно облечени, повредени манекени. Сестрата-клоун примигна, изкуствените ѝ мигли бяха изкривени, клепачите се движеха като на забавен кадър.

– Нина, никога не си ми казвала, че...

Натали отстъпи назад, изумена да усети истински сълзи по бузите

си.

– Не съм казвала никому, скъпа – прошепна тя, наясно, че животът и е обречен, ако Нина Драйтън е споделила с приятелката си Мелани онова, което бе казала на Саул Ласки. – Бях му ядосана. Той чакаше тролея. Аз бутнах... – тя бързо вдигна очи и се втренчи в слепия взор на сестрата. – Мелани, трябва да се видя с теб!

Боядисаното лице се раздвижи напред-назад... или просто сенките танцуваха по него? Отрицателно поклащане на главата, може би?

– Невъзможно е, Нина. Не се чувствам добре. Аз...

– Не е невъзможно – отрязва Натали. – Ако ще продължаваме това усилие заедно... да възстановим вратата си... трябва да знам, че си тук, жива!

Всички в стаята, освен нея и лежащото в безсъзнание момченце, заклатиха глави в унисон.

– Не... не е възможно... не съм добре... – разнесе се от пет усти.

– Сбогом, Мелани – каза Натали и се извърна да излезе. Сестрата изтича да я хване за ръката, преди тя да стигне двора.

– Нина... скъпа... моля те, остани. Толкова съм самотна тук! Няма с кого да си играя.

Натали спря неподвижно, цялата настръхнала.

– Добре – съгласи се сестрата с лице като череп. – Оттук. Но първо... без оръжия... без нищо!

Къли пристъпи наблизко и претърси Натали. Огромните му ръце смачкаха гърдите ѝ, плъзнаха се нагоре по краката ѝ... Пипаха навсякъде, търсеха, опипваха. Тя не го погледна. Стисна зъби и прехапа езика си, за да спре истеричния писък, който искаше да се изтръгне от гърлото ѝ.

– Ела – каза сестрата.

Заедно с Къли, който носеше свещта – зловеща процесия – те преминаха от антрето към входното фойе, през фойето нагоре през широко стълбище и от стълбището към площадка, където сенките подскачаха по четириметровите стени и коридорът бе тъмен като тунел. Вратата към спалнята на Мелани Фулър беше затворена.

Натали си спомни как влезе в същата стая преди шест месеца, с пистолета на баща си в джоба на палтото, вслушана в тихото шумолене във високия гардероб – и в него откри Саул Ласки. Тогава нямаше чудовища.

Доктор Хартман отвори вратата. Внезапното течение духна свещта, оставяйки само мекото зелено сияние от медицинските монитори от

двете страни на високото легло с балдахин. Изящни дантелени завеси висяха от балдахина като изгнили обелки от банан; досущ като гъстата паяжина в леговището на черна вдовица.

Натали пристъпи три крачки напред, но на прага на стаята я спря бързият жест на мръсната ръка на доктора.

Достатъчно близо беше.

Онази твар в леглото някога бе представлявала жена. Косата ѝ бе изпадала на големи кичури, но останките бяха внимателно сресани така, че лежаха на голямата възглавница като корона от болестотворно сини пламъци. Лицето бе състарено и сбръчкано, покрито с ранички и прорязано от зловещи бръчки; лявата половина висеше като мъртвешка восьчна маска, приближена прекомерно до пламъците. Беззъбата уста се отваряше и затваряше като паст на многовековна хаплива костенурка. Дясното око на съществото се движеше неспокойно и безцелно – сега се местеше към тавана, а секунда по-късно се забелваше нагоре, докато се покаже само бялото – яйце, пъхнато в черепа и покрито с хлабави гънки пожълтял пергамент.

Зад сивата дантела лицето се обърна към Натали, а костенурчата уста издаваше влажни, мляскащи звуци.

Сестрата-клоун зад момичето прошепна:

– Подмладявам се, нали, Нина?

– Да – съгласи се Натали.

– Скоро ще съм млада, досущ както когато ходихме в „Симпле“ преди войната! Помниш ли онзи миг, Нина?

– „Симпле“ – кимна Натали. – Да. Виена.

Докторът ги избута назад и затвори вратата. Петимата останаха на площадката. Къли внезапно посегна напред и стисна малката длан на Натали в огромния си юмрук.

– Нина, скъпа – каза с момичешки, почти превзет фалсет. – Каквото и да пожелаеш да сторя, ще го получиш. Каж ми какво да направя сега!

Негърката се отърси и погледна към китката си в дланта на Къли.

Стисна я и потупа рамото му със свободната си ръка. – Утре, Мелани, ще те взема за втора разходка. Джъстин ще бъде буден и готов сутринта, ако искаш да го Използваш.

– Къде ще ходим, Нина, скъпа? – Да започнем подготовката – отвърна Натали. Стисна мазолестата ръка на гиганта за последен път и се насили просто да слезе, а не да тича по безкрайно дългото стълбище. Марвин стоеше до вратата. В замъглените му очи не видя дори и искрица от предишната личност. В ръката си той стискаше дълъг нож. Когато

момичето стигна фоайето, той ѝ отвори вратата. Тя спря, използва последните капчици сила на волята си да погледне към стълбите и безумната групичка, строена в мрака горе, усмихна се и каза:

– Adieu до утре, Мелани. Не ме разочаровай отново!

– Няма – отвърнаха петимата в унисон. – Лека нощ, Нина! Натали се обърна и излезе, като позволи на Марвин да ѝ отключи външната порта и не се обърна да погледне назад, дори и когато подмина Саул в паркирания микробус, поемайки си все по-дълбоко и по-дълбоко дъх, докато вървеше; и само със силата на волята си се съдржаше да не се разхлипа.

60

Остров Долман, събота, 13-и юни 1981 г.

Към края на седмицата на Тони Харъд окончателно му писна да си търка лактите с богатите и властимащите. Според неговата преценка богатите и властимащите страдаха от изразена склонност към задникохолизъм. Рано предишната сутрин те с Мария Чен пристигнаха с частен самолет в Меридиън, Джорджия – най-сладкият седми кръг на географията, където продуцентът бе попадал изобщо, само за да им кажат, че друг частен самолет може да ги закара на острова. Освен ако не искаха да вземат лодка. И двата възможни избора не бяха по вкуса на Харъд.

Петдесет и пет минутното пътуване с лодка беше отвратително, но дори и превит над перилата, в очакване да се прости с водката и тоника си, както и с храната от авиолиниите, той предпочете подскачането от бял гребен на бял гребен пред страданията на осемминутния полет. Пристанището на Барент – яхткѐя му или каквото там му беше названието – се оказа най-впечатляващата барачка, която Харъд бе виждал. Висока ТРИ етажа сграда, величествена като катедрала с орнаментирани стъкла, които подкрепяха тази представа и хвърляха струи оцветена светлина върху водата и редиците бляскави месингови и дървени катери с новички вимиели, вдигнати на кърмата, това чудо бе вероятно най-добре охраняваната постройка, през която той бе минавал някога.

По време на седмицата на Летния лагер на Долман не се допускаха жени. Харъд го знаеше, но въпреки това за него бе много мъчително да се отбие на петнайсет минути встрани, за да остави Мария Чен на яхтата

на Барент – бляскаво бяло чудо с дължината на футболен стадион, цялото аеродинамично и увенчано с бели куполи и палуби, на които се намираха радарът и цялото свръхсложно комуникационно оборудване на магната. Харъд за хиляден път осъзна, че К. Арнолд Барент не е човек, който обича да губи връзка с нещата. На предната палуба бе кацнал аеродинамичен хеликоптер с вид като че ли е сътворен в средата на двайсет и първи век. Перките не се въртяха, но и не бяха свалени – вертолетът бе готов за полет към острова веднага щом господарят му свирне.

Водата гъмжеше от лодки: ниски катери, които пренасяха пазачи, въоръжени с карабини М-16, радарни катери с въртящи се антени, разнообразни частни яхти, придружавани от охранителни съдове от половин дузина страни, а след като завиха зад ъгъла на острова и се насочиша към пристанището, се показа и американски разрушител, намиращ се на около два километра от тях. Военният кораб беше впечатляващо чудовище със сив борд и форма на акула, прорязваше водата с висока скорост, радарните му чинии се въртяха, а знамената плющяха, оставяйки впечатлението за гладна хрътка, която догонва безпомощен заек.

– Какво, на майната си, е това? – изрева Харъд на човека, който караше катера им.

Мъжът с раирана риза се ухили, показвайки белите си зъби на фона на загорялата кожа, и каза:

– Това е „Ричард С. Едуардс“, сър. Разрушител клас „форест Шърман“. На гранично дежурство е тук всяка година по време на летния лагер на „Наследството на запада“, за да служи на нашите чуждестранни гости и местните величества.

– Същата лодка, а? – попита Харъд.

– Същият кораб, да, сър – отвърна лодкарят. – Технически казано, всяко лято те провеждат тук учение с блокадни и прехващателни маневри.

Разрушителят премина покрай тях така, че Харъд можа да види изписания с бяло на носа му номер – 950.

– А каква е тази кутия там отзад? – попита той. – Дето е до задното оръдие или каквото е там...

– ASROC, сър – отвърна шофьорът, докато завърташе катера им към пристанището и залива, – модифициран ASW с изваждане на техните петинчови МК42 и няколко тринчови МК33.

– Ох – промърмори продуцентът, притиснат плътно до перилата. Водните пръски се смесваха с потта по бледото му лице. – Пристигаме ли вече?

Количка за голф с шофьор в син блейзър и сив панталон закара Харъд от дока до Имението. Алеята на живите дъбове представляваше широк булевард с окосена ниско трева – същинска зелена настилка прокарана между две редици масивни дъбове, които сякаш се събираха в далечината. Огромните им клони се сплитаха на трийсетина метра над главата на пътниците и създаваха подвижен балдахин от листа и светлина, през който можеха да бъдат мернати късчета вечерно небе и облаци на пастелния фон на зелените им корони. Докато безшумно се носеха през дългия тунел, създаден от дървета, по-стари от САЩ, фотоелектрическите клетки доловиха пришествието на здрача и включиха разнообразие от приглушени прожектори и меко сияещи японски фенери, скрити сред високите клони, увисналия бръшлян и масивните корени, създавайки илюзия за магическа гора, фантазия от оживяло на светлината и музиката дърво. От скрити високоговорители се разляха класически сонати за флейта и изпълниха вечерния въздух. Щом бризът от океана размърда листата, пръснатите из дъбовата гора стотици мънички вятърни чанове добавиха призрачни нотки към музиката.

– Големи шибани дървета – изсумтя Харъд, докато прекосявах последния половин километър от дъбовата алея, на път към терасирана градина в северния край на обърнатото на юг Имение.

– Да, сър – съгласи се шофьорът и продължи нататък.

К. Арнолд Барент не се яви да посрещне Харъд, но преподобният Джими Уайн Сътър присъстваше, снабден с висока чаша бърбън в ръка. Лицето му бе зачервено. Евангелистът прекоси огромната празна зала, облицована в черно и бяло. Тя напомняше на Харъд за катедралата в Шартр, макар и никога да не бе ходил там.

– Антъни, момчето ми – избумтя Сътър, – добре дошъл на летния лагер!

В просторната зала ехото от гласа му отекваше секунди наред. Харъд вдигна глава и се зазяпа като турист. Взираше се нагоре в огромното пространство, осяяно с мецанини и балкони, ниши и полуосветени коридори, и към чувовния купол, издигащ се в сводест покрив на пет и половина етажа над тях, подкрепян с разкошно гравирани колони и лабиринт от лъскави греди. Самият покрив бе облицован с кипарис и махагон, имаше капандури със стъклописи, които вече тъмнееха, тъй че чераеникавата светлина се лееше по тъмното дърво с помрачняващите краски на съхнеща кръв. На масивната верига в средата бе окачен

централният полилей – толкова масивен, че на него би трябвало да увиснат цял легион Фантоми от операта, за да го разклатят. – Шибанистично! – промърмори Харъд. – Ако това е входът за слугите, каква ли ще е предната врата? Сътър се намръщи на нецензурния му език. Един слуга със син блейзър и сив панталон прекоси цял акър плочки, за да вдигне износения пътен куфар на Харъд и да спре очаквателно. – Тук ли предпочиташ да отседнеш или в някое бунгало? – попита проповедникът.

– Бунгала ли? – поинтересува се Тони. – Имаш предвид нещо като хижа?

– Да – кимна Сътър. – Разбира се, ако смяташ за хижичка вила с петзвездно обзавеждане, снабдявана от „Максим“. Повечето гости предпочитат бунгалата. В крайна сметка това е седмица за летен лагер!

– Схващам идеята – кимна Харъд, – но я заеби! Предпочитам най-пухената стая, каквато имат тук. Прослужил съм си времето като бойскаут.

Сътър кимна на слугата и нареди:

– Апартаментът „Бюканън“, Максуел. Антъни, ще ти покажа пътя след минутка! Ела насам към бара.

Икономът се насочи към асансьора за горните етажи, а те двамата влязоха в малка, облицована с махагонова ламперия стая, разположена до главната зала. Харъд си наля голяма водка.

– Не ми казвай, че всичко това е строено през преди четири века – заяви той. – Проклето голямо е!

– Оригиналната сграда на пастор Вандерхуф е била впечатляваща за времето си – обясни Сътър. – Следващите собственици са поуголемили Имението...

– Та, къде са всички? – полюбопитства продуцентът.

– По-маловажните гости пристигат в момента – поясни му проповедникът. – Принцовете, разните важни клечки, бившите премиер-министри и петролните шейхове ще дойдат чак за традиционното Събиране за откриването, утре в единайсет сутринта. Ще мернем първия си експрезидент в сряда.

– Уха-а! – възкликна Харъд. – А къде са Барент и Кеплър?

– Джоузеф ще се присъедини към нас по-късно вечерта – обясни евангелистът. – А домакинът ни пристига утре.

Харъд се сети за последния си поглед към Мария Чен на перилата на яхтата. Кеплър му беше казал преди това, че всички жени-помощнички, компаньонки, изпълнителни секретарки, любовници и няколкото съпруги, които не могат да бъдат препратени по-късно, са добре дошли

на борда на „Антоанет“, докато господарите им разпускат на Долман.

– Барент на яхтата ли е? – попита той подозрително. Проповедникът разтвори ръце.

– Само Господ и пилотите на Кристиан знаят каква му е дневната програма. Следващите дванайсет дни са единствените в годишния календар на домакина ни, когато приятел – или враг – ще знае къде да го намери.

Харъд изсумтя подигравателно и взе питието си.

– Не че ще помогне на враговете му – обади се, – видя ли, Бог да го поразии, оня разрушител по пътя насам?

– Антъни – предупреди го Съгър – казах ти и преди това да не споменаваш напразно името Господне!

– И срещу какво пазят? – настоя продуцентът. – Нашествие на руски подводници?

Преподобният доля чашата си с бърбън.

– Не си далеч от истината, Антъни! Преди няколко години един руски траулер се мотаел на около два километра от плажа. Напуснал обичайното си място до Кейп Канаверал. Не е нужно да ти казвам, че както и повечето руски риболовни кораби около американския бряг, този бил разузнавателен, снабден с най-хитроумните подслушвателни устройства, каквито могат да измислят комунистите...

– И какво, по дяволите, могат да чуят от два километра навътре в морето? – любопитства Харъд.

Съгър се изкиска.

– Според мен е по-добре тайната да си остане между руснаците и техния Анти-Крист – отвърна той, – но присъствието им притесни нашите гости и разтревожи брат Кристиан, а по тази причина дойде и голямото дресирано куче, което си видял да обикаля наоколо.

– Хубаво кученце – кимна Харъд. – И какво, всичката тази охрана се мотае тук и втората седмица, така ли?

– О, не – възрази Съгър, – случващото се през Ловната част от летните забавления е само за нашите очи.

Продуцентът се взря внимателно в зачервения проповедник.

– Джими, мислиш ли, че Уили ще се покаже следващия уикенд? Преподобният Джими Уайн Съгър бързо вдигна глава. В малките му сияйни очи блесяха весели искрици.

– О, да, Антъни! Нямам ни най-малко съмнение, че господин Бордън ще дойде тук в предварително уреченото време.

– И откъде разбра?

Сътър се усмихна загадъчно, вдигна чашата си и тихо отбеляза:

– Написано е в Откровенията, Антъни. Всичко е предсказано още преди хилядолетия. Всичко, сторено от нас, е гравирано още от време оно в коридорите на бъдещето от Скулптора, който вижда зърното в камъка по-ясно от нас самите...

– Вярно ли? – намръщи се Харъд.

– Да, Антъни, самата истина ти казвам – отвърна преподобният с мрачна сериозност. – Можеш да заложиш езическия си задник!

Тънките устни на продуцента се извиха в усмивка, когато уточни: – Мисля, че вече съм го заложил, Джими! Не съм сигурен обаче дали съм готов за тази седмица...

– Тази седмица не значи нищо – отвърна Сътър, притвори очи и притисна чашата леден бърбън към бузата си. – Тя е само прелюдия, Алтъни. Само прелюдия.

На Харъд седмицата-прелюдия му се стори безкрайна. Общуваше с хора, чиито снимки беше виждал в „Таймс“ и „Нюзуик“ цял живот, и откри, че – като изключим аурата на власт, която ги обкръжаваше като облака миризма на пот около жокей световна класа – те си бяха просто хора, често отвратителни, а в повечето случаи и тъпи във фанатичното си усилие да избягат от дискуссионните зали и стратегическите симпозиуми, и разните конференции и брифингите, които ограждаха като железни решетки клетките на богатия им и властен живот.

В сряда вечерта, на 10-и юни, Харъд откри, че се е изтегнал на петия балкон на Амфитеатъра на лагерния огън и гледа вицепрезидента на Световната банка, коронования принц от третата най-богата петролна държава на планетата, един бивш президент на Щатите и неговият бивш Секретар да танцуват хула с бърсалки за под вместо перуки, разполовени кокосови орехи вместо цици и полички от трева, изработени от събрани на бърза ръка палмови листа, а осемдесет и пет от най-влиятелните мъже в западното полушарие свиркаха, викаха и като цяло се държаха като зелени колежанчета по време на първото им публично напиване. Харъд се взря в огъня и се замисли за грубия монтаж на „Белия роботърговец“, все още на редакторската релса в работилницата му, вече с триседмично закъснение по отношение на озвучаването. Композиторът-музикант взимаше по три хиляди дневно, за да не прави друго, освен да си клати краката в „Бевърли Хилтън“ и да чака мига, в който да дирижира големия оркестър. Саундтракът с гаранция щеше да звучи досущ като онзи, правен за последните му шест филма – все романтични горски

напеви и героични балади, които изглеждаха още по-неразличими една от друга, веднъж прекарани през долби-стереото.

В четвъртък и вторник Харъд бе отскачал до „Антоанет“ – да се види с Мария Чен, да се люби с нея в копринената облицована тишина на будоара ѝ и после да поговорят, преди да потегли обратно за вечерните празненства на Летния лагер.

– Как си прекарваш времето тук? – позволи си да полюбопитства веднъж.

– Чета – отговори тя. – Работя по проекта за „Орион“. Наваксам с кореспонденцията. Пека се на слънце.

– Виждала ли си Барент?

– Не – отвърна Мария Чен. – Той не е ли с теб на брега?

– Аха, мернах го веднъж-дваж. Цялото западно крило е на негово разположение – на него и който там е човекът на върха в момента. Просто се чудех дали идва и дотук.

– Притесняваш ли се? – попита Мария Чен. Тя се претъркули по гръб и отметна тъмната коса от бузата си. – Или ревнуваш?

– Заеби – отвърна Харъд и стана от леглото. Отскочи до барчето с напитки, както си беше гол-голеничък. – По-добре щеше да е, ако те чука. Тогава може би щяхме да схванем какво стана наоколо...

Асистентката му също се измъкна от леглото, приближи се и, както беше застанал с гръб към нея, го прегърна отзад, Малките ѝ идеални гърди се притиснаха към гърба му.

– Тони – промърмори тя, – ти си лъжец!

Харъд се обърна раздразнен. Тя се притисна още по-плътнo към него, лявата ѝ ръка нежно го гъделичкаше в слабините.

– Не искаш друг да бъде с мен – прошепна тя. – Никога!

– Това са глупости – отвърна той. – Пълни глупости!

– Не – прошепна Мария Чен, като алчно плъзна устни по врата му. – Това е любов. Ти ме обичаш и аз те обичам.

– Никой не ме обича – изръмжа той. Искаше да го каже насмешливо, но излезе като задавен шепот.

– Аз те обичам – увери го асистентката му. – И ти също ме обичаш, Тони!

Той я отблъсна на една ръка разстояние и ѝ се ухили.

– Как ти дойде наум?

– Понеже е истина.

– Защо?

– Защо е истина ли?

– Не – промърмори Харъд, – защо се обичаме един друг?

– Защото така трябва – заяви Мария Чен и го поведе към голямото меко легло.

По-късно той лежеше със затворени очи и се вслушваше в пляска на водата и приглушените корабни шумове, чийто произход не знаеше. Прегръщаше единствената си любов. Прегръщаше я собственически, отпуснал безцелно ръка на дясната ѝ гърда, и се страхуваше, вероятно за пръв път, откакто бе пораснал достатъчно, че да мисли – при това се беше не от нещо конкретно...

Експрезидентът си тръгна в събота, след обедното луау. До седем вечерта останаха единствено гости от средно и нисше ниво – лепки, стегнати и гладни Касиуси и Яговци с костюми от акулова кожа и „Ралф Лорен“. Харъд реши, че моментът е подходящ да се върне на континента.

– Ловът започва утре – обяви Съър. – Не искаш да изпуснеш празненствата, нали?

– Не искам да пропусна появата на Уили – поправи го продуцентът.

– Барент сигурен ли е, че той наистина ще дойде?

– Преди залез – кимна проповедникът. – Такава е последната версия. Джоузеф пази в дълбока тайна връзката си с господин Бордън. Май е дори прекалено потаен. Струва ми се, че брат Кристиан започва да се дразни.

– Това е проблем на Кеплър – отвърна Харъд. С огромно недоволство слезе от дока и стъпи на палубата на дългата яхта.

– Сигурен ли си, че трябва да вземеш тези допълнителни примамки? – попита преподобният Съър. – Имаме си предостатъчно в кошарите. Всичките са млади, силни и здрави. Повечето идват от рехабилитационния ми център за бегълци от дома. Има дори и предостатъчно жени, между които да избираш, Антъни!

– Искам да си имам мои собствени – изръмжа продуцентът. – Ще се върна късно тази вечер. Или в най-лошия случай рано сутринта утре.

– Добре – кимна Съър и в очите му проблеснаха странни искри. – Не искам да изпуснеш нещо. Това може да се окаже изумителна година!

Харъд кимна за довиждане и двигателят изрева буйно, а яхтата бавно напусна залива, набирайки скорост веднага щом отмина вълнолома. „Антоанет“ на Барент беше най-големият кораб тук, като изключим патрулните катери и отдалечаващия се разрушител. Както винаги, приближи се катер с въоръжена охрана, потвърди визуално самоличността на

Харъд и последва лодката му, докато покриваха последните неколкостотин метра до яхтата. Мария Чен чакаше на стълбата на кърмата, с голям сак в ръка.

Нощният преход до брега бе много по-плавен от пътуването към острова. Харъд беше поискал кола и зад яхтклуба на Барент го очакваше малък „Мерцедес“, собственост на фондацията „Наследство на запада“.

Тони караше – пое по А17 към Южен Нюпорт и после взе Междущатско 95 за последните шейсет километра до Савана.

– Защо Савана? – полюбопитства Мария Чен.

– Не ми казаха. Онзи на телефона просто ми нареди къде да паркирам – близо до канал в предградията на града.

– И смяташ, че това е същият тип, който те отвлече?

– Аха – кимна Харъд. – Сигурен съм. Същият акцент има.

– Все още ли мислиш, че става дума за номер на Уили? – полюбопитства секретарката му.

Той покара близо минута в мълчание, преди да заяви:

– Вижда ми се единственият смислен вариант. Барент и останалите вече са имали възможност да вкарат в кошарата с примамки нужните им, дресирани предварително хора, ако искат. Уили обаче се нуждае от помощ.

– И ти искаш да си на негова страна? Все още ли изпитваш лоялност към Уили Бордън?

– Заеби лоялността – обясни Харъд. – Нашият велик островен вожд е пратил Хейнс в къщата ми... да те пребие... само за да ми скъси веригата. Няма да допусна да се отнасят така с мен! Ако това е план на Уили, по дяволите, много добре! Нека го свършим от негово име.

– Не е ли опасно?

– Това с примамките ли? – попита Тони. – Не виждам с какво може да представлява заплаха. Ще се убедим, че не са въоръжени и щом стъпят на острова, шансът им да създават проблеми не е и едно на милион. Дори победителят от проклетото петдневно клане-олипмиада свършва на два метра под мангровите коренища в старото робско гробище там някъде на острова.

– Тогава какво се опитва да постигне Уили? – поинтересува се секретарката му.

– Шибана представа си нямам – призна откровено Харъд, като зави по изходната рампа на Междущатско 16. – Ние само трябва да сме нащрек и да останем живи. Което ми напомня... Взе ли браунинга?

Мария Чен извади автоматичния пистолет от чантичката си и му го

връчи. Карайки с една ръка, Харъд изкара пълнителя, провери го и го върна обратно, като го притискаше в бедрото си. Пъкна пистолета в колана си и придърпа хавайската си риза над него.

– Мразя оръжията – заяви Мария Чен равно.

– Аз също – отвърна той. – Но има хора, които мразя още повече, и един от тях е онова копеле със скиорската маска и полския акцент. Ако той се окаже сред примамките, които Уили се кани да прати с мен на острова, ще положа всички възможни усилия да се съдържа да не му пръсна мозъка още преди началото на играта!

– Уили няма да остане доволен – намекна Мария Чен.

Харъд кимна, сви по страничния път, който го отведе встрани от магистралата и до изоставен док за лодки близо до обрасъл участък от канала „Савана и Огийчи“. Там ги чакаше кола – микробус. Както беше Уговорено, продуцентът паркира на двайсетина метра встрани и примигна с фаровете. От колата излязоха мъж и жена, които бавно тръгнаха към тях.

– Писна ми да се притеснявам какво ли ще се хареса на Уили или на Барент, или на другите шибаняци – заяви Тони през стиснатите си зъби. Излезе от колата и извади автоматика. Мария Чен отвори голямата си чанта и измъкна на свой ред безелниците и катинара. Когато мъжът и жената стигнаха на двайсет крачки от тях, все още с празни ръце, Харъд се наведе към секретарката си и се ухили:

– Време е да започнат наистина да се притесняват за това как да се харесат на Тони Харъд! – след което вдигна пистолета, прицели го стабилно и точно в главата на мъжа с тъжните очи и дълга прошарена коса над ушите. Онзи спря, втренчи се в дулото на оръжието и с палец побутна нагоре очилата си.

61

Остров Долман, неделя, 14-и юни 1981 г.

Саул Ласки се чувстваше така, сякаш неведнъж вече бе преминавал през това.

Минаваше полунощ, когато лодката им се удари в циментовия кей и Тони Харъд подкара навън и него, и госпожица Сиуъл. Те слязоха на дока и продуцентът спря да размахва оръжието си, тъй като уж би

трябвало да командва тези две пионки. Две електрически колички за голф се плъзнаха към тях и Харъд нареди на мъжа с блейзър и панталон:

– Закарай тези двамата в кошарата за примамки.

Саул и госпожица Сиуъл се настаниха пасивно на средната седалка на количката, докато мъжът с автоматичната карабина заемаше мястото си зад тях. Ласки погледна към жената до него; лицето ѝ не показваше емоции или интерес. Тя не носеше грим, косата ѝ бе подрязана късо, а евтината ѝ шампована блузка висеше хлабаво около тялото ѝ. Когато спряха на контролния пункт на южния край на охраняемата зона и след това се понесоха напред през ничията земя, покрита с разпукани черупки, Саул се почуди дали петгодишното хлапе на Мелани Фулър предава на Натали нещо от случващото се.

Циментовата постройка зад северната ограда на охраняемата зона бе заляна с ярка светлина. Десетина други примамки тъкмо бяха пристигнали и те двамата с госпожица Сиуъл се присъединиха към тях на циментовия двор с размери на баскетболно игрище с висока ограда с бодлива тел.

От тази страна на охраняемата зона нямаше сини блейзъри и сиви панталони. Пазачите носеха зелени гащеризони и черни найлонови бейзболни шапки. Въоръжени бяха с автомати. От бележките на Коен Саул знаеше, че това са членове на частната охрана на Барент, а от разпита на Харъд отпреди два месеца бе научил също така, че всеки един от тях е бил дресиран до определена степен.

Напред пристъпи висок мъж с пистолет в кобур на колана. Нареди:

– Добре, хора, съблечете се!

Дузината затворници бяха най-вече младежи, макар че Саул видя и две жени – още почти момиченца. Стояха близо до предната част на двора и при тази команда се спогледаха озадачено. Очевидно всички бяха упоени или в шок. Ласки познаваше този поглед. Беше го виждал при приближаването на Ямата в Челмно и при слизането от влаковете в Собитор. Той и госпожица Сиуъл започнаха да свалят дрехите си, докато повечето от останалите стояха и не помръдваха.

– Казах съблечете се! – изрева мъжът с кобур и друг пазач с карабина пристъпи напред и срита най-близкия затворник – хлапе на осемнайсет-деветнайсет години с дебели очила и обратна захапка. Момчето се присви без да гъкне и се строполи на земята, като удари лицето си в цимента. Саул ясно чу как зъбите му се чупят. Другите деветима младежи започнаха да се събличат.

Госпожица Сиуъл приключи първа. Психиатърът забеляза, че

тялото ѝ изглежда по-младо и гладко от лицето, с изключение на скорошния белег от апендектомия.

Строиха затворниците в редици, без да разделят мъжете от жените, и ги насочиха по дълга циментова рампа надолу под земята. С ъгълчето на околото си Саул мерна врати, които водеха към облицовани с плочки коридори, отделящи се от централния подземен булевард. Охранителите в гашеризони стигаха до входа и внимателно проследяваха как пушечното месо на великите марширува. Двете редици се притиснаха в стени, когато мина конвой от четири джипа, изпълвайки тунела с шум и дим от въглероден окис. Саул се почуди дали целият остров е прорязан от сервизни тунели.

Вкараха ги в гола, ярко осветена стая, където мъже в бели престилки и с хирургически ръкавици надничаха в устите и анусите им, и във вагините на жените. Една от девойките се разплака и пазачът я удари да млъкне. Саул усещаше странно спокойствие дори когато се чудеше откъде са дошли тези други жертви, дали досега са ги Използвали и как собственото му поведение би могло да се отличава видимо от това на останалите. Капещите стени бяха боядисани в бяло и част от издълбаните в скалата малки, полусферични ниши, вече съдържаха голи, мълчаливи тела. Щом редицата спря и госпожица Сиуъл влезе в дупката си в стената, Саул осъзна, че няма нужда от килии с нормален размер, тъй като никой нямаше да остане на острова повече от седмица. Доиде и неговият ред.

Нишите бяха издълбани на различна височина – балкончета, оформени като полумесеци, с железни решетки, вградени в белия камък. Тази на Саул се намираше на малко повече от метър над пода. Той се търколи в нея. Камъкът бе студен под кожата му, а нишата – дълга точно колкото да се изтегне в пълен ръст. Една смърдяща на пикня и повръщано дупка, издълбана в задния край на лавицата, му показва къде трябва да се облекчава. Решетките се спускаха автоматично от тавана на нишата в дълбоки дупки в пода – с изключение на вратичката, където Оставаха две педи празно пространство за вкарване на подносите с храна.

Саул се излегна по гръб и се взря в камъка на половин метър над главата си. Някъде нататък по коридора някой започна да плаче накъсано. Чуха се стъпки и звуци от удари по метал и плът, след което отново се възцари тишина. Ласки усещаше как го залива спокойствие. Беше хладнокръвен. По странно интимен начин се чувстваше по-близо до семейството си – родителите си, Йозеф, Стефа – отколкото от десетилетия насам.

Усети как очите му се затварят и се насили да ги задържи отворени. Върна очилата си на място. Странно, че му бяха позволили да си ги задържи. Той се опита да си спомни дали са позволявали на голите затворници да носят очила до Ямата в Челмно. Не. Сигурен беше, че е участвал в бригадата, която събираше хиляди чифтове – големи купчини очила – от една стая върху груб конвейер, където други затворници отделяха стъклото от метала, а ценните метали – от стоманата. В Райха не похабяваха нищо... освен хората.

Отново се застави да отвори очи и се ошипа по бузите. Камъкът беше твърд, но той знаеше, че може да потъне в сън почти без проблеми. Да потъне в сънища. Не бе спал както трябва от три седмици, защото всеки път, когато се гмурнеше в бездната зад клепачите си, състоянието на „бърз“ сън задействаше постхипнотичните внушения, които сега съставяха сънищата му. Не се нуждаеше от стимул или камбанка вече от осем нощи. Самият REM задействаше виденията.

Дали бяха сънища или спомени? Саул вече не беше сигурен. Сънищата-спомени сега се бяха превърнали в реалност. Дните му с Натали – подготовката, планирането и заговорите – бяха всъщност сън. Ето защо се чувстваше толкова спокоен. Тъмният, студен коридор, голите затворници, килията – всичко това бе много по-близо до неговата реалност-видение и самопредизвиканите спомени от лагерите, отколкото бяха горещите летни дни в Чарлстън, по време на които наблюдаваше Натали и момченцето Джъстин. Натали и мъртвото същество, което приличаше на момченце...

Саул се опита да мисли за чернокожата си приятелка. Стисна здраво очи, докато се напълниха със сълзи, отвори ги широко и са съсредоточи върху представата за младата Престън.

Два дни преди това – вече три, в четвъртък – Натали стигна до решението на проблема.

– Саул – извика тя, като остави картите и се обърна към него, както си седяха на малката маса в мотелската кухничка, – не е нужно да вършим всичко сами! Можем да използваме някой за острова, докато другият надзирава Чарлстън!

Зад нея увеличените снимки на остров Долман покриваха едната стена на кухнята със зърнеста мозайка.

Саул поклати глава, твърде оглупял от умора, за да отвърне на ентусиазма ѝ.

– Как? Те всички са мъртъвци, Натали! Мъртви са. Роб, Аарон,

Коен. Мийкс ще пилотира самолета.

– Не тях, а някой друг! – изпъшка тя и се удари по челото с опакото на дланта си. – Всичките тези седмици се чудя дали съществуват и други – хора със сходен интерес. И мога да се погрижа за това утре. Няма да се срещам с Мелани чак до сеанса ни в събота сутринта в парка.

Тя му го каза тогава и осемнайсет часа по-късно той гледаше как слиза от самолета от Филаделфия, с по един чернокож от двете ѝ страни. Джаксън изглеждаше по-възрастен, отколкото преди шест месеца; оплешивяващата му глава сияеше под ярките лампи на терминала, а на лицето му бяха застинали бръчки, които оповестяваха краен, безмълвен етап на въоръжено примирие със света. Младежът отдясно на Натали спокойно би могъл да представлява двойник на Джаксън, но създаден от антимаateria: висок, кокалест, с халтави стави и лице тъй подвижно, че израженията и реакциите прелитаха през него като светлина по повърхността на Меркурий. Високият шумен смях на младежа отекваше в коридора на терминала и караше хората да обръщат глави. Саул си припомни, че прякорът на хлапето беше Кетфиш.

По-късно, докато караха към Чарлстън, Джаксън попита:

– Ласки, сигурен ли си, че става дума точно за Марвин?

– Марвин е – потвърди психиатърът. – Но е... станал различен.

– Вуду-дъртата го е спипала здравата, а? – изсумтя Кетфиш. Играеше си с радиото на колата, опитвайки се да намери по-интересна станция.

– Да – кимна Саул, като все още не вярваше, че говори за това и с някой друг, освен Натали. – Но може би има възможност да го възстановим... да го спасим.

– Аха, човече, тъй ще сторим – обеща Кетфиш. – Една дума на нашата свръзка и „Соул Брикярд“ ще плъпне по този шибан град като кондом по надута патка, нал'найш?

– Не – възрази психиатърът, – така няма да стане. Натали сигурно ви е обяснила защо.

– Каза ни – съгласи се Джаксън. – Но ти какво имаш да споделиш, Ласки? Колко трябва да чакаме?

– Две седмици – отговори му Саул. – По един или друг начин, всичко иде приключи след две седмици.

– Имаш ги тия две седмици – прие санитарят. – После ще направим каквото трябва да се направи, за да върнем Марвин обратно, все едно дали вие сте си свършили работата или не.

– Ще бъде свършена – обеща му психиатърът. Погледна към едрия

мъж, разположен на задната седалка. – Хей, слушай, тъй и не знам дали „Джаксън“ е фамилията ти или собственото име...

– Фамилията – отвърна фелдшерът. – Отказах се от името си, когато се върнах от 'Нам. И бездруго вече нямаше за какво да го използвам.

– И аз н'съ казвам Кетфиш всъщност, Ласки – обади се Кетфиш. – Името ми е Кларънс Артър Тийдър Варш... – и разтърси протегнатата ръка на Саул. – Но, хей, човече – додаде с усмивка, – понеже си приятел на Натали и тъй нататък, мож' да ми викаш „гу'син Варш“!

Последният ден преди заминаването беше най-отвратителен. Саул бе сигурен, че нищо няма да излезе – старицата няма да изпълни своята част от сделката или няма да успее да проведе дресировката, с която се занимаваше последните три седмици на май, докато Джъстин и Натали се взираха през бинокъла към отсрещния бряг на реката. Или пък Коен е сгрешил и информацията му е невярна – или е точна, но плановете са се променили през последвалите месеци. А може би Тони Харъд няма да реагира на телефонното обаждане в началото на юни – или ще каже на другите, щом стъпи на острова – или пък няма да им каже, но ще убие Саул и когото там изпрати Мелани Фулър, веднага щом брегът изчезне от погледа им. Или пък ще достави примамките на острова, но тогава пък Мелани ще избере именно този момент да се нахвърли на Натали и Ще я заколи, докато Саул е заключен и очаква собствената си смърт...

После дойде неделният следобед и те поеха на юг към Савана. Още преди здрачът да се е разсеял, заеха позиции на паркинга близо до канала. Натали и Джаксън се скриха в един храталак на около шейсетина метра северно. Тя носеше карабината, която бяха измъкнали от колата на шерифа в Калифорния и я държаха отделно, когато опаковаха М-16 и повечето от пластичния експлозив.

Кетфиш, Саул и съществото, което Джъстин бе нарекъл госпожица Сиуъл, чакаха – двамата мъже спокойно пиеха кафе от метален термос. Веднъж главата на жената се залюля като глава на кукла на вентрилоквист, взря се право в Саул и каза:

– Познавам те!

Той не отговори нищо. Взираше се безстрастно в нея, като се опитваше да си представи какво ли съзнание може да се крие зад толкова години безсмислено насилие. Госпожица Сиуъл затвори очи с механично, отсъстващо движение – като играчка с пружина. Не се каза и дума повече до пристигането на Тони Харъд малко преди полунощ.

Известно време психиатърът беше уверен, че дребничкият

продуцент се кани да стреля по време на дългите секунди, докато стоеше, прицелил пистолета в лицето на Саул. На гърлото на Харъд пулсираха вени и той ясно забелязваше, че пръстът му на спусъка е побелял от напрежение. Тогава се изплаши, но страхът му бе чист и овладяем – нищо подобно на раздразнението от изминалите седмици на гневен, обезсилващ страх от Ямата и безнадеждността на нощните му сънища. Каквото и да станеше оттук нататък, Саул бе избрал доброволно мястото, на което се намираще.

Накрая Харъд се задоволи да го наругае и да го удари двукратно през лицето – втория път с opakото на ръката – като отвори плитка дракотина на дясната буза на Саул. Той не отговори и не се съпротивляваше. Госпожица Сиуъл остана също тъй неподвижна. Натали имаше заповед да стреля от засадата, само ако Харъд наистина застреля Саул или Използва някой друг да го нападне с намерение за убийство.

Те двамата с госпожица Сиуъл бяха настанени на задната седалка на мерцедеса, около краката и китките им увиха многократно тънки верижки. Евроазиатката, секретарка на Харъд – Саул знаеше от докладите на Харингтън и Коен, че се казва Мария Чен – беше ефикасна, но предпазлива и внимаваше да не прекъсне кръвообращението, докато дърпаше здраво веригите и поставяше малките катинарчета по местата им. Саул я огледа преценяващо, като се чудеше какво я е довело тук; какво я мотивира. Подозираше, че именно в това се крие вечният източник на провали за народа му – вечната еврейска страст за разбиране, мотивация и причини за нещата, безкрайните талмудски дебати над нюансите, дори и когато кухите им, но ефикасни врагове ги оковават здраво и ги мъкнат към пешите. Техните убийци никога не се тормозеха с въпроси за смисъла на деянието, съотнесен с резултата или морала, стига влаковете да се движат навреме и канцеларската работа да е свършена както се полага.

Саул Ласки подскочи и се събуди точно преди потъването му в „бърз“ сън да включи виденията. Бе вкарал в каталог на хипнотично създадени личности стотиците биографии, които Симон Визентал му бе осигурил, но само дузина от тях продължаваха да се появяват във виденията, които се бе дресирал да има. Не сънуваше лицата им – при все часовете виране в снимките в Яд Вашем или Лохамей ХаГета'от – защото гледаше през техните очи. Но пейзажът на живота им, спалните и работните помещения, бодливата тел и втрънените лица... всички те отново бяха станали пейзаж на живота, който Саул Ласки водеше. Както

си лежеше в каменната ниша под скалата на остров Долман, той осъзна, че в действителност никога не е напуснал лагера на смъртта. В действителност това беше единствената държава, на която е гражданин.

Тогава, докато се люлееше на ръба на заспиването, предвиди и чии сънища ще го сполетят тази нощ: Шалом Крзачек – човекът, чието лице и живот беше запомнил, но които сега бяха изгубени за него, когато подробностите бяха станали изкуствена реалност; данните се губеха в омарата на истинските спомени. Саул никога не бе стъпвал в гетото във Варшава, но всяка нощ си го спомняше – редицата бегълци, които бягат от пожарите през каналите; екскрементите падат върху тях, докато те пълзят през черните и смрадливи тръби един по един, ругаят и се молят никой пред тях да не умре и да не блокира пътя... Стоотици паникьосани мъже и жени драскат, пълзят и си проправят път през „арийската канализация“, отвъд стената и телта; Крзачек водеше деветгодишния си внук Леон през арийската клоака, докато арийските лайна валяха върху тях и ги давеха, после пред тях се появи светлина, но Крзачек вече не водеше никого; пълзеше самичък към източника на слънчева светлина... после се обърна – обърна се! – и насили тялото си да се пхне отново в тази тясна, смрадлива дупка, след четиринадесет дни, прекарани в канали-те. Връщаше се да потърси Леон.

Саул знаеше, че това ще бъде първият от сънищата му, които не са сънища – и го прие. След което заспа.

62

Остров Долман, неделя, 14-и юни 1981 г.

Тони Харъд гледаше пристигането на Уили, час преди залез слънце в неделя. Чартърният самолет с два двигателя кацна на гладката писта, нашарена от сенките на високите дъбове. Барент, Сътър и Кеплър се присъединиха към продуцента в малкия климатизиран терминал в края на отсечката за пристигащи. Харъд изпитваше такава увереност, че Уили няма да бъде на борда, че направо зина от изумление, когато се появиха познатите лица на Том Рейнолдс, Янсен Лухар и после самия Уили Бордън.

Никой друг не изглеждаше шокиран. Джоузеф Кеплър пое задачата по представянето, сякаш беше стар приятел на Уили. Джими Уайн

Съгър се поклони и се усмихна загадъчно, докато се ръкуваше със стареца. Харъд с голямо усилие затвори увисналата си уста, когато си стиснаха ръцете и немецът му каза:

– Нали виждаш, приятелю Тони, раят е разположен на остров! Барент бе по-щедър и освен че напомпи ръката на Уили за добре дошъл, стисна лакътя на продуцента в политическа хватка. Старецът бе облечен във вечерен костюм; черна връзка и фрак.

– Това е отдавна предвкусвано удоволствие – ухили се Барент, без да пуска ръката на своя съперник.

– Ja – отвърна немецът с усмивка, – така си е!

Антуражът пое към Имението с конвой от голф колички, като събираше по пътя си разнообразните помощници и телохранители. Мария Чен приветства Уили в Голямата зала, като го целуна по двете бузи и за сия усмихната срещу него.

– Бил, толкова се радвам, че се върна. Ужасно ни липсваше! Бордън кимна.

– И на мен ми липсваха красотата и волята ти, скъпа моя – каза и ѝ целуна ръка. – Ако някога ти писне от отвратителните маниери на Тони, обмисли предложението ми за работа! – в светлите му очи проблеснаха искрици.

Мария Чен се разсмя и стисна ръката му.

– Надявам се, че скоро отново ще работим всички заедно – отвърна.

– Ja, вероятно много скоро – съгласи се Уили и собственически я прегърна през рамото, когато последваха Барент и останалите към трапезарията.

За вечеря дадоха банкет, който продължи доста след девет. На масата седяха повече от двайсетина души – само Тони Харъд си беше довел един-единствен помощник – но след това, когато Барент ги поведе към Стаята за игри в празното западно крило, останаха само петима.

– Няма да започнем сега веднага, нали? – попита Харъд, леко притеснен. Нямахше представа дали би могъл да Използва жената, която доведе от Савана, и изобщо не беше виждал другите ерзац-кукли.

– Не, още не – успокои го Барент. – Просто е стар обичай да разглеждаме делата на Островния клуб горе в Стаята за игри, преди да изберем куклите си за нощната игра.

Продуцентът се огледа. Стаята бе впечатляваща: отчасти библиотека, отчасти викториански английски клуб, а отчасти и конферендна зала

– две от стените бяха отрупани с високи стелажи с книги, имаше дори стълби за горните редове; кожените кресла бяха снабдени с настолни лампи с матови абажури. Имаше също така отделни маси за снукър и билиард, както и – близо до задната стена – масивна, кръгла и покрита със зелено сукно заседателна маса, осветена от единична лампа, окачена точно отгоре. Пет кожени стола с високи облегалки бяха подредени в сенките край нея.

Барент натисна едно копче на отрупаното табло и дебелите завеси безшумно се дръпнаха назад, за да разкрият близо десетметров прозорец, обърнат към залятата със светлина градина и дългия тунел на Алеята на живите дъбове. Харъд беше сигурен, че слабо поляризираното стъкло е непрозрачно отвън и със сигурност е бронирано.

Барент вдигна ръка, сякаш представяше стаята и гледката на Уили Бордън. Старецът одобрително кимна и се разположи на най-близкото кожено кресло. Лампата над главите им превръщаше лицето му в сбръчкана маска, а очите му – в езера мрак.

– Ja, много симпатично – отбеляза той. – На чий стол съм седнал?

– Беше... ъ-ъ-ъ... на господин Траск – обясни Барент. – Струва ми се подходящо сега да стане ваш!

Останалите също заеха местата си; Сътър посочи на Харъд подходящия стол. Той се отпусна в старата, луксозна кожа, скръсти ръце на плота на масата и се замисли за тялото на Чарлз Колбън, който е хранил рибата цели три дни, преди да го намерят в тъмните води на река Суилкил.

– Нелошо клубно свърталище – отбеляза на глас. – Сега какво ще правим – ще изучим тайната клетва и ще пеем песнички?

Барент се изкиска самодоволно и огледа кръга. Заяви тържествено:

– Обявявам двайсет и седмата ежегодна сесия на Островния клуб за открита. Има ли останали недовършени точки? – Отговори му само мълчание. – Нови дела, които трябва да-разгледаме днес?

– Ще има ли и други пленарни сесии, на които можем да разгледаме нови въпроси? – полюбопитства Уили.

– Разбира се – отвърна Кеплър. – Тази седмица всеки може да свика сесия по което и да е време, с изключение на моментите, когато играем сериозно.

Немецът кимна.

– В този случай ще запазя моите въпроси за някоя по-следваща сбирка – усмихна се на Барент. Зъбите му сияеха неестествено жълтеникави на грубата светлина отгоре. – Трябва да си знам мястото като нов

член и да действам съобразно с това, nicht wahr?

– Изобщо не е така – любезно възрази магнатът. – Около тази маса сме равни... съперници и приятели... – той за пръв път погледна Харъд в очите. – След като тази вечер нямаме нови дела за разглеждане, готови ли сте да идем до кошарите на играчките и да направим избора си за вечерта?

Тони кимна, но Уили се обади:

– Искам да използвам някой от собствените си хора! Кеплър се намръщи леко.

– Бил, не знам дали... искам да кажа, имаш правото, щом желаете, но се опитваме да избягваме употребата на свои... ъ-ъ-ъ... постоянни асистенти. Шансът да спечелиш и петте нощи е... ъ-ъ-ъ... доста нисък всъщност, а бихме искали да избегнем обиждането на някой от нас или отпращането му с натезало сърце и с лоши чувства, понеже... ъ-ъ... е изгубил ценен ресурс.

– Ja, разбирам – съгласи се Уили, – но въпреки това предпочитам да използвам своя пешка. Позволено е, да?

– Аха – обади се Джими Уайн Сътър, – но ще трябва да го пратиш за инспекция и да го държиш в кошарите за кукли, точно както другите. Стига да оцелее тази нощ, разбира се!

– Съгласен – кимна Уили. Усмихна се отново, усилвайки впечатлението на Харъд, че слуша как говори безок череп. – Много любезно, че угаждаме на стареца. Ще идем ли до кошарите да си изберем пионки за днешната игра?

За пръв път Харъд минаваше на север от охраняемата зона. Подземният комплекс го изненада, макар и да знаеше, че все някъде на острова има щаб на охраната. При все че на пост и в мониторинните зали бе видял двама и пет – трийсет човека, охраната му се струваше почти несъществуваща в сравнение с наплива от телохранители по време на седмицата на Летния лагер. Тук той осъзна, че по-голямата част от пазачите на Барент сигурно се намират на вода – качени са на яхтата или на крайбрежните катери – и се занимават главно с отблъскването на нашественици далеч от острова. Почуди се какво ли си мислят всички тези пазачи за кошарите за кукли и за игрите. Харъд работеше в Холивуд вече две десетилетия; знаеше, че няма нищо, което хората да откажат да сторят на други хора срещу съответно заплащане. А понякога бяха готови да го вършат дори и безплатно. Той се съмняваше, че Барент има затруднения с намирането на подходящите за тази дейност хора, дори и без

уникалната си способност.

Кошарите бяха странни, издълбани в скалното легло в коридор, много по-древен и тесен от останалата част на комплекса. Той последва останалите покрай рафтовете, на всеки от които имаше по едно голо, свито тяло, и за двайсети път си помисли, че всичко това му прилича на декор за второкласен филм. Ако някой писател връчеше на Харъд сценарий като този, той щеше да удуши тъпото копеле и след това посмъртно да го изрита от Гилдията.

– Тези кошари предхождат оригиналната плантация на Вандерхуф и дори по-старото имение на Дюбос – поясни важно Барент. – Един археолог-историк, когото наех, предположи, че конкретно тези килии са използвани от испанците да задържат бунтовници от островното индианско население, макар че испанците рядко са установявали бази чак толкова далеч на север. Килиите, във всеки случай, са издълбани преди 1600 г. Интересно е, като се има предвид, че Христофор Колумб е бил първият робовладелец в това полушарие. Той е закарал няколко хиляди индианци в Европа и е поробил или избил още десетки хиляди на самите острови. Като нищо накрая е щял да изтрие от лицето на земята цялото бунтовно население, ако Папата не се е бил намесил със заплахи за изключване от църквата.

– Папата вероятно го е спрял, понеже не е получавал достатъчно голям дял от печалбата – обади се преподобният Джими Уайн Сътър. – Произволни кукли ли можем да избираме?

– Всички освен двамата, които господин Харъд докара снощи – уточни Барент. – Предполагам, че те са ти за лична употреба, Тони.

– Аха – съгласи се Харъд.

Кеплър се приближи и го сръга дружески.

– Джими ми каза, че единият е мъж, Тони! Да не си си сменил вкосовете или това е някой твой специален приятел?

Харъд се вгледа в идеално сресаната коса на Джоузеф Кеплър, идеалните му зъби и идеално загорялата кожа и сериозно обмисли дали да не сведе външния му вид до по-малка степен на идеалиост. Не каза нищо.

Уили вдигна вежда.

– Мъж-играчка, Тони? Няма ме само няколко седмици и ти ме изнедаваш! Къде е този човек, когото ще използваш?

Харъд се втренчи в стария продуцент, но не можа да извлече никакво тайно съобщение от държанието му. Развеселеното недоверие му изглеждаше съвсем неподправено.

– Тук някъде ще е – отвърна, като махна вяло към протежението на коридора.

Групата се разпръсна, оглеждайки телата като съдии на киноложка³⁶ изложба.

Или някой беше предупредил затворниците да пазят тишина, или самото присъствие на петимата заглушаваше незабавно всеки звук, но се чуваха единствено екотът на стъпките им и тихото покапване на вода в тъмните, неизползвани участъци от древния тунел.

Харъд беше притеснен; минаваше от ниша на ниша в търсене на двамата, които бе довел от Савана. Дали Уили отново си играеше с него, почуди се, или самият той се бе заблудил дълбоко по отношение на случващото се в последно време? Не, проклетие, нямаше смисъл някой от другите да го мъчи тайно да вкарва на острова специално дресирани сурогати. Освен ако Кеплър или Сътър не планираха нещо. Или Барент ся играеше особено сложна игричка. А може би пък това беше просто капан – опит да го дискредитират?

На Харъд му призля. Забърза нататък по коридора, надничайки през решетките към белите, ужасени лица. Чудеше се дали и неговото изражение не е същото.

– Тони! – повика го Уили, застанал на двайсетина крачки нататък по тунела. В гласа му се усещаше началническа нотка. – Това ли е твоят мъжки сурогат?

Харъд забърза и се взря в мъжа, проснат на лавицата на нивото на гръдния му кош. Сенките бяха плътни, сива четина бе прорасла по хълмалите бузи на мъжа, но Тони бе съвсем сигурен, че именно този тип докара от Савана. Какво, по дяволите, беше замислил Уили?

Старецът се наведе по-плътено към решетките. Мъжът отвърна на погледа му; очите му бяха зачервени от внезапното пробуждане. Сякаш между двамата протичаха електрически токове, много над нивото на простото познанство.

– Willkommen in der Holle, mein Bauer – каза Уили на човека.

– Geh zum Teufel, Oberst – отвърна затворникът през здраво стиснатите си зъби.

Старецът се засмя – звукът отекна в тесния коридор – и Харъд разбра, че просто царствено са го прекарали.

Освен ако дъртакът не го разиграваше.

Барент се приближи до тях. Тупираната му сива коса хвърляше

36. Кинология, от гръцкото кино и логия – наука за екстериора на кучетата. – Бел. прев.

меки отблясъци в светлината на шейсетватовата крушка.

– Има ли нещо забавно, господа?

Уили потупа Тони по рамото и се усмихна на председателя на клуба.

– А, малка шегичка, която моето протеже ми разказа, Арнолд! Нищо повече.

Магнатът ги погледна и двамата, кимна и продължи нататък по коридора.

Все още хванал Харъд за рамото, Уили го стисна толкова здраво, че жертвата му прехапа устни от болка.

– Надявам се да знаеш какво правиш, Тони! – изсъска с почервеняло лице. – Ще говорим по-късно! – след което се извърна и последва Барент и останалите към охранителния комплекс.

Потресен, Харъд погледна към мъжа, за когото допреди малко бе дълбоко убеден, че е пешка на Уили. Беше гол, бледото му лице почти бе потънало в сенките, лежеше свит на студения камък зад стоманените решетки... изглеждаше стар, крехък и направо износен от годините и тежкия живот. На продуцента старецът му се струваше почти безвреден; единствената възможна заплаха идваше от очевидния блясък на решителност, който огряваше големите му тъмни очи.

– Тони – повика го преподобният Джими Уайн Сътър, – побързай и си избери сурогат! Искаме да се върнем в Имението и да започнем играта си!

Харъд кимна, хвърли последен поглед към мъжа зад решетките и отстъпи встрани, като настойчиво се взираше в лицата, опитвайки се да намери жена достатъчно млада и достатъчно силна, но все пак такава, над която лесно да доминира в нощните занимания.

63 Мелани

Уили беше жив!

Взирайки се през очите на госпожица Сиуъл, аз погледнах през решетките на клетката и веднага го познах, макар че крушката зад главата му хвърляше ореол от груба светлина около оцелелите бели кичури от лъскавата му коса.

Уили беше жив. Нина не ме лъжеше поне за това. Не разбирах почти нищо от случващото се: ние с Нина бяхме довели жертвени агнета за

този порочен празник, а Уили – чийто живот според нея се намираше в непосредствена опасност – се смееше и се движеше свободно сред така наречените си поробители.

Той изглеждаше почти същият – може би малко по-белязан от самозадоволяването на желанията си, отколкото преди шест месеца. Когато за пръв път видях лицето му ясно в голата светлина и дълбоките сенки в коридора, накарах госпожица Сиуъл да се извърне встрани и да се изтегли в сенките в килията си още преди да осъзная колко глупаво се държа. Уили поговори на немски на човека, когото негърката на Нина бе нарекла Саул, като го приветства с добре дошъл в Ада. В отговор мъжът го прати да върви по дяволите, а той се разсмя и поговори с онзи младия, с гущерските очи, след което се появи един много красив господин. Уили се обърна към него с „К. Арнолд“ и така разбрах, че това ще трябва да е легендарният господин Барент, за когото госпожица Сиуъл бе правила проучване. Дори на заслепящата светлина и в тази отвратителна обстановка в тунела веднага можех да кажа, че това е човек с горда осанка и добро възпитание. В гласа му се усещаше образованият кеймбриджски акцент на моя любим Чарлз, тъмният му блейзър беше с превъзходна кройка и ако проучванията на госпожица Сиуъл бяха правилни, той бе един от осемте най-богати хора на света. Подозирах, че е човек, напълно способен да оцени собствената ми зрялост и благородно възпитание; някой, който ще ме разбере. Накарах госпожица Сиуъл да се придвижи по-близо до решетките и да притвори очи с провокативно свеждане на клепките. Господин Барент като че ли не я забеляза. Отдалечи се още преди Уили и младото му приятелче да си тръгнат.

– Какво става? – попита негърката на Нина – онази, която се беше нарекла „Натали“.

Накарах Джъстин да се обърне гневно към нея.

– Сама си провери.

– Точно сега не мога – отвърна цветнокожата. – Както ти обясних и преди, на такова разстояние не установявам добре контакт... – очите на момичето сияеха на светлината на свещта, докато седяхме в гостната. Не вижах и следа от коприненосищото на Нина в тези кални кафяви ириса.

– Тогава как поддържаш контрол, скъпа моя? – попитах, лекото фъфлене на Джъстин правеше гласа ми дори по-сладък, отколкото първоначално възнамерявах.

– Дресировка – отвърна „асистентката“ на Нина. – Та какво става? Въздъгнах.

– Още сме в малките килии, Уили тъкмо ни подмина...

– Уили! – извика момичето.

– Защо си толкова изненадана, Нина? Нали ти самата ми каза, че на него му е наредено да дойде там? Лъжеше ли ме, когато каза, че си се свързала с него?

– Не, разбира се – отрязва чернилката, като си възвърна самообладанието изключително бързо и уверено, досущ както правеше Нина. – Но не го бях виждала от известно време. Той добре ли изглежда?

– Не – отрязвах. Поколебах се, после реших да я изпитам. Казах: – Господин Барент беше там.

– О?

– Той е много... впечатляващ.

– Да, такъв си е, нали? Подигравателна нотка ли долавях?

– Виждам защо си му позволила да те уговори да ме предадеш, Нина, скъпа – отбелязах. – Ти дали... спа ли с него? – мразех този абсурден афоризъм, но не се сещах за друг, по-малко груб начин да я конфронтирам с въпроса си.

Цветнокожата просто се взря в мен и за стотен път безмълвно проклетх Нина, задето Използва тази... прислуга... на мястото на човек, който бих могла да третирам като равен. Дори отвратителната госпожица Барет Крамър шеше да е за предпочитане в ролята на посредник.

Поседяхме известно време в мълчание. Негърката бе потънала в каквито там мисли влагаше Нина в главата ѝ. Собственото ми внимание бе разпръснато из новото ми семейство – ограничените сетивни възприятия на госпожица Сиуъл за студен камък и празния коридор, внимателното наблюдение на Джъстин върху пратеничката на Нина и последно, най-нежните докосвания в ума на новия ни приятел в морето. Този последен контакт беше, засега, най-труден за поддържане – не само заради разстоянието, понеже то вече не беше кой знае какво препятствие за мен след болестта ми, а заради това, че връзката трябваше да остане максимално слаба – практически неосезаема за жертвата – чак до мига, в който Нина дадеше нареждане за действие.

Или поне така си мислеше тя. Бях приела предизвикателството, понеже имах нужда да играя на нейна страна, поне за момента, а и донякъде заради детинското ѝ дразнене, че няма да ми бъде възможно да установя и запазя такъв контакт с някой, когото съм видяла само през бинокъл. Не изпитвах особена необходимост да следвам останалата част от плана на Нина. Това важеше с особена сила сега, когато по-добре разбирах страховитите ограничения, наложени на Способността на Нина от

преживения от нея смъртоносен инцидент. Съмнявам се дали тя би могла да използва някого на разстояние от над четиристотин километра преди нашата среща преди шест месеца в Чарлстън и бях сигурна, че тогава тя не би разкрила слабостта си и не би се поставила в положение, където да зависи от мен по какъвто и да е начин.

А сега тя беше зависима. Негърката седеше в гостната ми, носеше широк и странно буцест пуловер над раздърпаната си пола и за всички мои цели и намерения Нина беше сляпа и глуха. Каквото и да се случеше на острова, нямаше да ѝ бъде известно в момента – в това се убеждавах все повече – и тя би го научила само ако ѝ кажа. Не ѝ повярвах и за секунда, когато ми заяви, че поддържа дистанционно управление над асистента си на име Сауя. Бях докоснала съзнанието му съвсем лекичко, за част от секундата, по време на пътешествието с лодка. Макар че съзрях резонансите на човек, който е бил Използван – и то Използван много сериозно преди известно време – усетих и още нещо, някакви латентни и потенциално опасни течения в ума му, сякаш Нина по необясним за мен начин бе заложила бомба в него. Но усетих също и че това не е човек, който в момента се намира под контрол. Знаех колко ограничена е употребата дори и на най-добре дресираният помощник, когато условията се променят или изникнат неочаквани обстоятелства. От всички нас от веселото ни трио, през всичките изминали години, аз имах най-силна Способност, когато се стигнеше до дресирането на хора. Нина ми се подиграваше за това, понеже се боях да реагирам на нови предизвикателства; Уили се притесняваше от всякакъв вид дълготрайна връзка, като бързо сменяше помощниците си с все същата плиткоумна повърхностна страст, с каквата сменяше и партньорите си в леглото.

Не, Нина беше обречена на разочарование, ако се надяваше да постигне ефективни резултати на острова само благодарение на дресирания си инструмент. Именно в този момент усетих как равновесието помежду ни се променя – след всичките тези години! – 'тъй че следващият ход щеше да е мой и щях да го направя по мой избор на време, място и обстоятелства.

Но преди всичко исках да знам къде се намира Нина.

Негърката в моята гостна – в гостната ми! Татко би се обърнал в гроба! – отпи от чая си в безумното си пренебрежение към факта, че щом се сдобия с алтернативен начин да проследя местонахождението на Нина, точно този цветнокож инструмент, който ме притеснява, щеше да бъде елиминиран по такъв начин, че дори доскорошната ми приятелка да се впечатли от оригиналността и изобретателността ми.

Можех да почакам. Всеки час увеличаваше моето предимство в настоящата ситуация и намаляваше това на Нина.

Дядовият часовник в коридора тъкмо удари единайсет и Джъстин бе на ръба на заспиването, когато тъмничарите в раздърпаните си облекла отвориха с трясък древната желязна врата в края на коридора и вдигнаха автоматично решетките на пет клетки. Килията на госпожица Сиуъл не беше сред отворените, нито пък тази на „помощника“ на Нина в съседната ниша.

Гледах четиримата мъже и жената, които минаха край нас, очевидно вече в състояние на Употреба, и осъзнах със силен шок от разпознаването, че високият, силно мускулест негър е същият, при справянето с когото Уили се затрудни по време на последното ни Събиране – Янсен някой си.

Беше интересно. Използвайки и последните капчици от усилената ми Способност, отслабвайки наблюдението си върху Джъстин, семейството и мъжа, спящ в малката си, изпълнена с шума на водата каюта... и контрола върху всички – дори над мен самата – успях да се протегна в един от пазачите, при това с достатъчно сила, за да получа поне смътни сетивни възприятия. Донякъде беше като да гледаш мътно отражение от зле настроен телевизор. Групата вървеше по протежението на коридора, подмина железните врати и древните решетки, прекоси същата подземна улица, през която бяхме влезли, и се изкачи по дългата тъмна рампа към мириса на гниещи растения и тропическа нощ.

64

Остров Долман, понеделник, 15-и юни 1981 г.

На втората нощ Харъд нямаше друг избор, освен да се опита да използва мъжа, когото беше довел от Савана.

За него първата нощ се оказа кошмар. Бе много трудно да владее жената, която си избра в крайна сметка – висока, масивна амазонка със силна челюст, малки гърди и подстригана по непредизвикателен начин коса; една от преродените скитнички на Сътър, които той събираше и държеше изолирани в Библейския център, докато на Островния клуб му потрябват сурогати. Но тя беше лоша марионетка; Харъд трябваше да

използва всяка капчица от Способността си само за да я накара да върви с четиримата мъже до полянката, на петдесетина метра отвъд северната ограда на охраняемата зона. Там в пръстта бе прогорена голяма пентаграма, с по един тебеширен кръг във всеки лъч на звездата. Другите четирима заеха местата си – Янсен Лухар влезе в кръга си с широки, уверени крачки – и изчакаха, докато женската на Харъд пиянски се заклатушка до мястото си. Той знаеше, че има най-различни извинения: бе свикнал да управлява жените от по-близко, по-интимно разстояние; тази беше прекалено мъжествена за вкусовете му и – не на последно място – той бе ужасен.

Другите мъже до голямата кръгла маса в Стаята за игри седяха удобно в креслата си, докато Харъд непрестанно мърдаше и се наместваше, борейки се да запази контакта с жената и да я постави на правилното място. Когато успя да я накара да застане неподвижна, приблизително в центъра на нейния кръг, обърна вниманието си към стаята и кимна, избърсвайки потта от бузите и челото си.

– Много добре – каза К. Арнолд Барент с малко повече от проста нотка на снизхождение в гласа, – очевидно сме готови. Всички знаете правилата. Ако някой оцелее до изгрев, но не успее да положи жертва ще получи петнайсет точки, но сурогатът ще бъде терминиран. Ако пък куклата събере сто точки, като елиминира останалите преди изгрев той... или тя... може да бъде използван и в утрешната игра, ако решите. Ясно ли е за новите играчи?

Уили се усмихна. Харъд кимна конвулсивно.

– Просто забележка – отбеляза Кеплър, отпуснал лакът в мекото сукно. Извърна се към Харъд – но ако сурогатът ти пострада рано, можеш да гледаш остатъка от играта в мониторната зала отсреща. В северната част на острова има повече от седемдесет камери. Покритието е доста добро.

– Не е толкова добро, колкото да останеш в играта обаче – обади се Сътър. По челото и горната устна на проповедника бе избила лепкава пот.

– Господа – прекъсна ги Барент, – мисля, че сме напълно готови. След трийсет секунди изстрелвам сигналната ракета. След дадения знак можете да пристъпите към действие!

Първата нощ бе отвратителна за Харъд. Другите затвориха очи и незабавно поеа контрола, докато през по-голямата част от този трийсетсекунден подготвителен период той се бореше просто да установи

пълен контакт.

После се озова в съзнанието ѝ, усещаше бриза на джунглата по голата ѝ кожа, усещаше как малките ѝ зърна се надигат от студения ношен вятър и смътно осъзна, че Янсен Лухар се навежда откъм кръга си на три метра от него, сочи я – сочи Харъд – и казва с типичната подигравателна усмивка на Уили:

– Ти ще си последен, Тони! Ще те запазя за десерт!

После червената ракета избухна на сто метра над покривалото на палмовите листа и четиримата мъже се раздвижиха. Харъд също обърна куклата си и я накара да се втурне с главата напред в джунглата на север. Часовете минаваха в трескав сън от клонки и насекоми, адреналиновия прилив на страха – неговия и на сурогата му – и безконечния, нескончаем, несигурен бяг през джунглата и блатото на няколко пъти той бе сигурен, че се е, озовал почти до северния бряг на острова, само за да изскочи от дърветата и да открие линията на оградата на зоната пред него.

Опита се да си измисли стратегия, да си вдъхне някакъв ентузиазъм за курса на действие, но единственото, на което бе способен, докато времето напредваше към утрото, беше да блокира възприятието на болка от кървящите крака на сурогата и нарязаната ѝ от стотиците клончета кожа и да я кара да бяга, стиснала безполезна тежка тояга в ръцете си. Играта не бе продължила и трийсет минути, когато Харъд чу първия писък в нощта, на по-малко от петнайсетина метра от мястото, където беше скрил сурогата си в малък гъсталак тръстика. Когато я накара да излезе десет минути по-късно, пълзяща на четири крака, видя трупа на масивния рус момък, когото използваше Сътър. Прекрасното му лице бе завряно в прахта, а вратът му – извит на сто и осемдесет градуса спрямо тялото.

Часове по-късно, малко след като излезе от пълно със змии блато, сурогатът на Харъд изпищя, щом високият, слаб пуерториканец на Кеплър изскочи от засада и я удари многократно с тежък кол. Тони болезнено преглътна падането ѝ и я претъркули на хълбок, блокира болката, но от нея към него се преля усилващо се вцепенение. Пуерториканецът, кискайки се налудничаво, вдигна огромното си оръжие за последен удар.

Копието – обелен и заострен млад филиз – излетя от мрака, за да пронже гърлото на пуерториканеца. От мястото, където преди няколко секунди се намираше адамовата ябълка на мъжа, сега стърчаха повече от трийсет сантиметра окървавен връх. Сурогатът на Кеплър стисна

врата си с ръце, падна на колене, катурна се странично в гъсталака папрат, пририта два пъти и умря. Харъд насили жената да се изправи на четири крака, после на коляно... Точно тогава Янсен Лухар излезе на полянката, издърпа грубото си копие от врата на трупа и вдигна на сантиметри от очите на жената върха, от който капеше кръв.

– Още един, Тони – каза огромният негър с усмивка, която отрази звездната светлина, – после е твой ред. Наслаждавай се на лова, mein Freund! Лухар потупа сурогата на Харъд по рамото и изчезна, сливайки се с нощта.

Тони накара жената да тича по тесния плаж – не му пукаше, че някой може да го види, препъваше се по камъните и корените в тясната ивица прах, падна в приборя, когато плажът свърши; напредваше в постоянен, както се надяваше, ритъм, все по-далеч от мястото, където според него се намираше Лухар – където, по-точно, се намираше Уили.

От началото на играта не беше виждал пионката на Барент – мъж с къса подстрижка и мускулатура на борец – но бе инстинктивно убеден, че този сурогат не би имал шанс срещу Лухар. Накрая откри идеалното място, където да се скрие дълбоко в обраслите с лиани руини на старата робовладелска плантация. Накара куклата си да свие насиненото си и издраскано тяло дълбоко в паяжината от листа, камъни, папрат и стари тапи, между изгорените стени в най-дълбокия ъгъл на руините. Нямаше да получи точки за убийство, но петнайсетте точки за оцеляване до изгрев щяха да го оставят на дъската и нямаше да се наложи да използва отново този сурогат, тъй като охраната на Барент щеше да я убие.

Беше почти призори и Харъд и сурогатът му бяха на ръба на съня, втрещени замаяно през дупката в листака към малка ивичка небе, където облаците и избледняващите звезди си сменяха местата. Внезапно лицето на Янсен Лухар запълни отвора над тях. Усмивката му беше широка и канибалска. Харъд изпищя, когато огромната ръка се спусна към неговата кукла, издърпа я за косата и я хвърли върху купчината остроръб боклук в далечния край на робската къща.

– Играта приключи, Тони! – каза Лухар/Уили. Черното му тяло лъщеше от пот и кръв и наведен над жертвата си, той затъмняваше звездите.

Сурогатът на Харъд бе пребит и изнасилен, преди Лухар да я хване за лицето и тила и да ѝ счупи врата с рязко, остро завъртане. Само убийството прибавяше точки към постижението на Уили; изнасилването беше позволено, но безсмислено. Часовникът на играта показва, че куклата на холивудския продуцент е умряла две минути и десет секунди

преди изгрев, като по този начин го лиши от неговите петнайсет точки.

В понеделник играчите спаха до късно. Харъд се събуди последен, окъпа се, избърсна се и малко след обяда слезе в претрупания бюфет. Останалите четирима играчи се смееха и си разказваха небивалици, като всички поздравяваха Уили – Кеплър със смях обещаваше отмъщение в тазнощната игра, Съгър говореше за къмета на начинаещия, а Барент си бе наложил искрена, усмихната маска, докато обясняваше на немеца колко много се радвал, че вече е с тях. Харъд си взе две „Блъди Мери“ от мъжа на бара и седна в отдалечен ъгъл да се цупи.

Джими Уайн Съгър пръв го заговори, като се приближи през огромното пространство черно-бели плочки, докато продуцентът работеше по третата си „Блъди Мери“.

– Антъни, момчето ми – каза му Съгър, докато стояха сами пред огромните порти на терасата, гледаща надолу към стръмния склон на скалите над прибоя, – ще трябва да се справиш по-добре тази вечер! Брат Кристиан и останалите търсят стил и ентузиазъм, а не просто точки. Използвай мъжа тази нощ, Антъни, и им покажи, че са взели правилното решение, като са те допуснали в клуба!

Харъд го изгледа мрачно и не каза нищо.

Кеплър се приближи до него, докато всички заедно обикаляха постройките на Летния лагер – екскурзия за запознаване на Уили с местните забележителности. На последните десетина стъпала на амфитеатъра Джоузеф изпревари Харъд и му се ухили с усмивката си в стил „Чарлтън Хестън“:

– Не беше зле, драги – заяви, – почти успя да оцелееш до изгрев! Но нека ти дам малък съвет, става ли, хлапе? Господин Барент и останалите искат да видят малко инициативност. Ти сам си доведе мъжки сурогат.

Използвай го тази нощ... ако можеш!

Барент накара Харъд да се качи с него на електрическата количка, докато се връщаха към имението.

– Тони – каза милиардерът, меко усмихнат на начупеното мълчание на продуцента до себе си, – много сме доволни, че се присъедини към нас тази година. Мисля, че спокойно можеш да поседиш с другите играчи, стига да поработиш с мъжкия сурогат, веднага щом имаш възможност. Но само ако искаш, разбира се. Няма за къде да бързаме... – и продължиха към имението в мълчание.

Уили го спипа последен, като се изправи пред Тони, тъкмо докато

той напуснаше имението, за да се присъедини към Мария Чен на плажа в часа преди да се сервира вечерята. Харъд се измъкваше от страничната врата и си проправяше път през криволичещите пътечки в градината, които се спускаха под нивото на повърхността – лабиринт, усложнен допълнително от високите редици папрат и цветя. Пресече малък, орнаментиран мост, зави наляво през красива зен-градинка и се натъкна на Уили, седнал на дълга бяла пейка с вида на бял паяк в желязна мрежа! Том Рейнолдс стоеше зад пейката, а празните му очи, увисналата руса коса и дългите пръсти накараха Харъд да си помисли – не за пръв път – че вторият домашен любимец на Уили му напомня за рок звезда, взела ролята на палач за третокласен филм.

– Тони – измърка старецът с дрезгавия си, натежал от акцента глас, – време е да поговорим!

– Не сега – отрязва Харъд и се наклони да го подмине. Рейнолдс пристъпи странично, за да му блокира пътя.

– Знаеш ли какво правиш, Тони? – попита тихо Уили.

– А ти? – изръмжа продуцентът, като незабавно осъзна колко кухо звучи предизвикателството му. Искаше му се просто да се махне оттук възможно най-бързо.

– Ja – измърка старецът. – Az знам. A ако ти ми провалиш играта сега, ще разрушиш години щателно планиране и усилия!

Харъд се огледа, осъзнавайки, че в този *cul-de-sac* се намират извън обозрението на Имението и камерите на охраната. Нямахше намерение да се връща обратно към сградата, а Рейнолдс все още му блокираше изхода.

– Виж – каза, недоволен, че гласът му пресеква от напрежение, – изобщо не ми пука за всичко това и нямам и най-малката шибана идея за какво говориш, и просто шибано не ща да се забърквам, ясно?

Уили се усмихна. Очите му не изглеждаха човешки.

– Ja, това е много добре, Тони! Но в момента разиграваме края на партията и не искам да ми се месят. Ясен ли съм?

Нещо в тона на доскорощния му партньор накара Харъд да се уплаши повече, отколкото някога му се бе случвало. За момент дори не можа да заговори.

Тонът на Уили се промени, стана почти разговорен.

– Предполагам, че си открил еврейна ми, когато приключих с него във Филадельфия – каза. – Или ти, или Барент. Това е без значение, дори ако са ти наредили да изиграеш този гамбит вместо тях!

Харъд се наклони да заговори, но немецът вдигна ръка и го укроти.

– Играй с еврейна тази вечер, Тони! Нямам други планове за него, но пък за теб имам място в плановите си след тази седмица... ако не ми създаваш допълнителни усложнения. Klar? Ясен ли съм, Тони? – неговите стоманени очи на палач прогаряха дупки право в мозъка на доскорошния му партньор.

– Ясно е – успя да изрече Тони. В краткотрайно, живописно халюцинаторно видение той съзря, че Уили Бордън – Вилхелм фон Борхерт – е мъртъв, а той самият се взира в труп и че не просто череп му се усмихва като нещо, издялано от остроръба кост; това е череп, съставен от милиони други черепчета и с акулозъба муцуна, която лъха на смрад от клоака или масов гроб.

– Sehr gut – отвърна Уили. – Ще се видим пак, Тони, в Стаята за игри! Рейнолдс отстъпи встрани, със същата усмивка като на стареца – същата, която Харъд бе видял на лицето на Янсен Лухар снощи, секунди преди чернокожият да счупи врата на сурогата му.

Тони слезе до плажа и се присъедини към Мария Чен. Не можеше да овладее треперенето си, въпреки че се намираше на горещия пясък, под сиянието на горещото слънце.

Красивата евроазиатка го побутна по рамото.

– Тони?

– Майната му – отвърна той, а зъбите му тракаха силно. – Майната му! Нека си получат еврейна. Който и да стои зад това, каквото и да искат те, ще си го получат тази вечер. Майната му. Да се шибат. Да се шибат всичките!

Банкетът втората вечер беше по-кротък, сякаш всеки от тях предвкусваше предстоящите часове. Всички освен Харъд и Уили бяха посетили кошарите за сурогати по-рано същия ден, като избраха любимците си с внимание, каквото обикновено се отделя на огледа на състезателни коне. На вечеря Барент съобщи, че ще използва един глухоням ямаец, когото бе довел предварително. Представи го за оглед – човек, който избягал от дома си на островите, след като убил четирима в семейна вражда. Кеплър прекара известно време, избирайки втория си сурогат, и отдели специално внимание на по-младите мъже, като два пъти подмина клетката на Саул, без дори да се вгледа внимателно в него. Накрая избра един от преродените улични сираци на Сътър – високо, стройно момче със силни крака и коса до раменете.

– Хрътка – нарече го на вечеря Кеплър. – Хрътка с остри зъби... Сътър също се спря на дресиран „асистент“ тази втора вечер, като

обяви, че ще използва мъжа на име Амос, който му служеше като личен бодигард в Библейския международен център – вече от две години. Амос бе нисък мъж с вид на селски борец, бандитски мустаци и врат и рамене на играч на ръгби.

Уили очевидно възнамеряваше да употреби Янсен Лухар и на втората нощ. Харъд спомена само, че ще използва мъж – евреина – и не взе участие в другите разговори тази вечер.

Барент и Кеплър бяха направили залозите от над десет хиляди долара за резултата от играта предишната нощ и ги удвоиха за тази. Всички бяха съгласни, че залозите са нараснали необичайно много, а състезанието е необичайно яростно като за втората нощ от турнира.

Залезът в понеделник вечерта бе замъглен от облаци и Барент обяви, че барометърът пада бързо, докато от североизток приближава буря. В 10:30 те напуснаха масата за вечеря, оставиха телохранителите и помощниците си и се качиха до Стаята за игри с облицования с тисова ламперия частен асансьор.

Зад заключените врати единствената лампа светеше над голямата зелена маса и превръщаше петте лица в сенчести маски. През дългия прозорец се виждаха светкавици, които нахъсваха хоризонта. Барент нареди да бъдат изключени фенерите по пътя и в градината, така че да не съперничат на великолепието на бурята и сега всички очи бяха втренчени в светкавиците в небесата, докато магнатът не обяви:

– Сигналната ракета ще бъде изстреляна след трийсет секунди. По даден сигнал поемате контрола!

Четиримата затвориха очи, а лицата им се изпънаха от възбуда. Харъд се обърна да погледне белите проблясъци на югоизток, които очертаваха силуетите на дърветата по протежение на Алеята на живите дъбове и осветяваха вътрешността на синьо-черните буреносни облаци.

Нямаше ни най-малка представа какво ще стане, когато вдигнат решетките, зад които се намираше евреинът на име Саул. Харъд нямаше намерение да докосва съзнанието на мъжа, а без кукла бе лишен и от връзка с нощните събития. Това го устройваше идеално. Каквото и да ставаше, който и да подправяше първоначалната колода с въвеждането на евреина, какъвто и начин да планираха за употреба на предимството си, това не значеше почти нищо за Тони Харъд. Той знаеше, че няма да има нищо общо със събитията през следващите шест часа и че в тази игра ще стои съвсем встрани. Беше абсолютно сигурен.

Харъд никога не бе грешал повече през живота си.

65
Остров Долман,
понеделник, 15-и юни 1981 г.

Саул бе прекарал затворен в мъничката килия повече от двайсет и четири часа, когато някакъв механизъм в каменните стени започна да вие и стоманените решетки се вдигнаха. В първите няколко секунди той не знаеше какво да прави.

Чувстваше се странно примирен със затворничеството си; почти доволен, сякаш четирийсетте предходни години бяха изчезнали в нищото и го бяха върнали към най-важните мигове в живота му. В продължение на двайсет часа лежа в студената каменна ниша и си мислеше за живота, припомняйки си всички подробности от вечерните разходки с Натали близо до фермата в Кесария, слънчевата светлина по пясъка и тухлите и ленивите зелени вълни на Средиземно море. Спомняше си разговорите и смеха, поверителните думи и сълзите, а когато спеше, сънищата го отнасяха незабавно, прехвърляха го в други измерения на живота, в лицето на бруталното насилие.

Пазачите пъхаха храна през отвора два пъти дневно и Саул я ядеше. Ниските пластмасови подноси бяха пълни с изсушени и замразени яхнии, месо и спагети. Храна за космонавти. Саул не се чудеше на иронията от появата на космически храни в робска кошара от седемнайсети век; ядеше всичко, пиеше водата и продължаваше с упражненията; за да запази мускулите си от схващане, а тялото си – от преохлаждане.

Единствената му голяма грижа бе Натали. От месеци знаеха какво ще трябва да сторят и колко самотни ще трябва да действат, но действителната раздяла съдържаше привкус на окончателна присъда. Саул се сети за слънчевите лъчи по врата на баша си и праметнатата през рамото му ръчичка на Йозеф.

Лежеше в мрака, който смърдеше на четири века страх, и мислеше за смелостта. Мислеше си за африканците и местните аборигени, които бяха лежали в същите тези каменни кутийки, дишайки – както той я вдишваше сега – миризмата на човешката безнадеждност, без да знаят че ще победят, че наследниците им ще изискат светлината, свободата и достойнството, отказани на онези, които чакаха смъртта или веригите си тук. Затвори очи и незабавно видя говеждите каруци, които навлизаха в Собибор, измъчените тела в тях – преплетени, студените трупове се бяха сгъчкали в търсене на неоткриваема топлина, но дори и през този

образ на замръзнала плът и обвинителни погледи виждаше също така и млад сабра от кибуцима, отиващ за сутрешната си смяна в овощната градина или въоръжаващ се за вечерен патрул по периметъра; очите му са напрегнати и уверени, твърде уверени, може би, но живи; ах, само колко живи!; самото им съществуване е отговор на въпросите в питащите погледи на трупове от вагоните, които се налагаше да разчупват едни от други в ледените работни дни на 1944-а...

Саул се притесняваше за Натали и се боеше за себе си – ужасно се страхуваше, с онзи вид страх, от който тестисите ти се скриват, когато остриетата приближат очите ти и студената стомана – устата ти, но познаваше страха си и приветства завръщането му – знаеше чудесно, че никога не е изчезвал – и го остави да се стича през него и покрай него, а не да го залива. Хиляди пъти упражняваше онова, което искаше да стори, и това, което би могло да го спре. Прегледа възможностите си. Обмисли курса на действие, ако Натали успееше да задържи старицата точно в програмата, както беше планирано, а също и другите действия, в случай на по-вероятния вариант, че Мелани Фулър действа непредвидимо. Ако Натали умре, той щеше да продължи. Ако нищо не стане, както е планирано, той щеше да продължи. Ако не остане и капка надежда, той щеше да продължи.

Саул лежеше в тъмната пукнатина на студения камък и мислеше за живота и достолепната смърт – своята собствена и тази на останалите. Прегледа всяко възможно развитие и след това си измисли още варианти.

А дори и тогава, когато решетките се вдигнаха и изчезнаха от погледа му, а четиримата други се размърдаха и слязоха от нарвете си, тръгвайки към далечния вход, Саул Ласки, в продължение на една безконечна минута, не знаеше какво да прави.

После се спусна от собствената си ниша и се изправи. Каменният под студенееше под голите му скъпала. Съществуването, което бе представлявало Констанс Сиуъл, се вираше в него през стоманените решетки и булото на оплетената си коса.

Саул побърза да догони останалите към входа и навън в мрака.

Тони Харъд седеше в Стаята за игра и се вираше изпод сведените си клепачи в лицата на четиримата мъже, които чакаха началото на нощното съревнование. Лицето на Барент бе спокойно и съсредоточено – той беше пхнал пръсти под горната си устна и лека усмивка караше мускулите в ъгълчетата на устата му да помръдват. Главата на Кеплър

бе отметната назад, докато се мръщеше от усилието да се концентрира. Джими Уайн Съгър седеше облегнат напред, отпуснал лакти на зелено-то сукно на масата, а по набръчканото му чело и дългата горна устна блестеше пот. Уили се бе облегнал удобно в креслото си и лампата осветяваше само веждите му, острите скули и ятагана на носа му. При все това Харъд остана със силното впечатление, че очите на Уили са отворени и той се взира в него.

Самият той усети как паниката се надига в гърдите му, когато осъзна абсурдността на положението си; нямаше начин да разбере какво става. Не искаше и да се опитва да докосне съзнанието на евреина-сурогат и знаеше, че дори ако опита, който и да контролира евреина, няма да му позволи достъп. Харъд огледа лицата за последен път. Кой ли удържаше два сурогата едновременно? Логиката диктуваше, че трябва да е Уили – и мотивът, и размерът на Способността на стареца го предполагаха – но тогава за какво беше това бясно изпълнение в градината? Харъд бе объркан и уплашен. Единственото му успокоение в момента беше, че Мария Чен го чака на долния етаж и е скрила оръжието си на борда на една лодка, която чака на пристанището на острова, в случай че се появи нужда от внезапно заминаване.

– Що за идиотизъм, проклет да съм! – извика Джоузеф Кеплър. И четиримата отвориха очи и се втренчиха в Харъд.

Уили се наведе напред към светлината, лицето му бе почервеняла маска на гняв.

– Какво правиш, Тони? – студеният му поглед се плъзна по другите мъже. – И Тони ли е изобщо? Така ли играеш своите игри на честта?

– Чакай! Чакай! – извика Съгър и очите му отново се затвориха. – Виж! Той бяга. Можем... и четиримата заедно...

Барент помръдна и се озърна като хищник, който очаква нощната ой плячка.

– Разбира се – каза той тихо, все още сплел пръсти. – Ласки, психиатъра. Трябваше да се сетя по-рано! Липсващата брада ме измами. Който и да е измислил това, има много лош вкус за подробностите, които съставят добрата шега.

– Майтап – майната му! – изръмжа Кеплър и отново здраво стисна клепачи. – Хванете го!

Барент поклати глава.

– Не, господа, поради нарушенията тук днешното състезание се отменя. Охраната ще въдвори Ласки обратно!

– Nein! – отрязва Уили. – Той е мой!

Милиардерът все още се усмихваше, когато се обърна да го погледне в лицето.

– Да, спокойно би могъл да е и твой. Ще видим. Между другото, вече съм натиснал бутона, който уведомява Охраната. Те следят началото на играта и ще знаят кого да търсят. Можете да помогнете при залавянето, хер Бордън, но се погрижете психиатърът да не умре преди разпита!

Уили издаде звук, изумително подобен на изръмжаване, и затвори очи. Барент обърна смъртоносния си, изгарящ поглед към Харъд.

Саул последва останалите четирима сурогати нагоре по рампата и навън в тропическата нощ, натежала от влагата и потискащата заплаха на бурята. Не се виждаха звезди, но щрихите на светкавиците очертаваха дърветата и откритото пространство на север от Охраняемата зона. Той се препъна веднъж, падна на колене, но бързо се изправи и продължи напред. На поляната имаше прогорена голяма пентаграма и другите сурогати вече бяха заели местата си на върховете на звездата.

Саул се замисли дали да не хукне още тогава, но всеки път, когато блеснеше светкавица, той ясно различаваше силуетите на двамата пазачи с М-16 и уреди за нощно виждане, застанали от другата страна на Охраняемата зона. Щеше да почака. Зае празния кръг между Янсен Лухар и висок, слаб младеж с дълга коса. Струваше му се особено многозначително, че всички те бяха голи. Саул бе единственият от петимата, който не беше във върховна физическа форма.

Главата на Янсен Лухар се завъртя, сякаш бе върху лагери.

– Ако ме чуваш, моя малка пешке – обади се на немски, – ще ти кажа сбогом. Не те убивам в гняв. Ще бъде бързо!

Лухар отново обърна поглед към небето и се взря – както и другите – в очакване на някакъв сигнал. Проблясъците на светкавиците очертаваха могъщия профил на чернокожия с течно сребро.

Саул пристъпи, завъртя ръка и метна камъка с размер на юмрук, който бе вдигнал, когато преди минута премерено падна на колене. Камъкът удари Лухар точно зад лявото ухо и едрият мъж рухна като подкосен. Психиатърът се обърна и побягна. Беше минал през храстите и навлезе в тропическата гора, преди другите три сурогата да направят каквото и да е, освен да се извърнат да проследят изчезването му. Не се разнесоха изстрели.

Първите му пет минути тичане бяха чисто, безпаметно бягство, боровите иглички и падналите палмови листа бодяха босите му стъпала, клонки и млади стръкове го бучкаха в ребрата, а дъхът му стържеше в

гърлото. После успя да се овладее дотам, че да спре, да се присвие в края на малък тръстиков гъсталак и да се заслуша. От лявата си страна чуваше плискането на прибоя и по-далечния шум на извънбордови мотори. Странното постъргване вероятно беше ревът от електрическите мегафонн, които виеха над водата, но изричаните от тях слова бяха неясни.

Саул затвори очи и се опита да визуализира картите и фотомонтажа на острова, припомняйки си множеството часове, прекарани в мотелската кухничка с Натали. Имаше повече от осем километра – почти десет – до северния връх на острова. Знаеше, че гората скоро ще се съгъсти до истинска джунгла, като се разрежда малко при солените блата на два километра под северния връх, но отново се съгъства при блатото, преди да стигне до джунглата пред плажа. Единствените постройки по пътя щяха да са руините на робската болница, обраслите основи на Плантацията Дюбос близо до скалистия връх по протежение на източния бряг и падналите надгробни плочи на старото робско гробище.

Саул погледна към тръстиките по време на белия проблясък на приближаващата буря и усети всепоглъщащата нужда да се скрие там, просто да пропълзи вътре, да клекне, да се свие в ембрионална поза и да стане невидим. Чудовищата в Имението – най-малко три от тях – бяха прекарвали години наред, колейки се един друг в същите тези няколко километра гора. По време на разпита в тайната къща Харъд бе казал на Саул за „лова на великденски яйца“ през последната нощ, когато Островният клуб пускал всички неупотребени сурогати – и след това използвали своите любимци сред тях, за да ги изловят с ножове и пушки-едноцевки. Барент, Кеплър и Съгър сигурно познаваха всяко възможно скривалище и Саул не можеше да надмогне усещането, че Уили ще подуши безпогрешно местонахождението му. Очакваше гнилото докосване на стареца в съзнанието си – вече всеки момент – наясно, че изнасилването от такова разстояние ще означава тотален провал на всичките му планове, месеци хвърлен на вятъра труд и цял живот негови собствени сънища, похарчен за нищо.

Той знаеше, че единственият му шанс е да бяга на север. Напусна тръстиките и потегли, докато приближаващата буря проблясваше и трещеше зад него.

– Ето – каза Барент, посочвайки бледата гола фигура, която се препъваше край ръба на снимачното поле на екрана на петия ред монитори. – Няма съмнение, че това е психиатърът – Ласки.

Сътър отпи от високата чаша бърбън и скръсти крака в луксозното удобство на една от дълбоките кушетки на Мониторната зала. Отбеляза:

– Не е имало съмнение от самото начало! Въпросът е кой го е вкарал в играта и защо?

Другите трима се втренчиха в Уили, но старецът гледаше в монитора на първия ред, където хората от охраната тъкмо отнасяха тялото на изгубилия съзнание Янсен Лухар. Тримата други сурогати бяха изпратени в джунглата след Ласки. Уили се обърна към наблюдателите с тънка усмивка.

– Щеше да е много глупаво от моя страна да вкарвам еврейчето в игра – каза. – А аз не правя глупави ходове!

К. Арнолд Барент отстъпи от мониторите и скръсти ръце.

– Защо да е глупаво, Уили? Старецът почеса наболата си брада.

– Ами защото, хер Барент, вие последен сте се занимавали с дресируването му и единствен сред нас няма защо да се боите от него!

Магнатът примигна и не отговори на предизвикателството.

– Ако аз бях въвел – как да го нарека? – случаен елемент в игрите ви, защо да не доведе човек, който е непознат за всички вас? А и някой в по-добро физическо състояние? – Уили се усмихна и поклати глава. – Не, трябва само да се замислите по-сериозно, за да осъзнаете колко абсурдно би било да предприема подобно нещо. Не правя глупави ходове и ще е неразумно от ваша страна да сметнете, че бих го направил.

Барент погледна към Харъд.

– Тони, ти все още ли се придържаш към твоята история за отвличането и изнудването?

Харъд се присви в ниската кушетка и задъвка кокалчетата си. Бе казал истината, защото беше убеден, че те са готови да му се нахвърлят и искаше да отклони подозренията им. Сега те го смятаха за лъжец и бе успял да облекчи само част от естествения им страх от намесата на Уили.

– Не знам кой, по дяволите, е отговорен – отрязва мрачно, – но някой тук играе с това лайно. Какво бих спечелил, ако съм аз?

– Какво ли, наистина? – попита Барент разговорчиво.

– Мисля, че това е някакъв вид диверсия – обади се Кеплър, като погледна към Уили с очевидно подозрение.

Именно преподобният Джими Уайн Сътър се разсмя.

– Диверсия с каква цел? – попита, кикотейки се. – Островът е запечатан за външния свят. Не допускаме непознати в този сектор, с изключение на личната охрана на брат Кей, а те всички са Неутрални. Нямам

никакви съмнения, че още при първия признак за нередност в играта всичките ни четирима помощници ще бъдат... ъ-ъ-ъ... ескортираш до стаите им.

Харъд притеснено вдигна глава, но Барент само продължи да се усмихва. Тони осъзна колко глупава е била надеждата му да смята, че Мария Чен би могла да му помогне при криза.

– Диверсия с каква цел? – повтори Сътър. – Аз съм само прост селски свещеник, разбира се, но това хич не ми мирише на диверсия!

– Може и да не е – съгласи се Уили тихо. Всички глави се обърнаха към него.

– Моят малък еврейин бе извънредно настоятелен през всичките тези години – обясни той. – Представете си изненадата ми, когато го открих в Чарлстън преди седем месеца.

Усмивката на Барент изчезна.

– Вилхелм, да не намекваш, че този... човек... е дошъл тук по своя собствена воля?

– Ја – ухили се Уили. – Моята пешка от дълбокото минало все още ме следва.

Кеплър се вбеси.

– Значи признаваш, че ти си причината той да е тук, дори ако е дошъл самичък, за да те търси?

– Съвсем не – отвърна обезоръжаващо старецът. – Твоята гениалност доведе до убийството на еврейското семейство във Вирджиния.

Милиардерът потупа долната си устна с присвития си пръст.

– Ако приемем, че той знае кой е отговорен, то как е открил информация за Островния клуб? – още преди да приключи въпроса си, вече се беше обърнал към Харъд.

– Че откъде да знам, че той действа самичък? – попита жалостиво Тони. – Те ме наблъскаха с всякакви шибани наркотици!

Джими Уайн Сътър се изправи и се приближи до монитора, където светоусилващият обектив показваше бледото голо тяло, което си проправяше път през лозите и падналите надгробни плочи.

– Тогава кой го управлява в момента? – попита преподобният толкова тихо, сякаш говореше само на себе си.

– Die Negerin – отвърна Уили. – Черното момиче. Онази с шерифа Джърмънтаун... – той се разсмя, отмятайки глава така, че се видяха пломбите в зъбите му, износени от годините. – Die Untermenschen се надигат, точно както Фюрерът се боеше!

Сътър отклони очи от екрана в същия миг, когато ямаецът на

Барент се появи на него – напредваше бързо и уверено през обраслото с лиани гробище, където Ласки се бе препъвал само допреди секунди. Свещеникът попита:

– И къде тогава е момичето?

Уили сви рамене.

– Няма значение. Има ли черни кучки в кошарите за сурогати?

– Не – обади се Барент.

– Тогава е някъде другаде – уточни старецът. – Може да сънува отмъщението си върху хищника, който уби баща ѝ.

– Не сме убивали баща ѝ – обади се магнатът, очевидно потънал в мисли. – Мелани Фулър или Нина Драйтън са виновни.

– Именно – изсмя се Уили. – Още една дребна ирония на съдбата! Но еврейният е тук и е почти сигурно, че die Negerin му е помогнала да се добере до острова.

Те всички се обърнаха към мониторите, но единственият сурогат в пряка видимост беше Амос, човекът на Сътър, с вид на дребен сумо-борец, който с гръм и трясък си проправяше път през високата трева, малко на юг от старата плантация на Дюбос. Очите на свещеника бяха затворени от усилието да контролира мъжа.

– Трябва да разпитаме Ласки – реши Кеплър. – Да открием къде е момичето!

– Nein – възрази Уили и се взря напрегнато в Барент. – Трябва да убием евреина колкото се може по-бързо. Дори ако е луд, все пак може да ни посегне по някакъв начин.

Милиардерът разтвори ръце и се усмихна отново.

– Притесняваш ли се, Уилям? Немецът отново сви рамене.

– Просто има смисъл. Ако всички се сдружим, за да убием евреина, това елиминира всякакъв възможен шанс да е доведен тук от някой от нас, за да спечели водачът му предимство. Момичето ще намерим лесно, ја? Предполагам, че отново се е върнала в Чарлстън.

– Предположенията ти не струват и пет пари – отрязва Кеплър. – Аз смятам, че трябва да го разпитаме!

– Джеймс? – попита Барент. Сътър отвори очи.

– Убий го и да се върнем към играта – каза и отново замижа. – Тони?

Харъд стреснато вдигна глава.

– Искаш да кажеш, че ти трябва шибаният ми глас?

– Ще се оправяме с другите подробности по-късно – увери го Барент. – Точно сега ти си член на Островния клуб и имаш правото си на

глас.

Продуцентът оголи малките си остри зъбки.

– Тогава се въздържам – обяви. – Просто ме оставете насаме, по дяволите, и правете с този там каквото си щете!

Барент подръпна устната си и се взря в един празен монитор. Проблясък на светкавица претовари чувствителния обектив за момент и изпълни екрана с бяла светлина.

– Уилям – изсумтя магнатът, – не ми е ясно защо този човек може да представлява заплаха, но съм съгласен с логиката ти, че ще е по-малка заплаха, ако е мъртъв. Без особени проблеми ще намерим момичето и всички други потенциални отмъстителни.

Уили се наведе напред.

– Може ли да почакаме, докато Янсен – моят сурогат – се свести? Милиардерът поклати глава.

– Това само ще отложи играта – заяви и вдигна микрофона от конзолата. – Господин Суансън? – и нагласи малките слушалки, за да чуе за отговора. – Проследявате ли сурогата, който избяга на север? Добре. Да, аз също го виждам в сектор две-седем-браво-шест. Да, време е да терминираме този нарушител – с особено внимание. Накарайте крайбрежния патрул да приближи сушата и освободете хеликоптер номер три от граничната охрана. Да, използвайте инфрачервени скенери, ако е възможно, и предавайте данните от наземните сензори право на претърсващите екипи. Да, сигурен съм, че ще успеете, но побързайте, моля. Благодаря. Барент – край.

Натали Престън седеше в тъмната къща на Мелани Фулър в Стария Чарлстън и мислеше за Роб Джентри. Често си мислеше за него през последните месеци, почти всяка вечер, преди да потъне в сън, но в двата месеца, откакто беше напуснала Израел, се бе опитала да изтласка мъката и съжалението още по-дълбоко, за да отвори място за мрачната целеструменост, която според нея трябваше да изпълва съзнанието ѝ. Не се получи. От пристигането им в Чарлстън беше добила навика ежедневно да минава край къщата на Роб, обикновено вечер. Прекарваше няколко си часа далеч от Саул, като се разхождаше по тихите улички, където се бяха разхождали те с Роб, припомняше си не просто тривиалните подробности от разговорите им, а и по-дълбоките чувства, които се бяха породили помежду им, задълбочаващи се и разкриващи се въпреки взаимното им разбиране колко сложна и ненавременна би била една любовна връзка между тях. Тя посети три пъти гроба на Роб, като всеки

път я поглъщаше усещане за загуба, което никакво отмъщение не би могло да надмогне или компенсира, и всеки път тя се кълнеше, че няма да се върне повече. Но неизменно се връщаше.

Когато Натали започна втората безкрайна нощ в дома на ужасите на Мелани Фулър, бе преминала отвъд всяка сянка на съмнение, че ако оцелее следващите няколко часа, ще бъде благодарение на спомените за любовта, а не на целеустремеността да постигне отмъщение.

Бяха минали малко повече от двайсет и четири часа, откакто тя остана сама с менажерията от клинични мъртъвци на Мелани Фулър, но на нея ѝ се струаха цяла вечност.

Неделната нощ бе ужасна. Натали остана в дома на Фулър до четирите сутринта в понеделник, като си тръгна едва когато се убеди, че Саул е в безопасност, поне до клането на следващата вечер. Ако беше още жив. Знаеше само онова, което чудовището Мелани ѝ казваше чрез устата на детето с мозъчна смърт, което някога се бе наричало Джъстин Уардън. Измисленото прикритие, че Нина не може да контролира Саул на такова разстояние – че Нина се нуждае от помощта на Мелани, ако искат да спасят Уили и самите тях от мъстта на Островния клуб – изглеждаше все по-малко и по-малко задоволително, докато часовете се точеха мъчително.

В течение на продължителни периоди през първата нощ Джъстин седеше мълчалив и неподвижен, а другите членове на семейството на Мелани също бяха безжизнени като манекени. Натали прие, че старицата е прекалено заета да контролира госпожица Сиуъл или човека, когото гледаха през бинокъла седмици наред, докато тя и Джъстин седяха в парка с изглед към реката. Не, беше твърде рано за това. Момченцето каза, че Мелани е гледала нощта на клането на острова през очите на един от охраната. Натали призова най-силната си персонализация на Нина, за да предупреди старицата да не се намесва прекалено рано и да не издава присъствието си. Джъстин я стрелна с поглед и не продума в продължение на час, като я остави безпомощна и в очакване на информация. В очакване старицата да се пхне в съзнанието ѝ и да я убие. Да ги убие и двамата.

Натали седеше в къщата, която ухаеше на бокук и гниеща храна, и се опитваше да мисли за Роб – какво би казал той, ако попадне в подобно положение, какви шеги би измислил... По някое време след полунощ тя използва арогантните нотки на Нина, за да поиска да пуснат осветлението. Гигантът, наречен Къли, се размърда, за да включи единствената четирийсетватова крушка на лампата, чийто абажур бе откъснат

наполовина. Равната гола светлина се оказа по-ужасна дори от мрака. Гостната беше прашасала и обсипана с отделни забравени дрехи, паяжини и зловеща бъркотия гниеща храна. Под продънения диван се виждаше потъмнял, полуизяден кочан царевица. Портокалови кори бяха разпилени под джорджианската масичка за чай. Някой – вероятно Джъстин – безгрижно бе наплескал малинов или ягодов конфитюр по подлакътниците на креслото и дивана и бе оставил лепкави отпечатъци, които напомняха на Натали на засъхнала кръв. Тя чу плъхове да драскат в стените, може би и по самите коридори; не беше голям проблем да проникнат през палмовите дървета или през счупените стъкла на прозорците, които виждаше всеки път, когато приближаваше къщата. Понякога от втория етаж се разнасяха шумове, но те бяха твърде силни, за да са причинени от плъхове. Тя си спомни за умиращата твар, която бе мернала на горния етаж – старица, сбръчкана и изкривена като древна костенурка, извадена от черупката ѝ; поддържана жива чрез вливане на венозни разтвори и с помощта на безмилостни машини... А понякога – преминаваше продължително време, без някой от това налудничаво „семейство“ да помръдне; те като че ли дори не дишаха – Натали се чудеше дали пък Мелани Фулър не е умряла и тези автомати от плът и кръв просто продължават да действат с последните безплодни фантазии в разлагания се мозък. Марионетки, танцуващи при последните предсмъртни конвулсии на кукловода си...

– Взеха твоя евреин – прошепна Джъстин късно втората нощ. Минаваше полунощ.

Натали се стресна от полудрямка. Къли стоеше зад стола на детето, подутото му лице бе осветено изотдолу от самотната крушка. Марвин, Хауърд и сестра Олдсмит бяха някъде в сенките зад нея самата.

– Кой го е взел? – зина тя.

Детинското лице изглеждаше като маска на студената светлина – кукленска физиономия, излята от евтина гума. Натали си спомни единствения си поглед към манекена с естествени размери в Грумбълторп и осъзна с леден възел в стомаха, че Мелани по някакъв начин е преобразила това дете в имитация на онова разлагащо се нещо.

– Никой не го е взимал – отрязва Джъстин. – Отвориха решетките преди около час и го пуснаха за вечерното забавление. Наистина ли нямаш контакт, Нина?

Натали подъвка устната си и се огледа. Джаксън беше в кола на една пресечка от тук, Кетфиш наблюдаваше къщата от алея от другата страна на улицата. Все едно се намираха на друга планета.

– Мелани, прекалено рано е – изрѣмжа тя. – Кажи ми какво става! Джъстин оголи млечните си зѣбки.

– Не смятам да го правя, Нина, скѣпа – изсѣска. – Време е ти да ми кажеш къде се намираш...

Кѣли пристѣпи иззад креслото. Марвин влезе откъм кухнята. Носеше дълъг нож, по който танцуваха отблясъци от четирийсетватовата крушка. Сестра Олдсмит издаде тих звук зад гърба на Натали.

– Спри! – прошепна момичето. Гърлото ѝ се беше стегнало в последната секунда, тъй че уж авторитетното нареждане на Нина прозвуча като задавена заплаха.

– Не, не, не – изсѣска Джъстин и се спусна от креслото си. Пристъпи към нея полуприсвит, прѣстите му докосваха мръсния ориенталски килим, сякаш се катереше по стена като муха. – Време е да ни кажеш всичко, Нина, или ще изгубиш тази, чернокожата. Покажи ми, Нина! Покажи ми колко Способност ти е останала! Ако изобщо си Нина... – лицето на детето бе изкривено в животинска маска, сякаш гумената кукленска глава се топеше под невидим пламък.

– Не – отсече Натали и се изправи. Кѣли ѝ блокира пътя към вратата. Марвин заобиколи края на дивана. Той прокара присвитата си длан по протежение на ножа и острието се показа, оцветено с кръвта му.

– Време е да признаеш всичко, Нина! – прошепна Джъстин. От втория етаж се разнесе шум от блѣскане и плѣзгане. – Или е време тази тук да умре!

Вятърът се развихри преди дѣжда, разлюля палмовите дървета напред-назад във вихѣра на бесните си пориви и във въздуха като душ от островърх боклук литнаха листа и клонки. Саул падна на колене и прикри главата си с ръце, щом листата се стовариха върху него с хиляди малки нокти. Светкавиците замразяваха носените от вятѣра отпадъци в серия стробоскопични образи, докато грѣмотевиците трещяха, за да осигурят солиден шумов фон.

Саул се беше изгубил. Щом бурята врѣхлетя, той се сви под един масивен дѣб и се опита да налучка по някакъв начин посоката в нощния хаос. Стигнал беше до солените блата, но след това изгуби ориентация и излезе уж в последната ивица джунгла само за да открие, че се е върнал на робското гробище, но час по-късно. Един хеликоптер прелетя над главата му – прожекторът дупчеше листака с острие от бяла светлина, силна като светкавиците отгоре.

Саул пропѣлзя по-дълбоко в храсталака. Не знаеше от коя страна на

солените блатата се намира в момента. Точно след като беше стигнал отново робското гробище – още преди часове – високият, гъвкав сурогат с дълга коса изникна от сенките зад една срутена стена и се нахвърли върху него с нокти и зъби. Изтощен и замаян от умора и страх, Ласки сграбчи най-близкия предмет – ръждив железен прът, който навярно бе служил навремето да отбелязва нечий гроб – и се опита да отблъсне момчето. Прътът удари младежа в слепоочието и отвори дълга рана. Нападателят се строполи в безсъзнание. Саул коленичи до него, напипа пулса и изтича в джунглата.

Хеликоптерът се върна отново, точно когато психиатърът стигна прикритието на кипарисите отвъд соленото блато. Ревът на вятъра заглушаваше шума от перката, макар че машината се намираще само на десетина метра над дърветата, когато премина, борейки се с поривите на вятъра. Саул не се боеше особено много от хеликоптера; той бе твърде нестабилен, за да го използват като стрелкова платформа в бурята, а и се съмняваше, че могат да го видят отгоре, освен ако не го спипат на открито.

Ласки започваше да се чуди защо слънцето все още не е изгряло. Бе сигурен, че от началото на мъчението е изминало повече от достатъчно време, за да запълни най-малкото дузина ноци. Сякаш тичаше от цяла вечност. Присвист близо до основата на кипариса, той дишаше с отворена уста, насилваше се да си поема дълбоко дъх и се взираше с дистанцирано недоверие в краката и стъпалата си. Струваше му се, че някой многократно е прекарвал по тях бръснач. За секунда се позабавлява с илюзията, че носи раирани червено-бели чорапи и пурпурни чехли.

Вятърът поспря в моментно затишие, преди да започне дъждът. Саул вдигна глава към небето и извика на иврит:

– Хей, ти! Какви други шегички си ми приготвил?

Ярък лъч се заби вертикално в него иззад кипариса. За секунда Ласки го помисли за светкавица, а после се зачуди как хеликоптерът е успял да кацне при това лошо време, но след малко осъзна, че и двете му предположения са погрешни. Отвъд стената от кипариси се намираще тесен плаж, а зад него – океанът. Катерите на охраната мушкаха брега с техните прожектори.

Без да му пука за светлината, Саул запълзя към пясъка. Единственият плаж от тази страна на охраняемата зона беше северният връх на острова. Бе успял! Колко пъти, почуди се, беше минавал само на метри от плажа, за да изгуби посоката и да обърне отново към блатото и джунглата?

Плажът тук бе тесен, само пет-шест метра, а високите вълни се блъскаха в скалите точно под него. По време на вихъра на бурята вятърът и гръмотевиците бяха маскирали звука от приборя. Саул падна на колелене в пясъка и погледна към морето. Имаше поне два моторни катера, недалеч отвъд линията на приборя. Именно техните мощни прожектори заливаха плажа с непоносими за окото водопади бяла светлина. Светкавиците ясно очертаха и двата, макар и само за секунда; психиатърът видя, че те са на по-малко от стотина метра от него. Ясно се различаваха тъмните силуети на мъже с пушна носовете им. Един от прожекторите се плъзна по плажа и стената от листак в посока към Саул и той изтича в джунглата, като се хвърли в бодливите красти и високата крайбрежна трева секунда преди светлината да го намери. Свит ниско зад една плитка дюна, той обмисли положението си. Хеликоптерът и патрулните катери доказваха, че Барент и останалите са изоставили играта си със сурогатите и почти сигурно знаят кого преследват. Саул се надяваше присъствието му да доведе до объркване, ако не и до буквален раздор в редиците им, но не разчиташе на това. Подценяването на интелекта или жаждата за кръв на враговете никога не е разумен ход. Той беше летял към къщи по време на най-трескавите часове на Йом Кипур и знаеше доста добре колко често объркването може да се окаже фатално.

Саул се хвърли напред, успоредно на плажа, пробиваше си път през гъстите млади филизи и се препъваше в мангровите корени, несигурен даже дали е тръгнал в правилната посока. На всеки една-две минути се хвърляше на земята, щом прожекторите минаваха наблизко или хеликоптерът с вой прелиташе по протежение на плажа. По някакъв начин, вече бе сигурен, преследвачите бяха стеснили местонахождението му до тази част от острова. Не беше забелязал камери или сензори по време на часовете на своето препъвашо се бягство, но не се съмняваше, че Барент и останалите използват всички достъпни видове технологии да записват извратените си игри и да намаляват шанса някоя умна пионка да се крие в пустошта на острова седмици или месеци наред.

Саул се препъна в невидим корен и се просна по лице; главата му се удари в дебел клон, преди лицето му да се стовари на няма и една педя от киселата блатна вода. Той успя да запази съзнание само колкото да се претъркули на хълбок и да стисне острата, режеща трева, за да се издърпа към плажа. По бузата и в отворената му уста рукна кръв; имаше вкус почти като на солената, застояла вода.

Тук плажът се разширяваше, макар че не беше толкова широк, колкото ивицата, където бе кацнала чесната. Саул осъзна, че никога няма да

намери приливния овраг и потоците, ако се придържа към дърветата. Нищо чудно вече да ги беше подминал, без да забележи това из кошмарната джунгла от блата и клони. А ако се намираха пред него, с тази скорост щеше да му отнеме часове да стигне до тях. Единствената му надежда беше самият плаж.

Още катери приближаваха тази област. Саул ясно различаваше четири от мястото си под ниските клонки на някакъв кипарис, а идваше и още една лодка; намираше се на по-малко от трийсет метра, подскачаше високо на всяка носена от бурята вълна... Вече започваше да вали и психиатърът се помоли за тропически порой; стихия, която да намали видимостта до нула и да удави враговете му като войниците на фараона. Но дъждът се задържа в обикновен ръмеж, който можеше и да бъде само прелюдия към истинската буря – или пък да спре напълно, като впоследствие разкрие небесата за тропическия изгрев, който да подпечата присъдата на Саул.

Той изчака пет минути под клоните, свит зад тревата и един паднал ствол. Лодките се приближиха с прожекторите си и хеликоптерът мина над него. В гърдите му напираше смях, примесен с желание да се изправи, да започне да мята камъни и да ги ругае в течение на няколкото благословени секунди, преди куршумите да го ударят. Саул остана приведен и в очакване, като надникна точно когато поредният патрулен катер изрева наблизко в дъжда, а витлото на опашката му вдигна завеса солени пръски, каквито вятърът вече щедро хвърляше върху плажа.

Зад него в джунглата отекнаха експлозии. За миг Саул си помисли, че светкавиците просто са приближили, но след това чу зловещото уум-уум на перките и осъзна, че търсачите сигурно хвърлят експлозивни заряди от хеликоптера. Тръсците бяха прекалено мощни, за да са от гранати; той усещаше вибрациите на всяка експлозия през дълбокия пясък и треперещите клонки на кипариса. Тръпките се усилиха, когато взривовете станаха по-звучни. Саул предположи, че извеждат обстрела над плажа, може би на двайсетина-трийсет метра навътре в джунглата, на интервали от по шейсет до осемдесет метра. При все ръмежа, миризмата на дим се понесе към него от дясната страна на плажа. Ако бурята все още идваше от североизток, осъзна той, то посоката на дима потвърждаваше, че се намира близо до северния край на острова, но все още отвъд североизточния му ръб, доста далеч от пистата на чесната и на повече от половин километър от приливния овраг.

Щеше да му отнеме часове да си проправи път през джунглата на ръба на плажа и до оврага, а ако тръгнаше направо през блатата, със

сигурност щеше да се изгуби отново.

Експлозия разкъса нощта на по-малко от двеста метра южно от него. След това се разнесе невероятна глъчка, предизвикана от ято чапли, които напуснаха нощното си убежище и изчезнаха в тъмното небе. Накрая се чу по-проточен и ужасяващ вик – човешко същество изпищя от болка. Саул се почуди дали нечия кукла е пострадала. Или беше така, или пък имаше и наземни патрули, които се движат зад него, и някой от тях е попаднал във взрива от бомбардировката на хеликоптера.

Сега Ласки чуваше по-ясно воя на перките – високо и на юг, но приближаващ към него. Разнесе се трясъкът на автоматични оръжия, когато някой от катер по протежението на приборя стреляха на сляпо в стената на джунглата.

Саул би дал всичко да не беше гол. Студеният дъжд пръскаше по него от листата, стъпалата и глезените му агонизираха и всеки път, когато поглеждаше надолу, светлините от бурята му показваха сбръчкания му, увиснал корем, белите кокалести крака и гениталиите му, свити от студ и страх. Гледката не го изпълваше с увереност и не го караше да изгаря от копнеж да се втурне напред и да се бие. По-скоро го мъчеше желанието да се топне в гореща вана, след което да се опакова в няколко пласта топли дрехи и да си намери спокойно местенце, където да поспи. В продължение на часове тялото му бе стегнато от мощния прилив на адреналин и вече страдаше от неприятните последствия. Беше му студено, чувстваше се изгубен и трепереше от ужас – късче човешка плът, лишено от почти всички емоции, освен страха, и от всякаква мотивация, освен маниашката, атавистична нужда да оцелее по вече забравени причини. Накратко, Саул Ласки се бе превърнал именно в човека, какъвто беше, когато работеше в Ямата преди четирийсет години, с изключение на това, че издръжливостта и надеждата на младостта си бяха отишли.

Но това не беше единствената разлика, осъзна Саул, когато вдигна глава срещу все по-яроствните пориви на бурята.

– Избрах да бъда тук! – извика на полски към небесата, без да го е грижа дали преследвачите ще го чуят. Вдигна юмрук, но не го размаха – просто го задържа във въздуха; неясно дали знак за потвърждение, триумф, победа или отказ. Дори и той нямаше представа.

Саул изтича през прикритието на кипарисите, зави наляво покрай поседните стръкове трева и спринтира по оголения плаж.

– Харъд, ела тук! – нареди Джими Уайн Съгър.

– Само момент – отвърна Тони. Тъкмо бе излязъл от

наблюдателната зала. Разположените на земята камери вече не показваха нищо интересно, но на един от патрулните катери на северния нос имаше черно-бяла камера и цветна на борда на хеликоптера, който хвърляше бомби и бидони с напалм сред дърветата. Харъд си помисли, че операторската работа е пълен боклук – трябваше им Стедикам³⁷ за въздушните снимки; от люлеенето и клатушкането и на двата монитора в стомаха му се разбълникваха киселини – но беше длъжен да признае, че пиротехниката надминава по размер всичко, което те с Уили бяха правили някога и се доближава до огнените оргазми на Копола в края на „Апокалипсис сега“.

Харъд винаги бе смятал Копола за пълен откаченяк, задето е изрял напалмовите сцени от предфиналната версия и не се почувства много по-добре, като ги видя пъхнати под надписите в края на филма. Той копнееше за чифт стедикам и качена на кран „Панавижън“, предварително подготвена за нощна работа – все щеше да намери за какво да използва километрите нащракана лента, дори ако се наложи да направи цял шибан филм заради тази нощна заря.

– Хайде, Тони, теб чакаме! – обади се Сътър.

– След минутка – отвърна Харъд, като хвърли поредната шепа фъстъци в устата си и отпи от водката си. – Според дрънканиците по радиото са оградили бедния нещастник в северния край и изгарят шибаната джунгла до ко...

– Сега! – отрязва свещеникът.

Тони погледна към евангелиста. Другите четирима се бяха затворили в Стаята за игра вече над час – обсъждаха някакъв страхотно важен въпрос и, ако се съдеше по изражението на Сътър, нещо беше тръгнало изключително зле.

– Добре – въздъхна Харъд. – Идвам!

Погледна през рамо, докато излизаше от стаята – навреме, за да види гол мъж, тичащ по плажа в пряката видимост и на двете камери.

Атмосферата в Стаята за игри излъчваше също толкова напрежение, колкото и кървавото пиршество на телевизионните монитори. Уили седеше точно срещу Барент, а Сътър се приближи и застана зад стария германец. Ръцете на магната бяха скръстени и той изглеждаше изключително недоволен. Джоузеф Кеплър крачеше напред-назад пред дългия прозорец. Редицата завеси бе дръпната, дъждът плющеше по стъклото и

37. Модел снимачна камери с вграден жироскоп, който компенсира люлеенето. – Бел. прев.

когато проблесна поредната светкавица, Харъд мерна силуетите от Алеята на живите дъбове. Гръмотевиците се чуваха дори през многопластовото стъкло и дебелите стени. Той погледна часовника си; беше 12:45. Уморено се почуди дали Мария Чен още е заложник или помощниците са били освободени. Ужасно му се прииска изобщо да не е напуснал Бевърли Хилс.

– Имаме проблем, Тони – каза К. Арнолд Барент. – Седни! Харъд седна. Очакваше Барент – или, по-вероятно, Кеплър – да обяви, че членството му е било прекратено и сега ще прекратят и живота му. Той си знаеше, че няма шанс да изпробва Способността си срещу магната, нито пък срещу Кеплър или Съгър. Не очакваше Уили да мръдне и пръст, за да му помогне. „Може би – помисли си с внезапната епифания, присъща на обречените, – може би Уили му беше тръснал евреина, тъй че да го дискредитира и отстрани. Защо? – зачуди се. – По какъв начин бих представлявал заплаха за Уили? Какво ще спечели с отстраняването ми?“. Като изключим Мария Чен, на острова нямаше нито една жена, която да използва. Трийсетте или някъде там охранители на Барент, разположени на юг от Зоната, бяха до един високо платени Неутрални, доверени служители на милиардера. Гадината дори нямаше нужда да използва Способността си, за да елиминира Тони Харъд – стигаше му да натисне един бутон.

– Ахъ – изръмжа Тони уморено, – какво има?

– Старото ти приятелче хер Бордън ни е приготвило специална изненада за вечерта – обясни студено Барент.

Харъд примигна и погледна към Уили. Почуди се дали „изненадата“ щеше да е за негова сметка, но не беше сигурен как точно става номерът.

– Просто предположихме известни промени в правилника на Островния клуб – обясни Уили. – К. Арнолд и господин Кеплър не са съгласни с предложението ни.

– Това си е чиста, проклетата лудост! – отрязва Джоузеф от мястото си до прозореца.

– Тишина! – нареди Уили. Кеплър веднага млъкна.

– Ние? – глупаво примигна Харъд. – Кои „ние“?

– Преподобният Съгър и аз – обясни старецът.

– Излиза, че старият ми приятел Джеймс от години е другарувал с хер Бордън – обади се Барент. – Интересен обрват на събитията, а?

Харъд поклати глава.

– Абе, момчета, вие знаете ли какво става на северния край на

шибания ви остров?

– Да – отвърна милиардерът. Извади от ухото си слушалчица с телесен цвят, по-малка от слухов апарат. Почука по микрофончето, прикачено към нея с тъничка жичка. – Поне аз знам. Но, в сравнение с нашата дискусия, тези събития са маловажни. Колкото и абсурдно да изглежда, още през първата ти седмица в Управителния съвет ще имаш правото на решаващ глас.

– Дори не знам за какво, на майната си, говорите! – изръмжа несигурно продуцентът.

Уили обясни:

– Говорим за идеята да разширим ловните игри на Островния клуб до... ъ-ъ... по-приемлив мащаб, Тони!

– Целият свят – поясни Съър. Лицето на евангелиста бе зачервено и покрито с пот.

– Светът?!

Барент се ухили саркастично и доизясни мисълта му:

– Те искат да използват сурогатни нации вместо сурогатни пионки.

– Нации? – повтори Харъд. Яростна светкавица удари някъде зад Алеята на живите дъбове и поляризираното стъкло потъмня.

– Проклет да си, идиот такъв – изрева Кеплър, – не можеш ли да правиш нещо друго, освен да стоиш тук и да преповтаряш нещата? Тези двама идиоти искат да пратят всичко по дяволите. Искат да играем с торпеда и подводници, а не с отделни личности. Цели страни ще изгарят за спечелването на точки!

Харъд се облегна на масата и се втренчи в Уили и Съър. Не каза нищо.

– Тони – подкани го Барент, – ти за пръв път ли чуваш за това предложение?

Продуцентът кимна.

– И господин Бордън никога не е повдигал темата пред теб? Харъд поклати глава.

– Виждаш колко важен е твоят глас – тихо уточни милиардерът. – Това ще доведе до значителна промяна в посоката на ежегодното ни забавление...

Кеплър се изкикоти със странен, пресекалив смях.

– Това ще прати по дявоите целият проклет, кучисински свят! – заяви той.

– Я – съгласи се Уили. – Вероятно. Но може би не. Усещането обаче ще е фантастично!

Харъд седна.

– Майтапите се с мен! – успя да каже с дрезгав глас, каквото не бе излизал от устата му от пубертета насам.

– Нищо подобно – възрази немецът спокойно. – Вече демонстрирах лекотата, с която могат да бъдат покорени и объркани и най-високите нива на военна сигурност. Господин Барент и останалите от десетилетия насам знаят колко просто е да се влияе на лидерите на държавите. Трябва само да премахнем ограниченията за време и мащаб, за да превърнем тези състезания в много по-забележително забавление. Това ще изисква известни пътувания и тайно убежище, където да се събираме, щом състезанието стане... ъ-ъ-ъ... напечено, но сме сигурни, че К. Арнолд може да осигури тези подробности. Nicht wahr, хер Барент?

Милиардерът потри бузата си.

– О, без съмнение! Възражението ми не се базира на ресурсите – дори не става дума за огромното количество време, което подобно разширено състезание ще погълне – а за загубите на ресурси, човешки и други, които ще се натрупат по времето на такъв продължителен период...

Джими Уайн Сътър се разсмя басово, весело – смях, познат на милионите, които го гледаха по телевизията.

– Братко Кристиан, нима смяташ да отнесеш всичко това със себе си, а?

– Не – отвърна тихо Барент, – но не виждам причина да го разрушавам, само защото няма да съм тук да му се наслаждавам!

– Ja, но аз виждам – равно му възрази Уили. – Предлагаме страхотно забавление. Залозите са направени. Ние с Джими Уайн гласуваме „за“. Ти и страхливецът Кеплър гласувате „против“. Тони, да чуем и твоя глас!

Харъд подскочи. Нямаше как да устои на подканата на Уили.

– Въздържам се – заяви. – Шибайте се всички! Немецът удари с юмрук по масата.

– Харъд, проклет да си, еврейски любовчия такъв! Гласувай!

В главата на продуцента сякаш се стовари огромна канара, която заби стоманени нокти в черепа му. Той стисна слепоочията си и отвори уста в беззвучен писък.

– Спри! – изрева Барент и натискът отслабна незабавно. Харъд едва не изпищя отново, този път от облекчение.

– Той гласува – допълни магнатът. – Има правото да се въздържи по всяка тема. Без мнозинство предложението се отхвърля!

– Nein! – обади се Уили и зад студените му сиви очи сякаш грейна син пламък. – Без мнозинство ние сме в патово положение... – той се обърна към Сътър. – Какво ще кажеш, Джими Уайн, можем ли да оставим този въпрос нерешен?

Лицето на евангелиста бе лепкаво от пот. Той се взря над дясното ухо на Барент и изрецитира монотонно:

– Сега седемте ангела, които държат седем тръби, са готови да ги надуят. Първият ангел наду тръбата си и последва жупел и огън, смесен с кръв, която рукна на земята; и една трета от земята изгоря... Вторият ангел наду тръбата си и голяма планина, бляскаща с огън, падна в морето; и една трета от морето се обърна в кръв... Третият ангел наду тръбата си и голяма звезда падна от рая, блестяща като факла, и се удари в една трета от реките и фонтаните от вода... Четвъртият ангел наду тръбата си и една трета от слънцето бе ударена, и една трета от луната, и една трета от звездите... А после погледнах и чух орел да плаче на висок глас, както си лети в небесата: „Беда, проклятие, беда за тез, що земята обитават, кога засвирят другите тръби, които трите ангела държат...!“ И петият ангел наду тръбата си, и видях звезда паднала от небето на земята, и му бе даден ключът за шахтата на бездънна яма... – Сътър спря, изпи последната глътка от бърбъна си и постоя в мълчание.

Барент попита:

– И какво трябва да значи това, Джеймс?

Проповедникът сякаш се беше отърсил от унеса си. Попи лицето си с лилавата копринена кърпичка, която извади от предния джоб на бялото си сако.

– Означава, че не може да има равен резултат – обясни с дрезгав шепот. – Антихристът е тук. Часът му най-сетне настъпи. Всичко, което можем да сторим, е да изпълним каквото е писано и да свидетелстваме колкото се може по-добре за напастите, които са ни сполетели. Нямаме избор!

Барент скръсти ръце и се ухили.

– И кой от нас е твоят Антихрист, Джеймс?

Сътър прехвърли поглед от Уили към Барент. Очите му бяха оцъклени.

– Бог да ми помага – каза. – Не зная! Предадох душата си в служба нему... И не знам!

Тони Харъд се отблъсна от масата.

– Това е пълна шибана дивотия! – заяви. – Аз се махам!

– Стой си на мястото! – отряза Кеплър. – Никой няма да напусне

тази стая, докато не уредим проблема.

Уили се облегна и сплете пръсти на корема си. Измърка:

– Имам предложение!

– Давай – кимна Барент.

– Предлагам да приключим шахматната си партия, хер Барент – каза старецът.

Кеплър спря да крачи и се втренчи първо в стария германец, а после в Барент.

– Шахматна партия? – попита. – Що за шахматна партия?

– Аха – обади се и Тони. – Каква игра е това? – потри с длан затворените си очи и видя образа на собственото си лице, гравирано от слонова кост.

Барент се усмихна.

– Ние с господин Бордън играем една шахматна партия по пощата... вече няколко месеца – обясни. – Безвредна малка диверсия, един вид.

Кеплър се облегна тежко на прозореца.

– О, Иисусе Христе, Боже Всемогъщи! – изрече на скоропоговорка.

– Амин – обади се и Сътър, очите му отново бяха разфокусирани.

– Месеци значи – повтори Харъд. – Месеци! Имаш предвид, че по времето на всичките тези лайна, дето ставаха... Траск... Хейнс... Колбън... и вие двамата сте си играли шибан шах през цялото време?

Джими Уайн Сътър издаде звук, наподобяващ едновременно оригане и кикот.

– Ако някой човек служи на звяра и образа му, и получи белега му на челото си или на ръката, същият ще пие от виното на Божията мъст...

– промърмори. – И ще бъде измъчван с огън и сѐра в присъствието на свети ангели, и в присъствието на Агнеца; и димът от техните мъчения ще се издига завинаги и вечно! – той повтори същия странен звук. – И той предизвиква всички, малки и големи, богати и бедни, свободни и поробени, да получат БЕЛЕГ на дясната си ръка или на челата... и числото му е шестстотин шестдесет и шест.

– Я млък! – обади се дружелюбно У игли. – Хер Барент, съгласен ли сте? Играта почти приключи, трябва само да я доиграем. Ако аз спечеля, ще разширим... състезанието... до по-солиден мащаб. Ако вие спечелите, ще се задоволя с настоящите правила!

– Бяхме стигнали до трийсет и петия ход – припомни му Барент. – Твоята позиция не беше... ъ-ъ-ъ... завидна.

– Жа – засия Уили, – но аз ще продължа оттам. Не настоявам да

започваме нова партия.

– А ако тази завърши наравно? – поинтересува се милиардерът. Уили сви рамене.

– Ти печелиш, ако сме реми – отвърна. – Аз печеля само с чиста победа.

Барент се загледа в светкавиците.

– Не обръщай внимание на тия глупости – изплака Кеплър. – Той е напълно откачен!

– Млъкни, Джоузеф! – изръмжа магнатът. Обърна се към възрастния си съперник. – Добре! Ще довършим играта. С наличните фигури ли ще играем?

– Това е повече от приемливо – съгласи се Уили с широка усмивка, която демонстрира идеалните му венци. – Ще слезем ли на първия етаж?

– Да – отвърна Барент. – Само секунда, моля! – той вдигна слушалката си и се заслуша за момент. – Барент на линия! – каза в микрофона. – Свалете един екип на брега и терминирайте незабавно еврейна. Ясно ли е? Добре... – и остави апаратчето на масата. – Всичко е наред!

Харъд ги последва до асансьора. Сътър, който вървеше пред него, внезапно се препъна и го хвана за ръката.

– И в онези дни хората ще търсят смъртта и няма да я намират – прошепна настойчиво в ухото му. – Ще копнеят да умрат и смъртта ще бяга от тях!

– Я се шибай! – заяви продуцентът и се освободи от хватката му. Петимата се спуснаха на долния етаж в мълчание.

66

Мелани

Спомням си какви пикници правехме в хълмовете недалеч от Виена: ухаещи на борове хълмове, полянки с диви цветя и откритото „Пежо“ на Уили, паркирано близо до някой поток или величествен изглед. Когато нашият приятел не носеше смешната си кафява риза и презраменен кобур, беше образец на шивашко великолепие с копринените си летни костюми и широкополата, елегантна бяла шапка, подарена му от един от изпълнителите в кабарето. Преди Бад Ихл – преди предателството на Нина – се наслаждавах просто да бъда с двама тъй прекрасни компаньони. Нина никога не е била тъй сладка, както през онези

последни лета на приятелството ни. И двете навлизахме във възраст, когато вече не бяхме млади момичета – дори не бяхме млади дами по вчерашните стандарти – но самото съзерцание на това просто да гледам олицетворение на рус, синеок ентузиазъм ме караше да се чувствам млада и да се държа по съответния начин.

Сега вече знам, че точно тяхното предателство в Бад Ихл – дори повече от първоначалното предателство на Нина с моя Чарлз преди години – беляза онзи миг, когато започнах да остарявам, докато тя си оставаше същата. В определен смисъл, те двамата се Хранеха на мой гръб през всички тези години.

Е, време беше това да спре!

На втората нощ от моето странно бдение с негърката на Нина реших да приключа очакването. Трябваше да направя някаква демонстрация. Сигурна бях, че дори и цветнокожото момиче да напусне сцената, Уили ще успее да ми каже истинското местонахождение на Нина.

Признавам, че вниманието ми бе раздвоено. Дни наред чувствах как младостта и жизнената енергия се завръщат в тялото ми, докато парализата бавно отпускате изкривената си хватка върху лявата ми ръка и крак и аз изпитвах постепенното отслабване на контрола върху малкото ми семейство и другите връзки. По някое време след като госпожица Сиуъл видя Янсен Лухар, онзи, наричан Саул, и трима други да напускат областта на клетките, казах на цветнокожата:

– Те взеха евреина ти!

Усетих собствената липса на контрол на Нина по обръкването в отговора на помощничката ѝ. Наредих хората си в стегнат кръг и поисках от нея да ми каже къде се намира. Тя отказа, като насочи патетичната си малка прислужничка към вратата. Бях сигурна, че Нина е изгубила всички връзки с нейния човек на острова и следователно е изгубила досег и с Уили. Момичето буквално бе оставено на милостта ми.

Преместих Къли там, където можеше да достигне негърката с две крачки, и накарах чернилката от Филадельфия да влезе в стаята. Носеше нож.

– Време е да си кажеш всичко – подиграх се с Нина. – Или е време тази тук да умре!

Предположих, че тя ще пожертва момичето. Няма „адютант“ – независимо колко добре дресиран е – който да си струва Нина да разкрие тайното си скривалище. Подготвих Къли да направи двете крачки, да размърда рамене и да свие ръце така, че да остави момичето безжизнено на пода, с глава обърната под невъзможен ъгъл... Като пиленцата, които

Мами Буут често убиваше зад къщата преди вечеря. Мама избираше; Мами Буут сграбчваше и завърташе вратлето на птицата, след което хвърляше перушинестия труп на верандата още преди жертвата да е разбрала, че са я убили.

Момичето направи изненадващ ход. Бях очаквала Нина да я накара да избяга или да се бие, или поне да има умствена борба, докато синеоката ми приятелка се опитва да поеме контрола над някой от моите хора, но цветнокожата остана на мястото си, разгърна огромния си пуловер и показа отдолу абсурден колан – почти като на мексикански бандит-бандолеро – натъпкан с нещо, което приличаше на обвити в целофан парчета пластилин. Няколко жички минаваха от него към устройство, което напомняше на транзисторно радио.

– Мелани, спри! – извика тя.

Така и сторих. Ръцете на Къли замръзнаха, докато ги вдигаше към кокалестия врат на негърката. Не го направих от някакво притеснение, изпитвах само меко любопитство към поредния израз на лудостта на Нина.

– Това са експлозивни – заяви момичето задъхано. Ръцете ѝ се приближиха до копчето на радиото. – Ако ме докоснеш, ще ги задействам! Ако докоснеш ума ми, мониторът тук ще ги задейства автоматично. Експлозията ще изравни със земята този смрадлив дом-музей!

– Нина, Нина! – накарах Джъстин да каже, – наистина прекали този път! Седни за малко! Ще накарам господин Торн да ни донесе чай.

Грешката беше съвсем естествена, но негърката оголи зъби в гримаса, която дори не наподобяваше усмивка:

– Господин Торн не е тук, Мелани. Умът ти се превръща в каша! Господин Торн... каквото там беше истинското му име... уби баща ми и после един от твоите смрадливи приятели уби него. Но зад това винаги си стояла ти, древна чанта миши барабонки! Ти беше паякът в центъра на всяка... не се и опитвай!

Къли просто бе помръднал. Накарах го да отпусне ръце – бавно – и да отстъпи назад. Обмислих възможността да завзема само придобитите рефлексни на момичето. Щеше да отнеме броени секунди – време, достатъчно за някой от моите хора да я докопа, преди да тя натисне това малко червено крпченце. Не че вярвах и за миг, че глупавите ѝ заплахи имат смисъл...

– Какъв експлозив каза, че е това, скъпа? – попитах през Джъстин.

– Нарича се С-4 – обясни момичето. Гласът ѝ бе равен и спокоен, но чувах бързите пикове и спадове в дишането ѝ. – Военен експлозив...

пластичен... това тук са шест килограма, повече от достатъчно да прати теб и къщата ти в ада, както и да разруши половината от дома на Ходжес!

Изобщо не ми прозвуча като думи на Нина. На горния етаж доктор Хартман троваво свали една интравенозна игла от ръката ми и започна да ме обръща на десния ми хълбок. Изблъсках го встрани със здравата си ръка.

– И как ще задействаш този експлозив, ако ти отнема малката пиканини? – накарах Джъстин да попита. Хауърд вдигна тежкия пистолет 45-и калибър от нощното ми шкафче, свали си обувките и тръгна безшумно към стълбите. Все още поддържах много слаб контакт чрез госпожица Сиуъл с възприятията на пазача, докато носеха отпуснатото тяло на Янсен Лухар обратно в охраняемия тунел, а другите продължаваха да преследват онзи, когото негърката бе нарекла Саул. Приглушените алармени сирени се чуваха дори долу в кошарата за сурогатите, където се намираше госпожица Сиуъл. Бурята приближаваше острова; офицерът на палубата докладва вълни от два метра с тенденция за увеличаване.

Цветнокожата пристъпи една крачка по-близо до Джъстин.

– Виждаш ли тези жички? – попита, като се наведе напред. От скалпа ѝ и под яката на блузата минаваха тънки телчета. – Тези сензори пренасят електрическите сигнали от мозъчните ми вълни до ей този монитор. Това разбираш ли го?

– Да – изфъфли Джъстин. Нямах представа за какво говори чернилката.

– Мозъчните вълни следват определен мотив – обясни тя. – Тези мотиви са характерни като отпечатаци от пръсти. Веднага щом докоснеш съзнанието ми с този твой гнил, разложен мозък, ще създадеш нещо, наречено тета-ритъм – и малкото компютърче в този монитор ще те усети и ще подпали С-4. За по-малко от секунда, Мелани!

– Лъжеш – изсумтях.

– Ами рискувай! – предложи момичето. Тя пристъпи още една крачка напред и бутна Джъстин много силно, направо изгласка бедното дете назад, докато не го блъсна в любимото кресло на татко и той седна в него. Малките му подметки изгупкаха по долната преграда. – Опитай! – повтори тя, гласът ѝ звънтеше от гняв, – просто рискувай, ти, извратена стара кучко, и ще се видим в ада!

– Коя си ти? – попитах.

– Никоя – отвърна момичето. – Просто жена, чийто баща ти уби.

Нищо чак толкова важно, че да си го спомняш!

– Ти не си ли Нина? – попитах я. Хауърд беше стигнал подножието на стълбите. Вдигна пистолета, готов да го завърти покрай ръба на касата на вратата и да стреля.

Момичето погледна зад Къли и към фойайето. Зеленото сияние от площадката на втория етаж хвърляше едва различими сенки там, където стоеше Хауърд.

– Ако ме убиеш – каза тя студено, – мониторът ще засече прекъсването на мозъчните вълни и ще детонира незабавно. Взривът ще убие всички в къщата – не усетих страх в гласа ѝ – само нотка, близка до въодушевление.

Момичето лъжеше, разбира се. Или, по-скоро, Нина ме лъжеше. Няма начин някаква чернокожа от улицата да научи всички онези подробности от живота на Нина, за смъртта на баща ѝ, подробностите за Играта във Виена. Но това момиче беше споменало нещо в смисъл, че съм убила баща ѝ – още първия път, когато се срещнахме в Грумбълторп. Или не беше? Нещата ми се объркваха прекомерно. Може би смъртта наистина бе подлудила Нина и сега тя смесваше подробностите дотам да си мисли, че аз съм бутнала баща ѝ под тролея в Бостън. По-скоро в последните секунди на живота ѝ съзнанието на Нина е потърсило убежище в нижестоящия мозък на това момиче – дали тя не е била прислужница в „Менсърд Хаус“? – и сега спомените ѝ се смесваха и преплитаха със скучните спомени на цветокожата глупачка. За малко да се изсмея на глас чрез Джъстин при тази мисъл. Каква ирония би било това!

Каквато и да беше истината, не се боях от въображаемия ѝ експлозив. Бях чувала термина „пластичен експлозив“, но бях сигурна, че подобно устройство няма как да прилича на буците глина. Всъщност те дори не изглеждаха пластични. Освен това помня как татко трябваше да взривява един бобров яз в нашето имение в Джорджия преди Войната; само той и горският бяха пуснати да идат на кон до езерото с опасния динамит и положили огромна грижа за детонаторите. Експлозивите са твърде неустойчиви, та да ги носи човек накачени на глупав колан. Останалата част от историята на момичето – мозъчни вълни и компютри – просто беше безсмислена, поне според мен. Такива идеи принадлежаха на реалността на фантастиката, каквато Уили обичаше да чете в онези пошли, евтини немски списания. Дори ако такава идея е възможна – за което бях убедена, че не е – нямаше да е в обхвата на разбиранията на един негър. Аз имах трудност да схвана концепцията.

И все пак нямаше смисъл да притискам Нина излишно. Винаги съществува минималната възможност нещо в апаратурата на „асистентката“ ѝ да представлява истински динамит. Не виждах причина защо да не угодя на Нина за още няколко минути, фактът, че тя е луда като прословутата катерица, не я правеше по-малко опасна.

– Какво искаш? – попитах.

Момичето облиза пълните си устни и се огледа.

– Изкарай оттук всички с изключение на Джъстин. Той да остане в креслото.

– Разбира се – измърках аз. Чернокожото хлапе, сестра Олдсмит и Къли напуснаха през различните врати. Когато гигантът го подмина, Хауърд отстъпи назад, но не сведе пистолета.

– Каж ми какво става – отрязва негърката. Тя си остана права, с пръст близо до червения бутон на устройството на колана ѝ.

– Какво искаш да кажеш, скъпа?

– На острова – настоя момичето. – Какво става със Саул? Накарах Джъстин да свие рамене.

– Изгубих интерес към това – казах.

Чернилката пристъпи три крачки напред и си помислих, че ще удари безпомощното дете.

– Проклетата да си! – изсъска тя. – Каж ми каквото искам да знам, иначе ще задействам това още сега! Ще си стрва просто да знам, че си мъртва... че се печеш в леглото си като някаква гола, стара кралица на плъховете, въртяна на шиш. Хайде, решавай, дърта кучко!

Винаги съм презирала простолюдието. Отвращението ми от подобна вулгарност не се намалява от образите, които тя описваше. Майка ми винаги се боеше от наводнения и покачваща се вода. Огънят пък винаги е бил моят *bete noire*³⁸.

– Твоят евреин хвърли камък по човека на Уили и избяга в гората, преди играта да започне – обясних. – Неколцина от другите го последваха.

Двама пазачи изнесоха онзи на име Янсен Лухар обратно в затворническия район на техния абсурден тунелен комплекс. Той е в безсъзнание от часове.

– Къде е Саул?

Джъстин направи гримаса. Гласът му съдържаше малко повече пискливи нотки, отколкото възнамерявах да вложа.

38. *Bete noire* – букв. „черен звяр“, „най-страшен кошмар“ (фр.). – Бел. прав.

– Че аз откъде да знам? Не мога да бъда навсякъде! – не виждах причина да ѝ казвам, че в момента пазачът, с когото бях осъществила контакт през госпожица Сиуъл, е погледнал в залата, навреме да види негъра на Уили да се надига от масата и да удушавя и двамата пазачи, които го бяха внесли там. Гледката предизвика в душата ми странно усещане за déjà vu, докато си спомних как отивам в „Крюгер-кино“ с Уили и Нина да гледам пълнометражния филм „Франкенщайн“. Беше лятото на 1932-а. Сетих се как пицях, когато ръката на чудовището се сви на масата и после се вдигна да изсмуче живота от нищо неподозиращия доктор, наведен над него. Сега не изпитвах нужда да пицям. Накарах пазача си да се раздвижи и да подмине стаята, където другите гледаха редиците телевизионни монитори, и го заставих да спре близо до административните кабинети. Не виждах причина да казвам на негърката на Нина за това развитие на ситуацията.

– Накъде тръгна Саул? – попита момичето. Джъстин скръсти ръце.

– Защо ти не ми кажеш, щом си толкова умна? – попитах.

– Добре – съгласи се негърката. Сведе клепачи, докато остана да се вижда само ивичка белтък. Хауърд чакаше в сенките във фойето. Момичето се обади: – Тича на север през гъста джунгла. Има... някаква срутена сграда. Надгробни плочи. Това е гробище! – тя отвори очи.

На горния етаж аз изстенах и се замях в леглото. Бях толкова сигурна, че Нина не може да осъществи връзка с „питомеца“ си. Но бях видяла същия образ на монитора на пазачите – преди около минута. Бях изгубила следите на негъра на Уили в лабиринта. Беше ли възможно той да Използва и това момиче? Май не харесваше Употребата на чернокожи и другите по-слабо развити раси. А ако действително той ме заглавичкаше, тогава къде се намираше Нина? Усещах как ме връхлита главоболие.

– Какво искаш? – попитах отново.

– Да продължиш с плана – отвърна момичето, което още стоеше близо до Джъстин. – Точно както го решихме... – тя погледна часовника си. Ръката ѝ вече не се намираше близо до червения бутон, но все пак оставаше проблемът с мозъчните вълни и компютрите.

– Според мен няма особен смисъл да продължаваме с всичко това – предположих. – Неспортменското поведение на евреина ти съсипа вечерната програма и се съмнявам, че останалите ще...

– Млъквай! – изръмжа момичето и макар езикът да бе вулгарен, тонът със сигурност принадлежеше на Нина. – Ти продължавай както беше предвидено! Ако не го направиш, ще видим дали С-4 може да сравни

тази къща със земята, отведнъж.

– Никога не си харесвала къщата ми – промърморих. Джъстин изду долната си устна.

– Просто го направи, Мелани! – нареди чернилката. – Ако не го направиш, ще разбере. Ако не веднага, то много скоро. И няма да те предупреждавам, когато взривя това чудо. Мърдай!

Много бях близо до това да накарам Хауърд да я застреля незабавно, в същия този момент. Никоой не смее да ми говори по този начин, в моя собствен дом – особено пък някаква си чернокожа слугиня, която дори не би трябвало да пускам в гостната си. Но се въздържах. Дори на карах Хауърд внимателно да свали пистолета. Имаше и други въпроси за решаване в случая.

Много щеше да отива на Нина – или пък на Уили, ако в това е въпросът – да ме провокира по подобен начин. Ако я убиех сега, в гостната ми щеше да настане голяма бъркотия за разчистване и щях да се отдалеча от разкриването на тайното убежище на Нина. А и винаги има възможност част от предишната история да е истина. Със сигурност странныят Островен клуб, който тя бе описала, се оказа съвсем реален, макар че господин Барент беше далеч по-истински джентълмен, отколкото тя допускаше. Съществуваха и очевидни доказателства, че тази група представлява заплаха за мен, макар че не успях да разбера къде се крие опасността за Уили. Ако оставех тази възможност да си отиде, не само щях да загубя госпожица Сиуъл, но и да се наложи да живея с раздразнението и несигурността от това какво може да реши тази група по повод мен в бъдещите месеци и години.

Тъй че, при все мелодрамата от предишния половин час, бях извършила пълна завой на 180 градуса, до положението на нелек съюз с негърката на Нина – същата позиция, каквато бях заемала и през последните няколко седмици.

– Много добре – въздъгнах.

– Сега! – отвърна момичето.

– Да, да, да – промърморих. Джъстин се отпусна неподвижно. Семейството ми замръзна като група статуи. Венците ми започнаха да се трият един в друг, докато стисках челюсти със затворени очи, а тялото ми се напъваше от усилие.

Госпожица Сиуъл вдигна глава, когато тежката врата в края на коридора се отвори с трясък. Пазачът, който седеше на столче в будката там, скочи на крака точно когато влезе негърът на Уили. Пазачът вдигна

картечния си пистолет. Негърът му го отне и нанесе удар с отворена длан в лицето на мъжа, като сплеска носа му и прати късчета кост право в мозъка. Негърът посегна в будката и щракна някакъв ключ. Решетките се вдигнаха нагоре в стената и докато другите затворници мърдаха в нишите си, госпожица Сиуъл излезе навън, протегна се, за да подобри кръвообращението си и се обърна с лице към цветнокожия.

– Здравей, Мелани! – каза той.

– Добър вечер, Уили! – отвърнах.

– Знаех си, че си ти – обади се той меко. – Невероятно как се разпознаваме един друг дори дегизирани съвършено и при все изминалите години. Nicht wahr?

– Да – съгласих се аз. – Ще намериш ли на тази някаква дрешка? Не е хубаво да остава гола тук!

Негърът на Уили се усмихна, но кимна, посегна и смъкна ризата на мъртвия пазач. Заметна я около раменете на госпожица Сиуъл. Съсредоточих се в закопчаването на оцелелите две копчета.

– Смяташ ли да ме заведеш в голямата къща? – попитах.

– Да.

– Нина там ли е, Уили?

Веждите на негъра се смръщиха и едната се вдигна.

– Очакваш ли да бъде тук? – попита той.

– Не.

– Другите обаче са там – допълни и отново ми показва зъбите на цветнокожия.

– Господин Барент – съгласих се. – Сътър... и останалите от Островния клуб.

„Асистентът“ на Уили се разсмя сърдечно.

– Мелани, любима моя – каза, – никога не преставах да ме изумяваш! Не знаеш нищо, но все пак винаги успявах да узнаеш всичко!

Оставих обидата си да проличи на лицето на госпожица Сиуъл.

– Не бъди груб, Уили! – заявих. – Не ти отива! Той отново се засмя.

– Да, да – избумтя. – Никакви грубости тази вечер. Това е последната ни Среща, meine Liebe! Хайде, останалите ни очакват!

Последвах го през коридорите нагоре и навън в нощта. Не видяхме други хора от охраната, макар че запазвах слабия си контакт с пазача, който все още стоеше до кабинета на администратора.

Подминахме висока ограда, където още цвъртеше и пушеше тялото на друг пазач, разпънато на електрифицираната жица. Видях бледи силуети да се движат в мрака, докато другите затворници бягаха в нощта.

Над главите ни облаците се съгъстяваха. Бурята идваше.

– Хората, които ме нараниха, ще си платят за това тази нощ, нали, Уили? – попитах.

– О, да! – изръмжа той през белите си зъби. – О, да, точно тъй, Мелани, любима моя!

Вървахме към голямата къща, окъпана в бяла светлина. Накарах Джъстин да посочи с показалец негърката на Нина.

– Ти искаше да стане така! – изпищях към нея с треперливия гласец на петгодишното хлапе. – Ти го искаше! Сега само гледай!

67

Остров Долман, вторник, 16-и юни 1981 г.

Саул не бе попадал досега в такъв дъжд. Докато спринтираше по протежение на плажа, пороят изпълни въздуха с тежестта на водата. Заплашваше да го смачка в пясъка като масивна завеса, събаряща заблелян актьор, който не е застанал на мястото си. Мечовете на прожекторите на катерите зад линията на прибоя и вертикалният лъч на хеликоптера служеха само за осветяване на чаршафите водни струи, сияещи като линии от маркировъчни куршуми в нощта. Саул тичаше, босите му крака се пързалиха по пясъка, който се бе превърнал в гъста кал от пороя, съсредоточен в това да не се подхлъзне и да не падне, но все пак, по някакъв странен начин, беше сигурен, че ако падне на земята, повече няма да се изправи.

Внезапно, както стихията се влоши, така и заглъхна. В един момент дъждът блъскаше по главата и голите му рамене, а бурята и трясъкът на водата по гъстия листак удавяха всички други звуци; в следващия миг напрежението изчезна, вече виждаше на повече от десет метра през буйните завеси от мъгла и по него крещяха хора. Пясъкът избликна на малки фонтанчета пред него и в течение на една луда секунда Саул се чудеше дали това е реакция на заровили се миди или раци спрямо бурята, преди да осъзнае, че просто преследвачите стрелят по него. Над главата му ревът на двигателя заглуши шумовете на бурята и отгоре му премина огромна сянка, бялата светлина режеше през плажа в негова посока. Хеликоптерът силно се наклони и се плъзна през гъстия въздух пред него, пързалийки се странично само на пет-шест метра над пясъка и прибоя.

Ревнаха бордови мотори, когато двата катера се врязаха през бялата вълна на външния риф.

Саул се препъгна, успя да запази равновесие, без да падне на колене – и продължи да тича. Не знаеше къде се намира. Смътно си спомни, че северният плаж беше по-къс от този, а джунглата – разположена по-навътре. За миг, докато прожекторите го заливаха и хеликоптерът довърши обръщането си, той бе сигурен, че е притичал покрай оврага си в пороя. Гледката бе променена от нощта, бурята и прибоя и той просто го е подминал! Продължи нататък, дишаше накъсано, в гърлото и гърдите му сякаш се врязваше нагорещена жица, вече чуваше изстрелите и виждаше как пясъкът избухва отпред и от двете му страни.

Хеликоптерът с рев се върна над плажа, ските му се носеха към психиатъра на равнището на главата. Той се хвърли напред, като си одра гърдите, корема и гениталиите – мокрият пясък бе грапав като шкурка. Поривът от витлата на мотора притисна лицето му още по-дълбоко в пясъка, докато хеликоптерът подминаваше. Така и не разбра дали предназначената за него автоматична стрелба е улучила машината или пък някаква механична част е избрала точно този момент да се счупи, но внезапно се разнесе звук като от гаечен ключ, изтърван в търкалящ се стоманен варел и хеликоптерът се залюля и се разтресе, още докато минаваше над уязвимото тяло на Саул. На петдесетина метра по-нататък по плажа се опита да набере височина, но успя само да се килне наляво към прибоя и после се наклони твърде стръмно надясно, докато перката отгоре и тази на опашката се опитваха да влязат в ритъм, всяка със свое мнение по въпроса. В крайна сметка вертолетът се понесе право към редицата дървета.

За няколко секунди изглеждаше, че издигащата се машина ще използва собствените си перки да прокара пътека през горните десетина метра растителност – палмови листа и парчета хвърчаха над короните на дърветата като работници, бягащи от пътя на мотоциклета-беглец в комедия на Мак Зенет – но секунди по-късно самият хеликоптер изникна над нивото на гората. Изпълни невероятен лупинг. Плексигласът на кабината сияеше в дъжда и отразяваше блясъка от собствения си прожектор, който сега сочеше към небесата от обърнатия му корем. Саул отново се хвърли на земята, когато по петдесетметровия отрязък от плажа парченцата и късовете от хеликоптера започнаха да се сипят вместо дъжд.

Кабината улучи края на ивицата, подскочи веднъж, плъзна се по първите три бели гребена на вълните – досущ хвърлен в жабка камък –

и изчезна в триметровата бездна. Секунда по-късно нещо задейства експлозивните заряди в кабината и морето блесна като открита кладя, гледана през дебело зелено стъкло. Гейзерът от бяла пяна се издигна на височина седем-осем метра и блъвна към Саул. Малки парченца от катастрофиралата машина продължаваха да падат по пясъка поне още половин Минута.

Психиатърът се изправи, изтърси пясъка от кожата си и се огледа невярващо. Когато го удари първият куршум, току-що беше осъзнал, че стои в малък поток, издълбан в по-широка вдлъбнатина на плажа. Усети ужилване в лявото бедро и се завъртя тъкмо навреме, преди вторият, посилен удар близо до дясната лопатка да го просне в калния поток.

Двата катера приближаваха към прибоа, докато третият обикаляше на трийсетина метра зад тях. Саул простена и се претъркули на хълбок, за да погледне лявото си бедро. Куршумът бе издълбал кървава ивица точно под таза му и по външната страна на крака. С лявата си ръка се постара да опипа раната отзад, но каквото и да го беше улучило, плешката му бе напълно вцепенена. Когато свали ръката си, цялата беше оцапана с кръв, но това не му подсказа почти нищо. Вдигна дясната си длан и размърда пръсти. Поне ръката още действаше.

„Майната му“ – помисли си Саул на английски и запълзя към джунглата. Двайсетина метра по-нататък по плажа носят на първия катер докосна пясъка и на брега слязоха четирима мъже с вдигнати за стрелба карабини.

Все още пълзейки, психиатърът вдигна глава и видя накъсания ръб на облаците да минава над него. Макар че светкавиците продължаваха да осветяват света на север и запад, над главата му вече се виждаха звезди. След това последният облак го отмина като огромна завеса, която се вдига за третото и последно действие.

Тони Харъд осъзна, че е изплашен до смърт. Петимата бяха слезли в главната зала, където хората на Барент вече бяха разположили две големи кресла, с лице едно към друго, от двете страни на обширно пространство от облицован с плочки под. Неутралните на милиардера стояха на стража при всяка врата и прозорец, а автоматичните им оръжия изобщо не си подхождаха със сините им блейзъри и сиви панталони. Около Мария Чен се беше събрала малка групичка, включително и един на име Тайлър – питомец на Кеплър – както и другият помощник на Уили – Том Рейнолдс, През широките френски прозорци Харъд ясно виждаше служебния хеликоптер на Барент, който продължаваше да върти перка

на празен ход, кацнал на трийсетина метра по-нататък в посока скалите край морето. Ескадрон Неутрални го беше обкръжил и присвиваше очи под светлината на мощните прожектори.

Барент и Уили като че ли бяха единствените, които разбираха какво става. Кеплър продължаваше да обикаля и да кърши ръце като обречен човек, докато Джими Уайн Сътър стоеше със стъкления, ухилен и донякъде вцепенен поглед на някой, потънал дълбоко в наркотичен унес. Харъд отбеляза:

– Та къде е шибаната дъска за шах?

Барент се усмихна и се приближи до дългата маса стил „Луи XIV“, отрупана с бутилки, чаши и чинии с мезета – мокър бюфет. На друга маса имаше набор електронно оборудане и мустакатият фебереец на име Суансън стоеше наблизко със слушалки и микрофон.

– Човек не се нуждае от дъска за шах, за да играе, Тони – просвети го магнатът. – В крайна сметка това е най-вече упражнение за ума!

– И вие двамата си играете по пощата от месеци, така ли каза? – попита Джоузеф Кеплър. Гласът му бе задавен от напрежение. – Точно след като насъскахме онази Нина Драйтън в Чарлстън миналия декември?

– Не – отвърна Барент. Кимна на един слуга със син блейзър, който му наля чаша шампанско. Отпи и кимна одобрително. – Всъщност господин Бордън ми изпрати първия си ход няколко седмици преди събитията в Чарлстън.

Кеплър се разсмя дрезгаво.

– Та значи ти ме остави да си мисля, че съм единственият, който поддържа контакт с него, докато вие със Сътър сте били във връзка с дъртака през цялото време.

Барент потърси с поглед свещеника, но той упорито и невидящо се взираше през един от френските прозорци.

– Връзката на Преподобния Сътър с господин Бордън датира от много по-дълго време – обясни магнатът.

Кеплър се приближи до масата и си наля висока чаша уиски.

– Ти ме използва, точно както използва Колбън и Траск – гаврътна по-голямата част от питието на един дъх. – Точно като Колбън и Траск!

– Джоузеф – успокой го Барент, – Чарлз и Нийман бяха на грешно място в неподходящия момент!

Кеплър отново се изсмя и си наля ново питие. Промърмори:

– Взети фигури. Свалени от дъската.

– Я – обади се Уили със сърдечно съгласие, – но и аз изгубих някои

мои фигури... – той посоли едно твърдосварено яйце и отхапа голямо парче от него. – Ние с хер Барент постъпихме твърде безгрижно с нашите царици, при това още в началото на играта!

Харъд пристъпи по-близо до Мария Чен и я стисна за ръката. Пръстите ѝ бяха студени. Пазачите на Барент се намираха само на няколко метра. Тя се наведе близо до работодателя си и прошепна:

– Претърсиха ме, Тони. Знаеха всичко за пистолета на лодката. Вече няма как да се измъкнем от острова!

Харъд кимна.

– Тони – продължи да шепне тя, стискайки ръката му, – страх ме е!

Той огледа просторната стая. Хората на Барент бяха включили малки лампички, които осветяваха само част от огромната, облицована в черно и бяло Голяма зала. Всяка плочка представляваше квадрат със страна метър и двацет. Харъд преброи осем реда осветени квадрати, всеки от тях осем полета широк. Осъзна, че гледа към голяма шахматна дъска.

– Не се бой! – прошепна на Мария Чен. – Ще те измъкна оттук, кълна се!

– Обичам те, Тони! – прошепна красивата евроазиатка.

Той я погледа около минута, стисна ѝ ръката и се върна обратно до бюфетната маса.

– Нещо, което не разбирам, хер Бордън – казваше тъкмо Барент, – е как успяхте да спрете онази Фулър да напусне страната! Хората на Ричард Хейнс така и не откриха какво е станало на летището в Атланта.

Уили се разсмя и отлепи от устната си малко бяло парченце яйчена черупка.

– Просто телефонно обаждане – отвърна. – Най-обикновено обаждане. Навремето, години преди това, записах нагло един разговор между скъпата ни приятелка Нина и Мелани, след което го подправих малко... – гласът му умело се промени във фалцет. – Мелани, скъпа, ти ли си, Мелани? Нина е, Мелани... – той се разсмя и си взе второ твърдо сварено яйце.

– И вече беше избрал Филадельфия като район за мителшпила на играта ни? – полюбопитства Барент.

– Nein! – отвърна Уили. – Бях се подготвил да играя там, където Мелани Фулър избере да се прикрие. Филадельфия обаче се оказа извънредно приемлива, тъй като позволи на съдружника ми Янсен Лухар свободно да се движи сред останалите негри.

Магнатът със съжаление поклати глава.

– Направихме някои твърде скъпи рокади там. Някои много безгрижни ходове и от двете страни...

– Ja, моята царица, както и твоите офицер и няколко пешки... – отвърна Уили и се намръщи. – Трябваше да се избягва твърде ранното разкритие, но това не е в стила на обичайната ми турнирна игра...

Фебереецът, Суансън, се приближи и прошепна нещо на ухото на Барент.

– Извинете ме за момент – прекъсна разговора си милиардерът и се приближи до комуникационната маса. Когато, се върна, стрелна Уили с поглед. – Каква игра играете, господин Бордън?

Старецът облиза пръстите си и се взря в Барент с невинен поглед.

– Какво има? – намеси се Кеплър. – Какво става?

– Неколцина от сурогатите са извън кошарите си – обясни магнатът. – Поне двама от охраната са мъртви, намират се северно от охраняемата зона. Собствената ми охрана тъкмо засече черния колега на господин Бордън и една жена... женският сурогат, който господин Харъд докара на острова... на няма и половин километър оттук, на Алеята на живите дъбове. Какво имате наум, господине? Уили разтвори ръце.

– Янсен е стар и ценен сътрудник. Просто го връщам тук за края на играта, хер Барент.

– А жената?

– Признавам, че планирах да използвам и нея – сви рамене немецът. Хвърли поглед през Голямата зала към дюзината Неутрални на Барент, въоръжени с автоматични пушки и узита. Повечето телохранители се виждаха само като сенки по балконите над тях. Замислено попита; – Нима две кукли, при това голи, представляват опасност за някого от нас? – и се изкиска.

Преподобният Джими Уайн Сътър обърна гръб на прозореца.

– Но ако Господ сътвори нещо ново – обади се той, – и земята отвори устата си и го погълне, с всичко, що им принадлежи, и те слязат живи в Шеол, тогава ще узнаете, че тези хора са отрекли Господа – той погледна отново към нощта. Допълни: – Числа 16.

– Хей, страшно шибано, мамка ти, благодаря! – изръмжа Харъд. Отвинти капачката на половин литър водка и пи направо от бутилката.

– Тихо, Тони – избуча Уили. – Е, хер Барент, ще мога ли да доведа бедните си пешки, та да възобновим играта?

Очите на Кеплър се бяха разширили от гняв, когато дръпна ръкава на К. Арнолд Барент.

– Убий ги! – настоя. Посочи с пръст Уили. – Убий и него. Той е

луд! Иска да разруши целия проклет свят, само защото той самият скоро ще умре. Убий го, преди да успее...

– Млъквай, Джоузеф! – отвърна Барент. Кимна на Суансън. – Дове-дете ги и започваме!

– Почакай! – намеси се Уили. Затвори очи за около половин мину-та. – Има още един... – отвори очи. Усмивката му беше много, много широка. – Пристигна още една фигура. Тази игра ще бъде по-задоволи-телна, отколкото някога съм си мислил, хер Барент!

Саул Ласки бе застрелян от есесовския сержант от Вермахта с пар-ченце лепяща мушамичка на брадичката и бе хвърлен в Ямата заедно със стотиците други мъртви голи евреи. Но Саул не беше мъртъв. Във внезапния мрак той пълзеше през мокрия пясък на Ямата и по гладката, студена плът на трупове, които бяха представлявали мъже, жени и де-ца от Лодз и стотици други полски градове и селца. Вцепенението в дяс-ното му рамо и левия крак се превръщаше в пронизващи остриета от болка. Бяха стреляли два пъти по него и го бяха захвърлили в Ямата – най-накрая – но беше още жив. Жив. И ядосан. Гневът, който се плиска-ше във вените му, беше по-силен от болката, по-силен от умората, стра-ха или шока. Саул пълзеше през голите тела и по мокрото дъно на Яма-та и остави гнева да подхранва абсолютната му целеустременост да остане жив. Пълзеше напред в мрака.

Смътно осъзнаваше, че изживява халюцинация в будно състояние и професионалната част от съзнанието му бе възхитена; чудеше се дали я е задействал шокът от стрелбата и се изумяваше на реалността на вне-запното припокриване на действителности, разделени от четирийсет го-дини във времето. Но друга част от съзнанието му приемаше изживява-нето като действителна действителност, резолюция на най-неразгадани-те части от живота му – вина и мания, които го бяха оставили практи-чески без живот за няколко десетилетия; фиксация, която му бе отказала правото на брак, семейство и мисъл за бъдещето в течение на четирий-сет години изживяване на собствения му необясним провал при умира-нето. Провал да се присъедини към другите в Ямата.

А сега се намираше там.

Четиримата, които слязоха на брега, си подвикваха един на друг и се разгръщаха зад него, за да покрийт трийсетината метра плаж. В джун-глата отекваха изстрели от малокалибрени оръжия. Саул се съсредоточи в пълзенето напред в почти пълна тъмнина, като опипваше пред себе си с ръце, когато пясъкът и калта отстъпиха пред повече паднали клони и

по-дълбоко блато. Сведе глава към водата и я вдигна с въздишка, отърсвайки капчици и клонки от косата си. Бе изгубил някъде очилата си, но в тъмното това не беше от особено значение; можеше да се намира и на десет метра, и на десет километра от дървото, което търсеше – в този мрак това беше без никакво значение. Звездната светлина не проникваше през тежкия листак над главата му и единственият слаб проблясък бяха собствените му пръсти на сантиметри от лицето му – точно те убеждаваха Саул, че ударът от куршума в дясното му рамо не е довел по незнаен начин до ослепяването му.

Като лекар, той разсъждаваше колко зле кърви и къде е заседнал куршумът – не успя да намери изходна рана – и до колко време ще се нуждае от медицински грижи, за да оцелее. Въпросът започна да му изглежда академичен, когато втори откос картечен огън блъвна през листата на няма и метър от главата му. Клонки и трески се посипаха в блатото с мек, плъкощ звук. На десетина метра зад него мъжки глас се провикна:

– Насам! Тук е влязъл! Келти, Съгс, елате с мен. Оувърхолт, мини надолу по плажа да се увериш, че няма да тръгне нататък!

Саул запълзя напред и се изправи на крака, когато водата започна да стига до кръста му. Лъчите на мощни фенерчета осветиха джунглата зад него във внезапни проблясъци на жълта светлина. Той се помъкна напред десетина-петнайсет метра и внезапно се препъна в паднал ствол, одра си бедрото в него, докато падаше по лице и вдиша от застоялата вода, когато главата му потъна.

Докато се бореше да стъпи на крака и да изплува на повърхността, лъч на фенерче грейна право в очите му.

– Ето го!

Лъчът внезапно се отклони за миг и Саул притисна лице към един изгнил пън, когато около него се посипаха куршуми. Един се заби в мекото дърво на няма и една педя от бузата му и заподскача по повърхността на водата на блатото – звукът беше като от полудяло насекомо, Саул инстинктивно мръдна встрани. Вторият от трите лъча на фенерчетата, които обхождаха района, светна над ствола на мъртво дърво и се изкриви от мощния назъбен шрих на светкавица.

– Обратно наляво! – изпищя някой. Ревът на автоматичните оръжия беше невероятен, покривът от гъст листак правеше така, все едно тримата мъже стрелят в голямо затворено помещение.

Преди лъчът на фенерчето да се върне, Саул се изправи и се запрепъва към дървото на седем-осем метра от него. Един светлинен сноп се

обърна в негова посока и го улови и отново го загуби, докато охранителят вдигаше оръжието си. Психиатърът забеляза, че куршумите издават звук, подобен на разярени пчели, докато свистят покрай ухото на жертвата. Обля го вода, когато редичка гейзери проши пътя си през блатото и кухо отекна в самото дърво.

Фенерчето го откри отново, тъкмо когато стигна до ствола и пхна ръка в хралупата.

Торбата, която беше скрил, я нямаше вътре.

Саул се хвърли под водата, щом куршумите се връзоха в дървото на нивото на главата му и раменете. Още нападаха във водата, издавайки странен, пеещ звук, докато той се приплъзваше по дъното, пълнейки шепите си с корени, стръкове водни растения и каквото друго успяваше да докопа. Изскочи на повърхността зад дървото, зинал за въздух, като се молеше за пръчка, камък, каквото и да е което да стисне в ръка, докато се втурва към нападателите си в последните безплодни секунди от живота си. Гневът му вече бе преминал и отстъпваше пред болката от раните му. Саул си го представи гаснещ като рогата от огън, с които Мойсей редовно се връщал от планината, или като тесните остриета светлина, които сега просветваха през кухото дърво там, където го бяха пронизали куршумите.

В блясъка на тези тънки нишки светлина Саул видя нещо да сияе в разбитото дърво – точно на линията на водата.

– Хайде! – извика човекът, който бе крещял и по-рано. Стрелбата спря и двама от преследвачите започнаха да джапат през блатото, като се придвижваха надясно, за да получат чиста видимост За изстрел. Третият тръгна наляво, стиснал стабилно фенерчето си.

Саул сви юмрук и удари дебелото дърво там, където светлината му бе показала отблясък. Веднъж. Два пъти. Ръката му мина на третия удар и пръстите му се склочиха върху мокрия найлон там, където беше паднала торбата.

– Виждаш ли го? – извика онзи отляво. Лъчите на фенерчетата бяха отчасти засенчени от висящите паяжини на испанския мъх по ниските клонки.

– Мамка му, приближи се още! – подвикна онзи отдясно. Вече почти се виждаше зад извивката на ствола.

Саул стисна плъзгавия найлон и се опита да го издърпа през малката дупка, която бе отворил. Торбата обаче беше прекалено голяма, за да премине. Той я пусна и се вкопчи в кората и с двете си ръце, като драскаше с нокти да разшири отвора. Гнилото, прогизнало дърво се

отлепяше на ивици и парчета, но късовете от ствола бяха твърди като стомана.

– Виждам го! – извика вторият мъж отляво и откос изстрели накара Саул да се гмурне във водата, като продължаваше да драска, докато пръските избухваха навсякъде около него.

Шумът спря след две-три секунди. Задъхан, психиатърът се показва на повърхността, отръсквайки водата от очите си.

– ...Бари, ти шибан идиот! – крещеше единият от мъжете, на няма и десетина метра отляво на Саул. – Точно на шибаната линия на огъня ти съм, ти, глупав кучи син такъв!

Ласки посегна втръе в ствола и напипа само вода. Торбата се беше плзнала по-ниско. Отстъпи странично и пхна лявата си ръка, докдето можеше да влезе през неравната дупка. Пръстите му се свиха около дръжката на върха на дългия вързоп.

– Виждам го! – провикна се мъжът от дясната му страна.

Саул отстъпи назад, усещайки присъствието на двамата зад него като напрежение в раненото си рамо. Дръпна с всичка сила. Торбата се издигна и заседна здраво, все още твърде голяма за дупката.

Мъжът от дясната страна на психиатъра стабилизира фенерчето си и стреля еднократно. Острието светлина вече минаваше през нова дупка в ствола, на сантиметри над главата на Саул. Той се присви, стисна здраво и дръпна отново. Торбата не помръдна. Втори куршум отвори нов светлинен лъч между дясната му ръка и ребрата, Саул осъзна, че мъжете зад него не стрелят, само защото другарят им в момента е застанал точно срещу тях, приближава се за третия си изстрел и фенерчето му дори не трепва.

Ласки сграбчи ивицата найлон с две ръце, сви се и се метна назад с цялата сила, която успя да събере. Очакваше дръжката да се скъса – така й стана, но не и преди масивната торба да мине през отвора, съпроводена от дъжд отломки и вода. Саул сграбчи мокрия вързоп, почти го изтърва и накрая го притисна към гърдите си, докато се обръщаше да побегне.

Мъжът от дясната му страна стреля веднъж и после превключи на автоматична стрелба, щом Саул изтича встрани от лъча на фенерчето му. Друго светлинно острие, от лявата страна на психиатъра, го напипа, но внезапно отпадна, когато държачият го изпищя от болка и започна да ругае трескаво. Второ оръжие се обади на десетина метра от мястото, където се бе стреляло преди. Саул тичаше и си пожела да не беше изгубвал очилата си.

Водата беше дълбока само до колене, когато той се препъна в паднал ствол и се търколи на ниско островче от храсти и блатен боклук. Чуваше оцелелите двама да пляскат в негова посока. Трескаво преобърна тежката торба, намери ципа, отвори я и извади скритата вътре водоустойчива мешка.

– Взел е нещо! – подвикна единият му преследвач на другия. – Побързай!

Прецапаха по-близо през ивица плитко блато.

Саул извади паяжинестия колан с С-4, хвърли го встрани и издърпа карабината М-16, която беше отмъкнал от Хейнс. Не беше заредена. Като внимаваше да не изгърве торбата във водата, той напипа единия от шестте пълнителя с амуниции, извади го, определи на опил коя е долната страна и го пхна на мястото му. В течение на множество часове бе тренирал отваряне, зареждане и стрелба с това оръжие, седмици наред – през целия им престой в Чарлстън. Никога обаче не се беше замислял за причината зад дадения от Коен съвет – още месеци преди това – че човек, който ползва пушка, трябва да знае как да я сглоби и със затворени очи.

Лъчите на фенерчетата се шураха около ствола, зад който се бе присвил Саул, и по звука от пляскането той прецени, че водачът се намира на не повече от пет-шест метра и бързо се приближава. Претъркули се, шракна превключвателя от „ЕДИНИЧНО“ на „ПОЛУ“ с движение, което се бе превърнало в рефлекс, притисна към рамото си пластмасовия приклад и вкара откос облечени в мед куршуми в гърдите и корема на мъжа. Стреляше от разстояние, по-малко от два метра. Жертвата му падна напред и докато фенерчето потъваше в блатото, остави странното впечатление, че се издига в каданс. Вторият мъж спря на няколко метра отдясно на Саул и извика нещо неразбираемо. Ласки стреля по посока на лъча на фенерчето. Пръснаха стъкло и стомана, разнесе се кратък писък и след това се възцари мрак.

Саул примигна, различи само призрачно зеленикаво сияние на една педя от себе си и осъзна, че фенерчето на първия, когото бе убил, все още свети под две педи вода.

– Бари? – обади се басов глас на десетина метра отляво; горе-долу на мястото, където тримата се бяха опитали да го обградят първоначално. – Кил? Какво, на майната си, става? Ранен съм! Стига сте се ебавали!

Саул издърпа още един пълнител от торбата, пусна обратно вътре колана с пластичния експлозив и тръгна бързо наляво, като се опитваше

да стои в плитчините.

– Бари! – разнесе се гласът отново, вече на по-малко от десет метра.
– Махам се оттук! Ранен съм. Ти ме простреля в шибания крак, задник такъв!

В Психиатърът се плъзна напред, като се движеше само когато мъжът издаваше звуци.

– Хей! Кой е там! – провикна се онзи в мрака. От разстояние пет метра Саул ясно чу звука от свалянето на предпазителя.

Облегна гръб на едно дърво и прошепна:

– Аз съм. Оувърхолт. Я светни насам! Мъжът отвърна:

– Мамка му! – и включи фенерчето си. Саул надникна зад дървото и видя човек със сивата униформа на охранител, окървавена на единия крачол. Притискаше към гърдите си автомат „Узи“ и се пипкаше с фенерчето. Ласки го уби с един изстрел в главата.

Униформата на охранителя представляваше цял гащеризон с цип отпред. Саул изключи фенерчето, свали дрехите на трупа и ги облече в тъмното. Откъм плажа се носеха далечни викове. Гащеризонът му беше прекалено голям, а ботушите – прекалено малки дори и без чорапи, но Саул Ласки никога в живота си не бе обръщал внимание на облеклото. Опипа в дълбоката десетина сантиметра вода, за да намери шапката с дълга козирка, която мъжът бе носил. Намери я и я нахлупи на главата си.

Гушнал М-16 и узито в дясната си ръка, плюс три допълнителни пълнителя, пъхнати в пояса, Саул се помъкна обратно към мястото, където бе оставил торбата си. Коланът с С-4, както и допълнителните заряди за карабината и колта-автоматик, бяха сухи и в отлично състояние. Той пусна и узито в сака, затвори го и го метна на рамо, след което излезе от блатото.

Втора лодка бе качена на двайсетина метра по-нататък по плажа и четвъртият човек се бе приближил, за да се присъедини към петимата новодошли. Той трепна, когато Саул изникна западно от оврага и тръгна през плажа.

– Кип, ти ли си? – провикна се последният от екипажа на лодката. Вятърът и приборът заглушаваха гласа му.

Психиатърът поклати глава.

– Бари – отвърна, присвил длан пред устата си.

– По какво, на майната си, стреляхте? Пипнахте ли го?

– Източно! – провикна се Саул загадъчно и махна с ръка към плажа зад мъжете. Трима от охранителите вдигнаха оръжията си и се затичаха

в тази посока. Мъжът, който бе викал, извади уоки-токи и бързо заговори в него. Две от патрулиращите зад рифовете лодки завиха на изток и започнаха да прокарват прожекторите си по стената от дървета.

Саул изкуцука до първата изтеглена на брега лодка, вдигна малката котва от пясъка и я пусна отзад, след което се качи вътре. Хвърли торбата си на пътническата седалка. Кръвта от гърба му бе просмукала дългата презраменна каишка. На лодката бяха монтирани два бордови двигателя, но запалването бе електронно и изискваше ключ. Ключът беше в намиращото се на пулта гнездо.

Саул включи двигателите, дръпна лодката назад от плажа в порой от пяна и пясък, заобиколи рифа и се насочи към открито море. Двеста метра по-нататък обърна катера на изток и даде пълна газ. Носът подскочи нагоре и машината устремно зави около североизточния край на острова и изрева на юг със скорост от четирийсет и пет възела. Ласки усещаше ударите на носа и кърмата във вълните като пулсации в самите му кости. Радиото стържеше и той го изключи. Някаква насочена на север лодка му мигна, но той я пренебрегна.

Сведе М-16 по-надолу, за да не попадне по автомата солена пяна. Водата капеше по брадясалите му бузи и го освежаваше досущ като студен душ. Той знаеше, че е изгубил доста кръв и ще пожертва още – кракът му продължаваше да кърви, а и гърбът му бе лепкав – но дори и в пост-адреналиновия спад целеустремеността гореше в него като син пламък. Чувстваше се силен и много, много ядосан.

На километър и нещо пред него примигваше зелената светлинка в края на дългия кей, който водеше към Алеята на живите дъбове, към Имението и към полковник Вилхелм фон Борхерт.

68

Чарлстън,
вторник, 16-и юни 1981 г.

Минаваше полунощ и Натали Престън се чувстваше като в капана на кошмар, от който бе страдала като дете. Едно събитие, случило се вечерта след погребението на майка ѝ, я събуждаше с писъци и името на баща ѝ на уста, в течение на месеци наред през онези отдавнашни лято и есен.

Погребението бе старомодно, с часове за посещения в стария

погребален дом. Приятели и роднини бяха пристигнали и се тъпяха около отворения ковчег в продължение на, както се струваше на Натали, дни наред, докато тя стоеше мълчалива редом с баща си. Бе плакала в течение на предишните два дни и сега сълзите ѝ бяха пресъхнали, тъй че седеше, стиснала ръката на баща си; в някакъв момент обаче усети нарастваща нужда да отиде до тоалетната и шепнешком го сподели с татко си. Той стана, за да я заведе до тоалетната, но поредната групичка възрастни роднини се приближи към него точно по това време. Една от възрастните лелички предложи да я заведе. Старата госпожа я хвана за ръката и я преведе по коридорите, през няколко врати и нагоре по стълбите, преди да ѝ посочи една бяла врата.

Когато Натали излезе, дърпайки надолу полата на колосаната си, тъмносиня рокля, възрастната леля беше изчезнала. Малката уверено зави наляво вместо надясно, мина през вратите, по коридорите и стълбищата и се изгуби за няма и минута. Това не я уплаши. Знаеше, че параклисът и приемните стаи заемат по-голямата част от първия етаж и ако отвори достатъчно врати, ще намери баща си. Това, което не знаеше, беше, че задното стълбище слиза директно в мазето.

Натали провери две врати, които се отваряха към празни, необзаведени стаи, и когато дръпна поредната, лампите в коридора осветиха стоманени маси, редици големи бутилки, съдържащи тъмна течност, и дълги, кухи стоманени игли, свързани с тънки гумени дюзи. Тя прикри устата си с ръце и отстъпи назад по коридора, като се обърна да изтича през масивните двойни порти. Бе прекосила до средата голямата, изпълнена с кутии стая, преди очите ѝ да се приспособят към слабата светлина, която се процеждаше през малките прозорчета със завески.

Натали спря в средата на стаята. В натежалия въздух не се чуваше нито звук. Предметите около нея не бяха кутии; представляваха ковчези. Тежкото, тъмно дърво на лака им сякаш поглъщаше разсеяната светлина. Няколко от капациите бяха отворени, точно като този на майка ѝ. На няма и два метра от Натали се намиреше малка бяла кутия с кръст на капака. Години по-късно тя най-сетне осъзна, че случайно се е натъкнала на склад за ковчези или изложбена зала, но по онова време беше сигурна, че стои сама под слабото осветление заобиколена от десетки пълни ковчези. Очакваше всеки миг белоликите трупове да седнат, люлеейки се сковано, главите им да се обърнат и очите им да се отворят и да се втренчат в нея – точно както се случваше в петък-вечерните вампирски серии на „Крийчър фийчър“, които те с баща ѝ гледаха.

Имаше и още една врата, но тя изглеждаше сякаш се намира на

километри и за да стигне до нея, Натали трябваше да извърви ужасяващата дължина на четири или пет тъмни ковчега. Все пак го стори, втречена право във вратата; крачеше бавно, като очакваше белите ръце и пръсти да се вкопчат в нея, но героично съдържаше писъка си. Денят бе твърде важен; беше погребението на майка ѝ, а тя обичаше мама.

Натали премина през вратата, изкачи добре осветено стълбище и излезе в коридора близо до входната врата.

– А, ето те, миличка! – възкликна възрастната леля, която я върна при баща ѝ в съседното помещение, като шепнешком я предупреждаваше да не хукне отново нанякъде да си играе.

Не си беше спомняла за стария си кошмар от сигурно десетина години, но докато седеше в гостната на Мелани Фулър с Джъстин отсреща, втречен в нея с лудите си старешки очи, сияещи на бледото му подпухнало лице, реакцията на Натали беше същата, както и в съня ѝ. Там капачите на ковчезите се отваряха и дузина трупове наистина сядаха сковано в тях след което две дузини ръце я хващаха и я влачеха – съпротивляваща се, но все още без да пици – към малкия бял ковчег, който стоеше отворен и очакваше нейното пришествие.

– Давам пени да ми кажеш какво мислиш! – обади се старческият глас от устата на детето срещу нея.

Натали сепнато се събуди напълно. След безсмисления им спор и крясъците, които детето бе наддавало преди двайсетина минути, старичката я заговаряше за пръв път.

– Какво става? – попита я момичето.

Джъстин сви рамене, но усмивката му беше твърде широка. Млечните му зъбки изглеждаха така, сякаш са били заострени като игли.

– Къде е Саул? – притисна я Натали. Пръстите ѝ се приближиха до наблюдателния пакет на колана. – Кажи ми! – изръмжа.

Саул бе изработил връзката между телеметричния пакет и експлозивите, но се притесняваше тя да я използва в действителност, когато е при Мелани. Бяха постигнали компромиса да сложат монитор, който да предаде предупреждение до втори приемник в колата при Джаксън, вместо да взривява експлозива. Именно Натали преподреди жиците обратно към С-4 на колана ѝ, след като Саул замина за острова. По време на последните двайсет и седем часа често се улавяше, че се надява – поне отчасти – старото чудовище да опита да овладее съзнанието ѝ и по този начин да задейства детонатора. Натали бе уморена и изтощена от страх и на моменти дори ѝ се струваше за предпочитане просто да приклучи с това. Не знаеше дали С-4 със сигурност ще убие старичката от

това разстояние, но беше сигурна, че зомбитата на Мелани няма да я допуснат и на крачка по-близо до нещото на горния етаж.

– Къде е Саул? – повтори гневно.

– О, те го взеха – каза безгрижно момченцето.

Натали се изправи. В съседните стаи се размърдаха сенки.

– Лъжеш! – отрязва тя.

– Така ли? – усмихна се Джъстин. – Че защо ли пък да го правя?

– Какво стана?

Детенцето отново сви рамене и потисна една прозявка.

– Часът ми за лягане отдавна мина, Нина. Защо не продължим този разговор сутринта?

– Каж ми! – изкрещя Натали. Пръстът ѝ напипа копчето на монитора.

– О, добре де – нацупи се хлапето. – Твоят израелски приятел избяга от пазачите, но човекът на Уили го хвана и го върна обратно в Имението.

– Имението! – изпъшка Натали.

– Да, да – отрязва момченцето. Ритна с крачета по облегалката на стола. – Уили и господин Барент искат да говорят с него. Те играят една игра.

Натали се огледа. Във файето нещо мръдна.

– Саул ранен ли е? Джъстин сви рамене.

– Жив ли е още? – поиска да знае момичето. Малкият направи гримаса.

– Казах, че искат да говорят с него, Нина. Не могат да разговарят с мъртвец, нали?

Натали вдигна свободната си ръка и захапа единия нокът.

– Време е да сторим каквото беше планирано – заяви.

– Не, не е – измрънка петгодишното дете. – Ситуацията изобщо не е като онази, която ми каза да очаквам. Те просто играят!

– Лъжеш ме – отвърна негърката. – Не биха могли да играят, ако човекът на Уили е навън, а Саул е в Имението!

– Не тази игра – обади се хлапето, като поклати глава при очевидната проява на глупост от нейна страна. За Натали беше трудно да не забравя, че това е само марионетка от плът и кръв, управлявана от старата вещица на горния етаж. – Играят шах! – поясни детето.

– Шах – повтори тя.

– Да. Победителят ще трябва да реши правилата на другата игра. Уили иска да играе с по-големи залози... – Джъстин поклати глава в

старчески жест. – Той винаги е бил вманиачен по Рагнарок и Армагедон... също като Вагнер. Върви с немската кръв, убедена съм!

– Саул е ранен и заловен в Имението, а те играят шах – повтори Натали монотонно. Спомни си един следобед преди седем месеца, когато те с Роб слушаха как Саул Ласки преразказва историята си за лагерите и срутения замък, скрит в полската гора, където младият Полковник бе предизвикал Дер Майстер на последна игра.

– Да, да – отвърна Джъстин весело. – Госпожица Сиуъл също играе. В отбора на господин Барент. Той е много красив!

Натали отстъпи назад. Дватама със Саул бяха обсъждали как да постъпи, ако планът се провали. Той ѝ препоръча да хвърли колана с нагласения четирийсетсекунден таймер и да избяга, дори ако това означаваше да остави Барент и останалите да се спасят. Втората възможност беше да продължи с блъфа. Да изиграе ръката на Мелани с надеждата все пак да се докопа до магната и, може би, до останалите членове на Островния клуб.

Сега Натали видя трета възможност. Оставаха поне още шест часа тъмнина. Тя осъзна, че макар желанието за справедливост и отмъщение за смъртта на баща ѝ да са все още силни в нея, любовта към Саул е по-силна. Знаеше също, че разговорът с нея за плановете за измъкване е бил само празни приказки; партньорът ѝ не е правил плановете за бягство.

Натали осъзна, че справедливостта изисква тя да остане и да следва първоначалния план, но справедливостта бе на второ място в сърцето ѝ в този момент спрямо нарастващата нужда да спаси Саул, ако изобщо имаше някакъв шанс за това.

– Ще изляза за няколко минути – заяви твърдо. – Ако Барент се опита да напусне или влязат в сила другите условия, направи точно каквото сме планирали. Наистина го имам предвид, Мелани! Няма да допусна провал тук. Собственият ти живот зависи от това. Ако се провалиш, Островният клуб със сигурност възнамерява да те убие, но ще закъснеят твърде много, понеже аз ще те убия първа. Разбираш ли, Мелани?

Джъстин се втренчи в нея, с лека усмивка на пухкавото си лице.

Натали се обърна стремглаво и тръгна към вратата. Някой бързо се изтегли в тъмното пред нея, като мина през вратата към трапезарията. Джъстин я последва. Някой от другите мръдна на площадката в основата на стълбите и от кухнята се чу шум. Тя спря във фойето, все още с пръст на червения бутон. Кожата на скалпа я сърбеше под облите лепенки на електродите.

– Ще се върна преди изгрев слънце! – обеща.

Джъстин ѝ се усмихна. Лицето му хвърляше меки отблясъци на слабото зелено сияние от втория етаж.

Кетфиш стоеше на пост вече повече от шест часа, когато Натали излезе от къщата на Фулър. Този елемент отсъстваше в плана на нощния набег. Той стисна предавателния бутон на евтино тоуки-токи – Джаксън го наричаше „гадното джапало“ – и се сви в храстите да провери какво става. Все още не беше виждал Марвин, но видеше ли го, щеше да предприеме нужното, за да спаси стария водач на бандата от лапите на Вуду-дъртата, все едно какво щеше да стане.

Натали вървеше бързо, когато пресече двора. Изчака, докато някакъв тъпанар, когото Кетфиш не виждаше, ѝ отключи портата.

Тя пресече улицата без да се озърне и зави надясно точно покрай задната уличка на Кетфиш, вместо да завие наляво, където Джаксън беше паркирал колата. Това бе предварително уговореният сигнал, че вероятно ще си има опашка. Младежът натисна джапалото три пъти, като по този начин осведоми Джакс за нуждата да обиколи квартала до сборното място, след което се сви още по-ниско и зачака.

Някакъв мъж излезе от сенките в двора на Фулър и притича през улицата – полуприсвит – в мига, когато Натали изчезна от поглед. Кетфиш мерна отразената светлина от улична лампа върху синята стомана на дулото на пистолет. Голям автоматик, ако се съди по вида.

– Мамка му! – прошепна, изчака минута, за да се увери, че никой друг няма да излезе, след което се плъзна в сянката на паркираните коли от източната страна на улицата.

Типът с пистолета беше онзи, дето Кетфиш не го разпозна – твърде дребен беше, за да е чудовището Къли, което бе сързъл в двора, и твърде бял, за да е Марвин.

Кетфиш безшумно се придвижи до ъгъла и приплъзла през няколко закриващи го гъсталака, за да подаде глава навън. Натали бе прекосила половината каре, готвеше се да пресече от другата страна. Белият смотаняк с пистолета вървеше наистина бавно в сенките, по този тротоар. Младежът натисна джапалото четири пъти и го последва. Черните му панталони и шушлякът го правеха абсолютно невидим.

Надяваше се Натали да е разкачила онзи експлозивен боклук. Такива неща нервираха Кетфиш. Беше виждал парченцата и късчетата – единствените остатъци от най-добрия му приятел Лерой, след като шибаният глупак взриви динамита, който носеше. Той самият нямаше

нищо против умирането – никога не бе очаквал да доживее до трийсет – но силно предпочиташе ухиленото му тяло да бъде положено в земята като цяла, пищна, глъста мръвка. При това да е издокарано в най-хубавия му седемстотиндоларов костюм, та Марси, Шейла и Белинда да има над какво да поплачат.

Предупреден от четирикратния сигнал, Джаксън ускори по улицата и зави покрай левия тротоар, за да заслони Натали, докато я прибира в колата. Типът с пистолета стисна оръжието си с две ръце, опря го на покрива на едно спряно волво и се прицели в отражението на уличната лампа върху предното стъкло, точно пред лицето на фелдшера.

„Нешата с Вуду-дъртата не са минали гладко тази нощ – помисли си Кетфиш. – Старата чанта сигурно е пикала газ!“ Тръгна напред. Тичаше безшумно в адидаските си за петдесет долара и онзи изобщо не го усети, чак докато изрита краката му изпод него. Брадичката на мъжа се удари в покрива, едновременно с това Кетфиш блъсна лицето му в прозореца от страната на пътника – за всеки случай – като успя да сграбчи оръжието и да го изтръгне от ръката на гада, както се беше упражнявал в затвора. По филмите хвърлят пушката като играчки, но той бе виждал братя, застреляни от оръжия, които просто са паднали. „Не хората убиват други хора – помисли си, докато полагаше белия тип на тъмния тротоар. – Шибаните оръжия ги убиват!“

Джаксън натисна два пъти джапалото, когато потегли с Натали. Кетфиш се огледа, провери, за да се увери, че белият тип е в безсъзнание, но още диша, след което натисна бутона на предавателя.

– Хей, братле – каза, – какво става?

Гласът на Джаксън бе изкривен от евтиния говорител и намаления звук.

– Мацката е наред, човече. При теб как е?

– Един тип с голяма полицейска четирс'петка. Не ти хареса мутрата, човече! Сега спинка.

– Колко спинка? – изстърга гласът на Джакс.

– Само дремва, човече. Какво искаш да правя с него? – Кетфиш си носеше ножа, но бяха решили, че ако намерят тела в такъв висок класен бял район, няма да е добре за бизнеса им.

– Тури го на някое тихо място – отвърна Джаксън.

– Аха, страхотно – отвърна Кетфиш.

Издърпа тъпия смотаняк в храстите под една върба. Като му свали дрехите, пак натисна предавателния бутон.

– Вий двамата ще се връщате ли, или се каните да се погушкате,

или що?

Гласът на Джаксън бе отслабнал от разстоянието. Младежът се почуди накъде, по дяволите, са тръгнали.

– После, човече – обясни събеседникът му. – Дръж се. Ще се върнем. Скрый се някъде.

– Мамка му! – рече Кетфиш по уоки-токито, – ти ходи разходи пичката, пък аз да кютам в пиканите улички!

– Е, правото на възрастта, човече – отвърна Джаксън, гласът му едва се чуваше. – Бях в „Соул Брикярд“ още докато ти си бил пъпка на оная работа на татко ти. Крий се, братче!

– Шибай се и ти, Стю – рече Кетфиш, но не получи отговор. Предположи, че са излезли от обхват. Прибра уоки-токито и бързо и тихо се върна в задната си уличка, като проверяваше всяка сянка, за да се увери, че Вуду-чантата не е пратила още някой преследвач.

Беше преседял в скривалището си между контейнера за боклук и старата ограда по-малко от десет минути и тъкмо превърташе на висока скрост и със стоп-кадри един от любимите си спомени за Белинда в леглото в „Челтън Армс“, когато в уличката зад него се чу едва доловим шум.

Кетфиш се изправи незабавно, като отвори ножката си, още докато се надигаше. Мъжът зад него обаче беше твърде огромен и плешив, за да е истински.

Къли изби ножа от ръката на Кетфиш с един замах на масивната си длан. С дясната си ръка стисна слабия негър за гърлото и го вдигна над земята.

Кетфиш усети как въздухът му секва и зрението му се замъглява, но дори когато масивната купчина плът го вдигна високо, успя да ритне мъжа-планина два пъти в топките и удари е длани ушите му – достатъчно силно, за да му пукне тъпанчетата. Чудовището дори не примигна. Пръстите на младежа посегнаха към очите на шибаняка, но в този миг хватката на гърлото му се стегна по-силно – невероятно силно – и се чу силно пукане, когато ларинксът на Кетфиш се пръсна.

Къли хвърли агонизиращия, борещ се за въздух младеж върху плочите на алеята и безстрастно проследи битката му. На Кетфиш му трябваша почти три минути да умре; смазаният му ларинкс се подуваше и спря напълно преминаването на въздух. Накрая Къли трябваше да настъпи мятщото се, тръшкащо се тяло с масивния си, обут в ботуш крак. Когато Кетфиш свърши, гигантът извади ножа и направи няколко проби, за да се убеди, че чернокожият е мъртъв. После зави зад ъгъла,

вдигна изгубилия съзнание Хауърд и без усилие занесе и двете тела от другата страна на улицата, след това ги вкара в къщата, където единственото осветление идваше от зеленото сияние от втория етаж.

Дъждът отново започна, когато бяха преполовили пътя до Маунт Плезънт. Джаксън се опита да повика Кетфиш по уоки-токито, но бурята и двайсетте километра, които ги разделяха, очевидно надмогнаха на слабите апаратчета.

– Мислиш ли, че ще се оправи? – попита Натали. Бе свалила колана с С-4 веднага щом влезе в колата, но си запази ЕЕГ-монитора. Ако се появеше тета-ритъм, щеше да отекне аларма. Този факт не подобряваше особено настроението ѝ. Единствената ѝ надежда се криеше в досегашното колебание на Мелани да постави под въпрос контрола на Нина. Натали се почуди дали си е подписала собствената смъртна присъда, като каза на дъртото чудовище, че не е „питомка“ на бившата ѝ приятелка.

– Кетфиш ли? – попита я Джаксън. – Аха, бая свят е видял! Не е глупак той. Освен туй все някой трябаше да остане, за да се увери, че Вуду-дъртата няма да избяга! – той погледна към спътничката си. Чистачките монотонно дращеха по залятото с дъжд стъкло. – Промяна в плана ли има, Нат?

Тя кимна.

Фелдшерът прехвърли клечката за зъби от лявата в дясната страна на устата си.

– Значи отиваш на острова, така ли? Натали затаи дъх.

– Откъде разбра?

– Пилотът живее в тази посока. Същият, на когото се обади следобед и му каза да се навърта наоколо, понеже може да имаш някаква работа за него... нали?

– Да – отвърна тя, – но си мислех за утре, когато всичко това приключи.

Джаксън пак премести клечката за зъби. – А всичко това ще приключи ли до утре, Натали? Тя се взираше право пред себе си през стъклото, което бе станало непрозрачно от пороя.

– Да – отвърна твърдо. – Ще е свършило.

Дарил Мийкс стоеше в кухнята на караваната си. Износена хавлия обгръщаше тънкото му тяло. Намръщи се към двамата си прогизнали до кости гости.

– Откъде да знам, че не сте двама черни революционери, които се

опитват да ме забъркат в някакъв безумен план? – попита той.

– Няма откъде да знаеш – отвърна Натали. – Просто ще трябва да ми се довериш. Точно Барент и групата му са престъпници. Те държат приятеля ми Саул и ще трябва да го измъкна оттам!

Мийкс потри сивата си четина.

– По пътя насам някой от вас да забележа, че се лее дъжд и се вихри ураганна буря?

– Аха – отвърна Джаксън, – забележахме!

– И въпреки това искате да си платите билетче за самолетче, тъй ли?

– Аха – кимна Натали.

– Не съм сигурен каква е цената за подобна екскурзия – отбеляза пилотът, докато издърпваше халката на една бира.

Момичето извади дебелия плик от пуловера си и го положи на кухненската маса. Мийкс го отвори, кимна и отпи от бирата си.

– Двайсет и една хиляди, триста седемдесет и пет долара и деветнайсет цента – уточни Натали.

Той се почеса по главата.

– Да не би да си счупила своето прасенце-касичка за билетчето, а? – отпи още една дълга глътка от бирата, преди да каже: – Ами че какво пък, хубава нощ за малко хвъркане. Вие двамата чакайте тук, докато се преоблека. Обслужете се с по бира, ако не е против правилата на КГБ.

Натали гледаше как дъждът се лее на двора и пистата на завеси, които затъмняваха малия хангар под светлината на прожекторите, макар и да се намираще на няма и четирийсет метра.

– И аз идвам – обади се Джаксън. Тя се огледа и каза с напрегнат глас.

– Не.

– Върви на майната си – изръмжа фелдшерът. Вдигна тежкия черен сак, който бе донесъл от колата. – Имам плазма, морфин, бойни превръзки... целия шибан комплект. Какво ще стане, ако се провалите с туй тъпо изпълнение и старецът се нуждае от доктор? Помисли ли за това, Нат? Ами ако го вземеш и кърви до смърт при пътуването насам – това ли искаш да стане?

– Добре – съгласи се тя след малко.

– Готов съм! – извика Мийкс от коридора. Носеше синя бейзболна шапка с надпис: ЙОКОХАМА ТАЙЙО УЕЙЛС³⁹, избродиран с бяло.

Бе навлякъл древно кожено пилотско яке, джинси, зелени гуменки

и на кръста му се мъдреше колан с кобур, в който лежеше „Смит и Уесън“ 38-и калибър, със седефена дръжка и дълго дуло.

– Важат само две правила – уточни Мийкс. – Първо, когато кажа, че не можем да кацнем, това значи, че не можем да кацаме. Въпреки това ще задържа една трета от парите. Второ, да не си извадила онзи проклет колт отново, освен ако не смяташ да го използваш, а най-добре хич не си и помисляй да си уреждаш сметките с мен по такъв начин, иначе ще трябва да преплуваш целия път за насам.

– Съгласна съм – кимна Натали.

Натали се бе качвала на влакче⁴⁰ в увеселителен парк веднъж – с баща си – и бе проявила достатъчно здрав разум повече да не се вози на такова чудо.

Този полет се оказа хиляда пъти по-лош.

Кабината на чесната бе малка и пълна с пара, предното стъкло приличаше на стена от вода и Натали дори не беше в състояние да каже кога точно се издигнаха над земята, с изключение на факта, че люлеенията, подскоците, пропаданията и хързулването встрани станаха по-силни. Осветено изотдолу от червената светлина на панела, лицето на Мийкс изглеждаше едновременно демонично и идиотско. Натали бе сигурна, че собственият ѝ вид е също тъй малоумен, плюс допълнителния елемент на чист ужас. От време на време Джаксън подскачаше около задната седалка и казваше:

– Мамка му, човече – и след това се възцаряваше тишина, с изключение на дъжда, вятъра и разнообразните измъчени механични звуци, бурята и жалостиво неадекватния слаб вой на двигателя.

– Засега прекрасно – рече Мийкс. – Няма да успеем да се качим над тази гадост, но ще я подминем още преди Сапело. Дотук всичко върви по мед и масло – той се обърна към Джаксън и попита: – 'Нам?

– Аха.

– Морски?

– Доктор, 101-а.

– Кога те демобилизираха?

– Не успяха. Аз и още двама брата се прецакахме на мисия, когато някъв дребен от ракетните, Кит Карсън, се препъна в собствения си

39. КИТОВЕТЕ ОТ ЙОКОХАМА, японски бейзболен отбор. – Бел. прев.

40. Rollercoaster е буквалното название на сложните релсови конструкции за скоростно спускане и изкачване. Не съществува съответстващ термин на български език. – Бел. прев.

„Клеймор“⁴¹, когато се бяхме напушили.

– Другите двама измъкнаха ли се?

– Ъ-ъ. Пратиха ги вкъщи в чувалчета. Дадоха ми поредната лентичка и ме натириха към Щатите точно навреме, че да гласувам за Никсън.

– И гласува ли?

– Ма-амка му! – отвърна Джаксън.

– Аха – съгласи се Мийкс. – Не си спомням кога за последен път някой политик ми е правил услуга.

Натали ги зяпна и двамата.

Чесната внезапно се освети от ярка светкавица, която сякаш мина през дясното им крило. В същия миг нов порив на вятъра се опита да ги обърне с корема нагоре, а едновременно с това подът сякаш изчезна, докато пропадна на шейсетина метра като асансьор със скъсано въже. Пилотът настрои нещо над главата си и потупа някакъв инструмент, който показваше черно-бяла топчица, люлееща се бясно, и се прозя.

– Оста'ат 'коло час и двајсе минути – каза и се прозя повторно, – Господин Джаксън, там отзад има един голям термос, някъде в краката ти. Има също туинкис и други работи, тъй мисля. Що не пийнете малко кафе и да ми го подадете? Ще взема да се направя на домакиня. 'Спойце Престън, искате ли нещо? За първа класа нашите авиолинии осигуряват безплатно хапване.

Натали извърна лице към прозореца.

– Не, благодаря – отвърна. Светкавици пронизваха надвисналия буреносен облак на стотина метра под нея, като разкриваха участъци от черни куполи, раздърпани като дрипите по дрехата на някоя вещица. – Засега нищо – допълни.

Опита се да затвори очи.

69

Остров Долман, вторник, 16-и юни 1981 г.

Саул намали газта и остави катера леко да се плъзне към пристана. Зелената светлинка в края на кея примигна, изпращайки ненужния си сигнал към празния Атлантик. Психиатърът върза катера, хвърли найлоновата си торба на сушата и прекрачи навън. Мигновено приклепна на

41. Вид сухопътна мина. – Бел. прев.

едно коляно, вдигнал М-16 в готовност за стрелба. Кеят и околностите му бяха пусти. Необитаеми голф-колички чакаха на асфалтовия път, който вървеше на юг успоредно с линията на брега. Нямаше други вързани лодки.

Саул метна торбата през рамо и предпазливо тръгна към дърветата. Дори и ако повечето от пазачите бяха заминали на север да го търсят, пак не можеше да повярва, че Барент ще остави северния подход към Имението неохраняван. Изтича в мрака под дърветата – тялото му се бе стегнало в очакване на ударите на куршумите. Не се забелязваше движение, с изключение на лекото помръдване на листата, люлени от прохладния морски бриз. Светлините на Имението сияеха в далечината. Единствената цел на Саул в този момент беше да стигне дотам жив.

Осветлението по Алеята на живите дъбове бе изключено. Той си спомни пилота – Мийкс – да споменава за това, че пътят е осветен за посрещането на важните клечки и гости, но тази нощ на тревистата алея беше тъмно като в рог. Промъкването от дърво на дърво и от храст на храст се оказа доста енергоемко. Минаха трийсет минути, но нямаше и следа от охраната на Барент. Саул внезапно се сети за нещо, което го смрази със страх, по-леден и дълбок, отколкото собственият му ужас от смъртта; ами ако магнатът и Уили вече си бяха заминали? Възможно беше. Барент не бе от хората, които ненужно се излагат на опасност. Саул разчиташе да използва прекомерната самоувереност на милиардера като оръжие – всеки, който прекара известно време с т03и човек, включително и психиатърът, получаваше съответната дресировка и беше неспособен да го нарани – но може би намесата на Уили във Филадельфия или нелепото бягство на „куклата“ бяха променили положението. Нехаещ за опасността, Саул стисна пушката в ръце и се затича по тревистата алея между дъбовете. Чантата болезнено го удряше по раненото рамо.

Бе пробягал само около двеста метра и вече се задъхваше мъчително, когато се пързулна, падна на коляно и вдигна карабината. Присви очи и отчаяно си пожела да не беше губил очилата си. Нечие голо тяло бе проснато по лице в сянката на малък дъб. Саул се огледа наляво и надясно, свали торбата си и изтича натам.

Жената не беше съвсем гола. Скъсана и окървавена риза прикриваше едната ѝ ръка и част от гърба. Лежеше по корем, лицето ѝ бе пригрито от гъстата коса, ръцете ѝ бяха разперени, а пръстите – вкопчени в земята и десният ѝ крак бе извит така, сякаш е тичала с все сили, когато убиецът ѝ я е връхлетял изотзад. Надничайки подозрително, с М-16 в готовност, Саул докосна врата ѝ, за да напипа пулс.

Главата на жената се завъртя и той мерна за миг разширените, налудничави очи на госпожица Сиуъл, както и зиналата ѝ уста. След това зъбите ѝ се забиха дълбоко в лявата му ръка. Жената издаде звук, който изобщо не беше човешки. Саул се намръщи и вдигна приклада на карабината, за да я удари в лицето. Точно в този момент Янсен Лухар скочи от клоните на дъбовото дърво и заби масивния си лакът в гърлото на психиатъра.

Той изпищя и стреля с карабината на пълен автоматик, като се опитваше да обърне огъня обратно към Лухар, но успя само да простреля клонките и листата над главата си. Негърът се разсмя и измъкна пушката от ръцете на Саул, като я метна на няколко метра в тъмното. Ласки се бореше отчаяно; мъчеше се да сведе брадичка надолу към масивната ръка на Лухар, за да се предпази от задушаване, и същевременно се опитваше да освободи лявата си длан от захапката на жената. Сви дясната си ръка над рамото в безнадежден опит да напипа лицето и най-вече очите на чернокожия.

Лухар отново се изсмя и вдигна Саул в полунелсън⁴².

Той усети плътта от дланта на лявата му ръка да се къса, после марионетката на Уили го завъртя и го метна на поне два метра във въздуха. Ласки удари тежко ранения си ляв крак, претъркули се през пламналото си от болка рамо и задраска на четири крака към торбата, където бе оставил колта и узито. Един поглед през рамо му стигаше да види Янсен Лухар, присвит в типична за борец стойка. Голото му тяло блестеше от пот и кръвта на Саул. Госпожица Сиуъл също бе на четири крака – напрегната, сякаш се готви за скок. Разрошената коса беше паднала върху очите ѝ. По брадичката ѝ потече кръв, когато изплю къс месо от ръката на Саул.

Той успя да стигне на по-малко от метър от торбата, преди Лухар да се втурне напред, бърз и безшумен на босите си крака, и да го ритне здравата в ребрата. Саул се претъркули четири пъти, въздухът и силите му го напускаха като морски отлив. Опита се да присвие колене под себе си още докато зрението му се замъгляваше, стеснявайки се до тесен, тъмен тунел, в центъра на който се намираше приближаващото лице на Лухар.

Негърът повторно ритна жертвата си, захвърли торбата надалеч в мрака и сграбчи психиатъра за кичур коса. Изтегли главата му близо до

42. Вид хватка, при която ръката на прилагачия я захваща врата на противника. – Бел. прев.

лицето си и го разтърси тъй, както куче тръска мъртва плячка.

– Събуди се, малка пешке! – призова го на немски. – Време е за игра!

Лампите в Голямата зала осветяваха осем реда квадрати. Всеки от тях представляваше плочка – черна или бяла – с дължина на страната метър и двайсет. Тони Харъд гледаше шахматна дъска, дълга почти десет метра във всяка посока. Охраната на Барент издаваше тихи шумове в сенките и от масата с електронното оборудване се разнасяха приглушени писукания, но единствено членовете на Островния клуб и помощниците им стояха на светло.

– Дотук играта беше твърде интересна – заяви Барент. – Макар че имаше няколко момента, когато бях сигурен, че така можем да постигнем единствено реми.

– Ja – отвърна Уили, като пристъпи от сенките в светлината. Под белия си костюм носеше бяла копринена риза с права яка, която му придаваше вид на свещеник от негатив. Светлината отгоре караше оредяващата му бяла коса да блести и наблюдаваше на изпъкналите кости на бузите и челюстите му. – Винаги съм предпочитал испанската защита. Бе популярна по време на младостта ми и макар че впоследствие излезе от мода, все още я смятам за разумна, когато се използва със съответните вариации.

– До двайсет и девети ход играта беше позиционна – съгласи се Барент. – Господин Бордън ми предложи пешката пред топа от страната на царя и аз я взех.

– Отровна пешка – отбеляза Уили, смръщен към дъската. Милиардерът се усмихна.

– Фатална за неумелия играч, може би! Но когато размяната приключи, запазих пет пешки спрямо трите на моя съперник.

– И един офицер – допълни Уили, загледан към мястото, където Джими Уайн Сътър зяпаеше мрачно в бара.

– И офицер – съгласи се магнатът. – Но по време на ендшпила и две пешки са напълно достатъчни спокойно да победят самотния офицер.

– Кой печели? – поиска да знае Кеплър. Беше пиян. Барент потри бузата си.

– Не е толкова просто, Джоузеф. В този момент черните – това е моят цвят – имат определено предимство. Но положението бързо може да се промени, когато разиграем ендшпила.

Уили излезе на дъската.

– Искате ли да сменим страните, хер Барент? Милиардерът се засмя меко.

– Nein, mein Herr!

– Тогава нека започнем! – обади се Уили. Огледа се и се обърна към хората, които стояха в сенките.

Агентът от ФБР – Суансън – прошепна нещо в ухото на Барент.

– Само секунда! – обади се домакинът им и се озъби на немеца: – Какво, по дяволите, си забъркал сега, старче?

– Пуснете ги вътре – отрязва Уили.

– Че защо пък? – възпротиви се Барент. – Те са твои хора!

– Именно за това – обясни старецът. – Очевидно е, че черният е невъоръжен, пък и върнах еврейската си пешка, за да ми послужи по начина, по който му е писано.

– Преди час каза, че следва да го убия – възрази магнатът. Немецът сви рамене.

– Все още имаш тази възможност, хер Барент. Евреинът и бездруго е почти умрял. Но добре устройва чувството ми за хумор – по-точно фактът, че е изминал толкова път, само за да дойде да ми служи отново.

– Все още ли твърдиш, че е дошъл на острова самостоятелно? – изсумтя Кеплър.

– Не твърдя нищо – отвърна Уили. – Просто искам позволение да го използвам в играта. Така ми харесва! – той се обърна към домакина си. – Освен това, хер Барент, доколкото знам, евреинът е бил добре дресиран от вас. Сигурно няма защо да се страхувате от него, дори ако дойде въоръжен!

– Тогава защо е тук? – полюбопитства милиардерът. Вилхелм фон Борхарт се засмя царствено и отвърна:

– За да ме убие, естествено! Хайде. Взимай решение. Искам да играя.

– Ами жената? – попита магнатът.

– Тя беше моята пешка откъм царицата – обясни Уили. – Но с удоволствие ти я преотстъпвам!

– Твоята пешка откъм царицата? – повтори Барент. – И царицата ти още ли я владее?

– Царицата ми бе свалена от дъската – уточни съперникът му. – Но можеш сам да попиташ пешката, когато дойде.

Милиардерът щракна с пръсти и дузина мъже с оръжия пристъпиха напред.

– Въведете ги – нареди той. – Ако направят някое подозрително

движение, убийте ги. Кажете на Доналд, че вероятно ще излетя към „Антоанет“ по-рано, отколкото бяхме решили. Извикайте обратно патрулите и удвоете охраната южно от зоната!

На Тони Харъд изобщо не харесваше накъде духа вятърът в последно време. Доколкото разбираше, нямаше начин да се измъкне от шибания остров. Барент държеше хеликоптера си в очакване точно зад френските прозорци, Уили бе приземил своя „Лиър Джет“ на пистата и дори Сътър имаше самолет под ръка; но, както Харъд го разбираше, те с Мария Чен бяха изиграни. Сега влезе нова върволица пазачи, които подкарваха Янсен Лухар и двамата сурогати, които той самият бе прибрал от Савана. Лухар беше гол, целият – мускулиста черна плът. Жената носеше само скъсана и окървавена риза, която очевидно бе свалена от някой от пазачите в зоната. Лицето ѝ беше мръсно и изплескано с кал и кръв, но именно очите ѝ притесниха Харъд най-много; бяха почти комично разширени, вираха се ококорено изпод висящите пред тях кичури коса и ирисите им бяха напълно обградени от бяло. Ако жената обаче изглеждаше зле, то мъжът на име Саул, когото продуцентът бе довел на острова, имаше направо плачевен вид. Лухар буквално дърпаше евреина, за да остане прав, докато изминат десетте крачки до Барент. Доскорошният „сурогат“ на Харъд представляваше истинска руина: кръв капеше от лицето му и се просмукваше в гащеризона. Лявата му ръка имаше вид на прекарана през месомелачка с метални зъби. От отпуснатата му длан по белите плочки капеше кръв. Но в погледа му имаше нещо, което подсказваше, че е нащрек и боеспособен.

Харъд изобщо не успяваше да схване смисъла на всичко това. Бе съвсем очевидно, че Уили познава и мъжа, и жената – дори призна, че евреинът е бил негов питомец по едно време – но Барент също тъй очевидно се примиряваше с предположението, че и двамата смазани Затворници са дошли на острова по свой собствен избор. По-рано Уили беше споменал, че Барент е човекът, дресирал евреина, но не милиардерът го бе докарал на острова. Явно се отнасяше с него като със свободен елемент. Диалогът с жената се оказа дори още по-странен. Харъд остана напълно изумен.

– Добър вечер, доктор Ласки – каза Барент на кървящия евреин. – Съжалявам, че не ви разпознах по-рано!

Ласки не му отговори. Погледът му се премести там, където Уили седеше в едно от креслата с високи облегалки, и не се отклони от него, дори и когато Янсен Лухар завъртя главата му по посока на господин

Барент.

– Май точно твоят самолет кацна на северния плаж преди няколко седмици – заяви милиардерът.

– Да – потвърди Ласки, без да отклонява очи от Уили.

– Умна постановка – съгласи се домакинът. – Жалко че не успя да свърши работа! Признаваш ли, че си дошъл тук да ни убиеш?

– Не всички ви – уточни Ласки. – Само него!

Не посочи Уили, но и нямаше нужда да го прави.

– Да – кимна магнатът. Потри бузата си и погледна към немца. – Е, доктор Ласки, все още ли планирате да убиете нашия гост?

– Да.

– Притеснявате ли се, хер Бордън? – полюбопитства Барент. Уили се усмихна.

И тогава магнатът направи нещо напълно невероятно. Напусна креслото, където се бе настанил точно преди пристигането на тримата „питомци“, отиде до жената, вдигна мръсната ѝ дясна ръка и я целуна любезно.

– Хер Бордън ме осведоми, че имам честта да говоря с госпожица Фулър – каза с глас, по-мазен от стопен маргарин. – Вярно ли е това?

Жената с откачения поглед се усмихна превзето.

– Така е – потвърди с провлачен южняшки акцент. По зъбите и имаше съсирена кръв.

– Наистина е голямо удоволствие, госпожице Фулър – заяви Барент, все още стиснал ръката ѝ в сърдечен жест. – Източник на голямо разочарование за мен беше, че не сме се срещали преди. Може ли да попитам какво ви води на малкия ни остров?

– Просто любопитство, господине – отвърна куклата с откачения поглед. Когато помръдна леко, Харъд можа да види под полите на ризата ѝ гъстото V на окосмяването в слабините ѝ.

Барент остана с изправен гръб и усмихнат, все още стиснал мръсната ръка на жената.

– Ясно – кимна. – Нямаше нужда да идвате инкогнито, госпожице Фулър! Щяхте да сте добре дошла на нашия остров – по всяко време – и съм сигурен, че ще сметнете отредената в крилото за гости на Имението стая за далеч по-... ъ-ъ-ъ... удобна.

– Благодаря, господине – усмихна се куклата, – в момента съм неразположена, но когато здравето ми се оправи, ще отговоря лично на любезната ви покана!

– Прекрасно! – заяви той. Най-сетне пусна ръката ѝ и се върна до

креслото си. Хората от охраната му се поотпуснаха малко и свалиха узитата си. – Тъкмо се канехме да довършим една партия шах – заяви той. – Новите ни гости непременно трябва да се присъединят! Госпожице фулър, бихте ли ми оказали честта да позволите на питомката си да играе на моя страна? Уверявам ви, че няма да позволя да бъде взета или дори заплашена от опасността да разваля с нещо участието ѝ!

Жената оправи парцаливите поли на ризата си и вдигна ръце към сплъстената си коса, като дръпна няколко кичура от очите си.

– Честта ще бъде изцяло моя, господине! – заяви.

– Прекрасно! – кимна Барент. – Хер Бордън, предполагам, ще иска да използва и двете си фигури?

– Да – съгласи се Уили. – Старата ми пешка ми Носи късмет!

– Чудесно – възкликна магнатът. – Тогава да продължим от трийсет и шестия ход?

Немецът кимна и уточни:

– При предишния ход взех офицера ти... След това ти мести напред, като центрира царя си с отговор на К-Q3.

– Аха – кимна Барент, – стратегията ми засега е твърде прозрачна за майстора.

– Да – съгласи се Уили. – Така си е. Да играем!

Натали изпусна дълбока въздишка на облекчение, когато излязоха от буреносните облаци някъде на изток от остров Сапело. Вятърът все още люлееше чесната и звездната светлина огряваше увенчания с белопенни вълни океан под тях, но поне влакчето на ужасите, в което се возеха, навлезе в по-равен участък.

– Остават около четирийсет и пет минути – обади се Мийкс. Потри буза с лявата си ръка. – Насрещният вятър прибавя около половин час към полета.

Джаксън се приведе напред и тихичко прошепна в ухото на Натали:

– Наистина ли мислиш, че те ще ни оставят да кацнем? Тя облегна чело на прозореца.

– Ако старицата направи това, което трябва – вероятно.

Джаксън изсумтя насмешливо.

– И смяташ, че ще го направи?

– Не знам – призна Натали. – Просто мисля, че е по-важно да измъкнем Саул. Мисля, че направихме всичко възможно да покажем на Мелани, че е в неин интерес да действа...

– Да, но тя е откачена – възрази фелдшерът. – Лудите хора

невинаги действат в техни интерес, малката?

Момичето се усмихна.

– Предполагам, това обяснява защо сме тук, нали? Той я потупа по рамото.

– Мислила ли си какво ще правиш, ако Саул е мъртъв? – попита тихо.

Натали съвсем леко поклати глава.

– Ще го измъкнем – заяви твърдо. – После се връщам и убивам чудовището в Чарлстън.

Джаксън се отпусна на облегалката, сви се на задната седалка и минута по-късно захърка шумно. Натали гледа към океана, докато я заболяха очите, след което се извърна към пилота. Мийкс странно втрещено отвърна на погледа ѝ. Притеснен, той докосна бейзболната си шапка и отново върна вниманието си към сиянието на светлинките по таблото за управление.

Ранен, кървящ, борещ се просто да устои на крака и в съзнание, Саул все пак се радваше, че се намира точно там, където стоеше. Погледът му изобщо не се отклони от Полковника за повече от няколко секунди. След почти четирийсет години издирване, той – Саул Ласки – бе застанал в една и съща стая заедно с полковник Вилхелм фон Борхерт.

Е, положението не беше възможно най-доброто. Психиатърът бе заложил всичко, като дори остави Лухар да го победи, когато можеше да достигне оръжията си навреме – и то само заради минималния шанс да го заведат директно при Полковника. Беше споделил този сценарий с Натали преди месеци, докато седяха и пиеха кафе в ухаещия на портокали израелски здрач, но това не бяха предположените от него оптимални условия. Щеше да има възможност да нападне нацисткия убиец, но само ако Уили беше човекът, който ще използва психичните си способности върху Саул. А сега всички мутанти-рenegати бяха тук – Барент, Сътър, онзи на име Кеплър, та дори и Харъд и куклата на Мелани Фулър – и той се ужасяваше, че някой от тях ще се опита да превземе ума му, като разбие на пух и прах единствената му, минимална възможност да изненада Полковника. Освен това, в сценария пред Натали, Саул винаги акцентираше върху това, че той ще е физически по-силният от двамата при сблъсъка със стареца. Сега използваше по-голямата част от силата на тялото и волята си просто да остане прав – лявата му ръка висеше кървяща и безполезна, някъде в прешлените на гръбначния му стълб беше заседнал куршум, а Полковника седеше удобно, отпочинал и във

форма, с почти петнайсет килограма мускулна маса повече от Саул – и заобиколен от поне двама отлично дресирани „асистенти“, както и поне половин дузина други хора наблизко, които би могъл да използва при нужда. Освен това Ласки не вярваше, че охраната на Барент ще му позволи да пристъпи на повече от три неразрешени крачки, преди да го повалят и да му видят сметката.

Но въпреки това беше щастлив. Това бе единственото място на света, където му се искаше да се намира в момента.

Тръсна глава, за да съсредоточи вниманието си върху случващото се около него. Барент и Полковника бяха седнали и магнатът нагласяше по местата им човешките си фигури. За втори път през този безкраен ден Саул преживя халюцинация в будно състояние – Голямата зала се носеше наоколо като отражение на набръчкано от вятъра езеро и той най-внезапно се озова сред дървото и камъните на полската зала, където облечените в сиво зондеркомандо се забавляваха под древните гоблени, докато възрастният Майстер седеше присвит в генералската си униформа като някаква древна мумия, увита в разпадащи се бинтове. Факлите хвърляха танцуващи сенки по камъните и плочите, а избръснатите глави на трийсет и двама еврейски затворници се възправяха в уморено внимание между двамата немски офицери. Младият Полковник отметна русата си коса от челото, облегна лакът на коляното си и се усмихна на Саул.

Полковника и сега му се усмихна.

– Willkommen, Jude! – приветства го той.

– Хайде, хайде – обади се Барент, – нека да играем! Джоузеф, ела тук, до царския офицер!

Кеплър отстъпи с израз на ужас, изписан на лицето.

– Сиурно си правиш шибан майтап! – заяви. Блъсна се в масата с напитки достатъчно силно, за да събори няколко шишета.

– О, не – възрази Барент, – изобщо не се шегувам! Побързай, моля те, Джоузеф! Ние с хер Бордън искаме да приключим тази игра, преди да стане прекалено късно!

– Върви на майната си! – изпищя Кеплър. Стисна юмруци и вени като възгата се издуха на врата му. – Няма да ме използваш като някаква шибана кукла, докато... – гласът му секна, все едно от повреден микрофон е бил изваден жакът на тонколоната. Устата му се движеше още секунда-две, но не се чу нито звук повече. Лицето на Кеплър почервения, после стана лилаво, след което потъмня до черно за секунди, преди да се просне по лице върху плочките. Ръцете му сякаш бяха извити зад

гърба от невидим, но брутален противник, а глезените му – вързани с невидими въжета. Започна да се плъзга по пода с тежки, тромави подскоци – представата на увредено дете за движенията на червея – а гърдите и брадичката му се блъскаха в плочките при всяка абсурдна конвулсия. По този начин Джоузеф Кеплър пропълзя десетина метра по лице, корем и слабини, като оставяше ивички кръв от разбитата си брадичка по плочките. Накрая стигна до отреденото му поле. Когато Барент отпусна хватката си, мускулите на нещастника видимо се сгърчиха и отпуснаха в конвулсивно облекчение и се чу тихо шуртене, докато урината просмукваше панталоните му и потече на тъмната плочка.

– Изправи се, Джоузеф, ако обичаш! – помоли го тихо магнатът. – Искаме да започнем играта!

Кеплър се надигна на колене, шокирано позяпа милиардера за момент, след което безмълвно стъпи на разтрепераните си крака. Кръв и урина бяха изцапали предницата на скъпите му италиански панталони.

– Смяташ да използваш всички ни по този начин, а, братко Кристиан? – попита Джими Уайн Сътър. Евангелистът стоеше на ръба на импровизираната шахматна дъска, а светлината от лампите над главата му се отразяваше по гъстата му, бяла коса.

Барент се усмихна.

– Не виждам причини да Използвам когото и да било, Джеймс – отвърна. – Стига, разбира се, съответната личност да не създава пречки за нашата игра. Нали така, хер Бордън?

– Напълно съгласен съм – отвърна Уили. – Ела тук, Сътър! Като мой офицер, ти си единствената оцеляла фигура освен царете и пешките. Хайде, заеми мястото си до празното поле на царичката!

Сътър вдигна глава. През коприненото му сако се просмукваше пот.

– Имам ли избор? – прошепна той. Тренираният му глас на ритор беше дрезгав и накъсан.

– Nein – отвърна Уили. – Трябва да играеш. Хайде! Проповедникът извърна глава към Барент.

– Имах предвид, избор на чия страна да играя! – уточни той. Милиардерът вдигна вежди.

– Служил си на хер Бордън добре и то дълго време – отвърна. – Сега ли искаш да си сменяш страната, Джеймс?

– „Не съзирам радост в смъртта на порочния“ – отвърна Сътър. – А също и „Вярвай в Бог Иисус Христос и ще бъдеш спасен!“ – Йона, 3:16,17

Барент се изкиска и потри брадичката си.

– Хер Бордън, очевидно офицерът ви иска да се откаже. Имате ли нещо против да приключи играта от страната на черните?

На лицето на Полковника бе изписано невинното изражение на дете.

– Взимай го и бъди проклет – изрече. – Не се нуждая от този дебел мизерник!

– Ела – каза Барент на потящия се евангелист, – ще бъдеш от лявата страна на царя, Джеймс! – и посочи към бялото поле на мястото пред онова, където черната царска пешка започваше играта.

Съгър зае мястото си на дъската до Кеплър.

Саул си позволи проблясък на надежда, когато си помисли, че играта може да продължи без умствените вампири да използват силите си – поне върху собствените си фигури. Би дал всичко да отложи момента, когато Полковника ще докосне съзнанието му.

Наведен напред в огромното си кресло, зловещият немец се изсмя тихо.

– Отблъснат съм от фундаменталисткия си съюзник – каза, – и следователно ще се позабавлявам да провъзглася старата си пешка за офицер! *Vauer, verstehst du?* Ела, еврейче и приеми митрата и жезъла си!⁴³

Бързо, преди да се наложи да го подканят, Саул пристъпи през осветеното пространство на пода и до черното поле на първия ред. Намираще се на по-малко от три метра от Полковника, но Лухар и Рейнолдс стояха помежду им, а немалко от пазачите на Барент наблюдаваха всяка крачка, която прави. Сега вече раните на Саул горяха от ужасна болка – левият му крак бе вцепенен и подут, а рамото му представляваше нагорещена клада – но се опита да не покаже слабостта си, докато вървеше напред.

– Също като в старите времена, а, пешке? – попита на немски Полковника и додаде: – Извинете ме. Исках да кажа, хер Офицер! – той се ухили. – Сега бързичко! Имам три останали пешки. Янсен на K1, *bitte!* Тони, на OR3. Том ще ми служи като пешката на QN5!

Саул проследи как Лухар и Рейнолдс заемат местата си. Харъд не беше помръднал.

– Не знам къде е шибаното QR3 – обясни той. Полковника му махна нетърпеливо.

– Второто поле пред полето на топа откъм царицата – изръмжа. –

43. На английски названието на офицера е „bishop“ – епископ, владика. – Бел. прев.

Schnell!

Продуцентът примигна и се помъкна към черното поле от лявата страна на дъската.

– А сега ти постави последните си три пешки – подкани Полковника Барент.

Магнатът кимна.

– Господин Суансън, ако не възразявате! До господин Кеплър, ако обичате... – мустакатият охранител се огледа, остави автомата си и тръгна към черното поле, разположено отляво и зад Кеплър. Саул осъзна, че това е пешката пред коня откъм паря и тя още не е помръднала от оригиналната си позиция.

– Госпожице Фулър – продължи Барент, – ако позволите на прекрасната си питомка да иде до първоначалната позиция на пешката пред топа откъм царицата... Да, точно там!

Жената, била навремето Констанс Сиуъл, с готовност пристъпи с босите си крака, за да се изправи на четири полета пред Харъд.

– Госпожице Чен – додаде Барент, – застанете до госпожица Сиуъл моля ви!

– Не! – изплака Харъд, когато Мария Чен на свой ред пристъпи напред. – Тя не участва в играта!

– Ja, участва! – намеси се Полковника. – Тя внесе известна красота в позицията, nicht Wahr?

– Не! – изпищя отново Харъд и се хвърли към стареца. – Тя няма да участва в това!

Уили се усмихна и леко обърна глава към Барент.

– Колко трогателно! Предлагам да позволим на Тони да си смени местата със секретарката си, ако положението ѝ стане... ъ-ъ-ъ... твърде опасно. Съгласен ли сте, хер Барент?

– Да, да, да! – отвърна припряно милиардерът. – Могат да си сменят местата, ако и когато Харъд си поиска, стига само това да не пречи на хода на играта! А сега нека започваме! Да придвижим царете си на място! – той се вгледа изпитателно в останалите от групата помощници и охранители.

– Nein – обади се Полковника, изправи се и отиде до дъската. – Ние сме царете, хер Барент!

– Какво имаш предвид, Уили? – попита милиардерът уморено. Противникът му разпери ръце и се усмихна. Поясни:

– Това е важна игра. Трябва да покажем на приятелите и колегите си, че подкрепяме усилията им! – той застана на мястото си на две

полета вдясно от Янсен Лухар. – Освен това, хер Барент, – допълни, – царят не може да бъде взет!

Магнатът поклати глава, но се изправи и тръгна към Q3, където спря до преподобния Джими Уайн Съгър.

Свещеникът обърна празния си поглед към Барент и каза високо:

– „И Бог каза на Ной: Краят на плътта ще дойде преди мен; защото земята е пълна и насилие тече в тях; и, пази се, ще ги изравня със земята...“

– О, я си затваряй шибаната уста, дърто копеле! – обади се Тони Харъд.

– Тишина! – призова Барент.

В кратката липса на всякакъв звук, която последва, Саул се опита да си представи дъската, каквото беше разположението след трийсет и петия ход:

Шахматните му способности бяха твърде ограничени и той не беше в състояние да предвиди развитието на ендшпила – знаеше само, че му предстои да стане свидетел на състезание между майстори – но можеше да почувства, че Барент е спечелил солидно предимство в последните ходове и изглежда уверен в победата си. Саул не успя да види как белите на Полковника могат да спечелят повече от реми дори при възможно най-добра игра, а лично го беше чул да казва, че едно реми ще означава победа за Барент.

Саул обаче знаеше едно: като единствената оцеляла фигура на страна с три пешки, офицерът ще бъде използван в широк мащаб, дори и когато има сериозен риск за него. Той затвори очи и се опита да устои на внезапните, ненавременни вълни от болка и слабост.

– Добре, хер Бордън – каза Барент на Полковника. – Вие сте на ход!

70 Мелани

Ние с Уили консумирахме любовта си тази луда вечер. След всичките тези години.

Беше чрез питомците ни, разбира се, преди да пристигнем в Имението. Ако той ми бе предложил подобно нещо или дори го беше намекнал, преди да действа, щях да му ударя шамар, но явно неговият питомец с тяло на огромен негър не си падаше по такива прелудии. Янсен Лухар сграбчи госпожица Сиуъл за раменете, бутна я напред на меката

трева в мрака под дъбовете и брутално си проправи път в нея. В нас. В мен.

Докато тежкото тяло на негъра още лежеше върху госпожица Сиуъл, не можах да се сдържа да не си припомня водените шепнешком разговори между нас с Нина по време на младежките ни събирания с преспиване, когато опитната ми приятелка разказваше задъхани и очевидно преувеличени истории за предполагаемата суперогромна анатомия и лъст на цветнокожите. Замайна от Уили, все още прикована по лице в студената земя от тежестта на Янсен Лухар, обърнах вниманието си от госпожица Сиуъл към Джъстин, преди да си спомня – както бях замаяна – че цветнокожата на Нина бе казала, че изобщо не я праща приятелката ми. Обаче знаех, че момичето лъже. Исках да кажа на Нина, че тя е била права...

Не го възприемам като нещо обичайно. Като изключим неочакваните и замъглени интерлюдии чрез госпожица Сиуъл във филарделфийската болница, това беше първото ми подобно изживяване от физическата страна на ухаждането. Обаче трудно мога да нарека грубото нападение на човека на Уили „ухажване“ в каквато и да е степен. Беше по-скоро като трескавите спазми на мъжкия сиамец на леля ми, хванал безпомощна разгонена женска – макар че вината не беше нейна. Пък и признавам, че госпожица Сиуъл също ми се стори разгонена, след като реагира на грубите и почти несъществуващи увертюри на негъра с незабавна страст, каквато никоя млада дама от моето поколение не би си позволила.

Във всеки случай, каквото и да е отговор или реакция на това изживяване бяха рязко прекъснати от внезапното надигане на човека на Уили. Главата му се завъртя в оглед на нощта, а широките му ноздри трепкаха.

– Пешката ми се приближава – прошепна той на немски. Притисна лицето ми отново в земята. – Не мърдай!

След тази команда сурогатът на Уили се покатери на ниските клони на дъбовото дърво като голяма черна маймуна.

Абсурдният сблъсък, който последва, не беше от особено значение и доведе до това, че човекът на Уили понесе предполагаемия „асистент“ на Нина, оня на име Саул, обратно към имението заедно с нас. Тогава имаше и едно магическо мигновение, секунди след като бедната марионетка на Нина се предаде и преди хората от охраната да ни обградят, когато всички външни лампи, прожектори и електрическите фенери с приглушена светлина бяха включени наведнъж и сякаш бяхме влезли в

царството на феите или приближавахме Дисниленд през някакъв омагьосан вход.

Излизането на негърката на Нина от къщата ми в Чарлстън и последвалите глупости ме отвлякоха за няколко минути, но по времето, когато Къли донесе отпуснатото тяло на Хауърд и трупа на чернокожия нарушител, вече бях готова да обърна пълното си внимание към срещата ми с Арнолд Барент.

Господин Барент бе джентълмен до мозъка на костите си и посрещна госпожица Сиуъл с голяма любезност, каквато тя заслужаваше като мой представител. Незабавно усетих, че той прозира през сплъстеното було на питомката ми, за да забележи красотата отдолу. Докато лежах в дома си в Чарлстън, окъпана в зелената светлина на машините на доктор Хартман, знаех, че женственият блясък, който изпитвам, някак точно се предава през посредничката ми в лицето на госпожица Сиуъл към изтънчените сетива на К. Арнолд Барент.

Той ме покани да играя шах и аз приех. Признавам, че до този момент не бях проявявала и най-слаб интерес към тази игра. Винаги съм смятала шаха за претенциозен и отегчителен за наблюдение – моят Чарлз и Роджър Харингтън играеха доста редовно – и не си бях давала труда да изуча дори имената на фигурите и правилата за движението им. Повече по вкуса ми са вдъхновените игри на табла, като например състезанията между мен и Мами Буут през дъждовните дни в детството ми. Мина известно време от началото на глупавата им игра, преди илюзиите ми спрямо К. Арнолд Барент да се разсеят. През по-голямата част от нощта вниманието ми беше раздвоено, тъй като пратих на горния етаж Къли и другите – да се подготвят за евентуалното завръщане на негърката на Нина. При все неубедителността ѝ, струваше ми се, че моментът е подходящ да задвижа плана, който бях измислила още преди седмици. По време на този период запазвах и връзка с онзи, когото наблюдавах от толкова много време чрез очите на Джъстин, когато ходеха на реката с момичето на Нина. Вече бях изоставила намеренията си да го използвам както ми е наредено, но поддържането на връзката на съзнанието ми с неговото се бе превърнало в предизвикателство заради високопоставения му пост и усложненията на техническия речник, който използваше.

По-късно щях да съм повече от доволна, че съм положила усилието да запазя тази връзка, но в момента тя ми беше просто допълнителен източник на трудности.

Междувременно глупавата игра на шах между Уили и неговия

домакин се разви до някаква сюрреалистична сцена, извадена от оригинала на „Алиса в Страната на чудесата“. Уили се носеше назад-напред като добре облечения Луд Шапкар, а аз позволявах госпожица Сиуъл да стои и да бъде местена от време на време – винаги се доверявах на обещанието на господин Барент, че няма да я постави на пътя на опасността – докато другите нещастни пешки и играчи маршируваха насам и на-там, взимаха други, бяха взимани на свой ред, умираха с маловажните си малки смърти и бяха отстранявани от дъската.

Така до мига, когато господин Барент ме разочарова, обръщах малко внимание и практически не участвах в момчешката им игра. Ние с Нина си имахме собствено състезание за довършване. Знаех, че негърката ѝ ще се върне преди изгрев. Колкото и да бях уморена, бързах да се приготвя за пришествието ѝ.

71

Остров Долман, вторник, 16-и юни 1981 г.

Харъд отчаяно искаше да намери начин за спасение. Положението и бездруго бе достатъчно лошо; това го караше да се чувства като пълен идиот, задето си няма резервен вариант. Е, засега не беше открил своята тайна задна вратичка.

Поне доколкото можеше да каже, Уили и Барент бяха напълно сериозни по въпроса за играта на шах с високи залози. Ако Бордън спечелеше – а Харъд твърде рядко бе виждал дъртото копеле да губи – той и милиардерът щяха да продължат съревнованието си на ниво, което включваше мятането на атомни бомби по разни градове и изпържването на цели държави. Ако Барент спечелеше, идеята беше да се запази статуквото, но тази концепция не впечатляваше Харъд особено много, защото току-що бе видял как магнатът захвърля статуквото на целия Островен клуб, само за да довърши шибаната игра. Така че Тони стоеше на черното си поле на две плочки встрани от ръба на дъската и на три – от лудата кучка Сиуъл – и се опитваше да намери изход.

Щеше да бъде съвсем доволен да си стои на мястото, докато измисли нещо, но Уили направи първия ход и нареди:

– Р на R-4, bitte!

Харъд примигна. Другите отвърнаха на погледа му. Страшно

шибано чудо беше, че в сенките се таят двайсетината или трийсетина пазачи, а ни един от тях не издава и звук.

– За теб се отнася, Тони! – обади се Барент кротко. Милиардерът в черния си костюм стоеше на по-малко от метър от него по диагонала, през две полета.

Сърцето на Харъд се разблъска в ребрата. Бе ужасен от това, че Уили или Барент ще го Използват отново.

– Хей – извика. – Не ги разбирам тия лайна! Просто ми кажете къде да ида, дяволите да го вземат!

Уили скръсти ръце.

– Казах ти – обади се отвратено. – Р на R-4 означава пешка на четвъртото поле на колоната на топа. Ти си на третото, Тони. Мини едно напред!

Харъд бързо пристъпи на бялата плочка пред него. Сега беше на една крачка по диагонал от русото зомби Том Рейнолдс и само на две празни полета от онази Сиуъл. Мария Чен стоеше мълчаливо на бялото поле до сурогата на Мелани Фулър.

– Виж, имаш три пешки – провикна се. – Как, на майната си, да разбира, че мен имаш предвид? – трябаше да надзърне зад тъмното тяло на Янсен Лухар, за да види Уили.

– А колко пешки имам на колоната на топа, Тони? – попита риторично старецът. – Сега млъквай, преди да реша да те пожертвам!

Харъд се обърна и плю в сенките, опитвайки се да овладее внезапното треперене в десния си крак.

Барент заговори бързо, като съсипа представата на продуцента за играчите на шахмат, които размишляват продължително между отделните ходове.

– Цар на Q4 – каза с иронична усмивка и пристъпи една крачка напред.

На Харъд това му се стори глупав ход. Сега милиардерът се намираще пред всички свои фигури, само една крачка напред и една встрани от Янсен Лухар. Тони трябваше да потисне истеричния си кикот, когато си спомни, че едрият чернокож всъщност играе ролята на бяла пешка. Прехапа вътрешността на бузата си и горещо пожела да си беше вкъщи, в джакузито.

Уили кимна, сякаш беше очаквал подобен ход – Харъд си спомни как преди това каза нещо за Барент, че центрирал царя си – и махна нетърпеливо с ръка към кървящия евреин.

– Офицер на R3.

Той проследи как бившата марионетка на име Саул изкуцуква три черни полета по диагонал до онази плоча, където преди малко стоеше Харъд. Отблизо човекът изглеждаше много по-зле, отколкото от разстояние. Торбестият гащеризон бе просмукан с кръв и пот. Евреинът се вгледа в съседната фигура с болезнената, смъртно дефанзивна гримаса на човек със силно късогледство. Харъд беше сигурен, че това е същият кучи син, който го бе упоил и го разпитваше в Калифорния. Не му пукаше въобще какво ще стане с евреина, но се надяваше онзи да свали някоя от оцелелите бели фигури, преди да го пожертват.

„Иисусе шибани Христе! – помисли си разтреперан. – Това е пълно безумие!“.

Барент пхна ръце в джобовете си и пристъпи по диагонал, за да застане на бялото поле точно пред Лухар.

– Цар на K5 – обяви.

Харъд не успяваше да разбере проклетата игра. Няколкото пъти, когато бе играл като дете – напълно достатъчно да научи правилата и да знае, че шахматът не му допада – той и наперените му опоненти бяха изпичали първо пешките си и след това започваха да си разменят сериозните фигури. Никога не местеха царете си, освен ако не се канеха да правят рокада – фокус, който Харъд изобщо бе забравил как става – или ако някой ги преследваше. Сега тези тук играчи от световно ниво имаха останали практически само пешки и оставяха царете си да се мотаят като някакви първерзни тъпанари.

„Майната му!“ – помисли си Харъд и спря да се мъчи да схване играта.

Уили и Барент бяха само на два метра един от друг. Немецът намръщено потупа долната си устна и каза:

– Bauer... entschuldige... Bischof zu Bischof funf! – след което погледна към Джими Уайн Сътър на три метра отсреща и преведе: – Офицер на B5.

Кокалестият еврейски тип зад Харъд потри лицето си и изкуцуква по черните плочки, за да застане отдясно на Рейнолдс. Тони преброи от задната част на дъската, за да се увери, че именно това е петото поле на реда на офицера, колоната или както там, на майната си, се наричаше. Отне му още няколко секунди да осъзнае, че сега евреинът защитава позицията на пешката Лухар, като същевременно заплашва онази Сиуъл по черния диагонал. Не че жената осъзнаваше, че е в опасност. Харъд бе виждал трупове, които са по-подвижни. Погледна я отново, като се опитваше да мерне гърдите ѝ под скъсаната блуза. Сега, когато някои от

основните правила на шаха се връщаха в съзнанието му, той се чувстваше по-спокоен. Не виждаше как би могъл да пострада, докато Уили го държи на мястото му. Пешките не взимат пешки в сблъсък лице в лице, а Рейнолдс беше на една крачка пред него отдясно, с лице към Мария Чен и пазейки десния фланг на Харъд, ако може така да се каже. Продуцентът се взря в жената на Фулър и предположи, че тя няма да изглежда чак толкова зле, ако някой я окъпе.

– Пешка на R4 – каза Барент и махна любезно.

За една паническа секунда Харъд си помисли, че той трябва да се премести отново, но си спомни, че милиардерът изпълнява ролята на черния цар. Госпожица Сиуъл улови жеста на играча, чиито заповеди изпълняваше, и царствено пристъпи напред върху бялото поле.

– Благодаря, скъпа моя – каза й Барент.

Харъд усети как сърцето му отново усилва бесния си ритъм. Евреинът-офицер вече не заплашваше пешката Сиуъл. Тя се намираше на една стъпка по диагонал от Том Рейнолдс. Ако Уили не накараше Том да я вземе, тя можеше да отстрани Рейнолдс на следващия си ход. И след това щеше да е на една крачка по диагонал от Тони Харъд. „Мамка му!“ – помисли си той.

– Пешка на кон шест – изръмжа Уили незабавно. Харъд обърна глава, опитвайки се да разбере как може да стигне оттук дотам, но всъщност Рейнолдс беше този, който се раздвижи, преди още Уили да довърши. Русият питомец пристъпи напред към черното поле и застана наравно с госпожица Сиуъл и с лице към Мария Чен.

Харъд облиза внезапно пресъхналите си устни. Секретарката му не беше в незабавна опасност. Рейнолдс не можеше да я вземе, както си стоят в това положение. „Иисусе! – помисли си той. – А какво става с нас, пешките, когато ни вземат?“

– Пешка на офицер четири – безстрастно заяви Барент. Суансън лекичко избута Кеплър; членът на Островния клуб примига и пристъпи едно поле напред. Милиардерът внезапно започна да изглежда далеч по-малко самотен, отколкото Уили.

– Четирийсети ход, нали така? – попита старецът и пристъпи по диагонал напред към черно поле. – Цар на топ четири, mein Herr!

– Пешка на офицер пет – отвърна Барент и придвижи Кеплър още едно поле напред.

Мъжът в опикания костюм пристъпи колебливо, като положи крак на черната плочка така, сякаш полето редом с милиардера таеше някаква неизвестна опасност. Когато най-сетне се озова изцяло на отреденото

му място, остана в задната част на плочата, втрещен в голия чернокож на два метра от него, на съседния черен диагонал. Лухар се вирише право напред, в Барент.

– Пешка взема пешка – промърмори Уили. Лухар пристъпи крачка напред и надясно, а Джоузеф Кеплър изпищя и се обърна да побегне.

– Не, не, не! – изръмжа Барент намръщено.

Кеплър замръзна наред скок, мускулите му се вцепениха, краката му се изправиха. Той се обърна и застана неподвижен пред напредващия чернокож. Лухар спря на същото черно поле. Само по опулените очи на Кеплър си личеше колко го е страх.

– Благодаря ти, Джоузеф! – каза Барент. – Ти ми служеше добре! – и кимна на Уили.

Янсен Лухар хвана изкривеното лице на Кеплър с две ръце, стисна и го завъртя рязко. Счупването на врата му отекна силно в Голямата зала. Той пририта веднъж и умря, като отново се напика, докато падаше. По жест на Барент хората от охраната се втурнаха напред и извлякоха тялото встрани. Главата му се въртеше свободно.

Лухар стоеше самичък в черното поле, втрещен напред в нищото. Барент се завъртя да го погледне.

Харъд не можеше да повярва, че Уили ще остави милиардера да вземе Лухар. Чернокожият бе сред любимците на стария продуцент от поне четири години и споделяше леглото му поне два пъти седмично. Очевидно Барент имаше същото съмнение, защото вдигна пръст и близо дузина пазачи пристъпиха извън сенките с техните узита, насочени към Уили и питомеца му.

– Хер Бордън? – попита милиардерът и вдигна вежда. – Можем да го наречем реми и да продължим с нормалното състезание. Догодина... кой знае?

Лицето на стареца представляваше безстрастна маска от плът, кацнала върху копринената яка и бялото сако на костюма.

– Името ми е хер генерал Вилхелм фон Борхерт – каза равно. – Играй! Барент се поколеба, след това кимна на пазачите си. Харъд очакваше буен изблик на огън, но те просто се увериха, че имат чиста видимост за стрелба и застинаха в готовност.

– Тъй да бъде – съгласи се домакинът и положи бялата си ръка на черното рамо на Лухар.

По-късно Харъд си помисли, че с неограничен бюджет би могъл да се опита да възпроизведе сцената, която последва после... с помощта на Алберт Уайтлок, както и дузина други техници, специалисти по

хидравликата и кръвоснабдяването; но никога не би успял да докара звука както трябва – нито израженията на лицата на останалите.

Барент положи длан на рамото на чернокожия, съвсем леко – и след секунда плътта на Лухар започна да се гъне и трепери, мускулите му се опънаха дотам, че гърдите му сякаш се канеха да избухнат, плочките на мускулатурата по плоския му корем се бунтуваха като навес на палатка, уловен от бушуващ вятър. Главата на Лухар сякаш се надигаше на внезапен стоманен перископ, вените на врата му се опъваха, извиваха и накрая се скъсаха с ясно доловим режещ звук. Тялото на питомеца на немца се завъртя в хватката на ужасяваща конвулсия – Харъд си представи глината на скулптура, смачквана и сплесквана в хватката на гнева на майстора – но именно очите бяха най-ужасни. Очите на Лухар се обърнаха в гнездата си и сега белтъците сякаш се увеличаваха, докато добиха размера на топки за голф, после на бейзболни топки, а накрая белите им балони просто експлрдираха. Негърът отвори уста, но вместо очаквания писък, по брадичката и гърдите му експлодира фонтан от кръв. Харъд чу звуци, идващи от вътрешността на Лухар – сякаш мускулите в тялото му се късаха като струни на пиано, опънати над допустимата граница.

Барент отстъпи назад, за да опази чисти черния си костюм, бялата риза и лъскавите си лачени обувки.

– Царят взима пешка – каза и нагласи копринената си вратовръзка. Пазачите се приближиха и извлякоха тялото на Лухар. Само едно празно бяло поле разделяше сега Барент и Уили. Правилата на шаха забраняваха и на двама им да влязат в него. Царете не могат да се заплашват едни други.

– Вярвам, че е мой ред – обади се Уили.

– Да, хер Бор... хер генерал фон Борхерт – съгласи се Барент. Генералът кимна, щракна с токове и обяви следващия си ход.

– Не трябваше ли да сме пристигнали вече? – попита Натали Пресън. Наведе се напред да надникне през замазаното предно стъкло.

Дарил Мийкс дъвчеше незапалена пура и сега я прехвърли от едно то угълче на устата си в другото.

– Вятърът е по-лош, отколкото очаквах – рече. – Спокойно. Ще стигнем съвсем скоро. Гледай за празнично осветление от дясната страна, ей там!

Натали се облегна и устоя на нуждата да посегне в чантата си и да пипне колта за трийсети път.

Джаксън се плъзна напред и се опря на облегалката на седалката ѝ.
Каза:

– Все още не разбирам какво прави парче като теб на място като това!

Бе го замислил като клише, като шега, но Натали се обърна към него и изръмжа:

– Виж, аз знам какво правя тук. Какво правиш ти тук, задник такъв?

Сякаш забелязал напрежението ѝ, Джаксън само се ухили бавно и отбеляза с кротък глас:

– „Соул Брикярд“ не се отнася любезно с онези, които идват и се бъркат на братята и сестрите ни, при това на нашата собствена земя, кукло. Сметките рано или късно се плащат!

Натали сви юмрук.

– Това не е просто „някай си“ – каза. – Тези хора са хитри! Джаксън стисна юмука ѝ на свой ред и леко сви пръсти.

– Слушай, кукло, има само три вида хора на тоя свят: хитри копелдарници, хитри черни копелдарници и хитри бели копелдарници. Белите копелдарници са най-лоши, понеже се разпореждат от най-много време! – погледна към пилота. – Присъстващите се изключват, разбира се!

– Разбира се – съгласи се Мийкс. Прехвърли цигарата от единия тъгъл на устата си в другия и посочи предното стъкло с пръст.

– Туй ще да е някоя от наште лампички на хоризонта ей там... – и провери индикатора за скоростта. – Двайсет минути... – добави. – Може би двайс'пет.

Натали освободи ръката си и бръкна в чантичката да напипа колта. Всеки път, когато го докосваше, и се струваше все по-малък и несъществен.

Мийкс нагласи газта и чесната постепенно започна да губи височина.

Саул се насили да обръща внимание на играта, пък било и през воала на болката и умората. Най-много се боеше да не изпадне в безсъзнание или – по невнимание – да накара Уили да използва силите си върху него по-рано от предвиденото. И в двата случая това би вкарало Саул в състояние на сън, а REM-сънят щеше да задейства тайната му бомба...

Но повече от всичко в този момент той копнееше да легне и да заспи продължителен сън без сънища. Вече почти шест месеца не беше спал, без да сънува същите повтарящи се, предварително програмирани видения, и му се струваше, че ако смъртта представлява просто дълбок

и необезпокояван сън, би я приветствал като добър приятел.

Но не, все още не.

След смъртта на Лухар и загубата на единствената приятелска фигура в рамките на пет полета, Полковника – наум Саул му отказваше повишението в чин – бе получил предимството на четирийсет и втория ход да пристъпи още една плочка напред, изстласквайки белия цар на топ пет. Полковника изглеждаше много спокоен независимо от факта, че беше единствената бяла фигура от дясната страна на дъската; на две полета от Суансън, на три от Сътър и на две от самия Барент.

Саул бе единствената бяла фигура, която можеше да се притече на помощ на стария немец и той се насили да се концентрира. Ако следващият ход на Барент уредеше пожертването на офицера на Полковника – Саул – то щеше да се нахвърли върху нациста незабавно. Намираще се на почти седем метра от него. Единствената му надежда беше, че присъствието на магната щеше да блокира стрелбата на поне част от охраната. Все още оставаше нерешен проблемът с Том Рейнолдс, внушителната бяла пешка, застанала на черното поле на метър от Саул. Но дори и ако никой от хората на Барент не реагираше. Полковника щеше да използва Рейнолдс, за да го прегази.

Четирийсет и вторият ход на милиардера го заведе на четвъртото поле на колоната на офицера откъм царя, все още на едно празно поле от Полковника и съседното квадратче на Сътър.

– Офицер на цар три – обяви Полковника и Саул се отърси от полудрямката си и пристъпи бързо, преди старецът да го подкани повторно.

Дори след като се премести, за него беше трудно да визуализира напълно бъркотията от уморени тела и да види стратегически смисъл в нея. Затвори очи и си представи дъската за шах, докато Барент местеше на K5 и пристъпи в полето до него.

Ако Полковника не наредеше на офицера си да се раздвижи незабавно, Барент щеше да го вземе на следващия си ход. Саул стисна здраво очи, насили се да не побегне; припомни си нощта в бараките в Челмно, когато бе готов да се бие и да умре, вместо да го отведат в мрака.

– Офицер на офицер две – нареди Полковника.

Ласки отстъпи надясно, едно поле и диагонална крачка встрани от Барент.

Милиардерът поспря да обмисли хода си. Погледна към съперника си и се усмихна.

– Вярно ли е, хер генерал – попита, – че сте били с Хитлер накрая?

Саул зина. Невероятно нарушение на шахматния етикет беше да говориш с противника си наред играта!

Полковника като че ли нямаше нищо против.

– Ja, бях във Führerbunker през онези последни дни, хер Барент. И какво?

– Ами нищо – промърмори магнатът. – Просто се чудех дали от онези „последни дни“ не произхожда нюхът ви за Gotterdammerung.

Полковника се изписка.

– Фюрерът беше евтин позъор – каза той. – На двайсет и втори април... помня, че беше два дни след рождения му ден... той реши да замине на юг, за да поеме командването на армиите на Шьорнер и Кеселринг, преди Берлин да е паднал. Аз го убедих да остане. На следващия ден избягах от града с лек самолет, използвайки за писта един булевард, който минаваше през разбитата Тиергартен. Ваш ход, хер Барент!

Съперникът му изчака още четирийсет и пет секунди и отстъпи назад по диагонал на собственото си четвърто поле на офицера. Отново стоеше близо до Съгър.

– Цар на офицер четири.

– Офицер на топ четири – нареди Полковника.

Саул премина по диагонал през две черни полета и застана зад стареца. Раната на крака му се отвори, докато прокуцукваше краткото разстояние и той спря, притиснал плата на гашеризона към разреза. Беше толкова близо до Полковника, че можеше да го помирише – смес от смрадта на възрастта, одеколон и лош дъх, толкова сладък и парлив, каквито според него бяха първия и последен миг от отравянето с Циклон-Б.

– Джеймс? – обади се Барент и Джими Уайн Съгър се отърси от транса си и пристъпи едно поле напред, за да застане на четвъртия ред, редом с магната. – Пешка на цар четири – осведоми присъстващите играчът.

Полковника погледна към Саул и отсъстващо му махна към празното поле между Барент и него самия. Ласки незабавно го зае.

– Офицер на кон пет – обяви Полковника на безмълвната зала. Саул се обърна с лице напред, втрещен в безстрастното изражение на агента на име Суансън на две полета пред него, но ясно усещаше присъствието на Барент на по-малко от метър вляво и на Полковника на същото разстояние вдясно. Представи си, че човек би се чувствал така, ако се пъхне в тясната цепнатина между две бесни кобри.

Близостта на Полковника подтикваше Саул да действа сега.

Трябваше само да се обърне и да...

Не. Моментът не беше подходящ.

Той си открадна един поглед вляво. Барент изглежда почти бе изгубил интерес. Взираше се към групичката от четири забравени пешки в далечния ляв край на дъската. Потупа Сътър по широкия врат и промърмори:

– Пешка на цар пет... – и проповедникът пристъпи напред към бялото поле.

Саул незабавно съзря заплахата, която Сътър представляваше за Полковника. „Прехвърлена пешка“, на която е позволено да се придвижи до осмия ред, може да получи способностите на коя да е друга фигура.

Но Сътър бе само на петото поле. Като офицер, Саул контролираше диагонала, който включваше полето на шестия ред. Струваше му се вероятно в следващия момент да бъде призован да „вземе“ проповедника. Колкото и да ненавиждаше дебелия лицемер, в същия миг взе решение, че никога повече няма да позволи на Полковника да го използва за подобно нещо. Нарездане да убие Сътър щеше да означава, че Саул трябва да нападне отдавнашния си противник, все едно дали има шанс за успех или не.

Психиатърът затвори очи и почти потъна в сънен унес. Опомни се трескаво, стискайки ранената си ръка, за да накара болката да го свести. Дясната ръка го сърбеше от рамото надолу, пръстите ѝ едва реагираха, когато се опитваше да ги раздвижи.

Саул се почуди къде ли е Натали. Защо, по дяволите, не бе накарала старицата да се раздвижи? Госпожица Сиуъл стоеше далеч на третия ред в колоната на топа откъм царичката – изоставена статуетка, с поглед, потънал в сенчестите балкони на Голямата зала.

– Офицер на цар три – нареди Полковника.

Насилвайки въздуха в дробовете си, Саул се олюля назад до предишното си място и блокира напредъка на Сътър. Не можеше да нарани противника си, докато черната пешка стоеше на бяло поле. Сътър не можеше да го нарани, докато се гледаха един друг лице в лице.

– Царят мести до офицер три – обяви Барент и пристъпи едно поле назад. Суансън стоеше отляво зад него.

– Белият цар на кон четири – влезе в тона му Полковника. Пристъпи една крачка по-близо до Сътър и Саул.

– И черният дар не трепна – почти игриво се обади Барент. – Цар на К-4.

Премести се напред и по диагонал, за да спре точно зад проповедника. Фигурите се сближаваха за битка.

От две педи разстояние Саул се вираше право в зелените очи на преподобния Джими Уайн Сътър. В тях не видя паника, само изумено питане и всеобхватния копнеж да разбере какво точно става.

Психиатърът усети, че играта навлиза в последните си мигове.

– Цар на кон пет – обяви Полковника и се премести на черното поле на същия ред като Барент.

Милиардерът се поколеба, огледа се и пристъпи на полето отдясно, встрани от противника си.

– Хер генерал, бихте ли искали да прекъснем и да се подкрепим? Минава два и половина сутринта. Можем да възобновим играта след половин час, когато вече сме похапнали!

– Не – отрязва Полковника. – Това е, струва ми се, петдесетият ход... – пристъпи към Барент и се настани в бялото поле, което граничеше с това на Сътър. Свещеникът не се обърна да погледне през лявото си рамо. – Цар на офицер пет – обяви Полковника. Милиардерът отклони очи от взора му.

– Пешка на топ четири – обади се. – Госпожице Фулър, бихте ли... През тялото на жената на далечния ред на топа мина тръпка и главата ѝ се обърна като ръждясал ветропоказател.

– Да?

– Минете едно поле напред, моля – обади се Барент. В гласа му се усещаше леко раздразнение.

– Разбира се, господине – съгласи се госпожица Сиуъл и се нареди да пристъпи напред. – Господин Барент, това не поставя в опасност младата ми дама, нали, сър?

– Не, разбира се, мадам – усмихна се лъчезарно събеседникът ѝ. Госпожица Сиуъл пристъпи напред с босите си стъпала и спря на полето срещу Тони Харъд.

– Благодаря, госпожице Фулър – каза Барент. Полковника скръсти ръце.

– Офицер на офицер две.

Саул отстъпи назад и вдясно. Не разбра този ход. Барент се усмихна широко.

– Пешка на кон четири – каза той незабавно.

Агентът на име Суансън примигна и пристъпи решително две полета напред – това беше първият му ход; единственият момент, когато на една пешка ѝ се разрешава да се премести две полета – и застана на

същия ред като Полковника.

Немецът въздъхна и се обърна да пресрещне тази диверсия.

– Започвате да изпадате в отчаяние, хер Барент – каза и се взря в Суансън. Агентът не направи опит да избяга или да отвърне. Нечия умствена хватка – на Барент или на съперника му – не му позволяваше да прояви и най-слаб порив на воля. Пък и „взимането“ на Полковника не беше толкова драматично като това на милиардера; в първата секунда Суансън стоеше в парадна стойка; в следващата бе мъртъв и проснат на линията, където се срещаха черният и белият квадрат.

– Царят взима пешка – съобщи Полковника. Барент пристъпи една крачка към Харъд.

– Черният цар на офицер пет – заяви.

– Да – съгласи се Полковника. Пристъпи на черното поле, съседно на това на Джими Уайн Сътър. – Белият цар на бял офицер пет...

Саул осъзна, че Полковника се приближава към Сътър, докато Барент си е подпечатал съдбата на Харъд.

– Цар на кон пет – отвърна милиардерът и пристъпи на полето до продуцента.

Саул проследи как Тони Харъд осъзнава, че е станал следващата жертва на Барент. Нещастникът с увисналото лице облиза устни и погледна през рамо, сякаш би могъл да побегне към сенките. Охраната на Барент пристъпи напред.

Ласки отново съсредоточи вниманието си върху Джими Уайн Сътър. Евангелистът имаше само няколко секунди живот; неизбежно беше следващият ход на Полковника да приключи по друг начин, освен с взимане на безполезната пешка.

– Царят взима пешка – потвърди Вилхелм фон Борхерт, като пристъпи напред на бялото поле на Сътър.

– Само секунда! – изплака проповедникът. – Само едничка. Искам да кажа нещо на евреина!

Уили поклати глава отвратно, но Барент се обади:

– Дайте му секундата, хер генерал!

– Бързо – отрязва Полковника, очевидно нетърпелив да приключи играта.

Сътър бръкна за кърпичката си, не я намери и обърса потта от горната си устна с опакото на ръката си. Погледна право към Саул и гласът му бе нисък и твърд, за разлика от модулирания рев, който използваше за телевизионните си проповеди.

– Из „Книга на Мъдростта“ – каза простишко. – Стих двайсет и

четвърти:

... Но душите на непорочните са в ръцете на Бога,
и никакво мъчение не ще ги нивга поразни.
В очите на глупците те умират, сякаш
отходът им прилича на нещастие,
те ни напускат и изчезват от земята;
но те почиват в мир.
И ако смъртните ще да съзират наказание,
надеждите им са пропити от безсмъртие,
страданията им са кратки, благополучието – вечно...
На изпитание подлага Бог чедата си
и да докажат, че достойни са да бъдат редом с Него:
той ги изпитва като златото в топилнята,
и ги приема като всесъжение.
Когато за пришествието Му настъпи миг,
те ще просветнат – като искри в стърнище ще да бъдат.
Онези, що вярват в Него, ще пребъдат с истината,
онези, що верни са, ще да пребъдат с Него,
че милост и блага очакват тез, що Той избира...⁴⁴

– Това ли е всичко, братко Джеймс? – попита Полковника с леко насмешлив глас.

– Да – кимна Сътър.

– Царят взима пешка – повтори Уили. – Хер Барент, уморен съм. Нека хората ви се погрижат за това!

По даден от милиардера знак, един от пазачите се приближи откъм сенките, опря узито си в основата на черепа на Сътър и го застреля с един куршум в главата.

– Ваш ход – каза Полковника на Барент, докато пазачите отнасяха трупа.

Саул и Полковника стояха сами точно в средата на дъската. Барент чакаше с орляка си пешки, втречен в Тони Харъд. Погледна отново към съперника си и попита:

– Бихте ли приели реми, ако то е просто реми? Склонен съм да се споразумея за разширяването на играта.

– Nein – отвърна Уили. – Играй!

44. Поради съществуващи значителни разлики в текстовете и смисъла, тук е даден превод на стиховете от оригиналното английско издание, както са цитирани от автора. – Бел. прев.

К. Арнолд Барент пристъпи напред и протегна ръце към рамото на Тони Харъд.

– Не! Изчакай само минутка, една шибана секунда! – изпищя жертвата му. Отстъпи максимално назад, без да напуска бялото поле. Двама от охраната застанаха и от двете му страни, за да имат чиста видимост за изстрел.

– Късно е, Тони – въздъхна Барент. – Бъди добро момче!

– Auf Wiedersehn, Тони! – обади се и Уили.

– Чакай! – извика пак продуцентът. – Нали казахте, че мога да се сменя? Обещахте ми! – гласът му се бе извисил до пронизително скимтене.

– За какво става дума? – попита раздражен милиардерът. Устата на Харъд увисна отворена, докато се бореше да си поеме дъх. Посочи към Уили.

– Ти обеща. Каза, че мога да си сменя мястото с нея! – и врътна глава в посока на Мария Чен, без да сваля очи от протегнатата ръка на царя до себе си. – Господин Барент те чу! Каза, че нямало проблем!

Изречението на Уили премина от раздражение в лека ирония.

– Прав е, хер Барент. Споразумяхме се, че може да се сменят! Барент обаче беше Ядосан.

– Глупости! Той спомена за размяна с нея, ако момичето бъде заплашено! Това е абсурдно!

– Ама ти обеща! – изскимтя Харъд. Потри ръце и ги протегна към Полковника, сякаш се молеше за застъпничество. – Уили, кажи му! И двамата обещахте, че мога да се сменя когато поискам! Кажи му, Уили! Моля те. Кажи му!

Неговият цар сви нехайно рамене.

– От вас зависи, хер Барент!

Магнатът въздъхна и погледна часовника си.

– Да оставим дамата да реши. Госпожице Чен?

Мария Чен гледеше настойчиво Тони Харъд. Саул не успя да разчете изражението в тъмните ѝ очи.

Продуцентът се присви, погледна към нея и бързо отклони очи.

– Госпожице Чен? – повтори Барент.

– Да – прошепна Мария Чен.

– Какво? Не ви чувам!

– Да – повтори тя.

Харъд се отпусна.

– Според мен е чиста загуба! – промърмори Полковника. –

Позицията ви е безопасна, Freunlein! Както и да завърши играта, пешката ви няма да пострада. Според мен е срамота да си сменяте местата с тази безполезна кучешка фъшкия!

Мария Чен не отговори. Вдигнала високо глава, без да поглежда Харъд, докато си сменяха местата, тя тръгна към тъмното му поле. Високите ѝ токчета тракаха по плочките. Когато се обърна, евраозиатката се усмихна на госпожица Сиуъл и погледна доскорощния си работодател.

– Готова съм – каза. Тони не посмя да посрещне погледа ѝ.

К. Арнолд Барент въздъхна и погали гарвановата ѝ коса с леко докосване на пръстите си.

– Много си красива! – каза. Стъпи на полето ѝ. – Царят взима пешка! Вратът на Мария Чен се изви назад и устата ѝ се отвори невероятно широко. Чуха се сухи, пукащи звуци, докато тя неуспешно се опитваше да си поеме дъх. Падна по гръб, пръстите ѝ се впиваха в плътта на собственото ѝ гърло. Ужасните звуци и блъскането продължиха поне минута.

Докато отнасяха тялото, Саул се опита да анализира какво правят Полковника и Барент. Реши, че те не демонстрират никакво ново свойство на Способността си, а просто използват съществуващите си сили в брутална демонстрация на власт, като взимат контрола над придобитите рефлексии и автономната нервна система на дадения човек и надмогват основното биологично програмиране. Беше видимо изтощително и за двамата им, но процесът вероятно си оставаше все същият: внезапна поява на тета-ритъм у жертвата, последвана от налагане на изкуствен REM сън и загуба на контрол. Саул бе готов да си заложим живота, че е така.

– Цар на царица пет – каза Полковника и се приближи до Барент.

– Цар на кон четири – отвърна той, като се премести едно поле по диагонал.

Психиатърът се опита да види по какъв начин магнатът би могъл да спаси положението. Не видя изход. Госпожица Сиуъл – черната пешка на Барент на колоната на топа – можеше да тръгне напред, но нямаше шанс да стигне до осмия ред, поне докато Полковника владееше офицера. Пешката Харъд бе блокирана от Том Рейнолдс и беше безполезна.

Саул надникна късогледо към застаналия на няколко метра от него Харъд. Той зяпаше в пода, очевидно в неведение, че играта около него бързо се приближава към завършека си.

Полковника използваше Саул с пълна сила – своя офицер – и можеше да прегради пътя на черния цар при желание. Психиатърът не

виждаше как Барент може да се измъкне.

– Цар на царица шест – заяви Полковника, като стъпи на черната плочка на същия ред като Рейнолдс. Само едно черно поле разделяше Уили и Барент по диагонала. Полковника си играеше с милиардера.

Магнатът се ухили и вдигна три пръста в подигравателно козируване.

– Предавам се, хер генерал.

– Ich bin der Meister – осведоми го съперникът му.

– Така си е – съгласи се магнатът. – Защо не? – пресече двуметровото разстояние помежду им и си стиснаха ръцете. Барент огледа Голямата зала. Заяви: – Късно е, а и загубих интерес към купона. Ще се свържа с вас утре по повод подробностите около следващото ни състезание.

– Ще летя за вкъщи тази нощ – уточни Полковника.

– Добре.

– Нали не сте забравили – допълни германецът, – че съм оставил писма и инструкции при определени приятели в Европа, по повод световните ви империи? Предпазни мерки, тъй да се каже, гаранция за безопасното ми завръщане в Мюнхен.

– Да, да – отвърна Барент раздражено. – Не съм забравил. Самолетът ви е готов за излитане и ще се свържа с вас по обичайните ни канали.

– Sehr gut – заяви Полковника.

Милиардерът погледна към почти опразнената дъска.

– Беше точно както предсказахте преди месеци – заяви. – Много стимулираща вечер!

– Ja.

Стъпките на Барент отекваха, докато той се насочваше решително към френските прозорци. Цяла редица от охраната го обкръжи, докато другите се придвижваха отвън.

– Искате ли да се погрижа за доктор Ласки? – попита той любезно. Полковника се обърна и погледна към Саул, сякаш го беше забравил. След малко процеди:

– Оставете го!

– Ами нашият герой на вечерта? – полюбопитства Барент, като махна към Харъд. Продуцентът седеше на бялото си поле, стиснал главата си в ръце.

– аз ще се оправя с Тони – заяви германецът.

– А жената? – попита милиардерът, като кимна към госпожица Си-уъл. Полковника си прочисти гърлото.

– Да се оправим със скъпата ми приятелка Мелани Фулър ще бъде първата ни задача, когато пристъпим към действие утре – съгласи се той. – Трябва да покажем нужното уважение... – потри носа си. – Тази я убий сега!

Барент кимна. Един от агентите му излезе напред и изстреля къс откос от автомата си. Изстрелите удариха госпожица Сиуъл в гърдите и корема и я завъртяха назад, сякаш гигантска ръка я бе помела от дъската. Тя се плъзна по хлъзгавия под и спря с широко отворени крака и единствената ѝ дреха се свлече от тялото ѝ.

– Danke – обади се Полковника.

– Bitte sehr – отвърна Барент. – Gute Nacht, Meister! Полковника кимна. Милиардерът и антуражът му излязоха. Малко по-късно хеликоптерът излетя и се понесе над морето към очакващата го яхта.

Голямата зала остана празна, с изключение на Рейнолдс, отпуснатото тяло на Тони Харъд, трупове на убитите в последния момент, Полковника и Саул.

– Тъй значи – каза немецът, като пхна ръце в джобовете си и се втренчи почти съжалително в Саул от пет метра разстояние. – Време е да си кажем лека нощ, малка пешке!

72 Мелани

Бе очевидно, че К. Арнолд Барент не е джентълменът, за каквото го бях сметнала отначало.

Бях заета с други дела в Чарлстън и когато той уби бедната госпожица Сиуъл, за мен това беше като шок, меко казано. Никога не е приятно да се забиват куршуми в плътта ти, все едно колко потиснато е усещането, пък и заради временното отклонение на вниманието ми преживяването беше двойно по-изненадващо и неприятно. Госпожица Сиуъл бе простовата и доста вулгарна, преди да стане моя питомка, и реакциите ѝ бяха доста освободени от онази желана изтънченост, но тя беше лоялен и полезен член на новото ми семейство и заслужаваше по-достойна смърт.

Госпожица Сиуъл спря да функционира секунди след като я застреля човекът на Барент – по предложение на Уили, както забелязах за мое съжаление – но тези няколко мига ми дадоха време да прехвърля съзнателния контрол върху онзи от охраната, когото бях оставила близо до

офисите на администрацията в подземния комплекс.

Пазачът носеше някакъв сложен картечен пистолет. Нямах представа как се действа с това абсурдно оръжие, но той знаеше. Позволих на рефлексите му да поемат контрола, докато изпълняваше моите нареждания.

Петима пазачи, които не бяха на смяна, седяха около дълга маса и пиеха кафе. Моят нов питомец стреля на кратки откоси, като събори трима от столовете им и рани четвъртия, докато той скачаше към собственото си оръжие, оставено на един плот наблизо. Петият избяга. Моят пазач обиколи масата, като прекрачваше телата, за да се добере до ранения, който вяло се опитваше да се свре в ъгъла – и го гръмна два пъти. Някъде над нас алармата нададе зловещ вой, наподобявящ виенето на банши, които изпълни лабиринта от тунели.

Моят пазач тръгна към главния изход, зави зад ъгъла и незабавно бе застрелян от брадат пазач, на вид – мексиканец. Прехвърлих контрола в мексиканеца и го накарах да изтича по циментовата рампа. Един джип с трима души спря горе, офицерът отзад крещеше въпроси на моя мексиканец. Застрелях нахалника в лявото око, прескочих в ефрейтора зад волана и от гледната точка на мексиканеца проследих как джипът ускорява право в електрифицираната ограда. Двамата на предните седалки излетяха над капака и се удариха в жиците, докато джипът се преобръщаше два пъти в дъжд от искри и задейства една пехотна мина, разположена зад оградата.

Докато моят мексиканец вървеше бавно по павираната пътека през зоната, аз прескочих в млад лейтенант, който бързаше натам с деветима души. И двамата ми нови питомци се разсмяха при вида на израженията на пазачите, когато лейтенантът обърна оръжието си към тях.

Друга група се връщаше от север с трима от сурогатите, които бяха освободени след бягството на Янсен Лухар. Накарах мексиканеца да хвърли фосфорна граната в тяхна посока. Голите тела се очертах на фона на огъня и се затичаха с писъци в мрака. Изстрели трещяха навсякъде наоколо, докато малки групички паникьосани мъже се стреляха едни други. Две патрулни лодки се приближиха към брега да проверят какво става, така че накарах младия лейтенант да изтича да ги приветства.

Бих предпочела да следя събитията, които ставаха по това време в Имението, но госпожица Сиуъл беше единствената ми свързка там. Нейтралните на Барент се намираха извън обхвата ми, а единственият оцелял играч в Голямата зала, когото бих могла да използвам, беше еврейният – имах обаче чувството, че нещо при него не е наред. Плюс това той

беше собственост на Нина, а не исках да се забърквам с нея в момента.

Единствената друга връзка, която поддържах междуременно, не беше на острова. Бе почти заглъхнала. По време на натоварените сблъсъци в Чарлстън преди това почти бях изгубила досег с този тип. Само многобройните часове дресировка на разстояние ми позволиха да възстановя връзката с него.

Смятах Нина за пълна откачалка, когато негърката ѝ завлече Джъстин в парка с изглед към реката и Военния док и ние ден след ден се вирахме през глупавия бинокъл, за да мернем нужния човек. Както се оказа, бяха необходими четири сеанса, преди да осъществя първите, колебливи контакти. Негърката на Нина ме караше да упражнявам повече внимание от всеки друг път... сякаш Нина можеше да ме научи на внимание и предпазливост!

Източник на известна гордост за мен беше фактът, че съм запазила контакта толкова седмици наред, без обектът да усети дори смътно, че е него се случва нещо нередно или пък колегите му да доловят промяната.

Беше невероятно какво може да научи човек – техническите подробности и жаргона, който да се усвои – когато просто пасивно наблюдаваш през нечий поглед.

До момента, в който госпожица Сиуъл бе застреляна, няхах намерение да използвам този източник при все заплахите и униженията на Нина.

Но положението се беше променило.

Събудих мъжа на име Малъри, накарах го да стане от койката си и го преведох по късия коридор и нагоре по стълбата към зала, осветена от червени лампи.

– Сър! – обади се онзи на име Лиланд. Спомних си, че наричат Лиланд О.К. – „нула-кръстче“⁴⁵. Спомних си и самотните игри на кръстчета и нулички, които играех със себе си като дете, размествайки X-чета и O-та.

– Много добре, господин Лиланд – заяви Малъри дрезгаво по моя команда. – Продължавайте в този дух! Ще бъда в БИЦ-а.

Изведох го през вратата и обратно по стълбата, преди някой от хората там да види как изражението му се променя. Радвах се, че в осветения в червено коридор няма никой друг, който да съзре гримасата на Малъри, докато минаваше оттам. Сигурна бях, че всеки нормален човек

45. На английски прякорът на Лиланд е XO, което може да се тълкува и като названието на споменатата по-нататък игра, но се явява и съкращение от x-officer (cross-officer), което пък е жаргонно название за „офицер-координатор“ – Бел. прев.

щеше да се притесни, ако види зловещата му усмивка, изтегляща устните на мъжа толкова назад, че да се видят чак мъдреците му.

73

Остров Долман, вторник, 16-и юни 1981 г.

– Дръжте се! – каза Мийкс. – Дойде време за забавление!

Незначителната кутия на таблото на чесната избибипка и той незабавно вкара самолета в стръмно спускане, като го изравни на по-малко от метър над породените от вятъра вълни. Натали стисна ръба на седалката, докато самолетът се носеше към тъмния силует на острова на десетина километра пред тях.

– Какво става? – попита Джаксън, като махна към кутията, която беше спряла да бръмчи и писука.

– А, това е бръмчилка – обясни пилотът. – Проверява за радарно проследяване. Или сега сме прекалено ниско, или успях да намърдам острова между нас и радара.

– Те знаят ли, че идваме? – попита Натали. Трудно ѝ беше да говори спокойно, докато слабо фосфоресциращата вода се носеше под тях с над двеста километра в час. Знаеше, че и най-леката манипулация на Мийкс ще потопа колесника във върховете на вълните, които ѝ се струваха само на сантиметри под тях. Тя се пребори с желанието да вдигне крака във въздуха.

– Сигурно знаят, че сме тук някъде – съгласи се Мийкс. – Но ни бях сложил на доста източен курс, при който да изглежда, че ще подминем острова на десетина-дванайсет километра северно. Доколкото ги касае, тъкмо изчезнахме от екрана им. В момента приближаваме от североизток, а според мен ще следят по-внимателно заходите от запад.

– Виж! – извика Натали. Зелената светлинка на кея се виждаше ясно и зад нея гореше огън. Тя се обърна към Джаксън. – Може би е Мелани! – рече възбудено. – Може би е започнала!

Мийкс ги погледна.

– Чух, че си палели клади в големия амфитеатър тук – отвърна. – Вероятно се разиграва някакво представление!

Натали погледна часовника си.

– В три сутринта? – попита скептично. Пилотът сви рамене.

– Можем ли да минем над острова? – притисна го Натали. – Искам да видя Имението, преди да кацнем!

– Ъ-ъ – отвърна Мийкс. – Прекалено е рисковано. Ще заобиколим от източната страна и ще се върнем по южния бряг, както първия път.

Тя кимна. Огънят вече не се виждаше, кеят също бе изчезнал от ползрението им, а от онова, което различаваха, можеше да се съди само, че островът е необитаем – поне при полета им по източния бряг. Мийкс влезе на още стотина метра навътре в морето и набра височина, докато заобикаляха скалите от югоизточния край.

– Исусе Христе! – изкрещя внезапно и тримата се наведоха наляво, за да виждат по-добре, дори и когато той стръмно наклони чесната надясно и избяга в относителната безопасност над морето.

На юг океанът сияеше от отразена светлина, докато нарастваща гъба от огън се устремяваше в небето, като същевременно извити дъги от жълто и зелено се протягаха към самата чесна. Когато се изравниха на метър и нещо над приборя, Натали проследи два ярки пламъка да се запалват на кораба, чийто силует очертаваха пламъците от юг, и да стават по-ярки, докато скачаха към самолета им. Единият удари морето и изгасна, но вторият премина покрай тях и се заби в скалите на стотина метра отзад. Експлозията вдигна чесната на два метра, както хубава вълна вдига сърф, и я стовари тежко върху черната повърхност на водата. Мийкс се пребори с управлението, издърпа ръчката изцяло назад и я пусна с вик, който прозвуча малко като боен зов.

Натали притисна буза към прозореца, за да погледа как огнената топка зад тях се разпада на стотици по-малки пламъчета, когато част от скалата се сринва в морето. Тя бързо завъртя глава наляво, навреме за да види още три светлинни проблясъка на борда на кораба, откъдето още ракети се насочиха към тях.

– Света майко! – прошепна Джаксън.

– Дръжте се, хлапета! – изрева Мийкс и наклони самолета толкова стръмно надясно, че Натали видя палмовите клони да минават на няма и десет метра под прозореца ѝ.

Е, засега се държеше – и още как!

К. Арнолд Барент се чувстваше облекчен, че се е измъкнал от Имението и се носи във въздуха. Турбините на служебния хеликоптер ревяха, перките смениха скоростта си и Доналд, пилотът му, ги издигна над короните на дърветата и блясъка на прожекторите на поляната. От лявата им страна един по-голям и по-стар хеликоптер – „Бел НУ – Ирокез

Хюи“ – натовари деветимата от Специалния охранителен отряд на Барент – без Суансън – а отляво се издигаше елегантният и смъртоносен корпус на единствения в света боен хеликоптер „Кобра“, явяващ се частна собственост. Тежковъоръжната Кобра осигуряваше въздушното им прикритие и щеше да остане на пост, докато яхтата, „Антоанет“ се отдаде в открито море.

Барент се отпусна в добре подплатеното кожено кресло и въздъхна. Представлението с Уили му бе изглеждало съвсем безопасно, а Неутралните му стрелци стояха на пост на балкона и в залата, но въпреки това се чувстваше облекчен, че се маха. Започна да оправя вратовръзката си и с изумление забеляза, че ръката му трепери.

– Кацаме, сър – обади се Доналд. Бяха обиколили „Антоанет“ веднъж и сега се носеха плавно към приповдигнатата хеликоптерна платформа на носа. Барент с удоволствие констатира, че морето се успокоява, а еднометровите вълни не представляваха проблем за ефикасните стабилизатори на яхтата.

Той беше обмислил възможността да не допусне Уили да си тръгне от острова, но заплахата, която представляваха старите европейски връзки на дъртия, му се струваше непропорционално голяма. По определен начин Барент се радваше, че предварителните игри са приключили – старите пречки са премахнати – и независимо от възникналите затруднения предвкушваше разширеното състезание, което старият нацист му бе предложил още преди месеци. Милиардерът беше сигурен, че може да се споразумее със стареца за условията на нещо много задоволително, но не толкова екстремно: Средния Изток, например, или може би държавица-две в Африка. Щеше да е първият път, когато игрите се прехвърлят в международен мащаб.

Но страницата в Чарлстън не беше човек, с когото може да се постигне споразумение. Барент си отбеляза наум да накара Суансън да уреди терминирането ѝ на сутринта и след това се усмихна на собствената си разсеяност. Беше уморен. Е, като не е Суансън, тогава ще е новият асистент-директор, Де Прайст, а ако не той, разполаше с още безброй други.

– Слизаме, сър! – обади се пилотът.

– Благодаря, Доналд! Моля те, свържи се с капитан Шайърс и го уведоми, че ще мина през рубката, преди да се прибера. Можем да тръгнем веднага, щом хеликоптерът бъде прикрепен!

Барент действително извървя двестата метра до рубката, придружен от четирима членове на Специалния си отряд в обичайната

формация. Другият хеликоптер бе свалил първо тях. Втора в списъка на любимите му превозни средства след специално приспособения му „Бонинг“-747, „Антоанет“ беше най-сигурното убежище на Барент. Управявана от подбран екипаж само от двацет и трима специално дресирани Неутрални и неговата охрана, яхтата бе дори по-добра от острова – маневрена, много добре въоръжена, обградена от бързи патрулни катери, когато беше близо до земя като тази вечер – и частна.

Капитанът и двамата офицери в рубката кимнаха с уважение, когато Барент влезе.

– Курсът е към Бермудите, сър – докладва капитан Шайърс. – Ще потеглим веднага щом приберем Кобрата и я покрием с водонепроницаемия калъф!

– Много добре – кимна милиардерът. – Охраната на острова докладва ли за излитането на самолета на господин Бордън?

– Не още, сър!

– Моля, уведомете ме веднага щом самолетът излети, ако обичате, Джордан.

– Да, сър.

Вторият помощник се покашля и се обърна към капитана:

– Сър, радарът показва голям кораб, който завива зад югоизточния край. Позиция едно-шест-девет, сър. Разстояние – осем километра и приближава.

– Приближава? – намръщи се капитан Шайърс. – Какво казват от Пост едно?

– Пост едно не отговаря на повикванията, сър. Стенли докладва, че контактът сега е седем-точка-едно километра и се движи с двацет и пет възела.

– Двацет и пет възела?! – преповтори капитанът. Взе голям бинокъл за нощно виждане и се присъедини към първия си помощник при прозорците вдясно на борда. Мекото червено сияние на панела на компютъризираната, автоматизирана рубка, не подобряваше нощното виждане.

– Идентификация незабавно! – изръмжа Барент.

– Имаме я, сър – отвърна Шайърс. – Това е „Едуардс“.

В гласа му прозвуча облекчение. „Ричард С. Едуардс“ беше разрушител от клас „форест Шърман“ и до време на седмицата на летния лагер провеждаше „учения“ близо до остров Долман. Линдън Бейнс Джонсън бе първият президент, дал му „назаем“ „Едуардс“, и оттогава насам всички на този пост следваха обичая.

– И за какъв дявол се връща „Едуардс“? – поиска да знае Барент. Изобщо не чувстваше облекчение. – Смяташе се, че е напуснал тези води още преди дни! Свържете се незабавно с капитана по радиото!

– Обхват пет-точка-две километра – съобщи му вторият офицер. – Радиопрофилът потвърждава, че това е „Едуардс“. Няма отговор на радиоповикванията, сър. Ще минем ли на семафор?

Барент се приближи до прозореца като насън. Не виждаше нищо друго, освен мрак зад стъклото.

– Спира приближаването на четири километра, капитане – обади се вторият офицер. – Открива стрелба. Няма отговор на повикването ни.

– Може би капитан Малъри е решил, че има проблем – предположи капитан Шайърс.

Барент се отърси от полусънното си състояние.

– Разкарай ни оттук! – изпищя. – Кажи на Кобрата да го атакува! Кажи на Доналд да приготви хеликоптера, излитам. Побързай, мътните те взели, Шайърс!

Докато тримата офицери го зяпаха, Барент изтича през вратата, разпръсквайки очакващата го охрана, и изгърча надолу по стълбите от рубката към главната палуба. На едно от стъпалата изгуби лачената си обувка, но не се спря да я прибере. Когато приближи осветената хеликоптерна площадка, той се препъна в едно навито въже и си скъса блейзъра, докато се търкаляше по палубата. Стана и се затича отново, преди задъханите му охранители да успеят да го догонят.

– Доналд, проклет да си! – изкрещя Барент. Пилотът и двама от екипажа бяха откачили осигурителните въжета, които бяха вързали току-що, и сега се бореха със закрепването на перките.

Кобрата, въоръжена с миниоръдия и две топлинно-насочващи торпеда, изрева на десетина метра над „Антоанет“, като се намести между яхтата и доскорощния ѝ защитник. Морето временно се освети от проблясъци, които напомниха на Барент за игривите светулки в края на гората, които бе наблюдавал като дете в Кънектикът. Видя очерганията на разрушителя за пръв път и Кобрата експлодира наред въздуха. Едно от торпедата ѝ се запали и очерта безцелна криволица от дим по нощното небе, преди да плясне безвредно в океана.

Барент обърна гръб на хеликоптера и се помъкна към перилата на десния борд. Видя проблясъците на четирийсет и пет инчово оръдие, част от секундата преди да чуе трясъка и да се посипе дъждът от снаряди.

Първият изстрел пропусна „Антоанет“ с десетина метра, като

разлюля кораба с шоковата си вълна и хвърли достатъчно вода по кърмата, че да събори Доналд и трима от охраната. Проблясъкът на втория изстрел засия още преди водата да спре да се сипе.

Барент широко разтвори крака и стисна перилата с такава сила, че стоманеното въже се връза в дланите му.

– Проклет да си, Уили! – изсъска през стиснатите си зъби. Вторият изстрел, коригиран по радар и навеждан от радар, удари кърмата на „Антоанет“ на двайсет метра от мястото, където стоеше милиардерът. Проби две палуби и експлодира в машинното отделение, където се намираха и двата основни резервоара с дизелово гориво.

Огненото кълбо погълна половината „Антоанет“ и се покачи на сто метра височина, преди да се свие в себе си и да започне да гасне.

– Мишената е разрушена, сър – докладва офицер-координаторът Лиланд от рубката.

В Бойния информационен център на „Ричард С. Едуардс“, капитан Джеймс Дж. Малъри от военноморските сили на САЩ вдигна вътрешния телефон.

– Прекрасно, О.К. – заяви, – а сега ни обърни, така че SPS-10 да покрие и бреговете ни мишени!

Антиподводничарските и артилерийски офицери се втренчиха в капитана си. Намираха се в общата каюткомпания от четири часа, а по бойните си позиции – от четирийсет и пет минути. Капитанът бе казал, че това е национална тревога, топ-секретно. Стигаше им само да се взрат в бледото, безжизнено лице на началника си, за да разберат, че наистина се случва нещо ужасно. Бяха сигурни в едно; ако случващото се тази нощ е грешка, с кариерата на Стареца бе свършено.

– Да спрем и да претърсим за оцелели, сър? – разнесе се гласът на О.К.

– Отрицателно – отвърна Малъри. – Ще покрием мишени Б-3 и Б-4 и ще открием стрелба.

– Сър! – извика офицерът по военновъздушна защита, присвит над своя радарен екран SPS-40. – Току-що се появи самолет! Разстояние: три-точка-четири километра. Паралелен курс, сър. Скорост – осем възела.

– Подготви Териерите; Скип – нареди Малъри. По принцип „Едуардс“ носеше само 20-милиметрови оръдия „Фаланкс“, предназначени за въздушна отбрана, но за тази лятно-лагерна операция бе снабдени с четири „Териер/Стандарт-EP“ ракети земя-въздух, качени в масивните си

гнезда ASROC. Екипажът се бе цупил пет седмици, понеже Териерите узурпираха единственото достатъчно голямо и равно пространство за състезанията им по фризби. Един от Териерите вече бе използван за разрушаването на хеликоптера преди три минути.

– Цивилен самолет е, сър – обади се радарният офицер. – Едномоторен. Вероятно е чесна.

– Изстреляйте териерите – нареди капитан Малъри.

От претъпкания Боен център офицерите чуха изстрелването на две ракети, прещракването на зареждането и изстрелването на третата ракета, след което презареждачката щракна на празно.

– Мамка му! – обади се офицерът на стрелковия контрол. – Извинете ме, капитане! Мишената слезе под нивото на скалите и Птица едно я изгуби. Птица две се удари в скалите. Птица три удари нещо, сър.

– Мишената на екрана ли е? – попита Малъри. Очите му бяха оцъклени като на слепец.

– Не, сър.

– Много добре – кимна капитанът. – Артилерия?

– Да, сър?

– Огън от двете оръдия, когато бъде потвърдена самолетната писта.

След пет залпа обърнете огъня към структурата на име Имението.

– Ай-ай, сър⁴⁶.

– Ще бъда в кабината си – допълни Малъри.

Всички офицери до един се втреничиха в празната врата, когато капитанът излезе. После офицерът от стрелковия контрол обяви:

– Мишена Б-3 покрита!

Те отложиха въпросите си за после и си свършиха работата. Десет минути по-късно, точно когато координационен офицер Лйланд бе готов да почука на вратата му, откъм кабината на капитана се разнесе трясъкът от един-единствен изстрел.

Натали досега не бе летяла между дърветата, фактът, че нощта е безлунна, не правеше изживяването по-забавно. Черните съсиреци листак ги връхлитаха и после падаха под тях, когато Мийкс издърпа чесната над поредната редица дървета и се гмурна към следващата полянка. Дори в тъмното Натали различаваше хижи, пътеки, плувен басейн и празния амфитеатър, които се стрелкаха пред самолета, за да се изгубят после зад гърба им.

46. Ауе, ауе – потвърдителен сигнал „приемам, разбрано“. – Бел. прев.

Какъвто и умствен радар да използваше Мийкс, очевидно беше по-добър от механичните сензори в третата ракета; тя улучи един дъб и се взриви в невероятен дъжд от трески и клони.

Пилотът зави надясно над голата ивица на охранителната зона. Отдолу се виждаха огънове, поне две коли пушеха и в гората се мяркаха проблясъпи от стрелящи дула. На километър и нещо южно от тях, по единствената самолетна писта се посипаха заряди.

– Уау! – възкликна Джаксън, когато се взривиха цистерните с гориво близо до хангара.

Прелетяха над северния кей и се насочиха към морето.

– Трябва да се върнем – обади се Натали. Пъхна ръка в сламената торба и напипа с пръст предпазителя на колта.

– Посочи ми поне една разумна причина – отвърна Мийкс, като вдигна самолета на безопасните пет метра над океана.

Натали извади ръката си от торбата – празна.

– Моля те! – каза настоятелно.

Пилотът я погледна и вдигна вежда към Джаксън.

– Е, какво пък, мамка му! – рече. Чесната се наклони стръмно надясно и се понесе в плавен завои, докато примигващата зелена светлинка на кея се озова право пред тях.

74

Остров Долман, вторник, 16-и юни 1981 г.

В тишината, последвала напускането на хеликоптера на Барент, Полковника остана изправен с ръце в джобовете.

– Така – обърна се той към Саул. – Време е да си кажем лека нощ, малка пешке!

– Мислех, че вече съм станал офицер! – обади се Ласки. Полковника се изкиска и се приближи до креслото с висока облегалка, което бе заемал допреди малко Барент.

– Веднъж пешка – завинаги пешка – уточни и се настани на седалката с грацията на крал, който се намърдва на трона ся. Погледна към Рейнолдс и високият мъж дойде да застане до стола му.

Саул не сваляше поглед от Полковника, но с ъгълчето на окото си видя Тони Харъд да изпълзява в сенките и да вдига главата на мъртвата

си секретарка в скута си. Продуцентът надаваше мъчителни, мяукащи хлипания.

– Много продуктивен ден, пеш? – попита Полковника. Саул не отговори.

– Хер Барент каза, че си убил поне трима от хората му тази нощ – допълни немецът и се усмихна леко. – Как се чувства убиецът, еврейче?

Саул премери разстоянието помежду им. Шест полета и, още два метра или някъде там. Близо десет метра. Дузина крачки.

– Те бяха невинни хора – допълни Полковника. – Платена наемна охрана. Без съмнение са оставили жени и семейства. Това притеснява ли те, еврейче?

– Не – отвърна психиатърът. Полковника вдигна вежда:

– Така ли? Значи разбираш необходимостта да се отнемат невинни животи, когато се налага? *Sehr gut!* Боях се, че ще идеш в гроба, преизпълнен със същата болезнена сантименталност, която усетих, когато се срещнахме за пръв път, Пешке. Това е значително подобрение. Както и мелезашката ти нация, Израел, ти си се научил че е нужно да колиш невинните, когато оцеляването ти зависи от това! Представи си само как тази нужда притиска мен, моя малка пешке. Хората, родени с моята Способност, са редки, може би не повече от един на неколкостотин милиона – дузина във всяко човешко поколение. В миналото расата ми е била преследвана и са се бояли от нея. Щом другите съзирали превъзходството ни, започвали да ни наричат вещици или демони и безумните тълпя са ни убивали. Подрязвахме крилата си, когато се научихме да крием яркото сияние на различието ни. Ако оцелеем сред страхливите стада, падаме плячка на малцината други със същата сила. Проблемът да се родиш акула сред стадата риба-тон е, че когато се срещнем с останалите акули, нямаме друг избор, освен да защитаваме територията си за хранене, а? И аз – като теб – съм първият и последният оцелял. Ние с теб си приличаме много повече, отколкото искаме да признаем, а, пешке?

– Не – възрази Саул.

– Не?

– Не – потвърди той. – Аз съм цивилизовано човешко същество, а ти си акула – безумна, аморална, плюскаща боклуци машина за убиване, яздика на еволюцията, пригодна само да дъвче и поглъща.

– Опитваш се да ме провокираш! – изсумтя Полковника. – Боиш се, че ще отложи края ти. Не бой се, Пешке. Ще бъда бърз. И ще е скоро!

Саул си пое дълбоко дъх, като се опита да се пребори с физическата слабост, която заплашваше да го свали на колене. Раните му още

кървяха, но болката бе избледняла до нарастващо вцепенение, което той сметна за хиляди пъти по-заплашително. Знаеше, че му остават само няколко минути за действие.

Полковника обаче не беше приключил тирадата си.

– Също като Израел ти приказващ за морал, докато се държиш до-сущ като Гестапо. Цялото насилие идва от един източник, Пешке: нуждата за власт. Властта е единствената истинска етика, еврейче, единственият безсмъртен Бог, и апетитът за насилие е единственото й оръжие.

– Не – отвърна Саул. – Ти си безнадеждна и патетична твар, която никога няма да разбере човешкия морал и нуждата от любов, която се крие зад него. Но знай едно, Полковник! Също като Израел, и аз узнах, че има цел, който изисква саможертви и се поставя над всичко друго – и това е никога повече да не позволим да ставаме жертви на вашия вид и онези, които му служат. Стотици поколения жертви настояват за това. Няма друг избор!

Полковника поклати гава.

– Не си научил нищо – процеди. – Ти си глупав сантиментален идиот, също като твоя народ, чиито представители влизаха без съпротива в пещите, ухилени и подканващи роднините си, повели и идиотските си деца след себе си. Вие сте безнадеждна, мръсна раса и единственото престъпление на Фюрера е, че не успя да постигне целта си и да ви изтроби до крак! Но въпреки всичко, когато те убия, пешке, в това няма да има нищо лично. Ти ми служи добре, но си твърде непредсказуем. Тази непредсказуемост вече не служи на целите ми.

– Когато аз те убия – отвърна му Саул, – това ще е напълно лично! – и пристъпи към Полковника.

Немецът въздъхна уморена.

– Сега ще умреш – каза той. – Довиждане, еврейче!

Саул усети пълната сила на мощта на Полковника да се стоварва върху него като страховит удар в мозъка и основата на гръбнака му, неумолимо и неустойливо, като че го нанизваха на заострен стоманен прът. В същата секунда усети и как съзнанието му бива отмито, както изнасилвачът дръпва гащичките на жертвата си, щом някъде в основата на мозъка му тета-ритъмът се съживи и задейства изкуственото състояние на REM-сън в церебелума му, като остави Саул неспособен да контролира действията си подобно на сомнамбул, ходещ труп, Musselman.

Но дори и когато съзнанието на психиатъра потъна в тъмния таван на собствения му ум, той осъзнаваше присъствието на Полковника в мозъка си – гнусна смрад, остра и болезнена като първото вдишване на

отровен газ. И докато споделяше мислите му в онази първа секунда, Саул осъзна и изненадата на Полковника, когато бързото връхлитане на REM-състоянието задейства потока от спомени и впечатления, заровени хипнотично в подсъзнанието на жертвата като пехотни мини в поле със зимна пшеница.

Отхвърляйки встрани съзнанието на Саул Ласки, Полковника внезапно се сблъска с втора личност – вярно, непълна, хипнотично въведена и увита около деликатните центрове за неврологичен контрол като жалка тенекиена дреха, служеща вместо истинска броня. Полковникът се бе сблъсквал с такова нещо само веднъж, през 1941-а, докато с една от Айнзацгрупен изстребваше неколкостотин пациенти от литовска психиатрична болница. От чиста скука се бе плъзнал в ума на безнадежден шизофреник, секунди преди куршумът на есесовеца да унищожи съзнанието на мъжа и да го блъсне, гърчещ се, в студената яма. Втората личност, вградена там, изненада Полковника и тогава, но не беше по-трудна за преодоляване от първата. Тази изкуствено създадена втора личност не би представлявала по-сериозен проблем. Вилхелм фон Ворхерт се усмихна на жалката безплодност на малката изненада на евреина и похаби няколко секунди да вкуси от безнадеждното творчество на Саул, преди да го разбие.

Мала Каган, двайсет и три годишна, носи четиримесечната си дъщеря, Едек, към крематориума на Аушвиц, стиснала здраво десния си юмрук около острието на бръснача, което бе крила през всичките месеци. Един офицер от СС си проправи път през тълпата от голи, бавно напредващи жени.

– Какво държиш там, еврейска курво? Дай ми го!

Мала пхна бебето в ръцете на сестра си, обърна се към есесовеца и отвори юмрук.

– Вземи го! – извика и замахна към лицето му. Офицерът изпищя и отстъпи назад, между вдигнатите му пръсти пръскаше кръв. Дузина есесовци вдигнаха оръжията си, когато Мала тръгна към тях, притиснала малкото острие между показалеца и палеца си.

– Живот! – пишеше тя, докато автоматите изстреляха в унисон, Саул усети изсумтяването на Полковника и незададения му въпрос:

„С призраци ли се опитваш да ме плашиш, пешке?“

На доктор Ласки му бе отнело трийсет часа самопредизвикани хипнотични усилия, за да пресъздаде последния миг от съществуването на Мала Каган. Полковника изрита тази личност за секунда, с лекота, все едно маха паяжини в тъмна стая.

Саул пристъпи една крачка напред.

Безгрижно, Полковника влезе в съзнанието на Саул и посегна към централите за управление, задействайки с лекота състоянието на REM-сън. Шейсет и две годишният Шалом Крзачек пълзи на четири крака през подземните канали на Варшава. Тъмно е като в рог и екскрементите падат върху безмълвната редица оцеленци, докато „арийската канализация“ действа над главите им. Щалом е влязъл в тунелите преди четринайсет дни, на 25-и април 1943-а, след почти седмица безнадеждни боеве с хиляди нацистки войници. Старецът е довел със себе си деветгодишния си внук Деон. Момчето е последният оцелял член на обширното семейство. От две седмици непрестанно намаляващата редица евреи пълзи през безкрайния лабиринт от тесни тунели, докато германците сипят във всяка дупка и тоалетна в гетото куршуми, огън от огнепръскачки и варели с отровен газ. Щалом е донесъл шест самуна хляб и ги е поделил с Леон, докато стоят присвити в мрака и екскрементите. От четринайсет дни се крият и пълзят, опитват се да излязат извън стените на гетото, като пият от сълзящите дупки, за които предполагат, че са отвори на отводнителните бари; и оцеляват. Сега капакът на един канал се отваря над главите им и в тях се втренчва суровото лице на боец от полската съпротива.

– Елате! – казва той. – Излизайте. Тук сте в безопасност!

С последните си капки сила, заслепен от слънчевата светлина, Шалом изпълзва и се просва на павираната улица. Излизат още четирима. Леон не е сред тях. Сълзи се стичат по лицето на стареца и Шалом се опитва да си припомни кога за последен път е говорил с момчето в тъмното. Преди час? Преди ден? Изблъсквайки вяло ръцете на спасителите си, той се спуска отново в тъмната тръба и тръгва обратно по пътя, по който е дошъл. Вика Леон по име.

Полковника разруши дебелата защитна мембрана, представляваща Шалом Крзачек.

Саул пристъпи една крачка напред.

Полковника се размърда в креслото си и стовари в ума на психиатъра умствения еквивалент на затъпена брадва.

Седемнайсетгодишният Петер Гин седи в ледения двор на Аушвиц, докато дългата опашка момчета се точи покрай него към душовете. През изминалите две години в Терезин, Петер и приятелите му са създали вестник със заглавие „Ведем“ – „Ние водим“ – в който те и другите млади творци поместват поезията и рисунките си. Последното действие на Петер, преди да бъде прехвърлен, е да даде всичките осемстотин

страници на младия Зденек Таусиг, който да ги скрие в стар склад зад магдебургските казарми. Петер не е виждал Зденек, откакто момчетата са пристигнали в Аушвиц, Сега той използва последния си лист хартия и парченце въглен, за да скицира безконечната опашка голи момчета, които го подминават в студения ноемврийски въздух. С горди, сигурни щрихи, Петер улавя изпъкналите ребра и втрещените очи, треперещите, обезпътени крака и ръцете, притиснати срамежливо върху свитите от студа гениталии. Един капо с топли дрехи и дървена тояга минава наблизо.

– Какво е това? – пита той. – Я върви при другите! Петер не вдига глава от рисунката си.

– Само минутка – каза. – Почти свърших!

Побеснял, капото удря Петер в лицето с тоягата си и стъпква пръстите на момчето с обувки, като му чупи три пръста. Страбчва терезинчето за косата, издърпва го да се изправи и го бутва в бавно напредващата опашка. Докато Петер притиска строшените си ръце, поглежда през рамо да види как резкият ноемврийски вятър вдига рисунката му, закача я за миг на горния ред бодлива тел на високата ограда и после я отнася на свобода, въртяща се и люлеееща се към редицата дървета на запад.

Полковника изтри и тази личност.

Саул пристъпи още две крачки напред. Болката от проължителното умствено изнасилване на Полковника прашаше стоманени игли зад очите му.

В тъжните затворнически килии на Биркенау, в нощта преди да им пуснат газ, поетът Исаак Катцнелсон рецитира поемата си на своя осемнайсетгодишен син и още дузина други свити пленници. Преди войната Исаак е бил известен в Полша с хумористичните си стихове и детски песни, всяка от която възпява радостите на младостта. Собствените му малки деца, Бенямин и Бенисон, са били убити заедно с майка им в Треблинка преди осемнайсет месеца. Сега той рецитира на иврит – език, който никой от слушащите го евреи, с изключение на сина му, не разбира, а после превежда на полски:

Сънувах сън,
ужасен сън наистина –
народът ми го няма вече,
няма го!
Събудих се разплакан,
че истината бях сънувал:

наистина се случи,
и случи се на мен.

В мълчанието, последвало поемата, синът на Исаак припъзлява по-близо през студеното сено.

– Когато порасна – шепне момчето, – също ще пиша велики поеми! Исаак го прегръща през слабичките рамене.

– Така ще бъде – провъзгласява той и започва да пее бавна и нежна полска приспивна песен. Останалите затворници подеват след него и скоро цялата барака отеква от нежната мелония.

Полковника разруши Исаак Катцнелсон с един замах на желязната си воля.

Саул пристъпи крачка напред.

За вцепенения, оцъклен Тони Харъд изглеждаше, сякаш Саул Ласки върви към Уили като човек, блъскан от ужасно течение или напред бесен ураган. Битката между двамата бе безшумна и невидима, но ясно доловима – като наелектризирана буря – и в края на всеки сблъсък на волите им, евреинът вдигаше крак, преместваше го напред и поставяше стъпалото си като параплегик, който се учи да ходи. По този начин раненият, кървящ мъж бе пресякъл шест полета и бе стигнал последния ред на дъската, когато Уили сякаш се отърси от съня си наяве и погледна към Том Рейнолдс. Русият убиец скочи напред към евреина, протегнал дългите си гъвкави пръсти.

На шест километра от тях „Антоанет“ експлодира с достатъчно мощ да счупи няколко от стъклата на френските прозорци. Нито Уили, нито Ласки забелязаха какво се е случило. Харъд гледаше как тримата се сближават, проследи как Рейнолдс посяга да удуши Ласки и чу още експлозии да се разнасят откъм летището. Нежно, извънредно нежно, продуцентът положи главата на Мария Чен на студената плочка, пригладя косата ѝ и се изправи, за да се отдалечи бавно покрай борещите се тела.

Саул се намираше на по-малко от три метра от Полковника, когато умственото насилване спря. Беше все едно някой е изключил невероятен, проглушаващ ушите шум; който е изпълвал света. Психиатърът се препъна и за малко да падне. Успя да вземе в ръце контрола над собственото си тяло, както човек се връща в дома си от ранното детство; ко-лебливо, почти тъжно, наясно за светлинните години време и

разстояние, които го отделят от някога познатите райони.

В продължение на няколко минути – цели епохи – Саул и Полковника се бяха превърнали почти в една личност. В ужасния сблъсък на умствени енергии той бе навлязъл в съзнанието на врага си също тъй дълбоко, както и Полковника – в неговото. Саул бе почувствал как всепоглъщащата арогантност на чудовището прераства в несигурност, а несигурността – в страх, докато германецът осъзнаваше, че се е изправил не просто пред няколко образа, а пред цели армии; легиони от мъртъвци, които се вдигат от масовите гробове, за изкопаването на които бе помагал, и изричат обвиненията си за пореден път.

Самият Саул също остана изумен и почти ужасен от сенките, които вървяха редом с него и се надигаха да го защитят, преди да бъдат изласкани в мрака. Някои от тях дори не си спомняше да е сътворявал – от снимка тук, папка там, парченце тъкан в Яд Вашем – както бе сътворил и останалите; младият унгарски певец, последният равин във Варшава, момичето от Трансилвания, което се бе самоубило в Деня на Изкуплението, дъщерята на Теодор Херцл, която гладувала до смърт в Терезиенщадт, шестгодишното момиченце, убито на съпругите на есесовските пазачи в Равенсбрук... Откъде бяха дошли те? В течение на една ужасна секунда, заключен в безпомощните останки от собствения си ум, Саул се почуди дали не се е включил в някакъв подмолен поток на расова памет, която няма нищо общо със стотиците часове, прекарани в щателна хипноза, и месеците на самопредизвикани кошмари.

Последната личност, която Полковника избута, беше на самия четиринайсетгодишен Саул Ласки, застанал безпомощно в Челмно и загледал в отдалечаващите се гърбове на баща си и брат си Йозеф, които се насочваха към душовете. Само този път – секунда преди Полковника да ги изтрие – Саул си спомни онова, което собственият му ум не бе позволявал да си припомни преди: как баща му се обръща, стиснал здраво Йозеф в сгъвката на ръката си – и вика на иврит: „Чуйте! О, Израел! Моят първороден син оцелява!“. И Саул, който четирийсет години бе търсил изкупление за този свой най-голям и непростим грях, сега видя прошката, изписана на лицето на единствения човек, който можеше да му даде такова опрощение – четиринайсетгодишния Саул Ласки.

Препъна се, овладя се и се затича към Полковника.

Том Рейнолдс се надигна да се намеси, силните му ръце посегнаха към гърлото на Саул.

Той го пренебрегна, избута го встрани със силата на всички онези, които се бяха присъединили към него, и прекоси последните метър и

нещо, които го отделяха от Полковника.

За секунда запечата в съзнанието си образа на шокираното изражение на стареца – светлите му очи се разширяват в неверие – след което го връхлетя, пръстите му напипаха сбръчканото гърло на отдавнашния му враг, а креслото се преобърна заедно със Саул и стисналия го Рейнолдс, които се стовариха върху Полковника.

Хер генерал Вилхелм фон Борхерт бе старец, но ръцете му бяха силни. Той блъскаше по Саул, натискаше лицето и гърдите му, удряше го в отчаян опит да се освободи. Психиатърът пренебрегваше ударите, както не обръщаше внимание и на биещите го юмурици на Том Рейнолдс, докато помощникът го удряше по гърба и по главата. Саул остави съвместната им тежест и силата на гравитацията да подхранят напрегнатите му мускули, докато пръстите му напипаха гърлото на Полковника, свиха се около него и се сключиха в здрава хватка. Знаеше, че няма да го пусне, докато Полковника е още жив.

Вилхелм фон Борхерт се блъскаше, гърчеше се, дърпаше пръстите на Саул и после накрая към очите му. Грубото лице на Полковника почервения като домати и после премина в по-тъмни цветове, докато гърдите му се стягаха. Ласки усети свръхестествена сила да тече по ръцете му, когато пръстите потънаха още по-дълбоко в гърлото на Полковника. Обувките на стареца блъскаха и удряха по щръкналите крака на масивния стол.

Саул не забеляза, че друга експлозия взриви френските прозорци, посипвайки по трима им остри късчета. Не забеляза и когато вторият снаряд поразил горните етажи на Имението и незабавно изпълни Голямата зала с дим, щом древните подпорни греди избухнаха в пламъци. Не забеляза, че Рейнолдс удвоява и утроява усилията си, дере, блъска, удря и шляпа по него като побесняла пренавита играчка с часовников механизъм. Не забеляза кога Тони Харъд си е проправил път през начупеното стъкло, помъкнал две големи – бутилки „Дом Периньон '71“ от бара, нито как удря с едната от тях Рейнолдс по тила. Питомецът на Уили се търкулна встрани от Саул, изпаднал в безсъзнание, но все още гърчещ се и треперещ от случайните нервни импулси, генерирани от командите на Полковника. Харъд седна на една черна плоча, отвори втората бутилка и отпи яка глътка. Психиатърът не забеляза и това. Стискаше пръсти около гърлото на Полковника и ги събираше все по-плътнo и по-плътнo, без да забелязва кръвта, която пръскаше от собственото му нарязано лице и гърло, и капе по потъмняващите бузи и изпъкналите очи на Полковника.

Премина незнаен период от време, преди Саул да осъзнае, че врагът му е мъртъв. Пръстите му бяха потънали толкова дълбоко в гърлото на чудо вишето, че дори след като насили ръцете си да се отворят, в плътта останаха дълбоки вдлъбнатини, сякаш отпечатъци на скулптор по мека глина. Главата на Уили се бе извила силно назад, ларинксът му беше смачкан – като нагъната пластмаса – а очите му бяха изскочили от подутото, почерняло лице. Том Рейнолдс лежеше мъртъв на съседното поле и лицето му представляваше изкривена карикатура на мъките на починалия му господар.

Саул усети как последните капки от собствената му сила се оттичат от тялото му като вода от пробит съд. Знаеше, че Харъд е някъде в стаята и ще трябва да се справи и с него, но не сега. Може би никога.

Със завръщането на съзнанието се завърнаха и болките. Дясното рамо на Саул беше счупено и кървеше и той имаше чувството, че парченцата натрошена кост се търкат едно в друго. Гърдите и вратът на Полковника бяха покрити с кръвта на психиатъра, която очертаваше бледата следа на гърлото на стареца – там, където го бе стискал с цялата си сила.

Още две експлозии разтърсиха Имението. В Голямата зала нахлуваше дим и хиляди парченца стъкло отразяваха пламъците някъде иззад Саул. Той усети горещина по гърба си и осъзна, че трябва да се изправи, да види какво става и да си тръгне. Но още не.

Ласки притисна буза към гърдите на Полковника и остави гравитацията да го издърпа надолу. Разнесе се нов силен шум встрани от счупените френски прозорци, но Саул не му обърна внимание. Бе доволен просто да си почине за миг, нуждаеше се само от малка дрямка, преди да продължи, така че затвори очи и остави топлия мрак да го отнесе.

75

Остров Долман, вторник, 16-и юни 1981 г.

– Е, това беше – каза пилотът.

Веднага щом обстрелът спря, Мийкс прекара чесната ниско над самолетната писта. Самата стрелба бе изкопала само няколко кратера – напълно възможно беше да ги избегнат при добро пилотиране и още подобър късмет – но направо на пистата, близо до южния ѝ край, имаше

паднали дървета, а северният бе озарен от горящото авиационно гориво. Един служебен самолет гореше на главната отсечка и още няколко пушещи руини стояха на обиколната алея и край купчините пепел и отломки, представлявали доскоро хангар.

– Това е всичко, което можем да постигнем – додаде Мийкс. – Опитаме се да помогнем! Горивният индикатор показва, че е време да тръгваме за вкъщи. Като гледам ще трябва да се прибираме на изпарения.

– Имам идея – подметна Натали. – Можем да кацнем някъде другаде!

– Ъ-ъ – отвърна Мийкс и поклати глава. Козирката на синята му бейзболна шапка се раздвижи напред-назад. – Видя плажа от северния край, когато заобиколихме преди няколко минути... вълните са високи и бурята го е размазала. Няма шанс.

– Прав е, Нат! – додаде Джаксън уморено. – Няма какво да правим повече тук.

– Разрушителят... – поде пилотът.

– Самият ти каза, че вече е на десет километра от югоизточния край – възрази Натали.

– Да, ама има дълги зъби – обади се той. – И, въобще, какво точно си си наумила, хлапе?

Приближаваха южния край на самолетната писта и извършваха вече трети заход.

– Обърни наляво – каза Натали. – Ще ти покажа!

– Сигурно се майтапиш! – възкликна Мийкс, докато се въртяха на неколкостотин метра от скалите.

– Мисля, че е идеално! – възрази тя. – Хайде да приключваме, преди лодката да се е върнала.

– Корабът – поправи я пилотът автоматично. – И ти си луда! Храсталаците още горяха по ръба на скалата, където ракетата се бе самоунищожила преди двайсет минути. Небето на запад бе осветено от пожара на пистата. На шест километра зад тях парчетата и останките от „Антоанет“ още пушеха като въглени върху черна пепел. След като разрушителят бе приключил с пистата, се върна от изток по протежение на брега, за да вкара поне дузина експлозивни откоса в и около Имението. Покривът на голямата сграда гореше, източното крило бе разрушено, дим замъгляваше оцелелите прожектори, а изглежда и един от снарядите се бе приземил близо до патиото от южната страна, като бе счупил прозорците и бе разбил фасадата, която гледаше към дългата морава, обърната към морските скали.

Самата морава изглеждаше недокосната, макар че част от нея бе за-
тъмнена – там, където липсваха прожекторите. Огънят на скалите раз-
криваше ниски хрусталаци и дървета-джуджета на ръба на скалите, които
щяха да са невими, ако не беше близкият пожар. Последните двайсетина
метра от моравата изглеждаха достатъчно равни, като изключим един
кратер от снаряд и изровеното от него недалеч от патиото.

– Идеална е – посочи я Натали.

– Пълна лудост е – възрази Мийкс. – Трябва да катеря трийсетгра-
дусов ъгъл по времето, когато стигна Имението!

– Идеална е за кацане – повтори работодателката му. – Ще ти
трябва по-малък разбег. Нали заради това британските самолетоносачи
имат скосена палуба?

– Тук те спипа, човече – обади се и Джаксън.

– Глуупости – проточи Мийкс. – Трийсет градуса! Освен това, дори
и да успеем да спрем, преди да се врежем в горящата сграда, онези тъм-
ни петна на ливадата... и повечето от нея е тъмна... може да има счупе-
ни клонки, ями, някакви каменни алпинеуми... Пълна лудост е!

– Аз гласувам „за“! – отсече Натали. – Трябва да се опитаме да на-
мерим Саул!

– За – съгласи се Джаксън.

– Каква е тази дивотия с гласуването! – подозрително попита пило-
тът. – Откога на самолета цари демокрация? – подръпна бейзболната си
шапка и погледна към оттеглящия се на изток разрушител. Заяви. – Я ми
кажете истината! Това е просто началото на революцията, нали?

Натали се спогледа с Джаксън и реши да рискува.

– Да – отвърна. – Така е!

– О-оо – промърмори Мийкс. – Знаех си! Е, да ви кажа, момичета и
момчета, летите с единствения награждаван от държавата социалист в
окръг Дорчестър! – извади незапалена пура от джоба на ризата си и я
подъвка нервно. – О, какво пък, мамка му! – каза накрая, – и бездруго
сигурно ще ни свърши горивото, преди да сме се върнали!

С укротен двигател, самолетът сякаш бе застинал, докато се носеше
странично към скалната стена, която сияеше бяла на звездната светлина.
Натали никога не бе изпитвала такава възбуда. Наведе се напред, опъна-
ла широкия колан така, че направо ѝ спираше дъхът, и стисна таблото,
когато скалите се втурнаха към тях със задавяща внезапност. На трийсет
метра височина тя осъзна, че се намират твърде ниско – чесната щеше
да се удари право в канарите...

– Насрещният вятър ни оказва страхотна проклета услуга! – изръмжа Мийкс. Пусна малко газ и леко издърпа ръчката. Изкатериха ръба на скалите и храстите с три метра разлика и влязоха в мрака на пътеката между високите дървета. – Господин Джаксън, уведомете ме, ако забележите да идва кораб!

Джаксън издаде неопределим звук откъм задната седалка.

Намираха се на трийсетина метра от първия осветен от прожекторите участък и Мийкс спусна колесника на чесната точно в началото на бялата ивица светлина. Кацането бе по-грубо, отколкото Натали си беше представяла. Вкуси кръв и осъзна, че си е прехапала езика. След секунди се озоваха в мрака между ивиците светлина. Тя със закъсняла тревога си помисли за паднали клони и алпинеуми.

– Дотук добре – обади се Мийкс. Самолетът заподскача през поредната ивица светлина и се гмурна отново в мрака. На Натали ѝ се струваше, че катерят вертикална стена от павета. Нещо се удари и запъна в дясното колело, чесната се приплъзна и за малко да се преобърне със сто километра в час. Пилотът, досущ като откачен органист, комбинира газта, спирачките и педалите на елероните в недоловима за ухото симфония. Самолетът се успокои и премина през последната осветена ивица, светлината се лееше през предното стъкло и ги заслепяваше. Южна стена на горящото Имение приближаваше към тях прекалено бързо.

Те се носеха през облаци прах и тромаво се завъртяха в завой, който изпрати дясното крило над ръба на кратера от снаряд. Патиото се намираще на пет метра встрани. Скъсан слънчобран излетя от порива на преминаването им.

Мийкс спря рязко машината с нос към склона. Натали бе сигурна че е стояла на върха на заледени ски-писти, които са били по-малко стръмни. Техният пилот извади пурата си и се взря в нея, сякаш току-що бе открил, че не е запалена.

– И тъй, спираме за кратка почивка – обяви той. – Всички, които не са се върнали след пет минути или при първата поява на враждебно настроени аборигени, ще вървят пеша до къщи... – той извади 38-и калибър пистолет със седефена дръжка измежду седалките и почука дулото в слепоочието си в примитивен поздрав. – Viva la revolution!

– Хайде – каза Натали, като се помъчи да отвори вратата и да разкопчее колана ся. Почти изпадна от самолета, изтърва си чантата и за малко да си изкълчи глезена. Измъкна колта, остави останалото да си лежи на земята и отстъпи встрани, когато Джаксън скочи долу. Той носеше само черната си лекарска чанта и фенерче, но беше вързал червена

кърпа през челото си.

– Накъде? – надвика той шума на все още въртящата се перка. – Сигурно все някой е забелязал пристигането ни. По-добре побързай!

Натали кимна към голямата зала. Електрическото осветление беше изключено в тази част на Имението, но оранжевото сияние на огъня очертаваше смътни силуети в задимената бездна, която се виждаше през счупените прозорци. Джаксън си проправи път през нападалите камъни от патито, изрита изкъртената предна врата, за да я отвори и завъртя мощното си фенерче. Лъчът прониза гъстия дим и освети голяма, покрита с плочки площ, по която блестяха счупени стъкла, както и късчета мазилка. Натали излезе пред Джаксън, вдигнала високо пистолета. Прикри устата и носа си с кърпичка, за да диша по-лесно в целия този дим. В далечния край вляво, зад разчистен участък от пода, бяха разположени две маси с храна, питиета и катурната купчина електронно оборудване. Между вратата и масите подът бе отрупан с предмети, които Натали за момент помисли за смачкани вързопи пране, преди да осъзнае, че всъщност са мъртви тела. Джаксън задържа фенерчето стабилно и пристъпи предпазливо към първия поред. Лъчът освети безжизненото лице на прекрасната евроазиатка, която бе стояла в колата при Тони Харъд, когато Саул се срещна с него в Савана преди три дни.

– Не й свети така в очите! – обади се познат глас от мрака от лявата ѝ страна. Натали се присви и завъртя пистолета, докато Джаксън насочваше лъча на фенерчето към звука. Харъд седеше с кръстосани крака на пода до един преобърнат стол, а наблизо имаше още тела. В скута на продуцента бе гушната наполовина празна бутилка вино.

Натали отстъпи към Джаксън, махна му да ѝ даде фенерчето и му връчи колта.

– Той Използва жени – каза, като посочи към Харъд. – Ако мръдне или аз започна да се държа странно, убий го!

Обектът на нареждането ѝ поклати мрачно глава и отпи голяма глътка вино.

– С това е приключено – заяви завалено. – Всичко свърши!

Натали погледна нагоре. Ясно различаваше звездите през строшения покрив три етажа по-нагоре. Ако се съди по звука, автоматичната система на пръскачката още работеше някъде, но огънят очевидно добре се бе окопал на втория и третия етаж. В далечината се чуваше трясъкът на картечни пистолети.

– Виж! – повика я Джаксън. Лъчът освети трите тела близо до масивен стол.

– Саул! – извика Натали и се втурна напред. – О, Боже, Джакс! Мъртъв ли е? Боже мой, Саул! – тя го претъркули встрани от другото тяло, като откачи пръстите му от ризата на противника. Веднага разбра, че мъртвият мъж би трябвало да е Полковника – Саул й беше показвал снимките от вестника и тези на „Уилям Бордън“ от досието си – но изкривеното, почерняло лице и оцъклените очи, покритите със старчески петна ръце, застинали с изкривени пръсти... всичко това не й се струваше човешко, да не говорим за разпознаваемо. По-скоро сякаш Саул легеше върху трупа на някаква извратена, мумифицирана твар.

Джаксън коленичи до Саул и потърси пулса му, вдигна единия клепач и светна с фенерчето. Натали виждаше само кръв; кръв покриваше лицето на евреина, а също така раменете, ръцете, гърлото и дрехите му. Според нея беше очевидно, че е мъртъв.

– Жив е – обяви Джаксън. – Има пулс. Слаб, но се напипва!

Той разкопча гащеризона с рязко дръпване и внимателно преобърна психиатъра, като прокара фенерчето по протежение на тялото му. Отвори торбата си, приготви една спринцовка и я заби в лявата ръка на Саул, забърса гърба му и започна да поставя чисти марли по раните.

– Исусе! – промърмори. – Улучили са го два пъти. Кракът му не е голяма работа, но ще трябва да спрем кървенето от това рамо. Някой е порботил наистина сериозно с ръката и гърлото му! – погледна към пожара. – Трябва да се махнем оттук, Нат! Ще пусна да му вливам плазма в самолета. Подай ми ръка, става ли?

Саул простена, когато те го изправиха. Джаксън го подпря под лявата ръка и го вдигна тромаво.

– Хей – обади се Харъд от тъмното. – Мога ли да дойда и аз?

Натали едва не изтърва фенерчето, докато забързано спираше и вдигаше колта от мястото, където Джаксън го беше оставил на пода. Пъкна оръжието в лявата ръка на фелдшера и подкрепи Саул, така че спътникът ѝ да успее да освободи ръката си.

– Той ще ме Използва, Джакс! – изхленчи. – Застреляй го!

– Не!

За нейно учудване го каза именно Саул. Клепачите му потрепнаха. Дори устните му бяха насинени и подути. Облиза ги, преди да се опита да заговори отново.

– Помогна ми – изхърка и завъртя глава в посока на Харъд. Едното му око беше затворено от спечената кръв, но другото се отвори и се втренчи в лицето на спасителката си. – Хей, – каза меко, – какво те забави?

Опитът му да се пошегува докара Натали до сълзи. Тя се хвърли да го прегръща, но разтвори обятията си веднага щом го видя да се мръщи при натиска над ребрата си.

– Да вървим! – настоя Джаксън. Трясъкът на картечния огън се приближаваше.

Натали кимна и завъртя лъча на фенерчето около Голямата зала за последен път. Пламъците вече се приближаваха и пожарът се бе развихрил из съединените коридори на втория етаж, а яркото червено сияние превръщаше сцената в детайл от гравюра за Ада на Йеронимус Бош. Счупените стъкла горяха като очите на незнаен брой демони в мрака. Тя за последно погледна трупа на Полковника, смален до нищо от смъртта.

– Да вървим – съгласи се.

И трите оцелели прожектора на хълма бяха угаснали. Натали тръгна напред с фенерчето и колта, докато Джаксън подкрепяше Саул. Психиатърът отново бе изпаднал в безсъзнание, още преди да преминат през френските прозорци. Чесната все още си беше на мястото, перката ѝ се въртеше, но пилотът липсваше.

– О, Иисусе! – промърмори Натали и прокара лъча по задната седалка и земята близо до самолета.

– Можеш ли да летиш с това чудо? – попита Джаксън, докато настаниваше Саул на допълнителната задна седалка и прилякаше близо до него. Вече беше отворил пакетите стерилни превръзки и подготвяше плазмата.

– Не – отвърна Натали. Погледна надолу по хълма. Онова, което преди донякъде приличаше на самолетна писта, сега тънеше в пълен мрак. Заслепени от фенерчето, очите ѝ не можеха да различат дори линията на дърветата.

Разнесе се пшккаш, задъхан звук откъм хълма и тя изравни лъча с лявата си ръка, докато стабилизираше колта с дясната. Дарил Мийкс вдигна длан да прикрие очи от светлината и се преви с хриптене и задъхване.

– Къде беше? – поиска да знае Натали, навеждайки фенерчето. Той се опита да заговори, плю, хриптя секунда-две и обясни:

– Светлините угаснаха.

– Това го знаем. Къде...

– Качвайте се – той попи лицето си с бейзболната шапка с надпис: ЙОКОХАМА ТАЙЙО УЕЙЛС.

Натали кимна и изтича около самолета, за да се качи от своята

страна, вместо да припълзвава покрай таблото за управление и да рискува да ритне ръчната спирачка или нещо друго. Под крилото отгатък я причакваше Тони Харъд.

– Моля! – изскимтя той. – Трябва да ме вземете с вас. Наистина му спасих живота, честно! Моля ви!

Натали усети съвсем слабото докосване от досег, пъхващ се в съзнанието ѝ, като опипваща в тъмното ръка, но не изчака това да свърши. Бе се приближила веднага щом Харъд започна да говори и сега го ритна здраво в тестисите с такъв замах, колкото разстояние имаше, доволна, че носи здрави туристически обувки вместо маратонки. Продуцентът изгърва бутилката, която още стискаше, и се сви на тревата с две ръце между краката.

Натали стъпи на прага и се затутка с отварянето на вратата. Не знаеше колко концентрация е нужна на умствения вампир да извърти номера си, но прие, че е повече, отколкото Тони Харъд можеше да организира в момента.

– Тръгвай! – извика тя, но беше излишно; Мийкс бе подкарал самолета напред още преди вратата ѝ да хлопне.

Тя се порови за колана си, не успя да го намери и се примири с това да се хване за таблото с две ръце, но колтът ѝ пречеше. Ако кацането нагоре по хълма се бе оказало възхитително изживяване, спускането обратно щеше да бъде като Космическата планина, Маршрутът Матерхорн и любимият на баща ѝ – влакчето „Дива котка“ – взети заедно. Натали видя внезапно и с какво се е забавлявал Мийкс. Два железопътни семафора на разстояние десет метра един от друг сияеха в края на дългия коридор от мрак.

– Тряб'да знам къде свършва земята и почва пропастта! – надвика Мийкс нарастващия рев на двигателя и дрънченето на подскачащия колесник. – Навремето много добре вършеше работа, докато ние с Пап играехме на челик в тъмното. Слагяхме си цигарите на колове...

Не им остана повече време за приказки. Подскачането се влоши, семафорите се устремиха към тях и те внезапно ги подминаха, а Натали осъзна какъв е най-лошият страх на возещия се на влакче на ужасите – какво би се случило, когато стремглаво се спуснеш по някой от онези хълмове и релсите свършат, а ти продължиш нататък?

Натали беше пресметнала – в един по-спокоен момент, когато информацията ѝ се струваше поне донякъде интересна – че морските скали под Имението са с височина седемдесет метра. Чесната бе паднала на половината от това разстояние и не показваше признаци за чудотворно

възстановяване, когато Мийкс направи нещо странно; сведе носа на самолета надолу и наду газта, за да ги стрелне по-бързо към белите гребени на прибоа, които изпълваха предното стъкло. По-късно Натали не можеше да си спомни да е пищяла или несъзнателно да е дърпала спуска на колта, но впоследствие Джаксън я увери, че писъкът бил впечатляващ, а дупката от куршум в покрива на самолета говореше сама за себе си.

Мийкс се цупеше по повод това през по-голямата част от пътуването обратно. Веднага щом излязоха от острия вираж, който им даде предостатъчна скорост, и започнаха да се изкачват на запад до нормална височина, Натали насочи вниманието си към други въпроси.

– Как е Саул? – попита тя, като се обърна на седалката.

– В безсъзнание – осведоми я Джаксън. Все още беше коленичил в претрупаното пространство. Бе се грижил за Саул и по време на екстремното им излитане.

– Ще живее ли? – попита момичето.

Фелдшерът я погледна изпитателно; очите му едва се различаваха на слабата светлина на уредите.

– Ако успея да го стабилизирам – обясни, – вероятно да. Не мога да преценя за останалото – вътрешните кръвоизливи, сътресението... Куршумът в рамото не му е причинил толкова вреда, колкото си мислех. Изглежда, че чудото е изминало доста път и е рикоширало, преди да го улучи. Мога да го напипам на няма и пет сантиметра, точно до костта тук. Саул сигурно е бил наведен, когато го е сполетяла бедата. Ако е бил изправен или легнал, щеше да пробие десния му дроб при излизането. Изкървил е доста, и го наливам с плазма. Имам предостатъчни запаси. И... знаеш ли какво, Нат?

– Какво?

– Чернокожите са измислили кръвната плазма. По-точно, един тип на име Чарлз Дрю. Някъде четох, че кървял до смърт след автомобилна катастрофа през петдесетте, понеже някаква откачена севернокаролинска болница нямала „негърска кръв“ в хладилника и отказала да му прелее „бяла“.

– Това не ми се струва от особено значение днес – отрязва Натали. Джаксън сви рамене.

– Саул би го харесал. Този човек има много по-добро чувство за хумор от теб, Нат. Вероятно защото е психар.

Мийкс извади пурата от устата си.

– Не ми се ще да прекъсвам това романтично гугукане – обади се, –

но приятелят ви има ли нужда да се добере до най-близката болница?

– Имаш предвид някъде другаде, освен Чарлстън? – полюбопитства Джаксън.

– Аха – съгласи се пилотът. – Савана е на час път по-близо от Чарлстън, а Брунсуик и Меридиан, че и други, са дори още по-близо и от нея. Ще ми е по-спокойно и за свършващото гориво, също тъй!

Джаксън се спогледа с Натали.

– Дай ми десет минути с него – помоли пилота. – Нека му вкарам малко кръв и да проверя как е, тогава ще видим!

– Ако можем да се върнем до Чарлстън, без да подлагаме на опасност живота на Саул, бих искала да се прибера – намеси се Натали, като изненада дори себе си. – Налага ми се!

– Ваше право си е – сви рамене Мийкс. – Мога да се насоча по права линия, вместо да обикалям брега, но си плачем за истинско мокро кацине, ако сгреша положението с горивото.

– Ами не го греша! – предложи му тя.

– Да, най-добре ще е – съгласи се той. – Да имаш дъвка или нещо такова?

– Съжалявам, не си нося – озъби се озадачена Натали.

– Е, тогава си пхъни пръста в дупката, която направи в покрива ми – нареди той. – Този свирещ звук ми лази по нервите!

Накрая именно Саул реши, че ще се върнат в Чарлстън. След близо литър и половина плазма, положението му изглеждаше стабилно и той приключи последващите спорове, като отвори здравето си око и каза:

– Къде сме?

– На път към къщи – отвърна Натали и коленичи до него. Те с Джаксън си смениха местата, след като медикът провери жизнените показатели на Саул и обяви, че и двата му крака са се вцепенили. Мийкс не одобри размяната и отбеляза, че хората, които се изправят в канута и самолети, са откачени.

– Ще се оправяш – додаде Натали и погали челото на психиатъра.

Той кимна.

– Малко странно се чувствам!

– Това е от морфина – обясни Джаксън, като се обърна назад и провери пулса му.

– Всъщност добре се чувствам – допълни Саул и изглеждаше готов отново да задреме. Внезапно и двете му очи се отвориха и гласът се повиши. – Полковника! Мъртъв ли е наистина?

– Да – потвърди Натали. – Видях го. Той накъсано си пое дъх:

– Барент?

– Ако е бил на яхтата си, и него го няма – уточни спътничката му.

– Както го планирахме ли?

– Донякъде. Нещата не тръгнаха както трябва, но Мелани все пак се справи накрая. Нямам представа защо. Ако не ме лъжеше, последното, което чух, беше, че те с Полковника и господин Барент се разбират чудесно...

Саул раздвижи подутите си устни в болезнена усмивка.

– Барент елиминира госпожица Сиуъл – поясни той. – Това сигурно е раздразнило Мелани... – завъртя глава, за да се намръщи направо към Натали. – Какво правите вие двамата тук? Никога не сме говорили да идваш на острова!

Тя сви рамене.

– Да те върнем ли пак там и да започнем отначало? Ласки затвори очи и каза нещо на полски.

– Трудно ми е да се съсредоточавам – допълни на завален английски. – Натали, можем ли да отложим последната част? Да се оправяме с нея после? Тя е най-лошата от тях, най-силната... Мисля, че дори Барент се боеше от нея накрая. Не можеш да се справиш сама, Натали! – гласът му отслабваше на ръба на съня. Промърмори: – Всичко приключи, миличка! Спечелихме.

Натали стисна ръката му. Когато усети, че той вече се унася, каза тихичко:

– Не, още не е свършило. Не съвсем! Летяха на северозапад към не-сигурния бряг.

76

Чарлстън, вторник, 16-и юни 1981 г.

С идеално управление и силен попътен вятър, те кацнаха на малката писта на Мийкс, северно от Чарлстън, петдесет и пет минути преди изгрев. Резервоарът показваше празно през последните двайсет километра, които бяха прелетели за идеалното кацане между редиците сияйни маркировъчни светлини.

Саул не се събуди, когато го преместиха в брезентовата носилка, която Мийкс пазеше в хангара.

– Трябва ни втора кола – отсече Натали, когато двамата мъже пренесоха спящия психиатър от самолета. – Тази продава ли се? – и кимна към дванайсетгодишния фолксваген микробус, паркиран близо до новичкия бордови пикап на Мийкс.

– Моят нарко-експрес ли? – попита пилотът. – Да, предполагам...

– Колко? – лаконично зададе въпроса си Натали. Древното возило беше с психеделичен дизайн от шейсетте, който личеше под обелената зелена боя, но на прозорците имаше завески, а задните седалки бяха широки и достатъчно дълги, за да поберат носилката.

– Петстотин?

– Продадено! – заяви доволно негърката. Докато мъжете настаняваха носилката на дългата пейка зад седалката на шофьора, тя се порови в куфарите отзад в полуфургона и извади деветстотинте долара на двайтсачки, скрити в резервните обувки на Саул. Това бяха последните им пари. Прехвърли куфарите и допълнителния багаж в микробуса.

Джаксън отклони поглед от измерването на кръвното налягане на пациента си.

– Защо са ни две коли?

– Искам да получи медицински грижи колкото се може по-скоро – обясни тя. – Ще бъде ли твърде рисковано да го закараме до Вашингтон?

– Защо точно Вашингтон?

Натали извади от куфарчето на Саул кожена папка.

– Тук има едно писмо от... негов роднина. Обяснява се достатъчно, за да му позволи да получи помощ в Израелското посолство. Това беше аварийният ни изход, образно казано. Ако го закараме при чарлстънски лекар или в болница, огнестрелните рани ще доведат до намесата на полицията. Не можем да рискуваме, освен ако не се налага!

Джаксън приседна на пети и кимна. Провери пулса на Саул.

– Аха, мисля, че пътуването до Вашингтон ще мине нормално, ако там могат бързо да му окажат подходяща медицинска помощ...

– Ще се погрижат за него в посолството.

– Той се нуждае от хирург, Натали!

– Те разполагат с разкошна операционна. В самото посолството.

– Така ли? Адски странно! – той вдигна ръце. – Добре, но защо не дойдеш и ти?

– Трябва да прибера Кетфиш – обясни Натали.

– Можем да минем и оттам, преди да напуснем града – възрази Джаксън.

– Трябва да се отърва от експлозива и електронните джаджи, освен всичко друго – допълни тя. – Ти тръгвай, а ние с Кетфиш ще се присъединим към вас при посолството още тази вечер.

Джаксън я изгледа в течение на една дълга минута, после кимна. Излязоха от микробуса и Мийкс дойде да се присъедини към тях.

– Няма новини за революцията по радиото – оповести той. – Това не трябва ли да почне едновременно навсякъде?

– Продължавай да слушаш! – посъветва го Натали. Пилотът кимна и взе петстотинте долара.

– Ако революцията продължи по този начин, ще напечеля доста парички! – заяви.

– Благодаря за разходката – отвърна му момичето. Стиснаха си ръцете.

– Вие тримата трябва да влезете в някакъв друг бизнес, ако искате да се радвате на живота и след революцията – посъветва ги Мийкс. – Останете си със здраве! – и, подсвирквайки си неразгадаема мелодийка, се прибра във фургона си.

– Ще се видим във Вашингтон! – каза Натали, като спря на вратата на полуфургона, за да се ръкува и с Джаксън.

Той я хвана за раменете, притисна я към себе си и я целуна звучно по бузите.

– Пази се, кукло! Не забравяй, че няма нещо, дето ако не го свършиш тази нощ, ние тримата не можем го довърши, когато Саул се оправи!

Натали кимна, но не се довери на себе си да заговори. Вместо това бързо се отдалечи от пистата и намери главния път за Чарлстън.

Имаше твърде много неща за правене, освен да кара колата с висока скорост. На предната седалка подреди паяжината на колана с С-4, ЕЕГ-монитора и електродите, ръчното радио, колта и двата допълнителни пълнителя, както и оръжието с упоиващите стрелички. На задната седалка се намираха допълнителното електронно оборудване и одеяло, което прикриваше бравдата, купена миналия петък. Натали се почуди какво ли ще си помисли някое патрулно ченге, ако я спрат за превишена скорост.

Нощта вече преминаваше в мътен, сив здрач – баща ѝ го наричаше „фалшиво утро“ – но поредната върволица дебели облаци от изток спомагаха за възцаряването на мрака, заради който уличните лампи бяха светнати. Натали караше бавно през улиците на Стария квартал, а

сърцето ѝ беше ускорено. Спря на половин пресечка от дома на Фулър и натисна джапалото на уоки-токито, но не получи отговор. Накрая натисна предавателния бутон и попита:

– Кетфиш? Там ли си?

Нищо. След няколко минути в този дух, тя подкара към къщата, но не видя нищичко в задната уличка от другата страна на пряката, където се предполагаше да се е затаил в очакване Кетфиш. Остави радиото встрани и се помоли той да е заспал някъде или да е тръгнал на лов за онези, или поне да са го арестували за скитничество.

Къщата на Фулър и дворът бяха тъмни, под високите дървета, от които все още капеше вода след нощната буря. Цареше мрак, с изключение на слабото зелено сияние под капациите на стаята горе.

Натали бавно обиколи карето. Сърцето ѝ беше толкова бързо, че изпитваше физическа болка. Дланите ѝ бяха запотени, а ръцете – твърде слаби, за да ги свие в юмрук. Виеше ѝ се свят от липсата на сън.

Нямаше смисъл да продължава сама. Трябваше да даде време на Саул да се оправи, да почака Кетфиш и Джаксън да ѝ помогнат да продължи с плана. Имаше много повече смисъл просто да обърне полуфургона и да тръгне за Вашингтон... да се махне от тъмната къща, която зловещо надвисваше на стотина метра пред нея с бледото си зелено сияние като фосфоресцираща гъба, горяща в тъмните усои на незнайна гора.

Натали остави двигателя на колата да работи, докато бавно успокояваше паникьосаното си дишане. Опря чело на студения волан и насили умореното си съзнание да работи.

Липсваше ѝ Роб Джентри. Роб щеше да знае какво следва да се направи.

Според нея това, че сълзите ѝ потекоха толкова лесно, беше просто признак за крайното ѝ изтощение. Седна отсъстващо и обърса потеклия си нос с opakото на дланта си.

Поне дотук, помисли си, всички бяха извървели маратонската си дистанция в този кошмар, като изключим малката принцеса Натали. Роб бе изиграл ролята си и бе възнаграден със смърт заради положените усилия. Саул беше отишъл на острова сам... сам... като знаеше, че там са събрани пет от тварите. Джак Коен беше умрял, опитвайки се да им помогне. Дори Мийкс, Джаксън и Кетфиш бяха приключили със свършването на повечето работа, докато Малката Госпожичка Натали си клатеше крачетата.

Освен всичко друго, дълбоко в сърцето си, тя знаеше, че Мелани

Фулър няма да остане на мястото си, ако отложат решението на проблема дори с няколко часа.

Натали стискаше волана толкова здраво, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Насили уморения си мозък да пробяга дистанцията и да анализира мотивацията ѝ. Знаеше, че собственият ѝ глад за отмъщение може да бъде притъпен от времето и събитията, както и от лудостта на изминалите седем месеца. Не беше същата жена, която стоеше безпомощна и обърквана пред заключения погребален дом в далечната декемврийска неделя; наясно, че тялото на баща ѝ е вътре, и копнееща за отмъщение спрямо неznайните му убийци. За разлика от Саул, тя вече не се ръководеше от търсенето на слабо вероятно правосъдие.

Натали погледна към къщата на Фулър на половин пресечка нататък и осъзна, че онова, което я ръководи в момента, е по-близо до подтика, който я бе карал да се обучава за учителка. Да остави Мелани Фулър жива в този свят беше като да избяга от училищната сграда, докато смъртоносна змия скита между неподозиращите дечица.

Ръцете на Натали трепереха силно, докато тя закопчаваше тежкия колан и прикачаше тежкия С-4. Батериите на ЕЕГ-монитора трябваше да бъдат сменени и тя преживя ужасна минута, в течение на която си спомни, че е оставила резервните в една от торбите в микробуса. С несръчни пръсти отвори уоки-токито и прехвърли батериите му в електронното устройство.

Две от лепенките на електродите за сензорните подплънки не искаха да се залепят и тя ги остави да висят, като прикрепил спусъчното устройство към детонатора на С-4. Първичният детонатор беше електрически, но имаше и механичен таймер за всеки случай, както и навит фитил, който те със Саул бяха отрязали за трийсетсекундно изгаряне. Вкусвайки отново паниката, тя потупа джобовите си, но запалката, която бе носила от толкова много време, вероятно бе останала на острова заедно със съдържанието на чантата ѝ. Натали порови в жабката. Между картите на щата намери кутийка кибрит от ресторант, където бяха спирани в Тулса. Не бяха вадили клечки. Тя пхна кутията в джоба си.

Накрая хвърли последен поглед към вещите на седалката зад себе си и включи полуфургона на скорост, като същевременно натисна спирачката. Веднъж, когато беше на седем, един приятел я беше предизвикал да се качи на високия трамплин, докато бяха на плуване в новия общински басейн. Трамплинът, който приятелят ѝ посочи, бе на два или три метра над предишния по височина; на кула, запазена за възрастни, които са сериозни скачачи. Натали едва можеше да плува. Въпреки това

тя незабавно се измъкна от плиткия край на басейна, уверено мина покрай спасителя, който бе прекалено зает да си приказва с едно девойче, за да забележи седемгодишното момиченце, което се катереше по като че ли безконечната стълба. А след това тя излезе на върха на тесния трампли и скочи към басейна, който се намираше толкова далеч под нея, че изглеждаше смален от разстоянието.

Тогава, както и сега, Натали знаеше, че да мисли за това, ще означава сама да се спре, че единственият начин да го направиш е да изчистиш щателно мозъка си от всякакви мисли за следващото действие, докато не го предприемеш. Но докато превключваше на скорост и ускоряваше по тихата улица, през главата ѝ мина същата мисъл, която я бе сполетяла в мига, когато скочи от трамплина и осъзна, че няма как да се върне обратно: „Нима наистина го правя?“

Къщата на Фулър имаше пристроена двуметрова стена отпред, вдигната след завръщането на старата госпожа, плюс двуметрова чугунена ограда върху тухлите. Но оригиналната орнаментирана врата бе запазена, заедно с дългото метър ковано желязо от всяка страна. Портата беше заключена с катинар, но не бе забита дълбоко в цимента. Полуфургонът на Натали се движеше с около шейсет километра в час, когато тя зави рязко надясно, подскочи на тротоара с разтърсващо костите издрънчаване и се вряза в желязото.

Върхът на портата се килна напред и превърна предното стъкло в паяжина от бели пукнатини. Десният калник удари орнаментирания фонтан и се откъсна, а колата се пързулна странично през двора, храсталците и ниските дръвчета, за да се удари във фасадата на къщата.

Натали бе забравила да си закопчее колана. Подскочи напред, блъсна си челото в предното стъкло и се удари обратно в облегалката на седалката си, а пред очите ѝ се виеха звезди. Повдигаше ѝ се. За втори път в течение на три часа си прехапа езика достатъчно силно, че да вкуси кръв. Оръжията, които толкова внимателно бе подредила на седалката, се разпиляха по таблото за управление.

„Страхотно начало!“ – помисли си тя уморено. Наведе се да извади колта и пистолета със стрелички. Кутията с упойващите заряди беше паднала някъде под седалката, както и допълнителите пълнители за автоматичния пистолет. – „Е, да вървят по дяволите“ – и двете оръжия бяха заредени.

Тя ритна вратата и излезе в предутринния здрач. Единствените звуци бяха шуртенето на водата от счупения фонтан и капенето от

смазания радиатор на колата, но Натали бе сигурна, че пристигането ѝ трябва да е било достатъчно шумно, че да събуди половината обитатели на квартала. Вече разполагаше с броени минути да стори онова, което беше намислила.

Идеята ѝ беше да разбие предната врата на къщата с хиляда и петстотин килограмовата кола, но очевидно бе пропуснала с половин метър. Пистолетът на кръста ѝ, както и онзи със стреличките в дясната ѝ ръка, не вършеха работа. Опита вратата. Може би Мелани щеше да я улесни?

Вратата бе заключена. Натали се сети, че бе видяла цял набор от ключалки и верижки отвътре.

Тя положи пистолета със стреличките на покрива на полуфургона и издърпа брадвата от задната седалка, след което се зае с вътрешната страна на вратата. Шест яки удара и потта, смесена с кръвта от удара ѝ в предното стъкло, прокапа в очите на Натали. Осем удара и дървото около долната панта се напука. Десет удара и тежката врата се откъсна и увисна отворена, все още прикачена с ключалките и верижките от лявата страна.

Натали се бе задъхала, устоя на възобновилите се напъни за повръщане и хвърли брадвата в храстите. Все още не се чуваше вой на сирени и в къщата нямаше движение. Зеленото сияние от втория етаж хвърляше болнавата си светлина върху двора.

Момичето извади колта и вкара патрон, като си напомни, че заради неволния изстрел в чесната са останали седем от оригиналните осем патрона. Прибра пистолета със стреличките и поспря за секунда с по едно оръжие във всяка ръка. Чувстваше се идиотски. Баща ѝ щеше да каже, че изглежда като любимия му каубой, Хуут Гибсън. Натали никога не бе гледала филм на Хуут Гибсън, но и до ден днешен той беше и неин любим каубой.

Ритна увисналата врата още по-навътре и пристъпи в тъмния коридор, като не мислеше за следващата крачка или за тази след нея. Бе изумена, че едно човешко сърце може да бие толкова силно, без същевременно да се откъсне от гърдите на собственика си.

Кетфиш седеше на два метра от вратата, яхнал на обратно един стол. Мъртвите му очи сезираха в и през Натали, а около зъбите на увисналата му долна челюст бяха увити телчетата на груба табела. В слабата светлина откъм двора тя разчете неравните букви, нанесени с фосфоресциращ маркер: МАХАЙ СЕ!

„Може и да я няма, може и да я няма!“ – помисли си трескаво момичето и заобиколи Кетфиш, за да тръгне към стълбите.

Марвин изскочи от вратата на трапезарията от дясната ѝ страна, за част от секундата, преди Къли да запълни рамката на входа към гостната отляво.

Натали простреля Марвин в гърдите с упойваща стреличка и хвърли вече безполезното оръжие. След това лявата ѝ ръка светкавично се стрелна, за да стисне дясната китка на бившия водач, докато той завърташе касапския нож надолу в смъртоносна арка. Тя забави спускането му, но връхчето на острието се заби на сантиметър в лявото ѝ рамо, докато се напъваше да удържи ръката му. Тя завъртя момчето в тромави танцови стъпки, щом Къли разтвори огромните си ръце около двама им в невъоръжена прегръдка. Усещайки пръстите му да се сключват зад гърба ѝ; уверена, че на гиганта ще му стигнат две секунди да ѝ пречупи гръбнака, тя пхна колта под лявата ръка на Марвин, заби дулото в мекия корем на Къли и стреля двукратно. Шумът беше значително приглушен.

Мъртвото лице на чудовището за момент придоби израз на разочаровано дете, пръстите му се разпуснаха и той се препъна назад, като стисна рамката на вратата на гостната, сякаш подът внезапно бе станал вертикален. С натиск, който стегна на топки огромните му бицепси и изби трески, той устоя на невидимата сила, която го дърпаше назад в гостната, и започна да катери тази въображаема стена. Предприе една тежка стъпка в посока на Натали, изпълнал дясната си ръка, сякаш търсеше дръжка и върху нейното тяло.

Момичето подложи рамо под внезапно натезалото тяло на Марвин и стреля още два пъти; първият куршум мина през ръката на Къли и влезе в корема му, а вторият откъсна връхчето на лявото му ухо толкова гладко, като че ли изпълняваше цирков номер.

Натали осъзна, че хлипа и крещи:

– Падни! Падни!

Той не падна, но отново се хвана за рамката на вратата и бавно се изправи до седнало положение. Спускането му бе идеално хореографирано с омекването на Марвин в каданс. Ножът издрънча на пода. Натали успя да хване главата на чернокожия младеж, преди лицето му да се удари в пода; положи го близо до краката на Кетфиш и бързо се изправи, въртейки пистолета в кратки дъги, за да покрие вратата на трапезарията и късия коридор към входа на кухнята.

Нищо.

Все още хлипаща, зинала за въздух, Натали тръгна нагоре по дългото стълбище. Удари ключа за лампата. Кристалният полилей, надвиснал

над коридора, остана тъмен и площадката в горната част на стълбите продължи да представлява вързоп от сенки. Пет стъпки нагоре и тя вече различаваше слабото зелено сияние, изтичащо изпод вратата на спалнята на Мелани Фулър.

Натали осъзна, че хлиповете ѝ са прераснали в тихи подсмърчащи звуци. Стисна зъби и ги заглуши. Оставаха три стъпала до площадката. Тя спря и разкачи колана си, като преметна джобовете с С-4 през лявото си рамо, с механичния таймер най-отгоре и таблото му – нагласено за трийсет секунди. Можеше да го активира с едно дръпване на малката ръчка. Погледна към ЕЕГ-монитора. Зелената активационна светлинка все тъй примигваше; жакът на включвателя все още беше свързан с детонатора на С-4. Тя спря за не повече от двайсетина секунди, колкото да позволи на старицата да направи своя ход, ако има смелост.

Тишина.

Натали огледа площадката. Вляво от вратата на спалнята на Мелани се намираще един-единствен стол с плетена седалка. Тя незабавно разбра – с ирационална увереност – че това е било мястото, където господин Торн е стоял на пост през дългите години нощни дежурства. Не виждаше какво има зад тъгъла и в тъмния коридор, който водеше встрани от площадката и към вътрешността на къщата.

Натали чу шум отдолу и се обърна трескаво, но видя само трите тела на пода. Къли се беше килнал напред и челото му издаде мек звук, когато се удари в полираното дърво.

Тя трескаво се завъртя обратно, вдигна колта и стъпи на площадката.

Очакваше някой да я нападне откъм тъмния коридор, дори се стегна и за малко да стреля в по-плътните участъци тъмнина, дори и когато никой не се появи оттам.

Коридорът бе празен; вратите – затворени.

Натали обърна гръб на спалнята на Мелани, стегнала пръст на спусъка и изпънала отчасти лявата си ръка под тежестта на колана с С-4. Някъде долу тиктакаше часовник.

Може би шумът я бе предупредил, а може и да беше лекият въздушен повей, който погали бузата ѝ, но все пак имаше някакво минимално предчувствие, което я накара да погледне нагоре в същия момент. Тя устреми поглед към тавана на четири метра над нея, към сенките и потъмния квадрат там – малка тайна вратичка към истинския таван, отворена и очертаваща напрегнатото, изпънато тяло, готово да скочи, петгодишното налудничаво ухилено лице, ръцете, свити като щипки, и

пръстите, закривени като нокти на хищна птица, и зеленото сияние, отразено по заострената стомана.

Натали стреля с пистолета нагоре, още докато се опитваше да отскочи встрани, но Джъстин падна с шумно съскане, куршумът улучи само дърво и стоманените му нокти се забиха в дясната ѝ ръка, откъсвайки колта от хватката ѝ.

Тя отстъпи назад, вдигна лявата си ръка и поднесе напред джобовите с пластичния експлозив вместо щит. Когато беше още малко момиченце, на всеки Хелюин изцеждаше и последната си стотинка, за да си купи „вечерски нокти“ – восъчни връхчета на пръсти, снабдени със седемсантиметрови боядисани восъчни нокти. Джъстин носеше десет такива. Но накрайниците им бяха стоманени, а ноктите – шестсантиметрови остриета на скалпели. В съзнанието ѝ внезапно се появи образът на Къли или някой от другите сурогати на Мелани, който изработва стоманените остриета, пълни ги със стопено олово и следи как детето пъха пръстите си в тях, изчаквайки оловото да изстине и да се втвърди.

Джъстин скочи към нея. Натали отстъпи към стената и инстинктивно задържа лявата си ръка вдигната. Ноктите на момченцето се забиха дълбоко в колана – осем стилета, които прорязваха плат, найлонова подплата и самия пластичен С-4. Натали стисна зъби, когато поне две от остриетата пробиха плътта на подмишницата ѝ.

С нечовешко триумфално съскане, Джъстин откъсна колана с експлозивите от хватката ѝ и го метна през перилата. Тя чу глухото тупване в коридора долу, когато шестте килограма инертен експлозив се приземиха тежко. Погледна към пода и забеляза колта, паднал между две от опорите на перилата. Пристъпи половин крачка към него, но замръзна, когато Джъстин скочи пръв и с бърз ритник на синия си кец прати пистолета ѝ през ръба.

Натали направи лъжливо движение наляво и отскочи надясно, като се опита да достигне стълбите. Джъстин се хвърли да я пресрещне и я изблъска назад, но не и преди момичето да мерне за миг Къли, който се издърпваше по стълбите. Масивното му тяло запълваше цялото стълбище. Бе изминал една трета от пътя. И оставяше широка следа.

Натали се обърна да побегне надолу по късия коридор и спря, сигурна, че точно това иска от нея старицата. Един Бог знаеше какво я очаква в онези празни стаи!

Джъстин бързо пристъпи към нея, размахал пръсти. Натали довърши собственото си обръщане наведнъж, като вдигна плетения стол с окървавената си дясна ръка. Един от краката улучи Джъстин в устата и

му няколко изба зъби, но момчето не се поколеба и секунда, а продължи напред като обладана от демони твар, каквато и беше, размахал ръце. Остриетата изскърцаха по краката на стола и откъснаха плетената седалка. Джъстин се присви и посегна ниско, прицелен в краката и бедрата на Натали, търсейки феморалната артерия. Тя удари надолу със стола, опитвайки се да го прикове към пода.

Той беше твърде бърз. Острите нокти-скалпели пропуснаха бедрата ѝ на сантиметри и той отскочи назад, преди противничката му наистина да успее да го удари. Мръдна лъжливо надясно, мушна отляво, замахна нагоре, отскочи назад, посегна отново... Подметките на кецовете му издаваха меки писукащи звуци по твърдия паркет.

Натали блокираше всички атаки, но ранените ѝ ръце вече стенеха от умора. Прободната рана на лявата ѝ оставяше впечатление, че крайникът е бил пронизан до костта. С всяка атака тя отстъпваше все по-назад, докато накрая гърбът ѝ се опря във вратата към спалнята на Мелани Фулър. Дори без да има време за мислене, част от мозъка ѝ настояваше да създаде незабавно графично изображение как вратата се отваря, а тя пропада в очакващата, отворена преградка, в търсещите ръце и щракащите зъби...

Вратата остана затворена.

Джъстин се присви и се засили към нея, като прие наказанието от краката на стола, удрящи се в гърдите и гърлото му. Разпери широко ръце в опит да забие остриетата в нейните китки, ръце или гърдите ѝ. Ръчичките му бяха само сантиметър-два по-къси, за да постигне ударът му целта си.

В крайна сметка той заби ноктите си в дървената рамка на стола и дръпна. После дръпна отново, опитвайки се да откъсне плетеното оръжие от нея или да го счупи. Разхвърчаха се трески, но рамката устоя.

Някъде зад стената от дива паника в нея, една спокойна област в ума на Натали се опитваше да ѝ прати съобщение. Тя почти го чу, изказано със сухия, педантичен глас на Саул: „Мелани използва тялото на петгодишно дете, Натали, с детския му обсег и тежест. Предимството и е в страха и гнева. Твоето предимство е в ръста и теглото, размера и масата. Не го похабявай!“

Джъстин нададе звук като кипящ чайник, който прелива, и отново се хвърли върху нея, приведен ниско. Замахна почти на нивото на пода. Натали вече виждаше темето на плешивата глава на Къли да изниква над ръба на площадката.

Тя пресрещна нападението на Джъстин, протегнала стола в двете си

ръце, вложи цялата си тежест, бутна силно и пристъпи напред по време на замаха. Натрошените крака на стола го удариха от двете страни на гърлото и в гърдите, като го изблъскаха назад до лъснатото перило. Старото дърво на подпорите изпука, но не успя да се счупи.

Пъргав като видра и бърз като котка със стоманени нокти, Джъстин скочи на широкия десетина сантиметра парапет, овладя равновесието си за миг и се приготви да се метне върху нея. Без изобщо да се поколебае, Натали пристъпи една широка крачка встрани, стиснала стола като Луисвил Слъгър⁴⁷ и го завъртя в широк замах, който помете Джъстин от перилата като топка за бейзбол гигантски размер.

От гърлото на момченцето се изтръгна единен писък – заедно с него извикаха Къли и неясен брой гласове иззад затворената врата на Мелани, но съществото-дете не беше елиминирано.

Извит в полет, с разрошена коса, Джъстин сграбчи масивния полилей, който висеше на два метра встрани и точно под нивото на площадката. Стоманените нокти се склочиха върху желязната му верига, краката на момченцето се удариха в кристалните призми и създадоха музикален хаос, а секунда по-късно той вече се катереше нагоре по самия полилей, балансирайки на пет метра над пода.

Натали снижи стола, докато гледаше невярващо. Ръката на Къли се добра до горното стъпало и той продължи да се изтегля нагоре. Облото лице на Джъстин се разтегна в ужасна подигравателна усмивка, докато той люлееше полилея напред-назад, с протегната лява ръка, а ноктите му посягаха към перилото, което се приближаваше с всяко залюляване...

В добрите си времена – най-малкото преди век – окачването на полилея щеше да издържи десет пъти теглото на Джъстин, без дори да изскърца. Желязната верига и болтовете на желязната котва все още го крепяха. Но двацетсантиметровата дървена дръжка, в която бяха забити желязните части, бе преживяла повече от сто години южнокаролинска влага, и дървояди, и липса на грижи.

Натали проследи как Джъстин изчезва от погледа ѝ – как полилеят изчезва заедно с метър и нещо участък от тавана, електрически жици, желязни болтове и дъжд от изгнило дърво. Трясъкът от падането беше впечатляващ. Парченца счупен кристал се забиха в стените като шрапнели от граната.

Натали искаше да слезе да прибере пистолета и пластичния

47. Известен бейзболист от близкото минало. – Бел. прев.

експлозив, но веднага се сети, че те са погребани под боклука, изпълнил фойето долу.

„Къде е полицията? Що за район е това?“ – Тя си спомни, че голяма част от близките къщи бяха тъмни предишните вечери, съседите бяха заминали извън града или пък бяха твърде стари. Според нея проникването ѝ тук бе шумно и драматично, но беше възможно все още никой да не е забелязал колата и да е изчислил откъде се носи шумът. Зад тухлените стени на Мелани колата бе на практика невидима откъм улицата. Два от четирите изстрела, които беше произвела, сигурно бяха достатъчно силни да ги чуят, но гъстата тропическа растителност в квартала приглушаваше и изкривяваше звуците. А може би просто никой не искаше да се забърква? Тя погледна окървавения си ръчен часовник. Бяха минали по-малко от три минути от момента, когато разби предната врата.

„О, Боже!“ – помисли си Натали.

Къли се издърпа на площадката; светлият му, идиотски поглед се вдигна да срещне нейния.

Хълцайки беззвучно, тя завъртя стола към главата му – веднъж, втори път, трети... Един от краката се отчупи и рикошира в стената. Брадичката на Къли се удари в дървото, когато тялото му се хлъзна пет стъпала надолу.

Натали проследи как окървавеното му лице се вдига, ръцете и краката му се сгъват и той отново тръгва напред.

Тя завъртя тежкия стол и го удари в дебелината врата.

– Проклетата да си, Мелани Фулър! – изпищя с пълен глас. След четвъртия удар столът се разпадна в ръцете ѝ.

А вратата се отвори навътре.

Изобщо не беше заключена.

Прозорците в стаята бяха с капаци и завеси и на практика не пропускаха предутринния здрач вътре. Единствено осцилоскопи и друго животоподдържащо оборудване осветяваха присъстващите с бледата си електронна светлина. Сестра Олдсмит, доктор Хартман и Нанси Уардън – майката на Джъстин – стояха между Натали и леглото. И тримата носеха мръсни бели престилки и идентични изражения – изражения, каквито тя бе виждала само по документалните филми за оцеленците от лагерите на смъртта, които зяпат през бодливата тел към армиите-освободителки: ококорени очи, хлътнали бузи, пълно неверие...

Зад тази последна защитна линия се намираха голямото легло и

неговата обитателка. Леглото бе покрито с дантелен балдахин, а видимостта вътре допълнително се изкривяваше от прозрачния найлон на кислородната палатка, но Натали лесно различи светлата фигура в нощница; сбръчканото, изкривено лице и втръненото око, проядената от годините крива на черепа, все още покрит с оредяла синкава коса, и изсъхналата до кости дясна ръка, просната над завивката. Кокалестите й пръсти спазматично стискаха чаршафите и покривката. Старицата се бореше вяло в леглото, като подхрани с нова сила доскорошната представа на Натали за сбръчканокожо морско чудовище, изхвърлено на брега.

Тя бързо се огледа, като се убеди, че зад вратата няма никой и никой не се движи по коридора. От дясната й страна имаше древна тоалетка с мръсно огледало. На пожълтелите плот внимателно бяха подредени четка и гребен. По зъбците им бяха полепнали кичури сива коса. Отдясно на Натали, на пода лежеше купчина подноси за храна, заедно с чаши за чай, мръсни чинии и петносани салфетки – всичко това струпано на метър висока купчина. Зад тях се намираше висок гардероб с отворени врати и нахвърляни на дъното дрехи. В боклука наоколо бяха пръснати медицински инструменти, а до гардероба стояха четири дълги кислородни бутилки, качени на малки колички. Печатите на две бяха недокоснати, като загатваха, че това е свежата подмяна на онези две, които сега пускаха въздух в найлоновата палатка на жената. Натали никога не бе подушвала такава смрад като тази в стаята. Чу тих шум и погледна наляво, навреме да види два плъха, които надничаха от купчината мръсни чинии и салфетки. Гризачите очевидно не обръщаха внимание на хората, сякаш тук нямаше живи човешки същества. Тя с болка осъзна, че в действителност това си беше чистата истина.

Трите ходещи трупа отвориха устите си в идеален синхрон.

– Махай се! – казаха с неприятно детинско скимтене. – Не искам да играя повече!

Лицето на старицата, изкривено и удължено от увеличителния ефект на прозрачната найлонова кислородна палатка, се раздвижи напред-назад, щом беззъбата уста издаде мляскащи звуци.

Трите питомеца вдигнаха десните си ръце в идеален синхрон. Късите скалпели отразиха зелената светлина от мониторния екран. „Само трима ли са?“ – почуди се Натали. Имаше чувството, че трябва да има и още, но беше прекалено уморена и твърде изплашена, а и я болеше твърде много, за да се замисли. По-късно!

Точно сега искаше да каже нещо; не бе сигурна какво. Може би да обясни на тези зомбита и на чудовището зад тях какъв е бил баща й –

наистина – важна личност, твърде важна, за да бъде похабена като епизодичен герой в лош филм. Всеки – който и да е – заслужаваше по-добра съдба. Нещо в този смисъл.

Вместо това съществото, което навремето бе било хирург, започна да се придвижва към нея, другите двама го последваха и Натали се задоволи бързо да отстъпи наляво, да счупи печата и да завърти дюзата на първата кислородна бутилка, след което я хвърли колкото се може силно по доктор Хартман. Тя се удари в пода с тежко тупване, търкулна се в краката на Нанси Уардън и ги подкоси, а накрая се скри под леглото с балдахина, пръскайки в стаята чист кислород.

Хартман завъртя скалпела към Натали в плавна, равна дъга. Тя отскочи, но не достатъчно бързо. Бутна между неврохирурга и себе си количката, на която бе покачена празна кислородна бутилка, и погледна надолу да види тънката резка на блузата си, вече оцветена в червено от плиткия разрез.

Къли впълзя в стаята, използвайки лактите си вместо бутала.

Натали усети гневът в кръвоносната ѝ система да достига нови пикови нива. Те със Саул, Роб, Коен и Джаксън и Кетфиш... всички те бяха изменили страшно много път, за да спрат дотук. Саул може би шеше да оцени иронията на положението, но Натали мразеше иронията.

С адреналиновия прилив, който позволява на майките да вдигат записалите децата им автомобили, а на бизнесмените – да изнасят стоманени каси от горящи сгради, Натали вдигна близо петдесетклягограмовата бутилка над главата си и я хвърли право в доктор Хартман. Дюзата ѝ се отчупи напълно, а тялото на доктора падна на пода.

Нанси Уардън пълзеше към нея. Сестра Олдсмит вдигна скалпела си и се втурна в атака. Момичето метна върху високата сестра пропит с урина чаршаф и се гмурна от дясната ѝ страна. Опакованата в спално бельо фигура се удари в гардероба. Секунда по-късно се появи острието на скалпел, което прорязваше тънкия плат.

Натали успя да сграбчи посивяла калъфка за възграница и я вдигна в движение, точно когато ръката на Нанси Уардън се средна напред и я сграбчи за глезена.

Негърката падна тежко върху чергата на пода, като се опита да изрита жената със свободния си крак. Майката на Джъстин бе загубила скалпела си, но пък използва и двете си ръце да стисне крака на Натали, очевидно с твърдото намерение да я издърпа заедно със себе си под високото легло.

На метър от тях Къли се вмъкна в стаята. Изстрелите бяха

разкъсали коремната му стена и от него към стълбишната площадка се точеше дълга ивица черва.

Сестра Олдсмит прорязва последните останки от чаршафа и се завъртя като ръждашал от дъжда уличен мим.

– Спри! – изкрещя Натали с все сила. Трескаво измъкна кибрита, изгърва го, извади една клечка, докато Нанси Уардън я изтегляше на още една педя към леглото, и се опита да запали калъфката. Тя задимя, но не прихвана. Клечката угасна.

Пръстите на Къли я сграбчиха за косата.

Ръцете ѝ все още бяха свободни, така че Натали запали втора клечка, приближи я до кутийката и притисна недълговечното пламъче към калъфката, като устоя на импулса да го пусне, когато огънят стигна до пръстите ѝ.

Калъфката избухна в пламъци.

Момичето с нисък замах я метна върху леглото с балдахина.

Подхранвани от вълната чист кислород отдолу, дантеленият балдахин, постелките и дървената рамка експлодираха в гейзер от син пламък, който блъвна право нагоре към тавана и буквално се разпространи в четирите посоки на стаята за по-малко от три секунди.

Натали съдържа дъх, когато усети полъха от свръхнагрят въздух. Изрита горящата жена, която я държеше за глезена, и се изправи да побегне.

Къли бе пуснал косата ѝ, но се изправи заедно с нея, Сега блокираше изхода от стаята като полуобезпътен трупът, който се надига за мъст от масата за аутопсия.

Дългите му ръце сграбчиха Натали и я завъртяха. Докато все още съдржаше дъха си, тя зърна силуета на старата жена в леглото да се мята и гърчи в плен на странната синя топка от концентрирани пламъци, а почерняващото ѝ тяло сякаш бе съставено единствено от стави и ъгли – скакалец, който се пече и си променя формата, докато Натали я гледаше – и в същия миг жената в леглото нададе единствен, изключително силен писък, подет после от сестра Олдсмит, Нанси Уардън, Къли, трупът на доктор Хартман и самата Натали.

В последен напън на усилие, момичето завъртя Къли и себе си и успя да се измъкне през вратата и на площадката, точно когато експлодира втората кислородна бутилка. Зад нея Къли пое пълната мощ на ударната вълна и за секунда къщата се изпълни с миризмата на горящо месо. Ръцете му се отвориха, когато двамата заедно се удариха в стената на завоя на стълбите. Натали падна на долното стъпало, а горящият мъж

прелетя над перилата и изчезна в бездната отдолу.

Негърката лежеше с главата надолу и нос, почти опрян в подпорите. Чувстваше лъхащата от горящия таван топлина и виждаше ярките отблясъци на пламъците, отразени от хилядите счупени кристали долу, но беше твърде уморена, за да помръдне.

Беше дала всичко от себе си.

Силни ръце я вдигнаха и тя замахна вяло. Юмруците ѝ бяха омекнали и безполезни като топки памук.

– Полека, Нат! Трябва ми една свободна ръка и за Марвин!

– Джаксън!

Високият чернокож я носеше в лявата си ръка, като същевременно влачеше бившия водач на бандата си за предницата на ризата. Натали остана с объркани впечатления от остъклена стая, в която едната стена е разбита, че я пренасят през градина, през тъмния тунел на гараж... Микробусът чакаше в алеята и Джаксън я настани нежно на задната седалка, а Марвин положи на пода отзад.

– Иисусе! – промърмори фелдшерът под носа си. – Що за ден! – приклепна до Натали, попи кръвта и я избърса с мокра салфетка. – Боже мили, госпожичке – заяви накрая, – що за творение на изкуството си!

Тя облиза напуканите си устни.

– Я да видя! – прошепна. Джаксън подложи ръка под раменете ѝ и ѝ помогна да седне. Къщата на Фулър бе напълно погълната от пламъците и огънят бе стигнал до дома на Ходжес. През процепа между сградите Натали видя пожарни коли, покриви на обикновени автомобили и глави, запълнили улицата. Два потока вода шурнаха безполезно върху пожарището, докато другите маркучи се насочиха към дърветата и покривите на съседите.

Натали се извърна наляво и видя Саул, седнал и втрещен късогледо в пламъците. Той се обърна към партньорката си, усмихна се, поклати глава в сковано недоверие и отново заспа.

Джаксън подложи навито одеяло под главата ѝ и я покри с още едно. После скочи долу, хлопна вратата и се качи на седалката на шофьора. Малкият двигател запали без колебание.

– Ако вие, туристи, нямате нищо против – заяви той, – смятам да ни измъкна оттук, преди ченгетата или пожарникарите да са намерили тази алея!

В рамките на три пресечки не срещнаха други превозни средства в тяхна посока; само пожарни и линейки се носеха с вой към източника на дима.

Джаксън се качи на магистрала 52 и се насочи на северозапад, покрай парка, който гледаше към военноморския кей, а после и покрай редицата мотели. На Дорчестър Роуд се върна обратно на Междушатско 26 и се насочи извън града и покрай летището.

Натали откри, че не може да затвори очи, без да вижда неща, които не искаше да вижда, и без да усеща напираш в гърдите ѝ писък.

– Как е Саул? – попита с треперещ глас. Джаксън отвърна, без да отклонява поглед от пътя:

– Той е супер. Събуди се и остана буден достатъчно време, за да ми каже какво се каниш да направиш!

Тя побърза да смени темата.

– Как е Марвин?

– Диша – отговори фелдшерът. – Ще видим останалото по-късно!

– Кетфиш е мъртъв – каза тя с глас, който не владееше особено добре.

– Аха, видях! – отвърна приятелят ѝ. – Виж, кукло, на няколко километра от тук е Ладсън. Картата твърди, че там имало паркинг за камиони. Ще те почистят както трябва. Ще се погрижи за онези две прободни рани и ще нанесе малко мехлем на изгарянията и порязванията. Ще ти сложа инжекция, за да поспиш малко...

Натали кимна и се сети да каже:

– Добре.

– Знаеш ли, че имаш голяма синина на главата и си останала без вежди, Нат? – той гледаше в огледалото за задно виждане към нея.

Тя поклати глава.

– Искаш ли да ми разкажеш какво стана там? – попита нежно Джаксън.

– Не! – Натали започна да хлипа беззвучно. Струваше ѝ се, че ѝ става много по-добре, като го прави.

– Добре, кукло – съгласи се той и си заподсвирква някаква песничка. Прекъсна и добави: – Мамка му, исках само да се махна от този откачен град и да се върна във фили, а то се оказа като проклетото отстъпление на Наполеон от проклетата Москва. Е, ако някой ни се набърка по пътя до Израелското посолство, ще съжаляват до Ада и обратно! – той вдигна 38-калибрения със седефена дръжка и бързо го пхна под седалката.

– Откъде го взе? – попита Натали, преглъщайки сълзите си.

– Купих го от Дарил – обясни Джаксън. – Не си ти единствената, която иска да финансира революцията, Нат!

Тя затвори очи. Образите още бяха там, но желанието да пищи бе намаляло чувствително. Осъзна, че – поне за малко – Саул Ласки не е единственият, който има право на свои лични кошмари.

– Видях знак – обади се басовият, успокоителен глас на Джаксън. – Приближаваме паркинга!

77

Бевърли Хилс,
събота, 20-и юни 1981 г.

Тони Харъд се поздрави с оцеляването.

След непровокираното нападение на черната кучка на острова, той си беше помислил, че вероятно късметът го е напуснал. Отне му половин час да се оправи и прекара остатъка от тази откачена нощ, избягвайки групички от охраната, които страдаха от склонността да стрелят щом те видят. Харъд бе тръгнал за пистата на острова, като си мислеше, че може би има начин с измама да си проправи път в самолетите на Сътър или Уили, но един поглед към кладата го прати бързешком обратно в гората.

Прекара няколко часа, скрит под леглото в едно от бунгалата на Летния лагер близо до амфитеатъра. Веднъж група пияни пазачи дори проникна вътре, разграбиха кухнята и приемната в търсене на алкохол и ценни вещи и постояха в дневната да изиграят три ръце покер, преди да се измъкнат навън да се порадват на загубата на работата си. От възбуденото им дърдорене Харъд научи, че Барент е бил на борда на „Антоанет“, когато са разрушили яхтата.

Източният хоризонт вече изсветляваше, когато той се измъкна изпод леглото и се запъти към района на кейовете. Там бяха вързани пет лодки и той успя да запази без ключ едната – шестметров катер – изпълзвайки умения, които не бе вкарвал в действие от дните си с уличната банда в Чикаго. Един пазач, който проспиваше махмурлука си под дъбовите, стреля два пъти по него, но Харъд вече беше на километър в морето. Не го преследваха.

Знаеше, че остров Долман е само на около четирийсет километра от брега и дори с ограничените си навигационни умения пресметна, че не би трябвало да е прекалено трудно да се натъкне на Северна Америка, ако се насочи на запад.

Денят беше ясен, морето – спокойно, сякаш за да се разплатят за нощната буря и лудост. Харъд намери въже, с което да закрепил неподвижно шурвала, извлачи един брезент над рубката и легна да спи. Събуди се на по-малко от четири километра от брега. Горивото бе свършило. Първите трийсет и няколко километра от пътуването му бяха отнели деветдесет минути. Последните четири километра отнеха още осем часа и той вероятно никога нямаше да успее, ако едно малко риболовно корабче не го бе забелязало и го беше изтеглило с тях. Джорджийският рибар качи Харъд за достатъчно време да му даде вода, храна, крем против слънчево изгаряне и гориво, колкото да се добере до брега. Той го последва нататък, между островите и гористите върхове, които изглеждаха точно както и преди три века, като накрая върза катера в малък залив близо до западащо градче на име Сейнт Мери. Там откри, че се намира в южна Джорджия, а делтата отсреща е Флорида.

Харъд се представи за неопитен сухопътен плъх, който наел лодката си близо до Хилтън Хед и се е изгубил. Местните отказваха да повярват, че има човек толкова глупав, че да се загуби по такъв начин, но все пак очевидно прие факта в случая с Харъд. Той направи каквото можа за установяване на добри отношения, като заведе спасителите си, собствениците на яхткeя и петимата зяпачи до най-близкия бар – гнусно на вид заведение, вдигнато точно на изхода от щатския парк „Санта Мария“ – и похарчи 280 долара за целта.

Добрите стари момчета още пиеха за здравето му, когато той успя да убеди дъщерята на собственика на бара – Стар – да го закара до Джаксънвил. Беше само седем и половина вечерта, като оставаше още поне час лятна светлина, но когато почти стигнаха до целта, Стар реши, че ѝ е твърде късно да се прибира по целия седемдесеткилометров път до Сейнт Мери и започна да обмисля възможностите да си вземе мотелска стая в Джаксънвил Бийч или Понте Ведра. Стар беше на четирийсет и опъваше полиестерните си панталони по начин, който Харъд не беше смятал за възможен. Той ѝ даде петдесет долара и ѝ каза да го потърси следващия път, когато идва в Холивуд, след което я накара да го остави близо до входа на „Юнайтид“ на джаксънвилското международно летище.

Бяха му останали почти четири хиляди долара в портфейла – ужасно мразеше да пътува, без да има джобни за харчене, а никой не му беше споменал, че на острова няма да има какво да си купува – но използва една от кредитните си карти, за да си купи билет първа класа до Лос Анджелис.

Проспа краткото прекачване в Атланта, но по време на по-дългия полет на запад стана очевидно, че стюардесата, която му донесе вечерята и питиетата, смята, че Харъд се е настанил в погрешната секция, Той се огледа, подуши се и му стана ясно защо тя се държи така.

Кафявото му копринено сако от Джорджо Армани беше избегнало повечето кръв, проляна предишната нощ, но смърдеше на дим, бензин и риба. Черната му копринена риза бе поела достатъчно пот, за да може поне няколко месеца да поддържа в действие завод за сол. Летните му ленени панталони „Сарджорджо“ и мокасините от крокодилова кожа „Поло“ бяха, ако се изразим не твърде любезно, станали на лайна.

И все пак Харъд не хареса идеята някаква тъпа путка-стюардеса да го третира по такъв начин. Беше си платил за първокласната услуга. А Тони Харъд винаги получаваше онова, за което си плаща. Погледна към предната умивалня – празна беше. Повече от дузина пътници първа класа вече дремеха или четяха.

Накрая Харъд улови погледа на нацупената руса стюардеса.

– Хм, госпожице? – повика я той.

Когато тя се приближи, вече се различаваха всеки косъм от боядисаната ѝ коса, пластове грим и малко размазаната спирала. На предните ѝ зъби имаше следа от розово червило.

– Да, господине? – не можеше да сбърка презрението в гласа ѝ. Харъд я погледа още няколко секунди.

– Няма нищо – каза накрая. – Съвършено нищо!

Харъд пристигна на ЛАКС рано сутринта в сряда, но му отне още три дни да се добере до къщи.

Внезапно станал подозрителен, той нае кола и подкара към Лагуна Бийч, където Тари Истън държеше една от специалните си тайни плажни къщи. Той бе отседнал там с нея няколко пъти, когато тя се намираще между любовници. Харъд знаеше, че сега Тари е в Италия – занимава се с някакъв феминистки спагети-уестърн – но ключът още си беше там, заровен в третата саксия с фикус. Къщата имаше нужда от проветряване и беше декорирана в стил „Найроби-шик“⁴⁸, но в хладилника имаше вносна бира и водното легло беше застлано с чисти чаршафи.

Харъд проспа по-голямата част от срядата, цяла вечер гледа старите филми на Тари на видеото и малко след полунощ подкара към брега, за

48. Игра на думи – chic означава едновременно „шик, лукс“ и е жаргонно название за „пичка, мацка“. – Бел. ред.

да хапне в китайския. В четвъртък се маскира с тъмни очила и огромна шапка стил „Бананова република“, собственост на някое от гаджетата на Тари, след което се върна обратно в града да провери къщата си. Всичко изглеждаше наред, но той се прибра в Лагуна за през нощта.

В четвъртък във вестниците имаше кратка статийка на шеста страница за известния милиардер К. Арнолд Барент, който починал от сърдечен удар в имението си в Палм Спрингс. Тялото му било кремирано по време на частна погребална служба, уредена от европейския клон на рода. Четирима живи американски президенти бяха пратили съболезнованията си и статията продължаваше с разказ за дългия списък от филантропски постижения на Барент и размишления относно бъдещето на финансовата му империя.

Харъд поклати глава. В статията не се споменаваха яхтата, острова, Джоузеф Кеплър или преподобния Джими Уайн Съър. Той не се съмняваше, че и техните некролози ще цъфнат като летни цветенца в идните дни. Някой покриваше нещата. Притеснени политици? Триото древни ненормалници? Някаква европейска версия на Островния клуб? Същност Харъд не искаше и да знае, стига това никога повече да не кае и него.

В петък той проникна в собствената си къща по най-потайния възможен начин, който да не е свързан с повикването на ченгетата от Бевърли Хилс. Изглеждаше добре. Добре му се струваше. За пръв път от няколко години Тони Харъд имаше чувството, че може да направи поне едно движение, без да събори на главата си няколко тона лайна, ако стъпи накриво.

Рано в събота сутринта, преди десет, той подкара право към къщата си, поздрави сатира си, целуна испанската прислужничка и каза на готвачката, че може да си вземе почивен ден, но нека първо му спретне нещо за хапване. Обади се на началник студиото в дома му, а после и на Шу Уилямс, за да види какво, по дяволите, става с „Белия роботърговец“ – оказа се, че филмът е на финалния етап на преработката, като се отърсваше от дванайсетина минути, отегчили зрителите на предварителния преглед. Позвъни на още седем-осем съществени връзки, за да ги осведоми, че се е върнал в града и е в действие. Прие също и едно обаждане от адвокатата си, Том МакГуайър. Харъд му потвърди, че той със сигурност смята да се мести в стария дом на Уили и би искал да задържи охраната. Дали Том познава някакви добри секретарки? МакГуайър не искаше да повярва, че Харъд наистина е уволнил Мария Чен – след всичките тези години...

– Дори умните пички стават твърде зависими, ако ги оставиш да ти се мотаят в краката прекалено дълго – заяви бойко Харъд. – Трябваше да я разкарам, преди да е започнала да ми кърпи чорапите и да бродираще името си върху шортите ми за езда!

– И къде отиде тя? – попита МакГуайър. – В Хонг Конг ли се върна?

– Че откъде, на майната си, да знам и защо трябва да ми пука? – отрязва го продуцентът. – Уведоми ме, ако чуеш за някоя, дето може да стенографира добре и има акъл в главата.

Затвори, поседя няколко минути в тихата си прожекционна и се запъти към джакузито.

Отпуснат гол в горещата вода, обмислящ дали да не отскочи до басейна за няколко дължини, Харъд затвори очи и почти задряма. Откри, че си представя стъпките на Мария Чен по плочките, докато тя му носи днешната поща. Той седна, запали една цигара от пакета до високата си чаша с водка и се облегна срещу горещите струи вода, като остави стегнатите си до болка мускули да се отпуснат.

„Не е толкова зле, когато се стараеш да мислиш за други неща!“ – каза ся.

Почти беше заспал отново, а цигарата гореше близо до пръстите му, когато чу тракането на високи токчета по плочките.

Очите му се отвориха стреснато, той пхна цигарата в устата си и прибра ръце, готов да се надигне и да действа бързо, ако се наложи. Оранжевият му халат се намираще на два метра от него.

За секунда не разпозна привлекателната млада жена в простичка бяла рокля, която влезе, понесла пощата му. После невярващ се втренчи в невинните очи на мисионерското лице, изпъкналата като на Елвис долна устна и походката на модел.

– Шайла! – възкликна той. – Мамка му, изплаши ме!

– Донесох ти пощата – осведоми го Шайла Берингтън. – Не знаех, че и ти получаваш „Нейшънъл Джиографик“!

– Иисусе, хлапе, мислех да ти се обадя – каза бързо Харъд. – Да ти обясня и да се извиня за онази ужасна постановка миналата зима... – все още без да се чувства съвсем удобно, той обмисли дали да не я Използва. Не. Това бе ново начало. Можеше да мине и без този боклук за известно време.

– Всичко е наред – отвърна Шайла.

Гласът ѝ винаги бе бил мек и сънен, но сега звучеше дори още по-

отнесено. Харъд се почуди дали бедното мормонско детенце не е открило наркотиците през месеците, когато беше останала без работа. Тя додаде отсъстващо:

– Не съм ядосана вече. Господ ме преведе през това изпитание.

– Хей, страхотно! – възкликна Тони и бръсна пепелта от цигарата от гърдите си. – А и беше абсолютно права, че „Търговецът“ не е твоят кораб. Истински schlock е, на светлинни години под класата ти, хлапе, но тъкмо говорих с Шу Уилямс тази сутрин и той се блъска за един проект на „Орион“, за който ние двамата сме идеални. Шу казва, че Боб Редфорд и някакво хлапе на име Том Круз са се съгласили да направят римейк на...

– Ето го твоя „Нейшънъл Джиографик“ – прекъсна го Шайла и посегна към него със списанието и купчината писма.

Харъд пхна цигарата в устата си и се протегна за пощата, за да я предпази от намокряне. Сребърният пистолет, който внезапно изникна в ръката на момичето, беше толкова малък, че сигурно бе играчка; дори петте си бум издаде като играчка – звучеше като детско пукалце с капси, чийто трясък отеква в помещението.

– Ей, хей! – каза Тони Харъд, погледна към петте малки дупки в гърдите си и се опита да ги избърше. Премести смаяния си поглед към Шайла Берингтън и устата му зина, цигарата падна и се понесе с бълбукащите водовъртежи. – О, мамка му! – промърмори той и се отпусна назад внимателно, пръстите му бяха плъзгави и натежали, а клепачите му се затваряха бавно под развълнуваната повърхност на водата.

Безизразна, Шайла Берингтън в продължение на десет минути гледа белопенните води, които се оцветяваха в розово и после в яркочервено, като впоследствие се избистриха, щом дюзите продължиха да впръскват чиста вода, а филтрите си свършиха работата. После тя се обърна и бавно се отдалечи с идеална походка и гордо вдигната глава, а високите й токчета тракаха по-силно от шума на водните дюзи. На излизане изключи лампите. Затворената стая остана сумрачна, но отразената от джакузито слънчева светлина танцуваше и чертаеше случайни слънчеви зайчета по белите варосани стени – почти като на киноекрана, когато филмът свърши, но прожекционната лампа още свети и хвърля случайни отражения от целулоид без образи.

Кесария, Израел,
неделя, 14-и декември 1981 г.

Натали подкара фиатчето си на север по пътя за Хайфа, като спираше често да се порадва на гледката и зимната светлина. Не беше сигурна дали отново ще има възможност да мине по този път.

Бе забавена от натовареното военно движение по участъка от крайбрежния път, преди да се стигне до завоя за кибуц Ма'аган Микаел, но остана сама по времето, когато подкара фиатчето нагоре по хълма, през разпръснатите гъсталаци кароб под имението на Ешкол.

Както винаги, Саул я чакаше до големия камък близо до долната порта и дойде да я пусне вътре. Натали изскочи от колата, за да го прегърне, а след това отстъпи и го огледа изпитателно.

– Чудесно изглеждаш – каза му. Беше си почти вярно. Той изглеждаше по-добре. Така и не си възстанови изгубеното тегло, а лявата му ръка и китка бяха превързани след последната операция, но брадата му бе пораснала гъста и бяла като на патриарх, тъмен тен бе заместил болезнената бледност, която продължи толкова дълго, а косата му бе станала достатъчно дълга, за да се къдри почти до раменете му. Саул се усмихна и нагласи очилата си с рогови рамки, точно както Натали беше предвидила. Точно както правеше винаги, когато се притесняваше.

– И ти изглеждаш чудесно! – отвърна той, докато заключваше портата и махаше на младия сабра, стоящ на поста си малко по-нататък по протежение на оградата. – Да идем в къщата. Вечерята е почти готова!

Докато караха към голямата къща, Натали погледна превързаната му ръка.

– Как е? – попита.

– Какво? А, добре е – отвърна Саул, нагласи очилата си и се вгледа в превръзките така, сякаш ги виждаше за пръв път. – Очевидно палецът е неспасяем, но когато го няма, осъзнаваш колко лесно всъщност се оправяш и без него... – усмихна й се. – Поне докато нищо не се случи и с другия!

– Странно! – промърмори Натали.

– Какво?

– Две огнестрелни рани, пневмония, мозъчно сътресение, три счупени ребра и достатъчно порязвания и синини, че да стигнат на цял футболен отбор за един сезон напред...

– Евреите са трудни за убиване!

– Не, нямах предвид това – отвърна тя, докато паркираше фиатчето пред навеса за коли. – Исках да кажа, че получи толкова сериозни рани, а именно ухапването на една жена за малко не те уби – или поне за малко не изгуби ръката си заради него.

– Човешките ухапвания се славят с инфекциите си! – обади се Саул, докато ѝ държеше отворена задната врата.

– Госпожица Сиуъл не беше човек – възрази Натали.

– Не – съгласи се той и нагласи очилата си. – Подозирам, че по онова време вече не е била.

Саул бе приготвил великолепно ястие, допълнено с овче месо и прясно опечен хляб. Поговориха си за незначителни дреболии по време на вечерята – курсовете му в университета в Хайфа, последните фотографски ангажименти на Натали за „Джирусалим Пост“, времето. След сиренето и плодовия десерт тя поиска да посети акведукта и да вземат кафето си с тях, така че Саул напълни стоманения термос, докато тя отиде в стаята си и вземе дебел пуловер от куфара си. Декемврийските нощи по брега бяха доста студени.

Те бавно се спуснаха надолу по хълма покрай портокаловата горичка, като обсъждаха разсеяната светлина и се опитваха да не забелязват двамата млади сабра, които ги следваха на почтително разстояние, предметнали узитата си през рамо.

– Съжалявам за смъртта на Давид – каза Натали, точно когато стигнаха пясъчните дюни. Средиземно море пред тях постепенно добиваше цвета на мед.

Саул сви рамене.

– Изживя пълноценно живота си. Вторият удар беше милостиво бърз.

– Съжалявам, че изпуснах погребението – додаде Натали. – Цял ден се опитвах да се измъкна от Атина, но полетите бяха съвсем объркани...

– Не си го пропуснала – отвърна психиатърът. – Често са мислех за теб... – махна на телохранителите, като им каза да останат на местата си, и я поведе нагоре по акведукта. Хоризонталната светлина превръщаше сенките им в гиганти, крачещи по върховете на назъбените дюни.

Бяха изминали половината път по дългата дъга и Натали започваше да трепери. Вятърът беше студен. Три звезди и нащърбена луна надничаха от изток.

– Все пак заминаваш утре, а? – попита Саул. – Връщаш се обратно?

– Да – кимна Натали. – Тръгвам с полета в единайсет и половина, от „Бен Гурион“.

– Ще те закарам – предложи ѝ той. – Ще оставя колата при Шейла и ще накарам някое от момчетата ѝ да ме докара обратно...

– Приемам с радост! – усмихна се момичето.

Саул наля кафето и ѝ връчи пластмасовата чашка. Парата от нея се издигаше в студения въздух.

– Страхуваш ли се? – попита той.

– От това да се върна в Щатите, или от това да са останали още от тях? – попита Натали и отпи от горещата, вкусна турска смес.

– От завръщането – обясни психиатърът.

– Да – отвърна тя.

Той кимна. Няколко коли напредваха по крайбрежния път. Фаровете им се губеха в блясъка на залеза. На километри на север, бойните кули на Града на кръстоносците сияеха в червено. Кармел едва се различаваше, увит във виолетова омара, тъй плътна, че ако я беше видяла на снимка, Натали не би Повярвала, че цветът е естествен.

– Тъй де, не знам – продължи тя. – Ще опитам за известно време. Искам да кажа, Америка беше ужасна и преди... всичко това. Но там е домът ми. Нали знаеш какво имам предвид?

– Да.

– А ти мислил ли си за завръщане у дома? В Щатите, имам предвид? Саул кимна и седна на един голям камък. Във вдлъбнатините, където не бе прониквало слънце през деня, се бе събрала скреж.

– През цялото време – отвърна. – Но тук има толкова много работа за вършене!

– Все още не мога да повярвам колко бързо Мосад... повярва на всичко – каза Натали.

Той се усмихна.

– Националната ни параноя има дълга и изобилна история – каза той. – Мисля, че добре подхранихме предразсъдъците им... – изпи кафето си и доля и на двама им. – Освен това те имат цял куп данни от разузнаването, с които не знаят какво да правят. Сега разполагат поне с някаква рамка за фактите... странна рамка, със сигурност, но е по-добра от нищо!

Натали махна към потъмняващото море на север.

– Мислиш ли, че ще открият... който е там?

– Загадъчните познати на Полковника? – попита Саул. – Вероятно. Подозирам обаче, че това ще са хора, с които те вече си имат работа.

Погледът на момичето се замъгли.

– Все още си мисля за онзи... от къщата... онзи, който липсваше!

– Хауърд – кимна Саул. – Червенокосият. Башата на Джъстин.

– Да – Натали потрепери силно, когато слънцето докосна хоризонта и се надигна вятър.

– Кетфиш се обади и на двама ви, че е „приспал Хауърд“ – предположи Саул. – Приемаме, че това е онзи, който ви е проследил. После Мелани е пратила някого – вероятно гиганта – да убие Кетфиш и той почти сигурно е прибрал и Хауърд. Може би именно той те е причаквал в задната стая.

– Може би – съгласи се Натали, като притисна пръсти към чашата, за да ги стопли. – Или пък, предполагам, Мелани може да го е погребала някъде, като го е помислила за мъртъв. Това би обяснило защо броят на телата, за които писаха във вестниците, не беше точен – тя погледна към другите звезди, които се появяваха на небосвода. – Знаеш ли каква годишнина е днес? Една година, откакто...

– От смъртта на баща ти – уточни Саул и ѝ помогна да се изправи. Тръгнаха обратно по акведукта в краткия здрач. – Не каза ли, че си получила писмо от Джаксън?

Натали засия.

– Доста дълго при това. Върнал се е в Джърмънтаун. Всъщност той е новият директор на „Къмюнтити Хаус“, но се е отървал от онази стара къща, като е казал на „Соул Брикярд“ да си намерят друго клубно свърталище – вероятно може да го направи, тъй като още е един вид член – и е отворил няколко истински заведения за обществени услуги по Джърмънтаун Авеню. Има безплатна клиника и всичко останало.

– Спомена ли как е Марвин? – поинтересува се Ласки.

– Да. Джаксън повече или по-малко го е осиновил, струва ми се. Пише, че Марвин показва признаци на напредък. Вече е на нивото на четиригодишно дете... много умно детенце, така твърди той.

– Мислиш ли да ги посетиш? Натали оправи яката на пуловера си.

– Може би. Вероятно. Да!

Те внимателно пристъпиха по ронещата се стена на древната дъга и погледнаха назад към пътя, който бяха изминали. С изцедени цветове, струпаните дюни приличаха на замръзнало море, което се къдри около римските руини.

– Ще изпълняваш ли някакви фотозадачи, преди да се върнеш да завършиш училище?

– Всъщност да. „Джирусалим Пост“ ме помолиха да направя онази

статия за упадъка на големите американски синагоги, та си помислих дали да не започна от Филадельфия...

Саул махна на двамината, които ги очакваха в сенките на две колони. Единият си беше запалил цигара, която сияеше като червено око в падналия бързо мрак.

– Фотоесето, което направи за работниците-араби в Тел Авив, беше страхотно! – каза той.

– Е... – проточи Натали с лека следа от надменност в гласа. – Нека погледнем истината в очите. Третират ги като израелски негри!

– Да – съгласи се Саул.

Те двамата постояха няколко минути на пътя в основата на хълма, без да си говорят. Беше им студено, но не им се искаше да се връщат в добре осветената къща и на топло, към празните разговори и съня. Внезапно Натали се пхна в прегръдката на Саул, притисна лице към якето му и усети драскането на брадата му в косата си.

– О, Саул! – изплака тя.

Той я потупа тромаво с превързаната си ръка, много му се искаше този миг да остане запечатан вечно във времето, като приемаше дори и тъгата, която се явява източник на радост. Зад тях чу как вятърът носи нежно пясък в безкрайното си усилие да затрупа всичко, което човекът е сътворил или се надява да създаде.

Натали отстъпи леко назад, изрови една кърпичка от джоба на пуловера си и си издуха носа.

– Проклятие! – промърмори. – Съжалявам, Саул! Предполагам, дойдох да кажа шалом, а просто не съм готова още!

Психиатърът намести очилата си.

– Не забравяй – уточни той, – че шалом не означава „дovиждане“. Нито „здравей“. Значи просто „мир“.

– Шалом – каза му Натали, като отново пристъпи в прегръдките му под поривите на студения вятър.

– Шалом ил'хаим – отвърна ѝ Саул, като притисна буза към косата ѝ и се загледа във вихрите пясък, които вятърът разнасяше по тесния път. – В името на живота.

ЕПИЛОГ

21-и октомври 1988

Времето отминава. Много съм щастлива тук. Сега живея в Южна Франция, между Кан и Тулон, но, радвам се да го кажа, не съм близо до Сен Тропе.

Възстанових се почти напълно от болестта си и мога да обикалям и без проходилка вече, но рядко излизам. Анри и Клод пазаруват вместо мен в селцето. От време на време ги оставям да ме заведат до къщурката ми в Италия, южно от Пескара, на Адриатика или дори още по-далеч, чак до вилата под наем в Шотландия, за да го погледам, но дори тези пътувания стават все по-редки и по-редки.

На хълмовете зад дома ми има изоставено абатство и то е достатъчно близко, тъй че понякога ходя там и седя и размишлявам сред камъните и дивите цветя. Мисля за изолацията и въздържанието, и как всички толкова жестоко зависим едни от други.

Напоследък се чувствам стара. Казвам си, че това е заради продължителната ми болест и наличието на ревматизъм, който ме мъчи в студените октомврийски дни като този, но се улавям, че сънувам познатите улици на Чарлстън и онези последни дни. Това са гладни сънища.

Когато през май пратих Къли да отвлече госпожа Ходжес, няхах представа с каква точно цел ще използвам старицата. Понякога усилието да я държа жива в мазето в дома на Ходжес почти не си струваше, да не говорим за затруднението да ѝ боядисам косата в сходен цвят с моята и да експериментирам с различни инжекции, за да симулирам болестта си. Но накрая всичко се оказва както трябва. Докато чаках в линейката под наем на една пресечка от дома ми, през онези последни минути, преди Хауърд да ме закара до летището и на очакващия ни самолет, оцених обстоятелството колко добре ми е служило семейство Ходжес през изминалите години. Нямах какво повече да искам от тях. Връзването на старицата в леглото беше ненужно, като се има предвид здравословното и състояние, но сега съвсем искрено вярвам, че ако тя не бе закрепена по този начин, щеше да изскочи от кладата и да хукне из горещата къща, съсипвайки внимателно нагласената сцена, за режисиранието на която пожертвах толкова много.

Бедната ми къща. Скъпото ми семейство. Мисълта за този ден още ме просълзява.

Хауърд беше полезен през онези няколко дни, но щом се настаних в това селце и се уверих, че никой не ме преследва, ми се стори най-добре да преживеем някакъв инцидент по-далеч от мен. Клод и Анри са от местно семейство, което също ми е служило добре през годините.

Седя си тук и очаквам Нина. Знам вече, че тя е узурпирала контрола над всички низшестоящи раси по света – негрите, евреите и азиатците и тъй нататък – и този факт сам по себе си елиминира възможността за завръщане в Америка. Уили беше прав още в онези първи месеци на познанството ни, когато седяхме във виенското кафе и любезно слушахме как той обяснява с научни термини защо САЩ са станали нация от мелези, гнездо на алчни под-човеци, които очакват да покорят чистите раси.

Сега Нина ги контролира до един.

Тази нощ на острова останах в контакт с един от пазачите достатъчно дълго, за да видя какво причиниха на Уили хората на Нина. Дори и господин Барент беше под неин контрол. Уили бе прав през цялото време.

Но аз не се задоволявам с това просто да си седя тук и да чакам да ме намерят Нина и нейните мелези-слуги.

По ирония на съдбата, именно тя и негърката й ми дадоха тази идея – тя и седмиците, когато наблюдавах капитан Малъри през бинокъла, както и задоволителния завършек на онази малка шарада. Преживяването ми напомни един по-ранен контакт, почти случайна среща в далечната декемврийска неделя – същия ден, когато си помислих, че Уили е бил убит, само за да може Нина да ме нападне – по време на прощалното ми посещение във форт Съмтър.

Първо се появи сянката й, напредваща тъмна и безшумна като акула през водите на Залива, а после се осъществи и изненадващият контакт с капитана, който стеше в сивата кула – те я наричат „платното“, знам вече – с увиснал на врата бинокъл.

Шест пъти оттогава насам съм го проследявала и съм споделяла тези мигове. Те са по-сладки от случайните умствени срещи, каквито ми трябваха при Малъри. Във вилата ми недалеч от Абърдийн човек може да стои самотен на скалите над морето и да гледа как подводницата се носи към пристанището си. Те се гордеят с ключовете и кодовете си, както и с подsigуряващите си процедури, но аз вече знам онова, което моят капитан знаеше през цялото време – ще е много, много лесно. Неговите кошмари са мои наръчници.

Но ако аз сторя това, трябва да го направя скоро. Нито капитанът,

ните корабът му стават по-млади. Нито пък аз. И двамата твърде бързо ще остаряят прекалено много, за да могат да функционират. Аз също.

Страхът от Нина и планове за такова гигантско Хранене не ме сполитат всеки ден. Но напоследък идват все по-често.

В някои дни се събуждам със звука на песните, докато момичетата от селцето обикалят имението ни по пътя си към млекарната. В такива дни слънцето е изумително топло и сипе светлина по малките бели цветенца, които растат между съборените камъни в абатството, и съм доволна просто да стоя тук и да се наслаждавам на слънчевата светлина и мълчанието с тях.

Но в други дни – студени и тъмни като този, когато облаци идват от север – си спомням мълчаливата сянка на подводницата, която се носи през тъмните води на залива, и се чудя дали самоналоженото ми въздържание не е било безсмислено. В дни като този се питам също дали такова гигантско, последно Хранене в крайна сметка не би могло да ме подмлади. Както Уили често казваше, когато извърташе някоя от малките си лукави шегички: „Какво имам да губя?“

Предполага се, че утре ще е по-топло. Може да съм по-щастлива тогава. Но днес ми е студено и ме е налегнала меланхолия. Сама съм и няма с кого да си играя.

Зимата идва. И аз съм много, много гладна.

КРАЙ

© 1989 Дан Симънс
© 2002 Елена Павлова, превод от английски

Dan Simmons
Carrion Comfort, 1989

Романът е носител на наградите „Локус“, „Брам Струокър“ и британската награда за фентъзи.

Сканиране, разпознаване и редакция: nlg, 2007

Публикация:

ЛЕШОЯДИ. 2002. Изд. Квазар, София. Биб. Магичен кристал, №3. Роман. Превод: Елена ПАВЛОВА [Carrion Comfort, Dan SIMMONS]. Формат: 170×240. Страници: 928. Цена: 14.99 лв. ISBN: 954-8826-36-4.

Copyright © 1989 by Dan Simmons

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2730>]